

РОБЪРТ ДЖОРДАН & БРАНДЪН САНДЪРСЪН

СРЕДНОЩНИ КУЛИ

ТРИНАЙСЕТА КНИГА

ОТ

КОЛЕЛОТО НА ВРЕМЕТО

Слънцето е започнало да гасне наг Третия век.

БАРД
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

РОБЪРТ ДЖОРДАН, БРАНДЪН САНДЪРСЪН СРЕДНОЩНИ КУЛИ

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Последната битка е започнала. Печатите на затвора на Тъмния се трошат. Самата Шарка се разплита, а безбройни пълчища на Сянката извират от Погибелта.

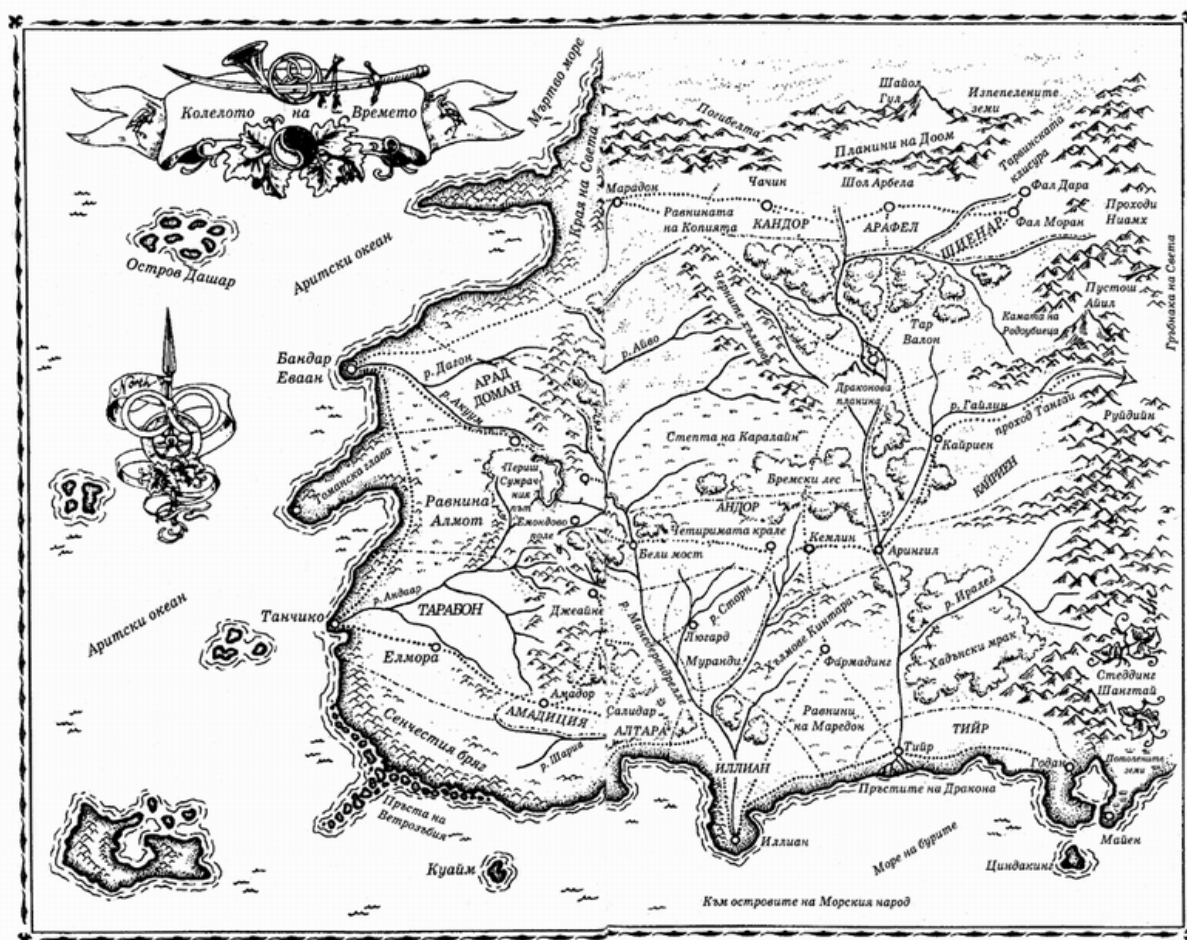
Призраци от миналото дебнат Перин Айбара: Бели плащове, убиец на вълци, картини в ума му, а и отговорностите на водачеството не му дават мира. Невидим враг бавно затяга клуп около врата му. За да надделее, Перин трябва да потърси отговори в Света на сънищата и най-сетне да намери начин да овладее вълка в себе си. Иначе е изгубен завинаги.

Довъе'анди се товя сагайн. Време е да хвърлим зара.

Покажете ми читател на фентъзи, който не е чувал за „Колелото на времето“, и аз ще ви покажа лъжец.

Отзив от интернет

На Джейсън Дензъл, Мелиса Крайб, Боб Клуц, Дженифер Лианг, Линда Таглиери, Мат Хач, Лий Бътлър, Майк Макърт и всички онези читатели, които през годините превърнаха „Колелото на времето“ в част от своя живот, а по този начин направиха живота на други хора по-добър.

Скоро стана ясно, дори в границите на стеддинга, че Шарката отслабва. Небето помръкна. Мъртвите ни се появиха, застанали на кръгове извън границите на стеддинга и надничаха вътре. Най-притеснителното бе, че

дърветата заляняваха и никаква песен не можеше да ги изцери.

По това време на скърби излязох пред Великия път. В началото ми бе забранено, ала майка ми, Коврил, настоя да получа своя шанс. Не знаей какво запали искрата в нея да промени чувствата си, след като много решително бе поддържала противната страна. Ръцете ми трепереха. Щях да съм последният говорител, а повечето сякаш вече бяха взели решението да се отвори Книгата на превода. Смятах ме за закъсняла притурка.

А знаех, че ако не кажа истината, човечеството ще бъде оставено само да се изправи срещу Сянката. В онзи момент цялото ми притеснение ме напусна. Изпитвах само покой и неумолимо усещане за цел. Отворих уста и започнах да говоря.

Из „Преродения Дракон“
Лоиал, син на Арент син на Халан, от стеддинг
Шангтай

ПРОЛОГ ОТЛИКИ

Копитата на Мандарб отмерваха познат ритъм по пресечения терен. Лан Мандрагоран яздеше към своята смърт. Сухият въздух бе раздрал гърлото му, а земята бе осеяна с бяло от кристалите просмукала се отдолу сол. Далеч на север се извисяваха червени скали, зацапани от болест. Пълзящ тъмен лишей — белезите на Погибелта.

Яздеше на изток, успоредно на Погибелта. Това все още бе Салдеа, където го бе доставила жена му, спазила едва на косъм обещанието си да го пренесе до Граничните земи.

Дълго се бе изпъвал пред него този път. Беше го изоставил преди двайсет години, като се съгласи да последва Моарейн, но винаги беше знаел, че ще се върне. Точно това означаваше да носи името на своите предци, меча на кръста си и хадори на главата си.

Този скалист район на Северна Салдеа бе известен като низините Проска. Беше мрачно място за езда — ни едно растение не вирееше тук. Вятърът духаше от север, понесъл със себе си зловоние като от дълбоко, застояло тресавище, пълно с подути трупове. Небето горе кипеше тъмно и потискащо.

„Ама и тая жена“ — помисли си Лан и поклати глава. Колко бързо се бе научила Нинив да говори и разсъждава като Айез Седай. Той страдаше от това, че препуска към смъртта си, ала да знае, че тя се бои за него... виж, това го измъчваше. Много.

От няколко дни не бе виждал друго човешко същество. Салдейците имаха укрепления на юг, но тук земята бе накъсана от дълбоки оврази, които затрудняваха набезите на тролоците, така че те предпочитаха да нападат край Марадон.

Нямаше основания и за отпускане обаче. Човек никога не биваше да се отпуска толкова близо до Погибелта. Напред се издигаше хълм, добро място за наблюдателен пост. Огледа го за най-малкото движение. Заобиколи отдалече една падина, да не би там да дебне засада. Държеше ръката си на лъка. След още малко път на изток щеше да

свърне в Салдеа и да прекоси Кандор по хубавите му пътища. След това...

По един близък склон се изсипа чакъл.

Лан измъкна стрела от вързания за седлото на Мандарб колчан. Откъде бе дошъл звукът? „Отдясно.“ От юг. Някой се приближаваше иззад него.

Не спря Мандарб. Всяка промяна в ритъма на копитата щеше да предупреди непознатия. Вдигна лъка с плавно движение. Усещаше потта по пръстите си в ръкавиците от еленова кожа. Опъна тетивата и вдиша миризмата на стрелата. Гъши пера и смола.

Издад хълм откъм юг излезе човек и замръзна на място. До него крачеше стар товарен кон с гъста грива. Животното продължи напред и се спря едва когато въжето на шията му се изпъна.

— Лорд Мандрагоран! — рече мъжът, забърза напред и задърпа коня след себе си. — Намерих ви най-сетне. Предположих, че сте хванали по пътя Кремер!

Лан отпусна лъка и спря Мандарб.

— Познавам ли те?

— Донесох припаси, милорд! — мъжът бе с черна коса и смугла кожа. Пограничник навярно. Обзет от нетърпение продължи напред — дърпаше въжето на тежко натоварения кон с дебелопръстата си ръка. — Помислих, че няма да ви е достатъчно храната. Палатки — четири, за всеки случай, — и вода също. Зоб за конете. И...

— Кой *все пак* си ти? — изръмжа Лан. — И откъде знаеш кой съм аз?

Мъжът спря рязко.

— Бюлън съм, милорд. От Кандор?

От Кандор... Лан си го спомни — младо пъргаво момче.

— Бюлън? Беше преди двацет години, човече!

— Знам, лорд Мандрагоран. Но когато в двореца се разчу, че Златният жерав е вдигнат, знаех какво трябва да направя. Изучил съм меча добре, милорд. Дойдох да тръгна с вас и...

— Вестта за пътуването ми е стигнала до Айездайшар?

— Да, милорд. Ел'Нинив... тя дойде при нас, нали разбирате. Каза ни какво сте направили. И други се събираха, но аз тръгнах пръв. Знаех, че ще имате нужда от припаси.

„Да я изгори дано тая жена“, помисли си Лан. И го беше накарала да се *закълне*, че ще приеме пожелалите да яздят с него! Е, щом тя можеше да си играе с истината, можеше и той. Бе казал, че ще вземе всеки, който пожелае да *язди* с него. Този мъж не беше на кон. Следователно можеше да му откаже. Дребна отлика, но двайсетте години с Айез Седай го бяха научили на някои нещица — как да внимава с думите си, примерно.

— Върни се в Айездайшар — каза Лан. — Кажи им, че жена ми е сгрешила и че *не съм* вдигнал Златния жерав.

— Но...

— Нямам нужда от теб. Хайде, да те няма.

Смуши Мандарб и подмина застаналия на пътя мъж. За няколко мига си помисли, че ще се подчини на заповедта му, макар измъкването от клетвата да глождеше съвестта му.

— Баща ми беше малкиер — каза зад него Бюлн.

Лан продължи напред.

— Загина, когато бях на пет — подвижна Бюлн. — Оженил се за кандорка. Убиха ги разбойници. Не ги помня добре. Помня обаче едно нещо, което татко ми каза: че някой ден ще се сражаваме за Златния жерав. Само това ми остана от него.

Лан неволно се озърна през рамо. Бюлн държеше във вдигнатата си ръка тънка кожена каишка — хадори на малкиер, заклел се да воюва със Сянката.

— Искам да нося хадорито на своя баща — викна Бюлн. — Но няма кого да попитам може ли. Такава е традицията, нали? Някой трябва да ми даде правото да го нося. Е, готов съм да воювам със Сянката до сетния си ден — погледна хадорито в ръката си, вдигна отново глава и изрева: — Ще стоя срещу тъмнината, ал'Лан Мандрагоран! Нима ще кажете, че не мога?

— Иди при Преродения Дракон — каза Лан. — Или в армията на кралицата си в Кандор. И на двете места ще те вземат.

— А вие? Ще яздите чак до Седемте кули без припаси ли?

— Ще се оправя.

— Извинете, милорд, но не виждате ли каква е станала земята? Погибелта пълзи все по на юг. Нищо не расте, дори в плодородните някога земи. Дивечът е оскъден.

Лан се поколеба. Дръпна юздите на Мандарб.

— През всичките тези години... — продължи Бюлн и поведе товарния кон след него. — Съвсем смътно знаех кой сте, макар да знаех, че сте изгубили скъп за вас човек. После научих. Години наред се проклинах, че не ви служех по-добре. Заклех се да стоя до вас един ден — спря до Лан. — Питам ви, защото си нямам баща. Може ли да нося *хадори* и да воювам редом с вас, ал'Лан Мандрагоран? Мой кралю?

Лан бавно издиша, за да усмири яда си. „Нинив, видя ли те отново...“ Но нямаше да я види отново. Постара се да не мисли за това.

Беше дал клетва. Айез Седай увъртаха покрай обещанията си, но даваше ли му това право на същото? Не. Мъжът — това бе неговата чест. Не можеше да откаже на Бюлн.

— Пътуваме анонимно — каза Лан. — *Не вдигаме Златния жерав.* Не казваш на никого кой съм.

— Да, милорд — отвърна Бюлн.

— Носи тогава с гордост *хадори* — заяви Лан. — Малцина се придържат към традицията. И да, можеш да се присъединиш към мен.

Лан сръга Мандарб напред, Бюлн го последва пеш. И от един станаха двама.

Перин блъскаше с чука по нажеженото до червено желязо. Из въздуха хвърчаха искри, като пламнали насекоми. Лицето му бе плувнало в пот.

За някои кънтежът на метал в метал бе дразнещ. Не и за Перин. Този звук успокояваше. Вдигаше чука и биеше.

Искри. Летящи късчета светлина, които отскачаха от кожения му елек и престилката. С всеки удар стените на стаята — нерендосани кленови дъски — бръмваха, откликнали на ека на метал в метал. Сънуваше, макар да не беше във вълчия сън. Знаеше го, макар да не знаеше откъде го знае.

Прозорците бяха тъмни. Единствената светлина идеше от тъмночервения огън отдясно. Два железни пръта се нагряваха върху въглените и чакаха реда си за наковалнята. Перин удари отново с чука.

Това беше мир. Това беше *домът*.

Майстореше нещо важно. Нещо много важно. Беше част от нещо по-голямо. Първата стъпка в сътворяването на нещо бе да измислиш частите му. Майстор Люхан го бе научил на това още първия ден в ковачницата. Не можеш да направиш лизгар, без да разбираш как се намества дръжката в лопатата. Не можеш да направиш панта, без да знаеш как се движат двете страни с щифта. Не можеш и един пирон да направиш, ако не знаеш частите му: глава, ствол, връх.

„Разбери частите, Перин.“

В ъгъла на стаята лежеше вълк. Голям и посивял, козината му с цвета на светлосив речен камък и покрит с белези от цял живот битки и лов. Вълкът бе отпуснал глава върху лапите си и наблюдаваше Перин. Това бе естествено. *Разбира се*, че имаше вълк в ъгъла. Защо да не е там? Беше Скокливец.

Перин се трудеше. Радваше го силната, изгаряща топлина на ковачницата, усещането от вадичките пот, стичащи се под мишниците му, миризмата на огъня. Оформяше желязото по дължината му, по един удар с чука на всеки втори удар на сърцето. Металът така и не изстиваше, а запазваше ковкото си червено-жълто.

„Какво правя?“ Перин вдигна с клещите дългото блеснало желязо. Въздухът около него се завихри.

„Туп, туп, туп — отпрати към него Скокливец, заговорил му с образи и миризми. — Като кутре, скачащо по пеперуди.“

Скокливец не проумяваше смисъла в оформянето на метала. Струваше му се смешно, че хората правят такива неща. За един вълк всяко нещо е такова, каквото е. Защо да влагаш толкова много усилие, за да го промениш в нещо друго?

Перин остави желязото настрана. То изстина бързо, угасна от жълто в оранжево, после до тъмночервено и до сиво-черно. Беше го изчукал в безформена буца, голяма може би колкото два юмука. Майстор Люхан щеше да изпита срам, ако видеше такава недодялана работа. Перин трябваше много бързо да разбере какво прави — преди да се е върнал майсторът.

Не. Това бе погрешно. Сънят се разтърси и стените се размътиха.

„Аз не съм чирак — Перин вдигна ръката си в дебелия ръкавица към челото си. — Не съм вече в Две реки. Мъж съм, женен мъж.“

Сграбчи с клещите безформената буца и я хвърли върху наковалнята. Желязото отново оживя и се нажежи. „Все още всичко е

сбъркано.“ Перин заблъска с чука по нея. „Сега трябва да е по-добре! Но не е. Изглежда някак си още по-зле.“

Продължи да удря. Мразеше слуховете, които си шепнеха за него мъжете из лагера. Беше се разболял и Берелайн се бе грижила за него. Толкова. Но слуховете си продължаваха.

Блъскаше и блъскаше с чука. Искри хвърчаха из въздуха като пръски вода, твърде много, за да идат от една буца желязо. Удари за последно, след това вдиша дълбоко и издиша.

Буцата не се беше променила. Перин изръмжа, награби клещите, избута буцата настрана и взе нов прът от жаравата. *Трябваше* да довърши тази част. Беше толкова важно. Но какво правеше?

Започна да удря. „Трябва да говоря с Файле. Да изясня нещата, да премахна тази неловкост между нас. Но няма време!“ Заслепените от Светлината глупци около него не можеха да се погрижат сами за себе си. Никой в Две реки не бе имал нужда от лорд преди.

Поработи още малко, после вдигна второто парче желязо. То изстина и се превърна в безформен метален къс, дълъг може би колкото ръката му до лакътя. Още една недодялана работа. Остави го настрана.

„Ако си нещастен — отпрати Скокливец, — вземи женската си и се махни. Ако не искаш да водиш глутницата, ще я поведе друг.“ Вълчето послание дойде като образи от бяг през открити поля, стръкове трева забърсваха муцуната му. Отрито небе, лек прохладен вятър, възбуда и страст за приключение. Миризмите на нов дъжд и диви пасища.

Перин бръкна с клещите в жаравата за последния железен прът. Светеше със смътен, опасно жълт цвят.

— Не мога да се махна — вдигна пръта към вълка. — Това ще означава да отстъпя пред вълчото в себе си. Ще означава да изгубя себе си. Няма да го направя.

Задържа между двамата стопеното почти желязо и Скокливец се взря в него, жълтите отблясъци светлина се отразиха във вълчите очи. Този сън бе наистина странен. Навремето обикновените сънища на Перин и вълчийт сън бяха отделни. Какво означаваше това сливане?

Уплаши се. Стигнал бе до колебливо примирие с вълчото в себе си. Прекаленото доближаване до вълците бе опасно, ала това не го бе спирало да се обръща към тях, докато търсеше Файле. На всичко бе

готов заради Файле. Междувременно едва не бе полудял и дори се бе опитал да убие Скокливец.

Изобщо не владееше положението толкова, колкото си бе мислил. Вълчото в него все още можеше да надделее.

Скокливец се прозя и изплезил дългия си език. Миришеше на добродушна насмешка.

— Не е смешно.

Перин остави последния прът, без да работи по него. Той изстина и доби формата на тънък правоъгълник, като в началото при правене на панта.

„Да, не е смешно, Млади бико — съгласи се Скокливец. — Но ти се катериш и слизаш по една и съща стена. Хайде. Да потичаме.“

Вълците живееха в настоящия миг. Макар да помнеха миналото и като че ли имаха някакъв странен усет за бъдещето, не ги интересуваше ни едното, ни другото. Не бяха като хората. Вълците тичаха на воля, подгонили ветровете. Да тръгне с тях значеше да пренебрегне болка, тъга и безсилие. Да бъде свободен...

Тази свобода щеше да му струва твърде много. Щеше да изгуби Файле, да изгуби *самия себе си*. Не искаше да е вълк. Искаше да е човек.

— Има ли начин да се отмени това, което се случи с мен?

„Да се отмени?“ Скокливец кривна глава. Връщането назад не бе присъщо на вълците.

— Мога ли да... — Перин се помъчи да обясни. — Мога ли да избягам толкова далече, че вълците да не могат да ме чуват?

Скокливец изглеждаше объркан. Не. „Объркване“ не описваше болезнените послания, които идваха от него. Пустощ, миризма на гниещо месо, вълчи вой в предсмъртна агония. Да си откъснат не беше нещо, което Скокливец можеше да възприеме.

Умът на Перин се размъти. Защо беше спрял да кове? Трябваше да довърши работата. Майстор Люхан щеше да се разочарова! Тези буци бяха ужасни. Трябваше да ги скрие. Да направи нещо друго, да покаже, че *все пак* е способен. *Можеше* да кове. Нали?

Някъде до него се чу съсък. Перин се обърна и с изненада видя, че едно от ведрата за закаляване до огнището ври. „Ама разбира се — помисли си. — Нали довърших първите части. Пуснах ги там.“

Обзет от тревога, сграбчи клещите и бръкна в кипналата вода, парата блъвна в лицето му. Намери нещо на дъното и го измъкна с клещите: къс нажежен до бяло метал.

Блясъкът помръкна. Късът се оказа всъщност малка стоманена статуетка на висок слаб мъж с меч, затегнат на гърба. Всяка линия на фигурата бе очертана детайлно: диплите на ризата, кожените каишки около дръжката на малкия меч. Но лицето бе разкривено, с отворена уста, зинала в безмълвен писък.

„Ейрам — помисли Перин. — Казваше се Ейрам.“

Не можеше да покаже *това* на майстор Люхан! Защо бе изковал такова нещо?

Устата на статуетката се разтвори още в беззвучния си крясък. Перин извика, пусна клещите и отскочи в паника. Статуетката падна на дървения под и се пръсна.

„Защо мислиш толкова много за този? — Скокливец се прозя с широката вълча прозявка, езикът му се закъдри. — Обичайно е едно младо кутре да предизвика водача на глутницата. Той беше глупав и ти го надви.“

— Не — прошепна Перин. — Не е обичайно за хората. Не и за приятели.

Стената на ковачницата изведнъж се стопи, превърна се в дим. Изглеждаше някак естествено да се случи точно това. Отвън Перин видя огряна от слънчева светлина улица. Град с дюкяни с разбити прозорци.

— Малден — промълви той.

И видя и смътен, почти прозрачен образ на самия себе си. Без палто. Целият мускули. Брадата бе късо подрязана и му придаваше вид на по-възрастен, по-силен. Наистина ли изглеждаше *толкова* внушителен? Непоклатим като крепост мъж със златни очи, които сякаш сияеха, и с бляскава извита брадва в ръка.

Имаше нещо сбъркано около тази брадва. Перин излезе от ковачницата и прекрачи през смътния си образ. И щом го направи, се превърна в образа, брадвата натежа в ръката му, а работните дрехи изчезнаха, заменени от бойното облекло.

Затича. Да, това *наистина* беше Малден. Имаше айилци по улиците. Беше преживял тази битка, въпреки че сега бе много по-

спокоен. Предния път се бе изгубил в трепета на битката и в търсенето на Файле. Спря наред улицата.

— Това е сбъркано. В Малден носех чука. Захвърлих брадвата.

„Рог или копито, Млади бико, има ли разлика какво използваш в лова?“ Скокливец клечеше, огрян от слънчевата светлина, наред улицата до него.

— Да. Има разлика. За мен.

„И все пак ги използваш по един и същи начин.“

Изад ъгъла се появиха двама Шайдо. Гледаха нещо отляво, нещо, което Перин не можеше да види. Втурна се да ги нападне.

Посече единия в брадичката, замахна на другата страна и заби шипа на брадвата в гърдите на другия. Беше жестока, ужасна атака и тримата се озоваха на земята. Трябваше няколко пъти да забие шипа, докато убие втория Шайдо.

Надигна се. Помнеше как бе убил тези двама айилци, въпреки че го бе направил с чук и нож. Не съжаляваше за смъртта им. Понякога се налага човек да се бие, и толкова. Смъртта бе ужасна, ала това не премахваше необходимостта от нея. Всъщност сблъсъкът с айилците бе нещо чудесно. Почувствал се беше като вълк на лов.

Всеки път щом влезеше в битка, Перин се озоваваше на ръба да се превърне в някой друг. А това бе опасно.

Обърна се с укор към Скокливец, който клечеше лениво на улицата.

— Защо ме караш да сънувам това?

„Аз ли те карам? — попита Скокливец. — Това не е мой сън, Млади бико. Виждаш ли челюстите ми около врата си? Не аз те принуждавам да си го мислиш.“

От брадвата на Перин капеше кръв. Знаеше какво ще последва. Обърна се. Отзад се приближаваше Ейрам, с убийствен поглед в очите. Половината лице на бившия Калайджия бе зацапана с кръв — капеше от брадичката му и цапаше палтото му на червени ивици.

Ейрам замахна с меча си към врата на Перин. Стоманата изсъска във въздуха. Перин отстъпи. Този път отказа да се бие с момчето.

Призрачният му двойник се отдели и остави истинския Перин в ковашкото му облекло. Призракът размени удари с Ейрам. „Пророкът ми го обясни... Ти наистина си твар на Сянката... Трябва да спася лейди Файле от тебе...“

Призрачният Перин изведнъж се преобрази — във вълк. Скочи — козината му бе тъмна като на брат на Сянката — и разкъса гърлото на Ейрам.

— Не! Не стана така!

„Това е сън“ — отпрати му Скокливец.

— Но не го убих аз — възропта Перин. — Някакви айилци го пронизаха със стрели точно преди...

Точно преди Ейрам да го убие.

„Рогът, копитото или зъбът — отпрати Скокливец. Обърна се и закрачи лениво към една сграда. Стената ѝ изчезна и разкри ковачницата на майстор Люхан отвътре. — Има ли значение? Мъртвите са мъртви. Двукраките обикновено не идват тук, като умрат. Не знам къде отиват.“

Перин погледна тялото на падналия Ейрам.

— Трябваше да му взема меча на този глупак, още когато го вдигна. Трябваше да го върна при семейството му.

„Не заслужава ли едно кутре зъбките си? — запита Скокливец, искрено озадачен. — Защо да му ги вадиш?“

— Това е нещо човешко — каза Перин.

„Нещата на двукраките, човешките неща. Винаги е нещо човешко за теб. А вълчите неща?“

— Аз не съм вълк.

Скокливец влезе в ковачницата. Перин го последва с неохота. Ведрото все още кипеше. Стената се върна, а Перин отново бе с кожения елек и престилката и държеше клещите.

Пристъпи към ведрото и извади друга статуетка. Тази бе с облика на Тод ал-Каар. Щом изстина, Перин видя, че не е изкривена като на Ейрам, макар долната част на фигурката да бе останала неоформена, все още груб метален блок. Статуетката продължи да блести, смътно червеникава, след като я постави на пода. Пъхна отново клещите във водата и извади фигурка на Джори Конгар, а след това — на Ази ал-Тон.

Връщаше се отново и отново до врящото ведро и вадеше статуетка след статуетка. Както бе обичайно при сънищата, изваждането на всички му отне мигновена секунда и същевременно дълги часове. Когато приключи, на пода стояха стотици фигурки, с

лице към него. Гледаха го. Всяка статуетка сияеше с пламъче отвътре, сякаш чакаше да усети върху себе си ковашкия чук.

Но статуетки като тези нямаше да са изковани. Щяха да са излети.

— Какво означава това? — Перин седна на трикракото столче.

„Какво означава? — Скокливец зина във вълчи смях. — Означава, че на пода има много малки човечета и не можеш да изядеш нито едно. Вашата порода твърде много обича камъните и онова, което е вътре в тях.“

Статуетките сякаш го гледаха обвиняващо. Около тях лежаха натрошените парчета от Ейрам — и като че ли ставаха по-големи. Счупените ръце се размърдаха, задраскаха по пода, закатериха се към Перин, запротяха се към него.

Той ахна и отскочи. Чу смях отдалече. Смехът се приближи и разтърси сградата. Скокливец се хвърли и го блъсна. А след това...

Сепна се и се събуди. Беше в палатката си на полето, където стояха на лагер вече от няколко дни. Преди неделя се бяха натъкнали на един мехур на злото, който караше някакви мазни червени влечуги да изпълзват от земята из целия стан. Няколкостотин души бяха болни от ухапванията им. Цярът на Айез Седай бе успял да опази повечето от тях живи, но не и да ги възстанови напълно.

Файле спеше кротко до него. Отвън един от мъжете почука по дървен пилон да отброи часа. Три почуквания. Имаше още часове до разсъмване.

Сърцето му биеше тихо и Перин вдигна ръка към голата си гръд. Почти очакваше орда малки метални ръце да изпълзи изпод постелята му.

Стисна очи и се опита да се успокои. Не успя.

Грендал отпи от виното, което искреше в украсения със сребърна плетеница бокал. Бокалът всъщност бе инкрустиран с капки кръв, уловени в кристала — замръзнали завинаги яркочервени мехурчета.

— Би трябвало да *предприемем* нещо — каза отпуснатата в креслото си Аран'гар и хвърли жаден поглед на един от любимците на Грендал. — Не знам как понасяш да стоиш толкова настрана от важни събития — като някой учен, заровил се в прашасал ъгъл.

Грендал повдигна вежда. Учен? В прашасал ъгъл! Гробницата Натрин бе скромна в сравнение с някои палати, които бе познавала в предния Век, но едва ли можеше да се нарече колиба. Обзавеждането бе изящно, стените изваяни в подобие на високи арки от тъмни дъбови стволове, мраморът на пода искреше с инкрустирания седеф и злато.

Аран'гар просто се опитваше да я предизвика. Грендал изтласка раздразнението от ума си. Огънят мъждукаше в камината, но крилата на двойната врата — водеща към укрепена открита пътека три етажа нагоре — бяха разтворени и пропускаха поривите на хладния планински вятър. Рядко оставяше прозорец или врата отворени, но днес ѝ допадаше контрастът: топлина от едната страна, прохладен вятър от другата.

Животът бе в *усещането*. Докосвания по кожата ти, страстни и ледени.

— Слушаш ли ме? — попита Аран'гар.

— Винаги слушам — отвърна Грендал, остави бокала и седна в креслото си. Носеше златиста рокля, прозрачна, но закопчана до шията. Каква чудесна мода имаха тези доманки, интригуваща и в същото време разбулваща.

— *Мразя* да съм отчуждена от нещата — продължи Аран'гар. — Този Век е възбуждащ. Примитивните хора могат да са наистина интересни — сластната жена с гладката, бяла като слонова кост кожа изви гръб и протегна ръце да се разкърши. — Липсва ни цялата тази възбуда.

— Възбудата е най-добре да се гледа от разстояние — каза Грендал. — Мислех, че разбираш това.

Аран'гар замълча. Великият господар не бе доволен от нея, че бе изгубила контрол над Егвийн ал-Вийр.

— Е — въздъхна Аран'гар и стана. — Щом смяташ така, ще си потърся някое по-интересно вечерно забавление.

Тонът ѝ бе хладен. Съюзът им навярно отслабваше. Значи бе време да се подсили. Грендал се разтвори и прие владичеството на Великия господар над себе си. Испита трепетния екстаз от силата му, от страстта му, от самата му *същност*. Толкова по-упоителна от Единствената сила бе тази бушуваща огнена стихия.

Заплашваше да я завладее и погълне, а макар да беше изпълнена с Вярната сила, можеше да прелее само тънка вадичка от нея. Дар за

нея от Моридин. Не, от Великия господар. Най-добре беше да не свързва в ума си двамата. Засега Моридин беше Не'блис. Само засега обаче.

Запреде ивица Въздух. Боравенето с Вярната сила бе сходно, но не и еднакво с боравенето с Единствената сила. Сплит от Вярната сила често действаше малко по-различно или имаше непредвидим страничен ефект. А и някои сплитове можеше да се сътворят *само* от Вярната сила.

Естеството на Великия господар насилваше Шарката, напрягаше я и оставяше следи в нея. Дори нещо, замислено от Създателя да трае вечно, можеше да бъде разнищено с енергиите на Тъмния. Това потвърждаваше вечната истина и бе толкова близо до святото, колкото Грендал бе готова да приеме: всичко, което Създателят можеше да съгради, Тъмният можеше да унищожи.

Изви сплетената ивица Въздух през стаята към Аран'гар. Другата Избрана бе излязла на балкона. Грендал бе забранила отварянето на портали вътре, за да не увредят любимците или мебелите ѝ. Вдигна ивицата Въздух към лицето на Аран'гар и я погали нежно.

Аран'гар замръзна. Обърна се, изпълнена с подозрение, но само след миг очите ѝ се разшириха. Нямаше как да е усетила, че Грендал прелива. Вярната сила не издаваше нищо. Мъж или жена, никой не можеше да види или усети сплитовете — не и ако не си надарен с привилегията да преливаш Вярната сила.

— Какво? — попита Аран'гар. — Как? Моридин е...

— Не'блис — отвърна Грендал. — Да. Но някога щедростта на Великия господар в това отношение не се ограничаваше до Не'блис — продължи да гали Аран'гар и тя се изчерви.

Аран'гар, също като другите Избрани, жадуваше страстно за Вярната сила и в същото време се боеше от нея — тя бе опасна, носеща наслада, изкусителна. Щом Грендал отдръпна нишката Въздух, Аран'гар се върна в стаята, настани се отново в креслото си и прати един от любимците на Грендал да доведе играчката ѝ Айез Седай. Сладната похот все още пареше бузите ѝ. Сигурно щеше да прибегне до Делана, за да се разсее. Като че ли я забавляваше да принуждава невзрачната Айез Седай да я обслужва.

Делана се появи веднага. Винаги чакаше някъде наблизо. Бе светлокоса и грубовата, с дебели ръце и крака. Грендал сви пренебрежително устни. Такова грозновато същество. Не като самата Аран'гар. Виж, от нея щеше да се получи идеален домашен любимец. Може би някой ден щеше да има шанс да я направи такава.

Аран'гар и Делана започнаха да се галят и опипват в креслото. Аран'гар беше неутолима, факт, който Грендал използваше по много поводи — изкушението с Вярната сила бе само едно от последните. Разбира се, самата Грендал също обичаше насладите, но се стараяше да я мислят за по-себелюбива, отколкото бе в действителност. Ако знаеш какво очакват хората да си, можеш да използваш тези очаквания. Това ти...

Замръзна, защото в ушите ѝ отекна тревожен сигнал: шумът от разбиващи се морски вълни: Аран'гар продължаваше с удоволствията си — не можеше да го е чула. Сплитът бе много особен, поставен там, където слугите ѝ можеха да се спънат в него и да я предупреди.

Стана и бавно тръгна през стаята, без да издава тревогата си. На излизане прати вътре няколко от любимците си, за да отвлекат вниманието на Аран'гар. Най-добре беше сама да открие сериозността на проблема, преди да въвлече и нея.

Продължи по коридор със златни канделабри и многобройни стенни огледала. Беше стигнала до средата на витото стълбище, когато Гаруманд — капитанът на дворцовата ѝ гвардия — дотърча отдолу. Беше салдеец, далечен братовчед на кралицата, с дебели мустаци и слабо чаровно лице. Принудата го бе направила напълно верен, разбира се.

— Велика господарке — започна той запъхтяно. — Заловили са един мъж, докато се приближавал към двореца. Дребен лорд от Бандар Еваан, член на Дома Рамшалан.

Грендал се намръщи, след това махна на Гаруманд да я последва и се запъти към една от залите си за аудиенции — малко помещение без прозорци, декорирано в пурпур. Запреди преграда срещу подслушване и прати Гаруманд да доведе натрапника.

Скоро той се върна с няколко стражи и един доманец, облечен в яркозелено и синьо, с разкрасяващ белег на бузата, във форма на камбанка. Грижливо подстриганата му брада бе накичена със звънчета,

които звъннаха, щом стражите го избутаха напред. Той издърпа ръцете си, изгледа ядосано войниците и оправи раздърпаната си риза.

— Да разбирам ли, че са ме довели при...

Изпъшка, щом Грендал го уви със сплитове Въздух и зарови в ума му. Очите му се изцъклиха и след миг той заговори монотонно:

— Аз съм Пикор Рамшалан. Пратен съм от Преродения Дракон да потърся съюз с търговската фамилия, която живее в това укрепление. Тъй като съм по-вещ и по-умен от ал-Тор, той се нуждае от мен да му създавам съюзи. Особено се бои от живеещите в този палат, което според мен е нелепо, тъй като е отдалечен и маловажен. Прероденият Дракон очевидно е слаб. Вярвам, че като спечеля доверието му, мога да бъда избран за следващия крал на Арад Доман. Желая да сключите съюз с мен, а не с него, и ще ви обещаю щедри услуги, след като стана крал. Готов съм да...

Грендал махна с ръка и го прекъсна по средата на фразата. Скръсти ръце и потрепери.

Прероденият Дракон я беше намерил.

Беше й пратил този, за да отвлече вниманието й.

Мислеше, че може да я подведе.

Мигновено запрече портал към едно от най-сигурните си скривалища. Лъхна я хладен въздух от района на света, където бе утрито, а не ранна вечер. Най-добре беше да е предпазлива. Да избяга. Но все пак...

Поколеба се. „Трябва да познае болка... трябва да познае безсилие... трябва да познае страдание. Нанеси му ги. Ще бъдеш възнаградена.“

Аран'гар бе избягала от мястото си сред Айез Седай, след като глупаво бе допуснала да я засекат, че прелива сайдин. Все още понасяше наказание за провала си. Ако Грендал напуснеше сега — пропускайки шанс да стегне на възел ал-Тор, — щяха ли да накажат и нея?

— Какво е това? — разнесе се отвън гласът на Аран'гар. — Пуснете ме да мина, глупаци! Грендал? Какво правиш тук?

Грендал изсъска, затвори портала и се овладя. Кимна да пуснат Аран'гар. Гъвкавата жена пристъпи през прага и хвърли поглед — преценяващ — на Рамшалан. Не биваше да праща любимците си при нея. Ходът навярно бе събудил подозрението й.

— Ал-Тор ме е открил — отсече Грендал. — Пратил е този да склучи „съюз“ с мен, но не му е казал коя съм. Вероятно иска да си помисля, че този мъж случайно се е натъкнал на мен.

Аран'гар нацупи устни.

— Значи ще бягаш? Пак ще избягаш от центъра на най-възбуждащите неща?

— От теб ли чувам това?

— Аз бях обкръжена от врагове. Бягството бе единственият ми избор — прозвуча като добре заучена реплика.

Думи като тези бяха предизвикателство. Аран'гар щеше да служи на нея. Може би...

— Онази твоя Айез Седай знае ли Принудата?

Аран'гар сви рамене.

— Обучавана е в нея. Справя се прилично.

— Доведи я.

Аран'гар повдигна вежда, но кимна послушно. Тръгна сама да изпълни задачата — може би за да спечели време да помисли, а Грендал прати слуга до кафезите с гълъби. Той се върна преди Аран'гар и тя грижливо запрече Вярната сила — пронизана отново от възбудата, че я държи — и сътвори сложен сплит на Дух. Помнеше ли добре как се прави това? Беше толкова отдавна...

Положи сплита в ума на птицата. Зрението ѝ сякаш *прецвута*. След миг можеше да види два образа пред себе си — света, както го виждаше самата тя, и огледален образ на вижданото от птицата. Ако се съсредоточеше, можеше да насочи вниманието си към едното или другото.

Главата я заболя. Погледът на птица бе съвсем различен от този на човешко същество: можеше да види много по-голямо пространство, но гледката бе замъглена и ѝ беше трудно да прецени разстоянието.

Изтласка птичата гледка назад в ума си. Един гълъб щеше да е ненатрапчив, но използването му бе по-трудно, отколкото на гарван или плъх, предпочитаните от Тъмния очи. Сплитът действаше по-добре на тях, отколкото на други животни. Макар че повечето твари, които наблюдаваха за Тъмния, трябваше сами да докладват, преди той да научи какво са видели. Не ѝ беше ясно защо е така — сложностите на специалните сплитове с Вярната сила така и си оставаха не особено понятни за нея. Поне не толкова понятни, колкото за Агинор.

Аран'гар се върна със своята Айез Седай, която ставаше все поплаха напоследък. Приклепна ниско в реверанс пред Грендал и остана в тази раболепна поза. Грендал внимателно свали Принудата от Рамшалан и той ги загледа замаян и объркан.

— Какво желаете да направя, Велика? — попита Делана, погледна Аран'гар и отново сведе глава пред Грендал.

— Принуда — каза Грендал. — Толкова заплетена и сложна, колкото можеш да я направиш.

— Какво желаете да прави тя, Велика господарке?

— Остави го способен да се държи като себе си — отвърна Грендал. — Но премахни всякакъв спомен за събитията тук. Замени ги със спомен за разговор с търговска фамилия и как е осигурил съюза им. Добави и няколко произволни изисквания — каквото ти хрумне.

Делана се намръщи, но се бе научила да не задава въпроси на Избраните. Грендал скръсти ръце и потупа устните си с пръст, докато наблюдаваше работата на Айез Седай. Чувстваше се все по-изнервена. Ал-Тор знаеше къде е. Щеше ли да нападне? Не, нямаше да посегне на жени. Точно тази негова слабост бе важна. Означаваше, че тя има време да реагира. Нали?

Как бе успял да я проследи до този палат? Беше се прикрила *съвършено*. Единствените слуги, които бе оставила извън погледа си, бяха под толкова тежка Принуда, че махането ѝ щеше да ги убие. Възможно ли бе онази Айез Седай, която държеше при себе си — Нинив, жената, надарена с Цяра, — да е успяла да подрони и разгадае сплитовете ѝ?

Трябваше ѝ време и трябваше да открие какво знае ал-Тор. Ако Нинив ал-Мийра притежаваше умението, нужно за разгадаване на Принуда, това бе опасно. Грендал трябваше да го подведе по лъжлива следа, да го забави — оттам и искането ѝ Делана да създаде сложна Принуда със странни податки в нея.

„Нанеси му болка.“ Грендал можеше да направи това.

— Сега ти — каза на Аран'гар, след като Делана приключи. — Нещо заплетено. Искам ал-Тор и неговата Айез Седай да открият по ума докосване на мъж — това щеше да ги обърка още повече.

Аран'гар сви рамене, но изпълни каквото ѝ казаха. Положи дебела и сложна Принуда върху ума на нещастния Рамшалан. Беше донякъде хубав. Дали ал-Тор бе допускал, че ще поиска да го направи

един от любимците си? Дали изобщо помнеше достатъчно от битието си на Луз Терин, за да знае това за нея? Донесенията, които бе получила колко помни от предишния си живот, бяха противоречиви, но май си спомняше все повече и повече. Точно това я притесняваше. Луз Терин навярно би могъл да я проследи до този палат. Изобщо не очакваше ал-Тор да може същото.

Аран'гар приключи.

— Така — каза Грендал, освободи сплитовете Въздух и заговори на Рамшалан: — Върни се и кажи на Преродения Дракон за успеха си тук.

Рамшалан примига и тръсна глава.

— Аз... Да, милейди. Да, вярвам, че връзките, които създадохме днес, ще са изключително благотворни и за двама ни — усмихна се. Слабоумен глупак. — Може би трябва да вечеряме и да пием за нашия успех, лейди Басийн? Пътуването до тук, за да ви видя, бе уморително и...

— Тръгвай си — каза хладно Грендал.

— Да, разбира се. Ще бъдете възнаградена щедро, когато стана крал!

Поведоха го навън и той си заподсвирква доволно. Грендал се отпусна в креслото и затвори очи. Неколцина стражи пристъпиха да я пазят, ботушите им прошумоляха тихо по дебелия килим.

Загледа през очите на гълъба и постепенно се пригоди към странното зрение. По нейна заповед един слуга го взе и го отнесе до прозорец в коридора. Птицата скочи на перваза. Грендал леко я тласна напред. Не бе достатъчно опитна да ѝ наложи пълна власт. Летенето бе по-трудно, отколкото изглеждаше.

Птицата плесна с криле и хвъркна. Слънцето се снишаваше зад планинските върхове и ги очертаваше в рязко червено и оранжево, езерото долу потъваше в тъмно, мътно синьо-черно. Гледката бе възбуждаща, но замайваща, особено когато гълъбът литна нагоре и кацна на една от кулите.

Рамшалан най-сетне се появи от портите долу. Грендал подкани гълъба и той литна към земята. Грендал стисна зъби от обръщащото стомаха шеметно спускане — каменните зидове на палата се сляха в мъгла. Гълъбът изравни ниско и плесна с криле след Рамшалан. Той

като че ли си мърмореше нещо, но тя не можеше да различи какво през чуждия птичи слух.

Последва го през смрачаващия се лес. Бухал щеше да е по-добре, но нямаше бухал. Сгълча се наум за това. Гълъбът прехвърчаше от клон на клон. Земята под дърветата бе гъста плетеница от трънливи храсти и нападали борови иглици. Стори ѝ се някак неприятно.

Високо напред имаше светлина. Беше смътна, но очите на гълъба лесно можеха да отличат светлина и сянка, движение и покой. Подтикна го да остави Рамшалан и да литне напред да огледа.

Светлината идеше от портал в средата на чиста поляна и се изливаше в топло сияние. Пред него стояха хора. Единият бе ал-Тор.

Изпита мигновена паника. *Наистина* беше тук. И гледаше към нея. Пълен мрак! Не беше знаела със сигурност дали ще е тук лично, или Рамшалан ще мине през портал, за да му докладва. Що за игра играеше ал-Тор? Накара гълъба да кацне на една клонка. Аран'гар недоволстваше и я питаше какво вижда. Беше видяла гълъба и се бе досетила какво крои Грендал.

Грендал се съсредоточи още повече. Прероденият Дракон, мъжът, който беше някога Луз Терин Теламон. *Знаеше* къде е тя. Някога я беше мразил дълбоко. *Колко* помнеше от това? Помнеше ли как бе убила Янет?

Покорните на ал-Тор айилци изведоха Рамшалан напред и Нинив го прегледа. Да, тази Нинив май наистина можеше да разгадава Принудата. Знаеше какво да търси, най-малко. Трябваше да умре. Ал-Тор разчиташе на нея. Смъртта ѝ щеше да му причини болка. А след нея — тъмнокосата любовница на ал-Тор.

Накара гълъба да се спусне на по-нисък клон. Какво щеше да направи ал-Тор? Инстинктите ѝ подсказваха, че няма да посмее да предприеме ход, преди да е разкрил замисъла ѝ. Сега действаше като през нейния Век. Обичаше да планира, да заделя време, докато съгради съкрушителна атака.

Намръщи се озадачена. Какво говореше той? Напреди се, мъчеше се да проумее думите. Проклетите птичи уши — гласовете звучаха като грак. *Каландор*? Защо говореше за *Каландор*? И сандък...

Нещо блесна ярко в ръката му. Ключът за достъп. Грендал ахна. Беше донесъл *това* със себе си? Беше почти толкова лошо, колкото белфир.

Изведнъж разбра. Беше изиграна.

Изстина от ужас, пусна гълъба и рязко отвори очи. Все още седеше в малката стая без прозорци, Аран'гар стоеше облегната до вратата, скръстила ръце.

Ал-Тор беше пратил тук Рамшалан, *очаквайки* да бъде пленен, *очаквайки* да му поставят Принудата. Единственото предназначение на Рамшалан бе да потвърди, че Грендал е в кулата.

„Светлина! Колко умен е станал!“

Пусна Вярната сила и обгърна не тъй възхитителния сайдар. Бързо! Беше толкова притеснена, че прегръдката ѝ едва успя. Потеше се.

Да се махне. Трябваше да се махне.

Отвори нов портал. Аран'гар се обърна и се взря през стените към ал-Тор.

— Толкова много сила! Какво прави?

Аран'гар. Тя и Делана бяха направили сплитовете на Принуда.

Ал-Тор трябваше да помисли, че Грендал е мъртва. Ако унищожеше замъка, а Принудите останеха, щеше да разбере, че е сгрешил и че все още е жива.

Оформи два щита и ги заби на място, един за Аран'гар и един за Делана. Те изпъшкаха. Грендал затегна сплитовете и върза и двете с Въздух.

— Грендал? — ахна Аран'гар. — Какво пра...

Идваше. Грендал скочи към портала, претърколи се през него, падна и раздра роклята си в някакъв клон. Зад нея изригна ослепителна мълния. С усилие се взря през сияещия портал и зърна за миг ужасената Аран'гар, преди всичко зад портала да бъде погълнато от красива, чиста белота.

Порталът изчезна и тя остана сама в тъмното.

Лежеше почти заслепена от блясъка. Сърцето ѝ биеше като лудо. Сътворила бе най-бързия портал, на който бе способна, беше я извел съвсем близо навън. Лежеше в калните храсти на билото на хълм зад палата.

Обля я вълна на *греховност*. Въздухът се изкриви, самата Шарка се накъдри. „Гибелен писък“ го наричаха — мига, в който самото сътворение вие от болка.

Вдиша и издиша разтреперана. Но трябваше да види. Трябваше да разбере. Изправи се — левият ѝ глезен бе изкълчен, — изкуцука до края на гората и погледна надолу.

Гробницата Натрин — цялата! — бе заличена. Изгорена от Шарката. Не можеше да види ал-Тор на далечния склон, но знаеше къде е.

— Ха! — изръмжа Грендал. — Станал си *много* по-опасен, отколкото допусках.

Стотици красиви мъже и жени, най-чудесните, които бе събрала, си бяха отишли. Укреплението ѝ, десетките вещи на Силата, най-големият ѝ съюзник сред Избраните. Нямаше ги. Беше истинска катастрофа.

„Не. Аз съм жива.“ Беше го изпреварила, макар и само с няколко мига. Сега той щеше да мисли, че е мъртва.

Изведнъж се оказа в най-безопасното положение, откакто бе избягала от затвора на Тъмния. Само дето току-що бе причинила гибелта на една от Избраните. Великият господар нямаше да е доволен.

Закуцука през гората. Вече замисляше следващия си ход. Щеше да го отиграе много, много внимателно.

Галад Дамодред, лорд Капитан-командир на Чедата на светлината, изтръгна с жвакане обувия си в ботуш крак от дълбоката до глезените кал.

В душния въздух бръмчаха хапливчета. Вонята на тиня и застояла вода заплашваше да го задуши с всяко вдишване, докато водеше коня си към по-суха твърд по пътеката. Зад него се тътреше дълга виеща се колона от четирима мъже в редица, всички изкаляни, потни и уморени като него.

Бяха на границата на Геалдан и Алтара, в блатиста влажна земя, където дъбовете и дафиновите храсти бяха отстъпили място на див лавър и хилави кипариси, чиито чворести корени се изпъваха по земята като закривени пръсти. Вонящият въздух беше горещ — въпреки сянката и облачната пелена — и душен. Все едно, че човек вдишваше парата от вкисната супа. Галад направо се беше сварил под

гръдната броня и ризницата — коничният му шлем висеше на седлото, кожата го сърбеше от мръсотията и солената пот.

Колкото и окаян да беше, този маршрут бе най-добрият изход. Асунава нямаше да го предвиди. Галад изтри чело с опакото на ръката си и се помъчи да върви с високо вдигната глава заради онези, които го следваха. Седем хиляди мъже, Чеда, които бяха избрали него вместо сеанчанските нашественици.

От клоните висеше сиво-зелен мъх, разкапан като късове плът на гниещи трупове. Тук-там болезнено сивото и зеленото се облекчаваха от яркото изригване на розови и виолетови цветчета, струпани покрай ромолящи потоци. Внезапният им цвят бе неочакван, сякаш някой бе пръснал капчици боя по унилата земя.

Беше странно да намери човек красота в това място. Можеше ли да намери Светлината и в собственото си положение? Боеше се, че няма да е лесно.

Поведе Храбър напред. Чуваше зад гърба си притеснен говор, накъсван от по някоя ругатня. Това тресавище, с вонята му и хапещите насекоми, подлагаше на изпитание нервите и на най-добрите мъже. Тръгналите след Галад бяха изнервени от мястото, в което се превръщаше светът. Свят, в който небето непрекъснато бе забулено в черно, в който добри хора загиваха заради странни усуквания на Шарката и в който Валда — лорд Капитан-командирът преди Галад — се бе оказал убиец и насилник.

Галад поклати глава. Последната битка скоро щеше да дойде.

Някой се приближаваше отзад по колоната. Дейн Борнхалд. Отдаде чест и закри до него.

— Дамодред — каза тихо Дейн. Ботушите им жвакаха в калта. — Може би трябва да се върнем.

— Пътят назад води само към миналото — отвърна Галад и огледа пътя напред. — Мислил съм много за това, Чедо Борнхалд. Това небе, тази запустяла земя, мъртвите, които са тръгнали по нея... Вече няма време да търсим съюзници и да се борим срещу сеанчанците. Трябва да продължим напред към Последната битка.

— Но това бласто... — Борнхалд погледна наляво, където някакво едро влечуго се хлъзна през драките. — Според картите вече трябваше да сме излезли от него.

— Значи със сигурност сме близо до края.

— Може би — по челото на Дейн се стече вадичка пот. За щастие, брентито му беше свършило преди няколко дни. — Освен ако картата не е сбъркана.

Галад не отвърна. Добрите доскоро карти напоследък наистина се оказваха сбъркани: равни поля се превръщаха в накъсани хълмове, села изчезваха, пасища един ден биваха орни земи, а после изведнъж се оказваха обрасли с буренаци и мъх. Тресащицето наистина можеше да се е разширило.

— Хората са изтощени — каза Борнхалд. — Добри мъже са — знаеш го. Но започват да роптаят — потръпна, сякаш очакваше укора на Галад.

Някога може би щеше да го укори. Чедата трябваше да понасят несгодите с гордост. Само че го глождеха спомени за уроците на Мургейз — уроци, които не бе разбрал в младостта си. Води с пример. Изисквай сила, но първо я покажи.

Галад кимна. Наближаваха суха поляна.

— Събери хората. Ще говоря на тези отпред. Разпореди се думите ми да се запишат и да се предадат на другите отзад.

Борнхалд изглеждаше озадачен, но изпълни заповедта. Галад се отби от пътя и се изкачи на малко възвишение. Отпусна ръка на дръжката на меча и огледа хората си, докато ротите отпред се събираха. Стояха затънали до глезените в калта и махаха с ръце да пропъдят хапливчета или се чешеха под яките.

— Ние сме Чедата на Светлината — заяви Галад, след като се събраха. — Това са най-тъмните дни за хората. Дни, когато надеждата е слаба, дни, когато властва смъртта. Но тъкмо в най-тъмните нощи е най-ярка светлината. През деня един ярък маяк може да изглежда слаб. Но когато всички други светлини погаснат, той ще води!

— *Ние* сме този маяк. Това тресащице е несгода. Но ние сме Чедата на Светлината и нашата несгода е нашата сила. Подгонени сме от онези, които би трябвало да ни обичат, и другите пътища водят към гробовете ни. Така че ще вървим напред. За онези, които трябва да защитим, за Последната битка, за Светлината! — огледа твърдо хората си.

— Къде е победата на това блато? Отказвам да усетя ухапката му, защото съм *горд*. Горд да живея в тези дни, горд да бъда част от онова, което предстои. Всички, живели преди нас в този Век, са

очаквали нашия ден, деня, в който хората ще бъдат изпитани. Нека други оплакват съдбата си. Нека други плачат и ридаят. Ние не ще го сторим, защото ще се изправим пред това изпитание с високо вдигнати глави. И ще докажем, че сме силни!

Не беше дълго слово. Не искаше да прекалява със стоенето на Чедата в блатото. Все пак като че ли свърши работа. Гърбовете на мъжете се изправиха и те закимаха. Мъжете, които бяха записали думите му, тръгнаха назад, за да ги прочетат на онези, които не биха могли да ги чуят.

Когато отрядът продължи напред, краката вече не се влачеха, раменете бяха изправени. Галад се задържа на височинката, прие няколко доклада и остави всички да го видят.

Когато минаха и последните от седемте хиляди, малка група остана да го чака. Чедо Джарет Биар беше с тях, загледан отдолу в Галад с хлътналите си, пламнали от страст очи. Беше измършавял, с изпито лице.

— Чедо Биар — рече Галад, щом слезе по склона.

— Хубава реч беше, милорд Капитан-командир — каза разпалено Биар. — Последната битка. Да, време е да тръгнем към нея.

— Това е нашето бреме — отвърна Галад. — И нашият дълг.

— Ще препуснем на север — каза Биар. — Към нас ще се стичат мъже, ще нарастваме. Огромна сила на Чедата, десетки хиляди. *Стотици* хиляди. Ще залеем земята. Може би ще имаме достатъчно хора, за да съборим Бялата кула и да избием вещиците, вместо да се налага да се съюзяваме с тях.

Галад поклати глава.

— Айез Седай ще ни трябват, Чедо Биар. Сянката ще разполага с Господари на ужаса, мърдраали, *Отстъпници*.

— Да всъщност — отвърна с неохота Биар. Е, той и преди май не беше склонен да приеме идеята. Но *трябваше* да се съгласи.

— Пътят ни е труден, Чедо Биар, но Чедата на Светлината ще са водачите в Последната битка.

Злодеянията на Валда бяха опетнили целия орден. Нещо повече, Галад с всеки ден се убеждаваше, че Асунава е изиграл голяма роля за насилието и смъртта на мащехата му. Това означаваше, че самият Висш инквизитор е покварен.

Най-важното в живота му бе да върши това, което е правилно. С цената на всякакви жертви. В момента правилното бе да бягат. Галад не можеше да се опълчи на Асунава. Зад Висшия инквизитор бяха сеанчанците. Освен това по-важна бе Последната битка.

С бързи стъпки Галад загази през калта към челото на колоната. Придвижваха се леко, с малко товарни животни, като мъжете носеха бронята си — конете им бяха натоварени с храна и припаси.

Отпред Тром говореше с няколко мъже с кожени дрехи и кафяви наметала, а не с бели табарди и стоманени шапки. Съгледвачите им.

— Съгледвачите казват, че отпред има малък проблем, милорд — докладва Тром.

— Какъв проблем?

— Най-добре да видите сам, сър — каза Чедо Барлет, водачът на съгледвачите.

Галад му кимна да поведе. Блатистият лес напред сякаш оредяваше. Слава на Светлината. Означаваше ли това, че почти са се измъкнали?

Не. След малко стигнаха до няколко други съгледвачи, загледани към мъртва гора. Повечето дървета в тресавището бяха с листа, макар и повехнали, но тези напред бяха голи като скелети и пепеляви, все едно че са изгорели. Някакъв болнаво белезникав лишей или мъх растеше по всичко. Дънерите изглеждаха съсухрени.

А самият район бе наводнен от широка, явно плитка река с много мудно течение. Беше погълнала подножията на много от дърветата, нападали клони накъсваха кафявата вода като ръце, протегнати към небето.

— Има трупове, милорд — каза един от съгледвачите и посочи нагоре по реката. — Водата ги носи надолу. Прилича на останки от далечно сражение.

— Тази река има ли я на картите ни? — попита Галад.

Съгледвачите поклатиха глави.

Галад стисна зъби.

— Може ли да се преброди?

— Плитко е, милорд Капитан-командир — отвърна Чедо Барлет. — Но ще трябва да внимаваме за ями.

Галад се пресегна към едно близко дърво и откърши дълъг клон.

— Аз ще тръгна пръв. Наредете на хората да свалят броните и наметалата си.

Докато заповедта се предаваше по колоната, Галад свали бронята си, уви я в наметалото и я нагласи на гърба си. Нави крачолите на панталоните си колкото можа, после слезе по полегатия бряг и нагази в мътната вода. Резкият студ на пролетния отток го накара да се напрегне. Ботушите му затънаха в песъчливото дъно и се напълниха с вода и надигнала се тиня. Храбър запляска по-шумно, щом нагази във водата след него.

Вървенето не се оказа прекалено трудно. Водата стигаше едва до коленете му. Опитваше дъното с клона за опора. Голите съхнещи дървета обаче бяха изнервящи. Като че ли не гниеха, а след като се приближи до тях, видя пепелявосив пух сред лишея, покрил стволовете и клоните им.

Чедата зад него запляскаха шумно, все повече и повече навлизаха в широкия поток. Недалече по реката се носеха подути тела и се закачаха в камънаците. Повечето бяха човешки, но имаше и по-големи. Мулета, осъзна той, след като зърна една муцуна. Десетки мулета. Бяха мъртви от доста време, ако се съдеше по това колко бяха подпухнали.

Навярно някое селце нагоре по течението бе нападнато за храна. Но пък това не бяха първите мъртъвци, на които се натъкваха в марша си.

Стигна отсрещния бряг и се измъкна от реката. Докато навличаше отново бронята и наметалото си, рамото го заболя от ударите, нанесени му от Валда. Бедрото също го жегна.

Поведе Чедата на север по някаква пътека. Копнееше да яхне Храбър, ала не посмя. Макар да бяха излезли от реката, теренът все още бе неравен и осеян със скрити хлътнатини и конят лесно можеше да си счупи крак.

Тъй че продължи пеша, повел хората си сред сивите дървеса и плувнал в пот от жегата. Копнееше за хубава баня.

По някое време Тром пак го настигна.

— Всички преминаха невредими — погледна към небето. — Но тези облаци... Не мога да преценя кое време е.

— Четири следобед — каза Галад.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Не трябваше ли да спрем по обед и да обсъдим следващата си стъпка?

— Засега нямаме голям избор — отвърна Галад. — Ще отведе хората на север до Андор.

— Чедата са срещали... враждебност там.

— Знам една закътана земя на североизток. Няма да бъде отхвърлен там, който и да владее трона.

Светлината дано да дадеше Елейн да държи Лъвския трон. Светлината да дадеше дано да се е измъкнала от козните на Айез Седай, макар Галад да се боеше от най-лошото. Твърде много хора щяха да се опитат да я използват като пионка, не на последно място ал-Тор. Тя беше упорита, а това можеше да я направи лесна за манипулиране.

— Ще ни трябва продоволствие — каза Тром. — Събирането е трудно, все повече села се оказват празни.

Галад кимна. Тревога на Тром бе основателна.

— Планът е добър обаче — продължи тихо Тром. — Ще ти призная, Дамодред, опасявах се, че ще откажеш водачеството.

— Не можех. Да изоставя Чедата, след като убих предводителя им, щеше да е грешно.

Тром се усмихна.

— Колко просто е за тебе, нали?

— Би трябвало да е също толкова просто за всекиго — *трябваше* да се издигне до ранга, който му бе даден. Нямаше друг избор. — Последната битка иде и Чедата на Светлината ще се сражават. Дори да се наложи да се съюзим със самия Прероден Дракон, *ще се сражаваме*.

От известно време Галад не беше сигурен за ал-Тор. Прероденият Дракон със сигурност *трябваше* да се бие в Последната битка. Но дали ал-Тор не беше само марионетка на Кулата, а не истинският Прероден Дракон? Не, небето бе твърде тъмно, теренът — твърде накъсан. Ал-Тор *трябваше* да е Прероденият Дракон. Това не означаваше, разбира се, че не е също тъй и марионетка на Айез Седай.

Скоро излязоха от голите сиви дървета и стигнаха до по-обичайни. Все още бяха с пожълтели листа и твърде много мъртви клони. Но беше по-добре от мъха.

След около час Галад забеляза, че Чедо Барлет се връща, и щом съгледвачът — слаб мъж с белег на едната буза — се приближи,

попита:

— Каква е новината?

Барлет отдаде чест с ръка на гърдите.

— Блатото пресъхва и дърветата оредяват след около миля, милорд Капитан-командир. Полето зад тях е открито и празно, пътят на север е чист.

„Слава на Светлината!“ — помисли си Галад. Кимна на Барлет и той забърза обратно напред.

Галад погледна през рамо към колоната. Мъжете бяха мръсни, потни и уморени. Но все пак бяха величава гледка, облекли отново бронята си, със стегнати в решимост лица. Бяха го последвали през това коварно тресавище. Бяха добри мъже.

— Предай вестта на другите лорд капитани, Тром — каза Галад. — Кажи им да я съобщят на legionите си. След час ще излезем от тази кал.

Тром се усмихна. Изглеждаше също толкова облекчен като него. Галад продължи напред, стиснал зъби, за да надмогне болката в крака. Раната бе добре превързана и нямаше голяма опасност да загнои. Беше болезнена, но с болката можеше да се справи.

Най-сетне извън това блато! Трябваше да обмисли следващия им маршрут грижливо, да стоят настрана от всякакви градове, главни пътища или имения на влиятелни земевладелци. Превъртя картите в главата си — карти, които бе запаметил още преди да стане на десет години.

Жълтият саван изтъня и затулената от облаци слънчева светлина занаднича между клоните. А после лесът свърши изведнъж, чисто почти като линия на карта.

Галад въздъхна облекчено при мисълта, че излиза отново на открито. Но щом дърветата останаха зад гърба му, пред погледа му изникна огромна войска, прехвърляща възвишението вдясно.

Дрънчеше броня, цвилеха коне, хиляди войници се строяваха в плътни редици на билото. Някои бяха Чеда с брони и ризници, с лъснати до блясък конични шлемове. Снежнобелите им табарди и наметала сияеха, слънчеви изгреви искряха на гърдите им, пиките се вдигаха в стройни редове. Имаше и пехотинци, много повече, не в бялото на Чедата, а в прости кафяви кожени облекла. Амадицийци, осигурени сигурно от сеанчанците.

Ръката му сама посегна за меч. Беше вкаран в капан. Мнозина от Чедата на билото носеха униформи, украсени с овчарската гегна на Ръката на Светлината — Разпитвачите. Ако обикновените Чедата бяха пламък, който да изгори злото, то Разпитвачите бяха бушуваща влада.

Бързо пресметна. Три до четири хиляди Чедата и поне шест до осем хиляди пехотинци, половината от тях — с лъкове. Десет хиляди свежи бойци. Сърцето му се сви.

Тром, Борнхалд и Биар излязоха забързани от гората с група Чедата и спряха зад него. Тром изруга.

— Тъй — каза Галад и се обърна към съгледвача, Барлет. — Значи си предател?

— Ти си предателят, Дамодред — отвърна съгледвачът навъсено.

— Да, предполагам, че може да се приеме и така — този поход през блатото бе предложен от съгледвачите му. Галад вече разбираше. Беше тактика за забавяне, за да може Асунава да го изпревари. Походът също така бе изтощил Галад и хората му, докато силите на Асунава бяха свежи и готови за битка.

Меч изстърга от ножница.

Галад мигновено вдигна ръка, без да се обръща.

— Мир, Чедо Биар.

Нямаше кой друг да е освен Биар.

Навярно все пак нещо можеше да се спаси. Галад бързо взе решение.

— Чедо Биар и Чедо Борнхалд, елате с мен. Тром, ти и другите лорд капитани изведете хората си под строй на полето.

Голяма група мъже в челото на войската на Асунава препусна надолу по склона. Повечето носеха гегата на Разпитвачите. Можеха да нападнат и бързо да избият хората на Галад. Но праснаха парламентъори. Това беше добър знак.

Галад се качи на коня, като стисна зъби от болката в ранения крак. Биар и Борнхалд го последваха през гъстата пожълтяла трева.

Самият Асунава водеше приближаващата се група. Мъж вече на години, с гъсти посребрени вежди и толкова слаб, че приличаше на кукла, направена от клечки и опъната върху тях кожа.

Не се усмихваше. Той всъщност не се усмихваше никога.

Галад дръпна юздите на коня си пред Висшия инквизитор. Асунава бе обкръжен от охрана от Разпитвачи, но го придружаваха и

петима лорд капитани, с всеки от които Галад се беше срещал или под чиято команда бе служил през краткия си срок в Чедата.

Хлътналите очи на Асунава се присвиха.

— Твоите бунтовници се строят. Кажи им да стоят на място или хората ми ще стрелят.

— Нима ще пренебрегнете правилата на официално сражение?
— каза Галад. — Ще стреляте по хората ми, докато се строят? Къде е вашата чест?

— Мраколюбците не заслужават чест — отсече Асунава. — Нито милост.

— Значи ни наричате Мраколюбци? — попита Галад и леко обърна коня си. — Всичките тези седем хиляди Чеда, които бяха под командата на Валда? Мъже, с които вашите войници служеха, с които ядяха, познаваха се и се сражаваха рамо до рамо? Мъже, които вие сам прегледахте преди по-малко от два месеца?

Асунава се поколеба. Да се назоват седем хиляди Чеда Мраколюбци беше нелепо — щеше да означава, че две трети от Чедата са минали на страната на Сянката.

— Не — заяви Асунава. — Може би са просто... подведени. Дори един добър мъж може да се отклони по сенчести пътеки, ако водачите му са Мраколюбци.

— Не съм Мраколюбец — Галад го изгледа твърдо.

— Подчини се на разпита ми и го докажи.

— Лорд Капитан-командирът не се подчинява на никого — отвърна Галад. — В името на Светлината, заповядвам *на вас* да се подчините.

Асунава се изсмя.

— Чедо, ние сме опрели нож на гърлото ти! Това е *твоят* шанс да се предадеш!

— Голевер — Галад погледна лорд капитана вляво от Асунава, дългнест брадат мъж, един от най-коравите. И също така честен. — Кажи ми, Чедата на Светлината предават ли се?

Голевер поклати глава.

— Не се предаваме. Светлината ще докаже, че сме победоносни.

— А ако се изправим срещу превъзхождаща сила? — продължи Галад.

— Сражаваме се.

— Ако сме изтощени и грохнали от поход?

— Светлината ще ни защити — отвърна Голевър. — А ако е време да умрем, така да бъде. И ще вземем с нас толкова врагове, колкото можем.

Галад отново се обърна към Асунава.

— Виждате, че съм в затруднение. Да се бием с вас означава да позволим да ни наречете Мраколюбци, но да се предадем означава да се отречем от клетвите си. Кълна се в честта си на лорд Капитан-командир, не мога да приема нито едното, нито другото.

Асунава се намръщи.

— Ти *не си* лорд Капитан-командир. Той е мъртъв.

— От моята ръка — каза Галад, извади меч си от ножницата и го вдигна така, че чаплите да блеснат на светлината. — И държа неговия меч. Отричате ли, че вие лично видяхте как се изправих срещу Валда в честен двубой, както е предписано от закона?

— Според закона може би — отвърна Асунава. — Но не бих нарекъл онзи бой честен. Ти извличаше от силата на Сянката. Видях, че стоиш в мрак въпреки дневната светлина, и видях как Драконовият зъб изникна на челото ти. Валда изобщо нямаше шанс.

— Харнеш — каза Галад и се обърна към лорд капитана вдясно от Асунава, нисък мъж, плешив, загубил едното си ухо в битка със Заклети в Дракона. — Кажи ми. По-силна ли е Сянката от Светлината?

— Разбира се, че не — отвърна Харнеш и плю на земята.

— Ако каузата на лорд Капитан-командира е била достойна, щеше ли да падне от мен в битка под Светлината? Ако бях Мраколюбец, щях ли да мога да убия самия лорд Капитан-командир?

Харнеш не отвърна, но Галад почти можеше да види мислите, които се въртяха в главата му. Сянката можеше да покаже сила понякога, но Светлината винаги я разкриваше и унищожаваше. Възможно беше лорд Капитан-командирът да падне от Мраколюбец — възможно беше всеки да падне. Но в дуел пред другите Чеда? Дуел за чест под Светлината?

— Понякога Сянката показва хитрост и сила — отсече Асунава, преди Галад да продължи. — Понякога загиват добри мъже.

— Всички вие знаете какво направи Валда — заяви Галад. — Майка ми е мъртва. Има ли някакъв аргумент против правото ми да го предизвикам?

— Нямах никакви права като Мраколюбец! Няма да преговарям повече с теб, убиецо — Асунава махна с ръка и няколко от Разпитвачите му извадиха мечове. Спътниците на Галад мигновено извадиха своите. Галад чу зад себе си как изтощените му бойци припряно започват да стягат редиците си.

— Какво ще стане с нас, Асунава, ако Чеда се бият с Чеда? — попита тихо Галад. — Няма да се предам и не бих те нападнал, но навярно можем отново да се обединим. Не като врагове, а като братя, временно разделени.

— Никога няма да се съюзя с Мраколюбец — заяви Асунава, макар и малко колебливо. Наблюдаваше хората на Галад. Щеше да спечели битката, но ако мъжете на Галад дадяха твърд отпор, щеше да е скъпо струваща победа. И двете страни щяха да загубят хиляди.

— Ще ти се предам — каза Галад. — При определени условия.

— Не! — извика зад него Борнхалд, но Галад вдигна ръка да го накара да замълчи.

— И какви ще да са тези условия? — попита Асунава.

— Ще се закълнеш — пред Светлината и лордовете капитани тук с теб, — че няма да навредиш, да подложиш на разпит или по друг начин да накажеш мъжете, които ме последваха. Те само направиха това, което сметнаха за правилно.

Очите на Асунава се присвиха, устните се стегнаха в права резка.

— Това включва и спътниците ми тук — каза Галад и кимна към Биар и Борнхалд. — Всички до един, Асунава. Те *не трябва* да познаят изтезанието.

— Не можеш да възпрепятстваш така Ръката на Светлината! Това ще им даде свободата да потърсят Сянката!

— А само страхът от Разпитването ли ни държи в Светлината, Асунава? — попита Галад. — Не са ли Чедата доблестни и верни?

Асунава замълча. Галад затвори очи, усетил тежестта на водачеството. Всеки спечелен миг усилваше позицията в преговорите за хората му. Отвори очи.

— Последната битка иде, Асунава. Нямаме време за дребни свади. Прероденият Дракон крачи по земята.

— Ерес! — отсече Асунава.

— Да — отвърна Галад. — И истина също така.

Асунава стисна зъби, но като че ли премисляше предложението.

— Галад — каза тихо Борнхалд. — Не прави това. Можем да се бием. Светлината ще ни защити.

— Ако се бием, ще убием добри мъже, Чедо Борнхалд — каза Галад, без да се обръща. — Всеки удар на мечовете ни ще е удар за Тъмния. Чедата са единствената крепка основа, останала на този свят. Ние сме нужни. Ако животът ми е това, което е нужно, за да се обединим, така да бъде. Ти щеше да направиш същото, вярвам — погледна Асунава в очите.

— Хванете го — нареди Асунава, макар да личеше, че е недоволен. — Никой да не вади оръжие. Уведомете Чедата, че съм задържал самозванеца лорд Капитан-командир и ще го Разпитам, за да определя величината на престъпленията му — замълча и добави: — И предайте на тези, които го следваха, че няма да бъдат наказани или Разпитани — обърна рязко коня си и подкара към армията си.

Галад връчи меча си на Борнхалд и нареди:

— Върнете се при хората ни. Кажете им какво се случи тук и *не* им позволявайте да се бият или да се опитват да ме спасяват. Това е заповед.

Борнхалд го погледна в очите, взе меча и отдаде чест.

— Слушам, милорд.

Щом Борнхалд и Биар обърнаха конете и поеха назад, груби ръце сграбчиха Галад и го смъкнаха от седлото на Храбър. Той падна на земята и изпъшка, болката в раненото рамо го прониза като копие през гърдите. Понечи да се вдигне на крака, но няколко Разпитвачи отново го събориха на земята.

Някой стъпи на гърба му, натисна и Галад чу металното стържене на изваден от канията нож. Срязаха връзките на бронята му и дрехата под нея.

— Няма да носиш униформата на Чедо на Светлината, Мраколюбецо — изсъска един Разпитвач в ухото му.

— *Не съм* Мраколюбец — отвърна Галад. Лицето му бе притиснато в тревата. — Никога няма да изрека тази лъжа. Аз вървя в Светлината.

Това му спечели ритник в ребрата, после още един и още един. Той се сви на кълбо и изпъшка. Ритниците не спираха.

Тъмнината го погълна.

Съществото, което беше някога Падан Фейн, заслиза по склона. Кафявите треви растяха в накъсани кръпки като четината по брадичка на просяк.

Небето бе черно. Буря. Харесваше му, макар да мразеше онзи, който я бе причинил.

Омраза. Омразата беше доказателството, че все още живее, единственото останало му чувство. Единственото чувство. Единственото, което можеше да съществува.

Поглъщаща. Възбуждаща. Красива. Топлеца. Жарка. Омраза. Чудесно. Тъкмо бурята му даваше сила, даваше му целта, която го тласкаше напред. Ал-Тор щеше да умре. От неговата ръка. А може би след това и Тъмния. Чудесно...

Съществото, което беше някога Падан Фейн, опипа с пръсти красивата си кама, опипа ръбовете на шарките в тънката златна нишка, увита около дръжката, и големия рубин, който я увенчаваше. Носеше я извадена от канията, в дясната си ръка, така, че острието стърчеше между палеца и показалеца му. И двата пръста бяха порязвани вече десетки пъти.

Кръв капеше от върха на камата по стръковете трева. Пурпурни петънца, които да го въодушевят. Червено отдолу, черно отгоре. Съвършено. Омразата му ли бе предизвикала тази буря? Трябваше да е така. Да.

Капките кръв падаха покрай тъмните петна, появили се по сухите листа и стръкове, докато навлизаше все по на север в Погибелта.

Беше луд. Това беше добре. Когато приемеш лудостта в себе си — прегърнеш я и пиеш от нея, все едно че е слънчева светлина или вода, или самият въздух, — тя се превръща в част от тебе. Като ръка или око. Можеш да виждаш с лудостта. Можеш да правиш всичко с лудостта. Беше чудесно. Освобождаващо.

Най-сетне бе свободен.

Съществото, което беше някога Мордет, стигна подножието на хълма и не погледна назад към синкавочервената грамада, която бе оставил на билото. Червеите бяха много гадни за убиване както трябва, но някои неща трябваше да се вършат както трябва. Това бе принципът в цялата работа.

Зад него бе започнала да се прокрадва изпълзяла от земята мъгла. Лудостта му ли беше тази мъгла, или беше омразата му? Беше толкова позната. Извиваше се около глезените му и ближеше петите му.

Нещо надникна иззад един близък хълм и бързо се дръпна. Червеите умираха шумно. Червеите правеха *всичко* шумно. Глутница Червеи можеше да унищожи цял легион. Чуеш ли ги, тръгваш в обратната посока, бързо. Но пък е хитро да пратиш съгледвачи да идат и да преценят посоката на глутницата, че да не се натъкнеш отново на нея.

Тъй че съществото, което беше някога Падан Фейн, не се изненада, когато заобиколи склона на хълма и видя разтреперана от страх група тролоци, предвождани от мърдраал.

Усмихна се. „Приятелите ми.“ Толкова отдавна не ги беше срещал.

Цял миг отне, докато скотските мозъци стигнат до очевидното — но погрешно — заключение: че щом един мъж обикаля наоколо, значи Червеите *не може* да не са близо. Щяха да са надушили кръвта му и да са дошли. Червеите предпочитаха човешка кръв пред тролокската. Логично. Съществото, което беше някога Мордет, беше вкушвало кръв и можеше да потвърди, че тролокската кръв не е за препоръчване.

Тролоците скочиха напред — вихрушка от пера, клюнове, нокти, зъби и бивни. Съществото, което беше някога Фейн, спря; мъглата облизваше босите му стъпала. Колко чудесно! Най-отзад в групата мърдраалът се поколеба, приковал в него безокия си поглед. Навярно усещаше, че нещо ужасно, ужасно не е наред. И с право, разбира се. Не можеш да бъдеш едно, без да си другото. Безсмислено е.

Съществото, което беше някога Мордет — скоро щеше да му потрябва друго име — се усмихна широко.

Мърдраалът се обърна да побегне.

Мъглата удари.

Движеше се мълниеносно — като пипала на морско чудовище в Аритския океан. Дълги струи изплюяха през гърдите на тролоците. Усукано повлекло шибна над главите им, стрелна се напред и порази Сенчестия във врата.

Тролоците запищяха, западаха, загърчиха се. Козината им закапа на парцали и кожата им *завря*. Мехури и отоци. Щом се пукнеха,

оставяха по кожата на Тварите на Сянката дупки като кратери, като избили мехури по повърхността на метал, който изстива много бързо.

Съществото, което беше някога Падан Фейн, отвори устата си в ликуващ смях, стисна очи към бурното черно небе и вдигна лице нагоре, зинало в наслада от своя пир. След като мигът отмина, въздъхна и стисна още по-здро̀во камата... врязала се в плътта му.

Червено отдолу, черно отгоре. Червено и черно, червено и черно, толкова много червено и черно. Чудесно.

Продължи навътре в Погибелта.

Разкапалите се тролоци се заизправяха и тръгнаха подире му, от устите им капеха лиги. Очите им бяха станали мътни и невиждащи, но когато го поискаше, чудовищата щяха да реагират с трескава бойна страст, надвишаваща всичко, което бяха познавали приживе.

Мърдраала остави. Създанието нямаше да се вдигне, както разправяше мълвата. Допирът му вече носеше мигновена смърт на твар от неговия вид. Жалко. Имаше нокти, които биха свършили добра работа.

Може би трябваше да си намери ръкавици. Но ако го направеше, нямаше да може да си порязва ръката. Наистина проблем.

Все едно. Напред. Дошло бе времето да убие ал-Тор.

Натъжаваше го, че ловът трябваше да свърши. Но нямаше причина повече да ловува. Не ловуваш нещо, което знаеш точно къде ще намериш. Просто отиваш и го хващаш. Сграбчваш го в прегръдките си.

Като стар приятел. Скъп, любим стар приятел, когото ще пони́жеш през окото, ще му разпориш корема и ще гълташ с шепи, и ще пиеш кръвта му. Това е правилният начин да се отнасяш с приятелите.

Това е чест.

Маленарин Раи прелистваше продоволствените доклади. Проклетият капак на прозореца зад бюрото му изтрещя и се отвори отново и влажният зной на Погибелта нахлу в кабинета. Въпреки десетте си години служба като командир на кулата Хийт Раи така и не бе свикнал със зно́я в планинските земи. Влажно. Душно. И въздухът пълен с миризми на гнило.

Свирещият вятър пак блъсна дървения капак. Маленарин стана, отиде до прозореца и го затвори, след това го върза стегнато с връв.

Върна се на бюрото и запрегледва списъка на новопристигналите войници. С всяко име вървеше специалност — тук всеки войник трябваше да запълни две и дори повече длъжности. Умение в превързване на рани. Бързи крака за носене на съобщения на бегом. Остро око с лъка. Дарба да накараш вчерашната каша да стане такава, че пръстите да си оближеш. Маленарин винаги се молеше точно за такива хора. Готвач, който може да накара войниците да изгарят от желание да дойдат в трапезарията, си струваше теглото в злато.

Остави настрана доклада и го затисна с напълнен с олово тролокски рог, предназначен точно за тази цел. Следващият лист в купчината бе писмо от някой си Барига, търговец, който караше кервана си към кулата за търговия. Маленарин се усмихна. Преди всичко беше войник, но носеше през гърдите си и три сребърни верижки, които го отличаваха като майстор търговец. Макар кулата му да получаваше повечето си продукти от кралицата, на никой кандорски командир не се отказваше възможността да се спазарява с търговци.

С малко късмет щеше да напие този чуждоземен търговец по време на пазарлъка. Бе принудил не един търговец да отбие цяла година военна служба като наказание за сключени сделки, които не може да спази. Година тренировки с войските на кралицата се отразяваше доста добре на затлъстелите чуждоземни търговци.

Остави и този лист под тролокския рог и се поколеба, като видя последния. Беше напомняне от стюарда му. Киймлин, най-големият му син, приближаваше четиринайсетия си рожден ден. Сякаш Маленарин можеше да забрави това! Нямаше нужда да му напомнят.

Усмихна се и постави рога върху бележката, за да не би капакът отново да се отвори. Лично беше убил тролока и бе отрязал рога му със собствените си ръце. Отиде до стената и отвори очукания дъбов скрин. Между другите вещи вътре имаше увит в плат меч в кафява ножница, добре смазана, макар и захабена от времето. Бащиният му меч.

След три дни щеше да го връчи на Киймлин. Всяко момче ставаше мъж на четиринайсетия си рожден ден, деня, в който му връчваха първия му меч и в който ставаше отговорно за себе си.

Киймлин се беше трудил упорито да изучи меча при най-суровите учители, които Маленарин можеше да осигури. Скоро синът му щеше да стане мъж. Как летяха годините...

Вдиша гордо, затвори скрина и излезе от кабинета за ежедневния си обход. Кулата приютяваше двеста и петдесет войници — защитен бастион, който бдеше над Погибелта.

Да имаш длъжност означаваше да имаш гордост — също както да носиш бреме означаваше да печелиш сила. Бдението над Погибелта бе неговият дълг и силата му и беше особено важно в тези дни, при странната буря на север и след като кралицата с голяма част от армията на Кандор бе тръгнала да търси Преродения Дракон. Той затвори вратата на кабинета и пусна скритото резе. Беше една от няколкото такива врати в коридора. Враг, нахлул в кулата, нямаше да знае коя открива достъп към стълбището нагоре. По този начин един малък кабинет можеше да служи като част от защитата на кулата.

Тръгна към стълбището. Горните нива не бяха достъпни от наземния етаж — всичките четирийсет стъпки надолу бяха капан. Враг, който нахлуеше в наземния етаж и се изкачеше по трите етажа на гарнизонните спални, нямаше да намери път към четвъртия етаж. Единственият достъп до четвъртото ниво бе по тясна, подготвена за срутване рампа извън кулата, която водеше от второто към четвъртото ниво. Тичането нагоре по нея оставяше нападателите напълно изложени за стрелите отгоре. След това, щом някои от тях се окажеха горе, а други — не, кандорците щяха да срутят рампата, да разделят вражеската сила и да избият стигналите горе нападатели.

Маленарин се заизкачва енергично. Поставените на равни интервали амбразури отстрани на стъпалата гледаха към стълбището надолу и позволяваха на бойците да обстрелват нашествениците. Когато стигна до средата, чу идващи отгоре припрени стъпки. След секунда се появи сержант Джарген.

Джарген се беше включил в Стражата на Погибелта на четиринайсетия си рожден ден. Сега черната му коса бе прошарена със сиво, а през рамото на кафявата му униформа висеше шнур с възел за всеки убит от него тролок. Много възли — почти шейсет.

Джарген отдаде чест с ръка на гърдите, а след това дланта му падна на дръжката на меча — знак на уважение към командира му. В южните страни хващането на оръжие така щеше да се приеме за

оскърбление, но пък южняците бяха раздразнителни и избухливи хора. Не можеха ли да разберат, че е чест да хванеш меча си и с това да намекнеш, че смяташ командира си за достойна заплаха?

— Милорд — каза с пресипнал глас Джарген. — Блясък от кулата Рена.

— Какво? — попита Маленарин и забърза с него нагоре по стълбището.

— Съвсем ясен, сър — каза Джарген. — Лично го видях. Само едно проблясване, но го имаше.

— Пратиха ли поправка?

— Може да са пратили вече. Изтичах първо да ви съобщя.

Ако имаше други новини, Джарген щеше да ги докладва, тъй че Маленарин не каза нищо повече. Излязоха на върха на кулата, където имаше огромен механизъм от огледала и лампи. С този апарат кулата можеше да праща съобщения на изток или на запад — където други кули продължаваха по границата на Погибелта, — или на юг, по линията кули, стигаща до двореца Айездайшар в Чачин.

Нагънатите планински земи на Кандор се простираха във всички посоки. Някои от южните хълмове все още бяха леко посребрени от утринната мъгла. Земята на юг, подтикната от неестествената за сезона топлина, скоро щеше да се покрие със зеленина и пастирите щяха да изкарат стадата си на високите пасища.

На север се простираше Погибелта. Маленарин беше чел за времена, когато Погибелта едва се виждала от тази кула. Сега стигаше почти до основите на каменния градеж.

Кулата Рена беше на северозапад. Нейният командир — лорд Ниах от Дома Окато — бе негов далечен братовчед и добър приятел. Нямаше да прати блясък без основание и щеше да прати отменящ сигнал, ако е станало случайно.

— Някое друго съобщение? — попита Маленарин.

Войниците на поста поклатиха глави. Джарген пристъпваше нервно от крак на крак. Маленарин скръсти ръце и зачака за поправка.

Нищо. Кулата Рена в днешно време се издигаше сред Погибелта, тъй като бе много по на север от кулата Хийт. Положението й обикновено не представляваше проблем. Дори най-страховитите същества, обитаващи Погибелта, знаеха, че не бива да нападат кандорска кула.

Никаква поправка не дойде. Никакъв знак.

— Пратете им съобщение — нареди Маленарин. — Попитайте ги дали не е било грешка. След това попитайте кулата Фармей дали са забелязали нещо странно.

Джарген го изгледа така, сякаш казваше: „Не мислиш ли, че вече съм го направил?“

Това означаваше, че съобщения са пратени, но че са останали без никакъв отговор.

Задуха вятър — влажен и горещ — и апаратът от стомана и огледала заскърца. Маленарин се взря в далечината, където вреше и кипеше черната буря. Като че ли се приближаваше.

Крайно обезпокоително.

— Пратете сигнал назад — каза Маленарин. — Към вътрешните кули. Съобщете им какво сме видели. Да са готови за неприятност.

Мъжете се захванаха на работа.

— Сержант, кой е следващият вестоносец по списъка?

Охраната на кулата включваше група момчета, до едно чудесни ездачи. Леки и пъргави, те можеха да тръгнат на бързи коне, ако някой командир решеше да не използва огледалата. Защото светлината беше бърза, но можеше да се види и от врага. Освен това, ако линията на кулите се прекъснеше — или ако някой апарат се повредеше, — трябваше да има друг начин да изпратят вестта до столицата.

— Следващият е... — Джарген провери на списъка, закован от вътрешната страна на вратата към покрива. — Пада се Киймлин, милорд.

Киймлин. Неговият Киймлин.

Маленарин погледна на северозапад, към безмълвната кула, блеснала така злокобно, и нареди:

— Уведомете ме и при най-малкия *намек* за отговор от другите кули. Джарген, ела с мен.

Двамата забързаха надолу по стълбището.

— Трябва да пратим вестоносец на юг — каза Маленарин и се поколеба. — Не, трябва да пратим поне двама. Просто в случай, че кулите паднат.

Влязоха в кабинета му. Маленарин сграбчи най-доброто си перо от рафта на стената. Проклетият капак отново се бе отворил и тропаше. Той взе един лист от бюрото и написа:

Рена и Фармей не отговарят на светлинни сигнали. Вероятно са превзети или сериозно затруднени. Хийт ще се държи.

Подаде листа на Джарген. Той го прочете и изсумтя:

— Две копия значи?

— Три. Качи стрелците на покрива. Кажи им, че може би идва опасност отгоре.

Ако просто не се плашеше от сенки... Но ако кулите от двете страни на Хийт бяха паднали толкова бързо, можеше да паднат и тези на юг. А ако *той* водеше нападението, щеше да направи всичко възможно да заобиколи крадешком и първо да превземе една от южните кули. Това щеше да е най-добрият начин да спре съобщенията до столицата.

Джарген отдаде чест с ръка на гърдите и излезе. Съобщението щеше да се прати незабавно: с трима ездаци и с лъч светлина. Маленарин си позволи да изпита леко облекчение от това, че синът му ще е един от препускащите по-далече от опасността. Нищо недостойно нямаше в това. Съобщенията трябваше да се доставят, а Киймлин бе следващият в списъка.

Погледна през прозореца. Гледаше на север, към Погибелта. С всеки командирски кабинет беше така. Погледна врящата буря и сребристите ѝ облаци. На моменти приличаха на правилни геометрични фигури. Беше слушал добре приказките на минаващите търговци. Идеха тревожни времена. Кралицата нямаше да е тръгнала на юг да търси лъжлив Дракон, колкото и умен или влиятелен да е. Тя вярваше.

Идеше времето на Тармон Гай-дон. И докато се взираше в бурята, Маленарин си помисли, че може да види ръба на самото време. Ръб, който не беше чак толкова далече. Всъщност като че ли облаците ставаха все по-тъмни. И под тях имаше мрак, по земята на север.

И този мрак настъпваше. Идеше.

Маленарин изхвърча от кабинета и изтича на покрива, където вятърът пердашеше мъжете, бутаци и движещи огледалата.

— Пратихте ли съобщението на юг?

— Да, сър — отвърна лейтенант Ландалин.

Маленарин погледна надолу и видя трима ездачи да излизат на галоп от кулата. Вестоносците. Тръгваха. Щяха да спрат в кулата Барклан, ако не беше нападната. Капитанът там щеше да ги отпрати на юг, просто за всеки случай. Ако Барклан беше паднала, момчетата щяха да продължат чак до столицата, ако се наложеше.

Маленарин отново се обърна към бурята. Настъпващият мрак бе изпънал нервите му. Идеше.

— Пригответе се за обсада — заповяда той на Ландалин. — Всички горе. Опразнете мазетата. Постави стрелци на всички амбразури и запалете огньовете под казаните с масло.

Ландалин зарева заповеди и мъжете се разтичаха. Маленарин чу стъпки зад себе си. Джарген ли се връщаше?

Не беше Джарген. Беше момче с рошава черна коса и плувнало в пот лице, сигурно заради тичането нагоре по седемте нива на кулата.

Киймлин. Жегна го страх, заменен моментално от гняв.

— Войник! Трябваше да си препуснал със съобщение!

— Ами, сър... Тиан, на четири места по-надолу в списъка... Той е с пет, може би дори десет фунта по-лек. Разликата е голяма, сър. Той язди много по-бързо и помислих, че след като съобщението е важно... Помолих да го пратят на мое място.

Маленарин се намръщи. Вятърът виеше. Изтътна гръм — тихо, но настойчиво.

Киймлин го погледна в очите.

— Майката на Тиам, лейди Ябет, е загубила четирима синове от Погибелта — каза тихо, за да го чуе само Маленарин. — Тиан е единственият, който ѝ е останал. Ако един от нас има шанс да се измъкне, сър, прецених, че трябва да е той.

Маленарин гледаше сина си. Момчето разбираше какво предстои. Светлината да му е на помощ, наистина разбираше. И беше пратил друг да се спаси на негово място.

— Крали — изрева Маленарин на един от минаващите войници.

— Да, милорд?

— Тичай долу до кабинета ми. Има един меч, в дъбовия скрин. Донеси ми го.

Мъжът отдаде чест и хукна да изпълни заповедта.

— Татко? — каза Киймлин. — Рожденият ми ден е чак след три дни!

Маленарин зачака с ръце зад гърба. Най-важната му задача в момента бе да го видят на мястото му като командир и да вдъхне увереност на бойците си.

Крали се върна с меча. Изгърканата ножница носеше знака с дъб, обгърнат от пламъци. Гербът на Раи.

— Татко... — повтори Киймлин. — Аз...

— Това оръжие се дава на момче, когато става мъж — каза Маленарин. — Изглежда, е закъсняло, сине. Защото виждам пред себе си мъж — вдигна меча в дясната си ръка. По върха на кулата към него се заобръщаха войници: стрелците с изпънати лъкове, бойците, които работеха с огледалата, дежурните наблюдатели. До един бяха Пограничници и всички бяха получили своя меч на четиринайсетия си рожден ден. Знаеха какво предстои. Посвещаване.

Киймлин се смъкна на коляно.

— Защо вадиш меча си? — попита високо Маленарин, за да го чуе всеки мъж на върха на кулата.

— В защита на моята чест, на семейството ми и на отечеството — отвърна Киймлин.

— Докога се сражаваш?

— Докато сетният ми дъх се слее със северните ветрове.

— Кога спиращ да бдиш?

— Никога — прошепна Киймлин.

— Кажу го по-високо!

— Никога!

— Когато извадиш този меч, ти ставаш воин, винаги с него до теб и винаги готов да се сразиш със Сянката. Ще извадиш ли този меч и ще се присъединиш ли към нас като мъж?

Киймлин вдигна очи, а след това хвана здраво дръжката и извади меча.

— Изправи се като мъж, сине! — викна Маленарин.

Киймлин стана, вдигнал меча високо. Бляскавото острие отрази мътната слънчева светлина. Мъжете на върха на кулата завикаха въодушевено.

Не е срамно да видиш сълзи в очите на баща в такъв момент. Маленарин примига да ги махне, а след това коленичи и закопча оръжейния колан на кръста на сина си. Виковете и ревовете на бойците продължиха и той знаеше, че не е само заради сина му. Ревяха в

предизвикателство към Сянката. За миг гласовете им прокънтяха по-силно дори от небесния гръм.

Маленарин се изправи и отпусна длан на рамото на сина си, докато момчето хлъзгаше меч в ножницата. Двамата се обърнаха към настъпващата Сянка.

— Там! — рече един от стрелците и посочи нагоре. — В облаците!

— Драгхар! — извика друг.

Неестествените облаци вече бяха близо и сянката, която хвърляха, не можеше да скрие накъсаната орда тролоци долу. Нещо се стрелна от небето, но срещу него полетяха стрели. Съществуването изкрещя, черните криле запляскаха безпомощно.

Дотича Джарген.

— Милорд... — хвърли поглед към Киймлин. — Момчето трябва да е долу.

— Не е момче вече — отвърна гордо Маленарин. — Мъж е. Докладвай!

— Всичко е готово — Джарген се наведе над ръба на стената и огледа тролоците така равнодушно, сякаш бяха табун коне. — Няма да отсекай лесно това дърво.

Маленарин кимна. Рамото на Киймлин бе твърдо, не трепваше. Долу морето тролоци изглеждаше безкрайно. Срещу този враг кулата неминуемо щеше да падне.

Всеки мъж на кулата обаче знаеше своя дълг. Щяха да избиват твари на Сянката, докато могат, с надеждата да спечелят достатъчно време, та вестносците да отнесат вестта.

Маленарин беше Пограничник, също като баща си, също като сина си, който стоеше до него. Знаеха задачата си. Държиш се, докато дойде подкрепление.

Това — и нищо повече.

ГЛАВА 1

ЯБЪЛКИТЕ ПЪРВО

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, над обвитите в мъгла върхове на Имфарал се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше *някакво* начало.

Вятърът затанцува над вцепенената от слана планинска трева. Сланата се бе задържала след първата слънчева светлина, забулена от вездесъщите облаци, надвиснали отгоре като смъртна маска. Вече от няколко недели се трупаха облаците и унилата спаружена трева го показваше.

Вятърът разбърка утринната мъгла и продължи на юг, като смрази малко стадо торми. Бяха се изтегнали на плоска, зацапана с лишей гранитна скала и чакаха да се погреят на утринната светлина, която така и нямаше да дойде. Вятърът се изсипа над скалата, втурна се надолу по склон, обрасъл с унили мури с възлеста кора и зелени туфи гъсти, подобни на игли листа по върховете.

В подножието на хълмовете вятърът обърна на изток през открита равнина, оголена от дървета и храсти от войнишката брадва. Мъртвото поле обкръжаваше тринайсет крепости, високи и изваяни от неизлъскан черен мрамор: блоковете бяха изсечени грубо, за да придадат първичното усещане за сурова сила. Бяха кули, предназначени за война. По традиция бяха необитавани. Колко дълго щеше да продължи това — колко дълго самата традиция щеше да се помни на един континент, потънал в хаос — тепърва щеше да се разбере.

Вятърът продължи на изток и се запровира през мачтите на опожарените кораби по кейовете на Такисром. Извън Спящия залив

подмина нападателите: огромни кораби с платна, боядисани в кървавочервено. Плаваха на юг, след като бяха свършили мръсната си работа.

Вятърът отново задуха над суша, през димящи градчета и села, открити равнини, пълни с войници, и пристани, задръстени с бойни кораби. Дим, бойни викове и знамена се вееха над излиняла трева и под небе, навъсено като началник на пристанище.

Хората не шепнеха, че това може би е краят на времето. Ревяха го. Полята на мира бяха в пламъци, Кулите на Гарваните бяха рухнали, тъй както бе предречено, и в Сеандар открито властваше убиец. Беше време човек да вдигне меча си и да избере страна, а сетне да лее кръв, за да даде последен цвят на умиращата земя.

Вятърът нададе вой на изток над прочутите Смарагдови скали и се понесе над океана. Отзад, сякаш над целия континент на Сеанчан, се вдигаше дим.

Часове наред духаше вятърът, като онова, което в друг Век щяха да нарекат „търговски ветрове“, и извиваше между бели гребени и тъмни загадъчни вълни. По някое време се натъкна на друг континент, затихнал като човек, затаил дъха си, преди да се стовари брадвата на палача.

Докато стигне до огромния връх, познат с името Драконова планина, вятърът беше изгубил много от силата си. Мина покрай подножието на планината, после през ябълкова градина, огряна от слънчевата светлина на ранен следобед. Зелените доскоро листа бяха повехнали до жълто.

Вятърът мина покрай ниска дървена ограда, стегната на свързките с ивици потъмнял лен. Двама души стояха там: младеж и навъсен застаряващ мъж. Мъжът бе с протрити кафяви панталони и широка бяла риза с дървени копчета. Лицето му бе така набраздено от бръчки, че наподобяваше кората на дърветата.

Алмен Бънт не разбираше много от овощни градини. Е, посадил бе няколко дървета във фермата си в Андор. Кой ли си няма някоя и друга овошка, та да има какво да сложи на трапезата? Беше засадил и два ореха в деня, в който се ожени за Адрин. Хубаво бе да вижда дърветата й през прозореца, след като тя се спомина.

Виж, поддържането на овощна градина беше съвсем друга работа. В градината имаше близо триста дървета. Беше на сестра му.

Гостуваше ѝ, докато синовете му се грижеха за фермата му близо до Карисфорд.

В джоба на ризата си Алмен носеше писмо от синовете си. Отчаяно писмо с молба за помощ, но не можеше да иде при тях. Нужен беше тук. Освен това беше подходящ момент да е извън Андор. Беше човек на кралицата. Напоследък времената бяха такива, че да си човек на кралицата означаваше да си докараш толкова беля на главата, колкото ако имаш прекалено много крави в пасището си.

— Какво да правим, Алмен? — попита Адим. — Тия дървета... Ами, *не трябваше* да става така.

Момчето бе на тринайсет и имаше златистата коса на бащиния си род.

Алмен потърка брадичката си, почеса се по четината отстри, която бръснарят бе пропуснал. Хан, по-големият брат на Адим, се приближи към тях. Момъкът бе измайсторил на Алмен комплект дървени зъби като подарък за пристигането му тая пролет. Чудесни бяха, крепяха се един за друг с телчета и имаха дупки за малкото останали му зъби. Но ако дъвчеше много силно, се разкривяваха.

Дървета бяха изпънати в прави редици, на равно разстояние едно от друго. Грегер, зетят на Алмен, беше *винаги* изряден. Но беше умрял, та затова Алмен бе дошъл. Спретнатите редици продължаваха на разтези и разтези, грижливо подкастрирани, окопани и наторени. И поливани, разбира се.

А тази нощ плодът беше окапал. Малки ябълчици, големи колкото мъжки нокът. Хиляди. Бяха се спаружили и окапали. Цялата реколта бе отишла.

— Не знам какво да кажа, момчета — призна Алмен.

— Думите ли ти липсват? — рече Хан. Беше тъмнокос като майка си и висок за петнайсетте си години. — Вуйчо, ти обикновено си приказлив като веселчун, карал на бренди половината нощ! — Хан обичаше да поддържа здрав фронт заради брат си, след като вече бе мъжът в семейството. Но пък понякога е добре човек да е притеснен.

А Алмен беше притеснен. *Много* притеснен.

— Имаме останало зърно едва за една неделя — каза Адим. — А и каквото имаме, взели сме го срещу обещания от реколтата. Никой нищо няма да ни даде сега. Никой *няма* нищо.

Овощната градина бе един от най-големите производители в района. Половината мъже в селото работеха на нея в един или друг етап. Зависеха от нея. *Трябваше* им. А сега, когато храната се разваляше и запасите бяха свършили през неестествената зима...

А и онова нещастие, което беше убило Грегера. Завил на ъгъла при моста Негин и изчезнал. Когато отидоха да огледат, намериха само едно криво голо дърво със сиво-бял дънер, който миришеше на сира.

Драконовият зъб бе издраскан на няколко врати онай нощ. Хората ставаха все по-боязливи и изнервени. Някога Алмен щеше да ги нарече всичките глупци — да се плашат от сенки и да виждат проклети тролоци под всяка каменна плоча на улицата.

Сега... е, сега не беше толкова сигурен. Погледна на изток, към Тар Валон. Можеше ли вещиците да са виновни за пропадналата реколта? Мразеше да е толкова близо до гнездото им, но Ализа имаше нужда от помощ.

Бяха отсекли онова дърво и го изгориха. На площада още миришеше на сира.

— Вуйчо? — попита неуверено Хан. — Какво... какво да правим?

— Аз, ъ... — Какво *всъщност* правеха? — Да ме изгори дано, всички трябва да идем в Кемлин. Сигурен съм, че новата кралица вече е разчистила всичко там. В една държава трябва да има закони, нали така? Де се е чуло и видяло такова нещо — да ти обявят цена за главата, че си говорил в полза на кралицата? — усети се, че говори несвързано. Момчетата го гледаха.

— Не — продължи Алмен. — Да ме изгори, момчета, но това е погрешно. Не можем да заминем. Трябва да продължим да работим. Това не е по-лошо, отколкото когато загубих целия си посев просо от една късна слана преди двайсет години. Ще го преживеем това, Светлината ми е свидетел.

Самите дървета изглеждаха добре. Никакви гъсеници, листата бяха попрежълтели, но все още добри. Вярно, пролетните пъпки бяха закъснели и ябълките се бяха наливали бавно. Но се бяха наливали.

— Хан — каза Алмен. — Брадвата на баща ти е нащърбена. Защо не вземеш да я наточиш? Адим, иди доведи Усо и Муур, да дойдат с талигите си. Ще ги огледаме тия нападали ябълки и ще

проберем по-добрите. Може пък прасетата да ги ядат — поне все още имаха две прасета. Но не се бяха опрашили тази пролет.

Младежите се поколебаха.

— Хайде, на работа — рече Алмен. — Няма полза да се мотаем, защото ни е сполетяла несгода.

Двамата се разбързаха послушно. Бездейни ли са ръцете, и умът е бездеен. Малко работа щеше да ги разсее, да не мислят какво ще е по-натам.

Виж, самият той нямаше как да избегне това. Подпря се на оградата и усети грубите жили на нерендосаните дъски под ръцете си. Вятърът отново задърпа ризата му. Адрин винаги го беше карала да се загашва, но след като си бе отишла вече, той... ами, никога не му беше харесвало да я носи така.

Все едно, затъкна ризата в панталоните си.

Въздухът миришеше някак си не както трябва. Спарен, като въздуха в някой град. Мухи започваха да бръмчат из спаружените окапали ябълки.

Алмен беше живял дълго. Никога не беше броил годините си. Адрин го правеше вместо него. Не беше важно. Знаеше, че е видял много лета, и толкова.

Беше виждал насекоми да нападат реколтата. Беше виждал посеви да се съсипват от наводнения, от суша, от немара. Но през всичките си години *никога* не бе виждал нещо подобно. Това беше нещо зло. Селото вече гладуваше. Не говореха за това, не и докато наоколо имаше деца или младежи. Възрастните кротко даваха каквото имат на младите и на жените, които ги хранеха. Но виметата на кравите пресъхваха, запасите се разваляха, реколтата умираше.

Писмото в джоба му казваше, че собствената му ферма била нападната от минаващи наемници. Не бяха убили никого, но бяха взели и последната троха. Синовете му оцеляваха, като вадеха младите картофи от нивата. Намирали по деветнайсет от всеки двайсет да гният в земята, необяснимо пълни с червеи, въпреки зелените стръкове отгоре.

Десетки села наоколо страдаха по същия начин. Никаква храна не можеше да се намери. Самият Тар Валон се затрудняваше с изхранването на жителите си.

Вторачен в спретнатите, безукорни редове безполезни ябълки, Алмен усети смазващата тежест на всичко това. На това да се опитва да си вдъхне кураж. На това да вижда как всичко, за което се е трудила сестра му, пропада и гние. Тези ябълки... те трябваше да спасят селото и синовете ѝ.

Стомахът му изръмжа. Правеше го много често напоследък.

„Това е значи, нали? — помисли си, забил очи в прежълтялата трева в краката си. — Битката току-що свърши.“

Въздъхна. Имало беше време, когато се смееше с лекота, говореше весело, стъпваше бодро. Сега се чувстваше изтъркан като старческа тояжка. Може би беше време да се предаде.

Усети нещо по врата си. Топлина.

Поколеба се, после извърна уморени очи към небето. Слънчева светлина окъпа лицето му. Алмен зяпна. От толкова дълго време сякаш не беше виждал чиста слънчева светлина. Грееше през голяма пролука, пробила между облаците, утешителна като топлината на пещта, когато Адрин печеше хляб.

Изправи се и вдигна ръка да заслони очите си. Вдиша дълбоко и дълго и подуши... ябълкови цветчета? Обърна се сепнат.

Ябълките цъфтяха.

Беше съвсем нелепо. Потърка очи, но това не разсея гледката. Цъфтяха, всички, бяло-розови цветчета бяха пробили между листата. Мухите забръмчаха във въздуха и вятърът ги отнесе. Тъмните бучки на окапалите ябълки се *разтопиха* като восък пред пламък. След секунди нямаше нищо от тях, дори сок. Земята ги беше попила.

Какво ставаше? Ябълките не цъфтят по два пъти. Полудяваше ли?

Чу по пътеката покрай оградата тихи стъпки. Обърна се рязко и видя висок млад мъж, слизаше от хълмовете. Имаше тъмнорижа коса и облеклото му бе опърпано: кафяво наметало с широки ръкави и проста бяла ленена риза отдолу. Панталоните бяха по-фини, черни и с изящно везмо от злато.

— Ей, странниче — подвикна Алмен и вдигна ръка; не знаеше какво друго да каже. Не беше сигурен и дали е видял каквото бе видял. — Ти... Ти да не си се изгубил сред хълмовете?

Мъжът спря и се обърна. Сякаш бе изненадан, че го вижда. Алмен забеляза, че лявата му ръка завършва с чуканче.

Непознатият се огледа, после вдиша дълбоко.

— Не. Не съм се изгубил. Май след толкова време най-последно видях пътя пред себе си.

Алмен се почеса по бузата. Да го изгори дано, и от тази страна бе пропуснал да се обръсне.

— Не си се изгубил ли? Синко, тая пътека води само нагоре към Драконова планина. Всичко наоколо е прочистено, ако си се надявал да намериш някакъв дивеч. Няма нищо, което да е от полза.

— Не бих казал — отвърна странникът и погледна назад през рамо. — Винаги има полезни неща, ако гледаш внимателно. Не можеш обаче да се вираш в тях много дълго. Да научиш, но да не се съкрушиш, това е балансът.

Алмен скръсти ръце. Думите на този мъж... сякаш водеха два различни разговора. Младокът май не беше наред с главата. Имаше нещо у него обаче. Нещо в стойката му, в начина, по който гледаше, с някаква спокойна напрегнатост. Испита нужда да се поизправи и да изтупа праха от ризата си, та да изглежда по-прилично.

— Познавам ли те? — попита Алмен. Имаше нещо у този млад мъж, нещо познато.

— Да — отвърна непознатият. После кимна към овощната градина. — Повикай си хората и оберете ябълките. Ще са нужни в бъдещите дни.

— Ябълките ли? — рече Алмен, докато се обръщаше към градината. — Но... — замръзна. Дърветата бяха отрупани със зрели червени ябълки. Цветовете, които бе видял преди малко, бяха окапали и осеяли земята като сняг.

А ябълките сякаш блестяха. Не десетки по всяко дърво, а стотици. Повече, отколкото едно дърво трябваше да може да роди, и всяка — съвършено узряла.

— *Наистина* полудявам — промълви Алмен, щом се обърна отново към странника.

— Не си ти лудият, приятелю — рече мъжът, — а целият свят. Оберете ябълките бързо. Присъствието ми ще ги съхрани за известно време, мисля, и каквото съберете би трябвало да е неподвластно на допира му.

Този глас... Очите, като сиви драгоценни камъни...

— *Наистина* те познавам — рече Алмен, спомнил си двете странни момчета, които бе качил в талигата си преди години. — Светлина! Ти си той, нали? Онзи, за когото разправят?

Мъжът го погледна отново. Взрян в очите му, Алмен изпита странно усещане за покой.

— Възможно е — каза мъжът. — Хората често говорят за мен.

Усмихна се, след това се обърна и продължи по пътя си.

— Почакай — рече Алмен и вдигна ръка към мъжа, който можеше да е само Прероденият Дракон. — Къде отиваш?

Мъжът го погледна през рамо с лека гримаса.

— Да направя нещо, което отлагах. Едва ли ще остане доволна от това, което й кажа.

Алмен отпусна ръка и се загледа след странника. Отдалечаваше се по пътеката покрай оградата, покрай натежалите от кървавочервени ябълки дървета. Стори му се — за миг, — че видя нещо около него. Мараня във въздуха, която го загръщаше.

Гледа след него, докато не се скри от погледа му, а след това затича към къщата на Ализа. Старата болка в бедрото си бе отишла и имаше чувството, че може да тича цели левги. На средата на пътя срещна Адим и двамата ратаи, идваха към градината. Изгледаха го загрижено, щом спря пред тях.

Останал без дъх, Алмен се обърна и посочи назад. Ябълките бяха червени точици, осеяли зеленото като лунички.

— Какво е станало? — попита Усо и се потърка по дългия нос. Муур примижа, а после затича към овощната градина.

— Събирайте всички — рече Алмен. — *Всички* от селото, от близките села, всички, които минават по пътя за Шиман. Всички. Доведете ги да берат.

— Какво да берат? — попита намръщено Адим.

— Ябълки — рече Алмен. — Какво друго расте в тая проклета градина! Трябва да ги оберем до една до довечера. Чу ли ме? Хайде! Кажете на всички! Беритба е все пак!

Затичаха нагоре да видят, разбира се. Трудно беше да ги вини за това. А той продължи надолу и чак сега забеляза, че тревата около него изглежда по-зелена, по-сочна.

Погледна на изток. И усети *дръпване* вътре в себе си. Нещо го теглеше натам, накъдето бе отишъл странникът.

„Ябълките първо“ — помисли си Алмен. После... е, после щеше да види.

ГЛАВА 2

ВЪПРОСИ НА ВОДАЧЕСТВО

Отгоре изтътна гръм, глух и застрашителен като ръмженето на далечен звяр. Перин извърна очи към небето. Преди няколко дни повсеместната облачна покривка бе почерняла, потъмня като пришествие на страховита буря. Но дъждът бе дошъл само на пориви.

Нов тътен разтърси въздуха. Мълния не последва. Перин потупа Горун по врата. Конят миришеше плашливо — настръхнал и запотен. Не беше само конят. Тази миризма бе надвиснала над огромната му колона от бойци и бежанци, докато се тътреха по разкаляната земя. Множеството вдигаше свой тътен с безбройните стъпки, тропота на конски копита и въртящите се колела на фургони, с виковете на мъже и жени.

Почти бяха стигнали пътя за Джеанна. Първоначално Перин мислеше да го пресекат и да продължат на север към Андор. Но бе загубил много време заради болестта, поразила лагера му — двамата Аша'ман едва се измъкнаха от смъртта. След това тази кал ги бе забавила още повече. Общо взето, минал беше повече от месец, откакто напуснаха Малден, а бяха изминали разстояние едва колкото за неделя.

Бръкна в джоба на палтото си и опипа малката ковашка главоблъсканица. Бяха я намерили в Малден и я беше взел да се записва с нея. Досега не беше отгатнал как да разглоби парчетата. Толкова сложна главоблъсканица не беше виждал.

И помен нямаше от господин Джил, нито от хората, които беше пратил напред с продоволствие. Грейди бе успял да отвори няколко портала напред, за да пратят съгледвачи да ги намерят, но се бяха върнали без новини. Перин започваше да се тревожи за тях.

— Милорд? — каза мъжът от лявата му страна. Беше Турни — дългурест, с къдрава рижа брада и коса, която бе вързал назад с кожени връзки. Носеше бойна брадва на клуп на колана си, грозно оръжие с извит шип отзад.

— Не можем да ви платим много — рече Перин. — Хората ти нямат ли коне?

— Не, милорд — отвърна Турни и погледна десетината си приятели. — Джар имаше един. Изядохме го преди няколко недели — Турни миришеше на немито и мръсно, а над тези миризми се долавяше странна запареност. Всичките му чувства ли бяха изтръпнали на тоя човек? — Ако нямате нищо против, милорд. Надниците може да почакаат. Ако имате храна... ами, това ще стигне засега.

„Трябваше да ги върна — помисли Перин. — Вече имаме твърде много гърла за изхранване.“ Светлина, трябваше уж да се *отървава* от хора. Но тези мъже изглеждаха полезни с оръжията си, а и ако ги върнеше, несъмнено щяха да се захванат с грабежи.

— Минете назад по колоната. Намерете един мъж, Трам ал-Тор — корав мъж, облечен е като селяк. Всеки ще ви упъти. Кажи му, че си говорил с Перин и че съм казал да ви включи на храна.

Мръсните мъже се отпуснаха, дългурестият им водач дори замириса благодарно. Благодарно! Наемници — сигурно и разбойници, — благодарни, че ги взимат само за храна. Докъде беше стигнал светът!

— Кажете ми, милорд — попита Турни, щом хората му тръгнаха назад. — Наистина ли имате храна?

— Имаме — отвърна Перин. — Казах го току-що.

— И не се разваля, след като престои една нощ?

— Разбира се, че не се разваля — отвърна строго Перин. — Стига да се пази както трябва.

В част от зърното им можеше и да има гъгрици, но ставаше за ядене. На Турни това май му се стори невероятно, все едно му беше казал, че крила ще изникнат на фургоните им и ще хвъркнат към планините.

— Хайде, върви — подкани го Перин. — И да кажеш на хората си, че поддържаеме стегнат лагер. Никакви сбивания, никакви кражби. Само да чуя, че правите бели, ви хващам за ушите и навън.

— Да, милорд — отвърна Турни и забърза да догони приятелите си. Миришеше искрено. Трам нямаше да е доволен, че са му струпали още една банда наемници, за която да се грижи, но Шайдо все още бяха някъде наоколо. Повечето все пак май бяха поели на изток. Но

при мудната скорост, с която се движеше отрядът на Перин, айилците можеше да премислят и да се върнат.

Перин отново подкара Горун напред. От двете му страни и малко зад него яздеха двама мъже от Две реки. След като Ейрам вече го нямаше, мъжете на Две реки — за жалост — бяха решили, че е техен дълг да му осигуряват телохранители. Днешните досадници бяха Уил ал-Сийн и Рийд Соален. Перин се беше опитал да ги скастри за това. Но настояха, а той си имаше по-големи грижи на главата, не на последно място онези странни сънища. Мъчителните образи как работи в ковачницата и не може да направи нищо свястно.

„Избий си ги от главата — каза си той и препусна напред, а ал-Сийн и Соален се постараха да не изостанат. — Достатъчно кошмари си имаш, докато си буден. Първо с тях се справи.“

Тревата беше прежълтяла, тук-там осеяна с мъртви, гниеци цветя. Пролетните дъждове бяха превърнали места като това в кални капани. Придвижването на толкова много бежанци беше бавно и без мехура на злото и калта. Всичко ставаше по-бавно, отколкото очакваше, включително излизането от Малден.

Множеството газеше в калта. Крачолите и полите на бежанците бяха натежали от нея, въздухът също бе натежал от лепкавата ѝ миризма. Перин наближи челото на колоната и подмина ездачите с червени брони и с шлемове като гърнета с извити ръбове. Крилатата гвардия на Майен. Лорд Гален яздеше пред тях, окаченият на седлото му шлем бе с червено перо. Стойката му бе толкова официална, все едно яздеше на парад, но единственото му око оглеждаше бдително околността. Добър войник. Имаше много добри войници в отряда, макар понякога да ги спреш да се хванат за гърлата бе толкова трудно, колкото да огънеш конска подкова.

— Лорд Перин! — подвикна някой.

Арганда, Първи капитан на Геалдан, си проби път през редиците на майенците, яздеше висок дорест кон. Бойците му яздеха в широка колона до майенците — след завръщането на Алиандре Арганда бе поставен при равни условия. Беше се оплакал, че Крилатата гвардия язди пред неговите бойци. За да не подклажда повече спорове, Перин бе заповядал колоните им да яздят една до друга.

— Това нова банда наемници ли беше? — попита недоволно Арганда, щом спря коня си до него.

— Малка чета — отвърна Перин. — Сигурно доскорошна охрана на господаря на някой местен град.

— Дезертъори — Арганда се изплю настрани. — Трябваше да ме повикате. Кралицата ми ще нареди да ги обесят! Не забравяйте, че вече сме в Геалдан.

— Кралицата ти е мой васал — заяви Перин; вече стигаха челото на колоната. — Никого не бесим, освен ако нямаме доказателство за престъпления. Щом всеки стигне жив и здрав на мястото си, може да почнете да разследвате наемниците и да видите дали можете да обвините някои от тях. Дотогава те са просто гладни хора, потърсили някой, след когото да тръгнат.

Арганда замириса на недоволство. Перин бе спечелил няколко недели почти примирие между него и Гален след успешния щурм на Малден, но старата неприязън отново избиваше на повърхността в безконечната кал и под това пълно с гръмоносни облаци небе.

— Не се притеснявай — продължи Перин. — Имам хора, които държат новодошлите под око.

Имаше хора, които държаха и бежанците под око. Някои бяха толкова кротки, че и до нужника нямаше да идат, ако не им се нареди. Други непрекъснато се озъртаха през рамо, сякаш очакваха всеки момент Шайдо да изскочат от далечните дъбове. Хора, които миришеха толкова уплашено, можеше да създадат неприятност, а различните фракции в лагера му вече вървяха все едно, че газят през коприва.

— Може да пратиш някой да поговори с новодошлите, Арганда — каза Перин. — Само да поговори. Разбери откъде са, научи дали са служили на някой господар, виж дали могат да добавят нещо на картите.

Нямаха никакви добри карти на района и се бяха принудили да накарат мъжете от Геалдан — включително Арганда — да нарисуват няколко по памет.

Арганда се отдалечи, а Перин излезе пред колоната. Да си начело на войска си имаше понякога и хубави моменти. Тук отпред миризмите на немити тела и лепкава кал не бяха толкова силни. Тук отпред най-сетне можеше да види пътя за Джеанна — дълга ивица, прорязала хълмистата равнина в северозападна посока.

Яздеше умислен. Скоро стигнаха до пътя. Калта тук не изглеждаше толкова зле, колкото в ливадите — макар че ако беше като всеки друг път, по който бе яздил, щеше да си има заблатените места и отмитите от порои участъци.

След малко забеляза идващия отсреща Гаул. Айилецът беше пратен да разузнае напред. Зад него яздеше още някой.

Беше Фенел, един от налбантите, когото Перин бе пратил напред с господин Джил и другите. За миг изпита облекчение, като го видя, но то тутакси се смени с тревога. Къде бяха другите?

— Лорд Перин! — рече Фенел, щом спря пред него. Миришеше облекчено. — Слава на Светлината! Мислех, че никога няма да стигнете дотук. Човекът ви каза, че спасяването е успяло?

— Успя, Фенел — отвърна Перин и се намръщи. — Къде са другите?

— Продължиха напред, милорд. Аз останах да ви дочакам. За да ви кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Останалите тръгнаха към Люгард — обясни Фенел. — По пътя.

— Какво? Заповядах им да продължат на север!

— Милорд — Фенел го погледна смутено. — Срегнахме пътници, които идваха оттам. Казаха, че калта е направила пътищата на север почти напълно непроходими за фургони и коли. Господин Джил реши, че ако тръгнем към Кемлин през Люгард, ще изпълним заповедите ви най-добре. Та затова останах — да ви кажа.

Светлина! Нищо чудно, че съгледвачите не бяха намерили Джил и другите. Е, след като толкова недели беше газил през калта — а понякога се налагаше да спират и да изчакват пороите, — не можеше да ги вини, че са тръгнали по пътя. Но това не му помагаше с нищо.

— Колко сме зад тях? — попита той.

— Тук съм от пет дни, милорд.

Но пък Джил сигурно също беше забавен. Е, това поне беше нещо.

— Иди си вземи нещо за ядене, Фенел. И ти благодаря, че си останал да ми кажеш какво е станало. Проявил си храброст да чакаш сам толкова дълго.

— Някой трябваше да го направи, милорд — мъжът се поколеба. — Повечето се бояха, че не сте... ами, че нещата са се объркали, милорд. Видите ли, мислехме, че ще сте по-бърз от нас. Но както изглежда, сте решили да вземете с вас целия град!

Не беше далече от истината, за жалост.

— Намерих го преди около час край пътя — каза Гаул, щом Фенел тръгна. — До един хълм, от който може да стане чудесен лагер. Има вода и от върха се вижда надалече.

Перин кимна. Трябваше да реши какво да правят — да изчакат, докато Грейди и Неалд могат да отворят големи портали, да тръгнат след господин Джил и другите пеш или да отпрати повечето хора на север и само малка група към Люгард. Независимо от решението щеше да е добре да спрат на лагер и да обмислят нещата.

— Предай на другите — каза Перин. — Ще продължим по пътя до мястото, където си го намерил, и след това ще обсъдим какво да правим. И кажи на няколко Деви да огледат пътя назад, да не ни изненада някой.

Гаул кимна и тръгна да предаде заповедта, а Перин се замисли. Беше почти готов да отпрати Арганда и Алиандре на североизток още сега, към Джеанна. Но Девите бяха засекли някакви съгледвачи на Шайдо, които наблюдаваха армията му. Сигурно искаха да се уверят, че Перин не представлява заплаха, но все пак го притесняваха. Времената бяха опасни.

Най-добре беше да задържи Алиандре и хората ѝ засега, както заради нейната безопасност, така и заради своята, поне докато Грейди и Неалд се възстановят. Змийските ухапвания от мехура на злото бяха поразили и двамата, както и Масури — единствената ухапана Айез Седай, — по-лошо, отколкото другите.

Все пак Грейди вече се оправяше. Скоро щеше да може да отвори достатъчно голям портал, та армията да премине през него. След това Перин можеше да върне Алиандре и мъжете на Две реки у дома. Самият той пък можеше да Отпътува при Ранд, като се престори, че се е помирил с него — повечето хора все още мислеха, че е Ранд са се разделили сърдита, — и най-сетне да се отърве от Берелайн и нейната Крилата гвардия. Всичко можеше да си стане така, както трябваше да е.

Светлината да дадеше дано да стане толкова лесно. Той тръсна глава, за да разсее завихрените цветове и образи, които винаги се появяваха, щом помислеше за Ранд.

Берелайн и отрядът ѝ се заточиха по пътя покрай него. Изглеждаха много доволни, че са излезли на твърда земя. Красивата тъмнокоса Берелайн носеше тънка зелена рокля и колан от огнекапки. Деколтетото ѝ беше смущаващо дълбоко. Беше започнал да разчита на нея през отсъствието на Файле, щом престана да се държи с него като с див глиган, който трябва да хване и да одере. Жив.

Файле вече се беше върнала и примирието му с Берелайн като че ли бе приключило. Както обикновено, Анура яздеше до нея, макар да не бърбеше с Берелайн като някога. Перин така и не бе разбрал защо се беше срещала с Пророка. Навярно така и нямаше да разбере, предвид случилото се с Масема. На един ден път от Малден съгледвачите му се бяха натъкнали на няколко трупа, убити със стрели, обувките, коланите им и всякакви ценности бяха задигнати. Макар гарваните да бяха изкълвали очите им, той беше подушил миризмата на Масема през гнилото.

Пророкът беше мъртъв, убит от разбойници. Какво пък, може би това бе подходящ край за него, макар Перин все още да имаше чувството, че се е провалил. Ранд бе поискал да му доведат Масема. Цветовете отново се завихриха.

Тъй или иначе, *време* беше да се върне при Ранд. Цветовете затанцуваха и показаха Ранд, застанал пред някаква сграда с изгорена фасада и загледан на запад. Перин бързо разкара образа.

Беше изпълнил задължението си. С Пророка бе приключено, съюзът на Алиандре бе осигурен. Само дето имаше чувството, че нещо все още ужасно не е наред. Опипа ковашката главоблъсканица в джоба си. „За да разбереш нещо... трябва да схванеш частите му...“

Подуши Файле, преди да е стигнала до него, чу и стъпките на коня ѝ по меката земя.

— Значи Джил е тръгнал към Люгард? — попита тя, щом спря до него.

Перин само кимна.

— Може би ще е по-умно и ние да тръгнем натам. Ония, дето се присъединиха към нас, пак ли са наемници?

— Да.

— Сигурно сме събрали пет хиляди души през последните няколко недели — отрони тя замислено. — Може би и повече. Странно, в тази запустяла земя.

Беше красива, с катраненочерната си коса и волевите черти, с хубавия си салдейски нос и леко дръпнатите си очи. Беше облечена за езда, в тъмно виненочервено. Обичаше я с цялото си сърце и славеше Светлината, че бе успял да я спаси. Защо сега се чувстваше толкова неловко от близостта ѝ?

— Притеснен си, съпруге — отбеляза тя. Разбираше го толкова добре, че сякаш и самата тя можеше да различава миризми. Но това май беше нещо присъщо за жените. Берелайн също го умееше.

— Събрали сме твърде много хора — изпъшка той. — Трябва да започна да ги връщам.

— Ще намерят начин да се върнат.

— Ами ако им заповядам?

— Не можеш да заповядаш на самата Шарка, съпруге — тя се обърна и загледа човешката колона по пътя.

— Какво... — млъкна, схванал смисъла на думите ѝ. — Мислиш, че е заради мен? Защото съм тавирен?

— На всяко спиране по пътя ни печелиш още последователи — каза Файле. — Въпреки загубите ни срещу айилците излязохме от Малден с по-голяма сила, отколкото в началото. Не ти ли се струва странно, че толкова много от бившите гай-шайн отиват при Трам да ги обучава с оръжия?

— Яли са бой толкова дълго — каза Перин. — Искат това да не се повтори.

— И затова бъчвари научават как да боравят с меча и откриват, че имат дарба за него? Зидари, които никога не са си помисляли да се бият срещу Шайдо, сега тренират с бойния кривак? Наемници и войници се стичат към нас?

— Съвпадение.

— Съвпадение ли? — каза тя с насмешка. — С тавирен начело на армията?

Беше права. Перин помириса задоволството ѝ, че е спечелила спора. Лично той не го смяташе за спор, но тя го виждаше така. Ако не друго, беше ядосана, че не е повишил глас.

— Всичко това ще свърши до няколко дни, Файле. Щом отново разполагаме с порталите, ще разпратят хората по местата им. Не събирам армия. Помагам на няколко бежанци да се върнат по домовете си — последното, което му трябваше, бе *още* хора да го наричат „милорд“, да му се кланят и да раболепничат.

— Ще видим — отвърна тя.

— Файле — Перин въздъхна и заговори тихо. — Човек трябва да вижда едно нещо такова, каквото е. Няма смисъл да наричаш един нит панта или клинец конска подкова. Казвал съм ти. Не съм добър водач. Доказах го.

— Ти го виждаш така.

Той стисна ковашката главоблъсканица в джоба си. Бяха обсъждали това през неделите след Малден, но тя *отказваше* да го разбере.

— В лагера беше страшна бъркотия, докато те нямаше, Файле! Казах ти как Арганда и Девите едва не се избиха. И Ейрам... Масема го поквари под носа ми. Айез Седай играеха игри, за които не мога и да се досетя, а мъжете от Две реки... виждаш как ме гледат, със срам в очите.

Миризмата на Файле се подлюти от гняв, щом го каза това, и тя се обърна рязко към Берелайн.

— Не е по нейна вина — каза Перин. — Ако се бях сетил за това, щях да прекратя слуховете веднага. Но не се сетих. И сега трябва да спя на каквото съм си постлал. Светлина! Какво е един мъж, ако собствените му съседи мислят лошо за него? Не съм лорд, Файле, и толкова. Доказах го твърдо.

— Странно — заговори тя. — Но говорих с другите и те разправят различна история. Казват, че си принудил Арганда да се сдържа и че си потушил размириците в лагера. После имаме съюза със сеанчанците. Колкото повече научавам за това, толкова по-силно съм впечатлена. Действал си решително във време на голяма несигурност, съсредоточил си усилията на всички и си постигнал невъзможното при завземането на Малден. Това са действия на истински водач.

— Файле... — едва се сдържа да не изръмжи. Защо не искаше да го чуе? Докато беше в плен, нищо не бе имало значение за него, освен да си я върне. *Нищо*. Все едно беше на кого му трябва помощта му и

кой какво иска от него. Дори Тармон Гай-дон да беше започнала, щеше да я пренебрегне, за да намери Файле.

Сега разбираше колко опасни са били действията му. Бедата бе, че пак щеше да направи същото. Не съжаляваше за стореното, изобщо. А един водач не можеше да е такъв.

Преди всичко изобщо не трябваше да им позволи да вдигнат онова знаме с вълчата глава. След като вече бе изпълнил задачите си, след като Файле вече беше тук, беше време да остави всичките тези глупости зад гърба си. Той беше ковач. Все едно в какви дрехи го обличаше Файле или какви титли му даваха хората. Не можеш да направиш от ренде подкова, нали?

Погледна Джори Конгар, който яздеше пред колоната, с онова проклето червено знаме с вълчата глава, дето плющеше гордо на прът, по-дълъг и от пика. Отвори уста да му викне да го свали, но Файле внезапно заговори:

— Да, наистина. Мислех си за това през последните няколко седмици и — колкото и странно да изглежда — вярвам, че пленът ми може би беше точно това, което ни трябваше. И на двамата.

Какво? Перин се обърна към нея и надуши, че е сериозна. Ама тя *наистина* вярваше на думите си.

— Сега трябва да поговорим за...

— Съгледвачите се връщат — прекъсна я той, може би по-рязко, отколкото възнамеряваше.

Файле погледна натам, накъдето сочеше, но разбира се, все още не можеше да види нищо. Знаеше за очите му обаче. Беше една от малкото, които го знаеха.

Скоро и други забелязаха трите фигури в кадин-сор, които се приближаваха по пътя — пратените от Перин да разузнаят. Две Деви забързаха към Мъдрите, а една продължи да тича към Перин.

— Има нещо край пътя, Перин Айбара — каза жената. Миришеше загрижено. Опасен знак. — Нещо, което трябва да видиш.

Галад се събуди — или може би се свести? Остри болки го пареха в ребрата, където го бяха ритали. Заглушаваха по-тъпите болешки в рамото, в лявата ръка и в бедрото, където го бе ранил Валда.

Пулсиращото главоболие бе толкова силно, че почти заглушаваше всичко останало.

Изстена и се обърна по гръб. Беше тъмно, в небето мъждукаха светли точки. Звезди ли бяха? От толкова време беше все облачно...

Не... нещо в тези звезди не бе както трябва. Той примига и се взря в тях. Изглеждаха някак смътни и далечни. И не образуваха никакви познати фигури. Къде можеше да го е отвел Асунава, че и звездите да са различни?

Завъртя глава и се огледа. Беше в голяма палатка, а светлините горе изобщо не бяха звезди, а светлина през дупките по прокъсаното платнище.

И беше гол. Опипа засъхналата кръв по лицето си. Имаше дълга рана на челото. Ако скоро не я промиеше, можеше да забере. Остана да лежи по гръб, вдишваше и издишваше полека — ако поемеше твърде много въздух, го прорязваше в гърдите.

Не се страхуваше от смърт и болка. Беше постъпвал правилно. Жалко, че трябваше да се остави на Разпитвачите — те бяха под властта на сеанчанците. Само че не бе имал избор. Не и след като сам се беше наврял в ръцете на Асунава.

Не изпитваше гняв към съгледвачите, които го бяха предали. Разпитвачите имаха сериозен авторитет сред Чедата и лъжите им несъмнено се бяха оказали убедителни. Яд го беше обаче на Асунава, защото той взимаше нещо вярно и го размътваше. Много хора имаше на света, които правеха същото, но нали Чедата трябваше да са различни.

Скоро Разпитвачите щяха да дойдат и щеше да плати истинската цена за спасяването на хората си с болката от техните куки и ножове. Даваше си сметка за тази цена, когато бе взел решението си. В известен смисъл бе спечелил, защото бе отиграл положението по най-добрия начин.

Другият начин да осигури победата си бе да се придържа към истината, докато го разпитват. Да отрича, че е Мраколюбец. До сетния си дъх. Щеше да е трудно, но щеше да е правилно.

Надигна се, успя да седне и опипа наоколо. Краката му бяха оковани и веригата бе заключена за прът, набит в земята през грубото платно на пода на палатката.

Опита се да го изтръгне, просто да види дали ще може. Дръпна толкова силно, че мускулите му го предадоха и за малко да припадне. След като се съвзе, пропълзя до стената на палатката. Веригата бе достатъчно дълга, за да стигне до входното платнище. Хвана най-долната платнена връзка, плю на нея и бавно и внимателно изтри мръсотията и кръвта от лицето си.

Почистването му даде цел — караше го да прави нещо и да престане да мисли за болката. Грижливо изтърка спечената кръв от бузата и носа си. Беше трудно. Устата му бе пресъхнала. Прехапа езика си, за да изкара още слюнка, и продължи да се бърше. Платът миришеше на прах.

Раната на челото, мръсотията по лицето... тези неща бяха знаци на победа за Разпитвачите. Нямахме да им ги остави. Щеше да се изправи пред изтезанията им с чисто лице.

Чу викове отвън. Мъжете се подготвяха да вдигат лагера. Щеше ли това да отложи разпитването? Съмняваше се. Вдигането на лагер можеше да отнеме часове.

Нямаше да бяга. Дори да можеше да се измъкне, бягството щеше да обезсили сделката му с Асунава. Не, той щеше да се изправи срещу враговете си с достойнство.

Чу гласове пред палатката. Разпитвачите идваха. Пропълзя назад до кола в земята. Вдиша дълбоко въпреки болката, хвана кола с лявата си ръка и се изправи.

Залитна, но успя да остане прав. Болките му вече не бяха нищо. Беше понасял хапания на насекоми, които бяха по-лоши. Стъпи твърдо на земята, отпусна ръце и сплете пръсти. Изправи рамене и впери поглед в платнището на входа. Не наметалото, нито униформата, нито отличителните знаци или мечът правеха мъжа мъж. Правеше го начинът, по който се държи.

Платнището се люшна и се отвори. Външната светлина бе ярка, но Галад дори не мигна. Не трепна.

На светлия фон се раздвижиха силуети. Поколебаха се. Личеше, че са изненадани, че го виждат гордо изправен.

— Светлина! — възкликна познат глас. — Дамодред, ти си жив!?

— Тром? — попита с хриплив глас Галад.

Бяха трима: плещестият Тром, Борнхалд и Биар. Тром се засуети с връзка ключове.

— Спрете! — каза Галад. — Дадох ви заповед, и на тримата. Борнхалд, има кръв на наметалото ти! Заповядах ви да не се *опитвате* да ме освобождавате!

— Мъжете ти се подчиниха на заповедите ти, Дамодред — каза нов глас и влязоха още трима: Бераб Голевер, висок и брадат; Алабар Харнеш, чиято плешива глава бе останала без лявото ухо; Брандел Вордариан, рус мършав мъж от родния на Галад Андор. И тримата бяха лорд капитани, и тримата бяха останали с Асунава.

Харнеш отвори една торба и изтърси на земята пред Галад нещо обло. Глава.

Главата на Асунава.

А после тримата извадиха мечовете си и коленичиха пред него, върховете на оръжията им се забиха в платнището. Тром отключи букаите на краката на Галад.

— Разбирам — каза Галад. — Обърнали сте мечовете си срещу свои другари Чеда.

— Какво трябваше да направим според теб? — попита Брандел.

Галад поклати глава.

— Не знам. Може би сте прави. Не би трябвало да ви укорявам за този избор. Сигурно е бил единственият възможен. Но защо променихте решението си?

— Загубихме двама лорд Капитан-командири за по-малко от половин година — заговори дрезгаво Харнеш. — Крепостта на Светлината се превърна в игрище за сеанчанците. Светът е в хаос.

— И въпреки това — каза Голевер — Асунава ни подкара чак дотук, за да се бием със своите приятели Чеда. Не беше правилно, Дамодред. Всички видяхме как се представи и всички видяхме как *ти* ни спря да се избием взаимно. Пред това, и след като Висшият инквизитор нарече Мраколюбец мъж, за когото всички знаем, че е доблестен... Е, как да *не се* обърнем срещу него?

Галад кимна, после попита:

— Приемате ли ме за лорд Капитан-командир?

Тримата сведоха глави.

— Всички лорд капитани са за теб — заяви Голевер. — Наложих се да убием една трета от онези, които носеха червените овчарски геги на Ръката на Светлината. Други се обединиха с нас. Някои се опитаха да избягат. Амадицийците не се намесиха. Мнозина от тях заявиха, че

предпочитат да се присъединят към нас, вместо да се върнат при сеанчанците. Другите амадицийци — и Разпитвачите, които се опитаха да избягат — задържахме.

— Пуснете онези, които искат да напуснат — каза Галад. — Могат да се върнат при семействата си и при господарите си. Докато стигнат до сеанчанците, ще сме далече от обхвата им.

Мъжете кимнаха.

— Приемам клетвите ви — продължи Галад. — Съберете другите лорд капитани и ми донесете продоволствените доклади. Вдигайте лагера. Тръгваме за Андор.

Никой не попита дали има нужда от отдих, макар Тром да изглеждаше притеснен. Галад облече белия халат, който му донесе едно Чедо, а после седна в донесения му стол, щом друг мъж — Чедо Кандеяр, опитен в лекуването на рани — влезе, за да го прегледа.

Не се чувстваше достатъчно мъдър или силен, за да носи титлата. Но Чедата бяха взели решението си.

Светлината щеше да ги защити.

ГЛАВА 3

ГНЕВЪТ НА АМИРЛИН

Егвийн се рееше в тъмното. Беше безтегловна, безформена и безтелесна. Мисли, въображения, грижи, надежди, представи за целия свят се бяха проснали във вечността около нея.

Това бе мястото между сънищата и будния свят, чернота, осеяна с хиляди и хиляди ясно откритими светлини, всяка по-фокусирана и по-силна от звездите в небесата. Бяха сънища и тя можеше да погледне в тях, ала не го правеше. Тези, които искаше да види, се пазеха, а повечето други бяха загадка за нея.

Все пак имаше един сън, в който копнееше да се гмурне. Въздържа се. Макар чувствата ѝ към Гавин да си оставаха все така силни, мнението ѝ за него напоследък бе пообъркано. Изгубването ѝ в сънищата му нямаше да помогне.

Взря се в необятното пространство. Напоследък бе започнала да идва тук, за да се зарее и да мисли. Сънищата на всички хора тук — някои от нейния свят, други от сенките му — ѝ напомняха защо се бори. Никога не биваше да забравя, че извън стените на Тар Валон съществува цял един свят. Дългът на Айез Седай бе да служат на този свят.

Лежеше, окъпана в светлината на сънищата. По някое време си наложи да се задвижи и отдели един сън, който разпозна — макар да не беше сигурна как точно го направи. Сънят се понесе към нея и изпълни зора ѝ.

Натисна с волята си в съня и отпрати мисъл в него. „Нинив. Време е да престанеш да ме отбягваш. Чака ни работа и имам вести за теб. Нека се срещнем след две нощи в Съвета на Кулата. Ако не дойдеш, ще бъда принудена да взема мерки. Протакането ти застрашава всички ни.“

Сънят потръпна и изчезна и Егвийн се отдръпна. Вече беше говорила на Елейн. Тези двете бяха хлабави нишки. Наистина трябваше вече да ги издигнат до шала и да им наложат клетвите.

Много ѝ трябваша сведения от Нинив. Надяваше се, че заплахата, примесена с обещания, ще я доведе. А вестите наистина бяха важни. Бялата кула най-после беше обединена, Амирлинският трон бе укрепен, Елайда беше пленена от сеанчанците.

Сънища светлинки заискриха около Егвийн. Помисли да опита да се свърже с Мъдрите, но се отказа. Как щеше да се спогоди с тях? Първото, което трябваше да внимава да не си помислят, бе, че се „спогажда“ с тях. Планът ѝ за тях още не се беше оформил.

Остави се да се шмугне обратно в тялото си и да се примири да прекара останалата част на нощта със собствените си сънища. Тук не можеше да се опази от мислите за Гавин, нито го искаше. Пристъпи в сънищата си и в прегръдката му. Стояха в малка стая с каменни стени, досущ като кабинета ѝ в Кулата, но обзаведена като гостилницата в хана на баща ѝ. Гавин бе облечен в грубите вълнени дрехи на Две реки и не носеше меч. По-простичък живот. Можеше и да не е нейният, но можеше да сънува...

Изведнъж всичко се разтърси и стаята сякаш се пръсна, разпадна се във вихър от дим. Егвийн се дръпна и ахна, докато Гавин се разпадаше като направен от пясък. Всичко наоколо ѝ бе прах — и тринайсет черни кули се издигаха в далечината под черно като катран небе.

Една падна, после друга, рухнаха с грохот на земята. Докато падаха, останалите се заиздигаха все по-високо и по-високо. Земята се разтърси, когато рухнаха още няколко кули. Още една кула се разтресе, пропука се и се срути почти до земята... но след това отново се заиздига, най-високо от всички.

Когато трусът свърши, останаха шест кули, извисени над нея. Егвийн беше паднала на земята — мека, покрита със сухи листа пръст. Образът се промени и сега тя гледаше в гнездо под себе си. В него няколко новоизлюпени орлета пищяха жално към небето за майка си. Едно от орлетата се *разви* и изобщо не беше орле, а змия. Започна да напада новоизлюпените едно по едно и да ги гълта цели. Орлетата продължаваха да гледат към небето, все едно змията беше едно от братчетата им, докато тя ги поглъщаше.

Образът отново се промени и тя видя огромно кълбо, направено от най-прозрачен кристал. Искреше под светлината на двайсет и три огромни звезди, блеснали над тъмния хълм, на чието било се издигаше

кълбото. По него се виждаха пукнатини и беше стегнато с въжета, за да не се разпадне.

Появи се Ранд, крачеше нагоре по склона с брадва в ръце. Стигна на билото, замаха с брадвата и започна да сече въжетата едно по едно. Когато съсече и последното, красивият глобус започна да се разпада. Ранд поклати глава.

Егвийн ахна, събуди се и се надигна рязко. Беше в покоите си в Бялата кула. Спалнята бе почти празна — беше се разпоредила да махнат вещите на Елайда, но все още не я беше обзавела напълно. Имаше само умивалник, килим, изтъкан от груби дебели нишки, и легло с балдахин. Утринната слънчева светлина надничаше през затворените капаци на прозореца.

Вдиша и издиша дълбоко. Рядко сънища я безпокояха като този.

След като се успокои, взе подвързаната с кожа книга, в която записваше сънищата си. Средният от трите през тази нощ ѝ беше най-ясен. *Чувстваше* смисъла му и можеше да си го изтълкува. Змията бе една от Отстъпниците, скрита в Бялата кула под облика на Айез Седай. Егвийн бе подозирала, че е така — Верин ѝ беше казала, че е убедена в това.

Месаана все още беше в Бялата кула. Но как успяваше да се престори на Айез Седай? Всяка Сестра бе положила клетвите отново. Явно Месаана можеше да преодолее Клетвената палка. Докато грижливо записваше сънищата си, Егвийн помисли за извисените кули, които заплашваха да я унищожат, и проумя и техния смисъл.

Ако не успееше да разкрие Месаана и да я спре, щеше да се случи нещо ужасно. Можеше да означава падането на Бялата кула, може би победата на Тъмния. Сънищата не бяха Прорицания — не показваха *какво ще се случи*, а *какво би могло да се случи*.

„Светлина — помисли си. — Сякаш си нямам достатъчно други грижи.“

Стана, за да повика слугините, но почукване на вратата я спря. Обзета от любопитство, пристъпи по дебелия килим, облечена само по нощница, открехна вратата и видя в преддверието Силвиана. Беше прибрала косата си в обичайния кок и бе заметнала раменете си с червения шал на Пазителката.

— Майко — каза Силвиана напрегнато. — Извинявам се, че ви събудих.

— Не спях — отвърна Егвийн. — Какво има?
— Той е тук, Майко. В Бялата кула.
— Кой?
— Прероденият Дракон. Настоява да го приемете.

— Е, това вече е рибешка яхния, стотвена само от глави — рече Сюан, докато крачеше по един от коридорите на Бялата кула. — Как е минал през града, без никой да го види?

Старши капитан Чубайн потръпна.

„И има защо“, помисли Сюан. Чернокосият Чубайн носеше униформата на Гвардията на Кулата — бял табард върху плетената ризница, извезан на гърдите с пламъка на Тар Валон. Вървеше с ръка на меча. Бяха тръгнали приказки, че може да го сменят, след като Брин вече бе в Тар Валон, но Егвийн се вслуша в съвета на Сюан да не го прави. Брин не искаше да става Старши капитан, а и щеше да е нужен като полеви пълководец за Последната битка.

Брин беше навън с хората си. Намирането на квартири и храна за петдесет хиляди бойци се оказваше почти невъзможно. Беше му пратила вест и усещаше приближаването му. Колкото и да беше твърдоглав и упорит като пън, Сюан усещаше, че ще е добре да разчита на стабилността му точно сега. Прероденият Дракон? *Вътре* в Тар Валон?

— Всъщност не е толкова изненадващо, че е стигнал толкова далече, Сюан — каза Серин. Смуглата Кафява сестра беше със Сюан, когато пребледнелият Чубайн дотича при тях. Серин имаше бяло на слепоочията, сериозен белег за възраст като за Айез Седай, и белег на едната буза, чийто произход Сюан така и не бе успяла да изтръгне от нея.

— В града всеки ден се изливат стотици бежанци — продължи Серин — и много мъже, склонни да се бият, ги пращат за набор при Гвардията на Кулата. Не е чудно, че никой не е спрял ал-Тор.

Чубайн кимна.

— Беше при Западната порта, преди някой да го е разпитал. А след това просто... ами, просто каза, че е Прероденият Дракон и че иска да се види с Амирлин. Нито викаше, нито нищо, каза го съвсем кротко.

Коридорите на Бялата кула бяха оживени, макар че повечето жени като че ли не знаеха какво да правят и се мятаха насам-натам като риби в мрежа.

„Стига! — каза си Сюан. — Той е дошъл в седалището на властта ни. Той е хванатият в мрежата.“

— Каква игра играе според теб? — попита Серин.

— Да ме изгори, ако знам — отвърна Сюан. — Би трябвало вече да е почти съвсем полудял. Може да се е уплашил и да е дошъл да се предаде.

— Много се съмнявам.

— И аз — призна Сюан с неохота. През последните няколко дни беше открила — за свое удивление, — че Серин всъщност ѝ харесва. Като Амирлин не бе имала време да завързва приятелства. По онова време бе твърде важно да се подклаждат интригите между Аджите. Беше смятала Серин за твърдоглава и обезсърчителна. Сега, след като толкова често си блъскаха главите, същите тези качества ѝ се струаха симпатични.

— Може би е чул, че Елайда я няма — каза Сюан, — и си е помислил, че тук ще е в безопасност, след като негова стара приятелка е на Амирлинския трон.

— Не съвпада много с онова, което съм чела за момчето — отвърна Серин. — Докладите го описват като недоверчив и капризен, с властен характер и настойчиво отбягващ Айез Седай.

Сюан беше чувала същото, макар да бяха минали две години, откакто бе видяла момчето. Всъщност последния път, когато застана пред нея, тя беше Амирлин, а той — просто овчарче. Повечето от онова, което бе научила за него, бе дошло през очите и ушите на Синята Аджа. Твърде много умение бе нужно, за да се отдели спекулацията от истината, но повечето бяха единомдушни за ал-Тор. Младеж с буен нрав, недоверчив и нагло самоуверен. „Светлината да изгори Елайда! — помисли си Сюан. — Ако не беше тя, отдавна щяхме да го държим на сигурно място под настойничеството на Айез Седай.“

Слязоха по три спирални рампи и навлязоха в поредния коридор с бели стени на Бялата кула, към Съвета на Кулата. Ако Амирлин решише да се срещне с Преродения Дракон, щеше да го направи тук.

След още два завоя — покрай светилници с огледала и разкошни гоблени — пристъпиха в последния коридор и замръзнаха.

Плочките на пода бяха с цвят на кръв. Не беше нормално. Точно тук доскоро бяха бели и жълти. А сега бяха кървавочервени... И лъщяха като мокри.

Чубайн вдиша рязко и понечи да извади меча. Серин повдигна вежда. Сюан за миг се изкуши да тръгне напред, но местата, където Тъмния бе докоснал света, можеше да са опасни. Можеше да потъне през пода или фигурите от гоблените да я нападнат.

Двете Айез Седай се обърнаха и тръгнаха в обратната посока. Чубайн се задържа за миг, след което забърза след тях. Напрегнат и намръщен. Че как иначе? Първо сеанчанците, а сега и самият Прероден Дракон, дошли да нападнат Кулата.

И други Сестри бяха излезли в коридорите и вървяха в същата посока. Повечето носеха шалове си. Някои можеше да твърдят, че е заради новината на деня, но истината си беше, че много от тях все още таяха недоверие към другите Аджи. Още една причина да се кълне Елайда. Егвийн се беше потрудила здраво да сплоти отново Кулата, но не можеш да закърпиш за месец мрежи, късани години наред.

Най-сетне стигнаха до Съвета на Кулата. В широкия коридор се бяха струпали Сестри, разделени по Аджи. Чубайн забърза напред да поговори със стражите при вратата, а Серин влезе в залата на Съвета, за да изчака там със Заседателките. Сюан остана с другите жени отвън.

Нещата се променяха. Егвийн имаше нова Пазителка на мястото на Шериам. Изборът на Силвиана бе изключително логичен — тя бе прочута със своята умереност, като за Червена, разбира се, а изборът ѝ помагаше да се сплотят двете разцепени половини на Кулата. Но Сюан все пак беше таила надежда, че ще бъде избрана самата тя. От друга страна, Егвийн ставаше все по-способна да се справя сама и разчиташе все по-малко на нея.

Това беше добре. Но беше и дразнещо.

Познатите коридори, миризмата на прясно измит камък, екът на многобройните стъпки... Когато за последен път бе идвала тук, тя властваше. Вече не.

Не мислеше да се издига отново към върховете на властта. Последната битка бе надвиснала над тях. Не искаше да губи времето си с дребните разправии на Синята Аджа, докато се включваха отново

в Кулата. Искаше само да направи онова, на което се бе посветила преди толкова години с Моарейн. Да се погрижи за Преродения Дракон и да го отведе на Последната битка.

Усети идването на Брин през връзката още преди да я заговори:

— Виж ти, какво загрижено лице — рече той над рамото ѝ.

Тя се обърна. Беше внушителен и изключително спокоен — особено за мъж, предаден от Мургейз Траканд, след това въввлечен в политиката на Айез Седай и накрая научил, че ще води войските си в първите редици на Последната битка. Но това беше Брин. Винаги ведър и непоклатимо спокоен. Успокояваше тревогите ѝ дори само като го видеше до себе си.

— Дойде по-бързо, отколкото допусках, че ще можеш — каза тя. — И *лицето ми не е* „загрижено“, Гарет Брин. Аз съм Айез Седай. В самата ми природа е да държа под контрол себе си и всичко около мен.

— Сигурно — отвърна той. — Но все пак, колкото повече живея сред Айез Седай, толкова повече се чудя. Дали държите чувствата си под контрол? Или тези чувства винаги са едни и същи? Ако човек *винаги* е загрижен, винаги ще изглежда еднакво.

Тя го погледна накриво.

— Глупак.

Брин се усмихна, обърна се и огледа пълния с Айез Седай и Стражници коридор.

— Всъщност тъкмо влизах в Кулата с доклад, когато пратеникът ти ме намери.

— А, ясно — отвърна тя грубо. — Можех и сама да се сетя.

— Изнервени са — подхвърли той. — Май никога не съм виждал Айез Седай толкова изнервени.

— Е, какво, можеш ли да ни виниш? — сопна се тя.

Брин я погледна, вдигна ръка и я сложи на рамото ѝ. Силните му мазолести пръсти я погалиха по шията.

— Какво не е наред?

Сюан си пое дъх и погледна появилата се най-сетне Егвийн. Крачеше към Съвета, увлечена в разговор със Силвиана. Както обикновено, навъсеният Гавин Траканд вървеше като сянка зад нея. Непризнат от Егвийн, необвързан като неин Стражник, но не и отхвърлен от Кулата. Беше прекарал нощите след единението в пазене пред вратите на Егвийн, въпреки че това я беше ядосало.

Егвийн се приближи до входа на Съвета и Сестрите се отдръпнаха да ѝ направят път, някои с неохота, други — почтително. Беше накарала Кулата да ѝ падне на колене отвътре, докато я биеха ежедневно и я упояваха с толкова много отвара от вилняк, че и свещ не можеше да запали със Силата. Толкова млада. Но какво бе възрастта за Айез Седай?

— Винаги съм си мислила, че аз ще съм тази вътре — каза Сюан тихо, само за Брин. — Че аз ще го посрещна и ще го поведат. Че аз ще седя на трона.

Брин я стисна по-силно.

— Сюан, аз...

— О, я стига! — изръмжа тя и го погледна. — Не съжалявам за нищо.

Той се намръщи.

— За добро е — каза Сюан, макар стомахът ѝ да се беше стегнал на възел от това признание. — Въпреки цялата ѝ тираничност и глупост, *добре* стана, че Елайда ме свали, защото това ни доведе до Егвийн. Тя ще се справи по-добре, отколкото щях да мога аз. Трудно е да се преглътне... Справях се добре като Амирлин, но нямаше да мога да направя *това*. Да водиш с присъствието си вместо със сила, да обединяваш, вместо да разделяш. Тъй че се *радвам*, че е Егвийн.

Брин се усмихна и стисна рамото ѝ с обич.

— Какво? — попита тя намръщено.

— Гордея се с тебе.

Тя завъртя очи към тавана.

— Тази твоя сантименталност ще ме удави някой ден.

— Не можеш да скриеш добротата си от мен, Сюан Санче. Виждам сърцето ти.

— Ти си *такъв* смешник...

— Все едно. Ти ни доведе тук, Сюан. Каквито и висини да изкачи това момиче, ще успее, защото *ти* изсече стъпалата за нея.

— Да, а след това връчих длетото на Елайда — Сюан пак погледна към Егвийн, която бе спряла на прага на залата на Съвета. Младата Амирлин огледа събралите се жени и кимна за поздрав на Сюан. Може би дори с малка доза почтителност.

— Тя е това, което ни трябва сега — каза Брин. — Но ти беше това, което ни трябваше тогава. Ти се справи добре, Сюан. Тя го знае и

Кулата го знае.

Стана ѝ хубаво, като чу това, но изсумтя:

— Да бе! — и попита: — Ти видя ли го, когато влезе?

— Да — отвърна Брин. — Стоеше долу, под погледите на поне сто души. Стражници и двайсет и шест Сестри — два пълни кръга. Несъмнено е заслонен, но всичките двайсет и шест изглеждаха на ръба на паниката. Никой не смее да го докосне, да не говорим да го върже.

— Докато е заслонен, това би трябвало да е без значение. Как изглеждаше? Уплашен? Надменен? Ядосан?

— Нищо такова?

— Добре де, как изглеждаше *все пак*?

— Честно ли, Сюан? Изглеждаше като Айез Седай.

Сюан стисна зъби. Пак ли я дразнеше? Не, изглеждаше сериозен. Но какво имаше предвид?

Егвийн влезе в Съвета и след миг облечена в бяло новачка изхвърча навън и заситни по коридора, последвана от двама от войниците на Чубайн. Егвийн ги бе пратила да доведат Дракона. Брин остана с ръка на рамото на Сюан, застанал точно зад нея. Струваше ѝ голямо усилие да запази спокойствие.

След малко забеляза движение в края на коридора. Сестрите около нея засияха, прегърнали Извора. Сюан устоя на изкушението.

Към тях се приближи процесия от Стражници — крачеха в каре около висок мъж с изтъркано кафяво наметало. Следваха ги двайсет и шест Айез Седай. Мъжът в карето засия в очите ѝ. Сюан притежаваше Таланта да вижда тавирен, а ал-Тор бе един от най-могъщите, живели някога.

Постара се да пренебрегне сиянието, за да може да види самия него. Момчето бе станало мъж. Всички белези на детинска нежност бяха изчезнали, заменени от сурови черти. Нямаше я изгърбената стойка, характерна за мнозина младежи, особено високите. Приел беше ръста си като мъж и крачеше с властна походка. Сюан беше виждала Лъжедракони като Амирлин. Ал-Тор хем приличаше на тях, хем...

Замръзна, щом се взря в очите му. Имаше нещо неопределимо в тях. Тежест, старост. Сякаш мъжът зад тези очи виждаше света около себе си в светлината на хиляда живота, слети в един. Лицето му

наистина приличаше на лице на Айез Седай. Очите му, най-малкото, изглеждаха неподвластни на възрастта.

Прероденият Дракон вдигна дясната си ръка — лявата държеше зад гърба си — и спря процесията.

— Ако обичате — каза на Стражниците и пристъпи между тях.

Стъписани, Стражниците го пропуснаха да мине — тихият глас на Дракона ги накара да се отдръпнат. Не беше редно да го правят. Ал-Тор закрачи към Сюан и тя се стегна. Беше невъоръжен и заслонен. Не можеше да ѝ навреди. Все пак Брин пристъпи до нея и ръката му се снеси към меч.

— Мир, Гарет Брин — каза ал-Тор. — Няма да навредя никому. Позволил си ѝ да те обвърже, предполагам? Любопитно. На Елейн ще ѝ е интересно да го чуе. Сюан Санче. Променила си се, откакто се срещнахме последния път.

— Промяната спохожда всички ни, докато Колелото се върти.

— Отговор на Айез Седай, определено — ал-Тор се усмихна. Кротка, дори мила усмивка. Това я изненада. — Чудя се дали изобщо ще свикна някога с отговорите ви. Веднъж понесе стрела заради мен. Благодарих ли ти за това?

— Не го направих съзнателно, доколкото помня — отвърна тя сухо.

— Все пак съм ти благодарен — обърна се към вратата към Съвета на Кулата. — Що за Амирлин е тя?

„Защо пита мен?“ Не можеше да знае за близостта ѝ с Егвийн.

— Невероятна е — отвърна, преди изобщо да се замисли. — Една от най-великите, които сме имали, въпреки че държи Трона съвсем отскоро.

Той отново се усмихна.

— Трябваше да го очаквам. Странно, но имам чувството, че срещата ми с нея отново ще е болезнена, въпреки че тази рана е изцерена отдавна и добре. Но вероятно още помня болката от нея.

Странно колко объркваше този мъж всичките ѝ очаквания! Бялата кула беше място, което трябваше да притесни всеки мъж, способен да прелива, та бил той и Прероденият Дракон. Но Ранд ал-Тор изобщо не изглеждаше притеснен.

Сюан отвори уста, но бе прекъсната от една Айез Седай, пробила си път към тях през множеството. Тиана?

Жената извади нещо от ръкава си и го подаде на Ранд. Малко писмо с червен печат.

— Това е за тебе — гласът ѝ прозвуча напрегнато, а пръстите ѝ трепереха, макар треперенето да бе толкова леко, че повечето нямаше да го забележат. Сюан обаче се бе научила да разпознава признаците на вълнение у Айез Седай.

Ал-Тор вдигна вежда, посегна и взе писмото.

— Какво е това?

— Обещах да го предам — отвърна Тиана. — Щях да откажа, но изобщо не мислех, че наистина ще дойдеш в... В смисъл... — млъкна и се оттегли в тълпата.

Ал-Тор пъхна писмото в джоба си, без да го прочете, и каза на Сюан:

— Направи всичко по силите си да успокоиш Егвийн, когато приключи.

След това си пое дълбоко дъх и закрачи напред, без да обръща внимание на охраната си. Стражниците забързаха смутено след него, но никой не посмя да го докосне, когато прекрачи прага и влезе в Съвета на Кулата.

Ранд влезе в стаята без ескорт и Егвийн настръхна. Айез Седай отвън се трупаха около входа и надничаха вътре, като се стараеха да не издават стъписването си. Силвиана я гледаше въпросително. Трябваше ли тази среща да бъде Впечатана към Съвета?

„Не — помисли Егвийн. — Трябва да видят, че сама се изправям срещу него. Светлина, не се чувствам готова за това.“

Не можеше да го избегне обаче. Стегна се и преповтори наум думите, които беше прехвърляла цяла сутрин. Това не беше Ранд ал-Тор, приятелят от детинството ѝ, мъжът, за когото бе предполагала, че един ден ще се омъжи. С Ранд ал-Тор можеше да е снизходителна, но всякаква снизходителност тук можеше да доведе до края на света.

Не. Този мъж бе Прероденият Дракон. Най-опасният мъж, дишал някога. Висок, много по-уверен, отколкото го помнеше. Със съвсем прости дрехи.

Закрачи право през средата на залата, а пазачите му Стражници останаха отвън. Спря в центъра на Пламъка на пода, обкръжен от

Заседателките на местата им.

— Егвийн — заговори Ранд и гласът му отекна. Кимна ѝ сякаш почиттелно. — Виждам, че си изпълнила своята роля. Шалът на Амирлин ти стои добре.

Според това, което бе чула за Ранд напоследък, не очакваше такова спокойствие у него. Навярно бе спокойствието на престъпника, най-после дошъл да се предаде.

Така ли мислеше за него? Като за престъпник? Определено бе извършил неща, които изглеждаха престъпни. Беше унищожавал и беше завладявал. Последния път, когато бе прекарала известно време с Ранд, бяха пътували през Айилската пустош. Беше закоравял през онези месеци и тя виждаше тази твърдост у него и сега. Но имаше и още нещо, нещо много по-дълбоко.

— Какво е станало с теб? — чу се да пита тя, наведена напред от Амирлинския трон.

— Бях прекършен — отвърна Ранд, държеше ръцете си зад гърба. — А след това, удивително, бях изкован отново. Мисля, че той почти ме бе завладял, Егвийн. Кацуан бе тази, която ме тласна да се справя с това, въпреки че го направи неволно. Май все пак ще трябва да отменя изгнанието ѝ.

Говореше различно. Имаше официалност в думите му, каквато не ѝ бе позната. Ако беше друг, щеше да предположи, че е отраснал и възпитан в културна, образована среда. Но познаваше Ранд от дете. Възможно ли бе наставници да са го обучили толкова бързо?

— Защо си дошъл пред Амирлинския трон? — попита тя. — Да направиш прошение ли си дошъл, или си дошъл да се предадеш под надзора на Бялата кула?

Той я изгледа, все така с ръце зад гърба. Тринайсет Сестри тихо пристъпиха в залата, обгърнати от сиянието на сайдар — поддържаха щита над него.

Ранд сякаш изобщо не се притесняваше от това. Оглеждаше бавно Заседателките. Очите му се задържаха на седалките на Червените, две от които бяха празни. Певара и Явиндра все още не се бяха върнали от неизвестната си мисия. Присъстваше само Баразайн — новоизбраната на мястото на Дюара. Срещна погледа на Ранд спокойно, трябваше да ѝ се признае.

— Мразех ви преди — каза Ранд, след като отново се обърна към Егвийн. — Изпитвал съм всякакви чувства през последните месеци. Изглежда, че от мига, в който Моарейн дойде в Две реки, съм се борил да избегна нишките на контрол на Айез Седай. Но позволих други нишки — по-опасни — да ме оплетат невидимо.

— Струва ми се, че съм прекалявал с усилието си. Притеснявах се, че ако ви слушам, ще ме контролирате. Тласкаше ме не стремеж към независимост, а страх от неуместност. Страх, че действията, които ще осъществя, ще са ваши, а не мои — замълча за миг. — Тоест, че съм искал такива удобни обрати на съдбата, на които да мога да прехвърля вината за престъпленията си.

Егвийн се намръщи. Нима Прероденият Дракон бе дошъл в Бялата кула, за да се въвлече в празно философстване? Може би *наистина* бе полудял.

— Ранд — заговори тя, смекчила тона си. — Ще наредя на няколко Сестри да поговорят с теб, за да решат дали нещо с теб... не е наред. Моля те, опитай се да разбереш.

След като научеха повече за състоянието му, можеха да решат какво да правят с него. Прероденият Дракон наистина се нуждаеше от свобода, за да изпълни казаното в пророчествата, но можеше ли просто да го остави да броди на воля, след като бе в ръцете им?

Ранд се усмихна.

— О, *разбирам*, Егвийн. И съжалявам, че ти отказвам, но имам да свърша твърде много неща. Хора гладуват заради мен, други живеят в ужас заради стореното от мен. Един приятел препуска към своята смърт без съюзници. Толкова малко време остава, за да свърша каквото трябва.

— Ранд — настоя тя. — Трябва да сме сигурни.

Той кимна, сякаш с разбиране.

— Съжалявам. Не дойдох в центъра на твоята власт, която постигна така добре, за да ти се опълча. Но е неизбежно. Трябва да узнаеш какви са плановете ми, за да можеш да се подготвиш.

— Последния път, когато се опитах да запечатам Въртела, бях принуден да го направя без помощта на жените — продължи той, гледаше я в очите. — Точно това доведе до поражение, въпреки че те може би основателно ми отказаха силата си. Знам, вината трябва да се разпреди равномерно, но няма да повторя отново грешките. Вярвам,

че сайдин и сайдар трябва да се използват заедно. Все още нямам отговорите обаче.

Егвийн се наведе напред и го погледна внимателно. Като че ли нямаше лудост в очите му. Познаваше тези очи. Познаваше Ранд.

„Светлина. Аз греша. Не мога да мисля за него само като за Преродения Дракон. Тук съм не случайно. И той е тук не случайно. За мен той трябва да бъде Ранд. Защото на Ранд мога да се доверя, докато от Преродения Дракон трябва да се боя.“

— Кой си ти? — прошепна тя неволно и едва чуто.

Той обаче я чу.

— И двамата, Егвийн. Помня го. Луз Терин. Мога да видя целия му живот, всеки негов отчаян миг. Виждам го като сън, но ясен сън. Собственият ми сън. Част е от мен.

Думите бяха на луд, но бяха изречени спокойно. Тя го гледаше и си спомняше някогашния младеж. Искрения младеж. Не муден като Перин или необуздан като Матрим. Стабилен, прям. От типа мъже, на които можеш да довериш всичко.

Дори съдбата на света.

— След месец — каза Ранд — ще тръгна към Шайол Гул и ще счупя последните печати на затвора на Тъмния. Искам вашата помощ.

Да счупи печатите? Видя отново образа от съня, с Ранд, как сече въжетата, стегнали кристалния глобус.

— Ранд, не!

— Ще ми трябва, всичките — продължи той. — Надявам се, в името на Светлината, че този път ще ми дадете подкрепата си. Искам да се срещнем с теб в деня преди да тръгна към Шайол Гул. И тогава... е, тогава ще обсъдим условията ми.

— Твоите условия?

— Ще видиш — каза той и се обърна, сякаш се канеше да напусне.

— Ранд ал-Тор! — каза тя властно и се изправи. — *Няма* да обръщаш гръб на Амирлинския трон!

Той замръзна. След това се обърна към нея.

— Не можеш да счупиш печатите — заяви Егвийн. — Това ще доведе до риск Тъмния да излезе на свобода.

— Риск, който трябва да поемем. Да разчистим отломките. Въртела отново трябва да се отвори напълно, за да може да бъде

запечатан.

— Трябва да поговорим за това — каза тя. — Да го обмислим.

— Точно затова дойдох при теб. Да го обмислиш.

Каза го сякаш с насмешка. Светлина! Егвийн седна отново, ядосана. С това негово твърдоглавие беше точно като баща си.

— Има много неща, за които трябва да поговорим, Ранд. Не само за това, но и за други неща — за Сестрите, които твоите мъже са обвързали, не на последно място.

— Можем да поговорим за това на следващата ни среща.

Тя го изгледа намръщено.

— Ето, че се разбрахме — каза Ранд. Поклони ѝ се — съвсем лек поклон, почти като кимване. — Егвийн ал-Вийр, Пазителко на Печатите, Пламък на Тар Валон, би ли ми позволила да се оттегля?

Помоли я толкова учтиво. Не можеше да прецени дали ѝ се подиграва. Срещна погледа му „Не ме принуждавай да направя нещо, за което ще съжалявам“, сякаш казваше изражението му.

Можеше ли наистина да го задържи тук? След онова, което бе казала на Елайда — че той трябва да е свободен?

— Няма да ти позволя да счупиш печатите — каза тя. — Това е лудост.

— Тогава нека се срещнем на Полето на Мерилор, на север оттук. Ще говорим, преди да тръгна към Шайол Гул. Засега наистина не искам да ти се противопоставям, Егвийн. Но *наистина* трябва да тръгвам.

Никой от двамата не извърна очи. Другите в залата бяха затаили дъх. Беше толкова тихо, че Егвийн можеше да чуе лекия вятър зад цветния прозорец.

— Добре — каза тя. — Но това не е край, Ранд.

— Няма никакви краища, Егвийн — отвърна той. Кимна ѝ и се обърна, за да излезе. Светлина! Лявата му ръка я нямаше. Как се беше случило това? Кога?

Сестрите и Стражниците с неохота му отвориха път. Егвийн вдигна ръка към челото си, замаяна.

— Светлина! — отрони Силвиана. — Как можа да мислиш, докато траеше това?

— Какво? — Егвийн огледа залата. Всички Заседателки видимо се бяха отпуснали омаломощени на местата си.

— Нещо стисна сърцето ми — каза Баразайн и вдигна ръка към гърдите си. — Стисна го силно. Не смеех да проговоря.

— Аз се *опитах* да заговоря — каза Юкири. — Устата ми не искаше да се движи.

— Тавирен — изпъшка Серин. — Но толкова силно въздействие... Имах чувството, че ще бъда *смачкана* отвътре.

— Как успя да му устоиш, Майко? — попита Силвиана.

Егвийн се намръщи. Не го беше почувствала така. Може би защото мислеше за него като за Ранд.

— Трябва да обсъдим думите му. Съветът на Кулата ще се събере отново след час за обсъждане — *този* разговор щеше да се Впечатата. — И някой да го последва, за да сме сигурни, че наистина напуска.

— Гарет Брин вече тръгна — каза Чубайн от прага.

Заседателките бавно се заизправяха, потресени. Силвиана се наведе към нея.

— Права си, Майко. Не може да му се позволи да счупи печатите. Но какво да правим? Ако искате да го задържим в плен...

— Съмнявам се, че бихме могли да го задържим — отвърна Егвийн. — Има нещо в него. Аз... имам чувството, че може да прекърши щита без усилие.

— Тогава как? Как ще го спрем?

— Трябват ни съюзници — каза Егвийн. Вдиша дълбоко. — Той може да бъде убеден от хора, на които вярва.

Или можеше да бъде принуден да се откаже, изправен пред достатъчно голяма група, съюзена да го спре.

Сега това бе *по-съдбоносно* от разговора ѝ с Елейн и Нинив.

ГЛАВА 4

ШАРКАТА СТЕНЕ

— Какво е това? — попита Перин, намръщен от острата миризма на гниещо месо. Не виждаше никакви трупове, но според носа му земята трябваше да е осеяна с тях.

Беше спрял Горун край пътя за Джеанна и гледаше на север към хълмистата равнина. Тревата беше кафява и жълта, но по-нататм ставаше по-тъмна, сякаш бе поразена от някаква болест.

— Виждала съм го — каза Сеонид, дребничката светлокожа Айез Седай, наведе се и откъсна листенце от някакъв бурен. Носеше зелена вълнена рокля, изящна, но без никаква украса, единственият ѝ накит бе пръстенът с Великата змия.

Високо горе глухо отекна гръм. Зад Сеонид стояха шест Мъдри, скръстили ръце и с неразгадаеми лица. Перин дори не бе помислил да каже на Мъдрите — или на двете им чирачки Айез Седай — да останат назад. Може би имаше късмет, че позволиха на *него* да придружи *тях*.

— Да — каза Неварин и гривните ѝ дръннаха, когато клекна и взе листото от Сеонид. — Ходих в Погибелта веднъж, като момиче. Баща ми реши, че е важно да я видя. Това прилича на видяното там.

Перин беше стъпвал в Погибелта само веднъж, но видът на тези черни петънца наистина бе характерен. Червена сойка изпърха към едно от далечните дървета и закълва по клони и листа, но не намери нищо интересно и отлетя.

Обезпокоителното беше, че растенията тук изглеждаха по-добре от много, покрай които бяха минали по пътя. Покрити с петна, но живи, избуяли дори.

„Светлина — помисли си Перин, след като взе подаденото му от Неварин листо. Миришеше на развала. — Що за свят е това, щом Погибелта изглежда по-добрата възможност?“

— Мори обиколи цялото петно — каза Неварин и кимна към застаналата наблизо Дева. — Става по-тъмно близо до центъра.

Не можа да види какво има там. Перин смуши Горун встрани от пътя. Файле го последва. Изобщо не миришеше на уплашена, макар че войниците от Две реки се поколебаха.

— Лорд Перин? — подвижна Уил.

— Вероятно не е опасно — каза Перин. — Птиците все още влизат и излизат от него. И животни също сигурно.

Погибелта беше опасна заради онова, което живееше там. А ако онези зверове по някакъв начин бяха дошли на юг, трябваше да го разберат. Айилците закрачиха след него без думи. А след като Файле тръгна с него, Берелайн също трябваше да тръгне, с Анура и Гален по петите ѝ. За щастие Алиандре се бе съгласила да остане назад и да надзирава лагера и бежанците, докато Перин го няма.

Конете и без това бяха наплашени и гледката наоколо с нищо не повиши духа им. Перин задиша през устата, за да смекчи вонята на гнило и смърт. Теренът тук също беше мокър — да можеше поне облаците да се разкарат, та слънцето да поизсуши земята — и опасен за конете, тъй че не бързаха. Яздеха през детелина и ниски бурени и колкото повече навлизаха, толкова по-повсеместни ставаха тъмните петънца. След няколко минути кафявите растения вече бяха повече от зелените и жълтите.

Стигнаха до малка долчинка между склоновете на три хълма и Перин дръпна юздите на Горун. Другите се скупчиха около него. Пред тях имаше някакво странно селце. Ниски колиби, построени от странно дърво, като големи тръстики, и покривите бяха от растения — но не слама, а огромни листа, широки колкото две мъжки длани.

Никакви растения нямаше тук, само песъчлива почва. Перин се смъкна от седлото и се наведе да я опипа, разтърка зърнистата кал между пръстите си. Погледна към другите. Миришеха на смут.

Поведе предпазливо Горун към селото. Погибелта се излъчваше оттам, но допирът ѝ не личеше по самото село. Девите се разпръснаха напред, забулили лицата си, Сюлин водеше. Огледаха набързо колибите, споделиха си нещо с бързи жестове и се върнаха.

— Никой ли няма? — попита Файле.

— Никой — отвърна Сюлин и предпазливо смъкна булото си. — Това място е изоставено.

— Кой би построил такова село, и то не къде да е, а в Геалдан? — попита Перин.

— Не е било построено тук — каза Масури.

Той се обърна към тъничката Айез Седай.

— Това село не е тукашно — поясни тя. — Никога не съм виждала такова дърво.

— Шарката стене — промълви Берелайн. — Мъртъвци възкръсват, стара смърт. В градовете изчезват стаи, храната се разваля.

Перин се почеса по брадичката. Спомни си деня, когато собствената му брадва се опита да го убие. Щом цели села изчезваха и се появяваха на други места, щом Погибелта избуяваше от разломи, където Шарката се разкъсваше... Светлина! Колко ли още се бяха влошили нещата?

— Изгорете това село — каза той и се обърна. — С Единствената сила. Изпепелете колкото може повече от заразените растения. Може би ще успеем да го спрем. Ще преместим армията на час път оттук и ще останем на лагер и утре, ако ви трябва повече време.

За първи път нито една от Мъдрите или Айез Седай дори не изсумтя недоволно от пряката му заповед.

„Тръгни с нас на лов, братко.“

Перин се намери във вълчия сън. Смътно помнеше, че седи задрямал до гаснещия светилник и чака да чуе доклада за унищожаването на странното село. Беше чел „Пътуванията на Джейин Бродяжника“ — Гаул я бе намерил сред оцелялото от Малден.

Сега лежеше по гръб във висока до кръста му трева. Взираше се нагоре, а тревата шушнеше около него, развълнувана от вятъра. В небето назряваше същата буря, тук, както и в будния свят. По-свирепа тук.

Можеше почти да я усети как иде все по-близо. Сякаш пълзеше надолу от небето, за да го погълне.

„Млади бико! Хайде! Ела на лов!“

Гласът беше на вълчица. Перин инстинктивно знаеше, че я наричат Танцуващата сред дъбове, заради начина, по който се промъкваше между млади дръвчета като кутре. И други имаше. Шепнещия. Утринната светлина. Искрите. Безграничния. Цяла дузина вълци го зовяха, някои живи, които сега спяха, други — духове на вълци, отдавна умрели.

Зовяха го със смесица от миризми, образи и звуци. Миризмата на скоклив елен, разравящ пръстта със скоковете си. Нападали листа под тичащи вълци. Победоносно ръмжене, възбудата на тичаща вкупом глутница.

Подканите пробудиха нещо дълбоко в него, вълка, който се мъчеше да държи заключен. Но един вълк не можеше да бъде заключен задълго. Или се измъкваше, или умираше. Не понасяше плен. Копнееше да скочи на крака и да им отпрати ликуващото си съгласие, да се слее с глутницата. Беше Младия бик и беше добре дошъл тук.

— Не! — каза Перин. Надигна се и се хвана за главата. — *Няма* да се изгубя в теб.

Скокливец клечеше в тревата вдясно от него. Изглежда го с немигащи златни очи, отразили блясъците на мълниите горе. Тревата стигаше до шията му.

Перин отпусна ръце. Въздухът бе *тежък*, изпълнен с влага, и миришеше на дъжд. Над мириса на бурята и тази на сухо поле успя да подуши търпението на Скокливец.

„Ти си поканен, Млади бико“ — отпрати към него Скокливец.

— Не мога да ловувам с вас — обясни Перин. — Скокливец, вече говорихме за това. Губя себе си. Когато вляза в битка, ставам яростен. Като вълк.

„Като вълк ли? Млади бико, ти си вълк. И човек. Ела на лов.“

— *Казах ти*, че не мога! Няма да позволя това да ме погълне.

Помисли си за един млад мъж със златни очи, затворен в клетка, изгубил всичко човешко в себе си. Името му беше Ноам — Перин го бе видял в едно село, наречено Джарра.

„Светлина — помисли си. — Не е далече оттук.“ Или поне не беше далече в истинския свят, където дремеше тялото му. Джарра беше в Геалдан. Странно съвпадение.

„Щом наблизю има тавирен, няма никакви съвпадения.“

Той се намръщи, стана и огледа околността. Моарейн му беше казала, че у Ноам не е останало нищо човешко. Това очакваше един вълчи брат, ако позволише да бъде изцяло погълнат от вълка в себе си.

— Трябва да се науча да удържам това или трябва да прогоня вълка от себе си — каза Перин. — Вече няма време за компромиси, Скокливец.

Скокливец миришеше недовошно. Не му допадаше човешката, както я наричаше, склонност някой да иска да държи нещата под контрол.

„Хайде — каза Скокливец и се надигна в тревата. — На лов.“
— Аз...

„Ела да научиш. Последният лов иде.“

Зовът на Скокливец включваше образа на малко кутре, убиващо за първи път. И грижа за бъдещето — черта, обикновено неприсъща за вълците. Последният лов носеше промяна.

Перин се поколеба. В едно предишно гостуване във вълчия сън беше настоял Скокливец да го научи да владее мястото. Много неуместно за един млад вълк — един вид предизвикателство към старшинството на по-стария, — но това бе отговор. Скокливец бе дошъл да го учи, но щеше да го учи като вълк.

— Съжалявам — каза Перин. — Ще ловувам с теб... но не трябва да изгубя себе си.

„Тези неща, които мислиш — отпрати Скокливец недовошно. — Как може да измисляш образи за нищо? — появиха се образи за пустош — празно небе, бърлога без никой в нея, голо поле. — Ти си Младия бик. Винаги ще си Младия бик. Как може да изгубиш Младия бик? Погледни надолу и ще видиш лапи. Захапи и зъбите ти ще убият. Не може да се загуби това.“

— То е нещо присъщо на хората.

„Същите празни думи всеки път.“

Перин вдиша дълбоко и издиша натежалия от влага въздух.

— Е, добре — отвърна той и в ръцете му се появи чук и нож.
— Да вървим.

„С копитата си ли ловиш храна?“ Образ на бик, забравил за рогата си, който се опитва да скочи на гърба на сърна и да я стъпче.

— Прав си — Перин изведнъж вече държеше хубав дълъг лък от Две реки. Не беше толкова добър стрелец като Джондин Баран или Ранд, но не им отстъпваше много.

Скокливец му прати образ на бик, плюещ по сърна. Перин изръмжа и му върна вълчи нокти, които се изстрелват от лапите и поразяват сърна от разстояние, но това като че ли само разсмя Скокливец още повече. Въпреки яда си Перин трябваше да признае, че образът е доста нелеп.

Скокливец отпрати образа към другите и те завиха от смях, макар че повечето сякаш предпочетоха бика, скачащ върху сърната. Перин изръмжа и затича след Скокливец към далечния лес, където ги чакаха другите вълци.

Тревите сякаш ставаха все по-гъсти. Задържаха го като трънливи храсти. Скокливец скоро го задмина.

„Бягай, Млади бико!“

„Опитвам се“ — отвърна Перин.

„Не като преди!“

Перин продължи да напират през гъстата трева. Това странно място, този чудесен свят, където тичаха вълците, беше опияняващ. И опасен. Скокливец го бе предупреждавал за това неведнъж.

„Опасностите за утре. Загърби ги засега — отпрати Скокливец, докато се отдалечаваше все повече. — Грижата е за двукраките.“

„Не мога да загърбя проблемите си!“ — помисли в отговор Перин.

„Но често го правиш“ — изпрати Скокливец.

Улучи точно по-точно, отколкото може би знаеше. Перин изскочи на една поляна и спря отведнъж. На земята лежах трите парчета метал, които бе ковал в предишния си сън. Голямата буца, голяма колкото два юмрука, сплесканият прът, тънкият правоъгълник. Правоъгълникът сияеше смътно, жълто-червен, опърлил тревата наоколо.

Изчезнаха мигновено, макар нажеженият правоъгълник да остави изгорено петно. Перин вдигна глава и затърси с очи вълците. Пред него, в небето над дърветата се разтвори голяма черна дупка. Не можеше да определи на какво разстояние е, но сякаш господстваше над всичко, което можеше да види, а в същото време беше далече.

А в дупката стоеше Мат. Водеше битка със самия себе си: десетина различни мъже с неговото лице, всички в различно изящно облекло. Мат завъртя копието си и така и не видя промъкващата се зад него смътна фигура с кървав нож в ръка.

— Мат! — извика Перин, но знаеше, че е безсмислено. Това, което виждаше, бе някакъв сън или видение за бъдещето. От много време не беше виждал такива. Почти бе започнал да мисли, че няма да го сподобят повече.

Обърна се, а в небето се разтвори нова тъмнина. Изведнъж видя в нея овце, цяло стадо, бягаха към горите. Гонеха ги вълци, а сред дърветата ги чакаше ужасен, невидим звяр. Усети, че самият той е там, в онзи сън. Но кого гонеше и защо? Нещо изглеждаше не наред с тези вълци.

Трета чернилка, този път отстрани. Файле, Грейди, Илиас, Гаул... вървяха към една стръмнина, следвани от хиляди други.

Видението изчезна. Скокливец изведнъж изскочи отнякъде и се закова до Перин. Нямаше как да е видял дупките в небето. Никога не ги виждаше. Затова пък огледа с презрение изгореното петно и изпрати образ на Перин, несресан и с гуреливи очи, с разчорлена брада и коса и с размъкнати дрехи. Перин си спомни кога бе това: първите дни след плена на Файле.

Наистина ли бе изглеждал толкова зле? Светлина, колко опърпан беше! Почти като просяк. Или... като Ноам.

— Престани да ме объркваш! — рече той. — Станах такъв, защото се бях посветил да намеря Файле, не защото съм се предал на вълците!

„Най-новите кутрета винаги обвиняват старите в глутницата.“ Скокливец отново затича през тревите.

Какво означаваше това? Миризмите и образите го объркваха. Перин изръмжа и се втурна напред. Стръковете го спираха, все едно се бореше с течение. Скокливец тичаше напред.

— Да те изгори дано, почакай ме! — изрева Перин.

„Ако чакаме, губим плячката. Тичай, Млади бико.“

Перин стисна зъби. Скокливец вече беше като точица напред, бе стигнал почти до дърветата. Перин искаше да помисли за странните видения, но нямаше време. Знаеше, че изгуби ли Скокливец, няма да го види повече тази нощ. „Чудесно“, помисли си примирено.

Земята около него изведнъж се наклони и тревите забързаха рязко назад. Все едно бе скочил на сто разтега в една стъпка. Стъпи отново и се изстреля напред като мълния.

Тревите се разтвориха пред него. Вятърът го лъхна в лицето с носещ утеха рев. Дивият вълк в него отведнъж се пробуди. Перин стигна до дърветата и забави. Всеки скок вече го отнасяше само на десет стъпки. Другите вълци бяха там, подредиха се и затичаха с него, обзети от възбуда.

„Две стъпки, Млади бико?“ — удиви се Танцуващата сред дъбове. Беше млада самка, козината ѝ бе съвсем светла, почти бяла, с черна ивица по десния хълбок.

Той не отвърна. Затича с тях през дърветата. Онова, което допреди миг приличаше на малка горичка, се оказа огромен лес. Перин тичаше покрай дънери и през папрат и едва усещаше земята под краката си.

Така трябваше да се тича. Мощно. Енергично. Прескачаше нападали дънери и скоковете го отнасяха толкова нависоко, че косата му забърсваше клоните. Приземяваше се плавно. Гората бе негова. Принадлежеше му и той го разбираше.

Тревогите му започнаха да се стапят. Позволи си да приема нещата каквито са, а не каквито се боеше, че може да станат. Тези вълци бяха негови братя и сестри. В истинския свят един тичащ вълк беше шедьовър на баланс и контрол. Тук — където законите на природата се подчиняваха на волята им — вълците бяха нещо много повече. Политаха нависоко и отскачаха от дърветата, нищо не можеше да ги задържи на земята. Някои дори стигаха до клоните и се рееха от дърво на дърво.

Беше въодушевяващо. Беше ли се чувствал изобщо някога толкова жив? Толкова слят със света и в същото време негов господар? Грубите могъщи стволове кожolist и сред тях тисове и пищно разцъфтял лавър. Метна се високо във въздуха, щом стигна един от тях, а вятърът от преминаването му изтръгна вихрушка от пурпурни цветове от клоните. Завихриха се около него като мъгла, уловени от теченията, и го загърнаха в омайната си миризма.

Вълците започнаха да вият. За хората един вълчи вой е като всеки друг. За Перин всеки бе различен и ясно открийм. Бе вой на радост и доволство, началото на лов.

„Чакай. Точно от това се боях! Не мога да се оставя да вляза в този капан. Аз съм човек, не съм вълк.“

В този миг обаче улови миризма на елен. Могъщо животно, достойна плячка. Съвсем наскоро бе минало оттук.

Опита се да се сдържи, но сладостното очакване на победата бе твърде силно. Понесе се по дирята на плячката след миризмата. Вълците, сред тях и Скокливец, не се втурнаха пред него. Тичаха с него и миришеха доволно, бяха го оставили да поведе.

Беше вестителят, острието, върхът на атаката. Ловът кипеше около него. Все едно че бе повел съкрушителните вълни на самия океан. Но също тъй ги задържаше.

„Не мога да ги принуждавам да забавят заради мен“, помисли Перин.

А след това се озова на четири крака, захвърлил лъка си и напълно забравил за него, ръцете и стъпалата му се превърнаха в лапи. Другите зад него завиха отново в радостна възбуда. Младия бик наистина се беше слял с тях.

Еленът беше напред. Младия бик го зърна сред дърветата. Блестящо бял, с огромни рога, още с кичури зимна козина. И беше огромен, по-голям от кон. Еленът се обърна рязко, погледна глутницата. Срещна очите на Перин и той подуши тревогата му. След това, с мощен тласък на задните си крака, с изопнати мускули, еленът скочи встрани от пътеката.

Младия бик нададе предизвикателен вой и се понесе след него през храстите. Огромният бял елен се втурна стремглаво, всеки скок го отнасяше на двайсет крачки напред. Не докосваше клон, нито губеше равновесие въпреки обраслата с хлъзгав мъх коварна земя.

Младия бик го следваше неотклонно, наместваше лапите си точно където бяха паднали копитата на елена само преди няколко мига. Чуваше учестения му дъх, виждаше потта, вдигаща се на пара от козината му, надуваше страха му.

Но не. Младия бик *нямаше* да приеме жалка победа, като доведе плячката си до изтощение. Щеше да вкуси кръвта от гърлото му, бликнала с пълна сила от здравето сърце. Щеше да надвие жертвата си в цялата й мощ.

Започна да сменя скоковете си, без да следва точно пътеката на елена. Трябваше да се озове *пред* него, не да го гони! Миризмата на елена се усилваше и ставаше все по-тревожна. Това тласна Младия бик да се понесе още по-бързо напред. Еленът се втурна надясно и Младия бик скочи и се оттласна от едно дърво с четирите си лапи, за да смени посоката. Това му спечели миг преднина.

Скоро вече тичаше на един дъх зад елена и всеки отскок го доближаваше с половин педя копитата му. Нададе вой и братята и сестрите му отвърнаха отзад. Този лов бяха всички те. Слети в едно.

Но Младия бик водеше.

Еленът отново се обърна и воят му премина в победоносно ръмжение: шансът му бе дошъл! Младия бик скочи над един паднал дънер и заби зъби във врата на елена. Усети вкуса на потта, на козината и топлата кръв отдолу. Тежестта му събори елена на земята. Докато се търкаляха, Младия бик не изпусна хватката си. Затисна елена в сухата шума, усещаше как алените капки кръв опръскват кожата му.

Вълците завиха триумфално и той пусна за миг жертвата си, за да я ухапе отново отпред, за гърлото, за убийственото стискане. Нищо друго не съществуваше. Гората бе изчезнала. Воят заглъхна. Съществуваше само убийството. Сладкото убийство.

Нещо се стовари върху него и го отхвърли в храстите. Младия бик тръсна замаяно глава и изръмжа. Друг вълк го беше спрял. Скокливец! Защо?

Еленът скочи на крака и побягна. Младия бик нададе яростен вой, готов отново да го подгони. Скокливец отново се хвърли, блъсна го с рамо и го събори.

„Ако умре тук, ще е последната му смърт. Този лов свърши, Млади бико. Ще ловуваме отново друг път.“

Младия бик едва не го нападна. Но не. Беше се опитал веднъж и се беше оказало грешка. Не беше вълк. Беше...

Перин лежеше на земята, вкусил кръв, която не бе негова, с плувнало в пот лице. Седна задъхан, разтреперан от този прелестен, този *ужасяващ* лов.

Другите вълци клечаха наоколо, но мълчаха. Скокливец лежеше до Перин, отпуснал посребрялата си глава върху старите си лапи.

— Точно от това се боя — най-сетне отрони Перин.

„Не, не се боиш от това“ — отвърна Скокливец.

— Ти ли ми казваш какво изпитвам?

„Не миришеш на страх.“

Перин легна на гръб и загледа в клоните горе. Сърцето му туптеше забързано от гонитбата.

— Тревога тогава.

„Тревогата не е същото като страха — отвърна Скокливец. — Защо казваш едно, а изпитваш друго? Тревожиш се, тревожиш се. Само това правиш.“

— Не. Убивам също така. Ако ще ме учиш да владее вълчия сън, така ли ще става?

„Да.“

Перин погледна настрани. Кръвта на елена бе покапала по сухия дънер наблизно, гората се смрачаваше. Ученето по този начин щеше да го тласне до самия ръб на опасността да се превърне във вълк.

Но твърде дълго бе отбягвал този проблем. Правеше конски подкови в ковачницата, а оставяше непипнати най-трудните и наложителни неща. Разчиташе на дадената му сила с миризмите и посягаше към вълците, щом му потрябваша, а иначе ги пренебрегваше.

Не можеш да направиш нещо, докато не разбереш частите му. Нямахте да научи как да се справи с — или да отхвърли — вълка в себе си, докато не разбере вълчия сън.

— Добре — каза Перин. — Така да бъде.

Галад подкара Храбър в лек галоп през лагера. Чедата вдигаха палатки и копаеха дупки за огнища, подготвяха се за нощта. Движеха се в марш всеки ден до стъмване и ставаха рано призори. Колкото по-скоро стигнеха в Андор, толкова по-добре.

Прокълнатите от Светлината блата бяха вече зад тях. Вече пътуваха през открита степ. Може би щеше да е по-бързо, ако свърнеха на изток и хванеха някой от главните пътища на север, но нямаше да е безопасно. Най-добре беше да стоят настрана от придвижващите се армии на Преродения Дракон и сеанчанците. Светлината щеше да грее над Чедата, но не един храбър герой бе загинал под тази Светлина. Нямахте ли опасност от смърт, не можеше да има и храброст, но Галад предпочиташе Светлината да грее над него, докато продължава да диша.

Бяха спрели на лагер близо до пътя за Джеанна и щяха да го прекосят на заранта, за да продължат на север. Беше изпратил патрул да наблюдава пътя. Искаше да разбере какво движение има по големия път и имаше остра нужда от продоволствие.

Продължи обиколката си из лагера, придружен от няколко адютанти на коне, като се мъчеше да надмогне болките от многобройните рани. Лагерът беше спретнат и подреден. Палатките бяха групирани по легиони и очертаваха концентрични кръгове без прави пътеки. Целта на тази подредба бе да обърка и забави възможните нападатели.

Една част от лагера близо до центъра стоеше празна. Дупка в полевоото формирование, където преди Разпитвачите опъваха палатките си. Беше се разпоредил Разпитвачите да бъдат разпръснати, зачислени по двама към всяка рота. Ако не стояха отделени от другите, може би щяха да се привържат повече към останалите Чеда. Отбеляза си наум да начертае нов лагерен строй, за да премахне онази дупка.

Продължи с малката си свита из лагера. Яздеше така, че да го виждат, и мъжете му отдаваха чест, докато минаваше покрай тях. Добре помнеше думите, казани веднъж от Гарет Брин: че повечето време най-важната функция на един пълководец е не да взима решения, а да напомня на хората си, че някой *ще* взима решения.

— Милорд Капитан-командир — заговори един от свитата му, Брандел Вордариан, възрастен мъж, най-старият от лорд капитаните. — Ще ми се да премислите за изпращането на това писмо.

Вордариан яздеше точно до Галад, с Тром от другата му страна. Лорд капитани Голевър и Харнеш яздеха зад тях, достатъчно близо, за да чуват, а след тях беше Борнхалд, телохранителят на Галад за деня.

— Писмото трябва да се изпрати — отвърна Галад.

— Изглежда безразсъдно, милорд Капитан-командир — продължи Вордариан.

Гладко обръснат, със сребро, прошарило златистата му коса, андорецът беше огромен и чепат мъж. Галад смътно познаваше семейството му, дребни благородници, привлечени някога в двора на майка му.

Само глупак би отказал да се вслуша в съветите на по-старите и по-мъдри от него. Но и само глупак би приел всеки съвет, който му се дава.

— Може би е безразсъдно — отвърна Галад. — Но е правилно.

Писмото бе адресирано до Разпитвачите и Чедата, останали под властта на сеанчанците — не всички бяха тръгнали с Асунава. В писмото Галад обясняваше случилото се и им заповядваше да се явят на рапорт при него колкото може по-скоро. Едва ли щеше да дойде някой, но пък имаха право да знаят какво е станало.

Лорд Вордариан въздъхна и се отдръпна, за да отвори път на Харнеш, който подкара до Галад. Плешивият мъж почеса разсеяно белега на мястото на посеченото си ухо и изсумтя:

— Стига с това писмо, Вордариан. Все за него приказваш. Изнервяш ме вече — според наблюденията на Галад прекалено много неща изнервяха мурандиеца.

— Има други въпроси, които желаяш да обсъдим, така ли? — попита той и кимна на две Чеда, които сечаха дърва и спряха работата си, за да му отдадат чест.

— Казали сте на Чедо Борнхалд, Чедо Биар и други, че замисляте да се съюзим с вещиците на Тар Валон!

— Да. Разбирам, че идеята може би е притеснителна, но ако помислиш, ще разбереш, че това е единственото правилно решение.

— Но вещиците са зли!

— Може би — отвърна Галад. Преди време сигурно щеше да го отрече. Но след чутото от другите Чеда и предвид онова, което жените в Тар Валон бяха причинили на сестра му, вече бе склонен да мисли, че може би е твърде мек с Айез Седай. — Само че, лорд Харнеш, и да са зли, това е незначително в сравнение с Тъмния. Последната битка иде. Отричаш ли това?

Харнеш и другите погледнаха към небето. Злокобната облачна пелена стоеше там вече от няколко недели. Предния ден още един мъж бе паднал жертва на странна болест и бръмбари излизаха от устата му, когато се закашляше. Запасите им намаляваха и храната се разваляше все по-често и по-лошо.

— Не го отричам — измърмори Харнеш.

— Тогава би трябвало да се възрадваш — каза Галад. — Защото пътят ни е ясен. Трябва да се бием в Последната битка. Нашето водачество там може би ще покаже пътя към Светлината на онези, които са ни отхвърляли. Но и да не стане това, все пак ще се бием, защото това е нашият дълг. Отричаш ли това, лорд капитане?

— Отново — не. Но вещиците, милорд Капитан-командир?

Галад поклати глава.

— Не мога да измисля как да се заобиколи това. Трябват ни съюзници. Огледай се, лорд Харнеш. Колко Чеда имаме? Дори с последните набори сме под двайсет хиляди. Крепостта ни беше завзета. Останали сме без подкрепа или васална вяроност, а великите държави на света ни презират. Не, не го отричай! Знаеш, че е вярно.

Огледа мъжете около себе си и всички кимнаха един по един.

— Разпитвачите са виновни — измърмори Харнеш.

— Част от вината е тяхна — съгласи се Галад. — Но също така е и защото склонните да вършат зло гледат с отвращение и негодувание на онези, които отстояват правдата.

Другите закимаха.

— Трябва да стъпваме предпазливо — продължи Галад. — В миналото храбростта — и може би прекалената ревност — на Чедата отчуждаваше онези, които трябваше да са наши съюзници. Майка ми винаги казваше, че една победа в дипломацията идва не когато всеки получи каквото иска — защото това кара всеки да смята, че се е наложил, и го окуражава за още по-екстравагантни искания. Хитрината е не да удовлетвориш всеки, а да оставиш у всеки чувството, че се е домогнал до най-добрия възможен резултат. Всички трябва да са достатъчно удовлетворени, за да правят каквото ти искаш, и в същото време достатъчно неудовлетворени, за да разбират, че си се наложил над тях.

— И какво общо има това с нас? — попита Голевър отзад. — Ние не се подчиняваме на никоя кралица или крал.

— Да — отвърна Галад. — И това плаши монарсите. Аз отраснах в двора на Андор. Знам как гледаше майка ми на Чедата. При всяко вземане-даване с тях тя или се разочароваше, или решаваше, че трябва да им се наложи абсолютно. Не можем да позволим нито едното, нито другото! Монарсите трябва да ни *уважават*, а не да се страхуват от нас.

— Мраколюбци — измърмори Харнеш.

— Майка ми *не беше* Мраколюбка — каза тихо Галад.

Харнеш се изчерви.

— С изключение на нея, разбира се.

— Говориш като Разпитвач — каза Галад. — Подозираш всеки, който ни се противопоставя, като Мраколюбец. Много от тях *наистина* са повлияни от Сянката, но това едва ли е съзнателно. Точно тук съборка Ръката на Светлината. Разпитвачите често не можеха да направят разлика между твърд Мраколюбец, лице, което е повлияно от Мраколюбци, и лице, което просто е несъгласно с Чедата.

— Тогава какво правим? — попита Вордариан. — Кланяме се на капризите на монарсите?

— Все още не знам какво да правим — призна Галад. — Мисля над това. Верният курс ще ме осени. Не можем да станем палета на

крале и кралици. И все пак, помислете какво бихме могли да постигнем в границите на една държава, без да е нужен цял легион, за да сплашва владетеля на тази държава.

Всички мълчаха.

— Милорд Капитан-командир! — достигна вик до ушите му.

Галад се обърна и видя препускащия към тях Биар. Яздеше белия жребец на Асунава, който Галад бе отказал. Галад спря свитата си да го изчака: Биар не беше от най-приятните мъже в лагера, но бе доказал верността си.

Само че Биар *не трябваше* да е в лагера.

— Пратих те да наблюдаваш пътя за Джеанна, Чедо Биар — каза твърдо Галад. — Дежурството трябваше да свърши след цели четири часа.

Биар отдаде чест.

— Милорд Капитан-командир. Заловихме подозрителна група на пътя. Какво ще наредите да правим с тях?

— *Заловили* сте ги? Пратих ви да наблюдавате пътя, а не да взимате пленници.

— Милорд Капитан-командир. Как да разберем естеството на тези преминавания, ако не поговорим с тях? Искahте да наблюдаваме за Мраколюбци.

Галад въздъхна.

— Искah да наблюдавате за движения на войски или търговци, с които можем да се спазарим, Чедо Биар.

— Тези Мраколюбци имат продоволствие — каза Биар. — Мисля, че може да са търговци.

Галад въздъхна отново. Никой не можеше да отрече предаността на Биар — беше тръгнал с него срещу Валда, когато това можеше да означава края на кариерата му. Но все пак беше *прекалено* ревностен.

Слабият офицер изглеждаше притеснен. Добре, указанията на Галад не бяха достатъчно точни. Трябваше да не забравя това в бъдеще, особено с Биар.

— Мир — каза Галад. — Не си сгрешил, Чедо Биар. Колко са пленниците?

— Десетки, милорд Капитан-командир — отвърна облекчено Биар. — Елате.

Обърна коня си и поведе. Готварските огньове вече се разпалваха в дупките и миризмата на горящо дърво се разнасяше във въздуха. Галад улавяше откъслеци от разговори, докато минаваше покрай войниците. Какво щели да направят сеанчанците с останалите при тях Чеда? Този, който бе завладял Иллиан и Тийр, наистина ли бил Прероденият Дракон, или Лъжедракон? Имаше и приказки за гигантски камък от небето, ударил земята далече на север в Андор и унищожил цял град.

Приказките сред мъжете издаваха тревогите им. А трябваше отдавна да са разбрали, че тревогата не носи полза. Никой не може да знае как тъче Колелото.

Пленниците на Биар се оказаха с удивително много тежко натоварени коли, може би над сто. Хората стояха струпани около колите и поглеждаха враждебно към Чедата.

— Доста голям керван — промълви Борнхалд. — Търговци ли са?

— Не — отвърна тихо Галад. — Онова там са походни мебели — забележи дръжките отстрани, за да може да се пренасят на части. Чували с ечемик за конете. Онова пък са ковашки инструменти, увити в платно, на задницата на онази кола вдясно. Виждаш ли чуковете?

— Светлина! — прошепна Борнхалд. И той го беше разбрал. Бяха цивилни, обоз, придружаващ доста голяма войска. Но къде бяха войниците?

— Бъди готов да ги разделиш — каза Галад на Борнхалд и слезе от коня.

Тръгна към предната кола. Мъжът, който я караше, беше едър, с червендалесто лице, с коса, нагласена в напразно усилие да скрие усиливащата се плешивина. Нервно въртеше в ръцете си кафява плъстена шапка. Под колана на дебелото му палто бяха затъкнати ръкавици. Като че ли не носеше никакви оръжия.

До колата стояха други двама, много по-млади. Единият беше едър, мускулист тип с вид на боец — но не войник, — който можеше да създаде неприятности. Хубава жена се беше вкопчила в ръката му, прехапала долната си устна.

Като видя Галад, мъжът в колата се сепна. „Аха — каза си Галад. — Позна доведения син на Мургейз.“

— Е, пътници — заговори предпазливо. — Казали сте на моя човек, че сте търговци?

— Да, ваше благородие — отвърна коларят.

— Малко знам за този район. Познат ли ви е?

— Не много, сър — измърмори коларят и замачка шапката в ръцете си. — Всъщност и ние сме далече от дома. Аз съм Бейзъл Джил, от Кемлин. Дойдох на юг по работа с един търговец в Ебу Дар. Но тия сеанчански нашественици ми пречат на търговията.

Изглеждаше много изнервен. Но поне не излъга откъде е.

— Как се казва този търговец? — попита Галад.

— Ами, Фалин Деборша. Познат ли ви е Ебу Дар?

— Бил съм там — отвърна Галад. — Доста голям керван имате. Интересна стока.

— Чухме, че тук на юг се мобилизират войски, милорд. Изкупих повечето запаси от един наемнически отряд, който се разформироваше, и си рекох, че ще мога да ги продам тук на юг. Може на вашата войска да й трябват лагерни вещи? Имаме палатки, оборудване за походни ковачници, всичко, което може да свърши работа на войници.

„Умно“, помисли Галад. Можеше да приеме лъжата, но „търговецът“ водеше твърде много готвачи, перачки и налбанти, а недостатъчно охрана за толкова ценен керван.

— Е, всъщност *наистина* ни трябват запаси. Особено храна.

— Уви, милорд — отвърна мъжът. — Храната ни не е за продан. Всичко друго ще ви продам, но храната съм обещал с пратеник до един в Люгард.

— Ще платя повече.

— Обещал съм, ваше благородие. Не мога да си наруша обещанието, независимо от цената.

— Разбирам — каза Галад и кимна на Борнхалд. Той веднага се разпореда и Чеда в бели табарди тръгнаха напред с извадени оръжия.

— Какво... какво правите? — възкликна Джил.

— Разделям хората ти — каза Галад. — Ще поговорим с всеки поотделно и ще видим дали версиите им съвпадат. Притеснявам се, че може да сте... малко уклончиви. Всъщност ми се струва, че *по-скоро съпътствате* голяма войска. Ако е така, много бих искал да знам чия е тази войска и къде е, разбира се.

На челото на Джил изби пот. Галад чакаше, без да откъсва очи от него. Най-сетне Борнхалд и Биар дотърчаха при него с ръце на мечовете си.

— Милорд Капитан-командир... — заговори бързо Борнхалд.

Галад се обърна.

— Да?

— Може да имаме проблем тука — каза Борнхалд. Лицето му бе зачервено от гняв. Биар до него изглеждаше побеснял. — Някои от пленниците проговориха. Точно както се опасявахте. Наблизо има голяма войска. Влизали са в схватки с айилци — онези там с белите халати всъщност са айилци.

— И?

Биар плю на земята.

— Чувал ли сте някога за един, когото наричат Перин Златоокия?

— Не. Трябва ли?

— Да — каза Борнхалд. — Той уби баща ми.

ГЛАВА 5

ПИСАНИЯ

Гавин забърза по коридорите на Бялата кула и ботушите му заотекваха глухо по тъмносинята пътека върху алените и бели плочки на пода. Светлината грееше отразена в огледалата на големите лампи на стойки, които се редяха като стражи от двете страни.

Слийти крачеше бързо до него. Въпреки светлината на лампите лицето му сякаш бе забулено в сянка. Може би беше заради двудневната четина по страните му — необичайно за Стражник — или заради дългата коса, чиста, но неподстригана. Или заради самото му лице, приличащо на недовършена рисунка — с резки черти, трапчинка на брадичката, извит като кука чупен преди време нос и силно изпъкнали скули.

Имаше плавните движения на Стражник, но с повече първичност, отколкото у повечето други. Беше не движещият се през леса ловец, а по-скоро безшумният, загърнат в сянка хищник, когото пляквата така и няма да види, докато зъбите не блеснат.

На отбивката към стаята ги спряха стражите на Чубайн.

— Имам разрешение да вляза — каза Гавин. — Амирлин...

— Сестрите не са приключили още — отвърна стражът с враждебен тон.

Гавин изскърца със зъби, но нищо не можеше да се направи. Двамата със Слийти се отдръпнаха и зачакаха, докато — най-последно — три Айез Седай излязоха от охраняваната стая. Изглеждаха разтревожени. Отдалечиха се, последвани от двама войници, които носеха нещо, увито в бял плат. Тялото.

Най-сетне стражите неохотно пуснаха Гавин и Слийти да влязат в малката стая за четене. На вратата Гавин спря и огледа коридора. Зърна няколко Посветени, които надничаха иззад ъгъла и си шепнеха.

Убийщата бе отнела живота на четири Сестри. Егвийн бе затънала до гуша в усилията си да не допусне взаимното недоверие между Аджите да се върне. Беше предупредила всички да са нащрек и

Сестрите да не обикалят из Кулата сами. Черната Аджа познаваше добре Кулата, членовете ѝ бяха живели тук години наред. Можеха с портали да се промъкнат в коридорите и да извършат убийство.

Това поне бе официалното обяснение за смъртните случаи. Гавин не беше толкова убеден.

Чубайн, който бе в стаята, погледна намръщено Гавин и каза:

— Лорд Траканд.

— Капитане — отвърна Гавин и огледа стаята. Беше около три крачки на ширина и дължина, с едно бюро до отсрещната стена и незапален мангал. В единия ъгъл гореше лампа на бронзова стойка. Кръглият килим, който покриваше почти целия под, бе зацапан с кръв под бюрото.

— Наистина ли смятате, че ще откриете нещо, което Сестрите не са намерили, Траканд? — попита Чубайн и скръсти ръце на гърдите си.

— Търся различни неща — отвърна Гавин и клекна да огледа килима.

Чубайн изсумтя и излезе в коридора. Гвардията щеше да пази отсека, докато слугите не дойдат да почистят, което щеше да стане скоро.

Слийти заговори един от охраната. Стражите не бяха толкова враждебни към него, колкото към Гавин, който все още не можеше да проумее защо се държат така с него.

— Сама ли беше? — попита Слийти.

— Да — стражът поклати глава. — Не е трябвало да пренебрегва съвета на Амирлин.

— Коя беше?

— Катерин Непвю, от Бялата Аджа. Сестра от двайсет години.

Гавин изсумтя и продължи да оглежда килима. Четири Сестри от четири различни Аджи. Две бяха подкрепяли Егвийн, една бе поддържала Елайда и една беше неутрална, върнала се едва наскоро. Всички бяха убити на различни нива в Кулата, в различни часове на деня.

Определено *приличаше* на работа на Черната Аджа. Не търсеха точно определени цели, а просто удобни. Но според него тук нещо не беше наред. Защо просто да не Пътуват в стаите на Сестрите и да ги

убиват, докато те спят? Защо никой не бе усетил преливане от местата, където бяха убити жените?

Слийти грижливо огледа вратата и ключалката. Когато Егвийн каза на Гавин, че може да посещава сцените на убийствата, той я беше попитал дали може да взима и Слийти. В предишните му отношения със Стражниците Слийти бе доказал, че е не само педантичен, но и дискретен.

Гавин продължи с огледа. Нещо в тези убийства не се връзваше. Не намери никакви прорези в килима или по плочите, нито по мебелите в тясната стаичка.

Егвийн твърдеше, че убийците идвали през портал, но той досега не бе намерил никакви доказателства за това. Вярно, все още не знаеше много за порталите, а както разправяха, някои можели да ги направят да висят над пода, тъй че да не порежат нищо. Но защо Черната Аджа щеше да се грижи за това? А и тази стая бе твърде малка, за да се влезе, без да остане някаква следа.

— Гавин, ела тук — Слийти се беше навел над ключалката.

Гавин отиде при него и Слийти каза тихо:

— Тази врата може да е отворена отвън. Виждаш ли драскотината ето тука? Пъхаш тънка тел и я избутваш до резето, после натискаш дръжката. Може да се направи много тихо.

— Защо Черната Аджа трябва да отварят като крадци? — попита Гавин.

— Може би са Пътували до коридора и после са дошли по него.

— Но защо не направо тук?

— Преливането е могло да предупреди жената вътре.

— Прав си — каза Гавин.

Обърна се и погледна кървавото петно. Бюрото бе поставено така, че седящият да е с гръб към входа. Нещо го засърбя между плешките от тази подредба. Защо ще поставят бюрото така? За да не се разсейват от нещата навън? Айез Седай, колкото и да бяха умни, понякога като че ли имаха забележително неразвит усет за самосъхранение.

Или може би просто не разсъждаваха като войници. Стражниците им се занимаваха с тези неща.

— Имаше ли си Стражник?

— Не — отвърна Слийти. — Срещал съм я. Нямаше си — замълча за миг. — Никоя от убитите Сестри нямаше Стражник.

Гавин го погледна учудено.

— Обяснимо е — каза Слийти. — Убиецът не иска Стражниците да го усетят.

— Но защо ще убива с нож? — каза Гавин. И четирите бяха убити по този начин. — Черната Аджа не се подчинява на Трите клетви. Могат да използват Силата за убийство. Много по-пряко и по-лесно е.

— Но носи риск да предупреди жертвата или другите наоколо — изтъкна Слийти.

Отново вярно. Но все пак нещо в тези убийства не се връзваше.

Или може би той просто преувеличаваше в усилието си да намери *нещо*, с което да помогне. Отчасти си въобразяваше, че ако успее да помогне на Егвийн в това, може би тя ще смекчи отношението си към него. Може би щеше да му прости за опита му да я спаси от Кулата по време на сеанчанската атака.

След миг влезе Чубайн и заяви сухо:

— Вярвам, че ваше благородие имаше достатъчно време. Персоналът дойде да почисти.

„Непоносим човек! — помисли Гавин. — Трябва ли да се държи така презрително с мен? Трябва да го...“

Овладея се с усилие. Преди време изобщо не беше толкова трудно.

Но *защо* все пак Чубайн бе толкова враждебен към него? Гавин неволно се замисли как ли щеше да се справи майка му с такъв човек. Не мислеше често за нея, а когато го правеше, умът му отново се връщаше към ал-Тор. *Онзи* убиец го бяха оставили да излезе от самата Бяла кула! Беше в ръцете на Егвийн, а тя го бе пуснала.

Вярно, ал-Тор беше Прероденият Дракон. Но в сърцето си Гавин искаше да го срещне с меч в ръка и да забие стоманата в него.

„Ал-Тор ще те разкъса с Единствената сила — напомни си. — Ти си глупак, Гавин Траканд.“ Но омразата му към ал-Тор все пак продължи да тлее.

Чубайн се бе ядосал, че хората му не бяха открили насилването на бравата. Гвардията на Кулата не беше полицейска сила — Сестрите нямаха нужда от това, а и бездруго бяха по-добри в такива

разследвания. Но Гавин разбираше колко силно иска Чубайн да спре убийците. Защитата на Кулата и обитателите ѝ бе част от дълга му.

Тъй че с Гавин работеха за една и съща кауза. Но Чубайн се държеше все едно, че е лична надпревара между двамата. „Въпреки че неговата страна по същество бе надвита от страната на Брин в разделението на Кулата. А от негова гледна точка аз съм един от фаворитите на Брин.“

Гавин не беше Стражник, но пък беше приятел на Амирлин. Вечеряше с Брин. Как щеше да изглежда това за Чубайн, особено сега, когато му бяха дали власт да прави огледи на убийствата?

„Светлина! — помисли си той, щом срещна враждебния поглед на Чубайн. — Въобразява си, че искам да му взема поста. Мисли, че искам да стана капитан на Гвардията на Кулата!“

Идеята беше смехотворна. Гавин можеше да е Първи принц на Меча — *трябваше* да е Първи принц на Меча, предводител на армиите на Андор и защитник на Кралицата. Беше син на Мургейз Траканд, една от най-могъщите владетелки на Андор в историята. Никакво желание нямаше да му заема мястото.

Едва ли изглеждаше така в очите на Чубайн. Унижен от разрушителната атака на сеанчанците, той със сигурност чувстваше, че постът му е застрашен.

— Капитане — каза Гавин, — може ли да поговорим насаме?

Чубайн го погледна подозрително, след което кимна към вратата и двамата излязоха. Отвън чакаха изнервени слуги, готови да почистят кръвта.

Чубайн скръсти ръце и изгледа Гавин от глава до пети.

— Какво желаете, милорд?

Обичаше да го изтъква това. „Спокойно“, каза си Гавин. Още изпитваше срам от грубото си нахлуване в лагера на Брин. Не беше такъв човек. Животът с Младоците, понесеният смут, а след това и срам от събитията около разцепването на Кулата го бяха променили. Не можеше да продължи по този път.

— Капитане — каза Гавин, — благодаря ви, че ми разрешихте да огледам стаята.

— Нямах голям избор.

— Осъзнавам това. Но все пак имате благодарностите ми. За мен е важно Амирлин да види, че помагам. Ако намеря нещо, което

Сестрите пропускат, би могло да означава много за мен.

— Да — каза Чубайн и присви очи. — Би могло.

— Може би най-после ще ме вземе за свой Стражник.

Чубайн примига.

— Неин... Стражник?

— Да. Преди време изглеждаше сигурно, че ще ме вземе, но сега... Е, ако мога да ви помогна с това разследване, може би това ще охлади гнева ѝ към мен — вдигна ръка и стисна рамото на Чубайн. — Няма да забравя помощта ви. Наричате ме лорд, но титлата ми вече не означава за мен почти нищо. Искам само да бъда Стражник на Егвийн и да я защитавам.

Чубайн сбърчи чело. След това кимна и като че ли се поотпусна.

— Чух ви, като говорехте. Търсехте следи от портали. Защо?

— Не мисля, че това е работа на Черната Аджа — отвърна Гавин. — Смятам, че може да е Сив или някакъв платен убиец. Мраколюбец сред слугите на двореца може би? В смисъл, вижте как са убити жените. С ножове.

— Има и следи от борба. Сестрите го казаха. Има паднали от масата книги. Мислят, че ги е бутнала жената, че е махала с ръце, докато е умирала.

— Любопитно — каза Гавин. — Ако бях Черна сестра, щях да използвам Единствената сила, въпреки че други биха могли да го усетят. В Кулата винаги има жени, които преливат. Това едва ли би било толкова подозрително. Обездвижвам жертвата със сплитове, убивам я със Силата и се измъквам, преди някой да е усетил нещо странно. Без никаква борба.

— Може би. Но Амирлин, изглежда, е убедена, че това е работа на Черната Аджа.

— Ще говоря с нея и ще разбера защо — каза Гавин. — Засега може би ще е добре да подхвърлите на разследващите, че би било разумно да се разпитат дворцовите слуги. Ще им дадете ли този съвет?

— Да... мисля, че бих могъл. — Чубайн кимна. Явно не се чувстваше вече толкова застрашен.

После махна на слугите да влязат да почистят. Слийти излезе навън, умислен. Държеше нещо и го вдигна пред очите им.

— Черна коприна. Няма как да се разбере дали е дошла от нападателя.

Чубайн взе нишките и ги огледа.

— Странно.

— Черна сестра ли едва ли би се издала, обличайки черно — каза Гавин. — На по-обикновен убиец обаче може да му трябват тъмни цветове, за да се крие.

Чубайн уви нишките в носна кърпа и ги прибра в джоба си.

— Ще ги занеса на Сеайне Седай — изглеждаше впечатлен.

Гавин кимна на Слийти и двамата се оттеглиха.

— Бялата кула напоследък гъмжи от завръщащи се Сестри и нови Стражници — тихо каза Слийти. — Но как би могъл някой — колкото и да е потаен — да стигне до горните нива облечен в черно, без да привлече внимание?

— Разправят за Сивите, че умеели да остават незабележими — отвърна Гавин. — Смятам, че това е още едно доказателство. В смисъл, струва ми се странно, че никой всъщност *не е виждал* тези Черни сестри.

Слийти кимна и погледна накриво три новачки, струпали се да позяпат гвардейците.

— Егвийн знае повече, отколкото споделя — каза Гавин. — Ще поговоря с нея.

— Стига да те приеме — отвърна Слийти.

Гавин изсумтя раздражено. Тръгнаха заедно надолу по рампите към нивото с кабинета на Амирлин — Айез Седай на Слийти, Зелена на име Хатори, рядко имаше задачи за него. Отдавна бе хвърлила око на Гавин и все още искаше да го направи свой Стражник. Егвийн пък толкова го ядосваше, че беше почти склонен да позволи на Хатори да го обвърже.

Не. Всъщност не. Обичаше Егвийн. Не беше никак лесно да се откаже от Андор — да не говорим за Младоците — заради нея. Но ето, че тя все още отказваше да го обвърже.

Спряха пред бюрото на Пазителката в преддверието на кабинета на Егвийн. Силвиана го огледа от глава до пети с непроницаемите си очи зад маската на Айез Седай. Гавин подозираше, че не го харесва.

— Амирлин съставя едно много важно писмо — каза Силвиана. — Ще се наложи да изчакате.

Гавин въздъхна примирено. Слийти го погледна и му кимна, че ще си ходи. Защо изобщо го бе придружил дотук тогава? Странен

човек беше. Гавин му махна за довиждане и Слийти излезе.

Преддверието бе внушително помещение с тъмночервен килим и дървена ламперия. Гавин знаеше от опит, че нито един от столовете не е удобен, така че отиде до прозореца и се загледа над дворовете на Бялата кула. Толкова високо въздухът бе почти свеж.

Долу се виждаха новите учебни полигони на Стражниците. На мястото на старите имаше изкоп за новия дворец на Елайда. Никой не беше сигурен дали Егвийн ще продължи строителството.

Полигоните бяха пълни с мъже — тренираха юмручен бой, бягаха и упражняваха стойки с меча. При толкова голям приток на бежанци, войници и наемници имаше много, които си въобразяваха, че са добър материал за Стражници. Егвийн бе отворила полигоните за всички, които искат да тренират и да се опитат да се докажат, тъй като се канеше да издигне до шала колкото жени са готови в следващите няколко недели.

Гавин беше прекарал няколко дни в тренировки, но там долу призраците на убитите от него мъже бяха като че ли по-натрапчиви. Полигоните бяха част от предишния му живот, от времето преди всичко да се обърка. Други Младоци с лекота — и с радост — се бяха върнали към този живот. Джисао, Раджар, Дурент и повечето му останали офицери вече бяха избрани за Стражници. Скоро от отряда му нямаше да остане нищо. Освен самия той.

Вътрешната врата се отвори. Гавин се обърна. Егвийн, облечена в зелено и жълто, бе излязла да поговори със Силвиана. Пазителката го погледна и му се стори, че се мръщи.

Егвийн, разбира се, го видя. Но запази айезседайското си лице спокойно — толкова бързо бе усвоила това — и той се почувства някак неловко.

— Още едно убийство имаше тази сутрин — каза тихо Гавин и се приближи към нея.

— През нощта, по-точно — отвърна Егвийн.

— Трябва да поговоря с теб.

Егвийн и Силвиана се спогледаха.

— Добре — отвърна Егвийн и влезе с плавна походка в кабинета си.

Гавин я последва, без да погледне Пазителката. Кабинетът на Амирлин бе една от най-импозантните стаи в Кулата. Стените бяха

облицовани със светло дърво, резбовано на чудати, изваяни с великолепно подробенности сцени. Камината беше мраморна, подът изработен от тъмночервен камък, изсечен на блокове с форма на диамант. На голямото резбовано писалище имаше два светилника, оформени като две жени, вдигнали ръце във въздуха — пламъкът излизаше между събраните им шепи.

На едната стена имаше книжни рафтове, пълни с книги, подредени като че ли по цвят и по големина, вместо по теми. Бяха за украса, донесени да запълнят кабинета на Амирлин, докато Егвийн си направи сама подбора.

— Какво намираш за толкова необходимо да обсъдим? — попита Егвийн, докато седнаше зад писалището.

— Убийствата.

— Какво по-точно?

Гавин затвори вратата.

— Да ме изгори дано, Егвийн. Трябва ли да ми показваш Амирлин всеки път, когато говорим? Не може ли поне понякога да видя *Егвийн*?

— Показвам ти Амирлин, защото ти отказваш да я приемеш. Щом го направиш, можем да прекрачим тази граница.

— Светлина! Научила си се да говориш като една от тях.

— Защото съм една от тях. Думите ти те издават. Не може на Амирлин да служат хора, които отказват да приемат властта й.

— Аз те приемам — каза Гавин. — *Наистина*, Егвийн. Но не е ли важно да имаш и хора, които те познават като самата теб, а не по титлата?

— Стига да осъзнават, че трябва да се подчиняват — изражението й се смекчи. — Все още не си готов, Гавин. Съжалявам.

Той стисна зъби, но бързо се овладя.

— Добре. Значи за убийствата. Нито една от убитите не е имала Стражник.

— Да, докладвах ми.

— Това ме навежда на мисълта за един по-голям проблем. Нямаме достатъчно Стражници.

Егвийн се намръщи.

— Подготвяме се за Последната битка, Егвийн — продължи Гавин. — И въпреки това има Сестри без Стражници. Много Сестри.

Някои са имали по един, но така и не са си взели друг, след като той е умрял. Други изобщо не са пожелали да си вземат. Не смятам, че можеш да си позволиш това.

— Какво очакваш да направя? — попита тя и скръсти ръце. — *Да заповядам на жените да си вземат Стражници ли?*

— Да.

Тя се засмя.

— Гавин, Амирлин няма такава власт.

— Тогава накарай Съвета да го направи.

— Не знаеш какво говориш. Изборът и взимането на Стражник е много лично и интимно решение. Никоя жена не бива да бъде принуждавана на това.

Гавин не се примири.

— Добре, изборът да тръгнеш на война също е „лично“ и „интимно“ решение — и все пак по цялата земя мъжете се призовават да влязат в нея. Ще има легиони и легиони тролоци. Всяка Сестра на бойното поле ще е по-ценна от сто войници и всяка Изцеряваща сестра ще може да спаси живота на десетки хора. Айез Седай са безценна придобивка за човечеството. *Не можеш* да си позволиш да ги оставиш беззащитни.

Егвийн се стегна, може би от страстта в думите му. След това, съвсем неочаквано, кимна.

— Може би има... благоразумие в тези думи, Гавин.

— Постави го пред Съвета — каза той. — По същество, Егвийн, *да не обвърже* една Сестра Стражник е проява на егоизъм. Тази връзка прави един мъж по-добър войник, а ще ни трябва всяко предимство, което можем да намерим. Това също така ще помогне да предотвратим убийствата.

— Ще видя какво може да се направи.

— Би ли могла да ми дадеш да видя докладите, които ти дават Сестрите? — попита Гавин. — За убийствата имам предвид?

— Гавин. Позволих ти да участваш в разследванията, защото си помислих, че може би ще е добре нещата да се погледнат и през други очи. Ако ти дам докладите им, това само ще ти повлияе да стигнеш до същите заключения като тях.

— Поне ми кажи следното. Изразили ли са Сестрите съмнение, че това може да не е работа на Черната Аджа? Че убиецът може да е

Сив или Мраколюбец?

— Не — отвърна Егвийн. — Защото знаем, че убиецът не е от тях.

— Но вратата снощи е била насилена. И жените са убити с ножове, не с Единствената сила. Няма никакви следи от портали или...

— Убиецът има достъп до Единствената сила — каза много предпазливо Егвийн. — И може би не използва портали.

Гавин присви очи. Прозвуча му като думи на жена, която заобикаля клетвата си, за да не излъже.

— Пазиш тайни. Не само от мен. От цялата Кула.

— Тайните са необходими понякога, Гавин.

— Не можеш ли да ми ги довериш? — той се поколеба. — Тревожа се, че убиецът може да дойде за теб, Егвийн. Нямах Стражник.

— Тя несъмнено *ще* дойде за мен някога — завъртя между пръстите си нещо на бюрото. Приличаше на изтъркан кожен ремък, като тези, с които наказваха провинилите се. Странно.

„Тя?“

— Моля те, Егвийн. Какво става?

Тя го погледна съсредоточено и въздъхна.

— Добре. Казах това на жените, които водят разследването. Може би е редно да го кажа и на теб. Една от Отстъпниците е в Бялата кула.

Ръката му неволно посегна към меча.

— Какво? Къде? Пленила ли си я?

— Не. Тя е убийцата.

— Знаеш това?

— Знам, че Месаана е тук. Сънувах, че е истина. Крие се сред нас. Вече четири Айез Седай мъртви? Това е тя, Гавин. Единственото логично обяснение.

Той премълча въпросите си. Твърде малко знаеше за Сънуването, но знаеше, че тя има Таланта. Казваха, че било като Прорицаването.

— Не съм го казала на цялата Кула — продължи Егвийн. — Притеснявам се, че ако научат, че една от Сестрите сред нас е една от Отстъпниците, това отново ще ни разедини, както под властта на Елайда. Всички ще се подозираме една друга. Достатъчно неприятно е да мислят, че Черни сестри Пътуват до Кулата, за да извършват

убийства. Но това поне не ги прави взаимно подозрителни. И може би Месаана ще си мисли, че не знам, че е тя. Но ето, това беше тайната, която помоли да научиш. Издирваме не Черна сестра, а една от Отстъпниците.

Беше страшно дори да си го помисли човек. Но не повече, отколкото че Прероденият Дракон крачи по земята. Светлина, Отстъпница в Бялата кула изглеждаше по-правдоподобно от това, че Егвийн е Амирлинският трон!

— Ще се справим с това! — заяви Гавин по-уверено, отколкото се чувстваше.

— Наредила съм на няколко Сестри да проучат биографията на всяка жена в Кулата — каза Егвийн. — Други следят за подозрителни думи или действия. Ще я разкрием. Но не виждам как можем да гарантираме по-голяма сигурност на жените, без да предизвикаме още по-опасна паника.

— Стражници — каза твърдо Гавин.

— Ще помисля за това, Гавин. Но първо ще поискам нещо от теб.

— Всичко, каквото кажеш, Егвийн — той пристъпи към нея. — Знаеш го.

— Така ли? — попита тя сухо. — Добре тогава. Искam да престанеш да пазиш вратата ми нощем.

— Какво?! Егвийн, не!

Тя поклати глава.

— Виждаш ли? Първата ти реакция е да ми се опълчиш.

— Дългът на един Стражник е да се опълчи, насаме, когато е застрашена неговата Айез Седай! — Хамар го беше научил на това.

— Ти *не си* мой Стражник, Гавин.

Думите ѝ го срязаха.

— Освен това — продължи Егвийн — не би могъл да спреш една от Отстъпниците. Тази битка ще се води от Сестри и съм много внимателна с преградите, които поставям. Искam покоите ми да изглеждат достъпни. Ако се опита да ме нападне, вероятно бих могла да я изненадам със засада.

— Използваш себе си за стръв? — Гавин едва успя да го изрече. — Егвийн, това е лудост!

— Не. По-скоро отчаян ход. Гавин, умират жени, за които съм отговорна. Убити нощем, във време, когато, както сам каза, ще ни трябва всяка една жена.

За първи път умората пролича под маската ѝ, в унилия тон и леко отпуснатите рамене.

— Имам Сестри, които проучват всичко, което можем да намерим за Месаана — продължи Егвийн. — Тя не е воин, Гавин. Тя е администратор, съставя планове. Ако успея да се изправя срещу нея, мога да я победя. Но първо трябва да я *разкрием*. Излагането ми на риск е само един от плановете ми — и ти си прав, опасно е. Но взех изключителни предпазни мерки.

— Това изобщо не ми харесва.

— Одобрението ти не е нужно. Ще трябва просто да ми повярваш.

— Вярвам ти.

— Моля само да го покажеш поне веднъж.

Гавин стисна зъби. След това се поклони и напусна кабинета на Амирлин, като се постара — напразно — да не затръшва вратата много силно. Силвиана го погледна неодобрително, докато минаваше покрай нея.

Гавин се запъти към тренировъчните полигони, въпреки неприятните чувства, които му носеха. Трябваше да се упражни с меч.

Егвийн въздъхна, отпусна се в стола и затвори очи. Защо бе толкова трудно да се владее, когато се разправяше с Гавин? Никога не се чувстваше толкова слаба Айез Седай, колкото докато говореше с него.

Толкова много чувства се вихреха в нея, като смесица от сладки и горчиви вина: гняв от неговата упоритост, изгаряща страст да се отпусне в прегръдките му, объркване от собствената ѝ неспособност да постави едното пред другото.

Гавин умееше да проникне през бронята ѝ и да стигне до сърцето ѝ. Тази негова страст беше замайваща. Тревожеше се, че ако го обвърже, ще я зарази. Така ли ставаше? Какво бе усещането да си обвързана, да усещаш чувствата на другия?

Искаше да го има с него — тази връзка, която имаха другите. И *наистина* беше важно да има хора, на които да разчита, че ще ѝ

противоречат насаме. Хора, които я познаваха като Егвийн, а не като Амирлин.

Но Гавин все още бе твърде необуздан, за да може да му се довери.

Погледна писмото си до новия крал на Тийр, в което обясняваше за заплахата на Ранд да счупи печатите. Планът ѝ да го спре щеше да зависи от това да спечели подкрепата на хора, на които може да разчита. Имаше противоречиви сведения за Дарлин Сиснера. Според някои той беше един от най-големите поддръжници на Ранд, но други твърдяха, че е един от най-големите му хулители.

Остави писмото настрана и си записа няколко идеи как да се обърне към Съвета по проблема със Стражниците. Гавин се беше аргументирал чудесно, макар да отиваше прекалено далече и да си въобразяваше много. Един призив към жените, които не си бяха избрали Стражник, в който да обясни всички предимства и да изтъкне как това може да спаси живота им и да помогне да победят Сянката... това щеше да е уместно.

Наля си ментов чай от каничката на бюрото. Странно, той не се разваляше често напоследък и вкусът на тази чашка беше съвсем добър. Не беше казала на Гавин другата причина да го помоли да напусне вратата ѝ през нощта. Трудно ѝ беше да заспи, докато знаеше, че той е навън, само на няколко стъпки от нея. Притесняваше се, че ще се изкуси да отиде при него.

Ремъкът на Силвиана не бе успял да прекърши волята ѝ, но Гавин Траканд... той опасно се приближаваше към това.

Грендал усети пристигането на пратеника. Дори тук, в най-тайното ѝ скривалище, пристигането му не бе неочаквано. Избраните не можеха да се скрият от Великия господар.

Скривалището не беше дворец, нито изящно имение, нито древна крепост. Бе пещера на един остров, от който никой не се интересува, в район на Аритския океан, който никой не бе посещавал. Нищо интересно нямаше наоколо, доколкото знаеше.

Бе направо ужасно. Шест от по-низшите ѝ любимци се грижеха за мястото, което включваше само три зали. Беше затворила входа с огромен камък и единственият вход и изход бяха през портал.

Прясната вода идваше от естествен извор, храната — от складовете, които бе напълнила предварително, а въздухът — през пукнатините в скалата. Беше влажно и мизерно.

С други думи, беше точно мястото, където никой нямаше да очаква да я намери. Всички знаеха, че Грендал не може да *търпи* липсата на лукс. Това беше вярно. Но най-хубавото в това да си предсказуема бе, че ти позволява понякога да направиш неочакваното.

За жалост нищо от това не беше в сила пред Великия господар. Грендал видя как се разтвори порталът пред нея, докато се излежаваше на дивана с жълта и синя коприна. Пратеникът беше мъж с плоско лице и мургава кожа, облечен в черно и червено. Нямаше нужда да говори — присъствието му *беше* посланието. Една от любимките ѝ — красива чернокоса жена с големи кафяви очи, благородна тайренска дама някога — зяпна към портала. Изглеждаше уплашена. Грендал до голяма степен изпитваше същото.

Затвори подвързания с дърво препис на „Огрян в снега“, стана — бе облечена в тънка черна коприна с лентички *стрейт* по нея — и пристъпи през портала, като се постара да излъчи пълно самообладание.

Моридин стоеше в черния си каменен дворец. В стаята нямаше мебели, само камината с горящия огън в нея. Великият господар! *Огън*, в толкова топъл ден? Грендал запази самообладание и не започна да се поти.

Той се обърна към нея и черните точици *саа* заплуваха в очите му.

— Знаеш защо те призовах.

Не беше въпрос.

— Знам.

— Аран’гар е мъртва, изгубена за нас... и то след като Великият господар прехвърли душата ѝ последния път. Някой би могъл да си помисли, че тези неща ти стават навик, Грендал.

— Живея, за да служа, Не’блис — отвърна тя. Увереност! Трябваше да изглежда уверена.

Той се поколеба за миг. Добре.

— Не намекваш, че Аран’гар се е оказала предателка.

— Какво? — каза Грендал. — Не, разбира се.

— Тогава в какво се изразява *службата* ти?

Грендал изписа на лицето си тревога и смут.

— Ами, изпълнявах дадената ми заповед. Не съм ли тук, за да получа похвала?

— Ни най-малко — отвърна сухо Моридин. — Фалшивият ти смут просто няма да мине пред мен.

— Не е фалшив — отвърна Грендал, докато подготвяше лъжата си. — Макар и да не очаквах, че Великият господар ще е доволен да изгубим една от Избраните, печалбата очевидно си струваше цената.

— Каква печалба? — изръмжа Моридин. — Ти допусна да те изненадат и глупаво загуби живота на една от Избраните! Трябваше да можем да разчитаме точно на теб, че ще избегнеш неочакван сблъсък с ал-Тор.

Не знаеше, че бе вързала Аран'гар и я бе оставила да умре. Мислеше, че това е грешка. Добре.

— Да ме изненадат ли? — каза тя огорчено. — Изобщо не бях... Моридин, как можа да си *помислиш*, че съм му позволила да ме намери случайно?

— Направила си го *преднамерено*?

— Разбира се — каза Грендал. — Трябваше почти да го вода за ръка до гробницата Натрин. Луз Терин никога не е могъл да вижда фактите точно под носа си. Моридин, не разбираш ли? Как ще реагира Луз Терин на това, което направи? Да унищожи цяла *крепост*, малък град почти, със стотици обитатели? Да убие невинни, за да постигне целта си? Лесно ли ще го понесе?

Моридин се поколеба. Не, не беше помислил за това. Тя се усмихна наум. За него действията на ал-Тор щяха да са съвсем разумни. Бяха крайно логични и поради това крайно уместни, средства за постигане на цел.

Но самият ал-Тор... умът му бе изпълнен с блянове за чест и достойнство. Нямаше да понесе лесно това събитие, а говоренето за него като за Луз Терин пред Моридин щеше само да утвърди това. Тези действия щяха да разкъсат ал-Тор, да раздират душата му, да разбиват сърцето му, докато не закърви. Щеше да има кошмари, да носи вината на раменете си като ярем на тежко натоварена кола.

Смътно помнеше какво беше, когато направи първите си стъпки към Сянката. Изпитала ли бе изобщо тази глупава болка? Да, за жалост. Не всички Избрани я бяха изпитали. Семирага бе покварена до

мозъка на костите от самото начало. Но други Избрани бяха стигнали до Сянката по различен път, включително Ишамаел.

Можеше да види онези тъй далечни спомени в очите на Моридин. Преди време не беше сигурна кой е този мъж, но вече го знаеше. Лицето бе друго, но душата бе същата. Да, той знаеше какво точно изпитва ал-Тор.

— Каза ми да го уязвя — заговори Грендал. — Каза ми да му нанесе болка. Това бе най-добрият начин: Аран'гар ми помогна, въпреки че не избяга, когато предложих. Тя *винаги* се изправяше пред проблемите си прекалено агресивно. Но съм сигурна, че Великия господар може да намери други инструменти. Поехме риск и не беше без цена. Но печалбата... Освен това Луз Терин сега мисли, че съм мъртва. Това е голямо предимство.

Усмихна се. Не прекалено самодоволно. Само леко задоволство. Моридин се намръщи и замълча, извърнат настрани. Загледан в празното.

— Трябва да те оставя без наказание, засега — каза най-сетне, макар да не изглеждаше доволен от това.

Беше ли това пряко послание от Великия господар? Доколкото знаеше, всички Избрани в този Век трябваше да отидат при него в Шайол Гул, за да получат заповедите си. Или най-малкото да изтърпят посещение от онова ужасно същество, Шайдар Харан. Сега Великият господар като че ли говореше пряко на Не'блис. Интересно. И обезпокоително.

Означаваше, че краят е много близо. Нямаше време за преструвки. Но Грендал *щеше* да види себе си като Не'блис и да властва над този свят като над свой, щом Последната битка свършеше.

— Мисля, че трябва да...

— Трябва да стоиш настрана от ал-Тор — прекъсна я Моридин. — Няма да бъдеш наказана, но не виждам и причина да те похваля. Да, ти уязви ал-Тор, но все пак планът ти се издъни и това ни струва един полезен инструмент.

— Разбира се — отвърна тя спокойно. — Ще служа така, както благоволи Великият господар. Бездруго нямаше да предложи да тръгна срещу ал-Тор. Той мисли, че съм мъртва, тъй че най-добре да го оставя в неведение, докато работя другаде засега.

— Другаде ли?

Грендал се нуждаеше от победа, и то решителна. Прехвърли в ума си плановете, които бе съставила, и избра този, който имаше най-голям шанс за успех. Не можеше да действа срещу ал-Тор? Добре. Щеше да поднесе на Великия господар нещо, което отдавна желаше.

— Перин Айбара — каза Грендал. Чувстваше се беззащитна от това, че трябва да разкрие намеренията си на Моридин. Предпочиташе да ги затаи за себе си. Но едва ли щеше да може да се измъкне от тази среща, без да му каже. — Ще ти донеса главата му.

Моридин се извърна към огъня, стиснал ръце зад гърба си. Загледа се в пламъците.

Стъписана, тя усети вадичката пот, потекла по челото ѝ. Какво ставаше? Тя можеше да *избягва* топлина и студ. Какво не беше наред тук? Съсредоточи се, но... не подежда. Не и тук. Не и близо до него.

Това я обезпокои дълбоко.

— Той е важен — каза Грендал. — Пророчествата...

— Знам пророчествата — промълви Моридин. Не се обърна. — Как мислиш да го направиш?

— Шпионите ми засякоха войската му — каза Грендал. — Вече съм задвижила някои планове, свързани с него. Задържам Тварите на Сянката, дадени ми да предизвикват хаос, и съм подготвила капан. Това ще прекърши ал-Тор. Ще го съсипе, ако загуби Айбара.

— Ще постигне много повече — каза тихо Моридин. — Но изобщо няма да успееш. Мъжете с него имат портали. Ще ти избяга.

— Ще го...

— *Ще ти избяга* — повтори тихо Моридин.

Потта се стече по слепоочието ѝ, по скулата, стигна до брадичката. Тя я изтри небрежно, но челото ѝ продължаваше да се поти.

— Ела — каза Моридин и закрачи към коридора.

Грендал го последва, обзета от любопитство, но и уплашена. Моридин я отведе до една врата и я отвори.

Тя влезе след него. Стените на тясната стая бяха покрити с рафтове. А по тях имаше десетки — може би стотици — предмети на Силата. „Вечен мрак! Откъде е взел толкова много?“

Моридин отиде в дъното на стаята и затърси нещо на един от рафтовете. Грендал се приближи и ахна.

— Шоково копие ли е онова? — и посочи дълго и тънко парче метал. — Три свързващи се пръчки? *Рема'кар*? Това са части от шо...

— Не е важно — отвърна той и избра друг предмет.

— Ако можех само да...

— На път си да загубиш благосклонността ми, Грендал — Моридин се обърна, вдигнал в ръката си дълго клинообразно парче метал, сребристо и увенчано с голяма метална глава, инкрустирана със злато. — Намерих само две такива. Другото е влязло в употреба. Можеш да използваш това.

— Сънен шип? — каза тя изумена. Колко ужасно ѝ се искаше да има един от тях! — Намерил си *два*?

Той потупа върха на шипа и оръжието изчезна от ръката му.

— Ще знаеш ли къде да го намериш?

— Да — отвърна тя алчно. Беше предмет с *огромна* Сила. Полезен по толкова много начини...

Моридин пристъпи към нея и впи очи в нейните.

— Грендал — заговори тихо и застрашително. — Зная ключа за този. *Няма* да бъде използван срещу мен или други от Избраните. Великият господар ще разбере, ако го направиш. Не желая да опрощавам повече капризите ти, не и докато Айбара не умре.

— Аз... Да, разбира се — изведнъж изпита студ. Как можеше да изпитва студ тук? И то докато *все още* се потеше?

— Айбара може да броди в Света на сънищата — каза Моридин. — Ще ти заема още един инструмент, мъжа с две души. Но той е *мой*, както е мой и този шип. Както си моя и ти. Разбираш ли?

Тя кимна. Не можа да се съдържи. Стаята изведнъж сякаш стана по-тъмна. Гласът му... прозвуча, съвсем смътно, като гласа на Великия господар.

— Нека ти кажа следното обаче — промълви Моридин, посегна с дясната си ръка и я хвана за брадичката. — Ако все пак успееш, Великият господар ще е доволен. Много доволен. Онова, което ти се е давало пестеливо, ще се изсипе върху теб в целия си блясък.

Тя облиза внезапно пресъхналите си устни. Изражението на Моридин стана странно отчуждено.

— Моридин? — попита тя колебливо.

Той не ѝ отвърна. Пусна брадичката ѝ и отиде до другия край на стаята. Вдигна от една маса дебел том, подвързан със светла кожа.

Прелисти го и огледа за миг една страница. След това ѝ махна да се приближи.

Направи го предпазливо. Прочете написаното на страницата и се стъписа.

„Вечен мрак!“

— Каква е тази книга? — успя да промълви най-сетне. — Откъде са дошли тези пророчества?

— Знам ги от много време — каза тихо Моридин, без да откъсва очи от книгата. — Но не са известни на много други, дори на Избраните. Жените и мъжете, които са ги изrekli, са държани изолирани и сами. Светлината не трябва никога да научи тези думи. Знаем техните пророчества, но те никога няма да научат всичко за нашите.

— Но това... — тя прочете отново пасажа. — Според това Айбара ще умре!

— Може да има много тълкувания на всяко пророчество — отвърна Моридин. — Но да. Прорицанието твърди, че Айбара ще умре от нашата ръка. Ти ще ми донесеш главата на този вълк, Грендал. И когато го направиш, всичко, което поискаш, ще бъде твое — затвори книгата. — Но запомни добре. Провалиш ли се, ще изгубиш всичко, което си спечелила. И много повече.

Отвори ѝ портал с едно махване на ръката. Нищожната ѝ способност да докосва Вярната сила — способност, която не ѝ бе отнета — ѝ позволи да види как усуканите сплитове шибнаха въздуха и го разкъсаха, раздраха дупка в тъканта на Шарката. Въздухът там заблещука. Знаеше, че ще я върне в тайната ѝ пещера.

Премина, без дума да каже. Не можеше да се довери на гласа си, че няма да потрепери.

ГЛАВА 6

ОСПОРВАНИ НАМЕРЕНИЯ

Мургейз Траканд, някогашната кралица на Андор, поднасяше чай. Движеше се от човек на човек в големия павилион, който Перин бе взел от Малден. Страните му можеха да се навиват нагоре и нямаше платнен под.

Колкото и да беше голяма палатката, едва имаше място за всички, които искаха да присъстват на срещата. Перин и Файле бяха тук, разбира се, седнали на земята. До тях седяха златоокият Илиас и Трам ал-Тор, селякът с широките рамене и спокоен нрав. Наистина ли този мъж беше бащата на Преродения Дракон? Но пък Мургейз беше видяла Ранд ал-Тор веднъж, още като момче, и той също не приличаше на нещо повече от селяк.

До Трам седеше прашасалият секретар на Перин Себбан Балвер. Колко знаеше Перин за миналото му? Джур Грейди също бе тук, облечен в черната си куртка с иглата сребърен меч на яката. Грубоватото му селяшко лице бе измършавяло и все още бледо от болестта, която бе изтърпял наскоро. Неалд — другият Аша'ман — не беше тук. Още не се беше съвзел от змийските ухапвания.

И трите Айез Седай бяха тук. Сеонид и Масури седяха с Мъдрите, а Анура седеше до Берелайн и от време на време хвърляше погледи към шестте Мъдри. Гален седеше от другата страна на Берелайн. Срещу тях бяха седнали Алиандре и Арганда.

Офицерите напомниха на Мургейз за Гарет Брин. Не го беше виждала от много време, откакто го бе пратила в немилост по причини, които все още не можеше да си обясни. Наистина ли до такава степен ѝ се бе завъртяла главата по един мъж, че бе прогонила Емлин и Елориен?

Все едно, онези дни бяха минало. Сега Мургейз обикаляше предпазливо из павилиона и се грижеше чашите на хората да са пълни.

— Работата ви отне повече време, отколкото очаквах — каза Перин.

— Ти ни възложи задача, Перин Айбара — отвърна Неварин. — И ние я изпълнихме. Отне толкова време, колкото беше нужно, за да я изпълним добре. Вярвам, че не намекваш друго — Мъдрата с пясъчнорусата коса седеше точно срещу Сеонид и Масури.

— Не, Неварин — изсумтя Перин и разгъна карта на земята пред себе си. — Не оспорвам действията ви. Питах дали имаше някакви проблеми с изгарянето.

— Селото го няма — каза Неварин. — И всяко растение, което намерихме дори с *намек* за Погибелта, бе изгорено на пепел. И добре, че го направихме. Вашите влагоземци щяха да си имат големи неприятности с нещо толкова опасно като Погибелта.

— Мисля, че би се изненадала — каза Файле.

Седеше като кралица, отново облечена подобаващо за сана си, в изящна зелено-виолетова рокля, извезана отстрани и срязана за езда. Странно, властното ѝ излъчване се бе *усилило* след времето, прекарано с Шайдо.

Мургейз и Файле бързо се бяха върнали в ролите си на господарка и слугиня. Всъщност животът на Мургейз бе удивително сходен с този в лагера на Шайдо. Вярно, някои неща бяха различни. Тук едва ли щяха да я бият с камшик например. Това не променяше факта, че — за известно време — тя и другите жени бяха равни. Вече не.

Тя спря до лорд Гален и напълни отново чашата му — беше усвоила добре тези умения като слугиня на Севанна. Понякога да слугуваш като че ли изискваше повече прикритост, отколкото да си съгледвач. Не трябваше да я виждат, за да не ги разсейва. И нейните ли слуги се бяха държали така около нея?

— Е — каза Арганда, — ако някой се е чудил къде сме отишли, димът от огъня беше достатъчно ясен знак.

— Твърде много хора сме, за да мислим за криене — каза Сеонид.

Отскоро на нея и Масури бяха разрешили да говорят, без Мъдрите да ги хокат, въпреки че Зелената все още се озърташе към айилките, преди да заговори. Мургейз се дразнеше да гледа това. Сестри на Кулата, превърнати в чирачки на сган дивачки? Казваха, че станало по заповед на Ранд ал-Тор, но как можеше един мъж — дори да е Прероденият Дракон — да направи такова нещо?

Тревожеше я, че двете Айез Седай вече като че ли не се съпротивляваха на положението си. Една промяна на положението ти в живота може да те промени драматично. Гебрил, а след това Валда, ѝ бяха дали този урок. Пленничеството при айилците бе само още една стъпка в процеса.

Всяко от тези преживявания я бе отдалечавало все повече от кралицата, която бе някога. Вече не копнееше за изящни неща или за трона си. Искаше само малко стабилност. Това като че ли се оказваше стока, по-скъпа от златото.

— Няма значение — каза Перин и потупа картата. — Значи решихме. Продължаваме след Джил и другите ходом, като пращаме съгледвачи през портали да ги намерят, ако е възможно. Надяваме се да ги догоним, преди да са стигнали до Люгард. След колко време ще стигнем до града според теб, Арганда?

— Зависи от калта — отвърна жилавият войник. — Не случайно това време от годината го наричат „блатясване“. Благоразумните хора не пътуват през пролетното топене.

— Благоразумието е за тези, които имат време за него — измърмори Перин, докато отмерваше с пръсти разстоянието на картата.

Мургейз се приближи да напълни чашата на Анура. Наливането на чай се оказваше по-сложно, отколкото бе допускала. Трябваше да знае коя чаша да вземе и напълни отстрани и коя да напълни, докато я държат. Трябваше да знае колко точно да напълни чашата, за да не се разлее, и как да сипе чая, без порцеланът да затрепери или да плисне. Знаеше кога да остане невидима и кога да приготви още чай и да донесе още чаши в случай, че е пропуснала хора, забравила ги е или не е преценила добре нуждите им.

Вдигна предпазливо чашата на Перин. Той обичаше да жестикулира, когато говореше, и можеше да бутне чашата от ръката ѝ, ако не внимаваше. Общо взето, поднасянето на чай си беше забележително изкуство — цял свят, който кралица Мургейз така и не си беше направила труда да забележи.

Напълни чашата и я сложи до Перин. Той зададе още въпроси по картата — близки градчета, възможни източници на продоволствие. Имаше много обещаващи качества за водач, въпреки че беше доста неопитен. Малко съвети от Мургейз...

Веднага прекъсна тази мисъл. Перин Айбара беше бунтовник. Две реки бяха част от Андор, а той се бе провъзгласил за техен господар и бе развял онова знаме с вълчата глава. Добре поне, че беше свалил знамето на Манедерен. Неговото развяване си беше почти открито обявяване на война.

Мургейз вече не настръхваше всеки път, щом някой го нарече лорд, но нямаше и намерение да му предлага каквато и да било помощ. Не и докато не решише как да го върне под плаща на андорската монархия.

„Освен това Файле е достатъчно умна, за да му даде всякакъв съвет, който бих могла да му дам аз“ — призна си тя с неохота.

Файле всъщност бе свършеното допълнение за Перин. Докато той беше дебела здрава пика, снишена в атака, тя бе изкусен конен лък. Съчетанието от двамата — с връзките на Файле със салдейския трон — всъщност безпокоеше Мургейз. Да, беше свалил знамето на Манедерен, но преди бе заповядал да свалят и онова знаме с вълчата глава. Понякога забраняването на нещо се оказваше най-добрият начин да гарантираш, че ще стане.

Чашата на Алиандре беше полупразна. Мургейз се приближи да я напълни. Като много знатни дами, Алиандре винаги очакваше чашата ѝ да е пълна. Алиандре ѝ хвърли бърз поглед и очите ѝ издадоха съвсем леко неудобство. Алиандре изпитваше колебание какви точно трябва да са отношенията им. Това бе любопитно, след като беше толкова високомерна по време на пленничеството им. В качеството си на бивша кралица, на Мургейз ѝ се искаше да я накара да седне пред нея и надълго и широко да ѝ обясни как по-добре да поддържа величието си.

Но трябваше да се научи сама. Мургейз не беше вече бившата особа. Не беше сигурна какво е, но *щеше* да научи задълженията си като слугиня на знатна дама. Това се превръщаше в страст за нея. Начин да докаже пред себе си, че още е силна, още има висока цена.

В известен смисъл я плашеше, че се тревожи за това.

— Лорд Перин — каза Алиандре, след като Мургейз се отдръпна. — Вярно ли е, че замисляте да върнете хората ми в Джеанна, след като намерите Джил и групата му?

— Смятам — отвърна Перин. — Всички знаем, че преди всичко присъединяването ви към нас не беше напълно по ваша воля. Ако не ви

бяхме взели, нямаше изобщо да бъдете пленена от Шайдо. Масема е мъртъв. Време е да ви оставя да се върнете към управлението на страната си.

— С цялото дължимо уважение, милорд — заговори Алиандре. — Защо събирате войска сред моите поданици, ако не за да изградите армия за в бъдеще?

— Не се опитвам да събирам армия — отвърна Перин. — Това, че не ги връщам, не означава, че възнамерявам да увелича тази армия още.

— Милорд. Все пак е разумно да задържите каквото имате.

— Тя е права, Перин — обади се тихо Берелайн. — Човек трябва само да погледне към небето, за да разбере, че Последната битка наближава. Защо да връщаш силата ѝ? Сигурна съм, че на лорд Дракона ще му трябва всеки войник от всяка страна, която се е заклела пред него.

— Той може да ги повика, когато реши — отвърна Перин упорито.

— Милорд — каза Алиандре. — Аз не съм се заклела на него. Заклех се на *вас*. Ако Геалдан тръгне на поход към Тармон Гай-дон, ще го направи под вашето знаме.

Перин се изправи и сепна няколко души в палатката. Напускаше ли? Пристъпи мълчаливо до отворената стена на палатката, показва си главата навън и подвикна:

— Уил, ела тук.

Сплит на Единствената сила пазеше хората отвън да не чуват какво се говори вътре. Мургейз виждаше сплитовете на Масури, стегнати да пазят павилиона. Сложността им бе като подигравка за нищожния ѝ талант.

Масури почука по чашката си и Мургейз побърза да я напълни. Обичаше да отпива чай, когато е изнервена.

Перин се прибра вътре, последван от хубав младеж, понесъл нещо увито в плат.

— Разгъни го — нареди му той.

Младежът се подчини. Изглеждаше притеснен. На плата бе извезана вълчата глава, гербът на Перин.

— Не аз направих това знаме — каза Перин. — Изобщо не го исках, но се вслушах в съвет и позволих да го веят. Е, причините за

това вече са в миналото. Бих заповядал да свалят това нещо, но май не действа задълго — погледна Уил. — Уил, искам да се предаде из лагера. Давам изрична заповед. Искам всичките тия проклети знамена да бъдат *изгорени*. Разбра ли ме?

Уил пребледня.

— Но...

— Направи го. Алиандре, ти ще се закълнеш на Ранд веднага щом го намерим. Няма да яздиш под мое знаме, защото *няма* да имам знаме. Аз съм ковач, и точка. Достатъчно дълго търпях тази глупост.

— Перин? — каза Файле. Изглеждаше изненадана. — Разумно ли е?

Глупав мъж. Можеше поне да е поговорил с жена си за това. Но мъжете си бяха мъже. Обичаха да крият тайните си и планове си.

— Не знам дали е разумно. Но го правя — отвърна той и седна отново. — Действай, Уил. Искам до довечера знамената да са изгорени. Никакво криене, ясно ли е?

Уил се вцепени. След това се обърна и излезе от палатката, без да отвърне. Изглеждаше така, сякаш се чувства предаден. Странно, но Мургейз усети, че и тя малко се чувства така. Беше глупаво. Нали искаше точно това — точно това трябваше да направи Перин. И все пак хората бяха уплашени, и то с основание. Това небе, нещата, които ставаха по света... Е, в такова време може би един мъж трябваше да бъде извинен, че поема командването.

— Ти си глупак, Перин Айбара — каза Масури. Можеше да е доста груба понякога.

— Синко — обърна се Трам към Перин, — момчетата вложиха много в това знаме.

— Твърде много — каза Перин.

— Може би. Но е добре да имаш нещо, към което да поглеждаш. Когато свали другото знаме, беше тежко за тях. Това ще е още по-лошо.

— Трябва да се направи — заяви Перин. — Мъжете на Две реки твърде много се привързаха към него, започнаха да говорят така, все едно ще останат с мен, вместо да се върнат при семействата си, където им е мястото. Когато порталите ни заработят отново, Трам, ще ги вземеш и ще ги отведеш — погледна към Берелайн. — Предполагам,

че не мога да се отърва от теб и хората ти. Ти ще се върнеш с мен при Ранд.

— Не знаех, че държиш да се „отървеш“ от нас — отвърна сухо Берелайн. — Не изглеждаше толкова несклонен да приемеш подкрепата ми, когато поиска услугите на Крилатата ми гвардия в спасяването на жена си.

Перин вдиша дълбоко.

— Благодарен съм за помощта ви, на всички ви. Свършихте добра работа в Малден, и не само за Файле и Алиандре. Това беше нещо, което трябваше да се направи. Но да ме изгори дано, то вече приключи. Ако искате да продължите и да тръгнете след Ранд, сигурен съм, че той ще ви приеме. Но моите Аша'ман са изтощени, а задачите, които ми се дадоха, са изпълнени. Имам едни куки вътре в мен, които ме теглят към Ранд. Преди да мога да го направя, трябва да приключа с всички вас.

— Съпруге — намеси се Файле. Гласът ѝ прозвуча рязко. — Може ли да предложи да започнем с тези, които *искат* да бъдат отпратени?

— Да — каза Аравайн. Бившата гай-шайн седеше почти в дъното на палатката и човек лесно можеше да я подмине, въпреки че се беше превърнала във важна сила в лагерната администрация на Перин. Действаше като негов неофициален стюард. — Някои от бежанците биха се радвали да се върнат по домовете си.

— Бих предпочел да ги изпратя всички, ако мога — каза Перин. — Грейди?

Ашаманът сви рамене.

— Порталите, които направих за съгледвачите, не ме натовариха много и мисля, че бих могъл да отворя по-големи. Още съм малко изтощен, но общо взето преодолях болестта. На Неалд ще му трябва повече време обаче.

— Милорд — Балвер се покашля тихо. — Имам няколко любопитни числа. Придвижването на толкова много хора, колкото имате сега, през портали ще отнеме часове, може би дни. Няма да е бързо начинание, както докато се приближавахме към Малден.

— Груба работа ще е, милорд — допълни Грейди. — Не мисля, че ще мога да задържа някой отворен за толкова дълго. Не и ако

държите да съм достатъчно силен и в добра форма, просто за всеки случай.

Перин заоглежда отново картата. Чашата на Берелайн беше празна. Мургейз заситни бързо да я напълни.

— Добре тогава — каза Перин. — Ще започнем да отпращаме по-малки групи, от тези, които искат да си отидат.

— Също тъй — заговори Файле, — може би е време да пратим емисари да се свържат с лорд Дракона. Може би ще благоволи да ни прати още Аша'ман.

Перин кимна.

— Според последните данни, които имаме, той беше в Кайриен — каза Сеонид. — Най-големият брой бежанци са оттам, тъй че можем да започнем с изпращането на някои от тях у дома им, заедно със съгледвачи, които да се срещнат с лорд Дракона.

— Той не е там — каза Перин.

— Откъде знаеш? — попита Едара и остави чашата си. Мургейз се промъкна отстрани и я дръпна да я напълни. Най-стара от Мъдрите и може би първата сред тях — трудно беше да се определи при Мъдрите, — Едара изглеждаше изумително млада за възрастта, която ѝ приписваха. Мъничката дарба на Мургейз в Единствената сила бе достатъчна, за да ѝ подсказе, че тази жена е силна. Може би най-силната тук в павилиона.

— Аз... — Перин сякаш се смути. Имаше ли източник на информация, който не искаше да споделя? — Ранд има навика да е там, където не го очакваш. Съмнявам се, че е останал в Кайриен. Но Сеонид е права — това е най-доброто място, където можем да започнем да го търсим.

— Милорд — намеси се Балвер. — Безпокоя се, че бихме могли да го, мм, объркаме, ако не внимаваме. Тълпи бежанци, които се връщат през портали неочаквано? От дълго време не сме били във връзка. Може би ще е добре освен свързването с Дракона да пратим съгледвачи да съберат информация?

Перин кимна.

— Да, това ще е добре.

Балвер се отпусна, видимо доволен, въпреки че умееше удивително добре да крие чувствата си. Защо държеше толкова много да прати някой в Кайриен?

— Ще призная — заговори Грейди, — че съм притеснен с движението на всички тези хора. Дори след като Неалд се оправи, ще е изтощително да задържаме портали отворени достатъчно дълго, за да преминат всички.

— Перин Айбара — намеси се Едара. — Може би има начин да се справим с този проблем.

— Как?

— Тези чирачки говореха за нещо. Кръг, така ли се наричаше? Ако се свържем, Аша'ман и някои от нас, вероятно ще можем да им дадем силата да сътворят достатъчно големи портали.

Перин се почеса по брадата.

— Грейди?

— Никога не съм се свързвал в кръг, милорд. Но бихме могли да го измислим... е, по-големи портали биха прехвърлили повече хора по-бързо. Би могло да помогне много.

— Добре — Перин отново се обърна към Мъдрата. — Какво ще ми струва да опитате това?

— Твърде дълго си работил с Айез Седай, Перин Айбара — изсумтя Едара. — Не всичко трябва да се прави за *цена*. Това ще облагодетелства всички ни. От доста време обмисляме да го предложим.

Перин се намръщи.

— Откога знаете, че това би могло да подейства?

— Достатъчно дълго.

— Да те изгори дано, жено, защо не ми го каза *по-рано* тогава?

— Повечето време ти не държеше много на положението си на водач — хладно отвърна Едара. — Уважението е нещо, което се печели, а не се иска, Перин Айбара.

При тези дръзки думи Мургейз затаи дъх. Повечето господари щяха да посегнат на човек заради такъв тон. Перин замръзна, но след това кимна, сякаш отговорът бе очакван.

— Твоите Аша'ман бяха болни, когато си го помислихме първия път — продължи Едара. — Нямаше да се получи. Сега е подходящият момент да повдигнем въпроса. Затова го направих.

„Обижда Айез Седай в един момент — помисли Мургейз, — а в следващия постъпва точно като тях.“ Все пак пленничеството в Малден й бе помогнало да започне да разбира айилските порядки.

Всички твърдяха, че айилците са непонятни, но Мургейз не вярваше много на тези приказки. Айилците бяха хора като всички останали. А една кралица трябваше да може да разбира всички хора във владението си... и във владенията на всички възможни врагове.

— Добре — каза Перин. — Грейди, не се уморявай много, но започни да работиш с тях. Виж дали ще можете да оформите кръг.

— Да, милорд — Грейди винаги изглеждаше някак отчужден. — Може би ще е добре и Неалд да се включи. Още се замайва, когато стои прав, но го сърби да прави нещо със Силата. Това може да се окаже добър начин да се върне на работа.

— Добре.

— Не довършихме обсъждането за съгледвачите, които пращаме в Кайриен — каза Сеонид. — Бих искала да съм с групата.

Перин се почеса по брадичката.

— Добре. Вземи Стражниците, две Деви и Пел Айдаер. Бъдете дискретни, доколкото е възможно.

— И Камайле Нолаисен ще отиде — каза Файле. Разбира се, че щеше да добави и една Ча Файле в групата.

Балвер се покашля.

— Милорд. Имаме ужасна нужда от хартия и нови пера, да не говорим за някои по-деликатни материали.

Перин се намръщи.

— Това може да изчака.

— Не — каза бавно Файле. — Не, съпруже, мисля, че предложението е добро. Трябва да пратим човек да вземе запаси. Балвер, би ли отишъл ти лично за тези неща?

— Ако милейди пожелае — отвърна секретарят. — Горя от желание да посетя школата, която Дракона е отворил в Кайриен. Те ще имат нужните ни неща.

— В такъв случай може да отидеш и ти — каза Перин. — Но никой друг. Светлина! Още някой и току-виж сме пратили цялата проклета армия.

Балвер кимна, видимо доволен. Този човек явно вече шпионираше за Перин. Щеше ли да каже на Айбара коя всъщност е тя? Беше ли му го казал вече? Перин не даваше вид, че го знае.

Събра още чаши. Съвещанието беше на приключване. Разбира се, че Балвер щеше да предложи услугите си да шпионира за Айбара.

Трябваше по-рано да поговори със сухия мъж и да види каква може да е цената за мълчанието му. Такива грешки можеше да струват трона на една кралица.

Замръзна, докато посягаше за друга чаша. „Ти вече не си кралица. Престани да мислиш като кралица!“

През първите седмици след абдикирането си се беше надявала да намери начин да се върне в Андор, за да бъде в помощ на Елейн. Само че колкото повече го премисляше, толкова повече се уверяваше, че трябва да остане настрана. Всеки в Андор *трябваше* да смята, че Мургейз е мъртва. Всяка кралица трябваше сама да си проправи пътя, а Елейн щеше да изглежда като марионетка на майка си, ако Мургейз се върнеше. Освен това Мургейз си бе създала много врагове, преди да напусне. Защо *все пак* бе направила такива неща? Спомените ѝ за онези времена бяха смътни, но завръщането ѝ щеше само да отвори стари рани.

Продължи да събира чашите. Може би трябваше да извърши благородния акт, тоест да се самоубие. Ако враговете на трона откриеха коя е, можеха да я използват срещу Елейн по същия начин, както щяха да го направят Белите плащове. Но засега не представляваше заплаха. Освен това бе убедена, че Елейн няма да изложи на риск сигурността на Андор дори за да спаси майка си.

Перин се сбогува с присъстващите и даде няколко разпореждания за вечерния лагер. Мургейз коленичи и почисти с кърпа пръстта от една чашка, обърнала се на пода. Ниал ѝ беше казал, че Гебрил е мъртъв и че ал-Тор държи Кемлин. Това трябваше да е подтикнало Елейн да се върне, нали? Беше ли кралица? Бяха ли я подкрепили Домовете, или ѝ се бяха опълчили заради стореното от Мургейз?

Групата съгледвачи можеше да донесе новини, за които Мургейз жадуваше. Трябваше да намери начин да присъства на всяко заседание, обсъждащо донесенията им, може би като предложи да им поднася чай. Колкото по-добра станеше в работата си като слугиня на Файле, толкова по-близо щеше да е до важните събития.

Щом Мъдрите излязоха от палатката, Мургейз зърна одного отвън. Таланвор, предан, както винаги. Висок, широкоплещест, носеше меч си окачен на кръста и очите му гледаха загрижено.

Следваше я почти неизменно след Малден и макар тя да се беше оплаквала от това просто по принцип, всъщност нямаше нищо против. След двата месеца раздяла той искаше да използва всяка възможност да бъдат заедно. Вгледаше ли се в тези красиви младежки очи, не можеше да понесе мисълта за самоубийство, дори за благо на Андор. Чувстваше се глупаво от това. Нима не бе позволила вече поривът на сърцето ѝ да ѝ донесе достатъчно неприятности?

Малден я бе променил обаче. Таланвор ѝ беше липсвал ужасно. А след това бе дошъл, макар да бе поел голям риск. Беше ѝ по-предан от самия Андор. И по някаква причина точно от това се нуждаеше Мургейз. Тръгна предпазливо към него, като крепеше осем чашки в извивката на ръката си и носеше чинийките в другата.

— Мейгдин — каза Перин, докато тя излизаше от палатката. Мургейз се поколеба и се обърна. Само Перин и жена му не се бяха оттеглили.

— Върни се тук — каза Перин. — Таланвор, ти също можеш да влезеш. Виждам как дебнеш отвън. Честно. Не че някой щеше да бръкне и да я отмъкне, докато беше в палатка, пълна с Мъдри и Айез Седай!

Мургейз повдигна вежди. Доколкото бе забелязала, Перин също вървеше след Файле почти толкова неотлъчно.

Таланвор влезе и ѝ хвърли усмивка. Взе няколко чашки от ръката ѝ и двамата застанаха пред Перин. Таланвор се поклони официално и жестът му подразни Мургейз. Все още беше член на Гвардията на кралицата — единственият верен, доколкото знаеше. Не трябваше да се кланя на това селско парвеню!

— Дадоха ми един съвет още когато се присъединихте към нас — заговори рязко Перин. — Е, мисля, че е крайно време да се вслушам в него. Напоследък вие двамата сте като младеж и девойка от различни села, въздишате един за друг в часа преди края на неделата. Крайно време е да се ожените. Бихме могли да накараме Алиандре да го направи, или аз бих могъл. Имате ли някаква традиция за спазване?

Мургейз примига от изненада. Проклета да е Лини, че беше пуснала тази муха в главата на Перин! Изпита внезапна паника, макар че Таланвор я погледна питащо.

— Идете се преоблечете в нещо по-хубаво, ако искате — каза Перин. — Съберете хората, които искате за свидетели, и се върнете тук

след час. И да приключим с тази глупост.

Лицето на Мургейз пламна от гняв. Глупост? Как смее! И то по този начин! Да я отпраща така като дете, все едно, че чувствата ѝ — любовта ѝ — са просто някаква дребна досада за него?

Перин започна да навива картата, но ръката на Файле на рамото му го накара да вдигне глава и той забеляза, че заповедите му не са изпълнени.

— Е? — попита Перин.

— Не, Перин Айбара — каза Мургейз. — *Няма* да се върна тук след час, за да бъда омъжена.

— Но...

— Ако искате да ви се донесе чай или да се почисти палатката ви, или нещо да се опакова, тогава ме повикайте. Ако пожелаете да се изперат дрехите ви, ще се подчиня. Но аз съм ваша слугиня, Перин Айбара, а *не* ваш поданик. Вярна съм на кралицата на Андор. Нямате никаква власт да ми давате такава заповед.

— Аз...

— Дори самата кралица не би си позволила да поиска това! Да принудите двама души да се оженят само защото ви е омръзнал начинът, по който се гледат един друг? Като две хрътки, които искате да се сношат и после да продадете палетата?

— Не го мислех така.

— Но все пак го казахте. Освен това как можете да сте сигурен в намеренията на младежа? Говорихте ли с него, попитахте ли го, беседвахте ли с него, както един господар би постъпил при подобен проблем?

— Но, Мейгдин — каза Перин. — Той *наистина* държи на теб. Трябва да си разбрала как се държа, докато беше в плен. Светлина, жено, та то е очевидно!

— Сърдечните проблеми никога не са очевидни — изправи рамене и отново се почувства почти като кралица. — Ако избира да се ожения за някого, ще го направя по свое решение. Като за човек, който твърди, че не обича да командва, определено ви харесва да се разпореждате. Как може да сте сигурен, че *искам* обичта на този мъж? Познавате ли сърцето ми?

Таланвор до нея се вцепени. След това се поклони официално на Перин и излезе. Чувствителен беше. Е, добре, трябваше да разбере, че

няма да позволи да я подмятат. Никога вече. Първо Гебрил, след това Валда, а сега и Перин Айбара? За Таланвор нямаше да е добре, ако получеше жена, омъжила се за него, защото са й казали да го направи.

Мургейз изгледа Перин, който се беше изчервил, и смекчи тона си.

— Още сте неопитен в управлението, тъй че ще ви дам един съвет. Има неща, в които един господар трябва да се въвлече, но има и други, към които *никога* не бива да посяга. Ще научите разликата с практиката, но бъдете така добър да не настоявате за такива неща преди поне да сте се посъветвали с жена си.

След тези думи приклекна в реверанс — с чашите за чай в ръцете — и се оттегли. Не биваше да му говори така. Но пък и той не трябваше да й заповядва така! Изглежда все още бе останала някаква искра в нея в края на краищата. Не се беше чувствала толкова уверена в себе си от... ами, от пристигането на Гебрил в Кемлин! Сега трябваше да намери Таланвор и да се погрижи за наранената му гордост.

Остави чашите в най-близката умивалня и тръгна из лагера да го търси. Около нея слуги и работници бързаха по задачите си. Много от бившите гай-шайн все още се държаха все едно, че са при Шайдо, кланяха се и раболепничеха на всеки, който си направеше труда да погледне към тях. Тези от Кайриен бяха най-зле. Бяха държани най-дълго, а айилците бяха *много добри* в даването на уроци.

Имаше, разбира се, и няколко истински айилски гай-шайн. Какъв странен обичай. Според това, което Мургейз бе успяла да разбере, някои гай-шайн бяха пленени от Шайдо и след това освободени в Малден. Но задържаха бялото, а това означаваше, че се държат като роби на собствените си роднини и приятели.

Всякакви хора можеше да бъдат разбрани. Но може би за айилците трябваше повече време, призна си тя. Например онази група Деви, които тичаха през лагера. Защо трябваше да принуждават всички да се отдръпва от пътя им? Тя изобщо нямаше да...

Поколеба се. Девите се бяха запътили право към палатката на Перин. Като че ли носеха новина.

Любопитството я завладя и тя ги последва. Девите оставиха две за охрана пред входа на палатката, но преградата против подслушване беше свалена. Мургейз заобиколи палатката, като се стараеше да

изглежда все едно, че прави всичко друго, но не и да подслушва. Жегна я срам, че оставя Таланвор сам с раната му.

— Бели плащове, Перин Айбара — чу се плътният глас на Сюлин отвътре. — Голяма тяхна сила на пътя точно пред нас.

ГЛАВА 7

ПО-ЛЕКА ОТ ПЕРЦЕ

Въздухът нощем бе по-спокоен, макар гръмовете все още да предупреждаваха Лан, че не всичко е наред. През неделите, откакто пътуваше с Бюлн, буреносните облаци сякаш бяха станали още по-тъмни.

След като яздиha на юг, продължиха на изток. Намираха се някъде между Кандор и Салдеа, в Равнината на копията. Наоколо се издигаха високи, обрулени от ветровете хълмове със стръмни склонове, като крепости.

Може би бяха пропуснали границата. Често по тези черни пътища нямаше никакъв белег, а на планините им бе безразлично коя страна претендира за тях.

— Господин Андра — заговори Бюлн отзад. Лан му беше купил една сиво-бяла кобила. Все още водеше товарния си кон, Съгледвач.

Лан настояваше да го нарича „Андра“. Един спътник му беше повече от достатъчен. Трябваше да е благодарен на Бюлн, че неволно го предупреди за стореното от Нинив. Заради това му беше длъжник.

Бюлн обаче обичаше да говори.

— Господин Андра — продължи той. — Ако ми позволите да предложа, бихме могли да завием на юг при кръстопътя Берндт, нали? Бихме могли отново да продължим на изток на пътя за Южен Метлер. Много по-лек път е. Братовчед ми имаше ферма покрай тоя път — братовчед по майчина линия, господин Андра — и бихме могли да...

— Продължаваме по този — прекъсна го Лан.

— Но Южен Метлер е много по-добър път!

— И затова по него пътуват много повече хора, Бюлн.

Бюлн въздъхна, но замълча. Хадорито изглеждаше добре около главата му и се бе оказал изненадващо добър с меча. Един от най-надарените ученици, които Лан бе виждал от много време.

Беше тъмно — нощта тук идваше рано заради планините. В сравнение с местата близо до Погибелта беше също така и много

студено. За съжаление земята тук бе доста добре заселена. Всъщност час след кръстопътя стигнаха до някакъв хан, чиито прозорци все още светеха.

Бюлн се загледа към него с копнеж, но Лан продължи напред. Държеше да пътуват повече нощем, за да не ги виждат много.

Пред хана седяха трима мъже и пушеха лулите си в тъмното. Лютивият дим се виеше във въздуха покрай прозорците. Лан не им обърна много внимание, докато те — вкупом — не прекъснаха пушенето и не развързаха конете си от оградата до хана.

„Чудесно“, помисли си той. Разбойници, гледат за уморени пътници на пътя. Е, тия тримата едва ли щяха да се окажат много опасни. Подкараха в тръс след тях. Нямаше да нападнат, преди да се отдалечат от хана. Лан се пресегна и разхлаби меч в ножницата.

— Милорд — каза възбудено Бюлн зад него. — Двама от тях носят хадори.

Лан се обърна рязко и наметалото изплющя около него. Тримата се приближиха, но не спряха, а ги подминаха.

— Андийр? — подвижна Лан след тях. — Какво си мислиш, че правиш?

Един от тримата — мършав и застрашителен на вид — погледна през рамо. Дългата му черна коса наистина бе стегната с хадори. Лан въздъхна. От години не бяха се виждали с Андийр. Като че ли най-сетне се беше отказал от кандорската си униформа. Носеше черно наметало и ловни кожени дрехи отдолу.

— А, Лан — отвърна Андийр и тримата спряха. — Не те забелязах.

— Щом казваш — отвърна Лан. — А ти, Назар. Остави хадорито още като млад. Сега го носиш?

— Мога да правя каквото поискам — отвърна Назар. Застаряваше — трябваше да е минал седемдесетте, — но носеше меч на седлото си. Косата му бе побеляла.

Третият мъж, Рахим, не беше малкиер. Имаше дръпнатите очи на салдеец и изглеждаше смутен.

Лан вдигна пръсти към челото си и затвори очи, щом тримата продължиха напред. Що за глупава игра играеха? „Все едно“, помисли си и отвори очи.

Бюлѝн понечи да каже нещо, но Лан го погледна намръщено и го накара да замълчи. Свърна на юг от пътя и подкара по тясна разровена пътека.

Скоро чу приглушения тропот на копита зад себе си. Обърна Мандарб, стисна зъби и изръмжа:

— *Не вдигам Златния жерав!*

— Не казваме, че го вдигаш — отвърна Назар. Тримата отново се разделиха и го подминаха.

Лан смуши Мандарб и ги догони.

— Тогава спрете да яздите след мен.

— Мисля, че бяхме пред теб — рече Андийр.

— Обърнахте по този път след мен.

— Пътищата не са твои, Лан Мандрагоран — каза Андийр. Лицето му бе загърнато в нощна сянка. — Ако не си забелязал, вече не съм момчето, което нарекоха Героя от Салмарна преди толкова време. Войник съм, а войниците са нужни. Тъй че ще яздя по този път, ако намеря за добре.

— *Заповядвам* ви да обърнете и да се върнете — заяви Лан. — Намерете си друг път на изток.

Раким се засмя. Гласът му бе все така дрезгав след толкова години.

— Не си ни вече началник, Лан. Защо да се подчиняваме на заповедите ти? — другите двама се изсмяха.

— Бихме се подчинили на крал, разбира се — каза Назар.

— Да — потвърди Андийр. — Ако ни заповяда, сигурно бихме. Но не виждам никакъв крал тук. Освен ако не греша.

— Не може да има крал на паднал народ — каза Лан. — Няма крал без кралство.

— И все пак яздиш — каза Назар. — Яздиш към смъртта си в земя, която *твърдиш*, че не е кралство.

— Това е съдбата ми.

Тримата свиха рамене и подкараха пред него.

— Не ставайте глупави — каза тихо Лан след тях и спря Мандарб. — Този път води към смърт.

— Смъртта е по-лека от перце, Лан Мандрагоран — извика през рамо Раким. — Ако яздим към смъртта си, значи този път ще е по-лек, отколкото съм мислил!

Лан стисна зъби, но какво да направи? Да ги пребие до несвяст и да ги остави край пътя? Смуши Мандарб напред.

Двамата бяха станали петима.

Галад закусваше. Храната бе скромна: каша с шепа стафиди, разбъркани в нея. Проста храна, като за всички. Някои лорд Капитан-командири се бяха хранили много по-добре от хората си. Нямаше да е така с него. Не и след като толкова много хора по света умираха от глад.

Чедо Биар го чакаше да свърши на входа на палатката.

Най-сетне Галад остави лъжицата и му кимна. Биар пристъпи до масата и застана мирно.

В палатката на Галад нямаше никакво луксозно обзавеждане. Мечът му — мечът на Валда — лежеше на простата маса до дървената купа с недоядената каша, полуизваден. Чаплиите на острието се виждаха.

— Говори — каза Галад.

— Имам вест за армията, милорд — каза Биар. — Близо са до мястото, където пленниците казаха, че ще са, на няколко дни от нас.

Галад кимна и попита:

— Воят ли знамето на Геалдан?

— И знамето на Майен — в очите му проблесна ревностен пламък. — И вълчата глава, макар че според сведенията са го свалили късно вчера. Златоокия *наистина* е там. Съгледвачите ни са сигурни в това.

— Той наистина ли е убил бащата на Борнхалд?

— Да, милорд Капитан-командир. Познато ми е това същество. Той и войниците му дойдоха от едно място, наречено Две реки.

— Две реки ли? — каза Галад. — Любопитно, колко често чувам за това място напоследък. Не беше ли и ал-Тор оттам?

— Така казват — отвърна Биар.

Галад се почеса по брадичката.

— Хубав табак отглеждат там, Чедо Биар, но не бях чувал да отглеждат армии.

— Тъмно място е, милорд Капитан-командир. Двамата с Чедо Борнхалд прекарахме там известно време миналата година. Гъмжи от

Мраколюбци.

Галад въздъхна.

— Говориш като Разпитвач.

— Милорд Капитан-командир — продължи Биар разпалено. — Повярвайте ми, моля ви. На се празни разсъждения. Това е друго.

Галад се намръщи. После посочи другото столче до масата и Биар седна.

— Обясни — подкани го Галад. — И ми разкажи всичко, което знаеш за Перин Златоокия.

Перин помнеше времена, когато простата закуска с хляб и сирене го засищаше. Вече не беше така. Можеше да е заради връзката му с вълците или пък вкусовете му се бяха променили с времето. Напоследък жадуваше за месо, особено сутрин. Не винаги можеше да го има. Но обикновено не се налагаше да моли за него.

Точно така беше и днес. Беше станал, изми си лицето и една слугиня влезе с голям къс шунка, още димяща и сочна. Никакъв боб, никакви зеленчуци. Нито сос. Просто шунка, натъркана със сол и запечена над огъня, с две сварени яйца. Слугинята ги остави на масата и се оттегли.

Перин си отри ръцете и вдиша миризмата на шунката. Част от него усещаше, че трябва да я върне, но не можеше. Не и след като бе ей тук, пред очите му. Седна, взе вилица и нож и я почна.

— Не мога да разбера как можеш да ядеш това на *закуска* — подхвърли Файле, докато излизаше от умивалнята на палатката им и бършеше ръцете си с кърпа — голямата им палатка имаше няколко разделени с платнища отсека.

Днес носеше ненатрапчиви сиви дрехи. Идеално, защото не отвлечаха от красотата ѝ. Облеклото ѝ бе акцентирано от твърд черен колан — беше се отказала от всичките си златни колани, колкото и изящни да бяха. Перин я беше посъветвал да си намери някой, който ще ѝ приляга повече, и тя го беше изгледала много ядосано.

— Храна е — отвърна Перин.

— Виждам — изсумтя тя, докато се оглеждаше в огледалото. — Според теб какво мисля, че е? Камък?

— Имах предвид — отвърна Перин между хапките, — че храната си е храна. Защо трябва да ме интересува какво ям на закуска и какво — на другите яденета?

— Защото е странно — отвърна тя, докато затягаше каишка с малко синьо камъче на шията си. Огледа се в огледалото, а след това се обърна, широките ръкави на салдейската ѝ рокля за езда се люшнаха. Спря до него и направи гримаса.

— Аз ще закуся с Алиандре. Повикай ме, ако има някаква новина.

Той кимна и преглътна. Защо трябваше човек да получи месо за обяд, но да го откаже на закуска? Не го разбираше това.

Беше решил да остане на лагер край пътя за Джеанна. Какво друго да прави с армия Бели плащове точно напред, между него и Люгард? На съгледвачите му им трябваше време, за да преценят опасността. Дълго беше мислил за странните видения, които го спохождаха, вълците, гонещи овце към някакъв звяр, и Файле, която вървеше към онази стръмнина. Не беше успял да ги разбере, но можеше ли да имат нещо общо с Белите плащове? Появата им го притесняваше повече, отколкото бе готов да признае, но таеше малка надежда, че Чедата няма да го забавят прекалено.

— Перин Айбара — извика някой отвън. — Разрешаваш ли ми да вляза?

— Влизай, Гаул — подвикна той. — Моят заслон е и твой.

Айилецът влезе енергично.

— Благодаря ти, Перин Айбара — погледна към масата. — Голям пир. Празнуваш ли?

— Просто закуска.

— Могъща победа — каза със смях Гаул.

Перин поклати глава. Айилски хумор. Престанал беше да се опитва да го разбира. Гаул се настани на земята, а Перин въздъхна вътрешно, след което вдигна чинията си и седна срещу него. Остави яденето в скута си и продължи да яде.

— Не си длъжен да сядаш на пода заради мен — каза Гаул.

— Не го правя защото съм длъжен, Гаул.

Айилецът кимна.

Перин си отрязва нова хапка. Щеше да е много по-лесно, ако наградеше цялото парче и почнеше да го ръфа. Яденето беше по-

просто за вълците. Прибори? Какъв смисъл от тях?

Мислите го стъписаха. Той *не беше* вълк и не искаше да мисли като вълк. Може би трябваше да започне да яде плодове за *прилична закуска*, както казваше Файле. Намръщи се и отново се зае с месото.

— Бихме се с тролоци в Две реки — заговори тихо Биар. Кашата на Галад изстиваше, забравена на масата. — Няколко десетки мъже в лагера ни могат да го потвърдят. Лично убих няколко звяра с меча си.

— Тролоци в *Две реки*? — учуди се Галад. — Та това е на стотици левги от Граничните земи!

— И все пак ги имаше — каза Биар. — Лорд Капитан-командир Ниал трябва да го е подозирал. Пратиха ни там по негова заповед. Знаете, че Педрон Ниал не би скочил току-така за нищо.

— Да. Съгласен съм. Но Две реки?

— *Наистина* е пълно с Мраколюбци. Борнхалд ви каза за Златоокия. В Две реки този Перин Айбара бе вдигнал знамето на древната Манедерен и събираше войска измежду селяните. Тренираните войници може да се надсмиват на взети на служба селянци, но съберете на едно място достатъчно и стават опасни. Повечето са опитни с кривака и лъка.

— В течение съм — отвърна сухо Галад, спомнил си един особено смущаващ урок, който му бяха дали веднъж.

— Та този мъж, Перин Айбара — продължи Биар, — е твар на Сянката, ясно е като бял ден. Наричат го Златоокия, защото очите му *наистина* са златни, цвят, какъвто не е имал никой човек. Сигурни бяхме, че Айбара вкарваше тролоците, използваше ги да принуди хората на Две реки да влязат в армията му. Накрая ни прогони оттам. Сега е тук, пред нас.

Съвпадение ли беше, или нещо повече?

Биар явно разсъждаваше в същата посока.

— Милорд Капитан-командир, може би трябваше да го спомена по-рано, но Две реки не беше първото ми преживяване с това същество Айбара. Той уби две от Чедата на един изоставен път в Андор, преди около две години. Пътувах с бащата на Борнхалд. Срегнахме Айбара на бивак край главния път. Тичаше с вълци като дивак! Уби двама

души, преди да успеем да го усмирим, после избяга през нощта, след като го пленихме. Милорд, той трябваше да бъде обесен.

— Има ли други, които могат да потвърдят това? — попита Галад.

— Чедо Отатар може. А Чедо Борнхалд може да потвърди какво видяхме в Две реки. Златоокия беше и при Фалме също тъй. Само заради онова, което направи там, трябва да бъде изправен на съд. Ясно е. Светлината ни го е довела в ръцете.

— Сигурен ли си, че нашите хора са сред Белите плащове? — попита Перин.

— Не можах да видя лица — каза Гаул, — но очите на Илиас Мачира са много остри. Казва, че е сигурен, че е видял Бейзъл Джил.

Перин кимна. Златните очи на Илиас сигурно бяха също толкова добри като неговите.

— Сюлин и съгледвачите й съобщават подобни неща — каза Гаул и взе чашата ейл, която Перин му наля от каната. — Армията на Белите плащове има много коли, също като онези, които пратихме напред. Открила го е рано тази сутрин, но ме помоли да ти го предам, след като се събудиш, защото знае, че влагоземците са сприхави, когато ги безпокоят сутринта.

Гаул явно нямаше представа, че може да го обижда. Перин беше влагоземец. Влагоземците бяха сприхави, поне по мнението на айилците. Тъй че Гаул просто съобщаваше общоприет факт.

Перин поклати глава и счупи едното яйце. Беше преварено, но ставаше за ядене.

— Сюлин забелязала ли е някого, когото познава?

— Не, макар че е видяла няколко гай-шайн. Само че Сюлин е Дева, тъй че може би трябва да пратим някой друг да потвърди думите й — някой, който няма да използва повода да настоява да ни пере долните дрехи.

— Проблем с Байн и Чиад ли имаш?

Гаул се намръщи отвратно.

— Кълна се, тези жени ще ме побъркат. Що за мъж би търпял такива неща? Че то по-добре Заслепителят на зрака да ти е гай-шайн, отколкото тия двете.

Перин се изкиска.

— Както и да е, пленниците изглеждат непокътнати и здрави. Но има и още нещо в донесението. Една от Девите видяла над лагера да се вее знаме, което се виждало ясно, тъй че го нарисува за секретаря ти, Себбан Балвер. Според него означавало, че с тази армия язди лично лорд Капитан-командирът.

Перин наведе очи към последното парче шунка. Това не беше добра новина. Никога не бе срещал лорд Капитан-командира, но беше срещал един от лорд капитаните на Белите плащове веднъж. В онази нощ Скокливец бе умрял. Нощ, която го терзаше вече от две години.

Беше нощта, в която самият той за първи път бе убил.

— Какво повече ви трябва? — Биар се наведе към него, хлътналите му очи блестяха трескаво. — Имаме свидетели, които видяха как този мъж уби двама от нашите! Ще го оставим ли просто да мине така покрай нас, все едно, че е невинен?

— Не — отвърна Галад. — Не, в името на Светлината, ако това, което казваш, е вярно, не можем да го направим. Дългът ни е да носим справедливост на онеправданите.

Биар се усмихна жадно.

— Пленниците разкриха, че кралицата на Геалдан му се е заклела във васална вярност.

— Това би могло да представлява проблем.

— Или удобна възможност. Може би Геалдан е точно това, от което Чедата имат нужда. Нов дом, място, където да се преустроим. Говорите за Андор, милорд Капитан-командир, но колко дълго ще ни изтърпят там? Говорите за Последната битка, но до нея може да има още много месеци. Ами ако освободим цяла държава от хватката на един ужасен Мраколюбец? Със сигурност кралицата — или наследникът ѝ — ще се чувстват задължени към нас.

— Стига да можем да победим Айбара.

— Можем. Силите ни са по-малки от неговата, но повечето му войници са селяни.

— Селяни, за които току-що изтъкна, че може да са опасни — каза Галад. — Не би трябвало да ги подценяваме.

— Да, но знам, че можем да ги надвием. Може да са опасни, да, но ще се прекършат пред мощта на Чедата. Този път, най-сетне, Златоокия няма да може да се скрие зад укрепленията на малкото си селце или зад дрипавите си съюзници. Никакви извинения повече.

Имаше ли нещо общо с това да си тавирен? Не можеше ли да е избегнал онази нощ, преди години? Перин остави чинията настрана. Беше му призляло.

— Добре ли си, Перин Айбара? — попита Гаул.

— Просто си мисля.

Белите плащове нямаше да го оставят на мира, а Шарката — да я изгори дано! — щеше да продължава да му ги хвърля на пътя, докато не се справеше с тях.

— Колко голяма е армията им? — попита Перин.

— Двайсет хиляди войници — отвърна Гаул. — Още няколко хиляди други, които сигурно никога не са държали копие.

Слуги и обоз. Гаул не издаде насмешката си, но Перин я надуши. При айилците всеки мъж — всички освен ковачите — щеше да грабне копие, ако ги нападнат. Това, че толкова много влагоземци не бяха годни да се защитават сами, или озадачаваше, или ядосваше айилците.

— Силата им е голяма — продължи Гаул, — но нашата е по-голяма. И те нямат нито алгай'д'сисвай, нито Аша'ман, нито никакви преливащи, ако Себбан Балвер не греши. Той, изглежда, знае много за тези Бели плащове.

— Прав е. Белите плащове мразят Айез Седай и смятат, че всеки, който може да използва Единствената сила, е Мраколюбец.

— Тръгваме срещу него значи? — попита Биар.

Галад стана.

— Нямаме избор. Светлината го е поднесла в ръцете ни. Но ни трябва още потвърждение. Може би трябва да отида при този Айбара и да го уведомя, че държим съюзниците му, а след това да поканя армията му да се срещнем на бойното поле. Бих предпочел да го извлека на открито, за да мога да използвам конницата.

— Какво искаш, Перин Айбара — попита Гаул.

Какво искаше ли? Искаше да може да отговори на това.

— Прати още съгледвачи — каза Перин. — Намерете ни по-добро място за лагер. Ще предложим преговори, но няма начин, в името на Светлината, да оставя Джил и другите в ръцете на Белите плащове. Ще дадем на Чедата шанс да върнат хората ни. Ако не... е, тогава ще видим.

ГЛАВА 8

„МОМИЧЕТО СЪС СЕДЕМТЕ ШАРКИ“

Мат седеше на трикракото столче, подпрял ръце на дървения тезгях. Въздухът миришеше хубаво — на ейл, на дим и на мокрия парцал, забърсал наскоро тезгяха. Харесваше му така. Имаше нещо успокоително в една добра шумна кръчма, която освен това е поддържана чиста. Е, чиста, доколкото е разумно, разбира се. Никой не харесва кръчма, която е *прекалено* чиста. Понеже тогава изглежда нова и неудобна. Като палто, което никога не е било носено, или като лула, която никога не е запалвана.

Въртеше сгънато писмо между пръстите на дясната си ръка. Писмото, на дебела хартия, беше запечатано с голяма капка кървавочервен восък. Носеше го едва отскоро, но вече се бе превърнало в източник на толкова раздразнение, колкото можеше да му причини всяка жена. Е, може би не Айез Седай, но повечето други жени. Това говореше много.

Спря да върти писмото и потупа с него по тезгяха. Да я изгори дано Верин, че му причини това! Държеше го за клетвата му като риба, хванала се на кука.

— Е, господин Кримсън^[1]? — попита кръчмарката. С това име се представяше напоследък. За по-сигурно. — Да наля ли все пак, или не?

Ханджийката, Мели Креб, се наведе към него, скръстила ръце на гърдите си. Беше хубавичка жена, със закръглено лице и кестенява коса, доста прелестно закъдрена. Мат щеше да ѝ предложи най-хубавата си усмивка — нямаше жена от всички, които бе познавал, да не се е разтопила заради най-хубавата му усмивка, — но вече беше женен мъж. Не можеше повече да разбива сърца. Нямаше да е редно.

Въпреки че както се беше навела, показваше пищна гръд. Беше нисичка, но всичко зад тезгяха си ѝ беше повече от наред. Хубави гърди, да. Ставаха за малко целуване, може би в някоя от стаичките, отзад. Разбира се, Мат вече не се заглеждаше по жени, не и по този

начин. Не мислеше за нея в смисъл *той* да я целува. Може би Талманес. Беше толкова вдървен, че едно цуни-гуни щеше да му свърши добра работа.

— Е? — попита Мели.

— Какво щеше да направиш на мое място, Мели? — празната му халба стоеше до него, с малко пяна, полепнала по ръба.

— Поръчвам още по едно — отвърна тя моментално. — За цялата кръчма. Ще е много щедро от твоя страна. Хората обичат щедрите типове.

— Имах предвид за писмото.

— Обещал си да не го отваряш ли?

— Е, не точно. Обещах, че ако го отворя, ще направя точно каквото пише вътре.

— Клетва си дал, тъй ли?

Той кимна.

Тя дръпна писмото от пръстите му и той изскимтя. Посегна да си го вземе, но тя се дръпна назад и го размахна. Мат едва потисна подтика отново да посегне за него. Играл беше немалко игрички на „вземанка“ и нямаше никакво желание да се прави на глупак. Всяка жена най-много обича да накара един мъж да скимти и ако ѝ го позволиш, просто ще продължи да го прави.

Все пак започна да се поти.

— Мели...

— Бих могла да ти го отворя — каза тя, като подпря гръб в другия край на тезгяха и заоглежда писмото. Един мъж наблизко ѝ подвижна за още ейл, но тя му махна да млъкне. Мъжът — с доста зачервен нос — явно бездруго вече бе пил предостатъчно. Пък и кръчмата на Мели бе толкова популярна, че имаше пет-шест слугинчета да се грижат за клиентите ѝ. Все някое щеше да иде при него. — Мога да го отворя — продължи тя, — и да ти кажа какво пише.

Кръв и пепел! Ако го направеше, щеше да *трябва* да изпълни написаното. Каквото и проклето нещо да пишеше вътре! Трябваше само да изчака няколко недели и щеше да се освободи. Можеше да ги изчака. Наистина можеше.

— Няма да свърши работа — рече Мат и подскочи от стола си, щом тя хвана писмото, все едно щеше да го отвори. — Пак ще трябва

да направя каквото пише, Мели. Хайде недей де!

Тя му се усмихна, кръчмата ѝ, „Момичето със седемте шарки“, бе една от най-добрите. Силен ейл, игри на зарове, ако искаш, и нито един плъх не можеше да се види вътре. Сигурно не искаха да рискуват да сблъскат с Мели.

— Така и не ми каза от кого е — каза Мели и завъртя писмото в ръцете си. — От любовница, нали? Оплела те е в конците си!

За втората част беше права, но любовница? Верин? Беше достатъчно нелепо, за да го разсмее. Да целува Верин щеше да е толкова забавно, колкото да целува лъв. Щеше да предпочете лъва всъщност. Щеше да е много по-малко вероятно да се опита да го ухапе.

— Клетва дадох, Мели — каза Мат, като се постара да не издаде притеснението си. — Не го отваряй де, казах ти.

— Аз не съм давала клетва — рече тя. — Мога да го прочета и да не ти кажа какво пише. Само по някой намек от време на време, за окуражаване.

Погледна го закачливо, а и тия усмихнати пълни устни... Да, *наистина* беше хубава. Не толкова хубава като Тюон обаче, с нейната прелестна кожа и големите очи. Но все пак беше хубава, особено тия нейни устни. Това, че е женен, означаваше, че не може да зяпа тия устни, но все пак ѝ хвърли най-хубавата си усмивка. Налагаше се този път, въпреки че можеше да ѝ разбие сърцето. Не можеше да ѝ позволи да отвори писмото.

— Същото е, Мели — каза Мат мило. — Ако отвориш това писмо и не знам какво пише вътре, клетвата ми ще се окаже помия — въздъхна, осъзнал, че има *само* един начин да си го върне. — Даде ми го една Айез Седай. Не искаш да ядосаш Айез Седай, нали?

— Айез Седай? — Мели изведнъж се възбуди още повече. — Винаги съм искала да ида до Тар Валон, да видя дали ще ме вземат при тях — загледа писмото с още по-голямо любопитство.

Светлина! Тази жена беше побъркана. А той я беше взел за благоразумна. Трябваше да си опича ума. Започна да се поти още повече. Можеше ли да се добере до писмото? Държеше го уж небрежно, но...

Тя го сложи на тезгяха пред него. И сложи и пръста си отгоре, точно в средата на восъчния печат.

— Ще ме запознаеш с тази Айез Седай, когато отново се срещнеш с нея.

— Стига да я видя, докато съм в Кемлин — отвърна Мат. — Обещавам ти.

— Мога ли да разчитам, че ще удържиш на думата си?

Той я погледна вбесен.

— Ти нарочно ли ме ядосваш, Мели?

Тя се засмя, остави писмото на тезгяха, обърна се и тръгна да обслужи мъжа с червения нос и окапалите зъби, който още викаше за ейл. Мат грабна писмото и грижливо го пхна в джоба на палтото си. Проклетата жена. Единственият начин да остане настрана от заговорите на Айез Седай бе да не отваря това писмо. Е, не точно настрана. Имаше предостатъчно Айез Седай, които заговорничеха около него. От ушите му извираха. Но само човек с талаш вместо мозък щеше да иска още една.

Въздъхна и се върна на столчето. Разнородна тълпа беше препълнила „Момичето със седемте шарки“. Кемлин беше набъбнал като лъвориб при корабокрушение напоследък, буквално се пръскаше по шевовите. Та затова и кръчмите гъмжаха от народ. В ъгъла някакви селяни с протрити на яките палта играеха на зарове. Мат беше поиграл няколко ръце с тях преди малко и бе платил за пиенето си с техни монети, но мразеше да залага за медници.

Мъжът с плоското лице в ъгъла продължаваше да пие — празните халби на масата до него вече бяха четиринайсет, — а приятелите му подвикваха окуражително. Настрани от останалите седяха група благородници и Мат отначало си бе помислил дали да не ги покани да поиграят на зарове, но израженията им можеха да подплашат и мечки. Сигурно се бяха оказали на погрешната страна във Войната за наследството.

Мат носеше черно палто с дантела на маншетите. Съвсем малко дантела и никакво везмо. С неохота бе оставил шапката си с широка периферия в лагера и си бе пуснал няколкодневна брада. Малко го сърбеше, все едно имаше бълхи, а и приличаше на проклет глупак. Но с четината по-трудно щяха да го разпознаят. След като всеки разбойник в града имаше рисунката с образа му, най-добре беше да е в безопасност. Щеше му се това, че е тавирен, поне веднъж да му е в

помощ, но най-добре беше да не разчита на това. Да си тавирен не вършеше никаква святна работа, ако питаха него.

Държеше шала си под закопчаното догоре палто, високата яка бе вдигната почти до брадичката му. Вече беше умрял веднъж, сигурен бе в това, и не гореше от нетърпение да го опитва отново.

Хубавичко слугинче мина покрай него, тъничко и с хубаво дупе, пуснало дългата си тъмна коса свободно. Той се отдръпна настрана, за да се види добре на тезгяха празната му самотна халба, и тя се приближи с усмивка да му я напълни. Мат се ухили и ѝ подхвърли меден петак. Беше женен мъж и не можеше да си позволи да я очарова, но *можеше* да хвърля по едно око за приятелите си. Том може би щеше да я хареса. Такава хубавица можеше да го накара да престане да ходи толкова унил. Мат погледа лицето на момичето колкото да се увери, че ще го познае, ако го види пак.

Отпи от ейла си и заопипва писмото в джоба. Не разсъждаваше какво има в него. Направеше ли го, щеше да е само на стъпка от отварянето му. Чувстваше се малко като мишка, зяпнала капана с плесенясалото сирене в него. Не го искаше това сирене. Можеше да си изгние там, все тая му беше.

Писмото сигурно щеше да му укаже да направи нещо опасно. И смуцаващо. Айез Седай обичаха да карат хората да приличат на глупаци. Светлина, дано само да не му беше оставила указания да помогне на някого в беда. Но пък ако беше това, щеше сама да го направи, разбира се.

Мат въздъхна и отпи нова глътка. Пиячът в ъгъла най-послед се беше катурнал от стола си. Шестнайсет халби. Не беше зле. Мат остави пиенето си и няколко монети и кимна за довиждане на Мели. Прибра си печалбата от залога за пияча от дългопръстия тип в ъгъла. Беше заложил на седемнайсет халби, достатъчно близо, за да спечели нещо. След това си тръгна, като си взе бастуна от стойката до вратата.

Берг, разпоредителят на кръчмата, го изгледа накриво. Беше толкова грозен, че и родната му майка сигурно се беше стряскала от лицето му. И не харесваше Мат. Сигурно си мислеше, че Мат е хвърлил око на жена му, ако се съдеше по това как поглеждаше към Мели. Нищо, че Мат бе *обяснил*, че е женен и вече не прави такива неща. Някои мъже са си ревниви, каквото и да им кажеш.

Дори в този късен час улиците на Кемлин бяха оживени. Павеата бяха мокри от скорошния дъжд, макар че облаците бяха отминали и — забележително — бяха оставили небето ясно. Мат тръгна по улиците на север, към друга позната кръчма, където хората хвърляха зарове за сребро и злато. Тази нощ нямаше някаква особена задача, само надаваше ухо на слуховете, колкото да добие усет за Кемлин. Много неща се бяха променили, откакто за последен път бе стъпвал тук.

Неволно се озърташе през рамо. Проклетите рисунки го бяха изнервили. Много от хората на улицата изглеждаха подозрителни. Подминаха го няколко мурандийци, толкова пияни, че дъхът им можеше да пламне на огън. Мат се задържа на разстояние. След онова, което го бе сполетяло в Хиндерстап, смяташе, че няма такова нещо като прекалена предпазливост. Светлина, беше чул приказки за *павеата*, нападащи хора. Щом човек не можеше да разчита на камъните под краката си, на какво можеше да разчита?

Най-после стигна до кръчмата, която търсеше, весело местенце, наречено „Дъхът на мъртвеца“. Отпред стояха двама биячи с тояги — потупваха ги в огромните си лапи. Много допълнителни кръчмарски биячи наемаха напоследък. Мат трябваше да внимава и да не печели прекалено. Съдържателите не обичаха човек да печели прекалено, защото можеше да предизвика бой. Освен ако не харчеше печалбата си за храна и пиене. Тогава можеше да печели колкото си ще, молим.

В тази кръчма бе по-тъмно, отколкото в „Момичето със седемте шарки“. Мъжете седяха изгърбени над пиенето си или игрите и не се сервираше много храна. Само силни питиета. По дървения тезгях имаше пирони, чиито глави стърчаха на цял нокът над дъските и те бодяха по ръцете. Сигурно се опитваха да се измъкнат и да хукнат към вратата, помисли си Мат.

Кръчмарят, Бернхерд, беше тайренец с мазна коса и толкова малка уста, че сякаш по погрешка бе глътнал устните си. Лъхаше на репички и Мат никога не беше го виждал да се усмихва, дори когато му дадат бакшиш. Повечето кръчмари щяха да се усмихнат и на Тъмния за бакшиш.

Мат мразеше да пие и да играе комар в място, където човек трябва да държи едната си ръка на кесията си. Но си беше наумил да спечели малко истински пари тази нощ, а тук се въртяха игри на зарове

и дрънчаха монети, тъй че се чувстваше донякъде като у дома си. Дантелата на палтото му все пак привлече погледи. Защо бе навикнал да го носи това, между другото? Най-добре да накара Лопин да я свали от маншетите, като се върне в лагера. Е, не всичката. Само мъничко.

Забеляза една игра в дъното — трима мъже и една жена в бричове. Имаше къса златиста коса и хубави очи. Забеляза ги само заради Том, разбира се. Все едно, имаше много пищен бюст, а напоследък му допадаха жени с по-нежна гръд.

След няколко минути вече хвърляше зарове с тях и това донякъде го успокои. Държеше кесията си под око обаче, беше я оставил пред себе си. Скоро купчината монети до нея започна да расте, предимно сребърници.

— Чухте ли какво е станало на Налбантската поляна? — попита един от мъжете приятелите си, докато Мат хвърляше. — Ужасно нещо.

Беше висок тип с тясно лице, което изглеждаше така, сякаш е било заципвано с врата поне няколко пъти. Наричаше се Чейзър^[2]. Мат предположи, че е защото жените бягат от него, след като погледнат това лице, и трябва да ги гони.

— Какво? — попита Клер, жената със златистата коса.

Мат й се усмихна. Не играеше много на зарове срещу жени, защото повечето от тях намираха играта на зарове за неприлична, макар че никога не възразяваха, като им купиш нещо хубаво със спечеленото. Все едно, играта на зарове с жени не беше честна, защото някоя негова усмивка можеше да накара сърцата им да запърхат и коленете им да омекнат от слабост. Но Мат вече не се усмихваше на момичетата така. Пък и все едно, тя все още не беше реагирала на усмивките му.

— Джоудри — каза Чейзър, докато Мат друсаше заровете. — Намерили го мъртъв тази сутрин. С разпрано гърло. Тялото било изцедено от кръв като надупчен мях вино.

Мат толкова се стъписа, че хвърли заровете, но не ги загледа, докато се въртят.

— Какво? — попита намръщено. — Какво каза?

— Какво да съм казал? — отвърна Чейзър и го погледна. — Нищо. Просто един наш познат. Дължеше ми две корони, м-да.

— Изцедено от кръв? — каза Мат. — Сигурен ли си? Видя ли тялото?

— Какво? — Чейзър се намръщи. — Кръв и пепел, човече! Какво ти става?

— Аз...

— Чейзър — възкликна Клер. — Виж!

Слабият мъж погледна надолу, също като Мат. Заровете, които беше хвърлил — и трите — бяха спрели неподвижно... и се крепяха на *връхчетата* си. Светлина! Хвърлял беше монети, които да падат на ръба си, но никога не бе правил нещо такова.

И точно в този момент заровете пак затропаха в главата му. Само дето не подскочи до тавана. Кръв и кървава пепел! Тия зарове в главата му никога не означаваха нещо добро. Спираха само когато нещо се промени, нещо, което обикновено означаваше лоша вест за горкия Матрим Каутон.

— Никога не съм... — почна Чейзър.

— Ще го обявим загуба — рече Мат, хвърли няколко монети и гребна одевешната си печалба.

— Какво знаеш за Джоудри? — попита строго Клер. Посягаше към кръста си. Мат бе готов да заложи злато срещу мед, че има нож там, при този гняв, с който го гледаше.

— Нищо — отвърна Мат. „Нищо и твърде много в същото време.“ — Извинете ме.

Тръгна припряно към изхода. Забеляза, че при вратата един от биячите с яките рамене говори с кръчмаря и му показва някакъв лист. Не можеше да види какво има на листа, но можеше да се досети: собственото му лице.

Изруга наум и се измъкна на улицата. Шмугна се в първата пресечка, която видя, и побягна.

Отстъпниците го гонеха, рисунка на лицето му в джоба на всеки разбойник в града и труп с изцедена кръв. Това можеше да означава само едно. Голамът беше в Кемлин. Изглеждаше невъзможно съществото да е стигнало тук толкова бързо. Разбира се, Мат го беше виждал да изпълзва през дупка, не по-широка от две педи. Съществото май нямаше верен усет какво е възможно и какво — не.

Кръв и кървава пепел! Трябваше да прибере Том и да се върнат в лагера на Бандата извън града. Забърза по хлъзгавата тъмна от дъжда улица. Паметата отразяваха запалените лампи напред. Елейн поддържаше Алеята на кралицата добре осветена нощем.

Беше ѝ пратил вест, но не бе получил отговор. Как се връзваше това с благодарността? По негови сметки ѝ бе спасил живота два пъти. Веднъж трябваше да е предостатъчно, за да се разплаче и да го нацелува хубаво, но и една целувчица не бе получил дори по бузата. Не че му трябваше. Не и от висши особи. Такива най-добре да ги избягваш.

„Женен си за проклета висша лейди на Сеанчан — помисли си Мат. — Щерка на самата императрица.“ Нямаше вече измъкване от висши особи! Не и за него. Тюон поне беше хубава. И добра в играта на камъчета. И с много проникателен ум, приятна да разговаряш с нея, въпреки че много често беше адски гадна и...

Не. Никакво мислене за Тюон точно сега.

Все едно, не беше получил никакъв отговор от Елейн. Трябваше да е по-твърд. Вече не ставаше въпрос само за Алудра и драконите ѝ. Проклетият голам беше в града.

Излезе на една голяма оживена улица, пъхнал ръце в джобовете на палтото си. В бързината бе оставил бастуна си в „Дъхът на мъртвеца“. Изръмжа недоволно наум. Нали уж трябваше да отдъхва, да си прекарва времето в игра на зарове в хубави гостилници, а сутрин да спи до късно и да чака трийсетдневния срок на Верин да изтече. А сега това!

Имаше да разчиства сметки с този голам. Не стигаха невинните, които беше избил, докато дебнеше из Ебу Дар, а Мат не беше забравил и Нейлсийн и петимата Червени ръце, които съществото беше убило. Кръв и пепел, вече имаше предостатъчно, за което да отговаря. А след това бе взело живота на Тилин.

Мат извади ръката си от джоба и опипа медальона с лисичата глава на гърдите си. Омръзнало му беше да бяга от онова чудовище. В главата му започна да се оформя план, съпроводен от тропането на заровете. Помъчи се да прогони образа на кралицата, лежаща овързана, както я беше оставил самият той, и с откъсната глава. Трябваше да е имало твърде много кръв. Голамът живееше от прясна кръв.

Потръпна и пъхна отново ръката си в джоба. Вече се приближаваше към градската порта. Въпреки тъмнината успя да различи следите от битката, която се беше водила тук. Връх на стрела, забил се във вратата на една сграда отляво, тъмно петно на стената на

караулката, зацапало дъските под прозореца. Мъж беше загинал там, може би докато беше стрелял с арбалета, и се беше смъкнал през перваза на прозореца, а кръвта му бе изтекла по дъските.

Обсадата вече бе приключила и нова кралица — *подходящата* кралица — държеше трона. Веднъж поне да имаше битка и той да я пропусне. Споменът за това малко му оправи настроението. Цяла война се беше водила за Лъвския трон и нито една стрела, меч или копие не беше влязло в стълкновението, търсейки сърцето на Матрим Каутон.

Свърна надясно, покрай вътрешната страна на градската стена. Тук имаше много ханове. Винаги имаше ханове близо до градските порти. Не най-хубавите, но почти винаги най-доходните.

От врати и прозорци се изливаше светлина и изпъстряше улицата със златни петна. В околните улички се тълпяха хора — освен там, където хановите бяха наели мъже да държат бедняците настрана. В Кемлин беше напрегнато. Потопът от бежанци, неотдавнашните боеве, другите... неща. Гъмжеше от приказки за оживели мъртъвци, за разваляща се храна и прясно варосани стени, които изведнъж стават мръсни.

Ханът, който Том бе избрал за представлението си, бе със стръмен покрив и тухлена фасада, с табела с нарисувани на нея две ябълки, едната отхапана до сърцевината. Това правеше ябълката яркочервена. Другата беше яркочервена — цветовете на андорското знаме. „Двете ябълки“ беше едно от най-хубавите заведения в района.

Мат чу музиката още отвън. Влезе и видя Том, седнал на малкия подиум в другия край на гостилницата — свиреше на флейта, загърнат в пъстрото си веселчунско наметало. Беше притворил очи, мустаците му бяха увиснали от двете страни на инструмента. Беше натрапчива мелодия, „Женитбата на Кини Уейд“. Мат я беше научил като „Винаги избирай правилния кон“ и все още не можеше да свикне с толкова бавното ѝ изпълнение като това на Том.

На пода пред Том имаше пръснати няколко монети. Ханът му позволяваше да свири за бакшиш. Мат спря близо до входа и се облегна на стената да послуша. Никой в гостилницата не говореше, макар да беше толкова претъпкана, че можеше да състави половин чета войници само от мъжете вътре. Очите на всички бяха приковани в Том.

Мат вече беше обиколил целия свят и повечето го бе направил на двата си крака. За малко да му съдерат кожата в десетина различни града и беше отсядал в какви ли не ханове. Беше слушал веселчуни, свирачи и бардове. Пред Том всички те приличаха на деца, тупащи с пръчки по котлета.

Флейтата беше прост инструмент. Много благородници предпочитаха да слушат лютня или арфа. Един в Ебу Дар беше казал на Мат, че арфата била „по-възвишена“. Сигурно ченето щеше да му увисне и очите му да изскочат, ако можеше да чуе свирнята на Том. Веселчунът превръщаше звука на флейтата в продължение на собствената си душа. Нежни трели, минорни гами и мощни, дръзки извивки. Такава тъжна мелодия. За кого скърбеше Том така?

Тълпата гледаше. Кемлин бе един от най-великите градове на света, но все пак разнообразието изглеждаше невероятно. Сприхави иллианци седяха до хитри доманци, лукави кайриенци, наперени тайренци и тук-там пограничници. На Кемлин се гледаше като на едно от малкото места, където човек можеше да е в безопасност както от сеанчанците, така и от Дракона. А все още имаше и храна тук.

Том довърши мелодията и мина на друга, без да отваря очи. Мат въздъхна. Мразеше да прекъсва представлението му. За жалост, беше време да се връщат в лагера. Трябваше да поговорят за голама, а Мат трябваше да намери начин да се добере до Елейн. Може би Том щеше да иде да поговори с нея от негово име.

Кимна на ханджийката — великолепно тъмнокоса жена, казваше се Бромас. Тя му отвърна с кимване и големите халки на обещите й уловиха светлината. Беше малко възрастна за вкуса му... но пък Тилин бе на нейните години. Щеше да я има предвид. За някого от мъжете си, разбира се. Може би Ванин.

Стигна до сцената и почна да събира монетите. Щеше да остави Том да довърши и...

Ръката му трепна — ръкавът му изведнъж се оказа прикован през маншета за сцената от появил се изневиделица нож. Вдигна глава. Том все така свиреше със затворени очи, макар че сто на сто бе открехнал едното, преди да метне ножа.

По устните на веселчуна пробяга усмивка. Мат измърмори ядосано, измъкна ножа, оправи си маншета и зачака Том да свърши мелодията, която не беше толкова тъжна като одеветната. Когато

дългурестият веселчун наведе флейтата, гостилницата гръмна от ръкопляскания.

Мат го изглежда намръщено.

— Да те изгори дано, Том. Това е едно от любимите ми палта!

— Радвай се, че не се целех в ръката — подхвърли Том, избърса флейтата и закима на виковете и ръкоплясканията на гостите. Завикаха му да продължи, но той поклати съжалително глава и прибра флейтата в калъфа.

— Почти съжалявам, че не го направи — рече Мат, вдигна маншета и пхна пръст в дупките. — Кръвта нямаше да личи толкова на черното, но защитото ще се набива на очи. Само защото носиш повече кръпки, отколкото наметало, не значи, че искам да ти подражавам.

— И мрънкаш, че не си лорд — каза Том и се наведе да събере печалбата си.

— Не съм! Остави какво каза Тюон, да те изгори дано. Не съм проклет благородник.

— Да си чувал някога селянин да мрънка, че кръпките на палтото му ще личат?

— Не е нужно да си лорд, за да искаш да се обличаш по-прилично — измърмори Мат.

Том се засмя, потупа го по гърба и скочи долу.

— Съжалявам, Мат. Действах по инстинкт и не разбрах, че си ти, докато не видях лицето към ръката. Но ножът вече бе изхвърчал от пръстите ми.

Мат въздъхна, после каза:

— Том. Един стар приятел е в града. Един, дето оставя мъртъвци с разпрани гърла.

Том кимна, видимо притеснен.

— Чух за това от някакви стражи през почивката ми. Но стоим вързани в града, освен ако не решиш да...

— *Не отварям писмото* — заяви Мат. — Верин може да е дала указания да ходя чак до Фалме на ръце и аз ще трябва да го направя, проклет да съм! Знам, че мразиш да се бавим, но това писмо може да ни забави още по-лошо.

Том кимна, макар и с неохота. Съгласен беше.

— Да се връщаме в лагера — каза Мат.

Лагерът на Бандата беше на една левга извън Кемлин. Том и Мат не бяха влезли зад стените на коне — пешеходците не се набиваха толкова на очи, а Мат нямаше да доведе, коне в града, докато не намери конюшня, на която да разчита. Цената на добрите коне растеше нелепо. Беше се надявал да остави това зад гърба си, щом напусна земите на сеанчанците, но армиите на Елейн изкупуваха всеки добър кон, който можеха да намерят, а и повечето не толкова добри също. Освен това беше чул, че напоследък конете имали навика да изчезват. Месото си е месо, а много хора бяха на ръба на гладуването, дори в Кемлин. Тръпки го побиваха от това, но беше истина.

На връщане си поговориха за голама и не можаха да решат нищо, освен да предупредят всички да са нащрек и Мат да спи всяка нощ в различна палатка.

Изкачиха се на билото на един хълм и Мат погледна назад. Кемлин беше грейнал от светлините на факли и лампи. Заревото висеше над града като мъгла, величествените кули бяха обвити в сияние. Древните спомени в него помнеха този град — помнеха как го щурмува още преди Андор да бе станал държава. Кемлин открай време не беше лесен за превземане. Не завиждаше на Домовете, които се бяха опитали да го отнемат от Елейн.

— Сякаш мина цяла вечност, откакто го напуснахме последния път, нали, Мат? — тихо каза Том.

— Да ме изгори дано, и още как. Какво изобщо ни накара да тръгнем да гоним онези глупави момичета? Следващия път да си се спасяват сами.

Том го изгледа.

— Не се ли каним да направим същото? Когато отидем до кулата Генджей?

— Това е друго. Не можем да я оставим с тях. Ония змии и лисици...

— Не се оплаквам, Мат — каза Том. — Просто си мислех.

Том нещо много мислеше напоследък. Ходеше увесил нос и все галеше онова изтъркано писмо от Моарейн. Голяма работа — само едно писмо.

— Хайде — подкани го Мат, обърна се и закрачи отново по пътя. — Та казваш да идем да се видим с кралицата?

— Не съм изненадан, че не ти отговори, Мат. Най-вероятно е затънала до гуша в грижи. Разправят, че тролоците са нахлули в Граничните земи с голяма сила, а Андор още е раздран от Войната за наследството. Елейн...

— Имаш ли добри новини, Том? — прекъсна го Мат. — Кажи ми някоя, ако имаш. Ще ми дойде добре.

— Жалко, че благословията на кралицата не е в сила. Джил винаги имаше да сподели новини.

— Добри новини — настоя Мат.

— Добре. Значи така: кулата Генджей е точно там, където каза Домон. Имам описанията на трима други корабни капитани. Отвъд една равнина, на няколкостотин мили северозападно от Бели мост.

Мат кимна и се почеса по брадичката. Имаше чувството, че може да си спомни нещо за тази кула. Сребристо здание, в далечината, някак неестествено. Пътуване с лодка, водата блиска в бордовете. Тежкия иллиански говор на Бейл Домон...

Образите бяха смътни обаче. Спомените му за онова време бяха пълни с повече дупки, отколкото оправданията на Джори Конгар. Бейл Домон бе успял да им каже къде да намерят кулата, но Мат искаше потвърждение. Начинът, по който Домон се кланяше и угодничеше на Лейлвин, го дразнеше. Никой от двамата не показваше особена обич към Мат, нищо, че ги беше спасил. Не че искаше някаква обич от Лейлвин. Да целува нея щеше да е толкова забавно, колкото да целува кората на дъб.

— Смяташ ли, че описанието на Домон ще е достатъчно, за да ни отвори някой портал дотам? — попита Мат.

— Не знам — отвърна Том. — Макар че това е второстепенен проблем според мен. Къде ще намерим някой да ни направи портал? Верин изчезна.

— Ще измисля начин.

— Ако не, ще изкараме *недели* в път — каза Том. — Не обичам да...

— Ще ни намеря портал — заяви твърдо Мат. — Може би Верин ще се върне и ще ме освободи от тая проклета клетва.

— По-добре да не се връща — каза Том. — Не й вярвам. Нещо не е наред при нея.

— Тя е Айез Седай — отвърна Мат. — При тях нещо винаги не е наред — като зарове, при които точките не се връзват... но като за Айез Седай, Верин ми харесва донякъде. А ме бива в преценката на характери, знаеш го.

Том повдигна вежда, а Мат се намръщи и замълча.

— Тъй или иначе — рече Том, — май ще трябва да почнем да пращаме охрана с теб, когато посещаващ града.

— Охрана няма да помогне срещу голама.

— Тук си прав. Но ония катили, дето ти скочиха на връщане към лагера преди три нощи?

Мат потръпна.

— Те поне бяха просто едни добри, честни крадци. Поискаха само кесията ми, мило и естествено. И никой не носеше рисунка на лицето ми освен това. И не бяха изкривени от силата на Тъмния, да ходят побъркани по залез или нещо такова.

— Все пак.

Мат не възрази повече. Да го изгори дано, май *наистина* трябваше да взима войници със себе си. Няколко Червени ръце поне.

Вече приближаваха лагера. Един от чиновниците на Елейн, Нори, бе дал разрешение на Бандата да вдигне лагера си в околностите на Кемлин. Трябваше да се съгласят да не пускат повече от сто души да влизат в града всеки ден и да лагеруват поне на една левга от стените, не на пътя към което и да било село и не на нечия орна земя.

Разговорът с този чиновник означаваше, че Елейн знае, че Мат е тук. Трябваше да го знае. Но не беше пратила никакви поздрави, никаква благодарност, макар че му дължеше живота си.

На един завой фенерът на Том освети група Червени ръце, изтегнали се край пътя. Гурфин, сержант на отделение, стана и отдаде чест. Беше як и широкоплещест, не особено умен, но с остър поглед.

— Лорд Мат!

— Някакви новини, Гурфин? — попита Мат.

Сержантът се намръщи.

— Ами... Май има нещо, което сигурно ще искате да научите — Светлина! Говореше по-бавно и от пиян сеанчанец. — Айез Седай се върнаха в лагера. Докато ви нямаше, милорд.

— И трите ли?

— Да, милорд.

Мат въздъхна. И да имаше някаква надежда, че този ден няма да е толкова горчив, това я отми. Беше се надявал, че ще се задържат в града за няколко дни.

Двамата с Том оставиха пътя и заслизаха през някакви коприви и треволяци. Фенерът на Том огряваше кафявите стръкове. От една страна, беше хубаво, че отново е в Андор. Чувстваше се почти като у дома с горичките кожолит и сургум. Само че гледката на толкова залиняла трева беше обезсърчаваща.

Как да постъпи с Елейн? Жените бяха неприятна пасмина. Айез Седай бяха още по-лоши. Кралиците бяха най-лошите от всички. А Елейн беше едновременно всички тези три проклети неща. Как щеше да я накара да му даде леярните си? Беше приел предложението на Верин отчасти защото смяташе, че това ще го доведе по-бързо до Андор, та да започне работата по драконите на Алудра!

Лагерът на Бандата бе разположен на няколко хълма, защитен с траншеи около най-високия, в центъра. Силата на Мат беше срещнала Естеан и другите, заминали напред към Андор, и Бандата отново бе съвсем цяла. Горяха огньове. Нямаше проблем да се намерят сухи дърва за огрев напоследък. Димът се задържаше във въздуха, чуваше се мъжки говор и подвиквания. Още не беше много късно, а и Мат не беше наложил комендантски час. Ако той не можеше да отдъхне, поне хората му да могат. Можеше да се окаже последният им шанс преди Последната битка.

„Тролоци в Граничните земи. Трябват ни ония дракони. И то бързо.“

Отвърна на поздравите на няколкото поста и се раздели с Том, който бе решил да си намери легло и да поспи с проблемите си през нощта. Пътюм си отбеляза няколко промени, които можеше да направи в лагера. Както бяха подредени склоновете на хълмовете, лека конница можеше атакува в галоп по коридора между тях. Само някой много дързък щеше да опита такава тактика, но самият той бе направил точно това по време на Битката в долината на Марисин в Кореманда. Е, не *лично* Мат, но някой в онези древни спомени.

Все повече и повече приемаше онези спомени като свои. Не беше молил за тях — каквото и да твърдяха ония проклети лисици, — но *беше* платил за тях с белега на врата си. Бяха се оказали полезни в не един случай.

Най-после стигна до палатката си, с намерението да си вземе чисти долни дрехи, преди да намери друга палатка за нощта, когато чу женски глас да го вика:

— Матрим Каутон!

Проклетата пепел! Почти беше успял. Обърна се с неохота.

Теслин Барадон не беше хубавица. Можеше всъщност да мине за прилично миртово дърво с тия кокалести пръсти, тия тесни рамене и слабото си лице. Носеше червена рокля и през няколко седмици очите ѝ бяха изгубили повечето боязлива плахост, която бе показвала след времето, преживяно от нея като дамане. Имаше вече толкова добре трениран твърд поглед, че можеше да спечели състезание по втречено гледане със стълб.

— Матрим Каутон — заговори тя и се приближи към него. — Налага ми се да говоря с тебе.

— Струва ми се, че вече го правиш — отвърна Мат и пусна ръката си от платнището на входа. Изпитваше лека симпатия към Теслин, въпреки вярната си преценка, но нямаше да я покани вътре. Все едно да поканиш лисица в курника си, колкото и добро мнение да имаш за въпросната лисица.

— Тъй да бъде — отвърна тя. — Чу ли новината за Бялата кула?

— Новина ли? — каза Мат. — Не, не съм чул новина. Слухове обаче... Мозъкът ми е пълен с тях. Според някои Бялата кула се обединила отново, вероятно говориш точно за това. Но също тъй чух мнозина да твърдят, че още са във война. Че Амирлин щяла да води Последната битка вместо Ранд, че Айез Седай били решили да си отгледат армия войници, като първо си ги родят, и че летящи чудовища нападнали Бялата кула. Последното вероятно просто са истории за ракен, долетели от юг. Но мисля, че онова за Айез Седай, дето ще отглеждат армия от бебета, е малко пресилено.

Теслин го изглежда мръснишки. Той не извърна очи. Баща му винаги беше казвал, че е по-упорит и от пън.

Забележително, Теслин въздъхна и изражението ѝ омекна.

— Ти, разбира се, с право си скептичен. Но не можем да пренебрегнем новината. Дори Едесина, която глупаво взе страната на бунтовничките, желае да се върне. Смятаме да тръгнем заранта. Тъй като имаш навик да спиш до късно, исках да дойда при теб тази нощ и да ти изкажа благодарността си.

— Какво?!

— Благодарността си, господин Каутон — отвърна сухо Теслин.
— Това пътуване не беше лесно за никого от нас. Имаше моменти на...
напрежение. Не казвам, че съм съгласна с всяко решение, което взе.
Това не отменя факта, че без тебе все още щях да съм в ръцете на
сеанчанците — тя потръпна. — Преструвам се, в най-личните си
моменти, че щях да им устоя и все някога да се измъкна сама на
свобода. Важно е човек да поддържа някои илюзии за себе си, не
мислиш ли?

Мат се почеса по брадичката.

— Може би, Теслин. Може би, наистина.

Забележително, тя му протегна ръка.

— Помни, ако някога дойдеш до Бялата кула, има жени, които са
ти длъжници, Матрим Каутон. Не го забравяй.

Хвана ръката ѝ. Беше точно толкова кокалеста на допир, колкото
изглеждаше, но се оказа по-топла, отколкото очакваше. На някои Айез
Сeday лед течеше в жилите им, това беше сигурно. Но други май не
бяха чак толкова лоши.

Тя му кимна. *Уважително* кимване. Почти поклон. Мат пусна
ръката ѝ. Чувстваше се, хм, разколебан. Тя се обърна да тръгне към
палатката си.

— Ще ви трябват коне — каза той. — Ако изчакате, докато стана
заранта, ще ви дам няколко. И малко провизии. Няма да е добре да
умрете от глад, докато стигнете Тар Валон, а според това, което
видяхме напоследък, селата, през които ще минете, няма да имат
излишна.

— Ти каза на Джолайн...

— Преброих отново конете — каза Мат. Проклетите зарове
продължаваха да тропат в главата му, да ги изгори дано. — Още
веднъж преброих конете на Бандата. Оказва се, че можем да заделим
няколко. Можете да ги вземете.

— Не дойдох да те манипулирам да ни дадеш коне — отвърна
Теслин. — Искрена съм.

— Така си и помислих — рече Мат, докато се обръщаше и
вдигаше платнището на входа. — Точно затова предложих — пристъпи
в палатката.

И замръзна. Тази миризма...

На кръв.

---

[1] Червен — от „Бандата на Червената ръка“. — Б.пр. ↑

[2] От chase — гоня, преследвам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

КРЪВ ВЪВ ВЪЗДУХА

Мат залегна мигновено. Инстинктът спаси живота му — нещо изфуча във въздуха над главата му.

Превъртя се настрани и ръката му плесна в нещо мокро на пода.

— Убийство! — изрева той. — Убийство в лагера! Проклето убийство!

Нещо се движеше към него. Палатката беше съвсем тъмна, но успя да го чуе. Дръпна се и късметът отново се оказа на негова страна, понеже нещо друго *шибна* в празното близо до него.

Претърколи се, посегна настрани. Беше оставил...

Ето там! Надигна се до постелята си и ръката му докопа дървения прът. Метна се назад и се изправи, надигнал ашандарей, след това рязко се завъртя и посече... не движещата се през палатката към него фигура, а стената.

Платът се скъса лесно и Мат изскочи навън, стиснал с една ръка копие с дългото острие. С другата ръка посегна към каишката на шията си, издърпа медальона с лисичата глава и се шмугна в храстите извън палатката.

От близкия фенер на стълба на пресечката на лагерните пътеки идваше слаба светлина. На нея Мат различи фигурата, измъкнала се от разкъсаната палатка. Фигура, която се беше страхувал да види. Голамът приличаше на човек, тънък, с пясъчноруса коса и невзрачно лице. Единствената отлика у съществото беше белегът на бузата му.

Трябваше да изглежда безвредно и незабележимо. Ако видеха това нещо сред тълпа, повечето хора нямаше да му обърнат внимание. Щяха да го усетят едва в мига, в който разреде гърлото им.

Мат заотстъпва назад. Палатката му беше в подножието на хълма и той тръгна заднешком нагоре по склона, като в същото време заувива края на каишката на медальона около острието на ашандарей. Съвсем не беше идеалното решение, но го беше опитвал. Медальонът бе единственото нещо, за което знаеше, че може да нарани голама.

Действаше бързо, без да спира да реве за помощ. Войниците щяха да са напълно безполезни срещу това нещо, но пък голамът беше казал, че са му заповядали да избягва много внимание. Вниманието можеше да го прогони.

Съществото наистина се поколеба. Озърна се към лагера, после отново се обърна към Мат и застъпва напред. Движенията му бяха плавни като коприна, понесена от вятъра.

— Трябва да си горд — зашепна му то. — Онзи, който властва над мен, те иска повече от всеки друг. Трябва да пренебрегна всички други, докато не вкуся твоята кръв.

В лявата си ръка съществото държеше дълга кама. От дясната капеше кръв. По гърба на Мат полазиха ледени тръпки. Кого беше убило? Кой още бе убит вместо Матрим Каутон? Образът на Тилин отново пробяга в ума му. Не беше видял трупа ѝ. Сцената бе останала за въображението му. За жалост имаше прекалено добро въображение.

И с образа в главата и с миризмата на кръвта във въздуха, Мат направи най-глупавото, което можеше да направи. Атакува.

Изкрещя в тъмното, завъртя се мълниеносно и замахна с ашандарей. Но съществото бе ужасно бързо. Все едно *изтече* от пътя на оръжието му.

Заобиколи го като вълк, закръжил около жертвата си, стъпките му едва издаваха звук по сухата трева. Замахна за удар и фигурата му се разми в тъмното. Само инстинктивния скок назад успя да спаси Мат. Той отново размахна ашандарей. Медальонът като че ли притесни съществото. Светлина, без него Мат щеше да е мъртъв и кръвта му да тече по земята!

Голамът отново настъпи към него като втечен мрак. Мат замахна дивашки и успя да закачи голама повече с късмет, отколкото с нещо друго. Медальонът изсъска, щом докосна дланта на чудовището. Миризма на изгоряла плът се вдигна във въздуха и голамът залитна назад.

— Не трябваше да я убиваш, да те изгори дано! — изрева Мат. — Можеше да я оставиш! Не искаше нея, искаше мен!

Съществото само се ухили с ужасно черната си уста и криви зъби.

— Птицата трябва да лети. Човекът — да диша. Аз трябва да убивам.

Понесе се плавно напред и Мат разбра, че е в голяма беда. Виковете за тревога вече ехтяха из лагера. Бяха изтекли едва няколко мига, но още няколко и щеше да дойде помощ. Само още няколко мига...

— Казано ми е да ги убия всички — зашепна голамът. — Да те изкарам от кожата ти. Мъжът с мустаците, стария, който се намеси последния път, малката тъмнокожа жена, която обичаш. Всички тях, освен ако не те довърша сега.

Да го изгори дано тоя голам. Откъде знаеше за Тюон? Как? Беше невъзможно!

Беше толкова стъписан, че едва му остана време да вдигне *ашандарей*, когато голамът скочи към него. Мат изруга, завъртя се настрани, но много късно. Ножът на съществото блесна във въздуха. След това оръжието отскочи и посече встрани от пръстите му. Мат се сепна, усетил как нещо се затегна около него и го дръпна назад, извън замаха на чудовището.

Сплитове на Въздух. Теслин! Стоеше пред палатката му, впила очи в тях, с изопнато лице.

— Не можеш да го засегнеш пряко със сплитове! — изкрещя Мат, след като Въздух го пусна на земята по-далече от голама. Ако проклетият й сплит можеше да го вдигне достатъчно високо, нямаше да има нищо против! Но никога не бе виждал Айез Седай да вдигат някого на повече от крачка.

Застъпва настрани, а голамът връхлетя към него. После нещо голямо излетя между двамата и принуди съществото да залегне плавно. Нещото — стол! — се разби в склона до тях. Голамът се превъртя, щом една голяма пейка се натресе в него и го отхвърли назад.

Мат се надигна и погледна към Теслин, която бъркаше в палатката му с невидимите си сплитове Въздух. *Умна жена*. Сплитовете не можеха да докоснат голама, но нещо хвърлено с тях можеше.

Това обаче нямаше да го спре. Мат беше видял веднъж как съществото изтръгна нож, забит в гърдите му, с безразличието на човек, отскубнал конец от дрехата си. Но по пътеките вече тичаха войници, понесли пики, мечове и щитове. Целият лагер беше осветен.

Голамът го изгледа с гняв и се втурна към тъмното извън лагера. Мат се обърна и замръзна, щом видя двама от Червените ръце, вдигнали пиките си срещу идващото към тях същество. Гордеран и Фергин. Двама от оцелелите в Ебу Дар.

— Не! — изрева Мат. — Пуснете го...

Много късно. Голамът равнодушно се плъзна между пиките, сграбчи двамата за гърлата и стисна пръсти. Завъртя се, разкъса плътта им и ги пусна на земята. След това потъна в тъмното.

„Да те изгори дано! — помисли Мат и понечи да се втурне след него. — Ще те изкормя и ще..."

Замръзна. Миризмата на кръв. В палатката му. Почти бе забравил за това.

Олвер! Мат се втурна в палатката. Вътре беше непрогледно тъмно, но миризмата на кръв го удари отново.

— Светлина! Теслин, можеш ли...

Зад него се появи кълбо светлина.

Беше достатъчна, за да освети ужасната сцена. Лопин, слугата му, лежеше мъртъв и подът на палатката бе потъмнял от локва кръв. Други двама — Ридем и Уил Рийви, Червени ръце, които бяха пазили на входа му — бяха струпани върху постелята му. Трябваше да забележи, че не бяха на поста си. Глупак!

Жегна го скръб за мъртвите. Лопин, който едва наскоро се бе съвзел от смъртта на Нейлсийн. Светлината да го изгори дано, беше добър човек! Дори войник не беше, само слуга, доволен, че има за кого да се грижи. Почувства се ужасно, че се беше оплаквал от него. Без помощта му нямаше да може да се спаси в Ебу Дар.

И четиримата Червени ръце, двама от които бяха оцелели при предното нападение на голама.

„Трябваше да ги предупредя — помисли си Мат. — Трябваше да вдигна нащрек целия лагер.“ Щеше ли да помогне това? Голамът беше доказал, че на практика нищо не може да го спре. Мат подозираше, че съществото може да избие цялата Банда, за да стигне до него, ако се наложи. Спираше го само заповедта на господаря му да не привлича внимание.

От Олвер нямаше и помен, въпреки че момчето трябваше да спи на постелята си в ъгъла. Кръвта на Лопин беше стигнала до одеялото на Олвер и то бе прогизнало от нея. Мат вдиша дълбоко и започна да

търси в бъркотията, обръщаше одеяла и надничаше зад походните мебели, уплашен от това, което можеше да намери.

Дойдоха още войници и засипаха ругатни. Целият лагер се беше вдигнал по тревога: свиреха рогове, палеха се фенери, дрънчаха оръжия.

— Олвер — каза Мат на войниците, струпани на входа. Беше претърсил цялата проклета палатка! — Някой виждал ли го е?

— Мисля, че беше с Ноал — отвърна клепоухият Слоун Медоу, Червена ръка. — Те...

Мат се измъкна навън и затича през лагера към палатката на Ноал. Пристигна точно когато белокосият мъж излезе навън и се заозърта тревожно.

— Олвер? — попита задъхан Мат, щом стигна до стареца.

— В безопасност е, Мат — отвърна Ноал. — Съжалявам... не исках да те притесня. Играехме на „Змии и лисици“ и момчето заспа на пода. Завих го с одеяло. Толкова до късно стои да те чака в тези нощи, че реших да не го будя. Трябваше да ти се обадя.

— Съжаляваш?! — въздъхна Мат и награби Ноал в прегръдката си. — Ти си един проклет чудесен човек. Спаси му живота!

Час по-късно Мат седеше с Том и Ноал в малката палатка на Том. Наоколо пазеха десетина Червени ръце, а за Олвер се бяха погрижили да спи в палатката на Теслин. Момчето изобщо не бе разбрало колко близо се бе оказало до смъртта. Дано никога да не научеше.

Мат отново носеше медальона си, въпреки че му се наложи да си намери друга каишка. Ашандарей беше срязал старата много лошо. Трябваше да измисли как да го връзва по-добре там.

— Том — заговори тихо Мат. — Съществува те заплаши, както и теб, Ноал. Не спомена за Олвер, но спомена *Тюон*.

— Откъде може да знае това нещо за нея? — попита Том и се почеса по главата.

— Стражите намериха друг труп извън лагера. Дери. — Дери беше войник, зачезнал от няколко дни, и Мат бе предположил, че е дезертирал. Случваше се понякога, въпреки че дезертьорството не бе обичайно в Бандата. — Мъртъв от няколко дни.

— Убило го е толкова отдавна? — Ноал се намръщи. Имаше изгърбени рамене и нос като голяма клюмнала чушка, израснала точно на средата на лицето му. Винаги беше изглеждал на Мат... похабен, с тия сбръчкани ръце, целите на възли.

— Сигурно го е разпитвало — каза Мат. — Открило е хора, с които се събирам, където беше палатката ми.

— Способно ли е на това? — учуди се Том. — Приличаше ми повече на хрътка, която те надушва.

— Знаеше къде да ме намери в двореца на Тилин — отвърна Мат. — Дори след като се магнах, влезе в покоите й. Тъй че или е попитало някого, или е наблюдавало. Така и няма да разберем дали Дери е бил измъчван, или просто се е натъкнал на голама, докато той се е промъквал из лагера и е шпионирал. Но съществото е умно.

Все пак нямаше да тръгне подир Тюон, нали? Заплахите към приятелите му сигурно бяха само за да го изкарат от равновесие. В края на краищата тази нощ съществото бе показало, че са му заповядали да не привлича много внимание. Всичко това не успокои много Мат. Ако чудовището посегнеше на Тюон...

Имаше само един начин да предотврати това.

— И какво ще правим? — попита Ноал.

— Ще го подгоним — каза тихо Мат. — Ще го спипаме и ще го убием тоя проклет голам.

Ноал и Том се смълчаха.

— Няма да търпя това нещо да ни гони чак до кулата Генджей — заяви Мат.

— Но *може ли* да бъде убито, Мат? — попита Том.

— Всяко нещо може да бъде убито — отвърна Мат. — Теслин доказва, че може да го нарани с Единствената сила, с малко повече ум. Ще трябва да направим нещо подобно.

— Какво? — попита Ноал.

— Още не знам. Искam двамата да продължите подготовката си. Да сме готови да тръгнем за кулата Генджей веднага щом клетвата ми пред Верин ни го позволи. Да ме изгори дано, *все пак* трябва да говоря с Елейн. Искam драконите на Алудра да почнат да се правят. Ще трябва да й напиша друго писмо. По-твърдо този път... Освен това ще направим някои промени. Аз ще започна да спя в града. Всяка нощ в различен хан. Бандата ще го знае, тъй че ако голамът слуша, ще го

разбере. Няма да трябва да напада хората. Вие двамата също ще трябва да се преместите в града. Докато това не свърши, докато не умре или то, или аз. Въпросът е какво да направим с Олвер. Съществото не го спомена, но...

Мат долови разбиране в погледите на Том и Ноал. Беше изоставил Тилин и тя беше загинала. Нямаше да направи същото с Олвер.

— Ще трябва да го вземем с нас — каза Том. — Или да го отпратим.

— Чух Айез Седай да си говорят снощи — каза Ноал и се почеса по челото с кокалест пръст. — Канят се да си вървят. Да вземем да го пратим с тях?

Мат се намръщи. При тия похотливи погледи, дето хвърляше Олвер на жените, Айез Седай щяха да го обесят за пръстите на краката само след ден. Дори се чудеше как вече не е станало. Само да разбере кой от Червените ръце учи момчето да се държи така с жените...

— Съмнявам се, че ще могат да го задържат — каза той. — Ще духне и ще се върне тук още първата нощ.

Том кимна. Съгласен беше.

— Ще трябва да го вземем с нас — каза Мат. — В хановете в града. Може би това ще...

— Матрим Каутон! — отекна пронизителен вик пред палатката.

Мат въздъхна, кимна на Том и Ноал и излезе навън. Джолайн и Стражниците й бяха разбутали Червените ръце и вече посягаха да дръпнат платнището на входа и да нахълтат вътре. Появата му ги спря.

Червените ръце изглеждаха смутени, че са я пуснали, но не можеше да ги вини. Проклетите Айез Седай правеха всяко проклето нещо във всеки проклет момент, в който си поискат.

Самата Джолайн беше всичко, което Теслин не беше. Тъничка и хубава, с бяла рокля с дълбоко деколте. Често се усмихваше, макар че усмивката ставаше доста студена, щом я насочеше към Мат, и имаше големи кафяви очи. От тия очи, дето могат да засмучат човек и да се опитат да го удавят.

Колкото и да беше хубава, Мат не мислеше, че е подходяща за някой от приятелите му. Никога нямаше да пожелае Джолайн на приятел. Всъщност беше прекалено благороден, за да я пожелае и на

повечето си врагове. Най-добре беше да си остане с Фен и Блерик, Стражниците ѝ, които по негово мнение бяха луди хора.

Двамата бяха пограничници — единият шиенарец, а другият салдеец. Дръпнатите очи на Фен гледаха сурово. Като че ли винаги търсеше кого да убие. Всеки разговор с него беше проверка, да види дали отговаряш на критерия. Перчемът на Блерик растеше и ставаше все по-дълъг, но все още бе прекалено къс. Мат понечи да каже, че забележително прилича на опашка на язовец, залепена на главата му, само че някак си не му се щеше да го убият днес. Проклетата вечер бездруго се бе оказала ужасна.

Джолайн скръсти ръце под гърдите си.

— Сведенията ти за това... същество, което те преследва, май се оказаха точни — говореше скептично. Петима добри мъже беше загубил, а тя да му говори *скептично*. Проклета Айез Седай.

— И? — попита той. — Знаеш ли нещо за голама?

— Нищичко — отвърна тя. — Все едно, трябва да се върна в Бялата кула. Ще тръгна утре — сякаш се поколеба. — Бих искала да те помоля да ми заемеш няколко коня за пътуването. Каквото можеш да заделиш. Няма да съм придирчива.

— Никой в града не иска да ти продаде, а? — изсумтя Мат.

Лицето ѝ стана още по-ведро.

— Е, добре — каза Мат. — Тоя път поне ме помоли учтиво, макар че не мога да разбера защо ти е толкова трудно. Вече обещах на Теслин. Можеш и ти да вземеш няколко. Струва си, само да ми се махнете от главата, проклети жени.

— Благодаря ти — каза тя сдържано. — Само че, един съвет от мен. Предвид компаниите, които предпочиташ, може би ще трябва да се научиш да внимаваш с езика си.

— Предвид компанията ми напоследък — отвърна Мат — е скапано удивително, че не ругая повече. Хайде, разкарай ми се от главата, Джолайн. Трябва да пиша писмо до нейно кралско проклето величество кралица Елейн фръцлата.

— И нея ли ще наругаеш? — изсумтя Джолайн.

— Естествено — измърмори Мат и се обърна да се прибере в палатката на Том. — Как иначе ще повярва, че писмото наистина е от мен?

ГЛАВА 10

СЛЕД ПОКВАРАТА

— Съгласен съм с преценките — каза Илиас. Вървеше до Перин. Грейди с черното си палто бе от другата му страна, замислен. Монтем ал-Сан и Ази ал-Тон — охраната на Перин за деня — крачеха зад тях.

Все още беше рано сутринта. Перин уж проверяваше постовете, но всъщност просто искаше да повърви. Бяха преместили лагера на една висока морава встрани от пътя за Джеанна. Имаше добър извор и беше достатъчно близо до пътя, за да го контролират, но и достатъчно отдалечен за защита.

От едната страна на моравата, пред малка група дървета, лежеше древна статуя. Беше паднала преди много време и повечето от нея вече бе заровено, но от земята се издигаше ръка, стиснала дръжката на меч. Острието бе забито в пръстта.

— Не трябваше да пращам Джил и другите напред — каза Перин. — Така позволих първата преминала сила да ги плени.

— Не можеше да предвидиш това — отвърна Илиас. — Нито можеше да предвидиш, че ще се забавим. Къде можеше да ги оставиш? Шайдо идваха зад нас и ако битката при Малден не беше свършила добре, Джил и другите щяха да бъдат заклещени между две групи вражески айилци.

Перин изръмжа тихо. Подметките на ботушите му леко затъваха в подгизналата земя. Мразеше миризмата на тази отъпкана кал, смесена с гнила растителност. Не беше чак като болестта на Погибелта, но му се струваше, че цялата земя вече е само на няколко стъпки от това.

Приблжиха един от постовете. Стражите бяха двама — Хю Баран и Дарл Коплин. Имаше и още скрити съгледвачи, разбира се: мъже на Две реки в дърветата, Деви, обхождащи района. Но Перин се беше научил, че няколко мъже, видими на пост около лагера, внушават на всички вътре чувство за ред.

Стражите му отдадоха чест, макар че поздравът на Дарл беше малко небрежен. Издаваха странна смесица от миризми — съжаление, недоволство, разочарование. И смущение. Последното беше смътно, но все пак го имаше. Предполаганото му увлечение с Берелайн все още бе прясно в умовете им и завръщането на Файле само подсилваше неудобството им. В Две реки животът на човек не беше лесен, ако го набедят в невярност.

Перин им кимна и продължи. Не влагаше много педантизъм в огледа си. Ако хората знаеха, че ще ги навестява всеки ден на постовите, щяха да поддържат форма. В повечето случаи. Предната нощ се беше наложило да срита заспалия Берин Тейн с ботуша си. А винаги внимаваше за миризма на пиене. Не изключваше възможността Джори Конгар да удря по някоя глътка, докато е на пост.

— Добре — заговори той. — Белите плащове държат хората ни и запасите ни — намръщи се при мисълта, че закупеното в Со Хабор зърно ще пълни коремите на Бели плащове. — Можем ли да се промъкнем крадешком и да ги освободим?

— Не виждам нужда се промъкваме — каза Грейди отзад. — Прощавайте, милорд, но май го превръщате в по-голям проблем, отколкото е.

Перин погледна през рамо жилавия мъж.

— Те са Бели плащове, Грейди. Винаги са голям проблем.

— Няма нито един, който да може да прелива Силата — Грейди сви рамене. С черната куртка, иглата и все по-войнишкото си държане заприличваше все по-малко на селянин. — Неалд го усеща по-добре. Двамата с него можем да напердашим ония Чеда, докато ни дадат каквото искаме.

Перин кимна. Ненавиждаше идеята да позволи на ашаманите да се развихрят безнаказано. Миризмата на изгоряла плът във въздуха, раздраната и разбита земя. Миризмите на Думайски кладенци. Но не можеше да си позволи нова отвличаща атака, като при Малден. Окажеше ли се, че няма друг избор, щеше да даде заповедта.

Все още не обаче. „Няма съвпадения с тавирен.“ Вълците, Белите плащове. Неща, от които беше бягал от много време, се връщаха при него, за да го тормозят. Беше прогонил Чедата от Две реки. Много мъже, които бяха с него тогава, го бяха последвали тук.

— Може и да се стигне до това — отвърна на Грейди, без да спре. — Но може би не. Имаме по-голяма сила от тях и след като свалихме най-после онова проклето знаме с вълчата глава, може и да не разберат кои сме. Веем знамето на кралицата на Геалдан, а те минават през територията на Алиандре. Вероятно са видели запасите в колите на хората ни и са решили да ги „защитят“. Малко разговор, може би малко заплашване, може да се окаже достатъчно да ги убедим да ни върнат хората.

Илиас кимна, а и Грейди сякаш се съгласи, въпреки че Перин не беше сигурен в думите си. Белите плащове го бяха тормозили още от първите дни извън Две реки. Разправиите с тях никога не се оказваха лесна работа.

Като че ли времето бе дошло. Времето да сложи край на неприятностите си с тях, по един или друг начин.

Продължи обиколката и стигна айилския участък на лагера. Кимна на две Деви, излегнали се отпуснати на пост, но бдителни. Жените нито станаха, нито отдадоха чест — което го устройваше напълно, — но все пак му кимнаха. Определено си беше спечелил голям джи в очите им с начина, по който беше замислил и след това осъществил атаката срещу Шайдо.

Айилците поддържаха свои постове и нямаше причина да ги инспектира. Но все пак включваше и тях в обиколките си. Щом обикаляше другите части на лагера, струваше му се редно да го прави и тук.

Грейди изведнъж спря и се обърна рязко към палатките на Мъдрите.

— Какво? — изненадано попита Перин и огледа лагера. Не видя нищо необичайно.

Грейди се усмихна.

— Мисля, че са успели.

Навлече в лагера на айилците, без да обръща внимание на гневните погледи, които му хвърлиха няколко Деви. Като нищо можеше да го изхвърлят, Аша'ман или не, ако Перин не беше тук.

Неалд работеше с Айез Седай да измислят кръговете. Ако Грейди беше видял нещо в сплитовете...

Перин закричи след него и скоро стигнаха до кръга от палатки на Мъдрите в центъра на айилския стан. Земята между тях бе суха —

изсушена най-вероятно със сплитове — и утъпкана. Там седяха Неалд, Едара и Масури. Фаджер Неалд беше млад мурандиец със засукани нагоре мустаци. Не носеше никакви игли все още, макар че сигурно щяха да го повишат, щом се върнеха от пътуването си. Откакто бяха тръгнали, беше нараснал в Силата.

Все още беше пребледнял от змийските ухапвания, които бе понесъл, но изглеждаше много по-добре, отколкото преди няколко дни. Усмиваше се, загледан във въздуха пред себе си, и миришеше на въодушевление.

Широк портал разцепи въздуха пред тях и Перин измърмори тихо. Като че ли водеше към едно място, където бяха лагерували преди няколко недели — голо, с нищо незабележимо поле.

— Действа ли? — попита Грейди и клекна до Неалд.

— Красиво е, Джур — отвърна тихо Неалд. В гласа му нямаше и намек от обичайната надутост. — Мога да усетя сайдар. Сякаш съм по-завършен сега.

— Ти ли го преливаш? — попита Перин.

— Не. Не ми се налага. Мога да го *използвам*.

— Как да го използваш? — попита Грейди нетърпеливо.

— Аз... трудно е да се обясни. Сплитовете са сайдин, но като че ли мога да подсиля със сайдар. Стига да мога сам да направя портал, изглежда, че мога да увеличи Силата — и големината — с това, което ми отстъпват жените. Светлина! Чудесно е. Трябваше да го можем това преди *месеци*.

Перин погледна двете жени, Масури и Едара. Не изглеждаха възхитени като Неалд. Масури беше малко пребледняла и миришеше на страх. Едара миришеше на любопитство и тревога. Грейди бе споменал, че сътворяването на кръг по този начин като че ли изисква мъжете да придобият власт над жените.

— Значи скоро ще пратим групата съгледвачи в Кайриен — каза Перин и заопипва ковашката главоблъсканица в джоба си. — Грейди, уточни мисията с айилците и поставете порталите, както поискаха.

— Да, милорд — Грейди потърка набръчканото си чело. — Май ще трябва да остана да науча тази техника, вместо да продължавам с обиколките. Но първо трябва да поговоря с вас за нещо. Ако имате време.

— Щом искаш.

Перин се отдръпна от групата. Отстрани няколко други Мъдри се приближиха и казаха на Неалд, че е техен ред да опитат кръга с него. Изобщо не показваха, че Неалд командва, и той бързо се подчини. Много внимаваше с айилците, откакто беше казал нещо по-закачливо на една Дева и не му се размина да играе Целувката на Девата.

— За какво става дума, Грейди? — попита Перин, след като се отдалечиха малко.

— Ами, с Неалд май вече сме достатъчно добре, за да правим портали — заговори Грейди. — Чудех се дали бих могъл... — поколеба се. — Ами, дали бих могъл да прескоча до Черната кула за един следобед, да видя семейството си.

„Точно така — помисли Перин. — Има си жена и син.“ Ашаманът не говореше често за тях. Всъщност той изобщо не говореше много.

— Не знам, Грейди — отвърна Перин и се загледа към потъмнялото от облаци небе. — Имаме Бели плащове напред, а още не може да се разбере със сигурност дали Шайдо няма да ни заобиколят и да се опитат да ни ударят. Не ми се ще да остана без вас, докато не съм сигурен, че сме на безопасно място.

— Не е нужно да е задълго, милорд — отвърна Грейди. Перин забравяше понякога колко млад беше всъщност, само с шест или седем години по-голям от самия него. Изглеждаше толкова състарен в тази черна куртка, с потъмнялото си от слънце лице обаче.

— Ще намерим време — каза Перин. — Скоро. Не искам да объркам нещо, докато не получим вест какво е станало, след като напуснахме — информацията можеше да е сила. Балвер го бе научил на това.

Грейди кимна. Изглеждаше успокоен, въпреки че Перин не му обеща нищо определено. Светлина! Дори Аша'ман започваха да миришат на хора, които виждат в него своя господар. А бяха толкова високомерни, когато започна всичко това.

— Никога не си се тревожил за това преди, Грейди — каза Перин. — Променило ли се е нещо?

— Всичко — отвърна Грейди и Перин долови лъх от миризмата му. Обнадежденост. — Промени се преди няколко недели. Но разбира се, вие не знаете. Никой не знае. Двамата с Фаджер не бяхме сигурни

отначало, а и не бяхме сигурни дали го кажем на някого от страх, че ще прозвучи налудничаво.

— Какво да знам?

— Милорд, покварата. Вече я няма.

Перин се намръщи. Що за лудост беше това? Но Грейди не миришеше на луд.

— Случи се в онзи ден — каза Грейди, — в който видяхме нещо на север. Милорд, знам, че звучи невероятно, но е *истина*.

— Звучи като нещо, което може да е свързано с Ранд — каза Перин и цветовете се завихриха пред него. Прогони ги. — Щом го казваш, ще ти повярвам, Грейди. Но какво общо трябва да има това с Черната кула и семейството ти? Искаш да видиш дали другите Аша'ман ще се съгласят ли?

— О, всички ще се съгласят — отвърна Грейди. — То е... милорд, аз съм прост човек. Сора, тя винаги беше мислителката. Аз правя каквото трябва да се направи, и толкова. Е, включването ми в Черната кула бе нещо, което трябваше да се направи. Знаех какво ще се случи, когато ме изпитаха. Знаех, че го имам в мен. Имало го е и у баща ми, видите ли. Не говорим за това, но го е имало. Червените го открили млад, веднага след като съм се родил. Та значи когато отидох при лорд Дракона, знаех какво ще стане с мен. Още няколко години и щях да съм свършил. По-добре да ги прекарам в бой. Лорд Дракона ми каза, че съм войник, а един войник не може да изостави дълга си. Тъй че досега не съм молил да се върна. Вие имахте нужда от мен.

— Това се е променило ли?

— Милорд, покварата я няма. Аз няма да полудея. Това означава... ами, винаги съм имал причина да воювам. Но вече имам причина и да *живея*.

Перин го гледаше в очите. И разбра. Какво ли трябваше да е било? Да знаеш, че рано или късно ще полудееш и че ще трябва да те убият. Вероятно приятелите ти, които ще го нарекат „милост“.

Това беше усещал Перин у Аша'ман през цялото време, това бе причината да се държат настрана и често да изглеждат толкова мрачни. Всеки друг се бореше за живота си. Аша'ман се бореха... за да умрат.

„Точно това изпитва Ранд“, помисли Перин и цветовете отново се завихриха пред очите му и приятелят му се появи. Яздеше големия си черен кон през град с разкаляни улици и говореше с Нинив.

Перин тръсна глава и прогони образа.

— Ще те върнем у дома, Грейди. Ще имаш малко време с нея, преди да дойде краят.

— Просто искам да поговоря с нея, нали разбирате? И да видя малкия Гадрен. Сигурно няма да го позная.

— Сигурен съм, че е хубаво дете, Грейди.

Грейди се засмя. Беше странно, но хубаво, че го чува да се смее.

— Хубав ли? Гадрен? Не, милорд, може да е едричък за възрастта си, но изобщо не е хубав. Направо си е грозен. И все пак го обичам. Много — поклати глава развеселен. — Трябва да ида да науча този номер с Неалд. Благодаря ви, милорд.

Перин го погледа с усмивка, докато се отдалечи. Някаква Дева дойде тичешком в лагера. Докладва на Мъдрите, но достатъчно високо, за да може и той да я чуе.

— Непознат язди по пътя към лагера с мирен флаг. Облечен е като онези Чеда на Светлината.

Перин кимна, събра охраната си и забърза към пътя. Трам се появи отнякъде и закрачи до него. Стигнаха точно когато Белият плащ се доближи до първите постове. Яздеше снежнобял кон и носеше дълъг прът с бяло знаме. Бялото му облекло — ризница с табард под наметалото — бе със слънчев изгрев, извезан на гърдите.

Сърцето на Перин се сви. Познаваше този мъж. Дейн Борнхалд.

— Дойдох да говоря с престъпника Перин Айбара — заяви със силен глас Борнхалд, след като спря.

— Тук съм, Борнхалд — извика Перин и пристъпи напред.

Борнхалд го погледна.

— *Наистина* си ти. Светлината те донесе при нас.

— Освен ако не ви донесе и армия три-четири пъти по-голяма от сегашната ви, съмнявам се, че ще е от значение — отвърна Перин.

— Държим хора, които са ти се заклели във вярност, Айбара.

— Ами, можете да ги пуснете да се върнат в лагера ни и ще си продължим по пътя.

Младият Бял плащ обърна коня си настрана и го изгледа навъсено.

— Имаме недовършена работа с теб, Мраколюбецо.

— Няма нужда да го правиш толкова гадно, Борнхалд. Както го виждам аз, все още вие и ние можем да си продължим всеки по пътя

си.

— Чедата по-скоро ще умрат, но няма да оставят несправедливост ненаказана — заяви Дейн и плю на земята. — Но това ще оставя да ти го обясни лорд Капитан-командирът. Той желае да те види лично. Заповядано ми е да дойда и да ти кажа, че те очаква до пътя, натам — и посочи. — Иска да се срещне с тебе.

— Смяташ ли, че ще вляза в такъв явен капан? — попита Перин. Борнхалд сви рамене.

— Ти си решаващ. Милорд Капитан-командирът е човек на честта и се заклева, че ще се върнеш непокътнат — което е повече, отколкото аз бих обещал на Мраколюбец. Можеш да вземеш Айез Седай със себе си, за сигурност.

След тези думи Борнхалд обърна коня си и се отдалечи в галоп.

Перин стоеше загледан замислено след него.

— Не мислиш да отидеш наистина, нали, синко? — каза Трам.

— Бих искал да разбера със сигурност пред кого съм изправен — отвърна Перин. — Освен това нали искахме преговори. Може би ще се спазарим да върнат хората ни. Да ме изгори дано, Трам. Трябва поне да се *опитам*, преди да ги нападнем.

Трам въздъхна, но кимна.

— Той спомена за Айез Седай — каза Перин, — но не за Аша'ман. Обзалагам се, че не знае много за тях. Иди кажи на Грейди да се облече като мъж от Две реки и да се яви при мен, с Гаул и Сюлин. Попитай Едара дали и тя иска да дойде с нас. Но *не казвай* на жена ми за това. Ще отидем напред и ще видим дали Белите плащове наистина ще се срещнат с нас мирно. Ако нещо се обърка, Грейди ще е готов да ни измъкне през портал.

Трам кимна и бързо се отдалечи. Перин зачака нетърпеливо. След малко Трам се върна с Гаул, Сюлин и Едара. Грейди дойде няколко минути по-късно, облечен с кафяво вълнено наметало и кафяви и зелени дрехи, заети от някой от мъжете от Две реки. Носеше лък. Вървеше обаче като войник, с изправен гръб и остър поглед, и излъчваше някаква особена застрашителност, необичайна за селянин. Дано това да не издадеше маскировката.

Шестимата се отдалечиха от лагера. За щастие Файле май не беше чула какво става. Перин щеше да вземе и нея на по-дълги

преговори или обсъждане, но бе решил тази разходка да е бърза и трябваше да може да действа, без да се притеснява за нея.

Тръгнаха пешком и намериха Белите плащове недалече напред. Като че ли бяха не повече от дузина, чакаха до малка палатка, изпъната край пътя. Вятърът лъхаше откъм тях, което го поуспокои. Долови миризми на гняв и отвращение, но не му заприлича на капан.

Щом се приближиха, от палатката излезе мъж, облечен в бяло. Беше висок, с хубаво лице и къса тъмна коса. Повечето жени сигурно щяха да го вземат за красавец. Миришеше... по-добре от другите Бели плащове. В тяхната миризма имаше нещо диво, като на бясно животно. Водачът им миришеше на здраве и пълно спокойствие.

— Не ми харесва това, Перин Айбара — каза Едара и се заоглежда. — Нещо не е наред у тези Чеда.

— Стрелци могат да ни поразят от онези дървета там — обади се Трам и кимна към близката горичка.

— Грейди, държиш ли Силата? — попита Перин.

— Разбира се.

— Бъди готов — нареди Перин и тръгна към малката група Бели плащове. Останалите го последваха.

Водачът им го изгледа от глава до пети, стиснал ръце зад гърба си.

— Златни очи — отрони. — Значи е вярно.

— Вие ли сте лорд Капитан-командирът? — попита Перин.

— Да, аз съм.

— Какво ще струва да освободите хората ми, които сте задържали?

— Моите хора казват, че са опитвали такава размяна веднъж — рече водачът на Белите плащове. — И че ти си ги подвел и си ги излъгал.

— Бяха отвлекли невинни — отвърна Перин. — И поискаха моя живот в замяна. Е, аз си върнах хората. Не ме принуждавай да направя същото тук.

Водачът на Белите плащове присви очи. Замириса замислено.

— Ще направя каквото е правилно, Златооки. Цената е без значение. Хората ми твърдят, че си убил няколко Чеда преди време и така и не си бил съден за това. Че си водил тролоци да нападат села.

— Не вярвай много на хората си — изръмжа Перин. — Искam по-официални преговори, където да можем да обсъдим положението. Не нещо импровизирано като това.

— Съмнявам се, че ще е нужно — отвърна Белият плащ. — Не съм тук, за да се пазаря. Искaх просто да те видя със собствените си очи. Желaеш хората ти да бъдат освободени? Срещни армията ми на бойното поле. Направиш ли го, ще освободя пленниците, независимо от изхода. Те очевидно не са войници. Ще ги пусна.

— А ако откажа? — попита Перин.

— Тогава няма да се отрази... добре на здравето им.

Перин стисна зъби.

— Твоята сила ще се изправи срещу нас под Светлината — заяви Белият плащ. — Това са нашите условия.

Перин погледна Грейди, в чиито очи имаше явен въпрос. Можеше да плени водача на Белите плащове тутакси.

За миг се изкуши да го направи. Но бяха дошли под клетвата на Белите плащове за безопасност. Нямаше да наруши мира.

Обърна се и поведе хората си обратно към лагера.

Галад гледаше след оттеглящия се Айбара. Тези златни очи притесняваха. Беше пренебрегнал настояванията на Биар, че този мъж е не просто Мраколюбец, а твар на Сянката. Само че след като видя тези очи, вече не беше толкова сигурен дали може да отхвърли това твърдение.

Борнхалд до него въздъхна.

— Не мога да повярвам, че поискахте това. А ако *все пак* беше довел Айез Седай? Не можехме да спрем Единствената сила.

— Те нямаше да ми навредят — каза Галад. — И освен това, ако Айбара може да ме убие тук с Единствената сила, би могъл да направи същото и в лагера ми. Но ако е такъв, какъвто с Чедо Биар твърдите, че е, значи много се грижи за реномето си. Не е повел тролоците срещу Две реки пряко. Престорил се е, че защитава селяните — такъв човек щеше да действа дискретно. Галад беше в безопасност в тази кратка среща.

Поискал бе да види лично Айбара и се радваше, че го бе направил. Тези очи... те сами по себе си бяха присъда. А и Айбара се

беше стреснал при споменаването на убитите Бели плащове. Плюс приказките на Чедата, че бил в съюз със сеанчанците и че държал със себе си мъже, които могат да преливат...

Да, този Айбара беше опасен човек. Галад бе притеснен да вкара силите си в бой тук, но Светлината щеше да се погрижи да надвият. По-добре да надвият Айбара сега, отколкото да чакат и да се изправят срещу него в Последната битка. Взе бързо решението си. Правилното решение. Щяха да се бият.

— Хайде — каза Галад и махна на хората си. — Да се връщаме в лагера.

ГЛАВА 11

НЕОЧАКВАНО ПИСМО

— Не е възможно да мислят, че ще подпиша това — каза Елейн и хвърли купчината листове на пода.

— Едва ли го мислят — отвърна Диелин. Златната ѝ коса блестеше от чистота, стегнатото ѝ лице беше сдържано, стройното ѝ тяло — изпънато като струна. Беше съвършена! *Нечестно* беше, че трябваше да изглежда толкова безукорно, докато самата Елейн се чувстваше като свиня, охранена и готова за клане.

Огънят в камината прашеше топло. В една кана на рафтовете на стената имаше вино, но, разбира се, не ѝ беше позволено нито капка от него. Само да се опиташе някой да ѝ предложи козе мляко...

Биргит се беше подпряла на отсрещната стена, златната ѝ коса бе увиснала над дясното ѝ рамо в контраст с червеното ѝ палто с бяла яка и небесносините ѝ панталони. Беше си наляла чай и се подсмиваше над чашата, развеселена от яда на Елейн. Елейн можеше да *усети* чувството през връзката!

Бяха само трите. Елейн се беше оттеглила в дневната, след като прие предложението от пратеника на Елориен, като обясни, че би искала да го „обмисли насаме“. Обмислила го беше! Смяташе го за пълен боклук и си беше точно това!

— Това е оскърбление — заяви тя и махна с ръка към страниците.

— Смяташ ли вечно да ги държиш затворени, Елейн? — попита Диелин и повдигна вежда. — Не могат да си позволят да платят откуп, не и след разходите, които направиха за претенциите си по Наследството. Тъй че остава на теб да решиш.

— Да гният — отвърна Елейн и скръсти ръце. — Вдигнаха армии срещу мен и обсадиха Кемлин!

— Да — каза Диелин равнодушно. — Бях там.

Елейн изруга, стана и закрачи из стаята. Биргит я погледна накриво. И двете знаеха, че според Мелфейн Елейн трябваше да

избягва да се натоварва. Елейн издържа упорито на погледа на Стражника си и продължи да крачи. Да я изгори дано, и да изгори дано *проклетата* акушерка! Ходенето не беше натоварване.

Елориен бе една от последните претенденти, оспорващи управлението на Елейн, и беше най-проблематичната — освен Джарид Саранд може би. Тези месеци бяха белязали началото на дълъг период на изпитание за Елейн. Как щеше да устои на определени искания? Колко лесно можеха да ѝ се наложат? Колко бе наследила от майка си?

Трябваше да разберат, че няма да я сплашат лесно. Но зловещата истина беше, че стоеше на несигурен връх, издигнат от струпани високо чашки за чай. Всяка от тези чашки представляваше андорски Дом. Някои я бяха подкрепили драговолно, други — с неохота. Много малко от тях бяха толкова стабилни, колкото ѝ се искаше.

— Пленените благородници са ресурс — каза Елейн. — Така би трябвало да се гледа на тях.

Диелин кимна. Умееше да подтиква Елейн, да я принуждава да се напруга за отговори, които и двете знаеха, че трябва да намира.

— Един ресурс е безсмислен, освен ако рано или късно не бъде използван — отбеляза Диелин. Държеше чаша вино. Проклетата жена.

— Да — отвърна Елейн. — Но да продам ресурс на безценица ще означава да си създам репутация на лекомислена.

— Освен ако не продадеш нещо точно преди цената му да падне — каза Диелин. — Много търговци са били наричани глупави, че продават леден пипер на ниска цена, но скоро след това, щом цените паднат още повече, ги наричат благоразумни.

— А тези пленници? Смяташ, че цената им скоро ще падне?

— Домовете им бяха компрометирани — обясни Диелин. — Колкото повече укрепва позицията ти, Елейн, толкова по-малоценни ще стават тези политически пленници. Не бива да пропиляваш предимството си, но не трябва и да се бавиш, докато всички престанат да се интересуват.

— Можеш да ги екзекутираш — подхвърли Биргит.

Двете я зяпнаха.

— Какво толкова? — попита Биргит. — Точно това са заслужили, а екзекуцията ще ти укрепи репутацията на владетел със здрав юмрук.

— Не е редно — каза Елейн. — Не бива да се убиват затова, че са поддържали някой друг за трона. Не може да има измяна, когато няма кралица.

— Значи войниците ни може да умират, а благородниците да си ходят по живо, по здраво? — попита Биргит. Вдигна ръка, преди Елейн да успее да ѝ възрази. — Спести ми лекциите, Елейн. Разбирам. Не съм съгласна, но разбирам. Винаги е било така.

Елейн закрачи отново. Спря, колкото да стъпче с крак предложението на Елориен, щом мина покрай него. Това ѝ спечели учудения поглед на Биргит, естествено, но се почувства по-добре. „Предложението“ представляваше списък с празни обещания, който завършваше с настояване Елейн да освободи пленниците „за доброто на Андор“. Елориен претендираше, че след като пленниците нямали никакви средства, Короната трябвало да ги оправдае и освободи, за да помогнат в пресъграждането.

Честно казано, Елейн беше мислила да направи точно това. Но ако *сега* ги освободеше, щяха да видят в Елориен своята спасителка! Всякаква благодарност, която Елейн можеше да си спечели, щеше да се отдаде на съперничката ѝ. Кръв и кървава пепел!

— Ветроловките започват да питат за земята, която им обеща — каза Диелин.

— Вече?

— Да. Искането им продължава да ме безпокои. Защо искат такава ивица земя?

— Заслужиха си я — каза Елейн.

— Може би. Макар това да означава, че си първата кралица от пет поколения, която ще отстъпи част от Андор — колкото и малка да е — на чужда сила.

Елейн си пое дълбоко дъх и, странно, почувства се по-спокойна. Проклетите колебания в настроението! Не беше ли я уверила Мелфейн, че ще стават все по-слабо изразени с напредъка на бременността? Въпреки това все още усещаше, че чувствата ѝ подскачат като топка в детска игра.

Овладея се и седна.

— Не мога да позволя това. Всички Домове дебнат за възможности да си пробият път към властта.

— И ти щеше да правиш същото на тяхно място, уверявам те — каза Диелин.

— Не и ако знам, че Последната битка приближава — отсече Елейн. — Трябва да направим нещо, за да насочим благородниците към по-важни проблеми. Нещо, което да ги обедини зад мен или поне да ги убеди, че не могат да си играят с мен.

— А имаш ли средство да постигнеш това? — попита Диелин.

— Да — заяви Елейн и погледна на изток. — Време е да завзема Кайриен.

Биргит се задави с чая. Диелин само повдигна вежда.

— Дързък ход.

— Дързък ли? — Биргит изтри брадичката си. — Това е проклето безумие, Елейн. Та ти едва-що сложи ръка на Андор.

— Това прави момента още по-добър — отвърна Елейн. — Набрали сме инерция. Освен това, ако тръгнем към Кайриен сега, това ще покаже, че съм решена да бъда нещо повече от скимтящо пале на трона на кралицата.

— Едва ли някой очаква това от теб — каза Биргит. — А ако го очакват, сигурно са понесли твърде много удари по главата в битки.

— Права е, колкото и грубо да се изразява — съгласи се Диелин. Хвърли поглед към Биргит и Елейн усети жилката на неприязън през връзката. Светлина! Какво щеше да струва да накара двете да се спогодят? — Никой не се съмнява в силата ти като кралица, Елейн. Това няма да спре другите да се домогват до толкова власт, колкото могат да си спечелят. Знаят, че едва ли ще могат да я спечелят по-късно.

— Не разполагам с петнайсет години да стабилизирам управлението си като майка ми — каза Елейн. — Вижте, всички знаем как Ранд непрекъснато повтаряше да взема Слънчевия трон. Там сега управлява стюард и ме чака, а след онова, което се случи с Колавер, никой не смее да се противопостави на едиктите на Ранд.

— Ако вземеш онзи трон — каза Диелин, — рискуваш да изглежда все едно, че ти го връчва ал-Тор.

— Е, и? — попита Елейн. — Андор трябваше да си го взема сама, но няма нищо нередно да приема Кайриен като дар от него. Айилците му бяха тези, които го освободиха. Бихме направили услуга на кайриенците, като ги предпазим от кървава война за Наследство.

Претенцията ми за трона е силна, поне толкова силна, колкото на всеки друг, а верните на Ранд ще застанат зад мен.

— А не рискуваш ли да надскочиш възможностите си?

— Вероятно — отвърна Елейн. — Но мисля, че рискът си заслужава. С една стъпка бих могла да се окажа един от най-могъщите монарси след Артур Ястребовото крило.

Спорът бе прекъснат от учтиво почукване на вратата. Елейн погледна Диелин. Замислената физиономия на жената издаваше, че обмисля думите ѝ. Е добре, Елейн *щеше* да удари за Златния трон, със или без одобрението на Диелин. Ставаше ѝ все по-полезна като съветничка — слава на Светлината, че не бе поискала трона за себе си! — но една кралица не можеше да си позволи да падне в капана да разчита *твърде* много на друго лице.

Биргит отвори и влезе приличащият на щърк господин Нори. Беше облечен в червено и бяло, дългото му конско лице бе типично навъсено. Носеше кожената си папка под мишница и Елейн едва потисна стона си.

— Мислех, че приключихме за днес.

— Аз също, ваше величество — рече той. — Но възникнаха няколко нови проблема. Помислих, че биха могли да са... хм... интересни за вас.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ваше величество — заговори Нори, — знаете, че не ми допадат определени видове работа. Но предвид отскорошното разрастване на персонала ми, сметнах за уместно да разширя кръга на интересите си.

— Говориш за Харк, нали? — каза Биргит. — Как се справя онзи жалък мърляч?

Нори се обърна към нея.

— Той... тъ... мърляв е, бих казал — обърна се отново към Елейн. — Но е доста умел, когато е мотивиран добре. Моля да ми простите, че си позволих волността, но след последните стълкновения и гостите в тъмниците ви, които осигуриха те... помислих, че ще е разумно.

— За какво говорите, господин Нори? — попита Елейн.

— За госпожа Басакхин, ваше величество — отвърна Нори. — Първото указание, което дадох на господин Харк, беше да наблюдава

мястото, където пребивава Айез Седай — един определен хан, известен като „Приветствената палата“.

Елейн се изправи в стола си, обзета от възбуда. Дюара Басахин многократно се бе опитвала да получи аудиенция при нея с натиск върху членовете на дворцовия персонал. Всички вече знаеха обаче, че *не трябва* да бъде допусната. Айез Седай или не, тя беше представителка на Елайда и Елейн не възнамеряваше да има нищо общо с нея.

— Наредили сте да я наблюдават — каза Елейн нетърпеливо. — Моля, уведомете ме, ако откриете нещо, което мога да използвам като повод да изгоня тази непоносима жена.

— Значи не осъждате действията ми? — попита Нори, невъзмутим както винаги. Все още беше неопитен в шпионските работи.

— Светлина, не — възкликна Елейн. — Трябваше сама да ви го заповядам. Вие ме спасихте от това недоглеждане, господин Нори. Ако това, което откриете, се окаже достатъчно добра новина, бих могла дори да ви разцелувам.

Виж, това предизвика реакция. Очите му се разшириха от ужас. Стигаше да разсмее Елейн, а Биргит също се изкикоти. Диелин обаче не изглеждаше доволна.

— Тъ... това едва ли ще е необходимо, ваше величество — каза Нори. — Помислих, че след като в града имаше Мраколюбки, представящи се за Айез Седай... — и той като другите се бе научил да не говори за Фалион и останалите като за „Айез Седай“ в присъствието на Елейн, — може би ще е добре да следим внимателно всяко лице, претендиращо, че е от Бялата кула.

Елейн кимна нетърпеливо. Дърдоренето на Нори понякога ставаше досадно.

— Опасявам се, че трябва да разочаровам ваше величество — продължи той, явно забелязал нетърпението ѝ, — ако се надявате на доказателство, че тази жена е Мраколюбка.

— О.

— Обаче... — продължи Нори и вдигна кокалест пръст. — Имам основание да вярвам, че Дюара Седай може да има пръст в съставянето на документа, към който, изглежда, се отнасяте с... мм... малко

необичайно внимание — и погледна към хвърлените от Елейн на пода страници. На една ясно личеше отпечатък от обувката ѝ.

— Дюара се е срещала с *Елориен*? — възкликна Елейн.

— Определено — отвърна господин Нори. — Визитите стават все по-чести. При това се правят с известна доза секретност.

Елейн се обърна към Диелин.

— Защо *Дюара* ще иска съперниците ми да бъдат освободени?

Диелин изглеждаше притеснена.

— Не би могла да е толкова глупава да си мисли, че може да вдигне движение срещу теб, особено с група сломени и разорени благородници.

— Ваше величество? — намеси се Нори. — Ако ми позволите да предложа коментар...

— Разбира се, господин Нори.

— Може би Айез Седай се опитва да си спечели благоволението на лейди Елориен. Не знаем със сигурност дали са заговорничили с това „предложение“. Просто изглеждаше вероятно, предвид честотата и времето на посещенията на Айез Седай. Но е възможно да е имала причини не толкова да подкрепя враговете ви, колкото да разполага с благоразположението на някой от градската аристокрация.

Възможно беше. Дюара едва ли щеше да се върне в Бялата кула, колкото и често да я съветваше Елейн. Да се върне сега означаваше да се яви пред Елайда с празни ръце и враждебен Андор. Никоя Айез Седай нямаше да бъде разубедена толкова лесно. Но ако можеше да се върне, осигурила верността на някой от андорската аристокрация, това щеше да е нещо.

— Когато Дюара напускате хана си, за да посети дома на Елориен, как беше облечена? — попита Елейн. Макар да бе споменала веднъж, че се връща в именията си, Елориен все още не бе напуснала града. Вероятно осъзнаваше, че все още е политически неизгодно. В момента пребиваваше в резиденцията си в Кемлин.

— С наметало, ваше величество — отвърна Нори. — С вдигната качулка.

— Богато или бедно?

— Мм... не знам — отвърна смутено Нори. — Бих могъл да доведа господин Харк...

— Не е нужно. Кажи ми — сама ли ходеше?

— Не. Винаги с доста голяма свита слуги.

Елейн кимна. Готова беше да се обзаложи, че макар Дюара да е носила наметало с вдигната качулка, е оставяла пръстена си с Великата змия на ръката си и е избирала изключително пищно наметало за хитруването си, наред с многото слуги.

— Господин Нори. Боя се, че са ви изиграли — каза Елейн.

— Ваше величество?

— Искала е да я видят, че посещава Елориен — каза Диелин. — Не е искала визитите ѝ да са официални — това би я поставило прекалено явно в кръга на противниците на трона. Но е искала да разбереш какво прави.

— Общува натрапчиво с враговете ми — каза Елейн. — Това е предупреждение. Заплаши ме преди, като каза, че няма да е добре за мен да се противопоставям на нея и Елайда.

— Аха — Нори въздъхна примирено. — Значи инициативата ми не е толкова ценна в крайна сметка.

— О, ценна е, разбира се — каза Елейн. — Ако не бяхте наредили да я наблюдават, щяхме да пропуснем това. Което щеше да е смущаващо. Ако някой ми нанесе оскърбление, подтикнат от нея, поне ще съм наясно. Ако не за друго, най-малкото за да знам кого да обезглавя след това.

Нори пребледня.

— Изразих се образно, господин Нори — макар и да ѝ се искаше. И Елайда също така! Беше посмяла да прати свое куче, за да я „съветва“? Елейн поклати глава. „Побързай, Егвийн. Трябваш ни в Кулата. Светът има нужда от теб там.“

Въздъхна и отново се обърна към Нори.

— Казахте, че има „няколко нови проблема“, които се нуждаят от вниманието ми?

— Определено, ваше величество — заяви той и отвори ужасната си кожена папка. Извади една страница — определено не се отнасяше към нея с почитанието, каквото хранеше към останалите. Всъщност я щипна с два пръста и я вдигна високо като човек, извадил умрял плъх от канавката. — Ще благоволите ли да си спомните ли заповедите, които дадохте във връзка с наемническите банди?

— Да — отвърна Елейн с гримаса. Ожадняваше. Погледна унило чашата с топло козе мляко на масичката до стола ѝ. Новините за битка

бяха довели банди наемници, бързащи да предложат услугите си.

За съжаление на повечето от тях обсадата бе приключила бързо. Новините пътуваха бързо, но уморените и гладни войници пътуваха бавно. Войнишки банди продължаваха да се стичат в града и мъжете в тях оставаха разочаровани, че оръжието им не е нужно.

Елейн беше започнала да ги отпраща. След това бе осъзнала глупостта на това. Всеки мъж щеше да е необходим в Тармон Гай-дон и ако Андор можеше да осигури още пет или десет хиляди войници за сътълковението, тя трябваше да го направи.

Нямаше пари, с които да им плати, но и не искаше да ги загуби. Поради това, вместо да ги гони, бе заповядала на господин Нори и капитан Гайбон да дават едни и същи указания на всички наемнически отряди. Разрешаваше им се не повече от определен брой войници да пребивават по едно и също време в Кемлин и трябваше да стоят на лагер не по-близо от една левга от града.

Това трябваше да им внуши идеята, че възнамерява след време да се срещне с тях и да им предложи работа. Можеше да направи това точно сега, след като бе решила да вземе Слънчевия трон. Разбира се, последните наемници, които бе привлякла, в повечето случаи се бяха оказали негодни.

Въпреки неохотата си вдигна чашата с мляко и отпи. Биргит кимна доволно, но Елейн се намръщи. По-добре да остане жадна!

— Ами... — заговори господин Нори, като погледна страницата между пръстите си, — един от наемническите капитани си е направил труда да ви изпрати много... фамилиарно писмо. Нямаше изобщо да ви го донеса, но на втори прочит ми се стори, че е нещо, което трябва да видите. Твърденията на този грубиян са странни, но не бих искал аз да съм този, който ги е пренебрегнал в случай, че се окажат... хм... точни.

Обзета от любопитство, Елейн посегна за листа. Странни твърдения? Не познаваше никакви наемнически капитани. Почеркът на страницата беше неравен, имаше много задраскани думи и правописът тук-там беше... хм, изобретателен. Който и да беше този мъж, тя...

Примига от изумление, щом стигна до края на писмото. След това го прочете още веднъж.

Ваша проклета кралска досаднице,

Ние тука скапано чакаме да поговорим с вас и започваме да се ~~ядосваме~~ притесняваме. (В смисъл ядосваме). Том казва, че вече си кралица, но според мене това не променя нищо, щот ти бездруго винаги се държеше кат кралица. Не забравяй, че аз ти ~~изнесах~~ извлякох хубавото задниче от една дупка в Тийр, ама ти и тогаз се даржа кат кралица, тъй че май не знам що съм изненадан сега че се даржиш като кралица след като наистина си си кралица.

Тъй че май трябва да се даржа с теб като с проклета Кралица и да ти пращам скапано писмо и прочее, да ти говоря вазвишено и да ти привлеча вниманието. Даже си използвах пръстена за печат, щот така било ~~вредно~~ редно. Тъй че поднасям ти официалния си привет. **ТЪЙ ЧЕ ПРЕСТАНИ ДА МЕ ПРИНЕБРЕГВАШ**, за да можем да поговорим. Трябват ми проклетите ти леярни. Скапано важно е.

Мат

п.п. Привет означава поздрав.

п.п.п. Не обръщай внимание на задрасканите думи и лошият правопис. Щях да препиша това писмо, но Том тука ми се смее толкова силно, че искам да го свърша.

п.п.п.п. Не ми обръщай внимание че нарекох задника ти хубав. Едва ли изобщо съм го поглеждал, щот знам, че щеше да ми извадиш очите, ако ме видеше. Освен това вече съм женен, тъй че е без значение.

Елейн не можеше да реши дали да се разгневи, или да ликува. Мат беше в Андор и Том беше жив! Бяха се спасили от Ебу Дар. Дали бяха намерили Олвер? Как се бяха измъкнали от сеанчанците?

Толкова много чувства и въпроси закипяха в нея. Биргит се изправи намръщена, усетила чувствата й.

— Елейн? Какво има? Оскърби ли те това писмо?

Елейн се усети, че кима, и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Биргит изруга и закрачи към нея. Господин Нори изглеждаше стъписан, сякаш съжаляваше, че е донесъл писмото.

Елейн избухна в смях.

Биргит замръзна.

— Елейн?

— Добре съм — каза Елейн, изтри сълзите от очите си и си пое дълбоко дъх. — О, Светлина. Имах нужда от това. На, прочети го.

Биргит дръпна писмото и докато четеше, лицето ѝ светна. Изкикоти се.

— *Ти* си имала хубаво задниче? И го казва той?! Мат е тоя с хубавия задник, като за мъж де.

— Биргит!

— Ами, така си е — каза Биргит и ѝ върна писмото. — И в лице го бива, но това не значи, че не мога да оценя хубав задник, като го видя. Светлина, добре ще е да се върне при нас! Най-после някой, с когото да мога да пия, без да гледат на мен като на проклет военен началник.

— Овладей се, Биргит — каза Елейн, докато сгъваше писмото. Нори изглеждаше скандализиран от разговора. Диелин си замълча. Малко неща можеха да смутят тази жена, а беше чувала и по-лошо от Биргит.

— Добра работа сте свършили, господин Нори — каза Елейн. — Благодаря, че поднесохте това писмо на вниманието ми.

— Значи наистина познавате тези наемници? — попита той малко изненадано.

— Не са наемници. Всъщност не съм сигурна *какво* са. Приятели. И съюзници, надявам се.

Защо *все пак* Мат бе довел Бандата на Червената ръка в Андор? Бяха ли верни на Ранд? Можеше ли да се възползва от тях? Мат беше мошеник, но притежаваше странно добър усет за тактика и военно дело. Един войник под неговото командване щеше да струва колкото десетима от наемните негодници, които бе принудена да привлече.

— Моите извинения за грешката ми, ваше величество — каза Нори. — Трябваше да ви го поднеса по-рано. Осведомителите ми казаха, че тази група наскоро е била наета от Короната на Муранди,

тъй че не взех под внимание настояванията на водача им, че не е наемник.

— Свършили сте добра работа, господин Нори — каза Елейн, едновременно развеселена и обидена. Странно колко често се люшкаше между тези две чувства, когато се намесеше Матрим Каутон. — Светлината знае, че съм предостатъчно ангажирана. Но моля ви, ако някой твърди, че ме познава лично, поне го представяйте на вниманието на Биргит.

— Да, ваше величество.

— Уреди среща с господин Каутон — нареди тя и съжали, че не разполага с време да му отвърне със също толкова оскърбително писмо като неговото. — Кажи му, че трябва да вземе Том с него. Да... му държи юздите.

— Както желаете, ваше величество — отвърна Нори с характерния си вдървен поклон. — Ако позволите да се оттегля...

Тя му кимна благодарно и той излезе.

Елейн държеше разсеяно писмото на Мат. Можеше ли да го използва някак, за да ѝ помогне с неприятностите, които ѝ създаваше Елориен? Както бе използвала Пограничните? Или щеше да е прекалено очебийно?

— За какво са му леярните според теб? — попита Биргит.

— Може да е нещо съвсем просто, например камбана, която да звъни за часа в лагера му.

— Но не мислиш, че е толкова просто.

— Мат има навика да усложнява нещата, а и както го е написал това изречение, намирисва на някоя от хитрините му.

— Вярно. И ако иска просто камбана, може да си спечели достатъчно, за да си купи една само след час игра на зарове.

— Стига де — отвърна Елейн. — Не е *чак* такъв късметлия.

— Трябва да обръщаш повече внимание на хората, Елейн. Мат може да играе на зарове и с Тъмния и пак да спечели.

Елейн поклати глава. Войниците, включително Биргит, бяха толкова суеверни понякога.

— Погрижи се да има малко повече гвардейки на пост, когато дойде. Може да е прекалено въодушевен и не искам да направи някоя сцена.

— Кой *все пак* е този мъж? — попита Диелин объркана.

— Един от другите двама тавирен, които са отраснали с Ранд ал-Тор — отвърна Биргит и изгълта чая си. Беше спряла пиенето, докато Елейн е бременна. Поне още една, която да го изстрада.

— Мат е... особено динамичен индивид — каза Елейн. — Може да е много полезен, когато го държат изкъсо. Когато не е така — както е в повечето случаи, — може да е истинско бедствие. Но каквото и друго да може да се каже за него, той и Бандата му знаят как да се бият.

— Ще ги използваш, нали? — Биргит я погледна разбиращо.

— Разбира се. А доколкото помня от думите на Мат, в Бандата му има много кайриенци. Ако вляза с тази част от Бандата като част от армията ми, може би преходът ще е по-лесен.

— Значи наистина възнамеряваш да се заемеш с това? — попита Диелин. — Да вземеш Слънчевия трон?

— Светът се нуждае от единство — заяви Елейн и стана. — С Кайриен започвам да ни обединявам. Ранд вече контролира Иллиан и Тийр и има връзка с айилците. Всички сме свързани.

Извърна поглед на запад, откъдето можеше да долови онзи възел от чувства, който беше Ранд. Единственото, което изобщо усещаше от него напоследък, беше хладен гняв, заровен дълбоко. Беше ли в Арад Доман?

Елейн го обичаше. Но не възнамеряваше да позволи Андор да се окаже просто поредната част от империята на Дракона. Освен това, ако Ранд *трябваше* да умре при Шайол Гул, кой щеше да управлява тази империя? Тя можеше и да се разпадне, но Елейн се притесняваше, че някой — Дарлин може би — ще се окаже достатъчно силен, за да я задържи цяла. Станеше ли това, Андор щеше да се окаже сам между агресивната сеанчанска империя на югозапад, приемника на Ранд на северозапад и югозапад и обединените Пограничници на север и североизток.

Не можеше да позволи това да се случи. Жената в нея се свиваше от страх при мисълта, че предвижда смъртта на Ранд, но кралицата не можеше да е толкова придилична. Светът се променяше.

— Осъзнавам, че ще е трудно да се управляват две държави — каза Елейн. — Но *трябва* да държа Кайриен. За доброто на двата трона.

Диелин кимна замислено.

— Изглежда, си решена твърдо.

— Да — заяви Елейн. — Но чувствам, че ще трябва да разчитам на Пътуването, ако искам да успея. Нека уредим среща между мен и Сумеко и Ализе. Трябва да обсъдим бъдещето на Родството.

ГЛАВА 12

ПРАЗНА МАСТИЛНИЦА

Мин седеше на перваза на прозореца на дневната си в Тийрския камък и се наслаждаваше на топлината.

Следобедният ветрец лъхаше свеж, колкото и да бе натежал от влагата и миризмите на града долу. Тайренците наричаха това време „студено“, което я караше да се усмихва. Как щяха да реагират тези хора на една добра андорска зима със струпания около сградите сняг и ледените висулки от стрехите?

Единственото, което можеше да се каже за времето напоследък, бе, че е по-малко задушно от обичайното. Топлината, на която се наслаждаваше Мин обаче нямаше нищо общо с горещината във въздуха.

Над града грееше слънчева светлина. В дворовете на Камъка Бранителите непрекъснато се спираха и поглеждаха нагоре към откритото небе. Облаците все още дебнеха на хоризонта, но се бяха разкъсали около града в неестествен пръстен. Съвършен кръг.

Топлината, която изпитваше Мин, не бе от слънчевата светлина.

— Как можеш просто да седиш там? — попита намръщено Нинив.

Мин извърна глава. Прозорецът бе широко отворен, а стените на Камъка бяха дебели. Седеше на перваза присвила колене, пръстите на босите ѝ крака докосваха стената от другата страна. Ботушите и чорапите ѝ лежаха на пода до купчина книги.

Нинив крачеше из стаята. Тийрският камък бе устоявал на обсади и бури, на войни и опустошения, но Мин се чудеше дали изобщо е понасял някога нещо като ядосана Нинив ал-Мийра. Тъмнокосата Айез Седай беше прекарала последните три дни в крачене из коридорите като прасяща мълния, заплашвайки Бранители и хвърляйки в ужас слугите.

— Три дни — каза Нинив. — Няма го от три дни! Последната битка надвисва, а Прероденият Дракон липсва.

- Не липсва — отвърна тихо Мин.
- Знаеш къде е — изсумтя Нинив.
- Няма да те заведе при него, Нинив.
- И защо не? Разбира се, не можеш да...
- Той има нужда да е сам.

Нинив замълча. Отиде до масичката в ъгъла и си наля чаша изстуден тремалкингски черен. Изстуден чай. За Мин това беше странно. Чаят е за да те сгрива в студени дни.

Отново извърна очи на север, към далечната, затулена в облаци мъгла. Доколкото можеше да определи през връзката, гледаше точно към него. Може би беше в Андор? Или в Граничните земи? В началото се бе изкушавала да го търси с помощта на връзката, когато усещаше онази ужасна болка. Болка по-дълбока от раните на хълбока му. Стрдание, гняв и отчаяние. В онези моменти Ранд изглеждаше по-опасен от всякога. Дори в онази нощ — когато бе коленичил над нея и я душеше с едната си ръка — не беше толкова плашещ.

А след това...

Тя се усмихна. А след това бе дошла топлината. Излъчваше се от връзката като утехата на зимна камина. Случваше се нещо чудесно. Нещо, за което бе чакала, без да знае.

— Всичко ще е наред, Нинив — каза тя.

— Как можа да го кажеш това? — Нинив отпи от чая. — Той не унищожи Ебу Дар, но това не означава, че не е опасен. Чу какво за малко е щял да направи на Трам. На *собствения* си баща, Мин.

— Човек не бива да бъде съден за нещо, което „за малко“ е щял да направи, Нинив. Сам се е спрял.

— Но не се спря при гробницата Натрин.

— Не беше необходимо.

— Но ти не го вярваше тогава.

Мин си пое дълбоко дъх. Нинив я подмамваше да влезе в спор. Определено имаше причина да е напрегната. Съпругът ѝ бе тръгнал към смъртта си. Прероденият Дракон — мъж, на когото тя все още гледаше като на свой подопечен — скиташе някъде сам, а Нинив не можеше да направи нищо. А ако имаше нещо, което Нинив да ненавижда, това бе собственото ѝ безсилие.

— Нинив — каза Мин. — Ако това продължи прекалено дълго, ще те заведе при него. Обещавам ти.

Айез Седай присви очи.

— Колко прекалено дълго?

— Няколко дни.

— За няколко дни може да срине Кайриен.

— Наистина ли мислиш, че би направил това, Нинив? — попита тихо Мин. — Наистина?

— Дали го мисля? — Нинив стисна чашата в ръцете си и заби очи в нея. — Някога щях да се изсмея на тази мисъл. Познавах Ранд ал-Тор и момчето в него. Но мъжът, който стана той, ме плаши. Винаги му казвах, че трябва да порасне. А после... после той порасна — потрепери.

Мин понечи да отвърне, но някакво движение привлече вниманието ѝ. Две Деви — Суриал и Лериан — пазеха отворената врата към коридора. Бяха се обърнали и наблюдаваха някой, който се приближаваше. Напоследък около Мин винаги имаше Деви.

След миг влезе Сарийн Немдал.

Жилището на Мин в Камъка не беше просторно — рядко го използваше, защото почти непрекъснато беше с Ранд. В дневната имаше дебел синьо-бял килим и малко бюро от черешово дърво, нищо повече.

Сарийн носеше тъмната си коса сплетена на обичайните плитки, обкръжили почти съвършеното ѝ лице.

— Кацуан Седай има нужда от вас — заяви тя.

— Тъй ли? — рече Нинив. — А Кацуан Седай може ли да се...

— Аланна я няма — продължи невъзмутимо Сарийн. — Изчезнала е от жилището си. Бранителите не са я видели да излиза, а няма следа от портал.

— О. Добре, да вървим тогава — Нинив излезе енергично от стаята.

— И ви казвам, че нищо не усетих — заяви Кореле. Усмихна се и се потупа с пръст по носа. — Не знам как е излязла. Освен ако мислите, че по някакъв начин е измислила летене — което, смея да кажа, не е съвсем изключено предвид някои неща, които станаха напоследък.

„Глупава жена“ — помисли Кацуан и изгледа намръщено Кореле. Лекомислието ѝ бе за предпочитане пред самоувереността на някои други Айез Седай, но точно днес Кацуан нямаше търпението за това.

Жълтата сви рамене, все още усмихната, но не каза нищо повече. Кацуан огледа малката стая. Място за скрин за дрехите, креват и бюро. Би очаквала, че една Айез Седай ще настоява за повече, дори в Тийр. Разбира се, Аланна не издаваше интимната си връзка с Дракона. Повечето не знаеха за нея.

Другите две Айез Седай — Рафела Циндал и Бера Харкин — стояха отстрани. Бера каза, че усетила Аланна да прелива, но нищо сериозно. Със сигурност не достатъчно, за да сътвори портал.

Да я изгори дано! Кацуан беше смятала Аланна за благонадеждна жена, въпреки отскорошната ѝ упоритост. Явно се беше измъкнала преднамерено. Дрехите ги нямаше от раклата, а на писалището ѝ нямаше почти нищо. Само една празна мастилница беше останала.

— Нищо ли не ти каза? — попита Кацуан.

— Нищо, Кацуан Седай — отвърна Бера. — Не сме си разменяли нещо повече от някоя дума вече от няколко недели. Аз... ами, често чувах да плаче в стаята си.

— За какво е цялата тая суетня? — намеси се нов глас и Кацуан се обърна към входа и влязлата Нинив. — Тя е една от нас и доколкото разбирам, е свободна да напусне когато си пожелае.

— Ба — каза Кацуан. — Момичето не е само една от нас. Тя е инструмент. Важен — посегна към бюрото и вдигна един лист, който бяха намерили в стаята. Беше сгънат и с кървавочервен восъчен печат от едната страна. — Познаваш ли това?

Нинив се намръщи.

— Не. Трябва ли?

Лъжеше ли, или беше искрена? Кацуан мразеше да не може да разчита на думите на жена, която се нарича Айез Седай. Но Нинив ал-Мийра изобщо не беше държала Клетвената палка.

Но пък очите ѝ гледаха объркано. На Нинив трябваше да се вярва още повече че се гордееше с честността си. Освен ако тя не беше фасада. Освен ако не беше Черна.

„Внимавай — помисли си Кацуан. — Да не станеш накрая недоверчива като момчето.“ Нинив не беше дала бележката на Аланна,

което отхвърляше последната ѝ добра хипотеза за произхода ѝ.

— Та какво е това, Кацуан Седай? — настоя Нинив. Поне използва почетното обръщение. Кацуан едва се сдържа да не я сгълчи за тона обаче. Но пък честно казано, чувстваше се също толкова отчаяна като Нинив. Имаше времена, когато такива чувства бяха оправдани. Очакването на края на света, докато Прероденият Дракон е извън всякакъв контрол, беше едно от тях.

— Не съм сигурна — отвърна Кацуан. — Писмото е било отворено припряно — хартията е разкъсана. Беше на пода и бележката вътре я няма. Както и дрехите и най-необходимите вещи на момичето.

— Но защо е толкова важно? — попита Нинив.

Мин също се вмъкна в стаята, а две Девы заеха позиции на вратата. Беше ли разбрала Мин вече истинската причина айилките да вървят по петите ѝ?

— Защото, Нинив — каза Мин, — тя е път към него.

— Не по-добър, отколкото си ти, Мин — изсумтя Нинив.

— Нинив — каза сухо Кацуан. — Може да си мислиш, че си много убедителна, но Сянката има средства да направи някои хора потизивчиви.

Нинив се изчерви и замърмори нещо. Да, Аланна можеше да посочи пътя към Преродения Дракон. Ако я бяха отвлекли агенти на Тъмния, Ранд нямаше как да се скрие от тях.

— Постъпили сте глупаво — каза Нинив. — Трябвало е да я пазят сто Девы.

— Отстъпниците и преди са знаели къде да го намерят — заяви Кацуан, въпреки че вътрешно се съгласи с нея. *Наистина* трябваше да се погрижи да пазят по-добре Аланна. — И той е оцелявал. Това е просто още едно от нещата, за които трябва да си даваме сметка — въздъхна. — Може ли някоя да ни донесе чай?

Тази, която отиде да го донесе, беше Бера, въпреки че Кацуан не беше полагала особени усилия да наложи влиянието си над нея. Какво пък, реномето, изглежда, все пак струваше нещо.

Бера се върна бързо. Кацуан бе излязла в коридора да помисли. Взе чашката и се стегна за горчивия вкус на чая — беше помолила за него отчасти защото имаше нужда да помисли, а една жена с празни ръце често изглежда нервна.

Вдигна чашката към устните си. След това какво? Да попита Бранителите при портата на Камъка? Предната нощ — след малко натиск — Аланна бе потвърдила, че ал-Тор все още е на същото място. На север, в Андор може би. От три дни. Какво правеше глупавото момче...

Кацуан замръзна. Вкусът на чая беше добър.

Беше чудесен всъщност. Съвършено подсладен с мед. Съвсем лека горчива жилка и отпускащ аромат. Бяха минали недели, може би месеци, откакто бе вкусвала чай, който да не е развален.

Мин ахна. Обърна се рязко към северния квартал на града. Двете Деви на прага се втурнаха по коридора. Подозренията на Кацуан бяха потвърдени. Грижливото им наблюдение на Мин бе не толкова за да я пазят, колкото за да следят за знаци от...

— Той е тук — промълви Мин.

ГЛАВА 13

ЗА КАКВО Е БИЛ ИЗКОВАН

Мин изхвърча от портата Драконова стена на източната страна на Камъка и се втурна през двора. Като че ли цял клан айилци се изсипа навън зад нея. Разпръснаха се около Мин като сърни, заобикалящи дъб. Затичаха се изящно и бързо между слисани Бранители и коняри към крепостната стена.

Дразнеше я колко лесно я надбягаха — преди години се гордееше, че може да надвие всяко познато момче в честно надбягване. Сега... е, твърде многото месеци, прекарани в ровене из книги...

Все пак надмина Айез Седай, задържани от необходимостта да поддържат полагащото се благоприличие. Самата тя отдавна бе захвърлила всякакво чувство за благоприличие заради своя снажен пастир. Тъй че тичаше към портата, благодарна за бричовите и ботушите си.

И ето го и него. Тя спря рязко и се загледа през рехавата редица айилци в кадин-сор към високия мъж, който стоеше и говореше с двама Бранители от охраната на стената. Той се обърна и я погледна. Можеше да усети идването ѝ, както и тя го усещаше.

Беше си намерил отнякъде старо кафяво наметало. Имаше ръкави като палто, макар да падаше свободно от раменете. Под него беше по риза и фини черни панталони.

От толкова близо топлината през връзката изглеждаше съкрушителна. Не можеха ли другите да го видят? Искаше ѝ се да вдигне ръце и да заслони очите си, макар че всъщност нямаше нищо за виждане. Беше просто връзката. Само дето... въздухът сякаш *наистина* се изкривяваше около него. Трик на слънчевата светлина ли беше това? Нови видения кръжаха около главата му. Обикновено ги пренебрегваше, но този път не можа. Отворена пещера, зяпнала като уста. Зацапани с кръв скали. Двама мъртви мъже на земята, обкръжени от редици и редици тролоци, лула с къдрещ се от нея дим.

Ранд срещна погледа ѝ и — въпреки връзката — тя се изуми от това, което видя. Сивите му очи бяха по-дълбоки. Имаше леки бръчици около тях. Имало ли ги беше преди? Разбира се, че беше твърде млад за това.

Очите обаче не изглеждаха млади. За миг я обзе паника. Същият мъж ли беше това? Бяха ли откраднали Ранд, когото обичаше, бяха ли го подменили с някаква древна *сила*, с мъж, когото никога нямаше да може да опознае и да разбере? Беше ли го загубила в края на краищата?

А после той се усмихна и очите — колкото и дълбоки да бяха станали — бяха неговите. Тази усмивка бе нещо, което бе чакала да види отново от много дълго време. Сега бе много по-уверена от онази, която ѝ бе показвал в ранните им дни, но беше все така уязвима. Позволи ѝ да види част от него, до която никой друг не бе допускан никога.

Тази част беше млада и някак все още невинна. Тя затича към него и го стисна в прегръдките си.

— Празноглав глупак такъв! Три дни! Какво прави цели три дни?

— Съществувах, Мин — отвърна той и я прегърна.

— Не знаех, че е толкова трудна задача.

— За мен е, понякога — замълча, а тя бе доволна, че е с него. Да, беше същият мъж. Променен — и то към по-добро, — но все пак Ранд. Притисна се в него. Беше ѝ все едно, че наоколо се събираха хора, все повече и повече. Да гледат.

Най-сетне въздъхна и го пусна с неохота.

— Ранд. Аланна е заминала.

— Да. Усетих я. Някъде на север. В Граничните земи, може би Арафел.

— Могат да я използват против теб, да открият къде си.

Той се усмихна. Светлина, колко хубаво беше това изражение на лицето му отново!

— Сянката няма нужда от нея, за да ме намери, Мин, нито ще има повече. Всичките ѝ очи са приковани право в мен и така ще бъде, докато не ги ослепя.

— Какво? Но, Ранд...

— Всичко е наред, Мин. Времето, когато Сянката можеше да ме накара кротко да замълча — и така да спечели, — отмина. Сблъсъкът е

гарантиран и викът, който предизвиква лавината, прозвуча.

Сякаш грееше, изпълнен с живот. Тръпката от това бе опияняваща. Задържа едната си ръка около нея — ръката с чукана — и се обърна към айилците.

— Имам тох.

В двора цареше хаос, но айилците стояха притихнали, неподвижни.

„Чакат това“, помисли Мин. Не бяха точно враждебни, но и не споделяха възбудата на Бранителите. Тайренците смятаха, че Ранд се е върнал, за да ги поведе към Последната битка.

Руарк пристъпи напред и заговори:

— В Пустошта има едно животно. Мийгирлинг. Много прилича на плъх, но е много по-глупаво. Ако го сложиш близо до зърно, ще тръгне право към него независимо от опасността. Колкото и пъти да пада в дупката между себе си и храната, ще повтори същото действие, щом го върнеш на старта. Айилските деца си играят с тия животинчета — изглежда Ранд. — Не бях си помислял, че ще се окажеш мийгирлинг, Ранд ал-Тор.

— Обещавам никога повече да не ви оставям — заяви Ранд. — Не и по свой избор и не и без да ви уведомя и — с тяхно съгласие — ще вземам Деви за охрана.

Айилецът не помръдна.

— Това ще те предпази да си спечелиш още тох. Няма да промени станалото обаче. А бяха дадени обещания.

— Вярно е — Ранд го погледна в очите. — Ще срещна своя тох, Руарк.

Нещо премина между двамата. Нещо непонятно за Мин и айилците се разстъпиха, видимо успокоени. Две Деви пристъпиха напред за охрана на Ранд. Руарк се върна с другите при малката група Мъдри, които наблюдаваха сцената от страни.

— Ранд?

— Всичко ще се оправи, Мин — отвърна ѝ той, макар в тона му да се долавяше мрачна нотка. — Това беше едно от нещата, което трябваше да оправи. Едно от многото — свали ръката си от нея и огледа двора някак колебливо, сякаш търсеше нещо. Каквото и да беше, не го видя и закричи към дошлия току-що задъхан от бързана крал Дарлин.

Крал Дарлин се поклони, с ръка на ефеса на тясната си рапира.

— Милорд Дракон. Тръгваме ли най-сетне?

— Повърви с мен, Дарлин — каза в отговор Ранд и закрачи през двора. — Много има да се свърши. Кой още е тук? Нарисма, Флин. Чудесно — кимна на двамата Аша'ман в черните куртки, току-що пристигнали на бегом. — Вашите Айез Седай? А, ето ги и тях. Е, това ще е следващото. Кайнея, ще бъдеш ли така добра да ми събереш няколко вестonosци?

Една от Девите — жена с необичайно тъмна за айилка коса — затича да изпълни молбата. Намръщена, Мин закрачи с Ранд и Дарлин. Двамата Аша'ман тръгнаха в крак след тях.

Групата на Айез Седай се водеше от Нинив и Мерайз. Спряха, щом видяха приближаващия се Ранд, та той да отиде да ги поздрави. Изглеждаха неспокойни — нещо неприсъщо за Айез Седай.

Ранд прекоси гъмжащия от хора двор, навлезе в сянката на високите стени на Камъка и спря пред тях.

— Ранд ал-Тор — започна Нинив и скръсти ръце пред гърдите си. — Ти си...

— Идиот? — довърши Ранд вместо нея и се позасмя. — Нагъл глупак? Тъпо инатливо момченце, на което трябва здраво да му се дръпнат ушите?

— Тъ. Да.

— Съвсем вярно, Нинив. Вече го разбирам. Може би най-сетне придобих малко благоразумие. Ще трябва да измислиш нови обиди обаче. Тези, които използваш, са се изтъркали като ланска дантела. Някой да доведе Кацуан. Обещавам, че няма да я екзекутирам.

Айез Седай като че ли се стъписаха, но Мин се усмихна. Увереността му отново се бе надигнала след словесния сблъсък с айилците. Остана безкрайно доволна, като видя как обезоръжи Айез Седай и как всичките упреци и обвинения замряха на устните им. Мерайз прати един слуга да доведе Кацуан.

— Нарисма — каза Ранд. — Трябва да отидеш при армията на Пограничните, дошли да ме търсят. Допускам, че все още са във Фармадинг. Кажи на водачите, че приемам условията им и че след няколко дни ще ида да се срещна с тях.

— Милорд Дракон? Разумно ли е, предвид характера на онова място?

— Разумно? Благоразумието е за тези, които възнамеряват да живеят дълго, Наришма. Дарлин, искам Висшите лордове и дами строени, за да ме посрещнат. Също така да се оповести, че Бялата кула отново е обединена и че Егвийн ал-Вийр е Амирлинският трон.

— Какво?! — възкликна Мерайз. Няколко от другите Айез Седай ахнаха.

— Ранд — каза Мин тихо. — Съмнявам се, че Амирлин ще е доволна, ако направиш разделението публично достояние.

— Права си — отвърна Ранд. — Дарлин, напиши прокламация, че Егвийн ал-Вийр е наследила Елайда а-Ройхан като Амирлин. Би трябвало да е достатъчно за оповестяване, без да се разкрива прекалено много. Светлината знае, няма защо да правя *още нещо*, за да ядосам Егвийн.

— *Още нещо* ли? — попита Кореле. Беше пребледняла.

— Да — отвърна хладно Ранд. — Вече бях в Бялата кула, за да се срещна с нея.

— И те са те *пуснали*? — възкликна Кореле.

— Не им дадох избор. Дарлин, бъди така добър да събереш силите ни тук. Искam ги събрани до вечерта. Флин, ще ни трябват портали. Големи. Може би ще е нужен кръг.

— Тарвинската клисура? — попита Нинив нетърпеливо.

Ранд я погледна и Мин усети болката му — остра, пареща, *истинска*.

— Още не, Нинив. Налях горещо масло в Бялата кула и скоро ще заври. Време. Нямаме *време*! Ще пратя помощ на Лан, заклевам ти се, но точно сега трябва да се приготвя да се изправя срещу Егвийн.

— Да се изправиш срещу нея? — Нинив пристъпи напред. — Ранд, какво си направил?

— Каквото трябваше да се направи. Къде е Башийр?

— Беше извън града с хората си, милорд Дракон — отвърна Флин. — Да разтърчат конете. Трябва скоро да се върне.

— Добре. Той идва с мен до Арад Доман. Ти също, Нинив. Мин — погледна я и невъобразимите му очи сякаш я притеглиха. — *Имам нужда* от теб, Мин.

— Имаш ме. Глупчо.

— Каландор — каза Ранд. — Той има роля в това. Трябва да откриеш каква е. Не мога да запечатам Въртела както опитам

последния път. Нещо ми липсва. Нещо съдбовно важно. Открий ми го.

— Ще го открия, Ранд — полазиха я ледени тръпки. — Обещавам.

— Разчитам на теб — вдигна очи, когато една закачулена фигура в дебело наметало излезе от един близък вход.

— Кацуан Мелайдрин — заговори Ранд високо. — Опрощавам ти всички минали грешки и отменям изгнанието ти. Не че беше нещо повече от дребно неудобство за теб.

Тя изсумтя и смъкна качулката.

— Ако си въобразяваш, че носенето на наметало в тази жегата е „дребно“ неудобство, момченце, значи ти е нужен урок в обратното. Вярвам, че разбираш грешката в деянието си. Струва ми се, че е неуместно аз да имам нужда от „прошка“ или „опрощение“ в случая.

— Е, добре. Приеми тогава прошката ми заедно с извинението ми. Би могло да се каже, че бях под необичайно напрежение напоследък.

— Точно ти — заговори строго Кацуан — не можеш да си позволиш житейското бреме да те тласка.

— Напротив. Аз съм този, в който се превърнах заради това бреме, Кацуан. Металът не може да се оформи без ударите на чука. Но това е без значение. Ти се опита да ме манипулираш и се провали ужасно. Но с този провал ми показва нещо.

— И то е?

— Мислех, че ме изковават в меч — каза Ранд и погледът му стана някак унесен и отчужден. — Но грешах. Не съм оръжие. Никога не съм бил.

— Тогава какво си? — попита Мин, обзета от искрено любопитство.

Той й се усмихна и пак се обърна към Кацуан.

— Кацуан Седай, имам задача за теб, стига да я приемеш.

— Ще зависи от задачата — отвърна тя и скръсти ръце.

— Трябва да ми откриеш местонахождението на едно лице. Един, който липсва и за когото подозирам, че вече е в ръцете на добронамерени съюзници. Виждаш ли, уведомиха ме, че Бялата кула държи Матин Степанеос.

Кацуан се намръщи.

— И ти го искаш?

— Ни най-малко. Все още не съм решил какво да правя с него, тъй че засега може да остане проблем на Егвийн. Не, лицето, което искам, вероятно е някъде в степта на Каралайн. Ще ти обясня повече, когато останем насаме.

Висшите лордове и дами вече се събираха. Ранд погледна към тях, след това отново огледа двора, сякаш търсеше нещо. Нещо, което го притесняваше.

Обърна се отново към висшите благородници. Мин ги наблюдаваше скептично. С изключение на Дарлин никога не я бяха впечатлявали. Изглеждаха рошави и раздърпани, явно събрани от дрямка или ядене, макар да носеха пищните си бухнали коприни. Изглеждаха странно не на място сред двора на Камъка, където всеки друг си имаше задача и цел.

„Не бива да съм толкова сурова към тях“, помисли си Мин. Но пък беше виждала неведнъж как сплетните и интригите им обезсърчаваха Ранд. Освен това никога не бе изпитвала добри чувства към хора, които се смятат за по-важни от всички други.

— Строй се в редица — каза Ранд, докато вървеше към тях.

Висшите лордове и дами го погледнаха объркани.

— В редица! — повтори Ранд гръмко и рязко. — Веднага.

Заподреждаха се припряно. Ранд тръгна по редицата, като започна от Дарлин. Спираше се пред всеки мъж и жена и ги поглеждаше в очите. Чувствата му бяха... странни. Може би лека нотка на гняв. Какво правеше?

Дворът затихна. Ранд продължи по редицата, като поглеждаше всеки благородник, без да казва нищо. Мин ги огледа. Точно преди края на редицата Вейрамон — висок, с оредяла сива коса и намаслена островърха брада — непрекъснато хвърляше погледи към Ранд, след което извърщаше очи.

Най-сетне Ранд стигна до него и каза тихо:

— Погледни ме в очите, Вейрамон.

— Милорд Дракон, аз, разбира се, не съм достоен да...

— Погледни ме!

Вейрамон се подчини, но с някакво странно усилие.

— Значи *наистина* си ти — каза Ранд. Мин усети разочарованието му. Ранд погледна Анайела, последната в редицата.

Хубавата жена се бе отдръпнала крачка назад и бе извърнала глава. — Вие двамата.

— Милорд... — почна Вейрамон, но Ранд го прекъсна:

— Искam да предадете посланието ми. На другите от вашето... сдружение. Кажете им, че вече не могат да се крият сред съюзниците ми.

Вейрамон се опита да се направи на възмутен, но Ранд пристъпи към него. Очите на благородника се разшириха от ужас, а Анайела заслони лицето си с ръка.

— Кажете им — продължи Ранд с тих, но настойчив глас, — че вече не съм сляп.

— Защо... — промълви Анайела. — Защо ни пускате?

— Защото днес е ден за обединение — каза Ранд. — Не е ден за смърт. Вървете.

Двамата се отдръпнаха от редицата. Изглеждаха съсипани. Всички в двора наблюдаваха ставащото изненадани и объркани. Айилците обаче заудряха с копията си по щитовете. Анайела и Вейрамон се скриха в сенките на двора и се шмугнаха в Камъка.

— Лий — каза Ранд. — Вземи още две. Наблюдавайте ги.

Три Девы се отделиха от охраната му и затичаха след двамата доскорошни благородници. Мин се приближи до Ранд и го хвана за ръката.

— Ранд? Какво стана? Какво видя в тях?

— Времето за криене свърши, Мин. Сянката изигра играта си и загуби. Вече е време за война, а не хитруване.

— Значи са Мраколюбци? — попита тя намръщено.

Ранд се обърна към нея и се усмихна.

— Вече не са заплахa. Аз... — изведнъж млъкна и погледна настрани. Мин се обърна и се смрази.

Трам ал-Тор стоеше на стълбите пред един вход. Чувствата на Ранд отново забушуваха и Мин разбра какво е търсил с поглед преди малко.

Трам гледаше сина си. Косата му бе побеляла и лицето му бе набраздено от бръчки, ала изглеждаше силен и внушителен като малцина други.

Ранд вдигна ръка и множеството — включително Айез Седай — се разстъпи пред него. Той бавно тръгна между тях. Колебливо изкачи

няколко стъпала. Дворът притихна, дори чайките спряха крясъците си.

Ранд спря и Мин усети колебанието му, срама и ужаса. Изглеждаше толкова странно. Ранд, който се бе изправял срещу Отстъпници, без да трепне, се страхуваше от баща си.

А после Ранд взе на две бързи крачки последните няколко стъпала и сграбчи Трам в обятията си. Остана на едно стъпало по-долу, което почти ги изравни на височина. Всъщност в тази поза Трам изглеждаше почти като великан, а Ранд — момче, вкопчило се в него.

И там, прегърнал своя баща, Прероденият Дракон заплака.

Събраните — Айез Седай, тайренци и айилци — наблюдаваха сцената мълчаливо. Никой не помръдваше и не извърщаше поглед. Ранд затвори очи.

— Съжалявам, татко — промълви толкова тихо, че Мин едва го чу. — Толкова съжалявам.

— Няма нищо, синко. Няма нищо.

— Толкова ужасни неща направих...

— Никой не върви по тежък път, без да залитне от време на време. Но ти не се прекърши, когато падаше. Това е важното.

Ранд кимна. Постояха още малко прегърнати. Накрая Ранд се отдръпна и посочи Мин, която бе застанала в подножието на стълбището.

— Татко. Искам да ти представя някого.

Трам се засмя.

— Три дена минаха, Ранд. Вече се запознахме с нея.

— Да, но аз не съм ти я представил — Ранд махна на Мин, а тя вдигна вежда и скръсти ръце. Той я погледна умолително и тя въздъхна и изкачи стъпалата.

— Татко — каза Ранд и я прегърна. — Това е Мин Фаршоу. Тя ми е много скъпа.

ГЛАВА 14

КЛЕТВА

Егвийн се изкачваше по полегат склон. Зелена трева шушнеше под нозете ѝ, свеж прохладен ветреца духаше в лицето ѝ. Лениви пеперуди прелитаха от цвят на цвят като любопитни дечица, надничали в килери. Тя накара обувките си да изчезнат, за да може да усеща стръковете под краката си.

Вдиша дълбоко, усмихна се, а след това погледна нагоре към кипналите черни облаци. Настръхнали, бурни и безмълвни въпреки аметистовите блясъци на мълниците. Ужасна буря горе, кротка зелена морава долу. Раздвоение в Света на сънищата.

Странно, сега Тел-айеран-риод изглеждаше по-нереален, отколкото при първите ѝ посещения с помощта на тер-ангреала на Верин. Беше се отнасяла към него като към място за игра, сменяла бе облеклото си по приумица, приела, че тук е в безопасност. Не беше разбирала. Тел-айеран-риод бе безопасен колкото мечи капан, боядисан в хубав цвят. Ако Мъдрите не ѝ бяха помогнали, можеше и да не доживее да стане Амирлин.

„Да, мисля, че е това.“ Ниските зелени хълмове, горичката. Първото място, където бе дошла, вече преди повече от година. Имаше нещо многозначително в това, че стои тук, след като бе дошла толкова далече. При все това сякаш бе изминала същото разстояние и за много по-кратко време.

Докато беше пленница в Кулата, си беше напомняла многократно, че във всеки момент трябва да се съсредоточава само върху един проблем. Обединението на Бялата кула беше първият. Сега обаче проблемите, както и възможните решения, изглеждаха неизброими. Затрупваха я и я въвличаха във всички неща, които *трябваше* да прави.

За щастие през последните няколко дни в града неочаквано бяха намерени зърнени запаси. Единият се оказа склад, чийто собственик

беше умрял през зимата. Другите бяха по-малки, по няколко чувала тук-там. Забележителното бе, че нямаше и следа от гниене.

Тази вечер имаше две срещи, за да реши други проблеми. Най-голямата ѝ трудност щяха да са възприятията на хората, с които се срещаше. Нито една от двете групи нямаше да я приеме като това, което бе станала.

Затвори очи и с усилие на волята се пренесе. Когато ги отвори, стоеше в голяма зала с ъгли, потънали в дълбоки сенки и колони, издигащи се като масивни кули. Сърцето на Тийрския камък.

Две Мъдри седяха на пода в центъра на залата, сред гора от колони. Лицата им над светлокафявите им поли и бели блузи бяха отчетливо различни. Баир беше сбръчкана от старост като кожа, оставена да съхне на слънце. Въпреки цялата ѝ сериозност бръчици на усмивка се къдреха от очите и устата ѝ.

Лицето на Амис бе копринено гладко, заради дарбата ѝ да прелива. Не беше лишено от възраст, но издаваше толкова чувство, че тя спокойно можеше да мине за Айез Седай.

Двете бяха увили шаловете си на кръста, а блузите им бяха развързани. Егвийн седна пред тях, но остана облечена като влагоземка. Амис повдигна вежда. Дали си мислеше, че Егвийн трябва да се преоблече? Или одобряваше, че не се прави на нещо, което не е? Трудно бе да се разбере.

— Битката в Бялата кула свърши — каза Егвийн.

— Елайда а-Ройхан? — попита Амис.

— Отвялякоха я сеанчанците — отвърна Егвийн. — Бях приета за Амирлин от привърженичките ѝ. Положението ми съвсем не е сигурно — понякога имам чувството, че се крепя на камък, който едва се крепи върху друг камък. Но Бялата кула отново е цяла.

Амис цъкна тихо с език, вдигна ръка и в нея се появи шал на многоцветни ресни — шалът на Амирлин.

— Значи трябва да носиш това.

Егвийн въздъхна. Странно колко много залагаше на мнението на тези жени. Взе шала и го нагласи около раменете си.

— Сориля няма да хареса тази новина — рече Баир и поклати глава. — Тя все още се надяваше, че ще оставиш онези глупачки в Бялата кула и ще се върнеш при нас.

— Внимавай, ако обичаш — Егвийн си сътвори чашка чай. — Аз не само съм една от тези глупачки, приятелко, но и тяхната водачка. Кралица на глупачките, би могло да се каже.

Баир се поколеба.

— Имам тох.

— Не и защото казваш истината — увери я Егвийн. — Много от тях са глупачки, но не сме ли всички глупци в някой момент? Вие не ме оставихте с грешките ми, когато ме намерихте да бродя из Тел-айеран-риод. По същия начин и аз не мога да оставя онези в Бялата кула.

Амис присви очи.

— Пораснала си много след последната ни среща, Егвийн ал-Вийр.

Това я въодушеви.

— Трябваше да порасна. Животът ми бе труден напоследък.

— Когато се срути покривът им — каза Баир, — някои започват да извличат отломките и така укрепват. Други отиват на гости в твърдината на брат си и пият водата му.

— Виждали ли сте Ранд наскоро? — попита Егвийн.

— Кар-а-карн е прегърнал смъртта — каза Амис. — Отказал се е да се мъчи да е силен като камъните. Вместо това е добил силата на вятъра.

— Почти ще се наложи скоро да престанем да го наричаме момче — Баир се усмихна. — Почти.

Егвийн не издаде стъписването си. Беше очаквала да са недоволни от Ранд.

— Държа да знаете за уважението, което храня към вас. Имате голяма чест затова, че ме приехте така. Мисля, че единствената причина да виждам по-надалече от сестрите си е защото ме научихте да ходя с изправен гръб и високо вдигната глава.

— Това беше просто — отвърна Амис, явно доволна. — Нещо, което би трябвало да прави всяка жена.

— Малко удоволствия са по-приятни от това да вземеш конец, оплетен от друг — каза Баир, — и да го разплетеш. Само че ако конецът е от лош материал, никакво разплитане няма да го спаси. Ти ни предложи добър материал, Егвийн ал-Вийр.

— Жалко, че няма начин да обучите повече Сестри в порядките на Мъдрите — каза Егвийн.

— Можеш да ги пратиш при нас — рече Амис. — Особено ако се нуждаят от наказание. Няма да ги глезим като Бялата кула.

Егвийн настръхна. Боят, който бе изтърпяла, бил „глеzene“? В тази битка нямаше да влезе обаче. Айилците винаги щяха да смятат, че влагоземските порядки са меки, и нищо нямаше да промени това мнение.

— Едва ли Сестрите биха се съгласили — каза тя предпазливо. — Но може би ще е от полза да пращаме млади жени — тези, които все още се обучават — на учение при вас. Отчасти затова и моето обучение бе толкова ефикасно. Все още не бях усвоила порядките на Айез Седай.

— А те биха ли се съгласили? — попита Баир.

— Би могло — отвърна Егвийн. — Ако пращаме Посветени. За новачките ще се сметне, че са твърде неопитни, за Сестрите ще е унизително. Но Посветени... може би. Ще е нужно добро основание, за да се уверят, че ще е от полза за Бялата кула.

— Би трябвало да им кажеш да тръгнат и да очакваш да се подчинят — каза Баир. — Нямах ли най-голямото достойнство сред тях? Не трябва ли да слушат съвета ти, когато е мъдър?

— Кланът винаги ли прави каквото поиска вождът? — попита на свой ред Егвийн.

— Не, разбира се — отвърна Амис. — Но влагоземците винаги угаждат на крале и господари. Като че ли обичат да им казват какво да правят. Кара ги да се чувстват сигурни.

— Айез Седай са различни — отвърна Егвийн.

— Айез Седай непрекъснато намекуват, че всички ние трябва да се учим в Бялата кула — рече Амис. Тонът ѝ издаде какво мисли за тази идея. — Дърдорят и дърдорят шумно като сляпо дърдавче, което не може да различи деня от нощта. Трябва да разберат, че никога няма да направим такова нещо. Кажи им, че ще пращаш жени при нас да учат нашите порядки, за да можем да се разбираме взаимно. Това си е самата истина. Няма нужда да знаят, че ги пращаш и за да станат по-силни в изпитанието.

— Това би могло да свърши работа.

Егвийн беше доволна. Планът бе почти същият, който искаше рано или късно да постигне.

— Тази тема може да се обсъди в по-леки дни — каза Баир. — Долавям у теб по-голяма тревога от това, Егвийн ал-Вийр.

— Имам по-голяма тревога — отвърна тя. — Ранд ал-Тор. Той каза ли ви какво заяви, когато посети Бялата кула?

— Каза, че те е ядосал — отвърна й Амис. — Действията му ми се сториха странни. Посещава ви след всичките му приказки как Айез Седай го пленили и го затворили в един сандък?

— Беше... различен, когато дойде — каза Егвийн.

— Прегърнал е смъртта — повтори Баир и кимна. — Превръща се в истински Кар-а-карн.

— Говореше властно. Но думите му бяха безумни. Каза, че ще счупи печатите на затвора на Тъмния.

Амис и Баир замръзнаха.

— Сигурна ли си за това? — попита Баир.

— Да.

— Това е обезпокоителна вест — отрони Амис. — Ще поговорим с него за това. Благодаря ти, че ни осведоми.

— Ще събирам тези, които са готови да му се противопоставят — Егвийн се отпусна. До този момент не беше сигурна по кой път ще тръгнат Мъдрите. — Може би Ранд ще се вслуша в разума, ако се чуят достатъчно гласове.

— Не е от тези, които са склонни да се вслушват в разума — въздъхна Амис и стана. Егвийн и Баир също станаха. Връзките на блузите на Мъдрите се стегнаха мигновено.

— Времето, когато Бялата кула можеше да пренебрегва Мъдрите, мина отдавна — каза Егвийн. — Както и Мъдрите да отбягват Айез Седай. Трябва да работим заедно. Ръка за ръка, като сестри.

— Стига да не е някоя заслепена от слънцето нелепа идея Мъдрите да се обучават в Кулата — отвърна Баир. Усмихна се да покаже, че е шега, но успя само да оголи белите си зъби.

Егвийн също се усмихна. *Наистина* искаше Мъдрите да се учат в Кулата. Съществуваха много начини за преливане, в които Айез Седай бяха по-добри от тях. От друга страна, Мъдрите бяха по-добри в съвместната работа и — трябваше да го признае, макар и с неохота — във водачеството.

Двете страни можеха да научат много една от друга. *Щеше* да намери начин да ги свърже. Все някак.

Сбогува се сърдечно с двете Мъдри и се загледа след тях, докато се стопиха и изчезнаха от Тел-айеран-риод. Да можеше само техният съвет да се окаже достатъчен, за да отклони Ранд от безумния му план. Но едва ли.

Вдиша дълбоко. След миг вече стоеше в Съвета на Кулата, стъпила в самия център на Пламъка на Тар Валон. Седем цветни спирали се извиваха от нея и продължаваха до външния кръг на куполната камера.

Нинив я нямаше. Егвийн присви устни от яд. Проклетата жена! Можеше да постави Бялата кула на колене, да привлече на своя страна най-непоколебимата Сестра от Червената Аджа, да спечели уважението на най-коравите Мъдри, но Светлината да ѝ е на помощ, ако ѝ потрябваше верността на приятелите ѝ! Ранд, Гавин, Нинив — всеки от тях по свой начин я вбесяваше.

Скръсти ръце и зачака. Може би Нинив все пак щеше да дойде. Ако не, нямаше да я разочарова за първи път. Погледна към прозореца-витраж зад Амирлинския трон. Пламъкът в центъра мятеше искри, сякаш зад него грееше слънчева светлина, макар Егвийн да знаеше, че кипналите черни облаци са покрили цялото небе в Света на сънищата.

И изведнъж се смрази.

Там, врязано в стъклото под Пламъка на Тар Валон, се виждаше голямо очертание с формата на Драконовия зъб. Не беше част от оригиналната украса на прозореца. Егвийн пристъпи напред и огледа стъклото.

„Съществува трета константа освен Създателя и Тъмния — прозвуча в ума ѝ педантичният глас на Верин, спомен от друго време. — Съществува свят, разположен във всеки от другите, вътре във всички тях едновременно. Или може би ги обкръжава. Писатели от Приказния век са го нарекли Тел-айеран-риод.“

Дали този прозорец не изобразяваше друг свят, където Дракона и Амирлин властват над Кулата заедно?

— Интересен прозорец — чу се глас зад нея.

Егвийн се сепна и се обърна. Нинив стоеше от другата страна на Пламъка, облечена в яркожълта рокля, обшита със зелено по стегнатия

корсаж и полата. Носеше червена точка в средата на челото, а косата ѝ бе сплетена в обичайната плитка.

Обля я вълна на облекчение. Най-после! От месеци не беше виждала Нинив. Изруга се наум, че бе позволила да я изненадат, придаде гладкост на лицето си, а след това прегърна Извора и запрече Дух. Няколко обърнати навътре прегради може би щяха да помогнат да не се изненада отново. Елейн трябваше да пристигне малко по-късно.

— Не аз избрах тази фигура — каза Егвийн и погледна отново към прозореца. — Това е интерпретация на Тел-айеран-риод.

— Но самият прозорец е истински, нали? — попита Нинив.

— За съжаление. Една от дупките, оставени от сеанчанците, когато нападناха.

— Нападнали са?!

— Да. — „Щеше да го знаеш, ако изобщо бе откликнала на призива ми!“

Нинив скръсти ръце и двете се загледаха над Пламъка на Тар Валон в центъра на пода. Трябваше да се справи с това много внимателно. Нинив можеше да е бодлива като най-лошия трън.

— Е — заговори Нинив с едва доловимо притеснение. — Знам, че си много заета, а Светлината ми е свидетел, че имам да свърша доста неща. Кажи ми новините, които смяташ, че трябва да знам, и да си ходя.

— Нинив. Не те доведох тук само за да ти кажа новини.

Нинив стисна плитката си. Знаеше, че заслужава укор, че е отбягвала Егвийн.

— Всъщност — продължи Егвийн — искам да те помоля за съвет.

Нинив примига.

— Съвет за какво?

— Ами... — Егвийн закрачи през Пламъка към нея. — Ти си от малкото хора, за които мисля, че са били в положение, подобно на моето.

— Като Амирлин? — попита Нинив намръщено.

— Като водач — каза Егвийн. Подмина я и ѝ кимна да тръгне с нея. — Като водачка, за която всеки смята, че е твърде млада. Която се е издигнала до положението си рязко. Която знае, че е подходящата

жена за работата, но разполага само с неохотното приемане на хората около себе си.

— Да — Нинив тръгна до нея, гледаше право напред. — Би могло да се каже, че знам какво е да си в това положение.

— Как се справяше? — попита Егвийн. — Като че ли всичко, което правя, трябва да го правя сама... защото иначе ме пренебрегват веднага щом се махна от очите им. Много жени допускат, че раздавам заповеди просто за да се види, че вдигам шум, или пък негодуват заради положението ми над тях.

— Как се справях с това, докато бях Премъдра ли? — попита Нинив. — Егвийн, не знам дали се *справях*. Едва можех да се сдържа да не дърпам ушите на Джон Тейн половината време, а не ме карай да си отварям устата за Кен!

— Но в крайна сметка те уважаваха.

— Въпросът беше да не им позволя да забравят положението ми. *Не можех* да им позволя да продължават да ме мислят за младо момиче. Наложих бързо авторитета си. Бъди твърда с жените в Кулата, Егвийн, защото ще започнат да проверяват колко може да те избутат. А позволиш ли веднъж да те избутат и на педя, е страшно трудно да си върнеш загубеното. Почти невъзможно.

— Разбрах.

— И не им възлагай безсмислена работа — каза Нинив. Бяха излезли от Съвета на Кулата и вървяха по коридорите. — Накарай ги да свикнат да им даваш заповеди, но гледай тези заповеди да са добри. Погрижи се да не те подминават. Предполагам, че може да се окаже лесно за тях да започнат да търсят Заседателките или главите на Аджите вместо теб. Жените в Емондово поле започнаха да се обръщат към Женския кръг вместо към мен. Та значи, ако откриеш, че Заседателките взимат решения, които трябва да се поставят пред целия Съвет, трябва да вдигнеш голям шум. Повярвай ми. Ще мърморят, че вдигах твърде много шум за дреболии, но ще премислят добре дали да направят нещо важно без твоето внимание и одобрение.

Егвийн кимна. Беше добър съвет, въпреки че — разбира се — бе оцветен от гледната точка на Нинив за света.

— Според мен най-големият проблем е, че имам съвсем малко истински поддръжници.

— Имаш мен. И Елейн.

— Наистина ли? — Егвийн спря наред коридора и я погледна.
— Наистина ли имам теб, Нинив?

Бившата Премъдра спря до нея.

— Разбира се, че съм с теб. Не бъди глупава.

— А как ще изглежда, ако тези, които най-добре ме познават, отхвърлят авторитета ми? — попита Егвийн. — На другите би могло да изглежда, че има нещо, което те не знаят? Някаква слабост, която са видели само моите приятели?

Нинив замръзна. Изведнъж искреността ѝ преля в подозрителност и тя присви очи.

— Изобщо не ме извика за съвет, нали?

— Разбира се, че те извиках точно затова — отвърна Егвийн. — Само глупачка би пренебрегнала съвета на тези, които я подкрепят. Но какво изпитваше *ти* в онези първи недели, когато всички жени, които трябваше да водиш, гледаха на теб като на доскорошното момиче?

— Чувствах се ужасно — отвърна Нинив.

— А прави ли бяха?

— Не. Защото бях станала нещо повече. Вече не бях аз. Бях длъжността ми.

Погледнаха се в очите и се разбраха без думи.

— Светлина — въздъхна Нинив. — Хвана ме здраво, нали?

— *Трябваш ми*, Нинив. Не просто защото си могъща в Силата и не просто защото си умна и решителна жена. Не просто защото си непоковарена от политиката на Кулата и не просто защото си една от малкото, познавали Ранд, преди да започне всичко това. А защото имам нужда от хора, на които да мога да се доверя безрезервно. Ако можеш да си една от тях.

— Ще трябва да ти коленича — каза Нинив. — Да целуна пръстена ти.

— И? Щеше ли да го направиш заради друга Амирлин?

— Не с радост.

— Но щеше.

— Да.

— А честно ли смяташ, че друга щеше да се справи по-добре от мен?

Нинив се поколеба, след това поклати глава.

— Защо тогава ти е толкова тежко да служиш на Амирлин? Не на мен, Нинив, а на длъжността.

Нинив направи гримаса, сякаш бе изпила нещо много горчиво.

— Това... няма да е лесно за мен.

— Не знам да си отбягвала задача, защото е трудна, Нинив.

— Длъжността. Добре. Ще се опитам.

— Тогава би могла да започнеш, като ме назовеш Майко — Нинив понечи да възрази, но Егвийн вдигна пръст и я спря. — За да си го напомняш, Нинив. Не е нужно да е постоянно, още по-малко когато сме насаме. Но трябва да започнеш да *мислиш* за мен като за Амирлин.

— Добре, добре. С достатъчно тръни ме убоде. *Вече* се чувствам все едно, че цял ден съм пила отвара от вятърниче — замълча, а след това добави: — Майко — само дето не се задави от думата.

Егвийн се усмихна окуражително.

— Няма да се отнасям с теб така, както жените се държаха с мен, когато бях провъзгласена за Премъдра — обеща Нинив. — Светлина! Странно, че се чувствам точно като тях. Е, те все пак бяха глупачки. Аз ще се справя по-добре. Ще видиш. Майко.

Този път прозвуча не чак толкова принудено. Усмивката на Егвийн се разшири. Малко неща можеха да мотивират Нинив по-добре от едно състезание.

Изведнъж в ума ѝ звънна камбанка. Почти бе забравила за преградите си.

— Мисля, че Елейн пристигна.

— Добре — въздъхна Нинив облекчено. — Да вървим при нея тогава — обърна се, за да закрачи към Съвета, и замръзна. Погледна през рамо. — Ако благоволите, Майко.

„Чудно дали изобщо ще може да го каже някога, без да прозвучи неловко — помисли Егвийн. — Е, стига и да се старая.“

— Чудесно предложение.

Тръгна с Нинив. Залата на Съвета обаче бе празна. Егвийн скръсти ръце и се заозърта.

— Може да е тръгнала да ни търси — рече Нинив.

— Щяхме да я видим в коридора.

И ето че Елейн изникна пред тях. Носеше царствена бяла рокля, обсипана с искрящи диаманти. Щом видя Егвийн, се усмихна, затича към нея и хвана ръцете ѝ.

— Ти успя, Егвийн! Отново сме едно цяло!

— Да, макар че Кулата все още е ранена — отвърна с усмивка Егвийн. — Много работа има да се свърши.

— Говориш също като Нинив — Елейн се обърна към нея със закачлива усмивка.

— Благодаря — отвърна сухо Нинив.

— О, не бъди глупава — Елейн пристъпи към нея и я прегърна сърдечно. — Радвам се, че си тук. Притеснявах се, че няма да дойдеш и Егвийн ще трябва да те спипа и да ти чупи пръстите на краката един по един.

— Амирлин има да върши много по-важни дела — отвърна Нинив. — Не е ли така, Майко?

Елейн се сепна за миг, после присви хитро очи. Бяха порицали Нинив. Но, разбира се, това нямаше да стане така лесно с нея. Все едно да се опиташ да извадиш трън от кожата си, когато крайчето се е счупило.

— Елейн, къде ходи, преди да дойдем? — попита Егвийн.

— В смисъл? — Елейн я погледна озадачено.

— Когато дойде първия път, бяхме излезли. Ходи ли някъде да ни търсиш?

Елейн съвсем се обърка.

— Прелях в моя тер-ангреал, легнах да спя и вие бяхте тук, когато се появих.

— Кой тогава задейства преградите? — попита Нинив.

Притеснена, Егвийн ги постави отново, а след това — много внимателно — изтъка извърната навътре преграда против подслушване, ала я промени така, че да пропуска малко звук. С друг сплит отпрати тази частица звук далече навън около тях.

Ако изникнеше някой, щеше да ги чуе все едно, че си шептят. И дори да се приближеше, звукът все така щеше да си остане като шепот. Навярно щеше да се доближи още, педя по педя, за да може да ги чуе...

Нинив и Елейн я наблюдаваха, докато правеше сплитовете, Елейн с възхита, Нинив — замислено.

— Седнете, моля — рече Егвийн, сътвори си стол и се настани в него. — Имаме да обсъдим много неща.

Елейн си направи трон, може би неволно, а Нинив си изкопира стол като на Заседателките в залата. Егвийн, разбира се, си бе преместила Амирлинския трон.

Нинив погледна от единия трон към другия, видимо недоволна. Може би затова се бе съпротивлявала толкова дълго на тези срещи. Егвийн и Елейн се бяха издигнали наистина високо.

Време беше малко мед да отнеме горчивината.

— Нинив — заговори Егвийн. — Много бих се радвала, ако можеш да се върнеш в Кулата и да научиш повече Сестри на новия си метод на Изцеряване. Много от тях го учат, но повече указания ще са им добре дошли. А има и други, които все още изпитват неохота да изоставят старите начини.

— Инатливи кози — отвърна Нинив. — Покажи им череши и пак ще ядат гнилите ябълки, ако са го правили достатъчно дълго. Не съм сигурна дали ще е благоразумно, обаче... Майко.

— Защо?

— Заради Ранд. Някоя трябва да го държи под око все пак. Освен Кацуан — намръщи се, като изрече името. — Променил се е напоследък.

— Променил ли? — възкликна Елейн притеснено. — Какво имаш предвид?

— Виждала ли си го наскоро? — попита Егвийн.

— Не — отвърна Елейн мигновено. Прекалено бързо. Несъмнено бе истина — нямаше да я излъже, — ала *все пак* имаше неща, които криеше за Ранд. Егвийн го бе подозирала от дълго време. Възможно ли бе да го е обвързала?

— *Наистина* се е променил — каза Нинив. — И това е много добре. Майко... не мога да опиша колко лош беше станал. Имаше моменти, в които се ужасявах от него. Сега... това го няма. Той е същата личност... дори говори с мен също като преди. Кротко, без гняв. Преди беше кротко като нож, който вадят. Сега е кротко като полъх.

— Той се пробуди — заяви внезапно Елейн. — Вече е топъл.

Егвийн се намръщи.

— Какво означава това?

— Аз... Всъщност не знам — Елейн се изчерви. — Само излезе от устата ми. Съжалявам.

Да. Беше го обвързала. Какво пък, можеше да е от полза. Защо не искаше да говори за това? Егвийн трябваше да поговори насаме с нея някой ден.

Нинив оглеждаше Елейн с присвити очи. И тя ли го беше забелязала? Погледът ѝ пробяга към гърдите ѝ, след това — надолу към корема ѝ.

— Бременна си! — възкликна изведнъж Нинив и посочи обвинително с пръст Елейн.

Кралицата на Андор се изчерви. Вярно, Нинив нямаше как да го знае. Самата Егвийн го беше чула от Авиенда.

— Светлина! — възкликна Нинив. — Не бях си и помисляла, че ще изтърва от поглед Ранд достатъчно дълго за това. Кога се случи?

Елейн отново се изчерви.

— Ние...

Нинив я изгледа строго и Елейн се изчерви още повече. И двете знаеха какво изпитва Нинив за благопристойността в тези неща... и Егвийн всъщност бе съгласна с нея. Но личният живот на Елейн не беше нейна работа.

— Радвам се за тебе, Елейн. И за Ранд. Не съм сигурна какво да мисля за избора на подходящия момент. Трябва да знаеш, че Ранд се кани да счупи останалите печати над затвора на Тъмния, а така рискува да го пусне да се развихри над света.

Елейн присви устни.

— Е, останали са само три печата, а и те се пропукват.

— Та какво ако поеме този риск? — каза Нинив. — Тъмния ще се освободи, когато последният печат се строши. Най-добре да стане, докато Ранд е тук, за да се срази с него.

— Да, но печатите? Това е глупаво. Ранд, разбира се, би могъл да се изправи срещу Тъмния, да го надвие и да го запечата, без да поема този риск.

— Може би си права — отрони Нинив.

Елейн изглеждаше притеснена.

Оказа се по-хладен отклик, отколкото бе очаквала Егвийн. Мислеше си, че Мъдрите ще ѝ се противопоставят, докато Нинив и Елейн ще проумеят мигновено опасността.

„Нинив е била твърде дълго край Ранд“, каза си наум. Възможно бе да е обсебена от естеството му на тавирен. Шарката се огъваше

около него. Хората близо до него започваха да виждат нещата като него. Следователно щяха да действат — несъзнателно — така, че да се изпълни неговата воля.

Това трябваше да е обяснението. Нинив обикновено бе изключително благоразумна за такива неща. Или... добре, не точно *благоразумна* всъщност. Но като цяло *все пак* умееше да разбира как трябва правилно да се вършат нещата. Стига това да не означава, че самата тя греши.

— Нужно ми е и двете да се върнете в Кулата. Елейн, знам какво ще кажеш. И да, осъзнавам, че си кралица и че нуждите на Андор трябва да се удовлетворят. Но докато не си положила клетвите, Други Айез Седай ще помислят, че не го заслужаваш.

— Тя е права, Елейн — каза Нинив. — Не е нужно да гостуваш задълго. Само достатъчно, за да бъдеш официално издигната в Айез Седай и да бъдеш приета в Зелената Аджа. Благородниците на Андор няма да схванат разликата, но Айез Седай ще я знаят.

— Вярно е — отвърна Елейн. — Но моментът... изглежда неподходящ. Не зная дали бих искала да рискувам да положа клетвите, докато съм бременна. Може да навреди на децата.

Нинив замълча.

— Може би си права — каза Егвийн. — Ще наредя да проверят дали клетвите са опасни при бременност. Но, Нинив, от теб определено имам нужда да се върнеш.

— Това ще остави Ранд без никакъв надзор, Майко.

— Боя се, че е невъзможно да се избегне — Егвийн я погледна в очите. — Няма да позволя да останеш Айез Седай, освободена от клетвите. Не, затвори си устата... знам, че ще се стараеш да се придържаш към клетвите. Но докато си свободна от самата Клетвена палка, други ще се чудят дали и те не може да се освободят.

— Да — отрони Нинив. — Права си.

— Е, ще се върнеш ли?

Нинив стисна зъби, сякаш водеше вътрешна битка. Накрая отрони:

— Да, Майко.

Елейн се ококори изумена.

— Това е важно, Нинив — продължи Егвийн. — Съмнявам се, че би могла да направиш нещо сама, за да спреш Ранд тепърва.

— Добре.

— Притеснява ме изпитанието. Заседателките са започнали да твърдят, че — макар да беше правилно да издигнем теб и другите в изгнание — все пак е редно да минете през изпитанието, след като Бялата кула вече отново е единна. Обосновават се добре. Бих могла да възразя, че тежките предизвикателства, които преживяхте наскоро, трябва да ви спечелят изключение. Нямаме време да ви научим двете на всички сплитове, които ще ви потриват.

Елейн кимна. Нинив сви рамене.

— Ще мина през изпита. Като ще се връщам, най-добре да стане както трябва.

Егвийн примига изненадана.

— Нинив, това са *много* сложни сплитове. Нямах време да ги запомня всичките. Заклевам се, че много от тях може да са ненужно разкрасени само за да са трудни.

Нямаше намерение самата тя да минава отново през изпитанието. Законът бе изричен. По силата на това, че е Амирлин, Егвийн беше станала Айез Седай. Нещата не бяха така ясни за Нинив и другите, които бе издигнала.

Нинив отново сви рамене.

— Стоте сплита за изпита не са толкова трудни. Мога да ви ги покажа още сега, ако искате.

— Кога си намерила време да ги научиш? — възкликна Елейн.

— Е, не съм си прекарала последните няколко месеца в любовни въздишки и бленуване по Ранд ал-Тор.

— Съхраняването на трона на Андор не е „бленуване“!

— Нинив — прекъсна ги Егвийн. — Ако наистина си запаметила сплитовете, издигането ти по подобаващия начин би ми помогнало много. Няма да изглежда толкова, че облагодетелствам приятелките си.

— За изпитанието се предполага, че може да е опасно — каза Елейн. — *Сигурна* ли си, че владееш сплитовете?

— Ще се справя — отвърна Нинив.

— Чудесно — рече Егвийн. — Ще те очаквам тук на заранта.

— Толкова скоро?

— Колкото по-скоро хванеш Клетвената палка, толкова по-скоро ще мога да престана да се тревожа за теб. Елейн, за теб все пак ще трябва да направим нещо.

— Бременността — каза Елейн. — Пречи на способността ми да преливам. Оправя се — успях да дойда тук, за щастие, — но все пак е проблем. Обясни на Съвета, че може да е твърде опасно за мен — и за бебенцата — да мина през изпитанието, докато не мога да преливам надеждно.

— Може би ще предложат да изчакаш — каза Нинив.

— И да ме оставят да обикалям на воля без клетвите? Макар че *все пак* бих искала да знам дали някоя е полагала клетвите, докато е била бременна. Просто за всеки случай.

— Ще открия каквото мога — отвърна Егвийн. — Но дотогава имам друга задача за теб.

— Аз вече съм достатъчно заета с управлението на Андор, Майко.

— Знам. За жалост няма коя друга да помоля. Трябват ми повече сънни тер-ангреали.

— Бих могла да се справя — отвърна Елейн. — Стига да мога да започна да преливам надеждно.

— Какво стана със сънния тер-ангреал, който имаше? — обърна се Нинив към Егвийн.

— Откраднат е — отвърна тя. — От Шериам. Която, между другото, се оказа Черна Аджа.

Двете ахнаха и Егвийн чак сега се сети, че те не знаят нищо за стотиците разкрити Черни сестри. Пое си дълбоко дъх.

— Стегнете се. Имам да ви кажа нещо болезнено. Преди щурма на сеанчанците Верин дойде в...

В този момент камбанката отново звънна в ума ѝ и Егвийн се задвижи с усилие на волята си. Залата около нея просветна и тя изведнъж се озова отвън в коридора, където бяха поставени преградите ѝ.

Озова се срещу Талва, слаба жена с прибрана на кок златиста коса. Беше от Жълтата Аджа някога, но се бе оказала една от Черните сестри, избягали от Кулата.

Около Талва изригнаха сплитове Огън, но Егвийн вече бе започнала да прави щит. Заби го между другата жена и Извора и мигновено запреде Въздух, за да я задържи.

Чу звук зад себе си. Задвижи се, без да помисли, разчитайки на познанството си с Тел-айеран-риод. Появи се зад втората жена тъкмо

докато тя изригваше струя Огън. Алвиарин.

Егвийн изръмжа, докато начеваше друг щит, а вълната на Огън от Алвиарин порази Талва и тя запищя, докато плътта ѝ изгаряше. Алвиарин се обърна рязко, изскимтя и мигновено изчезна.

„Да я изгори дано!“ — изруга Егвийн. Алвиарин бе сред първите в списъка, които искаше да бъдат заловени.

В коридора настана тишина. Трупът на Талва — обгорен и димящ — се свлече на пода. Нямаше да се събуди повече. Умре ли тук, човек умираше в истинския свят.

Егвийн потръпна. Убийствената вълна Огън беше за нея. „Твърде много разчитах на преливането. Мисълта е по-бърза от сплитовете, които може да се направят. Трябваше да си представя въжета около Алвиарин.“

Не, Алвиарин все пак щеше да може да изскочи от въжетата. Егвийн не беше разсъждавала като Съновница. Напоследък умът ѝ бе ангажиран с Айез Седай и техните проблеми и сплитовете ѝ бяха дошли съвсем естествено. Но не биваше да си позволява да забрави, че тук мисълта е по-могъща от Единствената сила.

Вдигна очи, когато Нинив влетя в коридора от залата. Елейн дойде след нея, малко по-предпазливо.

— Усетих преливане — каза Нинив и погледна обгорения труп. — Светлина!

— Черни сестри — Егвийн скръсти ръце. — Явно се възползват добре от сънните тер-ангреали. Мисля, че им е наредено да ровят нощем из Бялата кула. Може би за да ни търсят или за да търсят сведения против нас — беше правила с другите същото при управлението на Елайда.

— Не трябваше да се срещаме тук — рече Нинив. — Следващия път ще използваме друго място — поколеба се за миг. — Ако ви устройва, Майко.

— Би могло — отвърна Егвийн. — Или пък не. Никога няма да ги надвием, освен ако не успеем да ги разкрием.

— Влизането в капани едва ли е най-добрият начин да ги надвием, Майко — отвърна навъсено Нинив.

— Зависи от подготовката — отвърна Егвийн. И се намръщи. Не беше ли видяла току-що черен плат, който изпърха и се скри зад онзи

ъгъл? Озова се там на мига, а стъписаната ругатня на Елейн прокълня зад нея в коридора. Светлина, какъв език имаше тази жена!

Беше празно. Злокобно и прекалено безмълвно. Обичайно за света на Тел-айеран-риод.

Остана изпълнена с Единствената сила.

„Ще те намеря, Месаана“, помисли си и махна на Нинив и Елейн да тръгнат с нея. Озоваха се на хълмистия склон, където бе преди. Място, където можеше по-подробно да им разкаже за събитията, които бяха пропуснали.

ГЛАВА 15

ИЗПОЛЗВАЙ КАМЪЧЕ

Нинив забърза по каменните улици на Тийр. Все още можеше да усети онази буря на север, далечна, но страховита. Свръхестествена. И се придвижваше на юг. Лан беше там.

— Светлината да го закриля — прошепна тя.

— Какво беше това, Нинив Седай? — попита Наеф, който вървеше до нея.

— Нищо.

Нинив бе започнала да свиква с облечени в черно мъже около себе си. *Не* я полазиха ледени тръпки, когато погледна Наеф. Щеше да е глупаво. Сайдин беше прочистен, при това с нейна помощ. Нямаше нужда да се чувства притеснена. Въпреки че Аша'ман *все пак* понякога се вторачваха в празното. Като Наеф, който сега се взря в сянката на една близка сграда и сложи ръка на меча си.

— Внимателно, Нинив Седай. Още един мърдраал ни дебне.

— Ти... сигурен ли си, Наеф?

Високият мъж кимна. Беше надарен със сплитовете — особено Въздух, нещо необичайно за мъж — и беше много вежлив с Айез Седай, за разлика от някои други Аша'ман.

— Да. Не знам защо мога да ги виждам, а други не могат. Сигурно имам Талант за това. Крийт се в сенки, нещо като съгледвачи са според мен. Все още не са нанесли удар. Мисля, че са нащрек, защото знаят, че мога да ги видя.

Беше се ангажирал с нощни обиколки из Тийрския камък, да бди за мърдраали, които само той можеше да види. Лудостта му не се влошаваше, но старите рани не отшумяваха. Щеше винаги да си носи този белег. Горкият човек. Но поне лудостта му не беше толкова лоша, колкото у някои други.

Нинив се загледа отново напред и закрачи по широката каменна улица. От двете им страни се издигаха сгради, планирани безразборно по обичая на Тийр. Просторно имение с две малки кули и бронзова

врата стоеше редом до скромнен хан. Срећу тях се редяха домове с ковано желязо на вратите и прозорците, но по средата на реда имаше месарница.

Нинив и Наеф се бяха запътили към квартала. Все лета, отсам западната стена. Не беше най-богатият район на Тийр, но определено бе процъфтяващ. Разбира се, в Тийр всъщност имаше само едно разделение: простолюдие и благородници. Мнозина благородници все още смятаха хората от простолюдието за напълно различни — и съвсем низши — същества.

Разминаваха се с доста от тези обикновени граждани. Мъже с широки бричове, вързани на глезените, и с пъстри пояси. Жени с рокли с високи деколтета и бели престилки. Широките сламени шапки с плоски върхове бяха обичайни, наред с платнените шапки, килнати на една страна. Много хора носеха дървени обуца, вързани на каишка през рамо, за да ги използват, когато се върнат в калта на Предградието.

Хората, с които се разминаваха, бяха с угрижени лица. Някои се озъртаха през рамо със страх. Мехур на злото бе поразил града в онази посока. Светлината да дадеше дано да не са пострадали много, защото Нинив не можеше да им отдели много време. Трябваше да се върне в Бялата кула. Глождеше я, че трябва да се подчини на Егвийн. Но щеше да се подчини, разбира се, и да напусне веднага щом Ранд се върнеше. Беше заминал някъде тази сутрин. Непоносим човек. Добре поне, че бе взел Деви. Казваха, че трябвало да прибере нещо.

Забърза и скоро двамата с Наеф вече почти тичаха. С портал щеше да е по-бързо, но нямаше да е безопасно. Не можеше да е сигурна дали няма да се врежат в някого. „Ставаме прекалено зависими от тези портали. Май престанаме да разчитаме вече на собствените си крака.“

Завиха на един ъгъл и навлязоха в улица, преградена от редица притеснени Бранители — черни палта и сребристи гръдни брони. Пуснаха ги да минат, разбира се, и макар да изглеждаха облекчени от появата ѝ, все пак стискаха нервно алебардите си.

Градът тук изглеждаше някак смътно... по-вял, отколкото трябваше. Унил. Каменната настилка на улиците бе някак леко по-сива, стените на сградите малко по-кафяви или сиви, отколкото трябваше да са.

— Имате ли вътре хора, които да търсят ранени? — попита Нинив.

Един от Бранителите поклати глава.

— Задържахме хората навън, тъъ... лейди Айез Седай. Не е безопасно.

Повечето тайренци все още не бяха свикнали да проявяват уважение към Айез Седай. Доскоро преливането в града бе извън закона.

— Пратете групи да търсят — разпреди се Нинив. — Лорд Дракона ще се ядоса, ако се окаже, че вашата боязън е струвала живота на хора. И ме повикайте, ако има някой, на когото мога да помогна.

Обърна се към Наеф, той кимна и двамата влязоха в поразения район. Камъните се разпадаха на прах под краката им.

Тръгнаха към най-близката сграда — хан с хубави тераси на втория етаж, изящни фигури от ковано желязо на стъклените прозорци и зацапана с черно веранда. Вратата бе отворена. Нинив стъпи на прага и той също се разпадна на прах. Наеф клекна до нея и взе щипка от прахта с пръсти.

— Мека е — каза тихо. — По-мека от всяка прах, която съм докосвал.

Въздухът миришеше неестествено свежо, в странно противоречие с тишината по улицата. Нинив си пое дълбоко дъх и влезе в хана. Наеф я последва. Дъските се разпадаха под краката им.

Вътре беше сумрачно. Светилниците на стойки вече не горяха. Из помещението седяха хора, замръзнали наред последните си движения. Повечето бяха благородници с изящно облекло и с намазани с восък бради. Един — седеше до висока маса с дългокраки столове около нея — беше вдигнал халба ейл до устата си. Неподвижен, отворил уста, за да отпие.

Ашаманът като че ли не се притесняваше особено. Понечи да направи нова крачка напред, но Нинив се хвърли и го сграбчи за ръката. Той я погледна намръщено и тя му посочи надолу. Точно пред него, едва видимо под здравите все още дъски на пода, основата пропадеше. Само стъпка и щеше да се озове в мазето долу.

— Светлина — изпъшка Нинив, а Наеф клекна и почука дъската пред себе си. Тя се разпадна на прах и се изсипа надолу в тъмното мазе.

Нинив запреде Дух, Въздух и Вода, за да Вкопае в седналия на стол мъж с халбата. Обикновено докосваше човека, в когото Вкопава, но този път се поколеба. Можеше да стане и без допир, но нямаше да е толкова резултатно за Изцеряване.

Вкопаването не ѝ разкри нищо. Никакъв живот, никакво усещане, че *изобщо* е бил жив. Тялото му дори не беше плът. Със свито сърце Вкопа в други хора в смрачената гостилница. Слугиня, понесла закуска към трима андорски търговци. Едрият ханджия, комуто трябваше да е било трудно да се провира между близко разположените маси. Жена с богата рокля, седнала превзето в дъното на помещението с малка книга в ръце.

Никакъв живот нямаше у нито един от тях. Не бяха трупове. Бяха коруби. С треперещи пръсти Нинив посегна и забърса рамото на мъжа с халбата. Той мигновено се разпадна на прах и тя се изсипа долу на облаче. Столът и дюшемето останаха непокътнати.

— Тук няма никой за спасяване — рече Нинив.

— Горките хора — отрони Наеф. — Светлината дано приюти душите им.

Трудно ѝ беше да изпита жал към тайренските благородници — от всички хора, които бе срещала, тия бяха като че ли най-наглите. Но никой не заслужаваше това. А и много прости хорица бяха попаднали в този мехур.

Излязоха от хана. Нинив стисна плитката си и я задърпа от безсилие. Мразеше да се чувства безпомощна. Като с горкия страж, запалил пожара в имението в Арад Доман, или с хората, поразени от странни болести. Разпадащите се на прах коруби днес. Каква полза да учи Цяра, като не можеше да помогне?

А сега трябваше да тръгва. Да се върне в Бялата кула. Чувстваше го като бягство. Обърна се към Наеф и каза:

— Вятър.

— Нинив Седай?

— Дай на сградата лъх вятър, Наеф. Искам да видя какво ще стане.

Той изпълни молбата ѝ. Невидимите му сплитове издухаха порив на въздух. Цялата сграда се пръсна и се разпадна на прах, който се отвя като белите семенца на глухарче.

— Колко широк казаха, че е бил този мехур? — попита Нинив.

— На две преки във всички посоки.

— Трябва ни повече вятър — Нинив запреше сплит. — Сътвори най-силния лъх, който можеш. Ако *все пак* тук има ранени, ще ги намерим.

Наеф кимна. Двамата закрачиха напред, като изригваха вятър. Събаряха здания, караха ги да се пръскат и падат. Наеф бе много повече от Нинив, но тя владееше повече от Единствената сила. Помитаха рухващите сгради, камъни и коруби пред себе си като прашна буря.

Беше изтощителна работа, но те продължаваха неумолимо. Нинив се надяваше — напук на всякакво благоразумие, — че все пак може да намери някого, комуто да помогне. Здания рухваха пред нея и Наеф, а прахта се отвяваше на вихрушка. Те я избутваха встрани и навлизаха. Като жена, метяща под.

Подминаваха хора, замръзнали наред улицата, както са си вървели. Волове, теглещи кола. Нинив видя дечица, заиграли се наред една пряка, и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Всичко се разпадаше на прах.

Нито един жив.

Най-сетне обходиха целия засегнат район. Бяха издухали прахта в центъра. Нинив я погледна, докато кръжеше в малката вихрушка, запрешена от Наеф, и обзета от любопитство, преля езиче Огън. Вихрушката от прах пламна.

Нинив ахна. Прахта гореше като суха хартия, хвърлена в огън, приличаше на огнена буря. Двамата с Наеф се отдръпнаха, но всичко свърши само за миг. Не остана никаква пепел.

„Ако не я бяхме събрали — помисли Нинив, — някой можеше да изтърве запалена свещ. Един такъв пожар...“

Наеф укроти ветровете си. Двамата стояха в центъра на кръг гола земя с дупки тук-там на мястото на мазетата. По обиколката имаше разсечени като с нож сгради — с останали без стени откъм кръга стаи. Зловещо бе да се гледа това кухо пространство. Като кухня на извадено око на иначе здраво лице.

Няколко групи Бранители стояха около кръга. Нинив кимна на Наеф и отидоха при най-голямата.

— Никого ли не намерихте? — попита Нинив.

— Не, лейди Айез Седай — отвърна един от мъжете. — Тъ... всъщност намерихме неколцина, но вече бяха мъртви.

Друг мъж, с впитан по едрото му тяло униформа, каза:

— Май всеки, който е имал и един пръст засегнат от пръстена, е умрял. Намерихме няколко, на които им липсва само пръст или част от ръката. Но все пак са мъртви.

Нинив стисна очи. Целият свят се разпадаше, а тя беше безсилна да го Изцери. Гадеше й се от този безсилен гняв.

— Може би *те* са го причинили — промълви Наеф. Нинив отвори очи и видя, че кима към сенките на една сграда наблизо. — Чезнещите. Трима са ей там, Нинив Седай. Наблюдават ни.

— Наеф... — млъкна. Да му казва, че Чезнещите не са реални, нямаше да помогне. „Трябва да направя нещо. Да помогна на някого.“ — Наеф, стой мирно — хвана го за ръката и Вкопа в него. Гледаше я изненадано, но не се възпротиви.

Видя лудостта му, като тъмна плетеница от жили, заровени в ума му. Сякаш пулсираше като малко туптящо сърце. Открила бе наскоро подобна развала у друг Аша'ман. Умението й във Вкопаването ставаше все по-добро, сплитовете й по-фини и можеше да открива неща, които бяха оставали скрити преди. Ала нямаше представа как да поправи сгрешеното.

„Всичко би трябвало да е Изцеримо — каза си. — Всичко освен самата смърт.“ Съсредоточи се, запреде всичките пет Сили и предпазливо зарови в лудостта, без да забравя какво бе станало, когато бе извадила Принудата от нещастната слугиня на Грендал. Наеф щеше да е по-добре с лудостта си, отколкото ако умът му пострадаше още повече.

Странно, но тъмното *наистина* наподобяваше Принудата. Това ли правеше покварата? Подчиняваше боравещите с Единствената сила мъже на Тъмния?

Грижливо запреде противосплит на лудостта и го положи върху ума на Наеф. Сплитът просто угасна, без да постигне нищо.

Стисна зъби. „Това трябваше да подейства.“ Но както май се случваше често напоследък, не действаше.

„Не. Не мога просто да вдигна ръце.“ Вкопа по-надълбоко. Тъмното имаше малки, подобни на тръни изпъкналости, забити в ума

на Наеф. Нинив изключи хората наоколо и ги огледа. После със сплитове на Дух внимателно опипа и изтръгна един.

Излезе с малко съпротива и тя бързо Изцери мястото, където беше пробол плътта. Мозъкът сякаш запулсира по-здрав. Един по един тя изтръгна и другите тръни. Принудена бе да поддържа сплитовете си и да ги задържа, за да не се забият отново. Започна да се поти. Вече бе уморена от помитането наоколо и не можеше да задели повече съсредоточение, за да се опази от горещината. Тийр беше толкова душен...

Продължи работата, като приготви нов противосплит. След като извади и последното трънче, го наложи върху тъмното петно. То се люшна и затрепери като *живо*.

А след това изчезна.

Нинив се олюля. Беше изтощена. Наеф примига, след това се огледа и вдигна ръка към главата си.

„Светлина! — помисли си тя. — Нараних ли го? Не трябваше да ровя в това. Можеше просто да...”

— Махнаха се — каза Наеф. — Чезнещите... не мога да ги видя вече — примигна. — А и защо ли изобщо трябваше да се крият в сенките? Ако съм можел да ги видя, щяха да са ме убили и... — погледна я съсредоточено. — Какво *направи*?

— Мисля... Мисля, че току-що Изцерих лудостта ти — е, все пак бе сторила нещо. Не беше обикновеното Изцеряване обаче — дори не бе използвала сплитовете на Цяра. Но май бе свършило работа.

Наеф се усмихна изумено, хвана ръката ѝ в своите и коленичи пред нея. Очите му бяха пълни със сълзи.

— От месеци се чувствах така, сякаш непрекъснато ме следят. Сякаш ще ме убият в мига, в който обърна гръб на сенките. А сега... Благодаря ти. Трябва да ида да намеря Нелаваир.

— Марш тогава — рече Нинив.

Наеф я остави и хукна обратно към Камъка да търси своята Айез Седай.

„Не мога да си позволя и да помисля, че каквото и да правя, е без значение. Точно това иска Тъмния.“ Забеляза, че облаците се разкъсват. Ранд се беше върнал.

Тръгна към угрижените тайренци, които започваха да се трупат около кръга. Не искаше тук да започне паника. Обясняваше на всички,

че опасността е отминала, а после ги молеше да се срещнат със семействата, изгубили някого.

Все още правеше това — говореше тихо на една слаба угрижена жена, — когато Ранд я намери. Жената бе от простолюдието, облечена в рокля с висока до шията яка, с три престилки и сламена шапка. Мъжът ѝ бе работил в хана, в който Нинив беше влязла, и тя непрекъснато се озърташе към дупката в земята от доскорошното мазе.

След малко Нинив забеляза Ранд — гледаше я, застанал с ръце зад гърба. Пазеха го две Деви, Соматина и Канара. Нинив приключи разговора с тайренката, но насълзените очи на жената раздираха сърцето ѝ. Как ли щеше да реагира тя, ако загубеше Лан?

„Светлината дано го опази. Моля те, моля те, опази го.“ Откачи кесийката си с монети и я даде на жената. Парите все щяха да ѝ помогнат поне малко.

Ранд се приближи до Нинив.

— Грижиш се за хората ми. Благодаря ти.

— Грижа се за всеки, който има нужда от грижи — отсече Нинив.

— Както си правила винаги. А и за такива, които нямат нужда.

— Като теб ли? — тя повдигна вежда.

— Не, аз винаги съм имал нужда. Че и повече.

Нинив се поколеба. Никога не бе очаквала да чуе това *от него*. Защо не се беше отървал от това старо наметало? Беше протрито и избеляло.

— Това е по моя вина — каза Ранд и кимна към прашния кръг.

— Ранд, не бъди глупав.

— Не знам дали някой може да избегне да бъде глупав понякога — отвърна той. — Обвинявам се заради забавянията си. Твърде дълго отлагахме сблъсъка. Какво се случи тук днес? Сградите станаха на прах?

— Да. Същината им бе извадена. Всичко се разпадаше в мига, в който го докоснехме.

— Той би го направил на целия свят — каза Ранд тихо. — Раздвижва се. Колкото по-дълго чакаме — задържайки се на нокти и мигли, — толкова повече той унищожава останалото. Не можем да се бавим повече.

Нинив се намръщи.

— Но, Ранд, ако го пуснеш на свобода, няма ли да стане още по-лошо?

— Може би, за кратък миг изригване — каза Ранд. — Отварянето на Въртела няма да го освободи мигновено, макар че ще му даде повече сила. Независимо от това трябва да се направи. Мисли за задачата ни като за катерене по висока крепостна стена. За жалост се бавим, правим паузи, преди да се покатерим. Всяка стъпка ни уморява за предстоящия бой. Трябва да му се противопоставим, докато сме силни. Точно затова трябва да счупя печатите.

— Аз... Мисля, че ти вярвам — отрони Нинив. Осъзнаването я изненада.

— Наистина ли, Нинив? — каза го странно облекчено. — Наистина ли?

— Да.

— Тогава се опитай да убедиш Егвийн. Тя ще ме спре, ако може.

— Ранд... Тя ме призова да се върна в Кулата. Трябва да отида днес.

Той като че ли се натъжи.

— Е, подозирах, че ще го направи рано или късно — хвана я неловко за рамото. — Не им позволявай да те съсипят, Нинив. Ще се опитат.

— Да ме съсипят?!

— Страстта ти е част от самата теб — каза Ранд. — Опитвах се да бъда като тях, въпреки че нямаше да го призная дори пред себе си. Хладен. Винаги под контрол. Това за малко щеше да ме унищожи. Сила е за някои, но *не е* единственият вид сила. Сигурно би могла да се научиш да се контролираш малко повече, но аз те харесвам такава, каквато си. Прави те истинска. Не бих искал да те видя превърната в поредната „свършена“ Айез Седай с хладна маска вместо лице и да не се интересуваш от чувствата и страстите на другите.

— Да бъдеш Айез Седай означава да си спокойна — отвърна Нинив.

— Да бъдеш Айез Седай означава да си това, което решиш — заяви Ранд. — Моарейн се интересуваше. Човек можеше да го види у нея дори когато бе спокойна. Най-добрите Айез Седай са онези, за които другите роптаят, че не са каквито трябва да са Айез Седай.

Нинив се усети, че кима, и се ядоса на себе си. Да получава съвет от Ранд ал-Тор?!

Но сега в Ранд имаше нещо различно. Кротка напрегнатост и грижливо подбрани думи. Беше станал мъж, от когото можеш да получиш съвет, без да чувстваш, че говори на теб. Като баща си всъщност. Не че изобщо щеше да го признае на някой от двамата.

— Иди при Егвийн — каза Ранд и пусна рамото ѝ. — Но когато можеш, много бих искал да се върнеш при мен. Ще ми трябва съветът ти. Най-малкото бих искал да си до мен, когато тръгна за Шайол Гул. Не мога да го надвия само със сайдин, а щом ще използваме Каландор, ще ми трябват две доверени жени в кръга с мен. Не съм решил още за другата. Авиенда или Елейн, може би. Но ти със сигурност.

— Ще бъда там, Ранд — почувства се странно горда. — Стой мирно за малко. Няма да те нараня. Обещавам.

Изглежда я изненадано, но не направи нищо, щом Вкопа в него. Беше *толкова* уморена, но щом щеше да го напуска, трябваше да използва тази възможност да Изцери лудостта му. Това изведнъж ѝ се стори най-важното, което можеше да направи за него. И за света.

Вкопа, като остана настрана от раните на хълбока му, ями от тъмно, което сякаш се опитваше да изпие енергията ѝ. Задържа вниманието си върху ума му. Къде беше...

Вцепени се. Тъмното бе огромно, покриваше целия ум. Хиляди и хиляди малки черни тръни се впираха в мозъка му, но под тях имаше ярка бяла плетеница от *нещо*. Бяло излъчване, като втечнена Сила. Светлина, придобила форма и живот. Тя ахна. Загръщаше всеки от тъмните шипове и се впираше в ума му редом до тях. Какво означаваше това?

Представа нямаше как изобщо да започне да работи. Имаше толкова много шипове. Как Ранд *изобщо* можеше да мисли с толкова тъмно, притиснало мозъка му? А какво бе сътворило белотата? Беше Церила Ранд преди и не я беше забелязала. Разбира се, изобщо не бе видяла и тъмното тогава. Опитът ѝ с Вкопаването вероятно бе причината.

Отдръпна се с неохота и каза:

— Съжалявам. Не мога да те Изцера.

— Много са се опитвали на тези рани, и ти включително. Те просто са неизлечими. Не мисля много за тях напоследък.

— Не раните на хълбока ти — отвърна Нинив. — Лудостта. Аз...

— Можеш да Цериш лудост?

— Мисля, че го направих с Наеф.

Ранд се усмихна широко.

— Никога не преставаш да... Нинив, осъзнаваш ли, че повечето талантиливи Церители през Приказния век са се затруднявали с болестите на ума? Мнозина са вярвали, че е невъзможно да се Цери лудост с Единствената сила.

— Ще Изцера другите — рече тя. — Нарисма, Флин поне, преди да замина. Всички Аша'ман навярно имат поне мъничко от тази поквара в умовете си. Не знам обаче дали ще мога да ида в Черната кула.

„Или дали искам да ида там.“

— Благодаря ти — отрони Ранд, загледан на север. — Но не бива да ходиш в Черната кула. Ще трябва да пратя някого там, но ще го направим внимателно. Нещо става с тях. Но имам да свърша толкова неща...

Поклати глава и я погледна.

— Това е яма, която не мога да прекрача в момента. Кажи добри думи за мен на Егвийн. Ще ми трябва за съюзник.

Нинив кимна. А след това го прегърна, преди да забърза да търси Нарисма и Флин, и се почувства глупаво. Да прегърне Преродения Дракон! Ставаше точно толкова глупава като Елейн. Поклати глава и си помисли, че може би в Бялата кула могат да ѝ помогнат да си възвърне благоразумието.

Облаците се бяха върнали.

Егвийн стоеше на самия връх на Бялата кула, на плоския кръгъл покрив, и се държеше за високата до кръста стена. Като пълзяща плесен... като плъзнал рояк насекоми, облаците се сбираха и се затваряха над Тар Валон. Гостуването на слънчевата светлина бе добре дошло, ала кратко.

Чаят отново ставаше гаден. Складовете със зърно, които бяха открили, се изчерпваха, а чувалите, дошли след това, бяха пълни с гъгрици.

Вдиша дълбоко свежия въздух и се загледа над Тар Валон. Нейният Тар Валон.

Серин, Юкири и Сеайне — три от Сестрите, които бяха първите ловкини на Черната Аджа в Кулата — чакаха търпеливо зад нея. Сега бяха едни от най-ревностните ѝ поддръжнички, и най-полезните ѝ. Всички очакваха, че ще предпочете жените, отцепили се от Елайда, тъй че да я виждат с останали в Бялата кула Айез Седай бе от полза.

— Какво открихте? — попита Егвийн.

Серин поклати глава и дойде до нея. Белегът на бузата и бялото на слепоочията придаваха на смуглата Кафява вид на престарял генерал.

— Част от сведенията, за които помоли, са били несигурни още преди три хиляди години, Майко.

— Каквото можеш да намериш все още е от полза — каза Егвийн. — Стига да не се осланяме единствено на фактите, непълното знание е по-добро от пълното невежество.

Серин изсумтя тихо, но явно разпозна цитата от Ясика Келаеч, древна Кафява.

— А вие двете? — попита Егвийн Юкири и Сеайне.

— Търсим — отвърна Юкири. — Сеайне има списък от възможности. Някои всъщност са разумни.

Егвийн повдигна вежда. Питането на Бяла за хипотези винаги бе интересно, но не винаги полезно. Склонни бяха да пренебрегват достоверното и да се съсредоточават върху далечни възможности.

— Да започнем оттам тогава. Сеайне?

— Ами... — заговори тя. — Ще започна с това, че една от Отстъпниците несъмнено разполага със знание, за което не можем и да се досетим. Тъй че може би няма начин да удостоверим как е надвила Клетвената палка. Например, би могло да има начин да се изключва за кратък срок, или може би има специални думи, с чиято помощ да се избегне въздействието ѝ. Палката е нещо от Приказния век и макар да сме я използвали от хилядолетия, ние всъщност не я разбираме. Както не разбираме тер-ангреал.

— Много добре — окуражи я Егвийн.

— Но — продължи Сеайне и извади един лист, — предвид това имам три хипотези как някоя би могла да надмогне заклеването над палката. Първо, възможно е жената да притежава друга Клетвена

палка. Казват, че някога са съществували други, и е допустимо да се предположи, че една палка би могла да те освободи от клетвите на друга. Месаана е възможно да е държала една тайно. Възможно е да е положила Трите клетви, докато държи нашата палка, а после някак да е отменила тези клетви с помощта на другата, преди да се закълне, че не е Мраколюбка.

— Много е смътно — каза Егвийн. — Как би могла да се освободи, без да разберем? Изисква преливане на Дух.

— Помислих за това — отвърна Сеайне.

— Не се изненадвам — рече Юкири.

Сеайне я погледна и продължи:

— Точно затова Месаана може да е имала втора Клетвена палка. Може да е преляла Дух в нея, след това да е извърнала сплита и да се е свързала с нея.

— Изглежда невероятно — каза Егвийн.

— Невероятно ли? — отвърна Серин. — Изглежда нелепо. Мислех, че каза, че някой от хипотезите ти са приемливи, Юкири.

— Точно тази е най-малко вероятната от трите — каза Сеайне. — Вторият метод би могъл да е по-лесен. Месаана би могла да е изпратила някоя, която прилича на нея, облечена в Огледалото на мъглите. Някоя нещастна Сестра — или новачка, или дори някоя необучена жена, способна да прелива — под тежка Принуда. Тази жена може да е била принудена да положи клетвите на мястото на Месаана. Тогава, след като това лице *наистина* не е било Мраколюбка, е могло искрено да заяви, че не е.

Егвийн кимна замислено и каза:

— Това би отнело много подготовка.

— Според това, което съм успяла да науча за нея — каза Серин, — Месаана я бива в подготовката. Превъзходна е в това.

Задачата на Серин бе да открие каквото може за истинската същност на Месаана. Всички бяха чували разказите — коя ли не знаеше наизуст имената на всеки Отстъпник и най-ужасните им деяния? Но Егвийн не залагаше много на тези разкази. Искаше да се домогне до нещо сигурно, стига да можеше да го получи.

— Каза, че имало и трета възможност?

— Да — отвърна Сеайне. — Знаем, че някои сплитове действат със звук. Варианти на гласови сплитове се използват, за да се усили

глас и да се излъчи към тълпа, както и в преградата против подслушване... всъщност те се използват в различни хитрини, за да се чуе какво се говори наблизо. Чрез Огледалото на мъглите може да се промени човешки глас. С малко упражнения двете с Дезине успяхме да сътворим вариант на сплит, който променя думите, които изговаряме. В резултат казахме едно, но другото лице *чува*ше съвсем друго нещо.

— Опасен терен е това, Сеайне — каза строго Серин. — Това е сплит, който би могъл да се използва за зли цели.

— Не бих могла да го използвам, за да излъжа — обясни Сеайне. — Опитях. Клетвите задържат... докато сплитът съществуваше, не можех да изговоря думи, за които знам, че друг ще чуе като лъжа, дори да бяха истина, щом излязат от устата ми. Все едно, оказа се лесен сплит. Затегнат и извърнат, увисна пред мен и промени думите така, както указах. Теоретично, ако Месаана е разполагала с този сплит, би могла да е взела Клетвената палка и да се е заклела в каквото си поиска. „Заклевам се, че ще лъжа всеки път, когато пожела“ например. Клетвената палка ще я е обвързала към тази клетва, но сплитовете ще са променили звуците във въздуха, докато излизат от устните ѝ. Ние ще сме чули, че изрича правилните клетви.

Егвийн изскърца със зъби. Беше предполагала, че надвиването на Клетвената палка ще е трудно. А ето, че имаше прост сплит, годен за това деяние. Трябваше да се досети... никога не използвай канара, когато едно камъче ще свърши работа, както често казваше майка ѝ.

— С това са можели да вкарват Мраколюбки в редиците на Айез Седай години наред — каза тя.

— Едва ли — отвърна Серин. — Никоя от Черните сестри, които заловихме, не знаеше за този сплит. Ако го знаеха, щяха да се опитат да го използват, когато ги накарахме отново да положат клетвите. Подозирам, че ако Месаана знае хитрината, я е запазила за себе си. Полезността ѝ би изчезнала, ако я знаят твърде много хора.

— И все пак — каза Егвийн. — Какво да правим? След като знаем за сплита, може би ще успеем да намерим начин да проверим за него... но се съмнявам, че Сестрите ще са готови да преминат отново през презаклеването.

— А ако хванем една от Отстъпниците? — попита Юкири. — Може би ще си струва да се разхвърчи малко перушина, за да хванем лисицата в курника.

— Няма да се хване — каза Егвийн. — Освен това не знаем дали използва един от тези начини. Логиката на Сеайне предполага, че би могло да е възможно — без голямо усилие — да се надвие Клетвената палка. Същинският метод, приложен от Месаана, е по-маловажен от възможността за акта.

Сеайне се обърна към Юкири. Никоя от трите не бе оспорвала твърдението на Егвийн, че една от Отстъпниците е в Бялата кула, но тя знаеше, че са скептични. Е, поне вече разбираха, че е възможно Клетвената палка да се надвие.

— Искам да продължите работата си — каза Егвийн. — Вие и останалите бяхте ефикасни в пленяването на няколко Черни сестри и в намирането на предателките. Това е почти същото. — „Само че много, много по-опасно.“

— Ще се опитаме, Майко — отвърна Юкири. — Но една Сестра между стотици? Едно от най-изобретателните и зли същества, живяло някога? Съмнявам се, че ще остави много податки. Разследванията по убийствата донесоха съвсем малко като резултат.

— Все едно, продължавайте. Серин, ти какво имаш да докладваш?

— Приказки, слухове и мълга — отвърна Серин с гримаса. — Сигурно знаеш най-известните истории, свързани с Месаана — как ръководела школи в земите, завладени от Сянката по време на Войната на Силата. Доколкото мога да преценя, тези легенди са доста верни. Марсим от Манедерен говори за това подробно в своите „Хроники на сетните нощи“, а той често се оказва надежден извор. Алром е съставила доста подробен доклад за живота в една от тези школи и фрагменти от него са оцелели. Месаана желала да бъде изследовател, но била отхвърлена. Подробностите не са ясни. Също тъй е властвала над Айез Седай, преминали на страната на Сянката, като ги е водила в битки понякога, стига да може да се вярва на доклада на Алром. Не съм убедена, че е било така. Според мен е по-вероятно водачеството на Месаана да е било чисто символично.

— Но какво знаем за личността ѝ? Коя *все пак* е тя?

Серин поклати глава.

— Отстъпниците са повече чудовища в нощта, отколкото реални „личности“ за повечето, Майко, и много неща са били цитирани погрешно. Доколкото мога да преценя, сред Отстъпниците за нея би

могло да се мисли като за реалист — от тези, които вместо да седят високо на трон, навлизат в нещата и си цапат ръцете. Еландрия Борнадат в своята „Взор през Разрушението“ настоява, че за разлика от Могедиен и Грендал, Месаана е била готова пряко да хване юздите.

— Никога не се е славил като най-умелата или могъщата от Отстъпниците, но е била изключително способна. Еландрия обяснява, че била правила каквото трябвало да се прави. Докато другите кроели интриги, тя грижливо вдигала защитите си и обучавала нови постъпления — Серин се поколеба. — Тя... Ами, много прилича на Амирлин, Майко. Амирлин на Сянката.

— Светлина — възкликна Юкири. — Нищо чудно, че се е настанила тук.

— Единственото друго по-съществено, което успях да намеря, Майко — продължи Серин, — е едно любопитно сведение от Синята Ланикс, която посочва, че в чистия гняв Месаана отстъпвала единствено на Демандред.

Егвийн се намръщи.

— Мислех, че всички Отстъпници са пълни с омраза.

— Не омраза. *Гняв*. Ланикс смята, че Месаана е гневна — на себе си, на света, на другите Отстъпници, — защото *не е* начело. И че това би могло да я направи много опасна.

Егвийн кимна умислено. „Тя е организатор. Администратор, който мрази незначителния си пост.“

Затова ли бе останала в Кулата, след като Черните сестри бяха разкрити? Дали бе искала да поднесе на Тъмния някое голямо постижение? Верин бе казала, че Отстъпниците споделяли една обединяваща ги черта: своя егоизъм.

„Опита се да му поднесе разединената Кула. Но това се провали. Вероятно е участвала и в опита да бъде пленен Ранд. Нов провал. А жените, пратени да унищожат Черната кула?“

На Месаана ѝ трябваше нещо голямо, за да засенчи толкова много провали. Убийството на Егвийн щеше да свърши работа. Това можеше отново да хвърли Бялата кула в разделение.

Гавин бе изпаднал в ужас, когато му каза, че може да се самопредложи като стръв. Но как да помогне на града, който зависеше от нея, на света, който имаше нужда от нея?

Нещо трябваше да се направи. Месаана трябваше да бъде измъкната на светло. Ако казаното от Серин беше вярно, тя щеше да е готова да се срази пряко — нямаше да се крие и да наднича от сенките. Значи задачата на Егвийн бе да я подмами с възможност, такава, която да не изглежда явна, и такава, на която тя да не може да устои.

— Да свършваме — каза Егвийн. — Трябва да подготвя някои неща.

ГЛАВА 16

ШАННА'ХАР

Здрачаваше се. Файле крачеше през лагера към палатката на интенданта. Перин бе изпратил групата съгледвачи през портала до Кайриен. Щяха да се върнат на сутринта.

Перин все още премисляше за Белите плащове. През последните няколко дни двете армии си бяха разменили няколко писма, като Перин се опитваше да постигне втори, по-официални преговори, докато Белите плащове настояваха за сражение. Файле го беше скастрила за увъртанията му да се срещне с Белите плащове без нея.

Перин всъщност протакаше, като бе пратил Илиас и айилците да разузнаят Белите плащове и да се опитат да намерят начин да измъкнат хората им, но това едва ли беше добро решение. Беше успял в Две реки, но тогава бяха само шепа пленници. Сега бяха стотици.

Не се справяше добре и с чувството си за вина. Е, Файле щеше да го скастри и за това. Продължи през лагера, като подмина участъка на майенците отляво, с високо разветите знамена.

„Ще трябва и с това да се справя скоро“, помисли си и погледна към знамето на Берелайн. Слуховете за нея и Перин бяха проблематични. Беше подозирала, че Берелайн може да опита нещо в отсъствието ѝ, но да го вземе нощем в палатката си изглеждаше особено нагло.

Следващите ѝ стъпки трябваше да са изключително внимателни. Съпругът ѝ, хората му и съюзниците му се крепяха на ръба: Файле усети, че съжалява, че не може да попита майка си за съвет.

Това я стъписа и тя се поколеба, застанала на отъпканата пътека от жълта трева и кал. „Светлина. Виж какво е станало с мен.“

Преди две години Файле — наричана тогава Зарийн — бе избягала от дома си в Салдеа, за да стане Ловкия на Рога. Беше се разбунтувала срещу задълженията си като най-голямата и срещу обучението, през което майка ѝ настояваше да премине.

Не бе избягала, защото мразеше работата. Всъщност се бе доказала като умела във всичко, което изискваха от нея. Защо бе заминала тогава? Отчасти за приключение. Но отчасти — едва сега си призна тя — заради всичките предварителни очаквания. В Салдеа човек *винаги* правеше това, което очакват от него. Никой не се учудваше, че изпълняваш дълга си, особено ако си близка на самата кралица.

И тъй... беше напуснала. Не защото беше мразила онова, което трябваше да стане, а защото мразеше самия факт, че изглежда толкова неизбежно. И ето я сега, прибягваше до всички неща, които майка ѝ бе настоявала да научи.

Това почти стигаше, за да я накара да се разсмее. Можеше да разбере куп неща за лагера само от един поглед. Скоро трябваше да намерят свята кожа за обущарите. Водата не бе проблем, тъй като през последните няколко дни често бе превалявало, но сухите дърва за лагерните огньове бяха под въпрос. Една група бежанци — бивши влагоземци гай-шайн, които гледаха айилците с неприкрита враждебност, имаха нужда от внимание. Докато вървеше, оглеждаше да се увери, че в лагера се поддържа добра хигиена и че войниците се грижат за себе си. Някои мъже проявяваха изключителна загриженост за конете си, а после забравяха да ядат нещо подходящо — или поне здравословно. Да не говорим за навика им да прекарват половината нощ в клюки около лагерните огньове.

Поклати глава и продължи да върви. Скоро навлезе в кръга за снабдяването, при фургоните с храна и ордата готвачи и слугини. Снабдителният кръг бе почти село сам по себе си, със стотици хора, които отъпкваха пътеки в разкаляната трева. Подмина група младоци с оцапани лица, които копаеха ями в земята, после няколко жени, които си бърбореха, докато белеха картофи, и деца, които хвърляха обелките в ямите.

Слуги пренасяха кошове обелени картофи до готварските котли, които бавно се пълнеха от млади жени с вода от потока. Калфи готвачи струпваха жарава за печене на месо, а по-стари готвачи смесваха подправки за сосове, за да се полеят с тях храната — единственият начин да се придаде малко вкус на толкова огромни количества.

Старици — малкото в лагера — ситнеха покрай нея с превити гърбове и светли плетени кошове с билки, вързани на тънки китки;

шаловете им се развяваха, докато си бърбяха с накъсани гласове. Войници идваха забързано, понесли дивеч, и си тръгваха пак така бързо. По-големите момчета събираха съчки за разпалка.

Беше вихрушка от безпорядък и ред, съществуващи заедно като страните на една и съща монета. Странно колко добре се вместише Файле тук. Вглеждайки се назад към себе си само отпреди няколко години, с удивление осъзна, че се вижда като едно разглежено, егоцентрично дете. Да напусне Граничните земи, за да стане Ловкия на Рога? Беше оставила задължения, дом и семейство. Какво си беше мислила?

Подмина няколко жени, които мелеха зърно, после заобиколи купчина див праз, поставен на одеяло до тях и чакащ да иде в супата. Радваше се, че бе напуснала и бе срещнала Перин, но това не оправдаваше действията ѝ. С гримаса си припомни как бе принудила Перин да пътува по Пътищата в тъмното сам. Дори не можеше да си спомни какво бе направил, за да я отдели, макар че никога нямаше да му го признае.

Майка ѝ веднъж я бе нарекла глезла и беше права. Майка ѝ също тъй настояваше да се научи да управлява именията — а през цялото това време Файле си беше мечтала да се омъжи за Ловец на Рога и да прекара живота си далече от армии и от досадните господарски задължения.

„Светлината да те благослови, мамо“, помисли си сега. Какво ли щеше да прави сега без това обучение? Без майчините си поучения щеше да е безполезна. Управлението на целия лагер щеше да е паднало на раменете на Аравайн. Колкото и способна да беше тя като лагерен стюард на Перин обаче, нямаше да може да се справи с това съвсем сама.

Стигна до интендантския пост, в самия център на готварските ями. Вятърът донесе смесица от миризми: тлъстина, опърлена от пламъците, врящи картофи, лютив сосове с чесън, мокрия, лепкав мирис на картофени обелки, носени на малкото стадо свине, които бяха успели да вземат от Малден.

Интендантът, Бавин Рокшоу, беше бледолик кайриенец с русоляви кичури в посивяващата кафява коса — приличаше на козината на куче мелез. Беше жилав в ръцете, краката и гърдите, но имаше почти съвършено кръгло шкембе. Явно беше работил като

интендант още по времето на Айилската война и беше експерт — майстор, толкова вещ в ръководенето на снабдителните операции, колкото майстор дърводелец в работата с дървото.

Това, разбира се, означаваше, че е експерт и във взимането на подкупи. Като видя Файле, той се усмихна и се поклони достатъчно сковано, та поклонът да е официален, но без украси. „Аз съм просто войник, изпълняващ дълга си“, казваше поклонът.

— Лейди Файле! — възкликна той и махна на един от слугите си. — Тук сте, за да прегледате счетоводните книги, предполагам?

— Да, Бавин — отвърна тя, макар да знаеше, че няма да намери нищо подозрително. Бавин Рокшоу беше твърде предпазлив.

Все пак влезе, за да прегледа бегло записите. Един от мъжете ѝ донесе столче, друг маса, на която да поставят счетоводните книги, а трети — чаша чай. Беше впечатлена колко спретнато са подредени колоните. Майка ѝ ѝ бе обяснявала, че интендантите често правят много объркани бележки, позовават се на други страници или други книги, отделят различните видове продукти в различни книги — всичко това за да е по-трудно да се проследи какво става. Водач, объркан от бележките, щеше да вдигне ръце и да приеме, че интендантът *трябва* да си върши работата.

Тук нямаше нищо такова. Каквито и хитрини в сметките да прилагаше Бавин, за да прикрие крадливостта си, нямаше нищо магично. А *все пак* крадеше или най-малкото бе изобретателен в начина, по който разпределяше продуктите. Това бе неизбежно. Повечето интенданкти всъщност не го смятаха за кражба. Отговаряш за припасите си — и толкова.

— Колко странно — продума Файле, докато прелистваше книгата. — Странните извивки на съдбата.

— Милейди? — попита учудено Бавин.

— Мм? А, нищо. Само дето лагерът на Торвен Рикшан получава храната си цял час преди другите лагери. Сигурна съм, че това е просто случайно.

Бавин се поколеба.

— Несъмнено, милейди.

Тя продължи да прелиства книгите. Торвен Рикшан беше кайриенски лорд, назначен да ръководи един от двайсетината лагери сред огромната маса бежанци. В неговия лагер обаче имаше

необичайно много благородници. Аравайн ѝ бе обърнала внимание на това. Файле не беше сигурна какво е дал Торвен, за да получава хранителни продукти по-бързо, но така нямаше да стане. Другите лагери можеше да си помислят, че Перин облагодетелства един или друг.

— Да — каза Файле и се засмя мило. — Просто съвпадение. Тези неща се случват в толкова голям лагер. Онзи ден например Варкел Тиус ми се оплака, че е внесъл искане за платно, за да поправят скъсани палатки, но не го е получил вече цяла неделя. Но знам със сигурност, че Софи Моратон е скъсала палатката си при преминаването на реката, но си я е поправила същата вечер.

Бавин мълчеше.

Файле не го обвини. Майка ѝ я бе предупредила, че един добър интендант е твърде ценен, за да го хвърлиш в затвора, особено когато следващият вероятно ще е по-негоден и също толкова подкупен. Дългът ѝ бе не да разкрие или притесни Бавин, а да го загрижи достатъчно, за да се сдържа.

— Вероятно можеш да направиш нещо по тези нередности, Бавин — рече тя и затвори книгата. — Неприятно ми е да те обременявам с глупави неща, но проблемите не бива да стигат до ушите на съпруга ми. Знаеш какъв е, когато се разгневи.

Всъщност Перин щеше да нарани човек като Бавин толкова, колкото Файле щеше да плесне с ръце и да литне. Но лагерът не го виждаше по този начин. Бяха слушали за яростта на Перин в битка, наред със споровете на двамата понякога — предизвиквани от Файле, за да може нещата да се обсъдят добре — и допускаха, че има ужасен нрав. Това бе добре, стига да мислеха за него и като за доблестен и добър. Закрилящ хората си, но изпълнен с гняв към тези, които му пречат.

Тя се надигна от столчето, връчи счетоводните книги на един от мъжете, кърдрос и с петна от мастило по пръстите и жакета. Усмихна се на Бавин и излезе. С разочарование забеляза, че купчината див праз до пътеката е изгнила за краткото време, откакто го бе видяла — стръковете бяха омекнали и лигави, сякаш бяха гнили няколко недели. Тези загнивания бяха започнали едва наскоро в лагера, но според сведенията се случваха много по-често в околността.

Трудно бе да се определи часът при това забулено от облаци небе, но по смрачаващия се хоризонт като че ли времето за срещата ѝ с Перин бе дошло. Файле се усмихна. Майка ѝ я беше предупредила какво може да я сполети, казала ѝ бе какво се очаква от нея и тя се бе разтревожила, че ще се чувства като попаднала в капан за цял живот.

Но Дейра *не беше* споменала колко вълнуващо може да е. С Перин бе различно. Изобщо не беше капан да си пленена от него.

Перин стоеше на върха на хълма и гледаше над равнините към чукарите на Гаренова стена — приличаха на пръсти на задрямал великан.

Разтвори ума си и подири вълците. Имаше няколко в далечината, почти недоловими за сетивата. Вълците стояха далече от големи струпвания на хора.

Лагерът се беше проснал зад него, стражевите огньове мъждееха по границите му. Този хълм бе достатъчно отдалечен, за да са насаме с Файле, но не толкова, че да е усамотен. Не беше сигурен защо Файле го бе помолила да се срещнат по здрач, но бе помирилал възбудата ѝ, тъй че не попита. Жените обичаха тайните си.

Чу я да идва по склона. Стъпваше тихо по влажната трева. Биваше я в тихото стъпване — не колкото Илиас или някой от айилците, но беше по-добра, отколкото можеше да помисли човек за нея. Той надущваше миризмата ѝ, на сапун и лавандула. Използваше този сапун само в дни, които смяташе за особени.

Излезе на билото на хълма, красива и пленителна. Носеше жилетка в теменужен цвят върху по-светла блуза. Откъде бе намерила това облекло? Не я беше виждал облечена толкова изящно.

— Съпруже — промълви тя и пристъпи до него. Той чу смътно другите, в подножието на хълма — навярно Ча Файле. — Изглеждаш угрижен.

— Аз съм виновен, че Джил и другите бяха пленени, Файле — каза той. — Грешките ми продължават да се трупат. Чудо е, че изобщо някой ме следва.

— Перин — тя отпусна ръка на рамото му. — Говорили сме за това. Не бива да казваш такива неща.

— Защо?

— Защото не знам да си бил някога лъжец — отвърна му тя с тих, укорителен тон.

Той я погледна. Стъмваше се, но очите му все още можеха да открият подробностите. На нея щеше да ѝ е по-трудно да ги вижда.

— Защо продължаваш да се бориш с това? — попита тя. — Ти си добър водач, Перин.

— Не бих се предал заради тях.

Тя се намръщи.

— Какво общо има това с...

— В Две реки — отрони той, извърна лице от нея и се загледа отново на север — бях готов да го направя. Когато Белите плащове плениха семействата на Мат и на Люхан, им се предадох. Този път не бих го направил. Още когато говорих с техния водач и попитах за цената, знаех, че няма да им се предам.

— Ставаш още по-добър водач.

— Как можеш да кажеш това? Ставам коравосърдечен, Файле. Ако знаеше какви неща направих, за да те върна, какви неща бях готов да направя... — поглади с пръсти чука на хълбока си. „Зъбът или нокътят, Млади бико, все едно е.“ Беше захвърлил брадвата, но можеше ли да вини нея за жестокостта си? Та тя беше най-обикновено сечиво. С чука можеше да извърши същите ужасни неща.

— Не е коравосърдечност — каза Файле. — Нито егоизъм. Ти вече си господар и не можеш да позволиш да се разбере, че пленяването на твои поданици ще подрони властта ти. Мислиш ли, че кралица Мургейз щеше да абдикира заради тирани, отвлекли нейни поданици? Никой водач не може да управлява така. Неспособността ти да спреш зли хора не прави зъл теб самия.

— Не искам тази мантия, Файле. Никога не съм я искал.

— Знам.

— Понякога съжалявам, че изобщо напуснах Две реки. Искан ми се Ранд да беше побягнал сам към съдбата си и да остави зад себе си простите хора да живеят живота си.

Долови от нея миризма на яд. И добави припряно:

— Но ако бях останал, изобщо нямаше да срещна теб. Тъй че се радвам, че тръгнах. Казвам само, че ще се радвам, когато всичко това мине и свърши и се върна в някое простичко място.

— Мислиш ли, че Две реки отново ще се върнат някога към онова, което бяха?

Той се поколеба. Беше права — когато заминаха, родният му край вече показваше признаци на промяна. Бежанци отвъд планините прииждаха, селата се разрастваха. И сега, с толкова много мъже, тръгнали с него на бран, с тези представи в главите им, че си имат владетел...

— Бих могъл да намеря някое друго място — каза той упорито. — Има други села. Няма всички да се променят.

— И би ли ме замъкнал в някое от тези села, Перин Айбара? — рече тя.

— Аз... — какво щеше да стане, ако Файле, неговата красива Файле, бъдеше затворена в някое задрямало селце? Винаги бе настоявал, че е само един прост ковач. Но беше ли Файле жена на ковач? — Никога не бих те принудил за нищо, Файле — промълви той и я погали по лицето. Винаги се чувстваше неловко, щом докоснеше нежните ѝ като коприна страни с дебелиите си мазолести пръсти.

— Бих отишла, ако наистина ме искаш — каза тя. Това бе странно. Очакваше да му се сопне. — Но това ли искаш? Наистина ли?

— Не знам какво искам — отвърна той искрено. Не, не искаше да замъкне Файле в някое село. — Може би... живот на ковач в някой град, някъде?

— Ако го желаеш — повтори тя. — Разбира се, това би оставило Две реки без владетел. Ще трябва да си намерят някой друг.

— Не. Те *нямат* нужда от владетел. Точно затова трябва да ги спра да се отнасят с мен като с такъв.

— И смяташ, че биха се отказали от идеята толкова бързо? — попита Файле с мирис на насмешка. — След като вече са видели как го правят всички други? След като така се подмазваха на онзи глупак Люк? След като посрещнаха гостолюбиво всички онези хора от равнината Алмот, които са свикнали с господари?

Какво *наистина* щеше да направи народът на Две реки, ако той се отдръпнеше като техен владетел? Със свито сърце осъзна, че Файле е права. „Разбира се, че ще си изберат някой, който би се справил по-добре от мен. Може би господин ал-Вийр.“

Но можеше ли да разчита на това? Хора като господин ал-Вийр или Трам можеше да откажат поста. Можеше накрая да изберат някой

като стария Кен Буйе. Щяха ли да имат избор? Ако Перин се отдръпнеше, можеше ли някой, който се смята за знатен, да *заграби* властта?

„Не бъди глупак, Перин Айбара — помисли си. — Почти всеки би се справил по-добре от теб.“

Все пак мисълта, че друг някой ще властва — някой друг ще стане лорд, — го изпълни със силна тревога. И изненадващо много тъга.

— Хайде — каза Файле, — престани да мислиш. Имам възхитителни планове за тази вечер — плесна силно с ръце три пъти и долу се раздвижиха. Скоро няколко слуги се изкачиха на хълма. Перин разпозна в тях хора, които бе привлякла измежду бежанците, група, която ѝ беше вярна колкото Ча Файле.

Донесоха платнище и го изпънаха на земята. После го покриха с одеяло. А каква бе тази миризма, идеща отдолу? Пушен бут?

— Какво е това, Файле?

— Отпървом — рече тя, — предположих, че си намислил нещо особено за нашия шанна'хар. Ядосах се, като не го спомена обаче, и затова попитах. Изглежда, че вие не го празнувате в Две реки, колкото и да е странно.

— Шанна'хар ли?

— През следващите няколко недели ще сме женени от една година. Това е нашият първи шанна'хар, брачното ни празненство — тя скръсти ръце и загледа слугите, редящи храна върху одеялото. — В Салдеа празнуваме шанна'хар всяка година в ранно лято. Това е празник, отбелязващ поредната година заедно, още една година, в която нито съпругът, нито съпругата са паднали от тролоците. За младите двойки казват, че се наслаждават на своя първи шанна'хар така, както човек вкухва първата хапка обилна храна. Бракът ни ще е нов за нас само веднъж.

Слугите разположиха храната и няколко стъклени купи със свещи в тях. Файле ги освободи с усмивка и махване и те се върнаха надолу по склона. Явно се бе погрижила храната да изглежда прелестно. Одеялото беше извезано, сигурно взето от пляката на Шайдо. Храната бе поднесена на сребърни плата, бут върху сварен ечемик и поръсен с ароматни подправки. Имаше и вино дори.

Файле пристъпи по-близо до него.

— Съзнавам, че тази година имаше много неща, които не заслужават празнуване. Малден, Пророка, суровата зима. Но ако тези неща са цената за да съм с теб, Перин, бих я платила десетократно... Ако всичко беше добре, този следващ месец щяхме да си даваме дарове един на друг, да утвърждаваме любовта си, да празнуваме първото си лято като съпруг и съпруга. Едва ли ще имаме месеца спокойствие, който е наше право, но поне трябва да прекараме и да се насладим на тази вечер заедно.

— Не знам дали мога, Файле. Белите плащове, небето... Светлина! Самата Последна битка почти е тук. *Последната битка*, Файле! Как мога да пирувам, докато мои хора са застрашени от екзекуция и докато самият свят може да умре?

— Ако самият свят ще умре — каза тя, — не е ли точно сега, когато човек *трябва* да отдели време, за да благодари за това, което има? Преди всичко да бъде отнето?

Перин замълча. Тя сложи ръка на рамото му, толкова леко. Не беше повишила глас. Искаше ли той да се развика? Трудно бе да се каже кога иска спор и кога — не. Навярно Илиас щеше да може да го посъветва добре.

— Моля те — промълви тя. — Опитай се да се отпуснеш за една вечер. Заради мен.

— Добре — отвърна той и хвана ръцете ѝ.

Тя го отведе при одеялото и двамата седнаха един до друг пред сребърните блюда. Файле запали още свещи от вече запалените от слугите. Нощта бе студена — облаците сякаш изсмукваха лятната топлина.

— Защо го правим отвън? — попита Перин. — А не в палатката ни?

— Попитах Трам какво правите вие за шанна'хар — отвърна тя. — И както се опасях, научих, че не го празнувате. Това наистина е доста назадничаво, разбираш — ще трябва да променим обичая, щом нещата се уталожат. Все пак Трам каза, че най-близкото е това, което са правили той и жена му. Веднъж в годината си събирали пълен обяд — толкова богат, колкото можели да си позволят — и ходели на ново място сред горите. Обядвали там и прекарвали деня един с друг — сгуши се в него. — Нашата сватба бе направена по обичая на Две реки, тъй че пожелах този ден също да е по вашия обичай.

Той се усмихна. Въпреки предишните възражения напрежението го отпуснаше. Храната миришеше добре и стомахът му изръмжа, което накара Файле да се надигне, да вземе блюдото му и да му го подаде.

Увлече се в яденето. Опитваше се да се държи прилично, но храната беше чудесна, а и бе имал дълъг ден. Усети се, че разкъсва бута настървено, макар да се стараяше да не окапе изящното одеяло.

Файле се хранеше по-бавно, мирис на лека насмешка бе примесен към този на сапуна й.

— Какво? — попита Перин и избърса устата си. Слънцето вече бе залязло напълно и лицето на Файле беше осветено само от свещите.

— Твърде много от вълка има в тебе, съпруге.

Той замръзна и чак сега забеляза, че си ближе пръстите. Изръмжа и ги избърса с кърпата. Колкото и да обичаше вълците, нямаше да ги покани на трапезата със себе си.

— Твърде много от вълка има в мен.

— Ти си това, което си, съпруге. А аз обичам това, което си, тъй че всичко е наред.

Той продължи да дъвче. Нощта бе тиха, слугите се бяха отдръпнали достатъчно далече, за да не може да ги помирише или чуе. Сигурно Файле им бе наредила да не ги безпокоят.

— Файле — промълви той, — трябва да знаеш какво направих, докато ти беше в плен. Направих неща, за които се тревожех, че ще ме превърнат в човек, когото няма повече да искаш. Не беше само справянето със сеанчанците. Имаше хора в един град, Со Хабор, за които не мога да престана да мисля. Хора, на които може би трябваше да помогна. И един Шайдо. Ръката му...

— Чух за това. Изглежда, си направил каквото е трябвало.

— Отидох много по-далече — призна Перин. — Мразех се през цялото време. Ти каза, че един лорд трябва да е достатъчно силен, за да не позволи да го манипулират. Е, аз никога няма да бъда толкова силен. Не и ако ми те отнемат.

— Ще трябва да се погрижим да не ме отнемат.

— Това ще ме съсипе, Файле — въздъхна той. — С всичко друго бих могъл да се справя. Но ако те използват срещу мен, нищо няма да е от значение. Бих направил всичко, за да те защитя. *Всичко.*

— Може би трябва да ме увиеш в мек плат тогава — каза тя сухо — и да ме скъташ в някоя заключена стая — странно, не миришеше на

обида.

— Не бих направил това. Знаеш, че не бих. Но това означава, че имам слабост, ужасна. Такава, каквато един водач не може да има.

— Мислиш ли, че другите водачи нямат слабости, Перин? — изсумтя тя. — Всеки крал или кралица на Салдеа са имали своите слабости. Никиол Дианатка е бил пияница, въпреки че е прочут като един от най-великите крале, а Балира се омъжвала и гонила мъжете си четири пъти. Сърцето ѝ винаги я водело към беда. Джонасим имал син, чието комарджийство едва не съсипало Дома ѝ, а Лионфорд не можел да сдържа гнева си, когато го предизвикат. Всеки един от тях е бил велик монарх. И всички са имали своите слабости.

Перин продължи да дъвче умислено.

— В Граничните земи — каза Файле — имаме поговорка. „Излъсканият меч отразява истината.“ Човек може да *твърди*, че е усърден в задълженията си, но ако мечът му не е излъскан, разбираш, че е немарлив. Твоят меч блести, съпруге. От няколко недели ти *непрекъснато* твърдиш, че си водил лошо по време на моя плен. Искаше да повярвам, че си довел целия лагер до развала и прах! Но това изобщо не е истина. Държал си ги съсредоточени. Вдъхновявал си ги, поддържал си силно присъствие и си съхранявал ореола на владетел.

— Берелайн стои отчасти зад това — каза той. — Мисля, че тази жена направо щеше да ме окъпе лично, ако бях минал един ден без баня.

— Сигурна съм, че нямаше да е добре за слуховете — рече сухо Файле.

— Файле, аз...

— Аз ще се справя с Берелайн — гласът ѝ прозвуча застрашително. — Това е единственият дълг, с който не бива да се разсейваш.

— Но...

— Аз ще се справя с нея — каза тя още по-твърдо.

Не беше разумно да я предизвиква, когато миришеше така, освен ако не искаше да се скарат наистина. Тя омекна и хапна малко от ечемика.

— Когато казах, че си като вълк, съпруге, не говорех за начина, по който ядеш. Говорех за начина, по който действаш. Ти се увеличаш.

Отдаваш се на проблема, който трябва да се реши, все едно колко е голям, и държиш да го видиш решен.

— Не можеш ли да разбереш? Това е чудесна черта у един водач. Точно от това имат нужда Две реки. Стига, разбира се, да имаш жена, която да се грижи за някои от по-дребните проблеми — тя се намръщи. — Жалко, че не поговори с мен за знамето, преди да го изгориш. Ще е трудно да се вдигне отново, без да изглежда глупаво.

— Не искам да се вдига отново — каза Перин. — Точно затова ги накарах да го изгорят.

— Но *защо*?

Той отхапа отново от бута, без да я поглежда. Миришеше на любопитство, почти отчаяно.

„Не мога да ги водя. Не и преди да разбера дали мога да се наложа над вълка.“ Как можеше да го обясни? Да обясни как го е страх от начина, по който го завладява вълчето, щом влезе в битка и когато иска нещо прекалено силно?

Нямаше да се отърве от вълците. Твърде много бяха станали част от него. Но къде щеше да остави хората си, къде щеше да остави Файле, ако се изгубеше в онова, което бе в него?

Спомни си отново едно мръсно същество, бивш човек, заключено в клетка. В него не беше останало нищо, което да помни, че е човек...

— Съпруже — каза Файле и отпусна ръка на рамото му. — Моля те — миришеше на болка. Това сви сърцето му.

— Трябва да е свързано с Белите плащове — каза Перин.

— Какво? Перин, казах, че...

— Трябва да е свързано — заяви той твърдо. — Със случилото ми се първия път, когато се срещнах с тях. И онова, което бях започнал да откривам предишните дни.

Файле се намръщи.

— Казвал съм ти, че убих двама Бели плащове. Преди да те срещна.

— Да.

— Отпусни се. Трябва да чуеш цялата история.

И я разказа. Колебливо отпървом, но думите скоро заизлизаха полесно. Говореше за Шадар Логот и как се беше разпръснала групата

им. За Егвийн, която го остави да поведе, може би първия път, когато бе принуден да направи това.

Вече ѝ беше казвал за срещата си с Илиас. Тя знаеше много за него, неща, които не беше казвал на никой друг, неща, за които не бе говорил дори с Илиас. Знаеше за вълка. Знаеше, че се бои да не се изгуби.

Но не знаеше какво изпитва в битка. Не знаеше какво бе почувствал, когато уби онези Бели плащове, вкуса на кръвта им — било в собствената му уста или през връзката с вълците. Не знаеше какво е да си погълнат от гняв, страх и отчаяние, както докато тя му бе отнета. Обясни ѝ тези неща на пресекулки.

Каза и за настървението, което го беше обзело, когато я търсеше във вълчия сън. Каза и за Ноам и какво се боеше, че ще го сполети. И как е свързано това с начина, по който се държи в битка.

Файле слушаше, седнала кротко. Мирисите ѝ бяха приглушени. Може би трябваше да затаи някои неща. Никоя жена не иска да знае в какъв звяр се превръща мъжът ѝ, когато убива, нали? Но искаше и да се отърве от тайните си. Уморен беше от тях.

Всяка изречена дума му помагаше да се отпусне още. Правеше онова, което храната — колкото и вкусна да беше — не бе успяла да направи. И докато ѝ разказваше за борбите си, усети, че част от бремето изчезва.

Завърши със Скокливец. Не беше сигурен защо бе спестил вълка за накрая. Скокливец бе част от много неща, които вече ѝ беше казал — Белите плащове, вълчия сън. Но му се стори някак редно да запази Скокливец за края и така и направи.

Когато свърши, се загледа в пламъка на една от свещите. Две бяха угаснали, другите още мъждукаха. Светлината не беше смътна за очите му. Трудно му бе да си спомни какви бяха дните, когато сетивата му бяха слаби като на обикновен човек.

Файле го прегърна и се притисна до него.

— Благодаря ти.

Той въздъхна дълбоко и се облегна на пъна зад себе си, чувстваше топлината ѝ.

— Искам да ти разкажа за Малден — каза тя.

— Не си длъжна. Само защото аз...

— Шшт. Кротувах, докато ти говореше. Мой ред е.

— Добре.

Беше притеснително да слуша за Малден. Лежеше с гръб на пъна, небето прашеше от мълнии, самата Шарка бе застрашена да се разпадне, докато жена му говореше как е била в плен и бита. И все пак това бе едно от най-странно облекчителните неща, които бе изпитвал.

Събитията в онзи град се бяха оказали важни за нея. Може би дори добри за нея. Макар да се разгневи, като чу как Севанна е събличала Файле гола и я е оставяла така през нощта. Някой ден щеше да залови тази жена.

Не днес обаче. Днес жена му беше в прегръдките му и силният ѝ глас бе утеха. Трябваше да се е досетил, че е замисляла бягството си. Всъщност, докато слушаше за грижливата ѝ подготовка, започна да се чувства глупаво. Тя се беше тревожила, че ще го убият, докато се опитва да я избави — не го каза, но той го долови. Колко добре го познаваше.

Файле затаи някои неща. Все едно. Щеше да е като вкарано в клетка животинче без тайните си. Но той добре долови, че прикрива нещо. Нещо, свързано с онзи Лишен от братя, който я беше пленил, нещо около плановете ѝ да направи така, че той и приятелите му да ѝ помогнат да избяга. Може би бе изпитала обич към него и не желаше Перин да съжалява, че го е убил. Не беше необходимо. Тези Лишени от братя бяха с Шайдо и бяха нападнали и убили мъже под закрилата на Перин. Никакъв акт на доброта нямаше да изкупи това. Заслужили бяха смъртта си.

Това го стъписа. Белите плащове навярно казваха същите неща за него. Но Белите плащове бяха нападнали първи.

Тя свърши. Вече бе много късно и Перин се пресегна към един вързоп, донесен от слугите на Файле, и издърпа одеяло.

— Е? — попита Файле, след като легнаха един до друг и се завиха.

— Изненадан съм, че не си ми скъсала ушите затова, че връхлетях като див бик и стъпках всичките ти планове.

Това направи мириса ѝ доволен. Не беше чувството, което очакваше, но отдавна бе престанал да се опитва да разгадае начина, по който мислят жените.

— За малко щях да го направя тази вечер — каза Файле, — за да можем да имаме хубав спор и добро помирение.

— Защо не го направи?

— Реших, че тази нощ трябва да се направи като в Две реки.

— Мислиш ли, че съпрузите и жените в Две реки не спорят? — попита той развеселен.

— Е, може би спорят. Но ти, съпруге, винаги изглеждаш неловко, когато си викаме. Много се радвам, че си започнал да отстояваш своето, както е редно. Аз исках твърде много да се приспособиш към моите порядки. Тази вечер си помислих, че трябва и аз да се приспособя към твоите.

Това бяха думи, които никога не бе очаквал да чуе от Файле. Изглеждаше най-личното нещо, което изобщо можеше да му даде. Смути се, щом усети сълзи в очите си, докато я придърпваше към себе си.

— Само че не съм кротка овчица, не забравяй — каза тя.

— *Никога* не бих си го помислил. Никога.

Миришеше удовлетворено.

— Съжалявам, не помислих, че би могла да се спасиш сама — каза Перин.

— Прощавам ти.

Вгледа се в нея. В тези красиви очи, отразили светлината на свещта.

— Значи ли това, че можем да имаме помирение без спор?

Тя се усмихна.

— Ще го позволя, само този път. И, разбира се, слугите имат изрична заповед да осигурят самотата ни.

Целуна я. Беше толкова както трябва. Знаеше, че грижите, които бе имал, и неловкостта между тях след Малден, са си отишли. Дали бе нещо реално, или въображаемо, беше отминало.

Беше си върнал Файле. Истински и напълно.

ГЛАВА 17

РАЗДЕЛИ И СРЕЩА

Заранта след нападението на голама Мат се събуди от сънища, гнили като запъртъци, и скован и изтръпнал. Беше спал в една дупка под снабдителния фургон на Алудра. Беше избрал мястото на случаен принцип, с помощта на заровете.

Измъкна се изпод фургона, изправи се, завъртя рамото си и усети как изпука. Кръв и пепел. Едно от най-добрите неща в това да имаш пари е да *не ти* се налага да спиш в дупки. И просящите прекарваха нощите си по-добре от това.

Фургонът миришеше на сяр а прахове. Мат за миг се изкуши да надникне под изпънатата отзад намаслена хартия, но нямаше смисъл. Алудра и праховете ѝ бяха непонятни. Стига драконите да действаха, той нямаше нищо против да не знае как. Е, просто не държеше много. Не толкова, че да рискува да я ядоса.

Нямаше я при фургона, за щастие на Мат. Щеше отново да му мърмори, че не ѝ е намерил леяр на камбани. Тя май го смяташе за лично вестоносче. Непослушно при това, което отказва да си върши работата както трябва. Повечето жени имаха такива моменти.

Тръгна през лагера и заизтупва сламките по косата си. За малко да тръгне да потърси Лопин, за да му приготви баня, но си спомни, че Лопин е мъртъв. Кръв и пепел! Горкият човек.

Мисълта за горкия Лопин го вкара в още по-кисело настроение и той тръгна да намери нещо за закуска. По пътя го пресрещна Джюйлин, тайренският ловец на крадци. Носеше коничната си шапка с плосък връх и тъмносиньо палто.

— Мат — рече той. — Вярно ли е? Дал си разрешение на Айез Седай да се върнат в Кулата?

— Не им трябваше разрешението ми — отвърна Мат и потрепери. Ако жените го чуеха казано така, щяха да му съдерат кожата и да си направят седло от нея. — Смятам да им дам коне обаче.

— Вече ги имат — каза Джюйлин и погледна към коневръзите. — Казаха, че си им дал разрешение.

Мат въздъхна. Стомахът му ръмжеше, но храната трябваше да почака. Тръгна към коневръзите. Трябваше да се увери, че Айез Седай няма да му вземат най-добрите животни.

— Помислих, че бих могъл да замина с тях — рече Джюйлин. — Да заведе Тера до Тар Валон.

— Можеш да напуснеш по всяко време — отвърна Мат. — Не те задържам тука.

Джюйлин беше съвсем добър човек. Малко скован понякога. Е, много скован. Пред Джюйлин и един Бял плащ щеше да изглежда отпуснат. Не беше от типа, който да вземеш със себе си за игра на зарове. Цяла нощ щеше да се въси на всекиго в кръчмата и да мърмори за престъпленията, които със сигурност са извършили. Но беше надежден и добра ръка, с която да разполагаш в затруднение.

— Искам да се върна в Тийр — рече Джюйлин. — Но сеанчанците ще са толкова близо, а Тера... Притеснява я. Тя също не харесва много идеята за Тар Валон, но нямаме много избор, а Айез Седай обещаха, че ако ида с тях, ще ми намерят работа в Тар Валон.

— Значи това е раздяла тогава? — каза Мат, спря и се обърна към него.

— Засега — отвърна Джюйлин.

Поколеба се, после протегна ръка. Мат я взе и я разтърси, а след това хващачът на крадци замина да си вземе нещата и жената.

Мат помисли за миг, промени решението си и тръгна към кухненската палатка. Джюйлин навярно щеше да забави Айез Седай и той искаше да им занесе нещо.

Скоро след това пристигна при коневръзите нахранен и понесъл увито в плат вързопче. Айез Седай, разбира се, бяха направили прекомерно голям керван с някои от най-добрите му коне. Теслин и Джолайн, изглежда, бяха решили, че могат да секвестрират няколко товарни животни и няколко войници да ги натоварят. Мат въздъхна и заоглежда пътьом конете.

Джолайн седеше на Лунно сияние, кобила от тайренска порода, на един от мъжете, които Мат бе изгубил в битката в бягството им от сеанчанците. По-сдържаната Едесина бе яхнала Огнена струя и се

озърташе от време на време към две жени, които стояха отстрани. Тъмнокожата Бетамин и бледата русокоса Сета бяха бивши сул-дам.

Сеанчанките много упорито се опитваха да изглеждат надменни, но Мат закрачи небрежно към тях.

— Ваше височество — рече Сета, — вярно ли е? Ще разрешите на тези да бродят на свобода?

— По-добре да се отърва от тях — отвърна Мат и примижа от титлата, с която се обърнаха към него. Трябваше ли да подхвърлят такива думи все едно, че са дървени петащи? Двете сеанчанки се бяха променили много, но все още като че ли им се струваше странно, че не иска да използва Айез Седай като оръжие. — Искате ли да заминете, или искате да останете?

— Ще отидем — заяви твърдо Бетамин. Изглежда, бе решена да учи.

— Да — каза и Сета. — Макар понякога да си мисля, че може би ще е по-добре просто да ни позволите да умрем, вместо... Ами, това, което сме, което представляваме, означава, че сме опасност за Империята.

— Тюон е сул-дам — каза Мат.

Двете жени сведоха очи.

— Идете с Айез Седай. Ще ви дам от моите коне, тъй че да не се налага да разчитате на тях. Научете се да преливате. Това ще е полезно, отколкото да умрете. Може би някой ден ще успеете да убедите Тюон в истината. Помогнете ми да намеря начин да оправя това, без Империята да рухне.

Двете го погледнаха, този път по-твърдо и уверено.

— Да, ваше височество — отрони Бетамин. — Това е добра цел за нас. Благодарим, ваше височество.

На Сета чак ѝ избиха сълзи в очите! Светлина, какво си мислеха, че им е обещал току-що? Разкара се, преди да са им хрумнали още странни идеи в главите. Проклети жени. Все пак не можеше да не изпита съжаление за тях. Научаването, че биха могли да преливат, тревогата, че биха могли да са опасност за всеки около себе си.

„Точно това изпитваше Ранд — помисли си Мат. — Горкият глупак.“ Както винаги, при мисълта за Ранд цветовете се завихриха. Стараеше се да не го прави много често и преди да успее да ги

разпръсне, зърна за миг как Ранд се бръсне пред хубаво позлатено огледало, окачено в красива къпалня.

Разпореди се да доведат конете на сул-дам, а след това закричи към Айез Седай. Том също беше дошъл и щом го видя, подметна:

— Светлина, Мат. Изглеждаш все едно си се търкалял в коприва и тръни.

Мат вдигна ръка към главата си, която сигурно беше голяма гледка.

— Преживях нощта и Айез Седай напускат. Иде ми почти да затанцувам.

— Знаеше ли, че и тези ще са тук?

— Сул-дам ли? Предполагах.

— Не те. Онези двамата.

Мат се обърна и се намръщи, като видя Лейлвин и Бейл Домон, на коне и с багаж. Лейлвин — наричана Егеанин преди — беше бивша сеанчанска благородничка, но Тюон я бе лишила от името ѝ. Носеше рокля в мътно сиво. Късата ѝ тъмна коса бе пораснала и увиснала над ушите ѝ. Смъкна се от седлото и закричи към Мат.

— Да ме изгори дано — измърмори Мат на Том, — ако и от нея мога да се отърва, почти ще започна да мисля, че животът е станал честен към мен.

Домон я последва и се приближиха. Беше нейният со'джин. Или... можеше ли все още да ѝ е со'джин, след като вече нямаше никаква титла? Е, тъй или иначе, беше нейният съпруг. Иллианецът беше здравеняк и не беше прекалено гаден тип, освен когато бе покрай Лейлвин. Което беше винаги.

— Каутон — каза тя, щом застана пред него.

— А, Лейлвин — отвърна той. — Напускаш ли?

— Да.

Мат се усмихна. *Наистина* щеше да се разтанцува!

— Винаги съм възнамерявала да стигна до Тар Валон — продължи тя. — Насочих ума си натам в деня, в който напуснах Ебу Дар. Щом Айез Седай заминават, ще тръгна с тях. Винаги е разумно един кораб да се присъедини към конвой, когато възникне подходящата възможност.

— Съжалявам, че си тръгваш — излъга Мат и докосна с пръст шапката си в нейна чест. Лейлвин беше корава като стогодишен дъб с

парчета от брадви, останали по него от глупави мъже, опитвали се да го посекаат. Ако на коня ѝ вземеше да му падне подкова по пътя за Тар Валон, тя сигурно щеше да го метне през рамо и да го носи чак до Бялата кула.

Но не харесваше Мат въпреки всичко, което бе направил, за да ѝ спаси кожата. Може би защото не ѝ позволи да поеме командата или защото бе принудена да играе негова любовница. Е, тази част и за него не беше забавна. Беше все едно да държиш меч за острието и да се преструваш, че не боли.

Макар че *все пак* беше забавно да я гледа как се тормози.

— Желая ти всичко добро, Матрим Каутон — каза Лейлвин. — Не завиждам за мястото, в което си се поставил. В някои отношения, мисля, че ветровете, които са те понесли, може би са по-сурови от онези, които блъснаха мен наскоро — кимна му и се обърна да си тръгне.

Домон се пресегна и сложи ръка на рамото му.

— Ти направи каквото каза. Кълна се в престарялата си баба! Бясна езда беше, но направи каквото каза. Моите благодарности.

Двамата се отдалечиха. Мат поклати глава, махна на Том и закричи към Айез Седай.

— Теслин. Едесина. Джолайн. Всичко наред ли е?

— Да — каза Джолайн.

— Добре, добре. Имате достатъчно животни, виждам?

— Ще стигнат, господин Каутон — отвърна Джолайн. Едва прикри гримасата си и добави: — Благодаря ти, че ни ги даде.

Мат се усмихна широко. Леле, колко забавно беше да я чуе, че се опитва да се държи почтително! Явно бе очаквала Елейн да ги приеме с отворени обятия, а не да ги върне от двореца без аудиенция.

Джолайн го изгледа, стиснала устни.

— Бих искала да те видя опитомен, Каутон. Все си мисля да се върна някой ден и да се погрижа работата да се свърши както трябва.

— Ще чакам бездиханно този миг — отвърна той и ѝ подаде вързопчето.

— Какво е това? — попита тя, без да посегне да го вземе.

— Подарък за сбогом. В родния ми край никога не оставяш пътничка, без да ѝ дадеш нещо за из път. Ще е неучтиво.

Тя го взе с неохота и надникна вътре. Явно се изненада, като видя десетина сладки кифлички.

— Благодаря ти — каза намръщено.

— Пращам войници с вас — каза Мат. — Те ще върнат конете ми, щом пристигнете в Тар Валон.

Джолайн отвори уста да възрази, но замълча. Какво можеше да каже?

— Това ще е приемливо, Каутон — рече Теслин.

— Ще им заповядам да правят каквото кажете — каза й Мат. — Тъй че ще имате хора, които да командорите и да ви вдигат палатките. Но при едно условие.

Теслин повдигна вежда.

— Искам да кажете нещо на Амирлин. Ако е Егвийн, би трябвало да е лесно. Но дори да не е, ще й го кажете. Бялата кула има нещо мое и почти е време да си го върна. Не искам, но какво искам аз май вече е без значение напоследък. Тъй че ще дойда и не искам да ме изритат като мръсно псе — усмихна се. — Точно тези думи кажете.

Теслин, за нейна чест, се усмихна.

— Ще се погрижим да стане, макар да се съмнявам, че слуховете са верни. Елайда не би отстъпила Амирлинския трон.

— Може и да се изненадате.

Поне той със сигурност се бе изненадал, когато разбра, че някои жени наричат Егвийн Амирлин. Не знаеше какво се е случило в Бялата кула, но имаше свиващото сърцето чувство, че Айез Седай са оплели горката Егвийн в схемите си така здраво, че тя никога няма да се измъкне. Почти му се въртеше в ума сам да препусне до Тар Валон и да вземе да я спаси.

Но имаше други задачи. Егвийн трябваше сама да се погрижи за себе си засега. Беше способно момиче. Сигурно щеше да се оправи без него за малко.

Том стоеше до него умислен. Със сигурност не знаеше, че Мат бе надул Рога — поне Мат не му го беше казвал. Опита се да забрави за проклетото нещо. Но Том вероятно го бе предположил.

— Е, сигурно трябва да тръгвате — каза Мат. — Къде е Сетале?

— Тя ще остане тук — отвърна Теслин. — Каза, че искала да те спира да не правиш твърде много грешни стъпки — повдигна вежда, а Джолайн и Едесина кимнаха сдържано. Всичките си мислеха, че

Сетале е бивша слугиня в Бялата кула, избягала като момиче заради някое прегрешение.

Е, това означаваше, че няма да се отърве от цялата им пасмина. Все пак, ако трябваше да избере една да остане, щеше да е госпожа Анан. Тя навярно искаше да намери начин да се срещне със съпруга си и семейството, които бяха избягали от Ебу Дар с кораб.

Джюйлин се приближи, повел със себе си Тера. Тази крехка наплашена женица наистина ли беше бившата панархеса на Тарабон? Мат беше виждал мишки, които бяха по-малко боязливи. Войниците му доведоха конете за двамата. Общо взето цялата тази експедиция му излизаше четирийсетина животни и колона войници. Но си струваше. Освен това щеше да си върне войниците и конете — наред със сведения какво наистина става в Тар Валон.

Кимна на Ванин. Дебелият конекрадец не бе останал много доволен, когато Мат му нареди да иде в Тар Валон да събере информация. Мат бе помислил, че ще изпадне във възторг, предвид колко обичаше Айез Седай. Е, още по-нещастен щеше да е, като разбереше, че и Джюйлин тръгва. Ванин обикновено стъпваше на пръсти покрай ловеца на крадци.

Ванин яхна сивия си кон. Доколкото знаеха Айез Седай, той беше старша Червена ръка и един от полевите съгледвачи на Мат, но не и особено подозрителен. Не изглеждаше и много заплашителен, освен може би като опасност за паница варени картофи. Може би точно затова бе толкова добър в работата си. Мат нямаше нужда от крадени коне, но дарбите на Ванин можеше да се приложат в други задачи.

— Добре — каза Мат, като се обърна отново към Айез Седай. — Няма да ви задържам повече.

Отдръпна се, като отбягваше да погледне Джолайн — в очите ѝ имаше нещо хищно, което твърде му напомняше за Тилин. Теслин махна с ръка и — любопитно — Едесина му кимна почтително. Кимна му и Лейлвин. Тая жена дъвчеше камъни за закуска и пирони за вечеря, но беше хубава. Навярно щеше да може да поговори на Тюон да ѝ върне титлата или нещо такова.

„Не ставай глупак — каза си той, докато махаше на Бейл Домон. — Първо ще трябва да убедиш Тюон да не те прави да'ковале.“ Почти бе убеден, че се кани да го види като свой слуга, съпруг или не. При мисълта за това се изпоти около яката.

Скоро вече вдигаха прах по пътя. Том пристъпи до Мат, загледан след ездачите.

— Кифлички?

— Традиция при нас в Две реки.

— Изобщо не бях чувал за такава традиция.

— Не е много известна.

— Аха, разбирам. И какво им направи на тези кифлички?

— Поръсих ги с каквото трябва, за да й дам урок — каза Мат. — Нищо няма да й стане. Освен това тя няма да даде на никой, освен може би на Стражниците си. Пристрастена е към тия кифлички. Изяла е поне седем-осем торби, откакто дойдохме в Кемлин.

— Хубаво — рече Том и потърка мустака си с юмрук. — Детинско обаче.

— Опитвам се да се върна към корените си — каза Мат. — Знаеш, да си върна малко от младостта.

— Та ти си едва на двайсет зими!

— Да, но много живях, докато бях по-млад. Хайде. Госпожа Анан остава, а това ми подсказва една идея.

— Трябва да се обръснеш, Матрим Каутон.

Госпожа Анан скръсти ръце и го изгледа. Какво й ставаше толкова? Нали си пускаше брада. Много гадно сърбеше впрочем.

Беше намерил Сетале при кухненските палатки, да надзирава обедната храна. Войници от Бандата кълцаха зеленчуци и варяха боб с плахата физиономия на мъже, на които са дали твърди заповеди. Сетале не беше нужна тук. Готвачите на Бандата винаги бяха успявали да приготвят храната и без нея. Но тая жена явно най-обичаше да намери мъже, които са седнали да си починат, и да им намери някоя работа. Освен това беше бивша ханджийка и — забележително — бивша Айез Седай. Мат често я намираще да надзирава неща, които изобщо нямаше нужда да се надзирават.

Не за първи път съжали, че Тюон не е с него. Вярно, Сетале обикновено бе взимала нейната страна, но пък Щерката на Деветте луни поне я държеше заета. Според Мат нищо не беше по-опасно за здравия разум на мъжа от жена с твърде много свободно време.

Сетале все още носеше дрехи по модата на Ебу Дар, което Мат намираще за приятно, предвид изрязаното деколте. Този вид облекло вървеше особено добре на жена с пищен бюст като Сетале. Не че той го забелязваше. Имаше златни халки на ушите, строго държане и сиво в косата. Обсипаният с драгоценни камъчета брачен нож, който носеше на шията си, май беше нещо като предупреждение, както лежеше между гърдите ѝ. Не че Мат забелязваше и това.

— Пускам си брада — отвърна Мат на изявлението ѝ. — Искам да...

— Палтото ти е мръсно — прекъсна го тя, кимна на един войник, който тъкмо ѝ беше донесъл няколкото глави лук, които беше обелил, и той ги изсипа покорно в едно котле, без да погледне Мат. — И косата ти е чорлава. Изглеждаш като излязъл от кръчмарска свада, а още няма обяд.

— Нищо ми няма — отвърна Мат. — Ти не замина с Айез Седай.

— Всяка стъпка към Тар Валон ще ме отведе по-далече от там, където трябва да бъда. Трябва да пратя вест на съпруга си. Когато се разделихме, не подозирах, че ще се озова точно в Андор.

— Мисля, че скоро ще мога да се добера до някой, който ще може да прави портали тук — рече Мат. — И... — намръщи се, когато се приближи група войници с няколко пъдпъдка. Изглеждаха засрамени от ужасния си улов.

Сетале им нареди да оскубят птиците, все едно не го беше чула. Светлина, трябваше да я махне от лагера. Нещата тук нямаше да са нормални, докато всичките тия жени не се махнеха.

— Не ме гледай така, лорд Мат — каза Сетале. — Нора отиде в града да види какви провизии може да намери. Забелязала съм, че ако го няма готвача да ръчка мъжете, яденето не се приготвя навреме. Не всички обичаме да обядваме по залез.

— Нищо не съм казал — отвърна Мат колкото можа по-спокойно и кимна настрани. — Може ли да поговорим?

Тя се поколеба, после кимна и тръгна с него.

— Какво става всъщност? — каза тихо тя. — Изглеждаш така, все едно си спал в копа сено.

— Спах под един фургон всъщност. Палатката ми е цялата в кръв. Наистина не горя от желание да ида там и да се преоблека.

Погледът ѝ омекна.

— Разбирам загубата ти. Но това не е извинение да обикаляш така, все едно живееш на улицата. Трябва да си наемеш друг слуга.

Мат се навъси.

— Първо на първо, никога не ми е трябвал слуга. Мога и сам да се грижа за себе си. Искам обаче да те помоля за една услуга. Да наглеждаш Олвер за известно време.

— Защо?

— Онова нещо може да се върне — каза Мат. — Освен това скоро ще замина с Том. Може да се върна. *Трябва* да се върна. Но ако не се върна... Добре де, не искам Олвер да остане сам.

Тя го изглежда.

— Няма да остане сам. Всички в лагера го обичат.

— Да, но не ми харесват нещата, на които го учат. Момчето има нужда от по-добър пример.

Това сякаш я развесели по някаква причина.

— Вече започнах да го уча на четмо и писмо. Ще го наглеждам, ако се наложи.

— Чудесно — Мат въздъхна облекчено. Жените винаги се радваха да могат да възпитават малки момчета. Сигурно си мислеха, че могат да ги възпитат да не станат мъже, ако се потрудят достатъчно. — Ще ти дам пари. Можеш да идеш в града и да намериш хан.

— Бях в града — каза Сетале. — Всеки хан там вече се пръска по шевовете.

— Ще ти намеря място — обеща Мат. — Само пази Олвер. Като дойде времето и намеря някой да прави портали, ще ги накарам да те пратят в Иллиан, за да можеш да намериш мъжа си.

— Спогодихме се — каза Сетале. После се загледа на север. — Другите... заминаха значи?

— Да — прав им път.

Тя кимна. Стори му се тъжна. Може би не беше тормозила мъжете за яденето просто защото ги беше видяла без работа. Може би беше търсила нещо, с което да се залиса.

— Съжалявам — каза Мат. — За това, което ти се е случило.

— Миналото свърши — отвърна тя. — И трябва да го оставя така. Не трябваше да искам да видя онова, което носиш. Последните няколко седмици ме накараха да се самозабравя.

Мат кимна разбиращо и тръгна да потърси Олвер. А след това *наистина* трябваше да иде да се преоблече. И да го изгори дано, щеше и да се обръсне. Та ако ще ония, които го търсеха, да го убият. Прерязано гърло сто на сто щеше да е по-добре от този сърбеж.

Елейн крачеше бавно през градината на Слънчевия изгрев, любимото място на майка ѝ. Градината бе на покрива на източното крило на двореца. Беше обрамчена с бял каменен филигран откъм ръба и извита стена отзад.

Имаше чудесна гледка към града. Като малка обичаше градините долу, защото бяха убежище. В една от тях за първи път бе срещнала Ранд. Притисна длан до корема си. Макар да го чувстваше огромен, бременността тепърва започваше да ѝ личи. Трябваше да поръча съвсем нов комплект рокли. И през идващите месеци пак и пак. Каква досада!

Продължи разходката си. Разцъфнали ружи и бели утринни звезди в сандъчетата. Цветовете изобщо не бяха толкова големи като преди и вече повяхваха. Градинарите се оплакваха, че нищо не помага. Извън града тревата и дори бурените гинеха и пъстрата черга от ниви и поля изглеждаше потискащо кафява.

„Идва“, помисли Елейн, докато вървеше по грижливо подстригана зелена пътечка. Усилията на градинарите не бяха съвсем без резултат. Тревата изглеждаше почти свежа и въздухът ухаеше на рози, които се виеха по стената. По тях също имаше кафяви петна, но *все пак* бяха разцъфнали.

Ромолящ поток минаваше през средата на градината между грижливо наредени речни камъни. Течеше само когато тя посещаваше градината, защото водата трябваше да се вдига с помпи.

Една кралица не можеше да избере усамотението, както можеше Щерката-наследница. До нея вървеше Биргит. Елейн спря, скръсти ръце на гърдите си, изгледа я и попита:

— Какво?

— Виждаш се — каза Биргит. — Всеки долу с хубав лък и добро око може отново да хвърли държавата във война за наследството.

— В безопасност съм, Биргит. Нищо лошо няма да ме сполети.

— Да де — съгласи се Биргит. — Няма значение, че Отстъпниците са се развихрили и са ти ядосани, че Черната Аджа несъмнено са бесни, че плени агентите им, и че унизи разни благородници, които се опитаха да ти отнемат трона. Естествено, че си в безопасност. Ще взема да ида да хапна.

— Ами върви, какво чакаш — сопна се Елейн. — Защото наистина съм в безопасност. Мин имаше видение. Бебетата ми ще се родят здрави. Мин никога не греши, Биргит.

— Мин каза, че бебетата ти ще са силни и здрави — каза Биргит. — А не че *ти* ще си здрава, когато се родят.

— А как иначе ще се родят?

— Виждала съм хора, ударени по главата толкова силно, че вече не са същите, момиче. Някои живеят години, но дума не изричат и трябва да ги хранят с бульон и да живеят с подлога. Можеш да загубиш ръка, или и двете, и пак да родиш здрави деца. А хората около тебе? Не си ли помисляш за опасността, на която ги излагаш?

— Мъчно ми е за Вандийн и Сарейта — каза Елейн. — И за онези мъже, които умряха, за да ме спасят. Не *смей* да намекваш, че не изпитвам никаква отговорност за тях! Но една кралица трябва да е готова да приеме бремето да позволи други да загиват в нейно име. Обсъдихме го това, Биргит. Решихме, че няма как да съм знаела, че Чезмал и другите ще дойдат така.

— Решихме — отвърна Биргит, стиснала зъби, — че няма полза да го обсъждаме повече. Но искам да не забравяш, че всичко може да се обърка.

— Няма да се обърка — каза Елейн, загледана над града. — Децата ми ще са в безопасност, а това означава, че и аз ще съм в безопасност. Поне докато не ги родя.

Биргит въздъхна раздражено.

— Глупава, упорита... — млъкна, понеже една от гвардейките наблизко махна с ръка да привлече вниманието ѝ. Две от Родството излязоха на покрива. Елейн ги бе повикала да дойдат да се срещнат с нея.

Биргит зае позиция до една от декоративните череши и скръсти ръце. Двете Родственички носеха рокли без украса, Сумеко в жълто, Ализе в синьо. Ализе бе по-ниската, с кафява, прошарена със сиво коса

и беше по-немошна в Силата, тъй че не бе престанала да застарява, за разлика от Сумеко.

Напоследък двете бяха по-уверени. Нямаше повече изчезнали или убити Родственички. Кареане бе стояла зад убийствата през цялото време. От Черните, скрити сред тях. Светлина, как *настръхна* Елейн при мисълта за това!

— Ваше величество — каза Ализе и направи реверанс. Говореше със смътен тарабонски акцент.

— Ваше величество — каза и Сумеко и повтори реверанса на спътничката си. Двете бяха почтителни — повече към Елейн, отколкото към други Айез Седай.

По време на обсадата Елейн бе започнала да гледа на поведението на Родственичките с досада. Напоследък обаче бе започнала да се чуди. Бяха се оказали *изключително* полезни. Колко ли високо можеше да ги отведе новооткритата им дързост?

Кимна им и махна към трите стола, поставени в сянката на черешите. Седнаха. Поточето лъкатушеше с тих ромон вляво от тях. Двете Родственички си сложиха по три лъжички мед в ментовия чай. Напоследък чаят имаше ужасен вкус без мед.

— Как е Родството? — попита Елейн.

— Добре сме, ваше величество — каза Ализе. — Страхът като че ли напуска повечето жени. Поне онези, които са достатъчно разумни да го усетят. Според мен, които не можаха, тръгнаха сами и се оказаха мъртви.

— Добре е и че не се налага да отделяме толкова много време за Церене — отбеляза Сумеко. — Ставаше много уморително. Толкова много ранени, ден след ден.

Ализе беше по-корава. Отпи от чая си с ведро лице. Не спокойно и замръзнало като на Айез Седай. Замислено и топло, но сдържано. Тези жени имаха едно предимство, за разлика от Айез Седай — човек можеше да ги приеме без толкова много подозрение, тъй като не бяха свързани пряко с Бялата кула. Но пък не притежаваха нейния авторитет.

— Сигурно усещате, че искам да ви помоля за нещо — каза Елейн, като погледна Ализе в очите.

— Така ли? — учуди се Сумеко. Навярно Елейн я бе надценила.

Ализе кимна достолепно.

— Молили сте ни за много неща, докато бяхме тук, ваше величество. Не повече, отколкото съм чувствала, че имате право. Досега.

— Опитах се да ви приема гостоприемно тук, в Кемлин. Доколкото разбирам, не можете да се върнете в Ебу Дар, не и докато сеанчанците го владеят.

— Вярно е — съгласи се Ализе. — Но Ебу Дар трудно може да се нарече наш дом. Беше просто място, където се намерихме. Не толкова дом, колкото необходимост. Много от нас бездруго се редуваха да пребивават в и извън града, за да не се набиват на очи.

— Обмисляли ли сте къде да отседнете сега?

— Отиваме в Тар Валон — отвърна бързо Сумеко. — Нинив Седай каза...

— Сигурна съм, че там ще има място за някои от вас — прекъсна я Елейн. — За онези, които желаят да станат Айез Седай. Егвийн с охота ще даде втори шанс на всяка Родственица, пожелаала отново да опита за шала. Но останалите?

— Говорихме за това — каза Ализе търпеливо и присви очи. — Ще станем свързани с Кулата, място, където Айез Седай да се оттеглят.

— Явно, че няма да се преместите в Тар Валон обаче. Каква полза Родството да бъде място за оттегляне от политиката на Айез Седай, ако са толкова близо до Бялата кула?

— Предположихме, че бихме могли да останем тук — каза Ализе.

— Това беше и мое предположение — отвърна предпазливо Елейн. — Но предположенията са само предположения. Вместо това искам да ви дам обещания. В края на краищата, ако ще останете в Кемлин, не виждам причина да не ви предложи подкрепа пряко от Короната.

— На каква цена? — попита Ализе. Сумеко мълчеше притеснено.

— Не кой знае каква — заяви Елейн. — Никаква цена всъщност. По някоя услуга от време на време, каквито сте правили на Короната в миналото.

Настъпи тишина. Смътни викове долитаха от града долу. Клоните потрепераха от вятъра и изсипаха няколко кафяви листа между Елейн и Родствениците.

— Това изглежда опасно — каза Ализе и отпи глътка чай. — Разбира се, не намекувате, че ще учредим *съперничеца* Бяла кула тук, в Кемлин.

— Нищо такова — отвърна бързо Елейн. — Аз съм Айез Седай в края на краищата. А Егвийн е заявила, че ще позволи на Родството да продължи като преди, стига да приемат нейната власт.

— Не съм сигурна, че искаме да продължим като преди — каза Ализе. — Бялата кула ни остави да живеем живота си в ужас, че ще бъдем открити. Но през цялото време те ни използваша. Колкото повече премисляме това, толкова... по-малко ни харесва.

— Говори за себе си, Ализе — намеси се Сумeko. — Аз възнамерявам да бъда изпитана и да се върна към Кулата. Ще се присъединя към Жълтите, помни ми думата.

— Може би. Но мен няма да ме имат — отвърна Ализе. — Твърде немощна съм в Силата. Няма да се съглася да прикляквам и да се кланям всеки път, щом някоя Сестра мине покрай мен и поиска да ѝ изпера дрехите. Но няма и да спра да преливам. *Няма* да се предам. Егвийн Седай е казала, че ще позволи Родството да продължи, но дали ще можем да работим открито с Единствената сила?

— Мисля, че ще можете — каза Елейн. — Голяма част от това беше идея на Егвийн. Тя със сигурност няма да прати при вас Айез Седай, ако ще им се забрани да преливат. Не, дните, когато жени извън Кулата преливаха тайно, отминаха. Ветроловките и Мъдрите айилки доказаха, че времената трябва да се променят.

— Може би — отвърна Ализе. — Но предлагането на услуги на Короната на Андор е съвсем друга работа.

— Ще се постареем да не влизаме в конфликт с интересите на Кулата — заяви Елейн. — А вие ще приемете властта на Амирлин. Тъй че какъв е проблемът? Айез Седай служат на монарси по цялата земя.

— Предложението изглежда приемливо — каза Ализе. — Но зависи от естеството на услугите, искани от Короната на Андор.

— Бих поискала две неща от вас — каза Елейн. — Пътуване и Церене. Не е нужно да се въвличате в наши конфликти, не е нужно да се намесвате в политиката. Просто да се съгласите да Церите поданиците ми, които са болни, и да назначавате всеки ден група жени, които да създават портали, когато Короната пожелае.

— Това все пак звучи твърде много като ваша собствена Бяла кула — каза Ализе.

Сумеко се беше намръщила.

— Не, не — отвърна Елейн. — Бялата кула означава власт, политика. Вие ще правите нещо съвсем друго. Представете си място в Кемлин, където може да дойде всеки, за да получи Цяра, безплатно. Представете си град без болести. Представете си свят, където храната може да пътува мигновено до тези, които се нуждаят от нея.

— И кралица, която може да праща войска където ѝ се наложи — рече Ализе. — Чиито войници могат да се бият един ден, а на другия раните им да са изцерени. Кралица, която може да получава приличен доход от такса на търговци за достъп до нейните портали — пак отпи глътка чай.

— Да — призна Елейн. Въпреки че не беше сигурна дали щеше да може да убеди Егвийн за тази част.

— Ще поискаме половината — каза Ализе. — Половината от всичко, което взимате за Пътуване и Церене.

— Церенето е безплатно — заяви твърдо Елейн. — За всеки, който дойде, независимо от положението му. Хората се церят според тежестта на заболяването им, не според ранга.

— Бих могла да се съглася на това — отвърна Ализе.

Сумеко се ококори.

— Не можеш да говориш от наше име! Ти самата заяви, че Плетящият кръг се е разпаднал, след като напуснахме Ебу Дар. Освен това според Правилото...

— Говоря само от свое име, Сумеко — отвърна Ализе. — И от името на онези, които биха се присъединили към мен. Родството, каквото го познавахме, вече не съществува. Над нас господстваше необходимостта да останем в тайна, но това вече свърши.

Сумеко не каза нищо.

— Ти си решена да се присъединиш към Айез Седай, приятелко — Ализе сложи ръка на рамото ѝ. — Но мен няма да ме имат, нито аз тях. Имам нужда от нещо друго, и други също.

— Но да се обвържете с Короната на Андор...

— Обвързваме се с Бялата кула — каза Ализе. — Но живеем в Кемлин. Това си има предимства. Не сме достатъчно силни, за да

устоим сами. Андор е най-доброто място. Има протекцията на Бялата кула и на Преродения Дракон.

— Можете да се реорганизирате — заговори възбудено Елейн. — Правилото може да се изработи наново. Можете да решите да позволите на Родственичките да се омъжват, ако пожелаете. Мисля, че това ще е за добро.

— Защо? — попита Ализе.

— Защото ще ги обвърже — обясни Елейн. — Ще ги превърне в по-малка заплаха за Бялата кула. Ще помогне да бъдете отличавани. Малко жени в Бялата кула се омъжват и това ще ви даде нещо, което ще прави Родството по-привлекателен избор.

Ализе кимна замислено. Сумеко сякаш се колебаеше. Елейн със съжаление си призна, че точно тя нямаше да ѝ липсва, щом напусне. Смяташе да ги тласне към преустройство как да избират водачките си. Щеше да е много по-удобно, ако можеше да работи с жена като Ализе вместо просто с най-старата от тях.

— Все пак се притеснявам за Амирлин — каза Ализе. — Айез Седай не взимат такса за услуги. Какво ще каже тя, ако ние започнем да го правим?

— Ще говоря с Егвийн — повтори Елейн. — Сигурна съм, че ще мога да я убедя, че Родството и Андор не са заплаха за нея.

Дано. В Родството имаше шанс за нещо невероятно, шанс Андор да разполага с постоянен и евтин достъп до портали. Това щеше да я постави почти на равна позиция със Сеанчан.

Поговори още малко с двете жени, за да останат с чувството, че им обръща дължимото внимание, и когато ги освободи, застана между две сандъчета със сини камбанки. Стараеше се да не поглежда към празното сандъче до тях. Сините камбанки в него бяха разцъфтели с цвета на кръв и дори бяха *кървели* при срязване. Градинарите ги бяха оскубали.

Сеанчанците рано или късно щяха да тръгнат срещу Андор. Дотогава армиите на Ранд сигурно щяха да са отслабени от боеве, водачът им навярно щеше да е мъртъв. Мисълта за това отново сви сърцето ѝ, но не можеше да избяга от истината.

Андор щеше да е щедра плячка за Сеанчан. Мините и богатите ѝ земи щяха да ги изкусят, както и близостта до Тар Валон: Освен това тя подозираше, че онези, които твърдяха, че са наследници на Артур

Ястребовото крило, никога няма да се примирят, докато не завладеят всичко, принадлежало на предтечата им.

Елейн се загледа към града и държавата си. *Нейната* държава. Пълна с онези, които бяха повярвали, че тя ще ги закриля и защити. Много от хората, които бяха подкрепили претенцията ѝ за трона, не влагаха голяма вяра в нея. Но тя беше техният най-добър избор. Единственият им избор. Щеше да им докаже разумността на този техен избор.

Осигуряването на Родството щеше да е една от стъпките. Рано или късно сеанчанците щяха да могат да Пътуват. Трябваше само да пленят една жена, която знае сплитовете, и скоро всяка дамане с нужната сила щеше да може да сътворява портали. Елейн също имаше нужда от достъп до тях.

Това, което нямаше обаче, бяха преливащи, които да използва в битка. Знаеше, че не би могла да поиска това от Родството. Никога нямаше да се съгласят, нито пък Егвийн. Нито и самата тя всъщност. Принуждаването на жена да използва Силата като оръжие щеше да я направи също толкова лоша, колкото сеанчанците.

За жалост Елейн знаеше много добре какви разрушения могат да причинят жените, използващи Единствената сила. Беше вързана в един фургон, докато Биргит водеше атаката срещу Черната Аджа, които я бяха пленили тук, в Кемлин, но беше видяла последиците. Стотици убити, стотици ранени, стотици изгорени. Пушеци сгърчени тела.

Имаше нужда от някакво предимство срещу сеанчанците. От нещо, което да балансира техните преливащи в битка. Единственото, което можеше да измисли, бе Черната кула. Аша'ман бяха на андорска земя. Беше им заявила, че ги смята за част от своята държава, но досега не бе стигнала по-далече от изпращането на групи за оглед.

Какво щеше да стане, ако Ранд умре? Смееше ли да се опита да ги поиска? Смееше ли да чака да го направи някой друг?

ГЛАВА 18

СИЛАТА ТУК

Перин тичаше в мрака. Повлекла влажна мъгла забърсваха лицето му и оставяха капки по брадата му. Умът му бе замъглен, отнесен. Къде отиваше? Какво правеше? Защо бягаше?

Изрева и се втурна напред, разкъса булото на тъмнината и изскочи на открито, на върха на стръмен хълм с пояс дървета около подножието. Небето гъмжеше от кипнали облаци като врящ казан с катран.

Беше във вълчия сън. Тялото му дремеше в истинския свят, на същия този хълм, до Файле. Усмихна се. Проблемите му не бяха намалели. Всъщност с ултиматума на Белите плащове се бяха увеличили многократно. Но всичко с Файле бе наред. Този простичък факт променяше всичко. С нея до себе си можеше да направи всичко.

Скочи от хълма и затича към стана на армията си. Бяха се задържали тук толкова дълго, че във вълчия сън се бяха появили палатки, отражение от реалния свят, макар платнищата им да бяха в различно положение всеки път, щом погледнеше към тях. Ями на готварски огньове в земята, коловози по пътеките, тук-там купчини смет или захвърлени сечива. Изникваха и изчезваха.

Движеше се бързо през лагера, всяка стъпка го отнасяше на десет крачки. Някога липсата на хора може би щеше да му се стори злокобна, но вече бе привикнал към вълчия сън. Това бе естествено.

Доближи се до статуята край лагера и погледна нагоре към разядения от времето камък, обрасъл с черен, оранжев и зелен лишей. Изглеждаше почти сякаш бе сътворена така — огромна ръка, изригнала нагоре от глинестата пръст.

Обърна се на югоизток, натам, където трябваше да е лагерът на Белите плащове. Трябваше да се справи с тях. Беше все по-сигурен — убеден всъщност, — че не може да продължи, докато не се опълчи на тези сенки от миналото.

Имаше само един начин да се справи с тях окончателно. Един грижливо изпитан капан, с помощта на Аша'ман и Мъдрите, и можеше да удари Чедата толкова силно, че да ги пръсне. Може би дори напълно да ги унищожи като сила.

Имаше средствата, възможността и основанията. Никакъв страх повече по земята, никакъв фалшив съд на Белите плащове. Скочи напред, прелетя трийсет стъпки и стъпи леко на земята. Продължи тичешком на югоизток по пътя.

Намери лагера на Белите плащове в обрасла с гора падина — хиляди бели палатки, вдигнати в плътни кръгове. Палатките на десетина хиляди Чеда, плюс десет хиляди наемници и войници. Балвер бе преценил, че това е ядрото на останалите Чеда, макар да не стана ясно как го бе разбрал. Дано омразата на сивия мъж към Белите плащове да не бе размътила преценката му.

Перин тръгна между палатките да види дали може да открие нещо пропуснато от Илиас и айилците. Едва ли. Но реши, че си струва, нали така и така беше тук. Освен това искаше да види лагера със собствените си очи. Повдигаше платнища, минаваше между палатките, оглеждаше всичко и добиваше усет за лагера и обитателите му.

Белите плащове обичаха нещата да са подредени, спретнати и сгънати грижливо. И бяха убедени, че целият свят може да е лъснат и почистен по същия начин, хората — определени и обяснени с една-две думи.

Перин поклати глава и се запъти към палатката на лорд Капитан-командира в централния кръг. Беше много по-голяма от другите. Перин се мушна вътре и се опита да види нещо, което можеше да е от полза. Беше обзаведена скромно, с походно легло в различно положение всеки път, щом го погледнеш, и маса с вещи по нея — появяваха се и изчезваха безразборно.

Перин пристъпи до нея и вдигна нещо, което се появи. Печат с пръстен. Печатът му бе непознат, крилата кама, но го запамети малко преди пръстенът да изчезне от пръстите му, твърде ефимерен, за да се задържи задълго във вълчия сън. Макар да се беше срещнал с водача на Белите плащове и да си бе разменял послания с него, не знаеше много за миналото му. Навярно това щеше да помогне.

Огледа палатката пак, не намери нищо от полза и отиде до голямата шатра, където според обяснението на Гаул държаха много от

пленниците. Видя как шапката на господин Джил се появи за миг и изчезна.

Значи бяха тук. Излезе навън. И усети, че нещо го притеснява. Трябваше ли да опита нещо такова, когато Файле бе отвлечена? Беше пращал многобройни съгледвачи в Малден. Но никога не се беше опитал да иде там във вълчия сън.

Навярно щеше да е безполезно. Но изобщо не бе помислил за тази възможност и това го обезпокои.

Подмина кола, спряна до една от палатките, и замръзна. В колата лежеше посивял сребрист вълк и го гледаше.

— Наистина позволявам вниманието ми да се стесни, Скокливец — каза Перин. — Когато бъда погълнат от някоя цел, това може да ме направи невнимателен. Може да е опасно. Като в битка, когато съсредоточен върху противника пред себе си, може да пропуснеш нападение от страни.

Скокливец отвори уста във вълчи смях, после скочи от колата. Перин усети други вълци наоколо. Другите от глутницата, с които бе тичал. Танцуващата сред дъбове, Искрите, Безграничния.

— Добре — каза на Скокливец. — Готов съм да уча.

Скокливец клекна и го изгледа. „Следвай.“

После изчезна.

Перин изруга и се огледа. Къде се беше дянал вълкът? Тръгна да го търси из лагера, но не можа да го усети никъде. Посегна с ума си. Нищо.

„Млади бико — изведнъж Скокливец се озова зад него. — Следвай.“

Отново изчезна.

Перин изръмжа и пак го затърси из лагера. Не го намери, огледа се и се озова в овесената нива, където го беше срещнал последния път. Скокливец го нямаше и там.

След миг обаче се появи. Миришеше разочаровано. „Следвай.“

— Не зная — отвърна Перин. — Скокливец, не зная къде отиваме.

Вълкът изпрати образ на малко вълче, тръгнало с глутницата. Мъничето гледаше големите и правеше каквото правят те.

— Но аз не съм вълк, Скокливец — каза Перин. — Не се уча като вас. Трябва да обясниш какво искаш да направя.

„Следвай тук.“ Странно, вълкът му изпрати образ на Емондово поле. После изчезна.

Перин го последва. Озова се на познатата зелена морава. Обкръжаваха я сгради, които му се сториха не на място. Емондово поле трябваше да е малко селце, а не цял град с каменна стена и с покрит с каменни плочи път, минаващ покрай кметския хан. Много се бе променило за краткото време, откакто бе заминал.

— Защо дойдохме тук? — смутен видя, че знамето с вълчата глава още се вее на пилона над моравата. Можеше да е заблуда от вълчия сън, но не вярваше. Много добре знаеше с каква ревност развяваха хората на Две реки пряпореца на „Перин Златоокия“.

„Хората са странни“, изпрати Скокливец.

Перин го погледна неразбиращо.

„Хората мислят странни мисли. Ние не се опитваме да ги разберем. Защо бяга сърната, врабецът лети, а дървото расте? Просто го правят. Това е всичко.“

— Дотук разбирам — отвърна Перин.

„Не мога да науча врабеца да лови плячка — продължи Скокливец. — И врабецът не учи вълка да лети.“

— Но тук ти можеш да летиш.

„Да. И не съм учен. Знам.“ Мирисът на Скокливец бе пълен със смут. Всички вълци знаеха всичко, което знае някой от техния вид. Скокливец бе отчаян, защото искаше да научи Перин, ала не можеше да го прави като хората.

— Моля те — каза Перин. — Опитай се да ми обясниш какво имаш предвид. Винаги ми казваш, че съм тук „твърде силно“. Опасно е, казваш. Защо?

„Ти спиш — отпрати вълкът. — Другият ти. Не можеш да оставаш тук задълго. Винаги трябва да помниш, че не си за тук. Това не е твоята бърлога.“

Скокливец се обърна към зданията около тях — завъртя се целият. „Това е твоята бърлога, твоето владение. Това място. Помни го. Ще те опази да не се изгубиш. Така го правеше някога твойт вид. Разбирай.“

Не беше заповед, а по-скоро нещо като молба. Скокливец не знаеше как да го обясни по-добре.

— Мога да опитам — като че ли го бе изтълкувал възможно най-добре. Но Скокливец грешеше. Това място не беше неговият дом. Домът му беше с Файле. Трябваше някак да запомни това, за да не се въвлече твърде силно във вълчия сън.

„Виждал съм своята тя в ума ти, Млади бико — Скокливец кривна глава. — Тя е като пчелен кошер, със сладък мед и остри жила.“ Образът на Файле бе като на много объркваща вълчица. Можеше да те близне закачливо по носа в един момент, а след това да ти изръмжи свиреп.

Перин се усмихна.

„Паметта е едно — изпрати Скокливец. — Но другото си ти. Трябва да останеш като Младия бик.“ Последва отражение на вълк във вода, блещукаше и се размиваше от набраздилите го вълни.

— Не разбирам.

„Силата тук — Скокливец изпрати образ на вълк, изсечен от камък, — е силата в теб — вълкът помисли за миг. — Стой. Остани. Бъди ти.“

Изправи се и отстъпи назад, сякаш се готвеше да се втурне срещу Перин.

Объркан, Перин си представи себе си, какъвто беше, и задържа този образ възможно най-крепък.

Скокливец затича и скочи, блъсна го с рамо. Беше го правил и преди и така го изхвърляше от вълчия сън.

Този път обаче Перин се беше стегнал в очакване. Инстинктивно го оттласна от себе си. Вълчият сън около него затрептя, но след това отново стана плътен. Скокливец отскочи от него, въпреки че тежкото му тяло би трябвало да го е съборило.

Скокливец тръсна глава замаяно. „Добре. Добре. Учиш се.“

Перин пак стана, преди Скокливец да го блъсне отново. Изръмжа, но устоя твърдо.

„Тук“, изпрати вълкът образ на овесената нива. Изчезна и Перин скочи след него. Щом се озова в нивата, вълкът го блъсна с тяло и с ум.

Този път Перин падна. Всичко затрептя и замъждука. Усети, че е изтласкан извън вълчия сън, за да се върне в обикновения.

Не! Задържа образ на себе си, коленичил в овеса. Беше тук. Представи си го плътно и истинско. Миризмата на овес, влажният въздух, ронливата пръст под коленете...

Гледката се укрепи. Дишаше задъхано, но все още бе във вълчия сън.

„Добре — изпрати Скокливец. — Учиш се бързо.“

— Нямам избор — каза Перин и се изправи.

„Последният лов иде“, съгласи се Скокливец и изпрати образ на лагера на Белите плащове.

Перин се намръщи и се стегна. Атака не последва. Къде беше вълкът?

Нещо блъсна ума му. Никакво движение нямаше, само умствената атака. Не силна като преди, но неочаквана. Перин едва успя да я отблъсне.

Скокливец падна от въздуха и стъпи леко на земята. „Винаги бъди готов. Винаги, но особено докато се движиш.“ Образ на предпазлив вълк, души във въздуха, преди да излезе от храстите.

— Разбирам.

„Но не идвай твърде силно“ — стълча го Скокливец.

Перин се съсредоточи и си спомни Файле и мястото, където спеше. Неговият дом. Той... леко се замъгли. Кожата му не стана прозрачна и вълчийт сън си остана същият, но се почувства по-уязвим.

„Добре — изпрати вълкът. — Винаги готов, но никога не се задържай твърде силно. Все едно носиш кутре със зъби.“

— Няма да е лесно — каза Перин.

Скокливец излъчи мирис на смут. Трудно беше, разбира се.

Перин се усмихна.

— Сега какво?

„Бягане. После пак.“

Вълкът се втурна напред в мъгла от сиво и сребристо. Тичаше към пътя. Перин го последва. Долови от Скокливец решителност — мирис странно напомнящ как миришеше Трам, когато обучаваше бежанците. Това го накара да се усмихне.

Тичаха по пътя и Перин упражняваше равновесието на това да не бъде твърде силно в съня и в същото време да е готов да укрепи усета за себе си във всеки миг. Понякога Скокливец го нападваше, опитваше се да го изхвърли от вълчия сън. А после изведнъж спря.

Перин направи още няколко крачки, подмина го и също спря. Имаше нещо пред него. Полупрозрачна виолетова стена, която

прорязваше пътя напътно. Извисяваше се в небето и продължаваше надалече наляво и надясно.

— Скокливец? Какво е това?

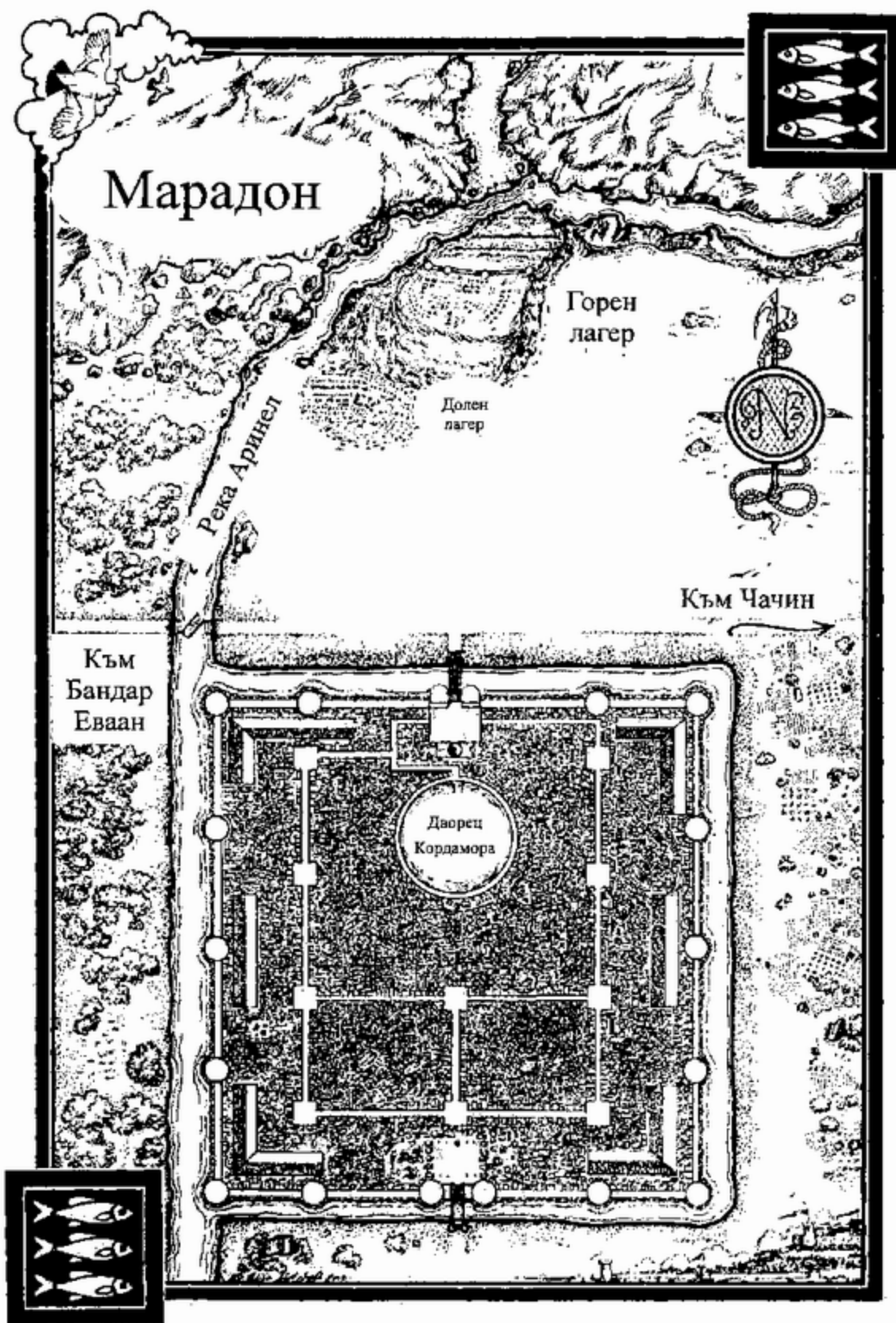
„Погрешно е. Не трябва да е тук.“ Миришеше ядосано.

Перин пристъпи напред и вдигна ръка, но се поколеба. Приличаше на стъкло. Никога не бе виждал такова нещо във вълчия сън. Възможно ли бе да са мехурите на злото? Взря се нагоре към небето.

Стената изведнъж проблесна и изчезна. Перин примигна и залитна назад. Озърна се към Скокливец. Вълкът клечеше, вторачен натам, където допреди миг бе стената. „Ела, Млади бико. Ще продължим другаде.“

Отдалечи се тичешком. Перин погледна отново пътя. Каквото и да бе тази стена, не бе оставила никакъв знак за съществуването си.

Угрижен, Перин пое след вълка.

— Да ме изгори дано, къде са стрелците с лъковете? — кресна Родел Итуралд. — Исках ги още преди час на предните кули да сменят арбалетчиците!

Битката вреше и кипеше с дрънченето на стомана, грохот и крясъци. Банда тролоци бе минала през реката на дървени салове и понтонни мостове. Тролоците *мразеха* водата.

Точно затова укреплението бе толкова полезно. Склонът се спускаше право към единствения брод на левги нагоре и надолу по реката. Тролоците се изсипваха от един проход от Погибелта на север и прииждаха тичешком към река Аринел. Но щом успеяха да я преминат, се озоваваха срещу склона, а той бе разоран от окопи и укрепен с валове и стрелкови кули. Нямаше друг начин да се стигне до град Марадон от Погибелта, освен да се мине през този хълм.

Беше идеална позиция за задържане на много по-голяма сила, но и най-доброто укрепление може да бъде превзето, особено ако хората ти са уморени от боеве недели наред. Тролоците напиреха нагоре по склона под порой от стрели и падаха в рововете под високите валове.

Итуралд командваше от горния лагер, на плоския връх на хълма. Ревеше заповеди и гледаше надолу към виещите се по склона ровове, валовете и кулите. Тролоци гинеха под ударите на пики при един от валовете. Пред очите му последният — грамаден звяр с овнешка глава — издъхна, прободен едновременно от три пики.

Като че ли предстоеше нов щурм обаче. Мърдраалите тласкаха напред през прохода нова маса тролоци. В реката бяха нападали толкова тела, че я бяха заприщили. Водата течеше червена и тичащите през нея чудовища газеха по труповете.

— Стрелци! — изрева Итуралд. — Къде са проклетите...

Рота стрелци с лъкове най-сетне пробяга покрай него — част от резервите, които бе задържал. Повечето бяха бронзовокожи доманци, примесени с малко тарабонци. Носеха всевъзможни видове оръжия: дълги домански лъкове, двойно извити салдейски, имаше дори няколко дълги лъка от Две реки.

— Лидрин — извика Итуралд и младият офицер със стоманеносиви очи дотича при него.

— Иди със стрелците до кулите — заповяда Итуралд. — Тролоците ще опитат нов щурм. Не искам друг юмрук да пробие до билото, чу ли ме? Ако завземат позицията ни и я използват срещу нас, много ще се ядосам.

Лидрин не се усмихна, както щеше да го направи някога. Не се усмихваше много напоследък. Обикновено само когато убиеше някой тролок. Отдаде чест и затича след стрелците.

Итуралд се обърна да погледне назад. Там бе издигнат долният лагер, в сянката на стръмния склон. Хълмът бе естествено укрепление сам по себе си, но салдейците го бяха доизградили през годините с един дълъг насип, изпъващ се към реката и по-стръмен на противоположната страна. В долния лагер бойците му можеха да поспят и да се нахранят, заслонени от вражеските стрели от стръмнината, на която той стоеше сега.

Двата му лагера, горният и долният, бяха пъстри. Някои от палатките бяха изкупени от салдейски села, някои бяха домански, още десетки бяха донесени през портали от цялата земя. Много бяха огромни кайриенски шатри на пъстри ивици. Но каквито и да бяха, все пак пазеха мъжете от дъжд и това бе достатъчно.

Салдейците определено знаеха как да строят укрепления. Само да можеше да ги убеди да оставят скривалището си в град Марадон и да дойдат на помощ.

— Сега пък какво...

Небето отпред изведнъж почерня. Едва му остана време да изругае и да се сниши, когато някакви черни неща заваляха отгоре на висока дъга и западаха върху горния лагер.

Не бяха камъни. Бяха трупове. Сгърчени трупове на тролоци. Тварите на Сянката най-сетне бяха задействали trebuшетите си.

Отчасти бе впечатлен, че ги е тласнал към това. Обсадните съоръжения несъмнено бяха донесени за щурма на Марадон, малко на юг. Вдигането им зад брода за атака на отбранителните му линии не само щеше да забави Тварите на Сянката, но щеше да изложи trebuшетите им на неговия огън.

Не бе очаквал да мятат трупове обаче. Изруга, щом небето отново потъмня и западаха още трупове — събаряха палатки и премазваха войници.

— Лечителите! — изрева Итуралд. — Къде са ашаманите? — беше притиснал здраво Аша'ман, откакто бе започнала обсадата. До ръба на изтощението. Сега ги задържаше назад, прибягваше до тях само когато тролокските атаки стигаха прекалено близо до горния лагер.

— Сър! — млад вестonosец се изкатери до него от предните линии. Доманското му лице беше пепеляво и беше твърде млад все още, за да може да си пусне мустаци. — Капитан Финсас докладва, че армията на Тварите на Сянката придвижва trebuшетите в обхват. Шестнайсет са, така каза.

— Уведоми капитан Финсас, че можеше да е и по-бърз — изръмжа Итуралд.

— Съжалявам, милорд. Прехвърлиха ги през прохода, преди да разберем какво стана. Първият залп порази наблюдателния ни пост. Самият лорд Финсас е ранен.

Итуралд кимна. Раджаби идваше, за да поеме командването на горния лагер и да организира изнасянето на ранените. Много тела бяха ударили и долния лагер. Требушетите можеха да преодолеят височината и да удрят по хората му в доскоро заслонената зона. Трябваше да изтегли назад долния лагер, в равнината към Марадон, което щеше да забави времето за реагиране. Кръв и пепел.

„Изобщо не ругаех толкова доскоро“, помисли си. Беше заради онова момче, Преродения Дракон. Ранд ал-Тор му бе дал обещания, изречени или намекнати. Обещания да защити Арад Доман от сеанчанците. Обещания, че Итуралд може да живее, вместо да умре заклещен от сеанчанците. Обещания да му даде да прави нещо, нещо важно, нещо съдбоносно. Нещо невъзможно.

Задръж Сянката. Сражавай се, докато дойде помощ.

Небето отново потъмня и Итуралд се сниши в командния павилион с дървен покрив — предпазна мярка именно срещу обсадни оръжия. Беше се опасявал от дъжд от малки камъни обаче, не от трупове. Мъжете се разтичаха да помогнат в извличането на ранените до сравнително по-безопасния участък на долния лагер и оттам през равнината към Марадон. Раджаби водеше акцията. Имаше врат като десетгодишен ясен и почти толкова едри ръце, но левият му крак бе пострадал в бой и отрязан под коляното. Айез Седай го бяха Изцерили колкото можаха и сега вървеше на дървен крак. Беше отказал да се

оттегли през портали с тежко ранени, а Итуралд не настоя. Не изхвърляш добър офицер заради един крак.

Един млад офицер потрепери, когато подпухнал труп изтупа на покрива на павилиона. Офицерът — Зел — нямаше медната кожа на доманец, макар да носеше много домански мустак и разкрасяващ белег във форма на стрела.

Не можеха да се задържат много дълго тук срещу тролоците, не и срещу неизмеримата им чет. Итуралд трябваше да отстъпва педя по педя, все по-навътре в Салдеа, все повече към Арад Доман. Странно как винаги се оттегляше към родината си. Първо от юг, сега от североизток.

Арад Доман щеше да бъде премазан между сеанчанците и тролоците. „Гледай да удържиш на думата си, момче.“

Не можеше да се оттегли в Марадон, за жалост. Салдейците бяха дали ясно да се разбере, че смятат него — и Преродения Дракон — за нашественици. Проклети глупаци. Поне имаше шанс да унищожи обсадните машини.

Още едно тяло порази командния павилион, но покривът удържа. Според вонята — и пляска понякога — на труповете тролоците не бяха избрали най-новите мъртви за тази канонада. Уверен, че офицерите му изпълняват задълженията си — сега не беше време да се намесва, — Итуралд стисна ръце зад гърба си и излезе навън. Щом го видяха, войниците се окуражиха. Най-добрите планове траеха само докато не удареше първата стрела, но един решителен командир можеше да внесе ред в хаоса с поведението си.

Бурята кипеше — облаци сребристо и черно, като почернял котел, окачен над огъня, с късове стомана, лъснали по ръбовете. Беше неестествено. Нека мъжете му да видят как стои тук и не се бои от това дори когато ги засипват трупове.

Отнасяха ранените, а мъжете в долния лагер вече го вдигаха и се подготвяха да го изтеглят още назад. Стрелците с лъкове и арбалети продължаваха обстрела, а пиканосците стояха в готовност по валовете. Имаше значителна конница, ала не можеше да я използва тук.

Требушетите, ако бъдеха оставени, щяха да изтощят хората му с порой от камъни. Но Итуралд възнамеряваше да ги изгори преди това с помощта на Аша'ман или с ударна сила с огнени стрели през портал.

„Да можех само да се оттегля в Марадон.“ Но салдейският владетел нямаше да го пусне вътре. Ако побегнеше към града, щеше да бъде смазан в стените от тролоците.

Проклети, проклети глупаци. Що за идиоти отказваха убежище, когато армия от Твари на Сянката е пред вратите им?

— Искам оценка на загубите — обърна се Итуралд към лейтенант Нилс. — Подгответе стрелците за атака по обсадните машини и вземете двама дежурни Аша’ман. Капитан Крийдин да наблюдава дали тролоци атакуват през брода. Ще удвоят усилията си след този бараж, защото ще допуснат, че редът ни е разстроен.

Младият мъж кимна и хукна да изпълни заповедта. След малко доуцука Раджаби.

— Вярно предположихте за trebuшетите. *Наистина* ги сглобиха, за да нападнат нас.

— Опитвам се винаги да предполагам вярно — отвърна Итуралд. — Не го ли направя, губим.

Раджаби изпъшка. Отгоре бурята вреше. Итуралд чуваше отдалече бойни тролокски викове. Тътен на бойни барабани, човешки крясъци.

— Нещо не е наред.

— Цялата тази проклета битка не е наред — каза Раджаби. — Не трябваше ние да сме тук. Трябваше да са салдейците. Цялата им армия, не само няколкото конници, които ни даде лорд Дракона.

— Нямам предвид това — Итуралд погледна към небето. — Защо трупове, Раджаби?

— За да ни деморализират.

Не беше нечувана тактика. Но първите залпове? Защо не използваха камъни, след като те щяха да нанесат по-големи щети, а чак след това да минат на трупове, след като изненадващият удар отмине? Тролоците нямаха ум за тактика, но Сенчестите... можеха да са изобретателни. Научил го беше от първа ръка.

Докато оглеждаше небето, последва нов внушителен залп, роден сякаш от черните облаци. Светлина, откъде бяха взели толкова много trebuшети? Достатъчно, за да хвърлят стотици мъртви тела наведнъж.

Шестнайсет, бе казал момчето. Не падаха ли твърде равномерно тези трупове?

Отговорът го поразя като леден дъжд. Проклети хитри чудовища!

— Стрелци! — изкрещя Итуралд. — Стрелци, наблюдавайте небето! Това не са трупове!

Беше твърде късно. Още докато ревеше, драгхарите разгънаха крилете си. Над половината от „труповете“ в този залп бяха живи Твари на Сянката, скрити между падащите тела. След първата атака на драгхари над армията му преди няколко дни бе оставял стрелци на постоянни смени да наблюдават небесата ден и нощ.

Но стрелците нямаха заповеди да стрелят по падащи трупове. Итуралд продължи да реве, мечът му изсвистя от ножницата. Горният лагер изпадна в хаос, щом драгхарите се спуснаха сред войниците. Много от тях паднаха около павилиона, заоглеждаха се с чудовищно големите си черни очи и заприличаха към себе си мъжете с омайващите си песни.

Итуралд закрещя с цяло гърло и ушите му се изпълниха със звука на собствения му глас. Един от зверовете тръгна към него, но ревът му попречи да чуе смъртоносния напев. Съществото изглеждаше изненадано — доколкото можеше да е изненадано нещо толкова нечовешко — и той залитна към него, все едно привлечен от омагьосващата му песен, след това удари опитно във врата. Тъмната кръв потече по млечнобялата кожа. Итуралд изтръгна острието, без да спира да крещи.

Видя как Раджаби залитна и падна, когато една от Тварите на Сянката скочи върху него. Итуралд не можеше да му помогне — пред него самия бе паднал друг драгхар. В един благословен миг видя как огнени кълба поразиха драгхарите във въздуха — Аша'ман.

Но в същото време чу усиливащия се тътен на бойните барабани. Както беше предсказал, кипящата сила на тролоците щеше да удари през брода с пълната си мощ. Светлина, колко мразеше понякога да е прав.

„Дано да си спазиш обещанието да ми пратиш помощ, момче — помисли Итуралд, докато влизаше в бой с втория драгхар. — Светлина, дано!“

Файле крачеше през лагера на Перин. Въздухът ехтеше от бърборещи гласове, уморени пъшкания и викове на раздаващи заповеди мъже. Перин бе пратил последна покана до Белите плащове за преговори, а отговор все още нямаше.

Чувстваше се освежена. Беше прекарала цялата нощ гушната до Перин горе на хълма. Беше донесла много завивки и одеяла. Тревистият хълм се бе оказал някак по-уютен от палатката им.

Тази сутрин съгледвачите се бяха върнали от Кайриен. Докладът им щеше да пристигне скоро. Докато го чакаха, се беше окъпала и бе закусила.

Сега бе време да се оправи с Берелайн.

Докато вървеше по утъпканата трева към майенската част на лагера, усети как гневът ѝ се усилва. Берелайн бе прекарила. Перин твърдеше, че слуховете идат от слугините ѝ, но Файле разбираше истината. Първата бе майсторка в манипулиране и контролиране на мълвата. Това бе най-добрият начин да управляваш от позиция на относителна слабост. Първата го правеше в Майен и правеше същото в лагера, където Файле бе по-силната страна като съпруга на Перин.

Двама от Крилатата гвардия стояха на входа на майенската част — с боядисани в пурпур гръдни брони и крилати шлемове. Изпънаха се, щом Файле ги приближи, стиснали в ръцете си парадните пики със златния ястреб в полет, отпечатан по дългите сини дръжки.

Файле трябваше да извие глава назад, за да ги погледне в очите.

— Придружете ме до вашата господарка.

Гвардейците кимнаха. Единият махна с облечената си в метална ръкавица ръка на други двама да поемат поста и заяви с плътен глас:

— Казано ни е да ви очакваме.

Файле повдигна вежда.

— Днес ли?

— Не. Първата просто каза, че ако дойдете, трябва да ви се подчиним.

— Разбира се, че трябва да ми се подчините. Това е лагерът на съпруга ми.

Стражите не възразиха, макар че навярно не бяха съгласни. Берелайн бе пратена да придружава Перин, но той не се разпореждаше изрично с бойците ѝ.

Файле тръгна след двамата мъже. Казала бе на Перин, че е подразнена от слуховете, но всъщност бе обезсърчена от дързостта на Берелайн. „Тази жена! Как смее да...“

Не. Не можеше да продължи по тази пътека. Едно хубаво навикване щеше да я накара да се почувства по-добре, но щеше да подсили слуховете. Какво щяха да си помислят хората, като я видеха да влиза в палатката на Берелайн и след това да ѝ крещи? Трябваше да е спокойна. Това щеше да е трудно.

Майенският лагер беше подреден на лъчи от централната палатка като спици на колело. Крилатата гвардия нямаха палатки — отишли бяха с господин Джил, — но групите бяха равномерно подредени. Някак *прекалено* равномерно, грижливо сгънати постели, правилни пирамиди пики, коневръзите и кухненските огньове на равни разстояния. Централният павилион на Берелайн бе в лавандулов и тъмночервеникав цвят — плячка от Малден. Двамата снажни гвардейци я отведоха до него и единият почука на пилоната отвън за разрешение да влезе.

Берелайн се отзова със спокоен глас и мъжът дръпна настрани платното на входа. Файле понечи да влезе, но шумолене отвътре я спря. След миг излезе Анура. Кимна ѝ и двете плитки покрай лицето ѝ се люшнаха. Изглеждаше разочарована. Все още не си беше върнала благоразположението на господарката си.

Файле си пое дълбоко дъх и влезе.

В павилиона беше прохладно. Подът бе покрит с червено-зелен килим на лъкатушеща шарка. Макар павилионът да изглеждаше пуст без обичайната пътна мебелировка на Берелайн, все пак имаше два здрави дъбови стола и лека масичка от Малден.

Първата стана и каза кротко:

— Лейди Файле.

В тънката коронка на главата ѝ имаше някакво простичко великолепие — без никаква украса освен златния ястреб в полет, готов сякаш да се понесе към слънчевата светлина, струяща на петна от тавана на палатката.

Там бяха махнати платнища, за да пропускат светлината. Роклята на Първата бе в златисто и зелено, с много семпло коланче на кръста, но с дълбоко изрязано деколте.

Файле седна на единия стол. Този разговор бе опасен. Можеше да доведе до бедствие. Но трябваше да се проведе.

— Вярвам, че сте добре? — каза Берелайн. — Дъждовете от последните няколко дни не бяха ли много изтощителни?

— Дъждовете бяха ужасни, Берелайн. Но не съм тук, за да говорим за тях.

Берелайн нацупи изящните си устни. Светлина, колко красива бе тази жена! Файле се чувстваше направо жалка пред нея с прекалено големия си нос и с толкова малките си гърди. Гласът ѝ изобщо не бе така мелодичен като на Берелайн. Защо Създателят бе направил толкова свършени хора като Берелайн? Дали това бе подигравка към останалите?

Но Перин не обичаше Берелайн. Обичаше нея. „Помни това.“

— Много добре — каза Берелайн. — Предполагам, че ще се стигне до това обсъждане. Позволете ми да ви уверя, че слуховете са абсолютно лъжливи. Нищо непристойно не се е случило между мен и вашия съпруг.

— Той вече ми каза това — отвърна Файле. — И вярвам повече на неговата дума.

Това накара Берелайн да се намръщи. Беше майсторка в политическите взаимодействия, притежаваше умение и такт, за които Файле завиждаше. Въпреки младостта си Берелайн бе опазила своя малък град-държава от много по-големия и могъщ Тийр. Файле можеше само да предполага колко жонглиране, двойни игри и чиста хитрост е изисквало това.

— Защо тогава дойдохте при мен? — попита Берелайн и също седна. — Ако сърцето ви е спокойно, значи няма никакъв проблем.

— И двете знаем, че въпросът не е дали сте спали със съпруга ми — каза Файле и очите на Берелайн се разшириха. — Това, което ме ядосва, не е какво се е случило, а какво се *предполага*.

— Слухове има навсякъде, където са събрани хора — каза Берелайн. — Особено където клюкарстват мъже.

— Такива силни, устойчиви слухове едва ли са се появили без известно окуражаване — заяви Файле. — Сега всички в лагера — включително вреклите се в мен бежанци — предполагат, че сте спали с моя съпруг, докато ме нямаше. От това не само изглеждам глупаво, но и хвърля сянка върху честта на Перин. Той не може да предвожда, ако

го взимат за типа мъже, които ще се хвърлят в обятията на друга жена в мига, в който съпругата му изчезне за малко.

— Други владетели са надмогвали такива слухове — каза Берелайн. — А за мнозина от тях слуховете не са били безоснователни. Монархиите преживяват изневярата.

— Може би, за Иллиан или Тийр. Но Салдеа очаква от своите монарси нещо по-добро. Както и хората на Две реки. Перин *не е* като други владетели. Начинът, по който мъжете гледат на него, го раздира отвътре.

— Мисля, че го подценявате — отвърна Берелайн. — Той ще преодолее слуха и ще се научи да го използва в своя изгода. Това ще го направи по-силен и като мъж, и като владетел.

Файле я изгледа мълчаливо.

— Вие изобщо не го разбирате, нали?

Берелайн се дръпна, все едно ѝ бяха зашлевили плесница. Очевидно не ѝ допадаше откровеността на този разговор. Това можеше да даде на Файле някакво леко предимство.

— Разберете ме, лейди Файле — каза хладно Берелайн. — И вашият съпруг не е изключение. След като сте решили да бъдете откровена, аз също ще съм откровена. Бяхте умна, че взехте Айбара и споихте Салдеа към Преродения Дракон, но не мислете, че той ще остане ваш без съперничество.

Файле си пое дълбоко дъх. Беше време да изиграе играта си.

— Репутацията на Перин тежко пострада от стореното от вас, милейди Първа. За моя позор навярно щях да мога да ви простя. Но не и за неговия.

— Не виждам какво мога да направя.

— Аз пък виждам. И съм напълно сигурна, че една от нас трябва да умре.

Берелайн запази хладнокръвие.

— Извинете?

— В Граничните земи, ако жена открие, че друга е спала със съпруга ѝ, дадена ѝ е възможността за двубой с нож — беше истина, въпреки че традицията бе стара и отдавна вече не се спазваше. — Единственият начин да изчистят името си е двете с вас да се бием.

— Какво би доказало това?

— Ако не друго, ако вие сте мъртва, би спряло всекиго да мисли, че продължавате да спите със съпруга ми зад гърба ми.

— Всъщност ме заплашвате в собствената ми палатка?

— Това не е заплаха — отвърна твърдо Файле. Светлина, дано да бе избрала правилния път. — Това е предизвикателство.

Берелайн я изгледа преценяващо, после каза:

— Ще направя публично изявление. Публично ще скастрия слугините си заради слуховете и ще заявя пред лагера, че нищо не се е случило.

— Наистина ли смятате, че това ще спре слуховете? Не сте ги оборили преди връщането ми. Това се приема като доказателство. И, разбира се, сега от вас се *очаква* да се държите все едно, че нищо не се е случило.

— Не е възможно да сте сериозна за това... предизвикателство.

— По отношение честта на съпруга ми, Берелайн, *винаги* съм сериозна.

Погледна я в очите и видя в тях загриженост. Берелайн не искаше да се бие с нея. И, разбира се, Файле не искаше да се бие с нея, и не просто защото не бе сигурна дали може да я победи, или не. Макар че *винаги* бе искала да отмъсти на Първата за онзи момент, когато Берелайн бе изтръгнала ножа ѝ.

— Ще направя предизвикателството официално тази вечер, пред целия лагер — заяви Файле хладно. — Ще разполагате с един ден да отговорите или да напуснете.

— Няма да участвам в такава глупост.

— Вие вече участвате — каза Файле и стана. — От момента, в който позволихте тези слухове да плъзнат.

Обърна се, за да излезе. Беше ѝ много трудно да прикрие нервността си. Беше ли видяла Берелайн капчиците пот, избили на челото ѝ? Имаше чувството, че стъпва по ръба на меч. Стигнаше ли вестта за това предизвикателство до Перин, той щеше да побеснее. Трябваше да се надява, че...

— Лейди Файле — каза зад нея Берелайн. Гласът ѝ бе напрегнат от тревога. — Можем, разбира се, да поправим нещата по друг начин. Нека не ги насилваме.

Файле спря. Сърцето ѝ се разтупка. Обърна се. Първата изглеждаше искрено притеснена. Да, вярваше, че Файле е достатъчно

кръвожадна, за да направи това предизвикателство.

— Искам да се махнете от живота на Перин, Берелайн — каза Файле. — И ще получа това, по един или друг начин.

— Желаете ли да напусна? — попита Берелайн. — Задачите, които ми даде лорд Дракона, приключиха. Предполагам, че бих могла да вдигна хората си и да тръгнем в друга посока.

Не. Файле не искаше тя да си замине. Заминаването на войските ѝ щеше да е удар пред лицето на застрашителната армия на Белите плащове. А и Перин отново щеше да има нужда от Крилатата гвардия.

— Не — отвърна Файле. — Заминаването няма да направи нищо за слуховите, Берелайн.

— Ще направи същото, каквото би направило убийството ми — каза Берелайн сухо. — Ако се бием и вие по някакъв начин успеете да ме убие, ще се каже, че сте открили изневярата на съпруга си и сте се разгневили. Продължавам да не разбирам как това би помогнало на позицията ви. Само би *подсилило* слуховите.

— Значи разбирате проблема ми — отвърна Файле с неприкрито раздражение. — Изглежда няма *никакъв* друг начин да се отърва от слуховите.

Берелайн я изглежда мълчаливо. Тази жена веднъж се бе заканила, че ще ѝ отнеме Перин. Само дето не се беше заклела. Като че ли бе отстъпила в тази част наскоро. И очите ѝ издаваха притеснение.

„Осъзнава, че е прекалила“, помисли Файле. Берелайн не бе очаквала тя да се върне от Малден. Затова бе направила толкова дързък ход.

Сега осъзнаваше, че е прекалила. И с основание си мислеше, че Файле е достатъчно разгневена, за да я предизвика публично на дуел.

— Никога не съм искала това, Берелайн — каза тя и се върна в палатката. — Както и Перин. Ухажванията ви са неприятни и за двамата ни.

— Съпругът ви не направи много, за да ме откаже. По време на отсъствието ви имаше моменти, в които *пряко* ме окуражаваше.

— Толкова малко го разбирате, Берелайн — беше удивително колко сляпа е била Първата, след като бе толкова умна в други неща.

— Така твърдите вие — каза Берелайн.

— Точно сега имате две възможности, Берелайн — Файле пристъпи към нея. — Можете да се биете с мен и една от нас ще умре.

Права сте, това няма да сложи край на слуховете. Но *ще сложи* край на шансовете ви спрямо Перин. Или ще сте мъртва, или ще сте жената, която е убила съпругата му.

— Другият избор за вас — продължи Файле и погледна Берелайн в очите — е да измислите начин да унищожите тези слухове веднъж и завинаги. Вие забъркахте тази каша. Вие ще я поправите.

Това бе шансът ѝ. Файле не можеше да измисли как да излезе от положението, но Берелайн бе *много* по-веща в това отношение от нея. Затова бе дошла, готова да подведе Берелайн да мисли, че е способна да извърши нещо неразумно. След което да остави на политическата ѝ вещина да се справи със ситуацията.

Щеше ли да действа?

Погледна Берелайн в очите и си позволи да издаде гнева си. Гнева от случилото се. Бяха я били, беше замръзвала и унижавана от общия им враг. А през това време Берелайн бе имала *наглостта* да направи нещо такова?

Гледаше я твърдо. Не, нямаше толкова политически опит като Берелайн. Но имаше нещо, което тази жена нямаше. Обичаше Перин. Дълбоко, истински. Щеше да направи *всичко*, за да не бъде наранен.

— Добре — каза Първата. — Така да бъде. Гордей се със себе си, Файле. Рядко... се случва да се откажа от плячка, която съм желала толкова дълго.

— Не казахте как бихме могли да се отървем от слуховете.

— Може би има начин — каза Берелайн. — Но ще е неприятен.

Файле повдигна вежда.

— Ще трябва да ни виждат като приятелки — обясни Берелайн. — Боят, враждата — те само ще подхранват слуховете. Но ако ни виждат заедно, ще ги спре. Това, заедно с официалното им опровергаване, би трябвало да е достатъчно.

Файле седна на стола. Приятелки? Та тя *ненавиждаше* тази жена.

— Трябва да изглежда достоверно — Берелайн стана, отиде до етажерката в ъгъла на палатката и си наля студено вино. — Само така ще свърши работа.

— Ще си намерите друг мъж също така — рече Файле. — Някой, когото да ухажвате, поне за известно време. За да покажете, че не се интересувате от Перин.

Берелайн вдигна чашата.

— Да. Подозирам, че това също би помогнало. Можете ли да приемете този акт, Файле ни Башийр т' Айбара?

„Повярва, че съм готова да те убия, нали?“ — помисли Файле.

— Обещавам.

Берелайн помълча, вдигнала чашата към устните си. После се усмихна.

— Да видим тогава какво ще се получи.

И отпи.

ГЛАВА 19

РАЗГОВОР ЗА ДРАКОНИ

Мат облече дебелото кафяво палто. Копчетата бяха от месинг, но иначе никаква украса нямаше по него. Имаше обаче няколко дупки от стрели, които без него щяха да са го убили. Около едната имаше петно от кръв, но общо взето се беше отмило. Хубаво палто беше. За такова палто щеше да е платил добра пара в Две реки.

Потърка лицето си, загледан в огледалото в новата си палатка. Най-последно я беше обръснал проклетата брада. Как се оправяше Перин с този сърбеж? Трябваше да има шкурка вместо кожа този човек. Е, Мат щеше да си намери друг начин да се маскира, щом се налагаше.

Беше се порязал няколко пъти, докато се бръснеше. Но не че бе забравил да се грижи за себе си. Не му трябваше слуга да прави нещо, което можеше да свърши сам. Кимна на себе си, сложи си шапката и сграбчи ашандарей от ъгъла на палатката. Гарваните по острието сякаш бяха възбудени, в очакване на нови битки.

— Скапано добре ще е само да чакате — каза им, взе пътната си торба, метна я на рамо и излезе. От тази вечер щеше да прекарва нощите в града.

Докато крачеше през лагера, кимна на няколко минаващи Червени ръце. Беше удвоил стражата. Тревожеше се заради голама, но също тъй и заради многото военни лагери в района. Половината бяха наемници, половината — ратници на един или друг дребен лорд, дошъл да отдаде почит на кралицата... и подозрително пристигаха след като боя бе свършил.

Несъмнено всеки от тях изразяваше чистосърдечна васална преданост към Елейн, като обясняваше, че хората му са я поддържали през цялото време. Думите им сигурно нямаха голям успех, след като бе научил със сигурност, от трима пияници в три различни кръчми, че Елейн е използвала Пътуването енергично, за да събира защитниците си. По-лесно бе да се направиш, че си пристигнал късно, когато отвърщаш на писмено послание.

— Мат! Мат!

Мат спря. Към него тичаше Олвер. Момчето бе започнало да носи червена лента досущ като Червените ръце, но все още носеше кафявите си панталони и палто. Носеше навитото си платно за „Змии и лисици“ под мишница, а на другото рамо бе праметнало пътна торба.

Сетале бързаше зад него, с Лусин и Едер, двамата, които Мат бе назначил да пазят нея и момчето.

— Мат — заговори задъхано Олвер. — Тръгваш ли?

— Нямам време да си играя с тебе сега, Олвер — каза Мат. — Трябва да се срещна с една кралица.

— Знам. Помислих, че щом и двамата отиваме в града, можем да яздим заедно и да обмислим. Имам няколко идеи как да победим змиите и лисиците! Ще им покажем хубаво, Мат. Да ме изгори дано, скапано ще им го покажем!

— Кой те научи на тоя език?

— Мат — рече Олвер. — Това е важно! Трябва да планираме! Не сме *говорили* какво ще правим.

Мат се изруга наум, че бе обсъдил рискованата акция за спасяването на Моарейн там, където Олвер можеше да чуе. Момчето нямаше да го понесе добре, когато го оставеха.

— Трябва да помисля какво ще кажа на кралицата — отвърна той и се почеса по брадичката. — Но май си прав, планирането е важно. Защо не идеш да кажеш на Ноал за идеите си?

— Казах му вече. И на Том също. И на Талманес.

Талманес? Той нямаше да идва с тях в Кулата! Светлина, на колко още бе казал Олвер за новината?

— Олвер — Мат клекна, за да го погледне в очите. — Не бива да приказваш толкова. Не искам прекалено много хора да научат какво правим.

— Не съм казал на никой, на който не можем да се доверим, Мат. Не се безпокой. Повечето бяха Червени ръце.

„Страхотно!“ — помисли Мат. Как щяха да погледнат войниците на командира си, който се кани да замине нанякъде и да се бие с пасмина същества от детски приказки? Дано да приемеха думите на Олвер като фантазии на малко момче.

— Просто внимавай — каза му той. — Ще намина утре в хана ви и можем да изиграем една игра и да поговорим. Става ли?

Олвер кимна.

— Добре, Мат. Но... Кръв и проклета пепел! — обърна се и си тръгна.

— И спри да кълнеш! — извика след него Мат и поклати глава. Проклетите войници щяха да развалят Олвер още преди да стане на дванайсет.

Продължи по пътя си, вдигнал ашандарей на рамото си. Том и Талманес чакаха на коне пред лагера с отряд от петдесет Червени ръце. Том носеше разточително виненочервено палто със златно взмо по ръкавите, под него риза с бяла дантела по маншетите и копринено шалче на врата. Копчетата бяха от бляскаво злато. Мустаците му бяха подкастрирани и вчесани. Цялата му външност беше нова, включително черното наметало със златиста подплата.

Мат замръзна. Как бе успял така съвършено да се преобрази от дяволит веселчун в кралски придворен? Светлина!

— Виждам от реакцията ти, че представянето е въздействащо — каза Том.

— Кръв и проклета пепел! — възкликна Мат. — Какво стана? Да не си се поболял от развалена наденица на закуска?

Том отметна наметалото си и показа лютнята си. Приличаше на дворцов бард!

— Помислих, че щом като ще се появявам в Кемлин след толкова години, би трябвало да изглеждам на място.

— Нищо чудно, че пееше за пари всеки ден — каза Мат. — Хората в градските кръчми много обичат да ги пилеят.

Талманес повдигна вежда — при него това бе все едно да ти се ухили широко. Понякога изглеждаше толкова кисел, че и гръмоносни облаци щяха да са по-весели. Той също носеше изящно облекло, неговото в тъмнокобалтово и сребристо. Мат опипа маншетите си. Малко дантела нямаше да е зле. Ако Лопин беше тук, щеше да пригответи подходящото облекло, без Мат дори да пита. Малко дантела беше добре за един мъж. Прави те представителен.

— Ти *това* ли ще носиш на посещението при кралицата, Мат? — попита Талманес.

— Разбира се — думите излязоха от устата му, преди да има време да ги помисли дори. — Добро палто е — пристъпи да вземе юздите на Пипс.

— Добро за кръчмарска свада, може би — подхвърли Талманес.

— Елейн сега е кралицата на Андор, Мат — каза Том. — А кралиците са малко особени. Би трябвало да ѝ покажеш уважение.

— Показвам ѝ проклетото уважение — Мат връчи копието си на един от войниците и се качи на седлото. Взе си копието и обърна Пипс, за да погледне Том накриво. — Това си е съвсем добро палто за селянин.

— Но ти вече не си селянин, Мат — рече Талманес.

— Селянин съм — заинати се Мат.

— Но Мусенджи те наричаше...

— Бъркаше. Само защото си се оженил за някоя още не значи, че изведнъж си станал проклет благородник.

Том и Талманес се спогледаха.

— Мат — рече Том, — всъщност точно така става. Общо взето това е единственият начин да станеш благородник.

— Така го правим тука може би. Но Тюон е от Сеанчан. Кой знае какво правят там? Всички знаем колко са странни. Не можем да знаем нищо, докато не говорим с нея.

Том се намръщи.

— Сигурен съм, от това, което тя каза, че...

— Не *можем* да знаем нищо, докато не говорим с Тюон — повтори Мат, този път по-високо. — Дотогава аз съм Мат. Никакъв Принц на не знам си какво и разни такива глупости.

Том го гледаше смутено, но устните на Талманес съвсем леко се кривнаха на една страна. Да го изгори дано този човек. Мат беше склонен да мисли, че строгият му характер е само игра. Дали не се смееше тайно отвътре?

— Добре, Мат — рече Талманес. — Ти *никога* не си имал усет, тъй че защо ли да го очакваме сега? Напред, тогава, да се срещнем с кралицата на Андор. Сигурен ли си, че не искаш първо да се повъргаляш в калта?

— Ще се оправя — каза сухо Мат и придърпа шапката си, докато един войник връзваше торбата му за седлото.

Смуши Пипс да го подкара напред и процесията пое по познатия вече път към Кемлин. През повечето време Мат превърташе плана в главата си. Носеше изписаните от Алудра листове в една кожена папка. Там бяха и исканията ѝ. Всеки звънар в Кемлин, големи количества

бронз и желязо, и прахове на цена хиляди корони. И твърдеше, че това бил *минимумът*, който ѝ трябва.

Как, в името на Светлината, щеше да накара проклетата Елейн Траканд да му даде всичко това? Много усмивки щяха да трябва тук. Но Елейн се беше оказала неподатлива на усмивките му, а кралиците не бяха като простите хора. Повечето жени ще ти се усмихнат в отговор или ще ти се навъсят, тъй че да си знаеш мястото. Елейн май беше от типа, дето ще ти се усмихнат, а после все едно ще те хвърлят в тъмницата.

Не можеше ли поне веднъж да седне някъде като хората, да си запали лула добър табак и да се позабавлява с игра на зарове, с някое хубаво слугинче на коляното и без никакви грижи освен следващото хвърляне. Вместо това се бе оженил за сеанчанска Висша кръв и отиваше да моли кралицата на Андор за помощ. Как се въвличаше в тези ситуации? Понякога си мислеше, че Създателят сигурно е като Талманес. Строго лице, но тайно страхотно се забавлява и му се присмива.

Процесията му подминаваше многобройни лагери по откритите равнини около Кемлин. От всички наемници се изискваше да са поне на една левга от града, но силите на лордовете можеха да вдигат лагерите си по-близо. Това поставяше Мат в лоша позиция. Винаги възникваха напрежения между наемни мечове и вярна войска, а след като наемниците бяха толкова далече, свадите избухваха често. Бандата се намираше точно по средата.

Той пресметна набързо по пушеците от лагерни огньове, които се виеха във въздуха. В района имаше поне десет хиляди наемници. Знаеше ли Елейн какъв бълбукащ котел е подгряла тук? Твърде много топлина и цялото проклето нещо щеше да изкипи!

Процесията на Мат привличаше внимание. Беше накарал един от хората си да развее знамето на Бандата на Червената ръка, а хората му печелеха почит. По негови сметки те бяха най-голямата единична сила — наемници или отряди на лордове — извън стените на Кемлин. Бяха организирани и дисциплинирани като редовна армия и ги предвождаше личен приятел на Преродения Дракон. Хората му все се перчеха с това, макар че Мат би предпочел да си мълчат.

Подминаваха групи мъже, насъбрали се покрай пътя от любопитство да зърнат със собствените си очи „лорд Мат“. Мат

гледаше право напред. Ако бяха очаквали да видят някое конте с пищно палто, щяха да се разочароват! Макар че навярно можеше да си избере някое по-добро палто. Това беше кораво и яката го жулеше.

Разбира се, немалко от тях сигурно мислеха, че Талманес е „лорд Мат“, ако се съдеше по това как сочеха към него, сигурно заради облеклото му. Кръв и пепел!

Разговорът с Елейн щеше да е тежък. Но Мат държеше скрита карта и се надяваше, че ще е достатъчна, та тя да пренебрегне цената на предложението на Алудра. Макар че повече го беше страх да не разбере какво прави и да поиска да участва. Защото когато една жена поиска да „участва“ в нещо, това означава, че иска да командва.

Приближиха портата в сиво-белите стени на Кемлин, като подминаха нарастващия външен град. Войниците му махнаха да продължи. Мат докосна с пръсти шапката си за поздрав, а Том удостои с пищен жест събралата се тълпа. Завикаха от възторг. Страхотно. Просто скапано страхотно.

Маршът им през Новия град мина без събития, само дето тук се бяха насъбрали още повече тълпи. Мат искаше да избегне главните булеварди, но тесните улички на Кемлин криволичеха в объркана плетеница. Сила от петдесет конници бе твърде голяма, за да се движи по тези улички.

Най-сетне влязоха във Вътрешния град, където улиците бяха по-широки, построените от огиери здания не толкова нагъсто и населението — по-рехаво. Тук подминаха още групи въоръжени мъже, включително гвардейци в бяло и червено. Мат зърна лагера им отпред, покрил сивите каменни плочи на двора с палатки и коневръзи.

Дворецът на Кемлин бе като друг малък град в града в града. Имаше ниска укрепена с бруствери стена и макар кулите и шпиловете му да се издигаха високо във въздуха, приличаше повече на военен бункер, отколкото Слънчевия палат. Странно, как така и не беше забелязал това като по-млад. Ако Кемлин паднеше, този дворец можеше да се държи сам. Трябваша им повече казармени постройки обаче. Това лагеруване наред дворцовия площад беше нелепо.

Мат взе Талманес, Том и отряд от десет Червени ръце за ескорт. Висок мъж с лъскава гръдна броня с три златни нашивки на рамото на наметалото чакаше на входа на двореца. Беше млад, но стойката му — отпусната и в същото време стегната, с ръка на ефеса на меч —

издаваше, че е опитен войник. Толкова по-зле, че имаше такова красиво лице. Животът в армията сигурно щеше да му го съсипе.

— Лорд Каутон? — обърна се той към Мат.

— Просто Мат.

Мъжът повдигна вежда, но си замълча.

— Аз съм Чарлз Гайбон. Ще ви заведа при нейно величество.

Значи беше пратила самия Гайбон. Беше с висок ранг, първи помощник-командир на армиите ѝ. Това бе неочаквано. Страх ли я беше Елейн от него, или го зачиташе? Едва ли го зачиташе, не и след като го бе накарала да чака толкова дълго, за да получи аудиенция! Добър поздрав за един стар приятел. Подозренията му се потвърдиха, когато Гайбон ги поведе не към Голямата зала, а надолу към един тих район на двореца.

— Много съм слушал за вас, господин Каутон — каза Гайбон. Приличаше на един от онези сковани войници. Стабилни, но някак твърде стабилни. Като лък, но без достатъчно жилавост в него.

— От кого? — попита Мат. — От Елейн ли?

— Най-вече слухове из града. Хората обичат да приказват за вас.

„Нима?“ — помисли Мат, а на глас каза:

— Не съм направил и половината от това, което разправят. А другата половина не беше по моя проклета вина.

Гайбон се засмя.

— А историята дето сте висели от едно дърво девет дни?

— Не е вярно — каза Мат, едва се сдържаше да не оправи шалчето около врата си. Девет дни? Откъде беше дошло пък това? Та той не беше висял и девет проклети минути! Девет *секунди* щяха да са твърде много.

— Казват също — продължи Гайбон, — че никога не губите на зарове и в любовта и че копието ви никога не пропуска целта си.

— Де да бяха верни последните две. Да ме изгори дано, ще ми се да бяха.

— Но *все пак* винаги печелите на зарове?

— Почти — отвърна Мат и дръпна периферията на шапката си.
— Но това не го разправяй много. Иначе никой няма да седне да играе с мен.

— Казват и че сте убили един от Отстъпниците.

— Не е вярно — а *това* пък откъде беше дошло?

— А историите как сте се дуелирали с краля на айилските нашественици в двубой на честта? Наистина ли вие сте спечелили за Преродения Дракон верността на айилците?

— Кръв и пепел. Убих Куладин, но не стана в никакъв дуел! Налетях на него на бойното поле и един от нас трябваше да умре. Нямаше да е добре да съм аз, нали?

— Интересно — каза Гайбон. — Мислех, че това може би е вярно. Поне е едно от малкото неща, които *биха могли* да се случат. За разлика от... — мъжът замълча.

— От кое? — попита Мат. Подминаха една пресечка на коридори, където се бяха струпали слуги, гледаха ги как минават и си шепнеха.

Гайбон се поколеба.

— Сигурен съм, че сте го чули.

— Едва ли — да го изгори дано! Какво следваше сега? Мъжете от бандата му ли разпространяваха тези слухове? Дори те не знаеха за някои от онези неща!

— Ами, този слух, дето сте влезли във владението на господаря на смъртта и сте го предизвикали, и сте поискали отговори на въпросите си — каза Гайбон малко притеснено. — И че той ви е дал копие, което държите, и ви е предрекъл собствената ви смърт.

Мат се смрази. Това бе твърде близо до истината и си беше плашещо.

— Глупаво е, знам — каза Гайбон.

— Разбира се — измърмори Мат. — Глупаво е — опита се да се засмее, но излезе на кашлица. Гайбон го изгледа с любопитство.

„Светлина — осъзна Мат. — Мисли си, че отбягвам въпроса!“

— Само слухове, разбира се — рече той бързо. Твърде бързо може би. Кръв и проклета пепел!

Гайбон кимна замислено.

Мат искаше да смени темата, но не можеше да се довери на себе си и да си отвори проклетата уста. Видя, че се събират още и още слуги да погледат процесията. Искаше му се да изругае и за това, но после забеляза, че много от тях всъщност като че ли наблюдават Том.

Том някога бе служил като дворцов бард тук в Кемлин. Не говореше за това, но Мат знаеше, че е преживял раздор с кралицата.

Оттогава беше във фактическо изгнание и идваше в Кемлин само когато обстоятелствата го принудят.

Мургейз вече бе мъртва, тъй че това като че ли бе завръщането на Том от изгнанието му. Навярно затова се бе облякъл толкова изящно. Мат отново погледна палтото си. „Да ме изгори дано, трябваше да си облека нещо по-хубаво.“

Гайбон ги отведе до една резбована врата с ревящия Лъв на Андор, почука леко, получи позволение и махна на Мат към вратата.

— Кралицата ще ви приеме в дневната си.

— Том, ти си с мен — рече Мат. — Талманес, ти наглеждаш войниците — благородникът посърна, но Елейн несъмнено щеше да притесни Мат и той не искаше Талманес да го види. — Ще те представя по-късно — обеща му Мат. Проклети благородници. Мислеха си, че всяко второ нещо е обида за честта им. Мат щеше да се *радва* да изчака отвън!

Пристъпи и си пое дълбоко дъх. Беше се бил в десетки стълкновения и сражения, без да се изнерви. Сега ръцете му трепереха. Защо имаше чувството, че влиза право в засада без никакво оръжие и броня?

Елейн. Кралица. Да го изгори дано, това щеше да боли. Отвори вратата и влезе.

Очите му намериха Елейн мигновено. Седеше до една камина и държеше чаша, като че ли с мляко. Изглеждаше блестяща, с рокля в тъмночервено и златно. Красива, с пълни червени устни, които Мат нямаше да има нищо против да целуне, ако не беше женен мъж. Червено-златистата ѝ коса сякаш блещукаше на светлината на огъня от камината и страните ѝ бяха пълни с цвят. Като че ли се беше поналяла малко. Най-добре да не споменава това. Или да го спомене? Понякога жените се ядосват като споменеш, че са се променили, а понякога се ядосват, че не си го забелязал.

Беше хубава. Не толкова като Тюон, разбира се. Елейн бе твърде бяла и прекалено висока, и имаше твърде много коса. Беше разсейващо. Все пак беше хубава. Чиста загуба да стане кралица. От нея щеше да се получи чудесно слугинче в хубава гостилница. О, добре. *Все някоя* трябваше да е кралица.

Мат погледна Биргит, единственото друго лице в стаята. Виж, *тя* изглеждаше същата. Винаги си оставаше същата, с тая златна плитка и

с високите ботуши, като героинята от проклетите приказки. И беше точно това. Хубаво бе, че я вижда отново. Беше жена, за която знаеше, че няма да му се сопне, ако говори истината.

Том пристъпи до него и Мат се покашля. Елейн очакваше от него да бъде официален. Е, нямаше да ѝ се кланя и прикляква и нямаше да...

Веднага щом Биргит затвори вратата Елейн скочи от стола си и се втурна през стаята.

— Том, толкова се радвам, че си добре! — и го сграбчи в прегръдката си.

— Здравей, миличко — каза Том обичливо. — Чух, че си се справила добре, за себе си и за Андор.

Елейн плачеше! Мат смъкна шапката си. Беше объркан. Том и Елейн можеше и да са били близки някога, но сега тя бе кралица и...

Елейн се обърна към него.

— Радвам се да те видя, Мат. Не си мисли, че Короната е забравила службата ти за мен. Връщането на Том в Андор е още една услуга, за която сме ти задължени.

— Мм, добре — каза Мат. — Всъщност не беше кой знае какво, знаеш го, Елейн. Да ме изгори дано. Ти си кралица! Какво изпитваш?

Елейн се засмя и най-после пусна Том.

— Какъв език имаш само, Мат.

— Няма да се кланям и никакви такива — предупреди той. — Нито ще си правя труда с тая глупост с „ваше величество“.

— Не бих го и очаквала. Освен публично, разбира се. Искам да кажа, че трябва да се държа на положение пред хората.

— Да де, тук си права — наистина изглеждаше разумно. Мат подаде ръка на Биргит, но тя се изкиска, прегърна го и го тупна по гърба, сякаш бяха като стари приятели, срещнали се за халба ейл. Е, то си беше така де. Без ейла.

Нямаше да му дойде зле малко ейл.

— Заповядайте, седнете — каза Елейн и махна към столовете край огъня. — Съжалявам, че те накарах да чакаш толкова дълго, Мат.

— Няма нищо — отвърна той. — Заета си.

— Смущаващо е. Един от стюардите ми ви е обърнал с другите наемнически групи. Толкова е трудно да си осведомен за всички! Ако

желаеш, ще ти разреша да преместите лагера си по-близо до града. Боя се, че няма място отсам стените за Бандата.

— Няма да е нужно — отвърна Мат и се настани на един от столовете. — Да ни разрешиш да се преместим по-близо ще е достатъчно мило. Благодаря ти — Том седна, а Биргит предпочете да остане права, но дойде с тях при камината и се подпря на каменната стена.

— Добре изглеждаш, Елейн — каза Том. — Всичко добре ли върви с детето?

— Децата — поправи го Елейн. — Ще са близнаци. И да, всичко е добре. Като оставим настрана това, че ме подбутват и ръчат почти по всеки повод.

— Чакай... — намеси се Мат. — Какво?! — и се втренчи в корема на Елейн.

Том завъртя очи с досада.

— Ти *никога* ли не слушаш, когато си в града да играеш комар?

— Слушам — измърмори Мат. — Обикновено — после погледна Елейн обвинително. — Ранд знае ли?

Тя се засмя.

— Надявам се да не е прекалено изненадан.

— Да ме изгори дано! Той е бащата!

— Бащата на децата ми е предмет на известни спекулации в града — каза строго Елейн. — И Короната предпочита да *са* спекулации, засега. Но стига за мен! Том, трябва да ми разкажеш всичко. Как избяга от Ебу Дар?

— Оставете Ебу Дар — сопна се Биргит. — Как е Олвер? Намерихте ли го?

— Да — отвърна Том. — И е добре, макар да се боя, че момчето е обречено на живот като професионален войник.

— Не е лош живот — отбеляза Биргит. — Нали, Мат?

— Има и по-лоши — още се мъчеше да си прибере краката под стола. Как ставането на кралица бе направило Елейн *по-малко* властна и наперена? Всъщност сега изглеждаше дори приятна!

Е, това беше нечестно. И преди беше имало моменти, когато изглеждаше приятна. Просто се бяха смесили с моменти, когато се разпореждаше с Мат. Усети, че се усмихва, когато Том заразказва подробностите около бягството им и пленяването на Тюон, а след това

за пътуванията с позорището на господин Лука. Извадена от стрелника на майстор разказвач, историята изглеждаше доста по-впечатляващо, отколкото на живо. Мат почти се помисли за герой, докато я слушаше.

Точно преди Том да стигне до частта с брачните слова на Тюон, Мат се покашля и се намеси.

— И набихме сеанчанците, избягахме в Муранди и накрая намерихме една Айез Седай да ни прехвърли тука през портал. Между другото, да си виждала Верин напоследък?

— Не — отвърна Елейн.

Том го изглежда с насмешка.

— Проклятие — е, отиде си шансът му да я използва за портал до кулата Генджей. Щеше да се тревожи по-късно за това. Мат извади кожената папка от колана си, отвори я и извади листовете на Алудра. — Елейн. Трябва да поговоря с тебе.

— Да, споменаваш за „звънари“ в писмото си. В каква неприятност си се забъркал, Матрим Каутон?

— Не е честно — възрази той, докато разгъваше листовете. — Не съм аз този, който се забърква в неприятности. Ако аз не...

— Няма да споменаваш пак за пленяването ми в Тийрския камък, нали? — попита тя и завъртя очи към тавана.

Той млъкна.

— Не, разбира се. Онова стана преди векове. Почти не го помня вече.

Елейн се засмя и хубавият ѝ глас звънна в стаята. Мат усети, че се е изчервил.

— Все едно, не съм в беда. Просто ми трябва някои ресурси.

— Какви ресурси? — попита Елейн с нарастващо любопитство, докато той редеше листовете на масичката до стола ѝ. Биргит се наведе да погледне.

— Добре — рече Мат и се потърка по брадичката. — В града има трима леяри на камбани. Те ще ми трябва. И ще ми трябва някои прахове. Изредени са на тази страница. И... ще ни трябва метал — подаде ѝ списъците на Алудра с трепереща ръка.

Елейн прочете страницата и примига.

— Ти луд ли си?

— Понякога мисля, че може и да съм. Но да ме изгори дано, мисля, че това ще си струва цената.

— Какво е то? — попита Елейн, докато Биргит преглеждаше страниците, след което ѝ ги подаде.

— Алудра ги нарича дракони — каза Мат. — Според Том ти я познаваш.

— Да, виждала съм я.

— Ами, това значи са метателни тръби, като за фойерверките. Само че са направени от метал и са големи. И вместо да мятат нощни цветя, изхвърлят големи колкото глава парчета желязо.

— Защо ще иска човек да мята парчета желязо във въздуха? — попита Елейн намръщено.

— Не е *това* — рече Биргит, ококорила очи. — Мяташ ги по армията на някой друг.

Мат кимна.

— Алудра твърди, че един такъв дракон ще може да хвърли желязна топка на една миля.

— Майчино мляко в чаша! — рече Биргит. — Не може да го казва сериозно.

— Сериозна е — отвърна Мат. — И аз ѝ вярвам. Трябва да видите какво е създала вече, а твърди, че това ще е шедьовърът ѝ. Вижте, тука показва как драконите стрелят по градска стена от една миля. С петдесет дракона и двеста и петдесет войници би могла да срине крепостна стена като тази около Кемлин за няколко часа.

Елейн пребледня. Вярваше ли му? Щеше ли да се ядоса, че ѝ губи времето?

— Знам, че това няма да е от голяма полза в Последната битка — заговори бързо Мат. — Тролоците нямат стени. Но виж тук. Накарах я да измисли разпръскващ се снаряд. От петстотин крачки един такъв снаряд ще свърши работата на петдесет стрелци. Да ме изгори дано, Елейн, но ние ще сме в неизгодно положение. Сянката *винаги* може да хвърли срещу нас повече тролоци, отколкото са войниците ни, а проклетите същества са два пъти по-трудни за убиване от човек. Трябва ни предимство. Помня как...

Млъкна. За малко да се изгърве, че помни Тролокските войни, което хич нямаше да е добре. Тъкмо така се раждат смущаващи слухове.

— Виж — настоя той. — Знам, че може да ти изглежда глупаво, но трябва да ѝ дадеш шанс.

Тя вдигна очи към него и... какво, пак ли плачеше? Какво беше направил?

— Мат, бих могла да те целуна — заяви тя. — Точно това ми трябваше!

Мат примига. Какво?!

Биргит се изкиска.

— Първо Нори, сега Мат. Трябва да внимаващ, Елейн. Ранд ще ревнува.

Елейн изсумтя и отново погледна плановете.

— Леярите няма да харесат това. Повечето занаятчийи нямат търпение да се върнат към ежедневната работа след обсадата.

— О, не съм сигурна, Елейн — каза Биргит. — Познавала съм един-двама занаятчийи по мое време. До един се оплакват от кралските укази по време на война, но стига Короната да ги компенсира, тайно се радват. Стабилната работа винаги е за предпочитане. Освен това нещо такова ще събуди любопитството им.

— Ще трябва да го пазим в тайна — рече Елейн.

— Значи ще го направиш все пак? — възкликна Мат изненадано. Нямахше да му трябва тайният подкуп, за да я убеди!

— Първо ще ни трябва доказателство, че те действат, разбира се — каза Елейн. — Но ако тези устройства, тези дракони, действат наполовина толкова добре, колкото твърди Алудра... Е, ще съм глупачка, ако не вкарам в правенето им всеки човек, когото мога!

— Правилно и много щедро от твоя страна — Мат се почеса по главата.

Елейн го погледна разколебана.

— Щедро ли?

— Че ще ги направиш за Бандата.

— За Бандата? Мат, те ще са за Андор!

— Хайде сега. Това са *моите* планове.

— И *моите* ресурси! — Елейн стана, изведнъж настръхнала. — Много добре разбираш, че Короната би могла да предложи по-стабилен и полезен контрол за разгръщането на тези оръжия.

Том отстрани се хилеше.

— *Ти* пък за какво се радваш? — попита го Мат сърдито.

— Нищо. Майка ти би се гордяла с теб, Елейн.

— Благодаря ти, Том — рече тя и го удостои с усмивка.

— На чия страна си? — попита Мат.

— На всички — отвърна Том.

— Това не е проклета страна — измърмори Мат и погледна отново Елейн. — Вложих много усилия и мисъл, за да измъкна тези планове от Алудра. Нямам нищо против Андор, но не мога да доверя тези оръжия на никого освен на самия мен.

— А ако Бандата беше част от Андор? — попита Елейн. Наистина изведнъж прозвуча като кралица.

— Бандата не е на никого — отвърна той.

— Това е достойно за възхищение, Мат. Но ви прави наемници. Смятам, че Бандата заслужава нещо повече, нещо по-добро. С официална подкрепа бихте имали достъп до ресурси и власт. Бихме могли да ви дадем назначение в Андор, с ваша собствена командна структура.

Всъщност беше изкусително. Съвсем малко. Но все едно. Не мислеше, че Елейн ще се радва да го държи в кралството си, след като научеше за връзката му със сеанчанците. Смяташе рано или късно да се върне при Тюон, все някак. Макар и само за да разбере какво наистина смята да прави с него.

Нямаше намерение да дава на сеанчанците достъп до тези дракони, но не му харесваше и да ги даде на Андор. За жалост трябваше да признае, че няма как да накара да ги направят в Андор, без да ги даде и на държавата.

— Не искам назначение за Бандата — каза Мат. — Ние сме свободни хора и точно така ни харесва.

Елейн изглеждаше притеснена.

— Но съм готов да си разделим драконите — каза Мат. — Част за мен, част за теб.

— А какво би казал, ако аз изработя всички дракони и всички останат в мое притежание... но обещавай, че може да ги използва само Бандата? И никои други сили да нямат достъп до тях.

— Би било много мило от твоя страна — каза Мат. — Подозрително е обаче. Без да се обиждаш.

— За мен ще е по-добре, ако благородните Домове нямат такива оръжия, поне в началото. Рано или късно те ще се разпространят. Оръжията винаги се разпространяват. Аз ги изработвам и обещавам да ги давам на Бандата. Никакво назначаване, само договор, наемам те

дългосрочно. Можеш да си заминеш по всяко време. Но направиш ли го, оставяш драконите.

Мат се намръщи.

— Все едно ме връзваш на синджир като куче, Елейн.

— Само предлагам разумни решения.

— Денят, в който стана разумен, е денят, в който ще си изям шапката — заяви Мат. — Без да се обиждаш.

Елейн повдигна вежда. Да, беше станала кралица. Просто ей така.

— Искам правото да задържа няколко от тези дракони — каза Мат. — Ако напуснем. Една четвърт за нас, три четвърти за тебе. Но ще приемем договора ти, и докато сме на служба при теб, ще ги използваме само ние. Както каза.

Тя се намръщи още повече. Да го изгори дано, много бързо беше схванала мощта на драконите. Не можеше да позволи да се разколебае тепърва. Драконите *трябваше* да влязат в производство незабавно. И нямаше да позволи шанса Бандата да се размине с тях.

Мат въздъхна, пресегна се и развърза каишката на врата си, после измъкна от ризата си познатия медальон с лисичата глава. В секундата, в която го свали, се почувства по-оголен, отколкото ако се беше съблякъл гол. Постави го на масата.

Елейн го погледна и не беше трудно да се види страстният блясък в очите ѝ.

— Това какво е?

— Това е захарче — каза Мат и се наведе напред с лакти на коленете. — Получаваш го за един ден, ако се съ согласиш да започнеш производство на дракон прототип още тази вечер. Не ме интересува какво правиш с медальона — проучваш го, пишеш проклета книга за него, носиш си го. Но ми го връщаш утре. Даваш думата си.

Биргит подсвирна тихо. Елейн бе искала да се докопа до този медальон от мига, в който откри, че той го има. Разбира се, същото искаше всяка проклета Айез Седай, която Мат бе срещал.

— Получавам Бандата за поне едногодишен договор — каза Елейн, — подновим. Ще плащаме толкова, колкото печелехте в Муранди.

Откъде знаеше пък за това?

— Можете да го прекъснете — продължи тя, — с едномесечно предупреждение... но задържам четири дракона от всеки пет. И всеки мъж, който пожелае да се присъедини към андорската армия.

— Искam един от всеки четири — заяви Мат. И добави: — И нов слуга.

— Нов *какво*?

— Слуга. Знаеш, да се грижи за дрехите ми. По-добре ще избереш човека от мен.

Елейн погледна палтото му, после — косата му.

— Това ще ти го дам независимо как ще тръгнат другите договорки.

— Един от четири?

— Получавам медальона за три дни.

Мат потрепери. Три дни, с голам в града. Елейн искаше да го убият. Но не можеше да измисли нищо друго, което да ѝ предложи. Вместо това попита:

— Какво мислиш, че можеш да направиш с това нещо?

— Да го копирам — отвърна Елейн разсеяно. — Ако извадя късмет.

— Наистина?!

— Няма да знам, преди да го проуча.

Изведнъж го споходи ужасяващият образ с всяка Айез Седай на света, носеща такъв медальон. Спогледа се с Том, който изглеждаше също толкова изненадан, че го е чул.

Но какво значение имаше? Мат не можеше да прелива. Преди се беше притеснявал, че — ако го проучи — Елейн може да измисли как да го докосне с Единствената сила, докато го носи. Но ако просто искаше да го копира... Е, това го поуспокои. И заинтригува също.

— Има нещо, което се канех да спомена, Елейн — каза той. — Голамът е тук. Убива хора.

Елейн запази спокойствие, но официалността, с която заговори, издаде, че новината я е разтревожила.

— В такъв случай ще се постарая да ти го върна навреме.

— Добре — отвърна той кисело. — Три дни.

— Чудесно. Искam Бандата да започне служба веднага. Скоро ще пътувам до Кайриен и имам чувството, че ще са по-добра поддържаща сила от Гвардията на кралицата.

За *това* беше значи! Елейн тръгваше за Слънчевия трон. Е, поне изглеждаше добро приложение на хората му. По-добре, отколкото да ги остави да се разтакават и мързелуват, и да влизат в свади с наемници.

— Съгласен съм. Но, Елейн, Бандата трябва да е свободна да се сражава в Последната битка, както иска Ранд. И Алудра трябва да ръководи работата по драконите. Имам чувството, че ще настоява да остане с теб, когато Бандата напусне Андор.

— Нямам проблем с това — отвърна Елейн с усмивка.

— Предполагам. Но, просто за да сме наясно, Бандата има контрол над драконите, докато напуснем. Не можеш да продаваш технологията на други.

— Някой ще я изкопира, Мат.

— Копията няма да са толкова добри, колкото на Алудра. Гарантирам ти го.

Елейн го изглежда мълчаливо. Сините ѝ очи го претеглиха и прецениха.

— Все пак бих предпочела Бандата като редовна андорска сила.

— Е, аз бих искал да имам шапка от злато, палатка, която да хвърчи, и кон, който вместо фъшкии сере диаманти. Но и двамата трябва да се примирим с това, което е разумно, нали?

— Няма да е неразумно да...

— Ще се налага да правим каквото ти кажеш, Елейн — отвърна Мат. — Няма да го приема. Някои битки не си заслужават воденето и аз ще решавам кога хората ми се излагат на риск. Толкова.

— Не ми харесва да имам мъже, които могат да ме напуснат по всяко време.

— Знаеш, че няма да ги задържа само за да ти правя напук — каза Мат. — Ще правя каквото е редно.

— Каквото *ти* сметнеш, че е редно — поправи го тя.

— Всеки мъж би трябвало да има този избор.

— Малко мъже го прилагат разумно.

— Но въпреки това го искаме. Настояваме за него.

Тя погледна — едва доловимо — към плановите и медальона на масата.

— Ще го имаш.

— Спогодихме се — каза Мат. Стана, плю на ръката си и я протегна.

Тя се поколеба, после стана, плю на ръката си и му я подаде. Той се усмихна и я разтърси.

— Знаеше ли, че бих могла да поискам от теб да тръгнете срещу Две реки? — попита Елейн. — Затова ли настоя за правото да напуснете, ако поискаш?

Срещу *Две реки*? Защо в името на Светлината можеше да поиска това?

— Не е нужно да воюваш с тях, Елейн.

— Ще видя какво ще ме принуди да направя Перин — отвърна тя. — Но нека да не го обсъждаме точно сега — погледна Том, после бръкна под масичката си и измъкна навита хартия с лентичка около нея. — Моля те. Искам да чуя повече за бягството ви от Ебу Дар. Ще приемете ли вечеря с мен, тази вечер?

— С удоволствие — отвърна Том и стана. — Нали, Мат?

— Предполагам. Ако и Талманес може да дойде. Ще ми разкъса гърлото, ако поне не му позволя да се срещне с теб, Елейн. След една вечеря е теб ще танцува по целия път обратно до лагера.

Елейн се изкикоти.

— Както желаете. Ще наредя да ви заведат в стаите за гости, за да си починете — връчи свитъка на Том. — Това ще бъде провъзгласено утре, ако пожелаеш.

— Какво е то? — попита намръщено Том.

— Дворът на Андор няма подобаващ дворецов бард — каза тя. — Помислих, че може да се заинтересуваш.

Том се поколеба.

— С висока чест ме удостояваш, но не мога да приема. Има други неща, които имам да свърша в близко време, и не мога да се обвързва към двора.

— Не е нужно да си обвързан към двора — каза Елейн. — Ще имаш свободата да напускаш и да ходиш където пожелаеш. Но когато си в Кемлин, бих искала да те знаят кой си.

— Аз... — Том взе свитъка. — Ще го обмисля, Елейн.

— Чудесно — тя смръщи чело. — Сега ще отида да се видя с акушерката си, но ви чакам на вечеря. Още не съм попитала какво има предвид Матрим, като се нарича „женен мъж“ в писмото си. Очаквам пълен доклад! Никакви експургации! — погледна Мат и се усмихна

лукаво. — Експургация означава „отрязани части“, Мат. В случай, че скапано не си наясно.

Той си сложи шапката.

— Знаех го това.

Та каква беше думата? Експирации? Светлина, защо беше споменал за женитбата си в писмото? Ами защото се беше надявал, че Елейн ще прояви достатъчно любопитство, за да го приеме.

Елейн се засмя и им махна към вратата. Том я целуна бащински по бузата, преди да си тръгне. Добре, че беше бащинска! Мат беше подочувал някои неща за тези двамата и не искаше да го повярва. И това Том! Стар почти колкото да ѝ е дядо, ни повече, ни по-малко.

Мат стана, а Елейн добави:

— И, Мат. Ако ти трябва пари да си купиш ново палто, Короната може да ти заеме малко. Предвид положението ти наистина трябва да се обличаш по-хубаво.

— Не съм никакъв проклет благородник! — изсумтя той.

— Все още не. Нямах дързостта на Перин да си припишеш сам титлата. Ще се погрижа да получиш.

— Да не си посмяла!

— Но...

— Виж какво. *Горд* съм с това, което съм. Харесва ми това палто. Удобно е — стисна юмруци, за да не се почеше под яката.

— Щом казваш. Значи ще се видим на вечеря. Ще доведе и Диелин. Много е любопитна да се срещне с теб.

Мат я изгледа сърдито, после излезе с Том. Биргит затвори вратата след тях.

Талманес и войниците чакаха малко по-далече в коридора и не можеха да ги чуят. Дворцови слуги им бяха поднесли топъл чай.

— Добре мина — заяви Мат. — Притеснявах се, че няма да ухапе, но мисля, че я изработих доста добре — въпреки че проклетите зарове продължаваха да тропат в главата му.

Том се засмя и го плесна по рамото.

— Какво? — попита намръщено Мат.

Том само се изкиска, после погледна свитъка в другата си ръка.

— И това също беше неочаквано.

— Е, Андор *все пак* си няма дворецов бард.

— Да. Но вътре има написано и оправдаване, за всички престъпления — знайни и незнайни, — които може да съм извършил в Андор или Кайриен. Чудя се кой ѝ е казал...

— Какво да ѝ е казал?

— Нищо, Мат. Съвсем нищо. Имаме няколко часа до вечерята с Елейн. Какво ще кажеш да идем да ти купим палто?

— Добре — отвърна Мат. — Мислиш ли, че и аз бих могъл да получа едно такова опрощение, ако помоля?

— Трябва ли ти?

Мат сви рамене и тръгна с него по коридора.

— Няма да навреди да съм в безопасност. Какво палто се каниш да ми купиш, между другото?

— Не казах, че аз ще го купя.

— Не бъди толкова свидлив де. Аз ще платя за вечерята.

И проклета пепел, все някак щеше да я плати, знаеше го.

ГЛАВА 20

ИЗБОР

— Не трябва да проговаряш — каза Росил на Нинив. Тънката жена с дълга шия носеше оранжева рокля с жълти ивици. — Или поне говори само когато те заговорят. Знаеш ли церемонията?

Нинив кимна. Сърцето ѝ биеше издайнически, докато навлизаха в подобните на тъмница дълбини на Бялата кула. Росил беше новата Наставница на новачките и член на Жълтата Аджа по съвпадение.

— Чудесно, чудесно — каза Росил. — Може ли да те посъветвам да преместиш пръстена на третия пръст на лявата си ръка?

— Можеш да посъветваш — отвърна Нинив, но не премести пръстена. *Беше* провъзгласена за Айез Седай. Нямах да отстъпи по тази точка.

Росил се нацупи, но не каза нищо повече. Бе проявила забележителна доброта към Нинив по време на краткото ѝ пребиваване в Бялата кула... което бе облекчение. Нинив бе започнала да очаква, че всяка Жълта ще я гледа с пренебрежение или най-малкото — с безразличие. О, смятаха я за талантлива и много от тях настояваха да се учат при нея. Но не мислеха за нея като за една от тях. Все още.

Тази жена бе различна и да бъде камъче в сандала ѝ нямаше да е добра отплата.

— Важно е не само за мен, Росил — обясни Нинив. — Имам предвид да не показвам никакъв знак на неуважение към Амирлин. Тя ме провъзгласи за Айез Седай. Да се държа все едно, че съм само Посветена, би означавало да подроня думите ѝ. Това изпитание е важно — когато Амирлин ме издигна, изобщо не каза, че трябва да бъда изпитана. Но аз съм Айез Седай.

Росил я изгледа, след това кимна.

— Да. Разбирам. Права си.

Нинив се спря в сумрачния коридор.

— Искам да благодаря, на теб и на другите, които ме приехте сърдечно в последните дни — Ниере и Мерамор. Не бях предполагала,

че ще получа гостоприемен прием тук между вас.

— Има някои, които се съпротивляват на промяната, скъпа — каза Росил. — Винаги ще е така. Но твоите нови сплитове са впечатляващи. И по-важното, ефективни са. Това ти печели радушен прием от мен.

Нинив се усмихна.

— Значи — каза Росил и вдигна пръст. — Ти *може* да си Айез Седай в очите на Амирлин и Кулата, но традицията все още е в сила. Никакво говорене по време на церемонията, ако обичаш.

И я поведе напред. Нинив преглътна язвителния си отговор и я последва. Нямаше да си изпусне нервите. Нямаше!

Навлизаха в дълбините на Кулата и въпреки решимостта ѝ да е спокойна, Нинив усети как нервността ѝ се усилва. *Все пак* беше Айез Седай и *щеше* да мине това изпитание. Беше усвоила до майсторство стотте сплита. Нямаше нужда да се безпокои.

Само че някои жени не се връщаха от изпитанието.

В тези подземия имаше някаква величествена красота. Гладкият каменен под бе изравнен грижливо. Високо на стените горяха светилници. Сигурно за тях трябваше някоя Сестра или Посветена, която да ги пали с Единствената сила. Малко хора слизаха тук и повечето помещения се използваша за складове. Струваше ѝ се излишна загуба да полагат толкова грижи за тъй рядко посещавано място.

Най-сетне стигнаха до двукрила врата, толкова голяма, че Росил трябваше да приложи Единствената сила, за да я отвори. „Това е знак — помисли си Нинив, скръстила ръце. — Символ. Сводестите коридори, огромната врата. Да покаже на Посветените важността на това, което предстои да направят.“

Огромните врати се люшнаха и разтвориха и Нинив с усилие овладя трепета си. Последната битка надвисваше. *Щеше* да мине това изпитание. Важна работа имаше да върши.

Влезе в залата с високо вдигната глава. Озова се под висок купол, светилници на стойки бяха подредени покрай стените. В центъра господстваше голям тер-ангреал. Представляваше овал, стеснен при върха и основата, която стоеше без опора.

Много тер-ангреали изглеждаха съвсем обикновено. Тук не беше така: този овал *очевидно* бе нещо, изработено с Единствената сила.

Беше направен от метал, но светлината променяше цветовете, щом се отразеше от сребристите му страни, и от това той сякаш сияеше и се движеше.

— Внимание — каза официално Росил.

В залата имаше други Айез Седай. По една от всяка Аджа, включително — за жалост — от Червената. Всички бяха Заседателки, може би заради известността на Нинив в Кулата. Серин от Кафявата, Юкири от Сивата, Баразайн от Червената. Забележително, Романда от Жълтата също бе тук. Беше се държала сурово с Нинив досега.

Самата Егвийн също бе дошла. Една повече от обичайното, и Амирлин при това. Нинив срещна погледа ѝ и Егвийн кимна. За разлика от изпитанието за издигане в Посветена — което се правеше изцяло от тер-ангреала, — това изпитание включваше активното участие на Сестрите, за да накарат Нинив да се докаже. И Егвийн щеше да е между най-суровите. За да покаже, че е била права, като е издигнала Нинив.

— Ти дойде в невежество, Нинив ал-Мийра — каза Росил. — Как ще напуснеш?

— В знание за себе си — отвърна Нинив.

— По каква причина бе призована тук?

— За да бъда изпитана.

— По каква причина трябва да бъдеш изпитана?

— За да докажа, че съм достойна — отговори Нинив.

Няколко жени се намръщиха, сред тях и Егвийн. Това не бяха подходящите думи — от Нинив се очакваше да каже, че иска да научи дали е, или не е достойна. Но тя вече бе Айез Седай, тъй че по определение беше достойна. Просто трябваше да го докаже на другите.

Росил се поколеба, но продължи:

— А... за какво може да бъдеш намерена за достойна?

— Да нося шала, който ми бе даден — отвърна Нинив. Не го каза от наглост. Отново просто заявяваше истината, както я виждаше. Егвийн я беше издигнала. Тя вече носеше шала. Защо да се преструва, че не е така?

Това изпитание се извършваше облечена в Светлината. Тя започна да съблича роклята си.

— Ще ти давам указания — каза Росил. — Ще видиш този знак над земята — вдигна пръсти и оформи сплитове, които очертаха във

въздуха блестящ символ. Шестолъча звезда, два пресичащи се триъгълника.

Серин прегърна извора и заплете сплит от Дух. Нинив потисна подтика си самата тя да прегърне Извора.

„Само още мъничко. И после никоя няма да може да се съмнява в мен.“

Серин я докосна със сплита от Дух и промълви:

— Помни каквото трябва да се помни.

Сплитът имаше нещо общо с паметта. Какво бе предназначението му? Шестолъчата звезда надвисна в полезрението ѝ.

— Когато видиш този знак, ще тръгнеш към него мигновено — каза Росил. — Тръгни с твърда крачка, нито бързо, нито бавно. Само когато стигнеш до него, можеш да прегърнеш Извора. Изискваният сплит трябва да започне моментално и не можеш да напускаш знака, докато не бъде изпълнен.

— Помни каквото трябва да се помни — повтори Серин.

— Когато сплитът бъде изпълнен — каза Росил, — ще видиш отново този знак, сочещ накъде трябва да тръгнеш, отново с твърда крачка, без колебание.

— Помни каквото трябва да се помни.

— Сто пъти ще сплиташ, за да ти бъде дадено, и в съвършена съдържаност.

— Помни каквото трябва да се помни — изрече Серин за сетен път.

Нинив усети как сплитът на Дух се утаи в нея. Беше съвсем като Цяра. Свали роклята и долната си риза, докато другите Сестри коленичиха до тер-ангреала, за да изпълнят сложни сплитове от всичките Пет сили. От тях той ярко засия, цветовете на повърхността му се изместваха именяха. Росил се покашля и Нинив се изчерви. Подаде ѝ купчината дрехи, после свали пръстена си с Великата змия и го постави отгоре, а след него пръстена на Лан, който обикновено носеше на шията си.

Росил взе дрехите. Другите Сестри бяха напълно погълнати от работата си. Тер-ангреалът засия чисто бял в центъра, след това бавно започна да се върти и да стърже в камъка.

Нинив вдиша дълбоко и закричи напред. Спря се пред тер-ангреала, прекрачи през него и...

... и къде се бе озовала? Нинив се намръщи. Това не приличаше на Две реки. Стоеше сред някакво село от колиби. Вълни приплясваха по песъчлив плаж вляво от нея, а селото продължаваше нагоре по склон към скалист бряг отдясно. Горе се извисяваше далечна планина.

Някакъв остров. Въздухът беше влажен, ветрецът кротък. Хора вървяха между колибите и си подвикваха добросърдечно. Неколцина се спряха и я зяпнаха. Тя се огледа и едва сега осъзна, че е гола. Изчерви се. Кой беше взел дрехите ѝ? Само да намереше виновника, щеше така здраво да го напердаши с пръчка, че нямаше да може да седи няколко недели!

На едно въже наблизко висеше халат. С усилие запази спокойствие, пристъпи към него и го свали. Щеше да намери собственика му и да му го плати. Не можеше да ходи така без дори парче плат отгоре си. Заметна се с халата.

Земята изведнъж се разтърси. Кротките вълни станаха шумни, връхлитаха с грохот срещу пясъка. Нинив ахна, хвана се за пръта на въжето за пране. Планинският връх заизригва дим и пепел.

Нинив се вкопчи в пръта. Скалистият бряг наблизко започна да се руши, по наклона се затъркаляха канари. Завикаха хора. Трябваше да направи нещо! Огледа се и видя врязана в земята шестолъча звезда. Искеше да побегне към нея, но знаеше, че трябва да върви спокойно.

Запазването на спокойствие беше трудно. Докато пристъпваше, сърцето ѝ пърхаше от ужас. Камъните щяха да я премажат! Стигна до звездата точно когато голяма лавина камъни се затъркаля с грохот към нея, събаряше колиби по пътя си. Въпреки страха Нинив бързо оформи правилния сплит — сплит на Въздух, който очерта стена. Постави я пред себе си и камъните изгътнаха във въздуха, изтласкани назад.

В селото имаше ранени. Тя се извърна от звездата, за да помогне, и в същия момент видя шестолъчната звезда заплетена в тръстики и увиснала от вратата на близка колиба. Нинив се поколеба.

Не можеше да се провали. Тръгна към колибата и влезе.

Замръзна. Какво търсеше в тази тъмна студена пещера? И защо носеше този груб халат?

Беше изпълнила първия от стоте сплита. Знаеше това, но нищо друго. Намръщи се на себе си и тръгна през пещерата. От пукнатините в тавана струеше светлина и тя видя по-голямо светло петно напред. Натам трябваше да е изходът.

Излезе от пещерата и откри, че е в Пустошта. Вдигна ръка да заслони очи от ярката слънчева светлина. Жива душа нямаше наоколо. Тръгна напред, стъпалата ѝ хрущяха по сухи бурени и ги пърлеха нажежени камъни.

Горещината беше убийствена. Скоро всяка стъпка стана изтощителна. За щастие напред имаше някакви руини. Заслон! Искаше да затича към него, но трябваше да остане спокойна. Тръгна към камъните и ходилата ѝ стъпиха на скала, засенчена от рухнала стена. Беше приятно хладна и тя въздъхна облекчено.

Наблизо върху земята бе очертана фигура от тухли, шестолъча звезда. За жалост звездата бе навън, под слънчевата светлина. Нинив с неохота излезе от сянката и тръгна към фигурата.

В далечината затътнаха барабани. Нинив се обърна рязко натам. Грозни същества с кафява козина пъпяха по един склон; носеха брадви, от които капеше червена кръв. Тролоци. Сториха ѝ се никак не каквито трябваше да са. Виждала беше тролоци, макар да не помнеше къде. Тези бяха различни. Нова порода може би? С по-дебела козина, с по-хлътна очи.

Нинив тръгна по-бързо, но не затича. Важно беше да остане спокойна. Това беше съвсем *глупаво*. Защо трябваше — или искаше — да се сдържа да не побегне, когато наблизо имаше тролоци? Ако умреше, защото не иска да забърза стъпките си, щеше да е по нейна вина.

„Запази спокойствие. Не се движи твърде бързо.“

С отмерени стъпки стигна до шестолъчата звезда точно когато тролоците се приближиха. Започна сплита, който се искаше, и изпълна нишка от Огън. Отпрати от себе си огромна струя зной и изгори на въглен най-близките зверове.

Стиснала зъби, за да надмогне страха, изпълни докрай искания сплит само за няколко мига, укрепи го и кимна. Така. Прииждаха други тролоци и тя ги изгори с огнена вълна от ръката си.

Шестолъчата звезда бе изсечена на едната страна на каменен свод. Тя тръгна към него, като се стараше да не поглежда нервно назад. Идваха още тролоци. Повече, отколкото можеше да избие.

Стигна до свода и пристъпи през него.

Довърши четиридесет и седмия сплит и във въздуха закънтяха камбани. Беше грохнала от умора. Трябваше да направи този сплит, докато стоеше на върха на невъзможно тясна кула, на сто стъпки високо във въздуха. Вятърът я блъскаше, заплашваше да я изхвърли.

Долу, в тъмния нощен въздух, се появи свод. Сякаш израсна от страната на кулата на десетина стъпки под нея, успоредно на земята. С отвор към небето. Беше побрал в себе си шестолъчната звезда.

Тя стисна зъби и скочи от кулата, все едно се гмурка в свода.

Падна в кална вода. Дрехата ѝ я нямаше. Какво беше станало с нея? Изправи се и изръмжа. Беше *ядосана*. Не знаеше защо, но някой... беше ѝ направил нещо. Някои.

Беше *толкова* уморена. Това бе по тяхна вина, които и да бяха. След като се съсредоточи върху тази мисъл, тя ѝ стана по-ясна. Не можеше да си спомни какво бяха направили, но определено бяха виновни. Имаше рани по ръцете. С камшик ли я бяха били? Боляха жестоко.

Огледа се. Беше изпълнила четиридесет и седмия от стоте сплита. Знаеше това, но нищо друго. Освен че *някой* ужасно искаше да се провали.

Нямаше да го позволи. Стана и излезе от калната локва, решена да е спокойна. Намери наблизко дреха. Беше крещящо пъстра — яркорозово, жълто и още по-ярко червено. Приличаше на оскърбление. Все едно, облече я.

Тръгна по някаква пътека през блатото, заобикаляше хлътнатини и вировете, пълни със застояла вода, докато не намери шестолъчната звезда, надраскана в калта. Започна следващия сплит, който трябваше да изстреля във въздуха горяща синя звезда.

Нещо я ухапа по шията. Тя го плесна с ръка и го уби. Погледна го. Черна муха. Е, нищо чудно, че ги имаше в това застояло блато.

Ново ухапване, по ръката. Тя сплеска и тази муха. Въздухът забръмча, около нея кръжеше рояк мухи. Нинив стисна зъби и продължи сплита. Още и още мухи почнаха да я хапят. Не можеше да убие всичките. Можеше ли да се отърве от тях със сплит? Започна сплит на Въздух, за да сътвори вятър около себе си, но го прекъсна, понеже чу писъци.

Беше смътно над бръмченето на мухите, но звучеше като паднало в блатото дете! Нинив пристъпи към звука и отвори уста, за да

извика, но устата ѝ се напълни с черни мухи и я задавиха. Налитаха към очите ѝ и трябваше да ги стисне.

Това бръмчене... Писъците... Хапането. Светлина, бяха в гърлото ѝ! В дробовите ѝ!

„Довърши сплита. Трябва да довършиш сплита.“

Продължи някак, въпреки болката. Бръмченето на мухите бе толкова силно, че едва успя да чуе съсъка на огнената звезда, когато изригна във въздуха. Бързо запрече сплит, за да издуха мухите от себе си, и щом го направи, се огледа. Кашляше и трепереше. Усещаше мухите полепнали вътре в гърлото ѝ. Не видя никакво дете в опасност. Сторило ли ѝ се беше?

Видя обаче друга шестолъча звезда, над врата, врязана в някакво дърво. Тръгна към нея, а мухите отново забръмчаха наоколо. Спокойно. Трябваше да е спокойна! Защо? Нямаше никакъв смисъл! Все пак го направи. Вървеше със затворени очи, а мухите я връхлитаха. Пресегна се, опипа вратата и дръпна да я отвори. Прекрачи прага.

Озова се в някаква къща и се зачуди защо кашля толкова. Болна ли беше? Подпря се на стената. Беше уморена и ядосана. Краката ѝ бяха целите в драскотини, а ръцете я сърбяха като от ухапвания от някакво насекомо. Простена и погледна шарената рокля. Какво я беше прихванало, че да носи червено, жълто и розово наведнъж?

Въздъхна и тръгна по коридора. Дъските на пода скърцаха, ворта по стените бе напукана и се ронеше.

Стигна до една врата и надникна през нея. Малка стаичка с четири малки месингови легла. Дюшеците бяха пълни със слама, която се показваше от шевовите. На всяко легло лежеше малко дете, вкопчило ръчички в опърпано одеяло. Две от децата кашляха и всичките четири бяха бледи и болнави.

Нинив ахна и бързо влезе. Коленичи до първото дете, момче на четири години. Прегледа очите му, каза му да закашля и преслуша гърдите му. Беше хванало пълзящата болест.

— Кой се грижи за вас? — попита строго Нинив.

— Госпожа Мала поддържа сиропиталището — отвърна детето с тънък гласец. — Не е идвала от много време.

— Моля ви — проговори момиченцето от следващото легло. Очите му бяха кръвясали, кожата му бе съвсем бледа. — Вода! Само

гълтчица... — трепереше.

Другите две плачеха. Жалостни, немощни звуци. Светлина! Стаята беше без прозорци, по пода щъкаха хлебарки. Кой можеше да остави деца в такова състояние?

— Шшт. Сега аз съм тук. Ще се погрижа за вас.

Трябваше да прелее, за да ги Изцери. След това...

„Не. Не мога да направя това. Не мога да прелея, докато не стигна до звездата.“

Можеше да свари отваря обаче. Къде ѝ беше кесийката с билки? Огледа стаята да потърси вода.

И замръзна. Отсреща в коридора имаше друга стая. Беше ли там преди малко? На чергата на пода се виждаше шестолъчната звезда. Тя се изправи. Децата заплакаха.

— Ще се върна — каза Нинив и пристъпи към другата стая. Всяка стъпка свиваше сърцето ѝ. Изоставяше ги. Но не, само влизаше в другата стая, нали?

Посегна към чергата и започна сплита. Само едно бързо заплитане, после щеше да помогне. Усети се, че плаче.

„Била съм тук — помисли си. — Или на място като това. В положение като това.“

Усети как кипва от гняв. Как можеше да прелива, с онези деца, които я викаха? Та те умираха!

Изпълни сплита и видя как издуха струи въздух, роклята ѝ се развя. Посегна към плитката си и я хвана. В стената на стаята се появи врата. Малък стъклен прозорец отгоре, а на него — шестолъчната звезда.

Трябваше да продължи. Чу плача на децата. Със сълзи в очите и с разбито сърце прекрачи прага.

Ставаше все по-лошо. Оставяше хора да бъдат давени, обезглавявани и изгаряни живи. Може би най-лошото бе да оформи сплит, докато огромни паяци със светлочервена козина и кристални очи нападаха някакви безпомощни селяни. *Мразеше* паяци.

Понякога беше гола. Това престана да я притеснява. Макар да не можеше да си спомни нищо конкретно освен номера на поредния

сплит разбираше — някак, — че голотата не е *нищо* в сравнение с ужасите, които бе видяла.

Олюля се през някакъв каменен свод. Спомените за къща в пламъци избледняваха в ума ѝ. Беше осемдесет и първият сплит. Помнеше това. Това — и своя гняв.

Носеше опърлена рокля от грубо зебло. Къде я беше изгорила? Изправи се и се хвана за главата. Ръцете ѝ трепереха, гърбът ѝ сякаш беше бит с камшик, краката ѝ бяха покрити с нарязи и драскотини. Беше в Две реки. Само дето това *не беше* Две реки. Не каквито ги помнеше. Някои от сградите догаряха.

— Идат отново! — извика глас. Господин ал-Вийр. Защо държеше меч? Хора, които познаваше, които обичаше — Перин, господин ал-Вийр, госпожа ал-Донел, Ерик Ботегер — стояха до ниска стена и всички държаха оръжия. Някои ѝ махаха.

— Нинив! — извика Перин. — Твари на Сянката! Помогни ни!

Отвъд стената се движеха огромни сенки. Твари на Сянката с ужасна големина... не тролоци, а нещо много по-лошо. Чу ревовете им.

Трябваше да помогне! Тръгна към Перин, но замръзна, когато видя — отвъд Моравата, в обратната посока — шестолъча звезда, нарисувана на склона на хълма.

— Нинив! — викът на Перин беше отчаян. Той започна да удря по нещо, което се пресягаше над стената с катраненочерни пипала. Перин ги сечеше с брадва, но едно от тях сграбчи Ерик и го издърпа с писъци в тъмното.

Нинив тръгна към звездата. Спокойно. Отмерено.

Това беше *глупаво*. Една Айез Седай трябваше да е спокойна. Но една Айез Седай също тъй трябваше да може да действа, да направи каквото трябва в помощ на нуждаещите се. Все едно какво ще ѝ струва лично. Тези хора имаха нужда от нея.

Затича.

Дори това не беше сякаш достатъчно. Тичаше да стигне до звездата, но все пак оставяше хора, които обичаше, да се бият сами. Знаеше, че не може да прелее, докато не стигне шестолъчата звезда. Беше напълно безсмислено. Твари на Сянката нападаха. *Трябваше* да прелива!

Прегърна Извора и нещо сякаш се опита да я спре. Нещо като щит. Нинив го избута настрани с усилие и Силата се вля в нея. Започна да мята огън към чудовището, изгори едно пипало, докато посягаше да награби Перин.

Продължи с огъня, докато не стигна шестолъчната звезда. Там заплете осемдесет и първия сплит и той сътвори във въздуха три пръстена от Огън.

Работеше яростно и в същото време нападаше. Не знаеше предназначението на този сплит, но *знаеше*, че трябва да го довърши. Вля още сила в него и направи горящите пръстени неимоверно големи. След това започна да ги хвърля по съществата. Огромни ореоли от пламъци връхлитаха върху черните чудовища и ги избиваха.

На покрива на хана на майстор ал-Вийр имаше шестолъча звезда. Прогорена ли беше там? Нинив я пренебрегна и изля гнева си към създанията с пипала.

„Не. Това е важно. По-важно от Две реки. Трябва да продължа.“

Чувстваше се като пълна страхливка, но знаеше, че трябва да направи точно това. Затича към хана и прекрачи прага.

Лежеше разплакана на земята до порутен каменен свод. Беше на последния от стотте сплита.

Едва можеше да се движи. Лицето ѝ бе мокро и мръсно. Имаше бледи спомени как бяга от битки, как оставя деца да умрат. Как не може никога да направи достатъчно.

Рамото ѝ кървеше. Вълча захапка. Краката ѝ бяха одрани, все едно беше газила през тръни. По цялото ѝ тяло имаше изгаряния и мехури. Беше гола.

Вдигна се на колене, ожулени и кървящи. Плитката ѝ свършваше на опърлено пънче на педя под раменете ѝ. Повърна настрани и потрепери.

Толкова болна, толкова слаба. Как можеше да продължи?

„Не. Те няма да ме победят.“

Бавно се изправи. Беше в малка стаичка, от процепите между дъските на стените струеше ярка слънчева светлина. На пода лежеше вързоп от бял плат. Тя го вдигна и го разгъна. Беше бяла рокля с

цветовете на Аджите, пришити отдолу по пеша. Облекло на Посветена в Бялата кула.

Пусна я.

— Аз съм Айез Седай.

Прекрачи роклята и бутна вратата да я отвори. По-добре да върви гола, отколкото да отстъпи пред тази лъжа.

Отвън пред вратата намери друга рокля, този път жълта. Това бе по-подходящо. Заоблича я, без да бърза, макар да не можеше да спре да трепери, а пръстите ѝ бяха толкова уморени, че едва можеше да ги раздвижи. Кръвта ѝ зацапа плата.

След като се облече, се огледа. Намираше се на склона на хълм в Погибелта, земята бе покрита с бурени с характерните тъмни петна. Защо в Погибелта имаше колиба и защо се бе озовала в нея?

Беше ужасно уморена. Искаше да се върне в колибата и да поспи.

Не. Щеше да продължи. Затътри се нагоре по склона. На върха му погледна надолу към земя, покрита с разбити отломки и големи тъмни петна. Езера, ако можеше да се нарекат така. Течността изглеждаше гъста и мазна и в нея се движеха тъмни туловища. „Малкиер — помисли си тя, смаяна, че е познала мястото. — Седемте кули, вече само развалини. Хилядата езера омърсени. Наследството на Лан.“

Пристъпи напред, но палецът на крака ѝ се удари в нещо. Камък с всечен в него малък символ. Шестолъчната звезда.

Въздъхна облекчено. Беше почти свършило. Започна последния сплит.

Долу някакъв мъж се измъкна иззад купчина отломки и завъртя опитно меч си. Позна го, макар и от толкова далече. Силното жилаво тяло, изсеченото сякаш лице,менящия цветовете си плащ и опасната походка.

— Лан! — изкрещя Нинив.

Беше обкръжен от зверове, които приличаха на вълци, но много по-големи. Имаха тъмна козина и зъбите им бляскаха, докато налитаха към Лан. Мракохръти, цяла глутница.

Нинив довърши стотния сплит и се стъписа. Не беше съзнавала, че го продължава. Дъжд цветни искри се пръсна във въздуха около нея. Погледа как падат, съсипана. Чу някакъв звук зад рамото си, но когато се обърна, нямаше нищо. Само колибата.

Шестолъчата звезда висеше там над врата, символът бе направен от скъпоценни камъни. Тази врата я нямаше допреди миг. Тя пристъпи към колибата, след това погледна назад.

Лан размахваше меча си да пропъди Мракохрътите. Една капка слюнка от онези зверове щеше да го убие.

— Лан — изкрещя тя. — Бягай!

Не я чу. Шестолъчата звезда. Трябваше да отиде до нея!

Тя примига, после погледна дланите си. В средата на всяка имаше малък белег. Почти незабележим. Щом ги видя, в ума ѝ проблесна спомен.

„Нинив... Обичам те...”

Това беше изпитание. Сега си го спомни. Беше изпитание да я принудят да избере между него и Бялата кула. Беше направила този избор веднъж, но беше знаела, че не е истински.

И това не беше истинско, нали? Вдигна ръка към главата си, замаяна. „Това долу е моят съпруг. Не. Няма да играя тази игра.“

Нинив изкрещя, изтъка Огън и го хвърли по един от Мракохрътите. Съществото изригна в пламъци, но огънят сякаш не го нарани. Нинив пристъпи напред, хвърли още огън. Безполезно! Мракохрътите просто продължаваха да нападат.

Отказа да се предаде на изтощението. Прогони го, стана спокойна, сдържана. Искане да я притиснат, да видят какво ще направи? Добре, нека бъде така. Пресегна се и привлече неимоверно количество Сила.

И изтъка гибелен плам.

Резката от чиста светлина изригна от пръстите ѝ и раздра въздуха. Порази един от Мракохрътите и сякаш го *прониза*, продължи навътре в земята. Цялата околност изтътна и Нинив се олюля. Лан падна на земята. Мракохрътите скочиха към него.

„НЕ!“ — помисли Нинив, укрепи се и отново запреде белфир. Порази друга хрътка, още една. Иззад каменните зидове изскочиха още. Откъде идеха те? Нинив закрачи напред и помете със забранения сплит.

При всеки удар земята потръпваше от болка. Белфирът не трябваше да я пробива така. Нещо не беше наред.

Стигна до Лан. Единият му крак беше счупен.

— Нинив! — каза той. — Трябва да вървиш!

Тя пренебрегна думите му и затъка белфир, когато нова хрътка изскочи иззад руините. Ставаха все повече, а беше *така* уморена. Всеки път, щом прелееше, чувстваше, че със сигурност ще е последно.

Но не можеше да е така. Не и след като Лан бе в опасност. Запреди сложен Цяр, вложи всяка трошица сила, която ѝ бе останала, и изцери крака му. Той се надигна, стисна меча си и се обърна да отбие един Мракохрът.

Биеха се заедно, тя с белфир, той — със стомана. Но замахванията му ставаха все по-вяли, а на нея ѝ трябваше все повече време за всеки нов сплит. Земята се тресеше и тътнеше, падаха порутени зидове.

— Лан! — каза тя. — Пригответи се да бягаме!

— Какво?

С последното си зрънце сила тя запреди белфир и го насочи право надолу пред тях. Земята се *разтресе* в агония, почти като живо същество. И се разцепи, Мракохръти западаха в ямата. Нинив рухна, Единствената сила се изплъзна от нея. Беше твърде изтощена, за да прелее повече.

Лан я сграбчи за ръката.

— Трябва да вървим!

Затичаха заедно нагоре по тътнещия склон. Зад тях виеха Мракохръти, някои от глутницата бяха прескочили трапа.

Нинив тичаше със сетни сили, вкопчена в ръката на Лан. Прехвърлиха билото на хълма. Земята се тресеше ужасно. Нинив не можеше да повярва, че колибата още стои. Залитна надолу към нея с Лан.

Той се препъна. Извика от болка. Ръката му се изплъзна от пръстите ѝ.

Тя се обърна рязко. Зад тях порой от Мракохръти излизаха на билото, ръмжаха, зъбеха се и слюнка хвърчеше от муцуните им. Лан ѝ махна да продължи.

— Не!

Тя го сграбчи под мишницата, надигна го и го повлече надолу по склона. Заедно се изтъркаляха през прага и...

... и задъхана, Нинив падна от тер-ангреала. Рухна сама на студения под, гола и треперееща. Спомни си всичко на порой. Всеки ужасен миг от изпитанието. Всяко предателство, всеки отчаян сплит.

Безсилието, писъците на децата, смъртта на хора, които познаваше и обичаше. Плачеше, свита на кълбо и долепила лице до пода.

Цялото ѝ тяло гореше от болка. Рамото ѝ, краката, ръцете и гърбът кървяха. Беше цялата в мехури от изгаряния, а плитката ѝ почти я нямаше. Чорлавата ѝ коса падна по лицето ѝ, щом тръсна глава, за да пропъди спомените от това, което бе направила.

Чу стонове някъде отблизо и през замъглените си очи видя как Айез Седай в кръга прекъснаха сплитовете си и се смъкнаха на пода. Мразеше ги. Мразеше ги до една.

— Светлина! — гласът на Серин. — Някоя да я Изцери!

Всичко ставаше все по-размътено. Гласовете — все по-приглушени. Като звуци под вода. Мирни звуци...

Обля я нещо студено. Тя изохка и отвори очи от ледения шок на Цяра. Росил коленичи до нея. Изглеждаше угрижена.

Болката напусна тялото на Нинив, но пък умората ѝ се увеличи десетократно. А болката вътре... остана. О, Светлина! Още чуваше писъка на онези деца.

— Добре — каза някъде отблизо Серин. — Май ще живее. Сега, би ли ми казала някоя, моля, какво, в името на *самото сътворение* беше това? — гласът ѝ бе гневен. — Участвала съм в много издигания, дори в едно, където жената не оцеля. Но *никога*, през всичките ми дни, не бях виждала жена, подложена на нещо, което преживя тази.

— Трябваше да бъде изпитана подходящо — каза Рубинде.

— Подходящо? — попита жлъчно Серин.

Нинив нямаше сили да погледне към тях. Лежеше и дишаше тежко.

— *Подходящо?* — повтори Серин. — Това не беше подходящо. Беше си направо отмъстително, Рубинде! Почти всяко едно от тези изпитания надвишаваше всичко, което съм виждала да се иска от други жени. Би трябвало да се засрамиш. Всички вие. Светлина, вижте какво направихте на момичето!

— Това не е важно — каза хладно Баразайн Червената. — Тя се провали в изпитанието.

— Какво? — изграчи Нинив и най-сетне вдигна очи. Тер-ангреалът беше угаснал, а Росил бе донесла одеяло и дрехите ѝ. Егвийн стоеше отстрани, скръстила ръце. Лицето ѝ беше строго. Тя

нямаше право на глас — другите щяха да гласуват дали Нинив е преминала изпитанието, или не.

— Ти се провали, Чедо — каза Баразайн и изгледа безчувствено Нинив. — Не показва подобаващото благоприличие.

Лелейн от Сините кимна, видимо ядосана, че трябва да се съгласи с Червената.

— Това трябваше да изпита способността ти да бъдеш спокойна като Айез Седай. Ти не показва това.

Другите изглеждаха смутени. Не можеше да се обсъжда същността на изпитанието. Нинив знаеше това. Знаеше също, че повечето пъти провалът и смъртта са едно и също. Макар всъщност да не беше ужасно изненадана от твърденията, че се е провалила.

Наистина бе нарушила правилата на изпитанието. Беше бягала, за да спаси Перин и другите. Беше преливала, преди да има право. Трудно беше да изпита съжаление. Всяко друго чувство в момента бе приглушено от загубата, която изпитваше.

— Баразайн наистина има право — каза с неохота Серин. — В крайна сметка ти беше очевидно нервна и тичаше, за да стигнеш до много от знаците. А и проблемът със забранения сплит... Крайно притеснително. Не казвам, че си се провалила, но *все пак* има нередности.

Нинив понечи да стане. Росил сложи ръка на рамото ѝ да я спре, но тя я използва за опора и се изправи. Взе одеялото, уви се в него и го стисна пред гърдите си.

Чувстваше се изцедена.

— Направих каквото трябваше. Коя от вас не би затичала, ако види хора в опасност? Коя от вас би си забранила да прелива, ако види нападащи Твари на Сянката? Действах така, както трябва да действа една Айез Седай.

— Това изпитание — каза Баразайн — цели да гарантира, че една жена е способна да се посвети на по-висша задача. Да види дали може да пренебрегне разсейките на мига и да търси по-висше добро.

— Изпълних сплитовете, които трябваше — изсумтя Нинив. — Запазих съсредоточеност. Да, наруших спокойствието си — но съхраних достатъчно хладнокръвие, за да изпълня задачите си. Не може да се иска спокойствие заради самото спокойствие, а забраната да се тича, когато има нуждаещи се от теб хора, е глупава.

— Моята цел в това изпитание бе да докажа, че заслужавам да бъда Айез Седай — продължи тя. — Е, добре, мога да възразя, че животът на хората, които видях, беше по-важен за мен от спечелването на титлата. Ако загубата на титлата ми е цената да спася нечий живот — и ако няма други последствия, — бих го направила. Всеки път. Да не ги спася не би послужило на по-висше добро. Би било просто егоистично.

Очите на Баразайн се отвориха широко, изпълнени с гняв. Нинив се обърна и тръгна — с известно усилие — към една пейка, където можеше да седне и да отдъхне. Жените се събраха и си заговориха тихо, а Егвийн — все така строга — се приближи до Нинив и седна до нея. Макар да ѝ бе разрешено да участва в изпитанието и да сътвори някои от преживяванията в него, изборът за издигането се падаше на другите.

— Ти ги ядоса — каза Егвийн. — И ги обърка.

— Казах истината — измърмори Нинив.

— Може би. Но нямах предвид избухването ти. Пренебрегна заповедите, които ти бяха дадени.

— Не бих могла да ги пренебрегна. Не помнех, че са ми били дадени. Аз... е, всъщност можех да си спомня какво трябва да правя, но не и основанията да го правя — Нинив направи гримаса. — Затова наруших правилата. Просто мислех, че са произволни. Не можех да си спомня защо не трябва да тичам, тъй че при гледката на умиращи хора изглеждаше глупаво да вървя.

— Правилата трябва да се спазват твърдо, дори и да не ги помниш — каза Егвийн. — А ти *не трябваше* да можеш да преливаш, преди да стигнеш до знака. Това е в самото естество на изпитанието.

Нинив се намръщи.

— Тогава как...

— Твърде много време си прекарала в Тел-айеран-риод. Това изпитание... изглежда, функционира също като Света на сънищата. Това, което сътворим в умовете си, се превръща в наше обкръжение — Егвийн цъкна с език и поклати глава. — Предупредих ги, че може да има опасност. Практиката ти в Света на сънищата те прави вътрешно способна да нарушиш изпитанието.

Нинив не отвърна на това. Гадеше ѝ се. А ако *наистина* се бе провалила? Да я изхвърлят от Кулата сега, след като бе стигнала

толкова близо?

— Мисля, че нарушението ти би могло да ти помогне обаче — каза тихо Егвийн.

— Какво?

— Твърде опитна си, за да бъдеш подлагана на изпитанието — обясни Егвийн. — В известен смисъл случилото се е доказателство, че заслужаваше шала, когато ти го дадох. Изпълни всеки от сплитовете съвършено, бързо и с умение. Особено ми хареса как използва „безполезни“ сплитове, за да нападнеш съществата, които видя.

— Битката в Две реки — каза Нинив. — Ти беше, нали? Другите не познават мястото достатъчно добре, за да го пресътворят.

— Понякога можеш да сътвориш гледки и ситуации въз основа на ума на жената, подложена на изпитанието — каза Егвийн. — Преживяването с помощта на този тер-ангреал е странно. Не съм сигурна дали го разбираме.

— Но *все пак* Две реки беше ти.

— Да — призна Егвийн.

— И последното. С Лан?

Егвийн кимна.

— Съжалявам. Помислих, че ако аз не го направя, никоя не би...

— Радвам се, че го направи — каза Нинив. — Показа ми нещо.

— Нима?

Нинив кимна. Отпусна гръб на стената, загърна се по-плътно в одеялото и притвори очи.

— Осъзнах, че ако трябва да избирам между това да стана Айез Седай и да отида с Лан, ще избира Лан. Какво ме наричат хората не променя нищо вътре в мен. Лан обаче... той е повече от титла. Все пак мога да преливам — все пак мога да бъда аз — дори никога да не стана Айез Седай. Но никога не бих била себе си отново, ако го напусна. Светът се промени, когато се ожених за него.

Чувстваше се... освободена, след като осъзна това и го каза.

— Моли се другите да не разберат това — каза Егвийн. — Не би било добре, ако решат, че си готова да поставиш нещо пред Бялата кула.

— А дали ние понякога не поставяме Бялата кула — като институция — пред хората, на които служим? — отвърна Нинив. —

Дали не позволяваме да се превърне в цел сама по себе си, вместо в средство, което да ни помогне да постигаме по-големи цели?

— Отдадеността е важна, Нинив. Бялата кула закриля и наставлява света.

— Но Айез Седай го правят без семейства — каза Нинив. — Без любов, без страст извън собствените ни интереси. Тъй че дори когато се опитваме да наставляваме света, ние се отделяме от него. Рисуваме да проявим арогантност, Егвийн. Винаги приемаме, че ние знаем най-добре, но рисуваме да станем неспособни да разбираме хората, на които претендираме, че служим.

Егвийн като че ли се притесни.

— Не огласявай много тези идеи, най-малкото днес. Вече са достатъчно разочаровани от теб. Но това изпитване *все пак* беше брутално, Нинив. Не можех да позволя да ме видят, че те фаворизирам, но може би трябваше да го спра. Ти направи каквото не трябваше и това ги тласна да станат още по-сурови. Видяха, че болните деца те нараниха, и започнаха да влагат все повече и повече. Много като че ли приемаха победите ти като лично оскърбление, състезание на воли. Това ги накара да са сурови. Жестоки дори.

— Оцелях — каза Нинив, затворила очи. — И научих много. За себе си. За нас.

Искаше да бъде Айез Седай, приета пълно и истински. Искаше го отчаяно. Но в крайна сметка, ако тези жени решаха да ѝ откажат одобрението си, знаеше, че все едно ще може да продължи да прави каквото трябва.

Най-сетне Заседателките — с Росил след тях — се приближиха. Нинив стана, за да покаже уважение.

— Трябва да обсъдим забранения сплит, който използва — каза строго Серин.

— Това е единственият начин, който знам, да се унищожат Мракохръти — отвърна Нинив. — Беше нужен.

— Ти нямаш правото да решиш това — заяви Серин. — Това, което направи, разстрои тер-ангреала. Можеше да го унищожиш, да убиеш себе си и може би нас. Искаме да се закълнеш, че никога повече няма да използваш този сплит.

— Няма да направя това — отвърна уморено Нинив.

— А ако от това зависи дали да получиш шала, или да го загубиш завинаги?

— Даването на такава клетва ще е глупаво — каза Нинив. — Бих могла да се озова в ситуация, където да умрат хора, ако не го използвам. Светлина! Аз ще се сражавам в Последната битка редом до Ранд. А ако отида в Шайол Гул и открия, че не бих могла да помогна на Дракона да спре Тъмния? Нима ме карате да избирам между една глупава клетва и съдбата на света?

— Мислиш, че ще отидеш в Шайол Гул? — попита невярващо Рубинде.

— Ще бъда там — отвърна тихо Нинив. — Без никакво съмнение. Ранд ме помоли за това, макар че щях да отида и да не беше. Спогледаха се обезпокоено.

— Ако ще ме издигате — каза Нинив, — ще трябва да се доверите на преценката ми за белфир. Ако не ми се доверите, че знам кога да използвам един много опасен сплит и кога не, тогава по-добре не ме издигайте.

— На ваше място бих внимавала много — каза Егвийн на жените. — Отказът на шала на жена, която помогна да се прочисти покварата от сайдин — жената, която уби в битка самата Могедиен, жената, която се ожени за краля на Малкиер — би създал много опасен прецедент.

Серин погледна другите. Три кимвания. Юкири, Сеайне и — изненадващо — Романда. Три поклащания на глави. Рубинде, Баразайн, Лелейн. С това оставаше само Серин. Решаващият глас.

Кафявата отново се обърна към нея.

— Нинив ал-Мийра, заявявам, че ти премина това изпитание. На косъм.

Егвийн въздъхна — почти нечуто — от облекчение. Нинив осъзна, че е затаила дъх.

— Свърши се! — каза Росил и плесна с ръце. — Нека никоя *никога* не проговори какво стана тук. Нам се пада да го споделим в мълчание с тази, която го преживя. Свърши се.

Жените кимнаха, дори и гласувалите против Нинив. Никой нямаше да узнае, че Нинив почти се бе провалила. Вероятно я бяха упрекнали за белфира — вместо да търсят официално наказание — поради традицията да не се говори за случилото се в тер-ангреала.

Росил плесна отново с ръце.

— Нинив ал-Мийра, ще прекараш нощта в молитва и размишление за тегобите, които ще поемеш от утре, когато заметнеш шала на Айез Седай. Свърши се — плесна за трети и последен път.

— Благодаря ви — каза Нинив. — Но аз вече си имам шал и...

Прекъсна, щом Егвийн я изгледа сърдито. Приятелски, но сърдито все пак. Може би Нинив все пак бе прекалила.

— ... ще съм щастлива да спазя традицията — продължи Нинив, като преглътна възражението си. — Стига да ми бъде позволено първо да свърша едно много важно нещо. После ще се върна и ще изпълня традицията.

Трябваше ѝ портал, за да отиде където трябва. Не беше казала изрично на другите, че ще напусне Бялата кула, за да изпълни задачата си. Но не беше казала и че няма.

Забърза през смрачения лагер, вдигнат до една частично изградена стена. Нощното небе беше забулено от облаците, а по обиколката на лагера горяха огньове. Стражите я пуснаха в лагера без коментар. Пръстенът с Великата змия вършеше чудеса, когато го приложиш на подходящите места. Дори ѝ казаха къде да намери жената, която търсеше.

Всъщност Нинив бе изненадана, че намери тези палатки извън, а не зад стените на Черната кула. Тези жени бяха пратени да обвържат Аша'ман, както беше предложил Ранд. Но според стражите пратеничеството на Егвийн би трябвало да почака, защото „другите са първи поред“, каквото и да означаваше това. Егвийн вероятно знаеше повече. Беше пращала вестonosци, за да предупреди за Черни сестри. Тези, за които знаеха, бяха изчезнали преди вестonosците да пристигнат.

Нинив не беше настроена да пита за подробности. Имаше друга задача. Приблужи се до указаната палатка. Беше толкова изтощена от изпитанието, че имаше чувството, че всеки момент ще се строполи на земята сред вихрушка от жълт плат. Няколко Стражници я изгледаха с невъзмутими лица.

Палатката бе скромно сива, осветена отвътре от смътно сияние, и по стените се движеха сенки.

— Миреле — извика високо Нинив. — Искам да говоря с теб — изненада се колко силно прозвуча гласът ѝ. Нямахте чувството, че ѝ е останала толкова сила.

Сенките спряха, след това се раздвижиха отново. Платнищата на входа прошумяха и едно смутено лице надникна навън. Миреле. Носеше почти прозрачна синя нощница, а един от Стражниците ѝ — мъж като мечок, с гъста черна брада по иллианската мода — седеше без риза на пода на палатката.

— Чедо? — каза изненадано Миреле. — Какво правиш тук?

Беше красавица с маслинен кожа, с дълга черна коса и сладостни извивки. Нинив едва се сдържа да не посегне към плитката си. За малко да я дръпне. *Много* щеше да ѝ е трудно, докато свикне, че я няма.

— Имаш нещо, което принадлежи на мен — заяви тя.

— Хм... въпрос на мнение, Чедо. — Миреле се намръщи.

— Бях издигната днес — каза Нинив. — Официално. Минах изпитанието. Равни сме вече, Миреле — премълча втората част — че е по-силна от двете. Тъй че не бяха съвсем равни.

— Ела утре — каза Миреле. — Заета съм — и понечи да се прибере.

Нинив я хвана за ръката.

— Никога не съм ти благодарила — каза тя, макар думите да излязоха през стиснати зъби. — Правя го сега. Той живее благодарение на теб. Съзнавам това. Само че, Миреле, сега *не е* време да ме тормозиш. Днес видях обичани от мен хора, които избиваха, принудена бях да оставя изтерзани деца. Бях горена, бита и мъчена... Заклевам ти се, че ако не ми предадеш връзката на Лан *веднага*, ще вляза в палатката и ще те науча какво значи подчинение. Не ме принуждавай. Полагам Трите клетви утре заран. Свободна съм от тях още една нощ.

Миреле замръзна. После въздъхна и излезе отново от палатката.

— Тъй да бъде.

Затвори очи, сплете Дух и отпрати сплитовете в Нинив.

Усети го като тежест, забита физически в ума ѝ. Ахна. Всичко около нея се завъртя.

Миреле се обърна и се шмугна в палатката. Нинив се олюля и седна на земята.

Нещо разцъфваше в ума ѝ.

Беше той. И все още беше жив.
„Благословена Светлина — помисли Нинив и притвори очи. —
Благодаря ти.“

ГЛАВА 21

ОТВОРЕН ПОРТАЛ

— Помислихме, че ще е най-добре — каза Сеонид — да оставим една от нас да даде пълния доклад. Събрала съм сведения от другите за представянето.

Перин кимна разсеяно. Седеше на възглавнички в претъпкания с хора заседателен павилион, Файле бе до него.

— Кайриен все още е в хаос, разбира се — продължи Сеонид. Деловата Зелена беше рязка жена. Не зла или неприятна, но дори отношенията със Стражниците ѝ напомняха на тези на преуспяващ фермер с работниците му. — Слънчевият трон е останал незает от твърде дълго време. Всички знаят, че лорд Дракона е обещал трона на Елейн Траканд. Но тя се е борила, за да си осигури собствения си трон. Най-после е успяла, според сведенията.

Погледна Перин за коментар. Миришеше на задоволство. Той се почеса по брадата. Това беше важно и трябваше да внимава. Но мислите за обучението му във вълчия сън отвличаха ума му.

— Значи Елейн е кралица. Ранд трябва да е щастлив.

— Реакцията на лорд Дракона е неизвестна — продължи Сеонид все едно, че отметна още един въпрос в списъка си.

Мъдрите не правеха коментари и не задаваха въпроси. Седяха на възглавничките си, струпани една до друга като нитове на панта. Девите сигурно вече им бяха казали всичко, това.

— В голяма степен съм убедена, че лорд Дракона е в Арад Доман — продължи Сеонид. — Няколко слуха говорят за това — макар че, разбира се, има слухове, които го поставят на много места. Но Арад Доман е логичен избор за него като тактическо завоевание, а вълненията там заплашват да дестабилизируют Граничните земи. Не съм сигурна доколко е вярно, че е пратил айилците там.

— Прати ги — каза Едара, без повече обяснения.

— Да — кимна Сеонид. — Добре, според много от слуховете той се кани да срещне сеанчанците в Арад Доман. Подозирам, че ще

поиска клановете там да го подпомогнат.

Това наведе Перин на мисли за Малден. Представи си дамане и Мъдрите във война: Единствената сила раздира войнишките редици, кръв, пръст и огън се вихрят из въздуха. Щеше да е като Думайски кладенци, само че по-лошо. Потръпна. Все едно, от виденията — появиха се, щом Сеонид заговори — разбра, че Ранд е там, където казваше тя.

Сеонид продължи да говори за търговията и хранителните ресурси в Кайриен, Перин се улови, че мисли за странната виолетова стена, която бе видял във вълчия сън. „Идиот — каза си строго. — Слушай доклада.“ Светлина! Наистина беше лош водач. Никак не му беше трудно да тича пред вълците, когато го пуснеха да ловува. Защо не можеше да прави същото и за хората си?

— Тийр събира войски — обясняваше Сеонид. — Според слуховете лорд Дракона е заповядал на крал Дарлин да събира мъже за война. Сега в Тийр явно има крал, между другото. Любопитно събитие. Някои твърдят, че Дарлин ще тръгне в поход към Арад Доман, макар че според други трябва да е за Последната битка. Трети пък настояват, че ал-Тор възнамерява първо да победи сеанчанците. И трите възможности са допустими, а повече не мога да предложа, без сама да отида до Тийр — гледаше Перин и миришеше обнадеждено.

— Не — каза той. — Още не. Ранд не е в Кайриен, но Андор изглежда стабилен. Най-разумното според мен е да се отправя натам и да говоря с Елейн. Тя сигурно знае за нас.

Файле замириса притеснено.

— Лорд Айбара — каза Серин, — мислите ли, че кралицата ще ви посрещне радушно? Със знамето на Манедерен и след като си присвоихте титлата лорд...

Перин се навъси.

— И двете глупави знамена вече са свалени, а Елейн ще разбере нещата правилно, след като ѝ ги обясня.

— А моите войници? — обади се Алиандре. — Вероятно ще трябва да попитате, преди да прехвърлите чуждестранна войска на андорска земя.

— Ти няма да идваш — рече Перин. — Вече го казах, Алиандре. Ти ще си в Джеанна. Ще те прехвърлим там веднага щом се оправим с Белите плащове.

— Взето ли е някакво решение за тях? — запита Арганда и се наведе напред нетърпеливо и възбудено.

— Настояха за битка — отвърна Перин. — И пренебрегват поканите ми за по-нататъшни преговори. Реших да им дам битка.

Заобсъждаха това, макар скоро обсъждането да се превърна в спор какво означава да има крал в Тийр. Най-сетне Сеонид се покашля и отново насочи разговора към доклада:

— Сеанчанците са предмет на голямо обсъждане в Кайриен — каза тя. — Нашествениците, изглежда, се съсредоточават върху подсигурияването на земите си. Все още се разширяват на запад обаче и има редовни сражения в равнината Алмот.

— Разширяват се към Арад Доман — вметна Арганда. — Там наистина се мъти голяма битка.

— Най-вероятно — съгласи се Сеонид.

— Ако Последната битка дойде — каза Анура, — ще е изгодно да имаме съюз със сеанчанците — изглеждаше умислена, скръстила крака и седнала на извезаната си синьо-жълта възглавница.

— Те са оковавали Мъдри — рече Едара и твърде младото ѝ лице помръкна. Миришеше опасно. Гневно, но хладно, като миризмата на човек, който се кани да убие. — Не просто Шайдо, които заслужават съдбата си. Ако има съюз със Сеанчан, ще приключи веднага щом Кар-а-карн свърши работата си. Вече много от хората ми говорят за кръвна вражда с тези нашественици.

— Съмнявам се, че Ранд иска война между вас — каза Перин.

— Година и един ден — вметна кротко Едара. — Мъдри не може да бъдат взимани за гай-шайн, но може би сеанчанските обичаи са различни. Все едно, ще им дадем година и един ден. Ако не освободят пленниците, когато настоем след този срок, ще познаят копията ни. Кар-а-карн не може да иска повече от нас.

Павилионът затихна.

— Както и да е — каза Сеонид, след като се покашля за внимание. — След като приключихме с Кайриен, се срещнахме с отишлите в Андор да проверят слуховете там.

— Чакай — намеси се Перин. — Андор ли?

— Мъдрите решиха да пратят там Деви.

— Това не беше в плана — изръмжа Перин и погледна сърдито Мъдрите.

— Ти не ни командваш, Перин Айбара — отвърна кротко Едара.
— Трябваше да разберем дали все още има айилци в града, или не, и дали Кар-а-карн е там. Твоите Аша'ман се подчиниха, когато ги помолихме за портала.

— Може да са ги видели — изръмжа той. Е, да, *наистина* беше казал на Грейди да прави порталите, както го помолят айилците, но беше имал предвид времето на заминаване и връщане. Трябваше да е по-точен.

— Е, не са ги видели — Сеонид го каза раздражено все едно говореше на глупаво дете. — Във всеки случай не и някой, с когото не са имали намерение да говорят — Светлина! Той ли си въобразяваше, или наистина започваше да прилича много на Мъдра? Това ли правеха Сеонид и другите в айилския лагер? Да се учат да станат *по-упорити*? Светлината дано им помогнеше на всички.

— Тъй или иначе — продължи Сеонид, — беше разумно да посетим Кемлин. Не може да се вярва на слуховете, особено когато според един от тях в района действа Отстъпник.

— Отстъпник? — възкликна Гален. — В Андор?

Перин кимна и махна за нова чаша чай.

— Ранд каза, че бил Рахвин, макар че аз бях в Две реки, когато стана битката — цветовете се завихриха в главата му. — Рахвин се беше въплътил в един от местните благородници, мъж на име Габрал или Габил, или нещо такова. Използва кралицата — накара я да се влюби в него или нещо подобно — и после я уби.

Един поднос за сервиране тупна на пода и глухо издрънча.

Пръснаха се порцеланови чаши, чай плисна във въздуха. Перин се обърна рязко, изруга, а няколко Деви скочиха на крака, стиснали ножовете си.

Мейгдин ги гледаше объркано. Падналият поднос лежеше на пода пред нея.

— Мейгдин! — извика Файле. — Добре ли си?

Слънцекосата слугиня се обърна към Перин замаяна.

— Ако благоволите, милорд, ще повторите ли каквото казахте?

— Какво? Жено, какво не е наред?

— Казахте, че един от Отстъпниците се е настанил в Андор — отвърна с вече спокоен глас Мейгдин. Гледаше го остро, досущ като всяка Айез Седай. — Сигурен ли сте в това, което сте чули?

Перин се отпусна на възглавницата си и се почеса по брадата.

— Сигурен, колкото мога да съм. Доста време мина оттогава, но знам, че Ранд беше убеден. Би се с *някого* с Единствената сила в двореца на Андор.

— Името му е Гебрил — каза Сюлин. — Аз бях там. От чистото небе удари мълния и нямаше никакво съмнение, че беше Единствената сила. Беше един от Отстъпниците.

— Имаше един в Андор, който твърдеше че Кар-а-карн е говорил за това — добави Едара. — Каза, че този Гебрил използвал забранени сплитове по влагоземци в двореца, изкривявал умовете им, карал ги да мислят и правят каквото той пожелае.

— Мейгдин, какво не е наред? — попита Перин. — Светлина, жено, той вече е мъртъв! Няма от какво да се боиш.

— Извинете ме — каза Мейгдин и излезе, като остави подноса и счупения костенобял порцелан на пода.

— Ще поговоря с нея — каза малко смутено Файле. — Разстроена е, понеже разбра, че е живяла толкова близо до един от Отстъпниците. Тя е от Кемлин, знаете.

Другите кимнаха. Няколко слуги се разшетаха да почистят бъркотията. Перин разбра, че няма да получи повече чай. „Глупак. Повечето ти живот мина, без да ти поднасят чай. Нищо няма да ти стане, че не ти доливат чашата, щом махнеш с ръка.“

— Да продължим — рече той и се намести на възглавничките. Никога нямаше да му стане удобно да седи на тия проклети неща.

— Моят доклад приключи — заяви Сеонид, като се стараеше да не обръща внимание на слугинята, която почистваше парчетата порцелан пред нея.

— Оставам на предишното си решение — каза Перин. — Справянето ни с Белите плащове е важно. След това ще отидем до Андор и ще говоря с Елейн. Грейди, вие оправяте ли се?

— Напълно съм възстановен от болестта си, милорд, а Неалд е почти толкова добре.

— Все още изглеждаш уморен.

— Да — отвърна Грейди. — Но да ме изгори дано, по-добре съм, отколкото преди много дни в полето, преди да отида в Черната кула.

— Време е да започнем да изпращаме някои от бежанците по местата им — каза Перин. — С ония кръгове можете ли да задържите

един портал отворен за по-дълго?

— Не съм напълно сигурен. Да си в кръг все пак е уморително. Може би дори повече. Но мога да правя много по-големи портали с помощта на жените, достатъчно широки, та през тях да минат фургони.

— Добре. Ще започнем с изпращането на простолюдието по домовете им. Всеки, когото върнем на мястото му, ще е камък, смъкнат от гърба ми.

— А ако не искат да си идат? — попита Трам. — Много от тях започнаха да тренират, Перин. Знаят какво иде и предпочитат да се изправят срещу него тук — с теб, — вместо да треперят по домовете си.

Светлина! Нямаше ли в този лагер хора, които да искат да се върнат при семействата си?

— Все пак има *някои*, които искат да се върнат.

— Някои.

— Не забравяйте, слабите и старите бяха върнати от айилците — вметна Файле.

— Огледах тези бойци — каза Арганда. — Все повече и повече гай-шайн излизат от ступора си, а когато го направят, са корави. Корави като истински войници.

— Някои ще искат да видят семействата си — каза Трам, — но само ако им позволиш да се върнат. Всички виждат какво е небето. Знаят какво предстои.

— Засега ще върнем тези, които искат да заминат и да останат по домовете си — заяви Перин. — Не мога да се оправя с другите, преди да съм приключил с Белите плащове.

— Чудесно — възкликна нетърпеливо Гален. — Имаш ли план за атака?

— Ами, мисля, че ако бъдат така добри да се подредят в боен строй, ще хвърлим по тях моите стрелци и преливащи и ще ги унищожим.

— Одобрявам — каза Гален. — Стига хората ми да могат да връхлетят и да разчистят боклука накрая.

— Балвер. Пиши на Белите плащове. Кажим им, че ще се бием и че те трябва да изберат място.

Но щом го каза, изпита странно съжаление. Беше си чисто прахосване да избие толкова хора, които можеха да се бият срещу

Сянката. Но не виждаше никакъв друг начин.

Балвер кимна и замириша свирепо. Какво му бяха направили Белите плащове, та толкова ги мразеше? Прашасалият секретар беше обсебен от тях.

Заседанието започна да се разпада. Перин пристъпи до отворената страна на павилиона и загледа излизащите групи. Алиандре и Арганда тръгнаха към своите участъци на лагера. Файле вървеше до Берелайн. Странно, двете си бърбяха. Миризмите им издаваха, че са сърдити, но думите им звучаха приятелски. Какви ги крояха тези двете?

Само няколко мокри петна по пода в палатката бяха останали от изтървения поднос. Какво ѝ ставаше на Мейгдин? Поведението ѝ беше смущаващо. Твърде често биваше последвано от някаква проява на силата на Тъмния.

— Милорд? — гласът бе предшестван от тихо покашляне. Перин се обърна и видя, че Балвер чака зад него, стиснал ръце пред себе си. Приличаше на плашило — от ония, които децата правят от пръчки и ги обличат с ризи и палта.

— Да? — попита Перин.

— Случайно подочух някои неща от, мм, известен интерес, докато посещавах схоларите в Кайриен.

— Казвай.

Балвер заговори тихо:

— Първо, милорд, изглежда, че Чедата на Светлината са в съюз със сеанчанците. Това вече е всеизвестно и се безпокоя, че силата пред нас е поставена да...

— Балвер — прекъсна го Перин. — Знам, че мразиш Белите плащове, но тази новина вече ми я каза сто пъти.

— Да, но...

— Нищо повече за Белите плащове — Перин вдигна ръка. — Освен ако не е конкретна новина за силата пред нас. Имаш ли нещо такова?

— Не, милорд.

— Добре тогава. Какво още искаше да ми кажеш?

Балвер не показва никакво раздразнение, но Перин успя да подуши разочарованието му. Светлината знаеше, че Белите плащове

имаха много неща, за които да отговарят, и Перин не винеше Балвер, но наистина ставаше досадно.

— Добре, милорд — продължи Балвер. — Бих се осмелил да заявя, че приказките за желанието на Преродения Дракон да сключи мирен договор със Сеанчан не са безоснователни. Няколко източника сочат, че е склонявал техния водач към мир.

— Но какво все пак е направил на ръката си? — попита Перин, докато разпръскваше поредния образ на Ранд от погледа си.

— Какво имате предвид, милорд?

— Нищо.

— В добавка — каза Балвер, докато бъркаше в ръкава си, — има смущаващо много от тези, които се разпространяват между улични крадци, джебчии и разбойници из Кайриен — извади лист с рисунка на лицето на Перин. Приликата беше притеснителна. Перин го взе намръщено. На листа нямаше думи. Балвер му подаде втори, също като първия. Последва трети, този път с рисунка на Мат.

— Откъде ги взе? — попита Перин.

— Както казах, милорд, раздават ги в определени кръгове. Явно са обещани големи суми на всеки, който може да представи трупа ви, въпреки че не мога да определя кой би извършил плащането.

— И си ги намерил тези, докато си посещавал схоларите в школата на Ранд?

Съсухреното лице на писаря не издаде никакво чувство.

— Кой си ти всъщност, Балвер?

— Секретар. С известни умения в разкриването на тайни.

— Известни умения? Балвер, не съм те питал за миналото ти. Смятам, че един човек заслужава правото да започне на чисто. Но сега Белите плащове са тук, а ти имаш някаква връзка с тях. Трябва да знам каква е.

Балвер помълча. Стените на павилиона изпърхаха от вятъра.

— Предишният ми работодател беше човек, когото уважавах, милорд — заговори Балвер. — Беше убит от Чедата на Светлината. Някои от тях могат да ме разпознаят.

— Бил си шпионин за това лице значи? — каза Перин.

Устните на Балвер се изкривиха надолу.

— Просто притежавам способността да запомням факти, милорд.

— Да, и си много добър в това. Службата ти ми е полезна, Балвер. Радвам се, че си тук.

Мъжът замириxa доволно.

— Ако мога да кажа, милорд... Наистина е приятно да работя за човек, който не гледа на информацията ми просто като на средство да предаде или да компрометира хората около себе си.

— Хм. Май трябва да започна да ти плащам по-добре — каза Перин.

Това предизвика у Балвер мирис на паника.

— Няма да е нужно.

— Би могъл да поискаш по-висока заплата от много благородници или търговци!

— Дребни и незначителни хора — отвърна Балвер и като че ли потрепери.

— Да, но все пак би трябвало да ти плащам повече. Разумно е. Ако наемеш способен помощник за ковачницата си и не му плащаш достатъчно добре, той ще впечатли редовните ти клиенти и ще отвори нова ковачница отсреща на улицата веднага щом може да си го позволи.

— О, но вие не разбирате, милорд — каза Балвер. — Парите не означават нищо за мен. Информацията — това е важното. Факти и разкрития... те са като бучки злато. Бих могъл да дам златото на обикновен банкер, за да го насече на монети, но предпочитам да го дам на майстор ювелир, за да направи нещо красиво.

— Моля ви, милорд, позволете ми да остана прост секретар. Виждате ли, един от най-лесните начини да се разбере дали някой не е това, което изглежда, е да провериш заплата му — Балвер се изкиска. — Разкривал съм не един наемен убиец или шпионин по този начин, да. Никакво заплащане не е нужно. Възможността да работя с вас сама по себе си е заплащане.

Перин сви рамене, но кимна и Балвер се оттегли. Перин излезе от павилиона и пхна рисунките в джоба си. Безпокояха го. Готов беше да се обзаложи, че такива има и в Андор, пуснати от Отстъпниците.

За първи път усети, че се чуди дали *наистина* не трябва цяла армия, за да го опази. Мисълта беше притеснителна.

Вълната чудовищни тролоци заля върха на хълма, преодоляла последните укрепления. Ръмжаха и виеха, дебелопръсти ръце раздираха черната пръст на Салдеа и стискаха мечове, копия, чукове, криваци и други грозни оръжия. Кръв капеше от зурлите на някои, при други широко отворени, твърде човешки очи се вторачваха иззад криви клюнове. Черните им брони бяха настръхнали от остри шипове.

Мъжете на Итуралд стояха в стегнат строй в подножието на задния склон на хълма. Беше заповядал долният лагер да се вдигне и да се оттегли колкото може по-далече на юг покрай брега. Междувременно войската се бе оттеглила от укрепленията. С голяма неохота бе отстъпил високия терен, но да бъде изтласкан надолу по стръмния склон при щурма щеше да е гибелно. Имаше място за отстъпление, тъй че щеше да го използва, след като укрепленията така и така вече бяха загубени.

Разположи войските си точно в подножието на хълма, близо до доскорошния долен лагер. Доманските войници носеха стоманени шлемове и бяха нагласили пиките си с долния край забит в пръстта за повече стабилност: стоманените върхове сочеха към вълната тролоци. Класическа защитна позиция: три реда пиконосци и щитоносци, пиките насочени нагоре, успоредно на склона. Когато първият ред пики убиеше тролок, отдръпваха се назад и издърпваха оръжията си, оставяйки вторият ред да пристъпи напред и да убива. Бавно, внимателно оттегляне, ред след ред.

Двойна редица стрелци отзад започна да мята стрели и те се забиваха вълна след вълна в Тварите на Сянката, събаряха тела по склона. Търкаляха се надолу, някои още кресяха, пръскаха черна кръв.

Един тролок с орлова глава издъхна на върха на пика пред самия Итуралд. Ръбовете на клюна на съществото бяха нащърбени, а главата му — с две свирепи очи — седеше върху бичи врат, перата бяха покрити с някакво тъмно мазно вещество. Чудовището крещеше, докато издъхваше, с плътен и много смътно птичи глас — издаваше гърлените звуци на тролокската реч.

— Задръж! — изрева Итуралд, обърна и подкара в тръс коня си покрай редицата пиконосци. — Дръжте строя, да ви изгори дано!

Тролоците връхлитаха надолу по склона и умираха на остриетата на пиките. Бяха твърде много и дори редуващата се тройна линия пики щеше да бъде преодоляна. Но пък това беше забавяща тактика. Зад тях

останалите му бойци започваха отстъплението си. Щом отбранителните линии отслабнеха, Аша'ман щяха да поемат защитата и да спечелят време за пиканосците да се оттеглят.

Стига Аша'ман да можеха да намерят сили. Много ги беше притискал. Твърде много. Не знаеше границите на възможностите им както при обикновените бойци. Ако успееш да прекършат настъплението на тролоците, армията му щеше да отстъпи на юг. Отстъплението им щеше да ги отведе до безопасния Марадон, но нямаше да ги пуснат вътре. Онези вътре бяха отхвърляли всеки опит на Итуралд за връзка. „Не съдействаме на нашественици“, беше неизменният им отговор. Проклети глупаци.

Добре, тролоците най-вероятно щяха да се престроят около Марадон за продължителна обсада, което щеше да даде време на Итуралд и хората му да се оттеглят на по-защитима позиция.

— Дръж здраво! — извика отново Итуралд, докато минаваше покрай участъка, където натискът на тролоците бе започнал да дава резултати. На върха на едно от укрепленията горе на хълма дебнеше настръхнала глутница тролоци с вълчи глави, докато събратята им връхлитаха надолу пред тях. — Стрелци! — извика Итуралд и посочи.

Последва залп от стрели и разпръсна вълчите чудовища или „Умовете“, както бяха започнали да ги наричат Заклетите в Дракона в армията на Итуралд. Тролоците си имаха своите банди и организация, но мъжете му често говореха за отделните същества според външните им белези. „Рогата“ за козли, „Клюовете“ за ястреби, „Мишците“ за мечки. Онези с вълчите глави се смятаха за едни от по-интелигентните. Някои салдейци твърдяха, че са ги чували да говорят на човешки език, за да се пазарят или да измамат противниците си.

Итуралд вече знаеше много за тролоците. Човек трябва да познава противника си. За жалост имаше огромно разнообразие в тролокския разум и нрав. И имаше много тролоци, съчетаващи физически белези от различни видове. Итуралд дори бе видял едно извратено изчадие с пера на ястреб и рога на козел.

Тролоците горе се опитаха да се махнат от пътя на стрелите, но голяма глутница изгърбени зверове зад тях ги тласнаха с рев надолу по склона. Тролоците бяха страхливи същества обикновено, освен когато бяха гладни, но ако ги подкараха настървено в атака, се биеха добре.

Чезнещите щяха да последват тази начална вълна. Веднага щом стрелците изчерпеха стрелите си и тролоците омаломощяха хората долу. Итуралд не гореше от нетърпение да дочака това.

„Светлина — помисли си. — Дано да успеем да ги изпреварим.“ Аша’ман стояха в далечината и чакаха заповед. Жалко, че не бяха по-наблизо. Но не можеше да рискува. Бяха твърде ценна придобивка, за да ги хаби напразно.

За щастие първите редици на тролоците гинеха от ударите на пиканосците, трупове им се гърчеха и трупаха на стена пред пиките... а чудовищата отзад се препъваха и падаха върху кървящите останки на своите. Останалите салдейци на Итуралд щяха да препуснат като възпираща сила срещу всеки, който пробиеше през взривовите на Аша’ман. След това пиканосците трябваше да успеят да се оттеглят и да последват армията в отстъплението. Щом подминеха Марадон, можеха с помощта на портали да се отдръпнат до следващата си избрана позиция, горист проход на десетина левги на юг.

Хората му *трябваше* да успеят да се спасят. Трябваше. Светлина, колко мразеше да е принуден да командва едно твърде бързо отстъпление като това.

„Запази твърдост — каза си той, без да спира да язди и да призовава бойците да се държат. Важно беше да чуват гласа му. — Онова момче е Прероденият Дракон. Ще спази обещанието си.“

— Милорд! — извика някой и охраната на Итуралд се раздели, за да пропусне едно препускащо задъхано момче. — Милорд, лейтенант Лидрин!

— Падна ли? — попита Итуралд.

— Не, милорд. Той... — момчето посочи.

Линията на пиките наблизо напираше *напред*, към тролокската вълна, вместо да отстъпва.

— Какво прави, в името на Светлината?! — Итуралд смуши Утринен сплит натам. Белият кон препусна в галоп, охраната му и младият вестоносец поеха с него сред тътен на копита.

Чу виковете на Лидрин над грохота на бойното поле. Младият домански офицер беше отпред, в челото на линията, нападна тролоците с меч и щит и ревеше яростно. Мъжете на Лидрин бяха около него, за да го защитят. Пиканосците зад тях стояха смутени и объркани.

— Лидрин, глупако! — Итуралд дръпна юздите.

— Елате! — изрева Лидрин, вдигнал меча си пред тролоците. Изсмя се като обезумял, лицето му бе оплискано с кръв. — Елате! Ще се изправя срещу всички ви! Мечът ми жадува!

— Лидрин! — закрещя Итуралд. — Лидрин!

Мъжът се озърна през рамо. Широко отворените му очи бяха пълни с безумно ликуване. Итуралд беше виждал това преди, в очите на войници, сражавали се твърде дълго и упорито.

— Ще умрем тук, Родел — извика Лидрин. — Но ще ги взема с мен! Един или двама поне! Ела с мен!

— Лидрин, върни се и...

Лейтенантът пренебрегна заповедта. Обърна се и натисна напред.

— Върнете хората му — изрева Итуралд и замаха с ръка. — Затворете линията на пиките! Бързо. Не можем да...

Тролоците врхлетяха. Лидрин падна сред дъжд от кръв. Хората му бяха твърде силно притиснати и се разцепиха в средата. Пиконосците стегнаха редиците, но юмрук тролоци се стовари върху тях. Някои чудовища паднаха.

Повечето не.

Щом видяха пробива в отбраната, тролоците нададоха вой. Прииждаха, катереха се по труповете и се хвърляха срещу пиките.

Итуралд изруга и пришпори Утринен сплит напред. Във война, както и в работата на полето, понякога трябва да нагазиш до коленете в калта. Охраната му яздеше около него и затваряше процепа. Въздухът ехтеше от грохота на метал в метал, от мъжки крясъци и рев на чудовища. Бойният му кон мразеше да е толкова близо до Твари на Сянката, но беше добре обучен — беше му дар от един от мъжете на Башийр. Беше заявил, че един пълководец на Граничните земи има нужда от животно, което се е било с тролоци. Итуралд благослови войника наум.

Боят беше брутален. Челният ред пиконосци и тези зад тях започнаха да се огъват. Итуралд чу за миг гласа на поелия командата Анкаер — крещеше на мъжете да стегнат редиците. Звучеше отчаяно. Лоша работа.

Итуралд завъртя меча в Чапла на дънер — форма при езда — и посече през гърлото един тролок с бича глава. Дъжд гноясала

кафеникава кръв блисна от раната и съществото падна назад върху едно чудовище с глава на глиган. Голям червен щандарт с кози череп и огън зад него се издигна на билото. Символът на бандата Гоб'лин.

Итуралд обърна коня си и той скочи встрани от пътя на удар на брадва, после го сръга напред и заби меча си в хълбока на тролока. Край него Уелборн и Лехинен — двама от най-добрите му мъже — паднаха, защитавайки го отляво и отдясно. Светлината да изгори тролоците!

Цялата линия се разпадаше. Той и хората му бяха твърде малко, но повечето от силите му вече се бяха изтеглили. „Не, не!“ — помисли си Итуралд, докато се опитваше да се изтръгне от боя и да поеме отново командването. Но ако се отдръпнеше, тролоците щяха да пробият.

Трябваше да рискува. Готов беше за такъв проблем.

Прозвуча сигнал за отстъпление.

Итуралд замръзна, заслушан с ужас в измъчения звук, прокълкнал над бойното поле. Роговете не трябваше да свирят, освен ако той или някой от охраната му не дадеше заповед лично! Беше твърде, твърде рано.

Някои от другите сигналисти чуха сигнала и го подеха, но други не. Виждаха, че е твърде рано. За жалост това беше *по-лошо*. Означаваше, че половината пиконосци започват да се оттеглят, а другата половина държат позициите си.

Редиците около Итуралд се скъсаха, мъжете се пръснаха, докато тролоците връхлитаха срещу тях. Беше разгром, най-тежкият разгром, който бе понасял. Пръстите му изтръпнаха.

„Ако паднем, Тварите на Сянката ще унищожат Арад Доман.“

Изрева, стисна юздите и препусна назад от връхлитащата орда тролоци. Оцелелите от охраната му го последваха.

— Хелмке, Кутарис — ревна Итуралд на двама от мъжете си, здрави дългокраки доманци. — Идете при конницата на Дурхен и им кажете да атакуват центъра веднага щом се появи отвор! Капре, към конницата на Алин. Заповядай му да атакува тролоците на източния фланг. Сорентин, иди при Аша'ман! Искam тролоците да горят!

Конниците препуснаха в галоп. Итуралд пое на запад, там, където пиконосците още се държаха. Започна да събира задните редици и ги поведе към огъващия се участък. Почти успя, но

врхлетяха мърдраали, врязаха се като змии през редиците на тролоците, удариха с мълниеносна бързина, а отгоре се спусна ято драгхари.

Вече се биеше за живота си.

Около него бойното поле бе пълен хаос: разбити редици, развилнели се в търсене на лесна плячка тролоци, мърдраали, напирани да ги отблъснат от пътя си и да щурмуват малкото останали на позиция пиканосци.

Във въздуха полетяха огньове, пратени от Аша'ман към чудовищата, но бяха по-малки, по-слаби, отколкото преди няколко дни. Крещяха мъже, дрънчеше оръжие и зверският рев ехтеше сред валмата дим под небето с толкова черните облаци.

Итуралд дишаше тежко. Мъжете от охраната му бяха паднали. Най-малкото беше видял смъртта на Ставен и на Рет. А другите? Не ги виждаше. Толкова много загинали. Очите му бяха солени от пот.

„Светлина. Поне удържахме по-дълго, отколкото мислех, че е възможно.“

На север се вдигаха колони дим. Едно нещо поне бе минало добре — онзи Аша'ман, Тимот, си беше свършил работата. Втората група обсадни съоръжения гореше. Някой от офицерите му беше нарекъл лудост да отпраща един от Аша'ман, но един преливащ повече нямаше да е от значение в този погром. А когато тролоците нападнеха Марадон, липсата на тези катапулти щеше да е от голямо значение.

Утринен сплит падна. Тролоксско копие, насочено към Итуралд, бе ударило ниско. Итуралд беше губил коне в битка и знаеше как да се претъркаля, но сега не успя навреме и чу как кракът му изпраця, щом се удари в земята.

Стисна зъби, решен да не умре паднал на гръб, и с усилие се надигна и седна. Не посегна към меч си — макар и да носеше знака на чаплата, — а грабна една захвърлена счупена пика и я заби в гърдите на приближаващия се тролок. Тъмната воняща кръв обля дебелия прът и потече по ръцете на Итуралд, докато тролокът вресчеше и издъхваше.

Във въздуха се разнесе гръм. Не беше странно — облаци често тътнеха, понякога без връзка със зловещо изригващите мълнии.

Итуралд се надигна, избута тролока настрани и стисна пиката. И тогава го нападна мърдраал.

Итуралд посегна за меча си, макар да знаеше, че току-що е видял своя убиец. Дори само едно от тези същества можеше да повали дузина мъже. Да се изправиш срещу него със счупен крак...

Все пак се опита да се изправи. Не успя, падна назад и изруга. Надигна меча, готов да умре, докато съществото плавно се промъкваше напред.

Поне десет стрели се забиха в Чезнеция и той се олюля.

Итуралд примига. Тътенът ставаше все по-силен. Той се обърна и изумено загледа хилядите непознати конници, които атакуваха в строй тролокските редици и ги помитаха.

„Преродения Дракон! Той дойде!“

Но не. Тези мъже развяваха салдейското знаме. Погледна назад. Портите на Марадон бяха отворени и изтощените му оцелели бойци влизаха през тях. От бойниците хвърчеше огън — неговите Аша’ман бяха пуснати горе, на висока позиция над бойното поле.

Отряд от двайсет конници проби, врхлетья към мърдраала и копитата го стъпкаха. Последният от отряда скочи от седлото си и го посече с късата си брадва. По цялото бойно поле тролоците падаха посичани, прострелвани и пронизвани с пики.

Нямаше да продължи дълго обаче. Нови и нови чудовища се изсипваха от доскорошните му укрепления и тичаха надолу по склона. Но салдейската помощ щеше да стигне с разтворените врати и с унищожителния огън на Аша’ман. Останките от войската на Итуралд бягаха към спасението. С гордост видя как Баретал и Конел — последните мъже от охраната му — се затътриха пеша през полето към него; конете им несъмнено бяха мъртви, униформите им — оплискани с кръв.

Хлъзна меча в ножницата и издърпа копието от врата на Утринен сплит. Подпря се на него и успя да се задържи прав. Един ездач от салдейската войска подкара към него в тръс, мъж с мършаво лице, крив нос, черни рунтави вежди и късо подстригана брада. Вдигна окървавения си меч към Итуралд.

— Жив си.

— Жив съм — отвърна Итуралд; двамата от охраната му вече бяха почти до тях. — Ти ли командваш тази сила?

— Засега — каза мъжът. — Аз съм Йоели. Можеш ли да яздиш?

— По-добре, отколкото да стоя на краката си.

Йоели протегна ръка и го издърпа на седлото зад себе си. Кракът му изпищя от рязка болка, но нямаше време да чака за носилка.

Други двама конници взеха телохранителите му на конете си и след миг всички препускаха към града в галоп.

— Благословен да си — каза Итуралд. — Много дълго време мина обаче.

— Знам — гласът на Йоели прозвуча мрачно. — Надявам се да заслужаваш това, нашественико, защото действията ми този ден най-вероятно ще ми струват живота.

— Какво?!

Мъжът не отвърна. Просто го понесе на тътнещите копита на коня си през портата на спасителния град. Доколкото това беше спасение. Градът вече бе обкръжен от няколкостотин хиляди Твари на Сянката.

Мургейз излезе от лагера. Никой не я спря, макар някои да я поглеждаха озадачено. Тръгна към гората на север. Дърветата бяха дъбове, порасли далече един от друг, за да могат дебелиите им клони да се разпрострат нашироко. Тя тръгна под тях и вдиша дълбоко влажния въздух.

Гебрил — един от Отстъпниците.

Стигна до място, където малко планинско поточе запълваше процеп между скалите и образуваше неподвижно прозрачно езерце. Високите скали около него бяха струпани като древен трон, съграден за висок петнадесет разтега великан.

Дърветата горе бяха пуснали листа, макар много от тях да изглеждаха болнави. Вятърът издуха една по-тънка кръпка облаци и пропусна пръсти слънчева светлина през забуленото небе. Лъчите грейнаха, пробиха бистрата вода и очертаха светли петна на дъното на езерцето. Рибки пробягаха между петната, сякаш за да огледат светлината.

Мургейз заобиколи езерцето и седна на един плосък камък. Звуките на лагера се чуваха отдалече. Смътен зов, глухи удари от забивани в земята колове, скърцане на коли по разровените пътеки.

Загледа се в езерцето. Имаше ли нещо по-отвратително от това да си пионка на друг? Да си принудена да танцуваш на конци като

дървена кукла? В младостта си бе добре запозната с кланянето пред прищевките на другите. Това бе единственият начин да укрепи управлението си.

Тарингейл се беше опитвал да я манипулира. Всъщност в повечето случаи беше успявал. Имало беше и други също така. Толкова много, които я бяха тласкали в една или в друга посока. Десет години беше угаждала на най-силната фракция в момента. Десет години бавно беше изграждала съюзи. Беше свършило работа. Когато Тарингейл загина при лов, мнозина шепнеха, че кончината му я е освободила от влиянието му, но хората от най-близкия ѝ кръг знаеха, че тя вече е изминала дълъг път към премахването на влиянието му.

Помнеше самия ден, в който бе отхвърлила и последните, въобразявали си, че представляват реалната сила зад трона. Това бе денят, в който в сърцето си наистина бе станала кралица. Беше се заклела никога повече да не позволи друг да я манипулира.

А след това, години по-късно, беше дошъл Гебрил. След това Валда, който беше дори по-лош. С Гебрил поне не беше осъзнала какво става. Това бе притъпило раните.

Чу стъпки по нападали клонки. Някой се приближаваше. Светлината горе помръкна — по-тънките облаци се бяха изместили. Лъчите светлина угаснаха и рибките се разпръснаха.

Стъпките спряха до нея.

— Аз заминавам — каза гласът на Таланвор. — Айбара е дал разрешение на Аша'ман да правят портали, най-напред към някои от далечните градове. Отивам в Тийр. Според мълвата там отново има крал. Събира армия, за да се сражава в Последната битка. Искam да съм там.

Мургейз вдигна очи и се загледа през дърветата. Не беше истинска гора.

— Казват, че си упорит като Златоокия — промълви тя. — Че не си искал да отдъхнеш, че едва си заделял време да се храниш, че всеки миг си търсил начин да ме освободиш.

Таланвор не отвърна.

— Никога не съм имала мъж, който да прави това за мен — продължи тя. — Тарингейл гледаше на мен като на марионетка, Том като на красавица, която да спечели за романтична връзка, а Гарет — като на кралица, на която да служи. Но никой от тях не ме направи

своя живот, не ме понесе в сърцето си. Мисля, че Том и Гарет ме обичаха, но като нещо, което да притежават и за което да се грижат. Не мислех, че ще си отидеш.

— Няма — промълви Таланвор.

— Отиваш в Тийр. А казваш, че не си отиваш.

— Сърцето ми остава тук — отвърна той. — Знам добре какво е да обичаш отдалече, Мургейз. Правил съм го години наред, преди да започне това нелепо пътуване, и ще го правя тепърва. Сърцето ми е предател. Може би някой тролок ще ми направи услуга и ще го изтръгне от гърдите ми.

— Колко горчиво — промълви тя.

— Даде ми изрично да разбера, че чувствата ми към теб са нежелани. Кралица и прост гвардеец. Чиста глупост.

— Не съм кралица вече.

— Не на думи, Мургейз. Но в ума си.

Едно листо падна в езерцето. Стегнато и свежо зелено. Трябваше да е поживяло много по-дълго.

— Знаеш ли кое е най-лошото? — попита Таланвор. — Надеждата. Надеждата, която си позволявах да изпитвам. Докато пътувах с теб, докато те пазех. Мислех, че може би ще го разбереш. Че може би ще се отзовеш. И ще забравиш *него*.

— Кого?

— Гебрил. Виждам, че все още мислиш за него. Дори след това, което ти причини. Аз оставям сърцето си тук, но ти остави своето в Кемлин — с крайчеца на окото си го видя как се обърна. — Каквото и да си видяла у него, аз го нямам. Аз съм само един прост, обикновен *тън* гвардеец, който не може да изрече правилните думи. Ти се умиляваше около Гебрил, а той почти те пренебрегваше. Така е с любовта. Кръв и пепел, та нали и аз правех почти същото с теб.

Тя мълчеше.

— Добре — каза той. — Точно затова трябва да замина. Ти вече си в безопасност и само това е важно. Светлината да ми е на помощ, *само това* ме интересува.

Обърна се и си тръгна, клонките запращяха под краката му.

— Гебрил беше един от Отстъпниците — каза тя.

Пращането спря.

— Той всъщност беше Рахвин — продължи тя. — Завзе Андор с помощта на Единствената сила и принуди хората да изпълняват каквото той каже.

Таланвор изсъска, тръгна отново към нея през шумоленето на скършени вейки и сухи листа.

— Сигурна ли си?

— Сигурна? Не. Но е логично. Не можем да пренебрегнем това, което става в света, Таланвор. Времето, храната, която се разваля за миг, ходовете на този Ранд ал-Тор. Той не е Лъжедракон. И Отстъпниците са се развихрили.

— Какво би направил, ако беше на тяхно място? — продължи тя. — Ще събереш армия, за да завладееш? Или просто влизаш в един дворец и взимаш кралицата за своя любовница? Изкривяваш ума ѝ така, че да прави каквото ти пожелаеш. И спечелваш ресурсите на цяла държава с минимално усилие. Само с едно махване на пръст...

Вдигна глава и се загледа в далечината. На север. Към Андор.

— Наричат го Принуда. Тъмен, мръсен сплит, който премахва волята на жертвата. Предполага се, че не би трябвало да знам за съществуването му — тя въздъхна. — Казваш, че мисля за него. Това е вярно. Мисля за него и го *мразя*. Мразя себе си заради онова, което позволих да направи. И част от сърцето ми знае, че ако се появи тук и поиска нещо от мен, ще му го дам. Не бих могла да устоя. Но това, което изпитвам към него — това, което сплита страстта и омразата ми като два кичура в една плитка, — не е любов.

Обърна се и погледна Таланвор.

— Познавам любовта, Таланвор, и Гебрил така и не я получи от мен. Съмнявам се, че същество като него би могло да разбере любовта.

Таланвор я гледаше в очите. Неговите бяха тъмносиви, меки и чисти.

— Даваш ми отново онази чудовищна надежда. Внимавай какво лежи в нозете ти, жено.

— Трябва ми време да помисля. Би ли се въздържал, засега, да отиваш в Тийр?

Той се поклони.

— Мургейз, поискаш ли нещо от мен — *каквото и да е*, — трябва само да го изречеш. Мислех, че съм го казал ясно. Ще зачеркна името си от списъка.

И си тръгна. Мургейз се загледа след него. Въпреки тишината на дърветата и кротостта на езерцето в ума ѝ бушуваше буря.

ГЛАВА 22

КРАЯТ НА ЕДНА ЛЕГЕНДА

Нощем Гавин не можеше да види раните на Бялата кула.

Не можеше в тъмното да направи разлика между красиво подредена мозайка и стена, покрита с разкривени плочи. Нощем и най-красивите здания на Тар Валон се превръщаха в поредната тъмна грамада.

Нощем дупките и процепите по Бялата кула се загръщаха в обвивка от тъмнина. Разбира се, в толкова тъмна нощ поради облаците човек не можеше да различи и цвета на Кулата. Бяла или черна? Нощем всъщност това беше без значение.

Гавин крачеше из дворовете на Бялата кула, облечен в груби панталони и палто в червено и златно. Като униформа, но без определена обвързаност. В последно време като че ли с *нищо* не беше обвързан. Усети, че неволно е тръгнал към входа на източната кула, сякаш се канеше да се качи до покоите на Егвийн. Стисна зъби, обърна се и продължи в обратната посока.

Трябваше да е легнал да спи. Но след почти цяла неделя пазене пред вратите на Егвийн нощем беше минал на „нощен обяд“, както казваха войниците. Сигурно можеше да остане в жилището си и да отדъхне, но квартирата му в казармите на Бялата кула го задушаваше.

Две котки се промъкваха през туфите трева, очите им отразяваха светлината на факлите при един от постове. Ниско снишени, котките го изгледаха и сякаш обмислиха — за кратък миг — дали си струва да му изсъскат. Бухал прелетя невидим във въздуха и само едно перце, понесло се надолу, издаде полета му. По-лесно е да се преструваш нощем, мислеше Гавин. Повечето хора преживяваха така целия си живот, предпочитаха пердето на мрака пред отворения прозорец на дневната светлина, защото им позволяваше да виждат целия свят в сянка.

Сега беше лято, но макар изминалият ден да бе горещ, нощта бе странно студена. Гавин потръпна от лъха на вятъра. След смъртта на

онази окаяна Бяла сестра не беше имало повече смърт. Кога убиецът ѝ щеше да удари отново? Той — или тя — можеше да се движи из коридорите в същия този миг, да търси някоя самотна Айез Седай, както онези котки търсеха мишка.

Егвийн го беше отпратила от вратата си, но това не означаваше, че не може да пази. Каква полза имаше да обикаля навън? Трябваше да е вътре, където имаше шанс да свърши нещо добро. Гавин тръгна към един от слугинските входи.

Ниският коридор бе чист и добре осветен като останалите в Кулата, макар подът да беше покрит с убито сиви каменни плочи, вместо с глазирани плочки. От една отворена врата вдясно проехтя смях, чуваше се весело бърборене — свободните от пост стражи се забавляваха с другарите си. Гавин им хвърли само един бегъл поглед — и замръзна.

Познаваше някои от мъжете вътре.

— Мейзани? Целарк? Занг? Какви ги вършите тук?

Тримата станаха притеснено. Бяха общо десетина Младоци, играеха на зарове и пушеха лули със свободни от смяна гвардейци на Кулата. Младоците се заизправяха един по един и отдадоха чест, въпреки че не им беше вече командир. Като че ли още не го осъзнаваха.

Целарк, най-старшият, пристъпи бързо към Гавин. Беше мършав и длъгнест, със светлокафява коса и дебели пръсти.

— Милорд — рече той. — Нищо особено, милорд. Просто малко безобидно забавление.

— Стражниците не обичат този тип поведение — каза Гавин. — Знаеш това, Целарк. Ако се разчуе, че сте седнали толкова късно да играете на зарове, никога няма да убедите някоя Айез Седай да ви вземе.

Целарк отвърна с гримаса:

— Да, милорд.

Някаква неохота имаше в тази гримаса.

— Какво има? — попита Гавин. — Казвай, човече.

— Милорд... Работата е, че някои от нас не сме толкова сигурни дали искаме да станем Стражници. Не всички от нас дойдоха тук за това, знаете. Някои бяха като вас, искаха да се обучат при най-добрите. А останалите... ами, нещата се промениха.

— Кой неща? — попита Гавин.

— Глупави неща, милорд — отвърна мъжът и сведе очи. — Прав сте, разбира се. Утре има ранни упражнения. Но вече сме видели война. Войници сме вече. Да бъде Стражник е всичко, към което би трябвало да се стреми един мъж. Но някои от нас бихме предпочели да не загубим това, което имаме сега.

Гавин му кимна да продължи.

— Когато дойдох в Кулата — каза Целарк, — не исках нищо повече от това да стана Стражник. Сега не знам дали искам да прекарам живота си в пазенето на една жена, бродеща сама по света.

— Би могъл да станеш Стражник на Кафява или Бяла — рече Гавин. — И да останеш в Кулата.

Целарк се намръщи.

— При цялото ми уважение, милорд, мисля, че ще е също толкова лошо. Стражниците... не живеят като другите мъже.

— Това е безспорно — Гавин погледна нагоре към далечните покои на Егвийн. *Нямаше* да ходи да търси онази врата. Върна с усилие погледа си върху Целарк. — Няма нищо срамно в това да избереш друг път.

— Според другите има.

— Другите грешат — каза Гавин. — Събери тези от вас, които искат да останат с Младоците, и докладвай утре на капитан Чубайн. Ще говоря с него. Убеден съм, че ще му дойдете добре като подразделение в Бялата кула. Той загуби много мъже при сеанчанската атака.

Целарк видимо се отпусна.

— Наистина ли ще направите това, милорд?

— Разбира се. За мен беше чест да ви предвождам, трябва да го знаете.

— Мислите ли, че... бихте могли да се присъедините към нас? — гласът му прозвуча обнадеждено.

Гавин поклати глава.

— Аз трябва да поема по друг път. Но, ако Светлината благоволи, ще съм достатъчно близо, за да ви държа под око — кимна към стаята. — Продължавайте си играта. Ще говоря на Макзим и за теб — Макзим беше строгият широкоплещест Стражник, който водеше тренировките.

Целарк кимна и забърза при другите. Гавин продължи по коридора. Съжаляваше, че неговият избор не е така лесен. Потънал в мисли се изкачи до средата към покоеите на Егвийн, преди да осъзнае какво прави. „Трябва ми нещо, което да ме разсее.“ Не беше чак толкова късно. Сигурно можеше да намери Брин и да си побъбрят.

Запъти се към квартирата на Брин. Колкото и да беше странно положението му сред Айез Седай, това на Брин бе още по-необичайно: Стражник на бившата Амирлин и с реномето на велик капитан. Вратата на Брин бе открехната и отвъртре по сините плочки на коридора струеше резка светлина. Такъв бе навикът му, когато стоеше буден — в случай, че някой от офицерите му има нужда от него. Много нощи Брин прекарваше навън в някой от командните си центрове около острова или в някое село наблизо.

Гавин почука.

— Влез — отвърна познатият твърд глас на Брин и Гавин влезе и отново притвори вратата. Брин седеше зад разнебитено бюро, зает с писане. Погледна го бегло. — Само за момент.

Гавин изчака. Стените бяха покрити с карти на Тар Валон, Андор, Кайриен и околните райони. Брин се подготвяше за война. Отметките по картите даваха ясно да се разбере, че според него рано или късно ще се наложи да брани Тар Валон от тролоците. Няколко карти показваха села отвъд северната част на провинцията и описваха укрепленията им — доколкото съществуваха — и предаността им на Тар Валон. Щяха да се използват за снабдителни бази и предни позиции. На друга карта имаше кръгове, очертаващи древни наблюдателни кули, укрепления и руини.

В изчисленията на Брин се долавяше някаква методична неизбежност и усещане за спешност. Не се канеше да строи укрепления, а да използва вече наличните. Смяташе за най-полезно да премести отряди в селата. Друга карта показваше напредъка в набора.

Едва сега, застанал тук, сред миризмата на мухъл от старата хартия и припукването на горящите свещи, Гавин почувства реалността на неизбежно предстоящата война. Щеше да дойде скоро. Дракона щеше да счупи печатите на затвора на Тъмния. Мястото, на което бе поканил Егвийн за среща, Полето на Мерилор, бе отбелязано с ярко червено на картите. Беше на север, на границата с Шиенар.

Тъмния. Развихрил се на воля над света. Светлина! Пред това личните проблеми на Гавин изглеждаха нищожни.

Брин довърши писмото, подсуши листа с пясък, сгъна го и посегна за восъка и печата си.

— Малко е късно за гостувания, синко.

— Знам, но помислих, че може да си буден.

— Е, буден съм — Брин капна от восъка върху писмото. — От какво имаш нужда?

— От съвет — отвърна Гавин и седна на едно от столчетата.

— Освен ако е как най-добре да разквартируваш група войници или как да укрепиш било на хълм, едва ли ще имам подходящ съвет. Но за какво искаш да поговорим?

— Егвийн ми забрани да я пазя.

— Сигурен съм, че Амирлин има своите основания — отвърна Брин и невъзмутимо подпечата писмото.

— Глупави — каза Гавин. — Тя си няма Стражник, а в Кулата има убиец. — „Един от Отстъпниците“, каза си наум.

— И двете неща са верни — рече Брин. — Но какво общо трябва да има това с теб?

— Тя се нуждае от закрилата ми.

— А *помоли* ли те за нея?

— Не.

— Точно така. Доколкото помня, тя не те е молила да дойдеш с нея и в Кулата, нито те е молила да вървиш след нея като кутре, изгубило господаря си.

— Но тя има нужда от мен! — каза Гавин.

— Интересно. Последния път, когато си помисли това, ти — с моя помощ — развали няколко недели нейни усилия да сплоти отново Бялата кула. Понякога, синко, нашата помощ е ненужна. Колкото и от сърце да я предлагаме или колкото и неотложна да ни изглежда.

Гавин скръсти ръце. Не можеше да се облекне на стената, за да не събори една карта с овощни градини в околностите на града. По някакви причини едно село край Драконова планина бе заградено с четири кръга.

— Значи ме съветваш да я оставя беззащитна, може би да забият нож в гърба ѝ.

— Не съм ти давал никакъв съвет — Брин се наведе над някакви доклади на бюрото си. Трепкащата светлина на свещите огря суровото му лице. — Само споделих наблюдения, макар че ми е любопитно как заключи, че трябва да я оставиш сама.

— Аз... Брин, тя е *неразумна*!

Брин се подсмихна лукаво, остави листовите на бюрото и се обърна към Гавин.

— Предупредих те, че съветът ми няма да е от голяма полза. Не съм сигурен дали съществуват отговори, които да те устройват. Но да попитам следното: какво точно искаш, Гавин Траканд?

— Егвийн — отвърна той мигновено. — Искам да бъда нейният Стражник.

— Е, кое по-точно?

Гавин се намръщи. Не го разбираше.

— Егвийн ли искаш, или искаш да си нейният Стражник? — поясни Брин.

— Да съм нейният Стражник, разбира се. И... добре, да се ожения за нея. Обичам я, Брин.

— Струва ми се, че това са две различни неща. Подобни, но отделни. Но освен нещата, свързани с Егвийн, какво точно искаш?

— Нищо — отвърна Гавин. — Тя е всичко.

— Е, това ти е проблемът.

— Как да ми е проблемът? Аз я обичам.

— Вече го каза — Брин го изгледа, с една ръка на бюрото, другата — отпусната на крака му. Гавин едва се удържа да не потрепери под този поглед. — Ти винаги си се поддавал на чувствата, Гавин. Като майка си и като сестра си. Импулсивен, никога пресметлив като брат си.

— Галад не е пресметлив — отвърна Гавин. — Той просто действа.

— Да — каза Брин. — Може би се изразих погрешно — Галад може да не е пресметлив, но *не* е импулсивен. Да си импулсивен означава да действаш, без да обмислиш грижливо. Галад отдава много мисъл на всичко. Може да действа бързо и решително, защото вече е решил какво да направи.

— Ти действаш със страст — продължи той. — Действаш не както мислиш, а както чувстваш. Припряно, подтикнат от чувството.

Това ти дава сила. Можеш да реагираш, когато потрябва, а последствията да преценяваш след това. Инстинктите ти обикновено са добри, също както бяха на майка ти. Но заради това никога не ти се е налагало да се изправяш пред проблема какво да правиш, когато инстинктите са те повели в грешната посока.

Гавин се усети, че кима.

— Но, синко — каза Гавин и се наведе към него над бюрото. — Един мъж е повече от един подтик, от една цел. Някоя жена не иска това от един мъж. Струва ми се, че мъжете, които отделят време да направят нещо от себе си — вместо да предлагат своята преданост, — са тези, които стигат донякъде, постигат нещо. И с жените, както и със самия живот — Брин се потърка по брадичката. — Тъй че ако мога да ти дам съвет, той е следният: разбери какво би направил без Егвийн и след това обмисли как би вметил нея в това. Мисля, че точно това една жена...

— Специалист по жените ли си станал вече? — попита нов глас.

Гавин се обърна изненадано и видя Сюан Санче — стоеше на прага на отворената врата.

Брин реагира веднага.

— Достатъчно дълго си подслушвала, Сюан, за да знаеш за какво си говорехме.

Сюан изсумтя и пристъпи енергично вътре, носеше котле чай.

— Трябваше да спиш — каза тя, след като погледна небрежно Гавин.

— Самата истина — отвърна Брин равнодушно. — Странно, че нуждите на страната се съобразяват с прищевките ми.

— Картите може да се проучват и сутринта.

— И през нощта също. Както и следобед. Всеки час проучване може да означава левги терен, защитен от пробива на тролоците.

Сюан въздъхна и му наля чай — ухаеше на къпини. Определено бе странно да види човек как Сюан — която заради усмиряването бе заприличала на жена на възрастта на Гавин — се държи майчински с почти побелелия генерал Брин.

Брин взе чашата, а Сюан се обърна към Гавин.

— И ти, Гавин Траканд. Канех се да ти поговоря. Да се разпореждаш на Амирлин, да й казваш какво трябва да прави? Хайде де. Някои мъже май понякога си въобразяват, че жените не са нищо

повече от личните им вестоновци. Фантазирате си какви ли не планове и след това очаквате ние по някакъв начин да ги осъществим.

Изглежда го, сякаш не очакваше друга реакция, освен да наведе засрамено поглед. Гавин направи точно това и припряно излезе, за да избегне повече упреци.

Не беше изненадан от казаното от Брин. Той бе съвсем последователен и беше повторил същото, което бе говорил на Гавин и преди. Мисли, вместо да си импулсивен. Бъди разсъдлив. Но Гавин беше прекарал *недели* в мислене, идеите му се гонеха в кръг като мухи, затворени в гърне. И не беше стигнал доникъде.

Тръгна по коридорите, като поглеждаше разположените на равни интервали постове на Чубайн. Каза си, че *не се* качва до Егвийн. Просто проверяваше стражите. И все пак скоро се озова в един коридор недалече от покоите на Амирлин. Само през един коридор. Щеше да провери набързо има ли охрана пред вратата ѝ и...

Замръзна на място. „Какво правя?“

Нервността му тази нощ до голяма степен произтичаше от това, че не знаеше дали Егвийн я пазят както трябва, или не. Нямахте да може да заспи, докато...

„Не — каза си твърдо. — Този път ще направя каквото ме моли.“ Обърна се да си тръгне.

Някакъв звук го накара да се поколебае и той погледна през рамо. Стъпки и шумолене на плат. Беше твърде късно за новачки, но слуги като нищо можеше да разнасят храна дори по това време. Брин и Гавин не бяха единствените в Бялата кула, които оставаха будни до късно.

Отново се чу. Съвсем тихо, едва доловимо. Намръщен, Гавин смъкна ботушите си и се промъкна напред, за да надникне иззад ъгъла.

Нямахте нищо. Вратата на Егвийн — инкрустирана със злато във формата на Авендесора — беше затворена, коридорът бе пуст. Гавин въздъхна, поклати глава и се подпря на стената, за да си обуе ботушите. Жалко, че Егвийн не бе разрешила поне Чубайн да постави стражи пред покоите ѝ. Така, без никаква охрана, беше...

Нещо се задвижи в сенките малко под вратата на Егвийн. Гавин замръзна. Не беше дори тъмно петно, само смътна сянка, широка около педя и падаща от една ниша в стената. Но когато се загледа в нея, му беше трудно да задържи погледа си. Плъзгаше се настрани като бучка масло, капнала върху гореща ряпа.

Сякаш... сякаш тъмнината там бе станала по-голяма. Защо не можеше да погледне право в нея?

Последва мълниеносно движение и нещо се завъртя във въздуха. Гавин се отмести и в камъка издрънча стомана. Нахлузил единия ботуш, той пусна другия и издърпа меч си. Ножът, хвърлен към сърцето му, се плъзна по плочките на пода.

Напрегнат, Гавин надникна иззад ъгъла. Нещо бягаше надолу по коридора. Някой, облечен целият в черно, с придърпана над главата качулка.

Хукна след непознатия, изпънал меч напред. Тичаше тромаво, необутият му крак се препъваше в обувия. Убиецът беше изключително бърз. Гавин изрева за тревога и гласът му отекна из затихналите коридори. След това зави наляво. Убиецът трябваше да е завил и да се появи отдясно.

Втурна се натам, където би трябвало да пресрещне убиеца... и спря.

Коридорът беше празен. Заобиколил ли беше убиецът? Гавин изруга, затича напред и стигна до коридора от другата страна. Празен. Дали не беше влязъл в някоя стая? Всичките бяха без изход. Ако изчакаше, докато дойде помощ...

„Не!“ Завъртя се рязко. „Тъмнина. Гледай за тъмнина.“ Имаше едно тъмно петно до някаква врата вляво от него. Твърде малко, за да се крие някой в него, но пък изпита същото объркване, когато се вгледа.

Някой изскочи оттам и замахна с меч към главата му. Гавин отби със Сеча на тръстиката. Убиецът беше много по-нисък от него, тъй че той имаше силно предимство в обхвата, но пък се движеше с мълниеносна бързина: мечът му засвятка към Гавин в поредица удари в съвсем непознат стил.

Гавин влезе в Извивка на вятъра, принуден да действа като в обкръжение. Едва успяваше да отбива атаките. Чу резове отдалече — стражи се бяха отзовали на зова му. Извика отново.

Усещаше отчаяние в движенията на противника си. Убиецът бе очаквал да го надвие лесно. Е, Гавин бе очаквал същото, но бе много трудно да се съсредоточи върху противника си. Ударите му — когато успяваше да ги нанесе — биеха във въздуха, вместо да попаднат на плът.

Гавин се изви на една страна и вдигна меч за Глиган, връхлетял от склона. Но така се откри за убиеца. Нов нож изсвистя към него и го принуди да отскочи настрани.

Ножът издрънча в стената и убиецът побягна по коридора. Гавин се втурна след него, но не можа да го догони. Скоро убиецът вече бе много далече и свърна наляво. Посоката водеше към няколко пресечки.

„Такава бързина — помисли Гавин задъхан, с ръце на коленете. — Не е естествено.“

След миг двама от стражите на Чубайн стигнаха до него и Гавин посочи.

— Убиец. Подслушваше на вратата на Егвийн. Избяга натам.

Един от мъжете затича натам. Другият тръгна да вдигне обща тревога.

„Светлина! — помисли Гавин. — А ако не съм прекъснал подслушването му? Ако съм го засякъл на излизане?“

Втурна се към вратата на Егвийн, забравил всякаква умора. С извадения меч в ръка опита бравата. Беше незаклучена!

— Егвийн! — изрева той, бутна с рамо вратата и скочи в стаята.

Последва взрив от светлина и трясък и Гавин се намери увит в нещо здраво: невидими въжета, които го издърпаха нагоре във въздуха. Мечът му падна на пода, а устата му бе запушена от невидима сила.

Озова се увиснал от тавана и обезоръжен... а самата Амирлин излезе от спалнята си. Беше будна и напълно облечена, в пурпурна рокля, обшита със злато.

Изобщо не изглеждаше доволна.

Мат седеше до камината на гостилницата и съжаляваше, че огънят е толкова горещ. Усещаше топлината през пластовете на опърпания си жакет, бялата риза и грубите си ратайски панталони. Ботушите му бяха със здрави подметки, но бяха протрити отстрани. Не носеше шапката си, а шалът му бе придърпан нагоре да го скрива почти до носа, както се бе отпуснал в стола.

Елейн все още държеше медальона му. Чувстваше се гол без него. Имаше си един къс меч до стола, но той бе повече за показ. До него невинно стоеше подпряна тояга. Щеше по-скоро да прибегне до нея или до ножовете, скрити в палтото му. Но един меч повече се

набиваше на очи и щеше да накара разбойниците, мотаещи се по улиците на Долен Кемлин, да си помислят добре.

— Знам защо питаш за него — каза Чет.

Човек като Чет можеше да се намери в почти всяка гостилница. Достатъчно стар, за да е виждал как хора като Мат се раждат, растат и умират, и готов да говори за всички тези години, стига да му дадеш достатъчно пиене, а често — и без да му дадеш.

Четината по конското лице на Чет бе пъстро сива. Шапката му беше кривната на една страна. Кърпеното му палто трябваше да е било черно някога, а червено-белият знак, извезан на джоба му, бе твърде избелял, за да се различи. Изглеждаше някак смътно военен, а и човек рядко получава такъв дълбок раздран белег на страната си от кръчмарски бой.

— Тъй де — продължи Чет, — мнозина са питали за водача на оная Банда. Е, тая халба беше добре дошла, тъй че нека да ти дам някой съвет. Като те гледам, знаеш май кой край на меча върши работа, но ще си глупак, ако се спречкаш с оня. Принцът на Гарваните, Господарят на късмета. Срещнал самата дърта смърт и хвърлял с нея зарове за бъдещето си, м-да. И никога не е губил битка.

Мат си мълчеше, отпуснат в стола. Това бе четвъртата му пивница за тази нощ и в три от тях се бе натъкнал на слухове за Матрим Каутон. Всички едва минали покрай истината. Кръв и проклета пепел!

О, да, имаше приказки и за други хора, разбира се. Най-вече за Ранд — всеки път цветовете се завихряха, щом ги чуеше. Тийр бил завзет от сеанчанците, не, от Иллиан, не, Ранд ги надвил всичките и точно сега водел Последната битка. Не! Посещавал нощем жени и им правел деца. Не, онова било Тъмния! Не, *Мат* бил Тъмния!

Проклети приказки. Уж трябваше да оставят Мат на мира. Някои от тях можеше да проследи до Бандата — като историята за град, пълен с оживели мъртъвци. Но мнозина твърдяха, че са чули историите от чичо си или от братовчед, или племенник.

Мат подхвърли един медник на Чет. Мъжът вежливо докосна с пръсти шапката си и отиде да си вземе ново пиене. На Мат не му се пиеше. Подозираше, че онези рисунки с него отчасти са причината приказките да се разпространяват толкова бързо. В последната кръчма,

която бе навестил, един всъщност извади една — сгъната и омачкана — и му я показа. Никой не го беше разпознал досега обаче.

Огънят в камината прашеше. Долен Кемлин растеше и предприемчиви хора бяха разбрали, че предлагането на стаи и пиене на гости може да донесе добър доход. Тъй че схлупени бордеи започваха да се превръщат в кръчми, а кръчмите — в цели ханове.

Дървото се търсеше много и не една наемническа банда се бе захванала с дървосекачество. Някои работеха честно и плащаха данък на кралицата за разрешение. Други го правеха не толкова законно. Имаше вече обесени за това. Кой да си го помисли? Мъже, обесени за сечене на дървета? А после какво? Мъже, обесени за кражба на пръст?

Долен Кемлин се бе променил коренно — изникваха улици, разширяваха се сгради. Още някоя година и щеше да е град сам по себе си! Трябваше да вдигнат друга стена, за да го затвори.

Миришеше на мръсно и пот, но не повече, отколкото в други пивници. Разлятото се почистваше бързо и слугинчетата работеха чевръсто. Едно му се усмихна мило и допълни халбата му, като показва хубав глезен. Мат се постара да я запомни. Щеше да стане за Талманес.

Смъкна шала си, колкото да отпие. Чувстваше се като глупак да носи шала така. Но беше твърде топло за наметало с качулка, а брадата беше живо мъчение. Дори с шала на лицето си не изпъкваше прекалено в Долен Кемлин. Не беше единственият катил, обикалящ тъдява с прикрито лице. Обясняваше, че имал лош белег, който искал да скрие. Други предполагаха, че има награда за главата му. И двете неща бяха верни, за жалост.

Поседя още малко така, зазяпан в танцуващите в камината пламъци. Предупреждението на Чет беше свило стомаха му. Колкото повече растеше славата му, толкова по-вероятно ставаше да го предизвикат. Убийството на Принца на Гарваните можеше да направи човек много прочут. И откъде го бяха измъкнали това име? Кръв и проклета пепел!

Някой се приближи. Ноал. Беше дългнест и кокалест и приличаше на градинско плашило, изтупало се от прахта и решило да иде до града. Въпреки бялата си коса и сбръчканото лице обаче беше чевръст като мъже на половината от годините му. Когато боравеше с

оръжие поне. В други моменти изглеждаше тронав като муле в гостилница.

— Доста прочут си — каза Ноал и протегна ръце да ги сгрее на огъня. — Когато се натъкнах на теб в Ебу Дар, представа си няха каква блестяща компания съм си намерил. Още някой месец и ще станеш по-прочут и от Джейин Бродяжника.

Мат се сви още повече в стола.

— Някои все си мислят, че е голяма работа да знаят за тебе във всяка гостилница във всеки град — продължи тихо Ноал. — Но да ме изгори дано, това си е чисто главоболие.

— Какво знаеш пък ти за това?

— Джейин се е оплаквал от тия неща — тихо отвърна Ноал.

Мат изпъшка.

След това дойде Том. Беше се облякъл като слуга на търговец, в синьо облекло, което не изглеждаше прекалено изящно, но не беше и небрежно. Твърдеше, че бил дошъл в Долен Кемлин да реши дали ще е добре да посъветва господаря си да отвори дюкян.

Беше се предрешил самоуверено, намазал бе мустаците си с восък и говореше с лек мурандийски акцент. Мат бе предложил да му измисли версия за ролята, но Том се покашля и каза, че вече си бил измислил. Проклет лъжлив веселчун.

Том си издърпа стол и се настани деликатно на него, като слуга с много високо мнение за себе си.

— Ах, каква загуба на време беше за мене това! Господарят ми настоява да общувам с такава *сган*! А тук намирам най-лошите!

Ноал се изкиска тихо.

— Да можеше вместо това — продължи драматично Том — да ме пратят в лагера на величествения, удивителния, несъкрушимия, прочутия Матрим Каутон! Тогава със сигурност щях да...

— Да ме изгори, Том — изпъшка Мат. — Не можеш ли да оставиш човек да си страда на спокойствие?

Том се засмя и махна на едно слугинче да им донесе пиене. Даде й бакшиш и тихо я помоли да гледа любопитни уши да не се навъртат близо до камината.

— Сигурен ли си, че искаш срещата да е тук? — попита Ноал.

— Ще свърши работа — отвърна Мат. Не искаше да го виждат в лагера, да не би голамът да го потърси там.

— Добре тогава — рече Ноал. — Знаем къде е кулата и можем да стигнем там, стига Мат да осигури портал.

— Ще осигуря.

— Не можах да намеря някой, който да е влизал там обаче — продължи Ноал.

— Казват, че била обитавана от духове — рече Том и отпи от халбата си. — Според други била реликва от Приказния век. Казват, че стените били от стомана, без отвор. Всъщност намерих един син на вдовица на капитан, който чул веднъж, че някой намерил големи съкровища в кулата. Не каза как е влязъл обаче.

— *Знаем* как да влезем — заяви Мат.

— Историята на Олвер ли? — попита скептично Ноал.

— Това е най-доброто, което имаме. Играта и стихчетата за Аелфините и Еелфините. Хората някога са знаели за тях. Онези проклети сводове са доказателство за това. Тъй че са оставили играта и стихчетата като предупреждение.

— Тая игра не може да бъде спечелена, Мат — Ноал се почеса по сбръчканата си брадичка.

— Точно това е идеята. Трябва да измамим.

— А може би трябва да опитаме сделка — подхвърли Том и поглади намазания си с восък мустак. — Те все пак са дали отговори на въпросите ти.

— Скапано отчайващи отговори — изсумтя Мат. Не беше пожелал да каже на Том и Ноал за въпросите си — все още не им беше казал какво бе попитал.

— Но *все пак* са отговорили — рече Том. — Звучи ми сякаш имат някаква сделка с Айез Седай. Ако знаехме какво Айез Седай са имали и змиите и лисиците са поискали — причината да са готови на сделка, — то навярно бихме могли да го разменим срещу Моарейн.

— Стига все още да е жива — мрачно подхвърли Ноал.

— Жива е — заяви Том и се загледа право напред. — Светлината дано да го даде. *Трябва* да е жива.

— Знаем какво искат — Мат се загледа в пламъците.

— Какво? — попита Ноал.

— Нас — отвърна Мат. — Вижте, те могат да виждат какво ще се случи. Направиха го на мен, направили са го на Моарейн, ако онова

писмо е някаква податка. Знаели са, че тя ще остави писмо за теб, Том. *Знаели* са го. И все пак са отговорили на въпросите й.

— Може да са били длъжни — рече Том.

— Да, но не са длъжни да отговорят еднозначно — каза Мат. — С мен не го направиха. Отговорили са, като са *знаели*, че тя ще се върне при тях. И ми дадоха каквото ми дадоха, като са знаели, че аз също ще бъда притеглен обратно. Те ме искат. Искат нас.

— Не го знаеш със сигурност обаче — Том остави халбата на пода между краката си и извади лулата си. Вдясно от Мат няколко мъже подвикваха весело над игра на зарове. — Те може да отговарят на въпроси, но това не означава, че знаят всичко. Може да е като айезседайско прорицание.

Мат поклати глава. Съществата бяха натикали спомени в главата му. Допускаше, че са спомени на хора, докосвали кулата или влизали в нея. Аелфините и Еелфините притежаваха тези спомени и, да го изгори дано, сигурно притежаваха и неговите. Възможно ли бе да го наблюдават, да виждат през очите му?

Отново съжали за медальона си, макар че нямаше да му свърши никаква работа срещу тях. Те не бяха Айез Седай — не прибегваха до преливането.

— Те *наистина* знаят безброй неща, Том. Наблюдават. Няма да ги изненадаме.

— Кое то ги прави трудни за надвиване значи — Том разпали лулата си. — Не можем да спечелим.

— Освен ако не нарушим правилата — повтори Мат.

— Но те ще знаят какво правим — отвърна Том, — ако това, което казваш, е вярно. Тъй че трябва да се пазарим с тях.

— А какво казва Моарейн, Том? В онова писмо, дето го четеш всяка нощ.

Том пуфна с лулата и вдигна разсеяно ръка към джоба си, където пазеше писмото.

— Казва да помним каквото знаем от играта.

— Тя знае, че няма начин да спечелим, ако се пазарим с тях — рече Мат. — Никакви размени, Том, никакви сделки. Влизаме с бой и не напускаме, докато не я получим.

Том се поколеба за миг, после кимна. Лулата му задимя.

— Кураж да укрепи — каза Ноал. — Е, имаме достатъчно от него, с късмета на Мат.

— Не си длъжен да участваш в това, знаеш го, Ноал — рече Мат. — Няма защо да рискуваш.

— Идвам с вас — отвърна Ноал. — Виждал съм много места. Повечето места всъщност. Но това никога — помълча за миг. — Просто трябва да го направя. И толкова.

— Добре тогава — въздъхна Мат.

— Огън да изгори — каза Ноал. — Какво имаме?

— Фенери и факли. И малко от ония огнени пръчки от Алудра, тъй че можем да ги запалим. Още няколко изненади от нея също.

— Огнени пръчки ли? — попита Ноал.

— И няколко от ония избухващи цилиндри, дето ги използвахме срещу сеанчанците. Нарича ги гърмящи пръчки.

Том подсвирна.

— Разрешила е да вземеш от тях?

— Две. Когато я запознах с договорката ни с Елейн, беше готова да ми даде почти всичко, което поискам — Мат се намръщи. — Искаше и тя да дойде, за да ги запали. Лично! Да ме изгори дано, тежък спор беше. Но имаме доста нощни цветя — подритна торбата до стола си с ботуш.

— Носиш ги с тебе? — възкликна Том.

— Да са ми подръка — каза Мат. — Даде ми ги едва днес. Няма да избухнат току-така, Том. Това не става много често.

— Ами поне ги дръпни по-далече от камината! — каза Том, погледна лулата си, изруга и дръпна стола си на няколко педи понастрани от Мат.

— След това „музика да замае“ — каза Ноал.

— Осигурил съм ни най-различна — увери ги Том. — Ще си взема лютнята и флейтата, но намерих и няколко малки барабана и цимбали. Човек може да си ги върже на крака и да ги удря с ръка. Освен това купих и още една флейта — погледна Мат накриво. — Простичка, за хора с дебели и мудни пръсти.

Мат изсумтя.

— И накрая: „желязо да свърже“ — каза Ноал и дръпна по пода своята си торба. Тя леко издрънча, когато я отвори, и оранжевата светлина на огнището се отрази от съдържанието ѝ. — Комплект

метателни ножове за всеки от нас и два къси меча. Всичко от чисто желязо, никаква стомана. Взех и няколко вериги, и желязна пранга, която да се стегне за долния край на копието на Мат. Може да наклони тежестта му обаче.

— Ще я взема — каза Мат.

Ноал завърза торбата си. Поседяха още малко пред огъня. В известен смисъл нещата, които бяха събрали, бяха илюзия. Начин да се уверят, че *все пак* правят нещо като подготовка.

Но Мат помнеше онези изкривени места отвъд порталите, онези ъгли, които не бяха както трябва, онзи неестествен пейзаж. Съществата се наричаха „змии и лисици“, защото се опълчваха на всякаво стандартно описание.

Онова място бе друг свят. Приготовленията, които правеше с Том и Ноал, можеше да помогнат, но можеше също тъй да се окажат безсмислени. Нямаше как да се разбере, докато не стъпеха в онази кула. Все едно да не знаеш дали имаш подходящата противоотрова, докато оставяш змията да впие зъби в ръката ти.

Най-сетне пожела лека нощ на двамата. Ноал искаше да се върне в лагера на Бандата, който беше едва на десет минути езда от града. Том тръгна с него. Взеха пълната с нощни цветя торба на Мат — макар и двамата да изглеждаха готови по-скоро да носят торба, пълна с паяци.

Мат окачи меча си на колана над палтото, взе си кривака и се запъти към своя хан. Не стигна направо там обаче и по някое време се усети, че обикаля безцелно по улички и улици. Покрай сградите бяха изникнали съборетини и палатки — градът извън града се разрастваше покрай градските стени и ръката на закона бе слаба и безпомощна.

Миришеше на скорошен дъжд, но това напоследък се случваше често. Искаше му се да се излее на буря или да вземе най-после да се разчисти. Имаше чувството, че въздухът е затаил дъх в очакване на нещо. Удар, който така и не пада, камбана, която така и не звънва, зарове, които така и не спират да се въртят. Също като онези, които трополяха в главата му.

Опипа писмото на Верин в джоба си. Щяха ли да спрат заровете, ако го отвореше? Може би беше за голама. Ако не си върнеше скоро медальона от Елейн, съществото сигурно щеше да го намери и да му изтръгне вътрешностите.

Кръв и пепел. Дося му се да иде някъде да се напие, да забрави кой е — и за кого го *взимат* — поне за известно време. Но ако се напиеше, сигурно щеше, без да иска, да разкрие лицето си. Може би да се разприказва кой е всъщност. Никога не знаеш какво ще направи човек, когато е пиян, дори ако този човек си самият ти.

Мина през градските порти и навлезе в Новия град. Въздухът взе да се замъглява от нещо, което не беше съвсем дъжд, сякаш небето се беше вслушало в сърдитото му мърморене и бе решило да позволи да го блисне с малко кихавица.

„Чудесно — помисли си Мат. — Просто скапано чудесно.“

Скоро каменната настилка на улиците се намокри от не-дъжда и уличните лампи светнаха с топки сива мъгла. Мат се присви. С шала, все още покриващ лицето му, приличаше на някой проклет айилец. Не му ли беше прекалено топло само допреди малко?

Гореше от нетърпение също като Том да отиде и да намери Моарейн. Тя бе объркала живота му, но Мат все пак ѝ беше задължен. По-добре да живее в тази бъркотия, отколкото да е заклещен в Две реки и да живее скучен живот, без да съзнава колко е скучен. Мат не беше като Перин, който беше бленувал да напусне Две реки още преди да е стигнал и до Бейрлон. Образ на Перин блесна в главата му и Мат го разпръсна набързо.

Ами Ранд? Мат го видя да седи на изящен стол, забил очи в пода пред себе си в тъмна стая, с един самотен мъждукащ светилник. Изглеждаше похабен и капнал от умора, с широко отворени очи и мрачно лице. Мат тръсна глава, за да разпръсне и този образ. Горкият Ранд. Сигурно сега си мислеше, че е проклет черен пор или някакъв съсел и дъвче шишарки. Но сигурно съсел, който иска да си живее в Две реки.

Не, Мат не искаше да се върне. Нямаше Тюон в Две реки. Светлина, добре, трябваше да измисли все пак какво да прави с Тюон. Но не искаше да се отърве от нея. Ако тя все още беше с него, щеше да я остави да го нарича Играчка, без да негодува. Е, не много поне.

Първо Моарейн. Само да можеше някак да знае малко повече за Аелфините, Еелфините и проклетата им кула. Никой не знаеше за нея, никой не разправяше нещо повече от легенди, никой нямаше нещо полезно да каже...

Никой освен Биргит. Мат спря наред улицата. Биргит. Тя беше тази, която каза на Олвер как да влязат в кулата. Откъде го знаеше?

Изруга се, че е последен глупак, и зави към Вътрешния град. Улиците се опразниха от движението, задръстило ги преди да започне почти-дъждът. Скоро Мат изпита чувството, че целият град е негов, дори уличните джебчий и просящите се бяха изпокрили.

По някаква причина това изопна нервите му повече, отколкото докато го зяпаха. Не беше естествено. Някой поне трябваше проклето да го дебне, поне за да види струва ли си да го обере. Отново съжали за медальона си. Какъв глупак, да го даде така. По-добре да си беше отрязал ръката и да я предложи на Елейн за отплата! Дали голамет беше някъде в тъмното наоколо?

Трябваше да има катили по улиците. Градовете бяха пълни с тях. Беше едно от скапаните *задължителни неща* за един град. Градски съвет, няколко хана и кръчми — и няколко типа със зли муцуни, чието единствено желание е да те повъргалат в калта и да похарчат парите ти за пиене и жени.

Прекося някакъв площад и се запъти през Зидарската порта към Вътрешния град: мокрият от дъжда бял каменен свод почти сияеше на призрачната светлина на прозиращата през облаците луна. Кривакът му зачатка по каменната настилка. Стражите на портата се бяха присвили в наметалата си. Като статуи. Все едно изобщо не бяха хора. Цялото място приличаше на проклетата гробница.

Малко след портата подмина една странична уличка и забави крачка, разколебан. Стори му се, че зърна вътре няколко скрити в сенките фигури. От двете страни се издигаха високи сгради, великолепна огиерска направа. От вътрешността на уличката се чу пышкане.

— Грабеж ли? — промълви Мат облекчено.

Откъм уличката надникна изгърбена фигура. Лунната светлина огря непознатия — с тъмни очи и с дълго наметало. Сякаш се стъписа, като видя застаналия пред него Мат. Посочи с дебелопръстата си ръка и трима от приятелите му запристъпваха към него.

Мат се отпусна и избърса дъждовната вода от челото си. Значи *все пак* имаше улични разбойници навън тази нощ. Какво облекчение. Беше се уплашил за нищо!

Един от катилите замахна с кривак. Мат носеше късия меч на дясното си бедро нарочно открито. Разбойникът ухапа въдицата, решил, че ще посегне да го извади.

Вместо това Мат бързо надигна кривака си и перна крака му. Разбойникът се олюля и Мат го фрасна по главата. Той изпъшка и падна в краката на едното от приятелчетата си.

Мат отстъпи назад, стовари кривака върху главата на втория и той се строполи върху първия. Третият катил погледна назад към главатаря им, който държеше за яката някакъв дългурест мъж, едва видим в сенките. Мат се възползва от момента, прескочи двамата изпаднали в несвяст крадци и замахна по третия.

Разбойникът вдигна тоягата да опази главата си, но Мат натресе кривака в крака му. След това го завъртя, отби немощното парирание и го шибна през лицето.

Измъкна небрежно един от ножовете си и го метна по главатаря на бандата, докато връхлиташе към него. Мъжът изгъркори, олюля се в дъжда и ръцете му се вкопчиха в ножа, забит в гърлото му. Другите Мат щеше да остави в безсъзнание — горките глупаци, може би това щеше да им е за урок и да ги направи свестни хора.

Отдръпна се настрана, докато главатарят се олюляваше и накрая се свлече върху тримата си приятели. Мат го изрита, изтръгна ножа си и го почисти. Накрая погледна жертвата на грабежа и каза:

— Приятно ми е да се запознаем.

— Ти... ти ли...? — заекна мъжът.

— Че кой друг — отвърна Мат. — Мислех, че крадците ги няма тая нощ навън. Град без крадци, ами че то е все едно нива без плевели. А като няма плевели, за какво ти е селянин? Скапано негостоприемно, казвам ти.

Спасеният залитна към него на разтрепераните си крака. Казаното от Мат като че ли го обърка, но той се окопоти и му стисна ръката.

— Благодаря ти! Безкрайно ти благодаря — на смътната лунна светлина Мат успя да открие широко лице с изпъкнали горни зъби.

Мат сви рамене, пусна кривака на земята, разви подгизналия си шал и започна да го изстискава.

— На твое място не бих тръгнал нощем самичък, приятел.

Мъжът примижа към него в тъмното.

— Ти! — почти изцвърча гласът му от изненада.

Мат простена.

— Кръв и проклета пепел! Не мога ли да отида някъде, без да...

Млъкна, щом мъжът скочи към него и под лунната светлина блесна кама. Мат изруга и замахна с шала. Камата удари него вместо да се забие в корема му и Мат бързо изви ръцете си и усука ножа на убиеца в плата.

Мъжът изръмжа от безсилие, а Мат пусна шала, бързо извади два ножа, по един във всяка ръка, и ги хвърли по рефлекс. Поразиха убиеца в очите. Един във всяко око. Светлина! Не се беше целил в очите.

Мъжът се свлече върху мокрия паваж.

Мат вдиша дълбоко и издиша.

— Майчино мляко в чаша! *Проклето* майчино мляко! — награби кривака, огледа се бързо, но улицата беше пуста — Аз те спасих бе! Спасих те, а ти искаш да ме намушкаш?

Коленичи до трупа. След това, мрачно уверен какво ще намери, отвори кесията на мъжа. Извади две монети — златни монети — и сгънат лист. Разгъна го и лунната светлина разкри лицето му на листа. Мат го смачка и го пхна в джоба си.

По един във всяко око. По-добро, отколкото заслужаваше той проклетник. Мат върза отново шала си, прибра ножовете и излезе на улицата. Съжаляваше, че не бе оставил убиеца на съдбата му.

Биргит се бе облегнала на една мраморна колона и гледаше как Елейн се забавлява с вечерното представление на „играчите“. Групи като тази, разиграващи истории, бяха станали много популярни в Кайриен, а сега се опитваха да постигнат същия успех и в Андор. Една от залите на двореца, където се представяха бардове, беше приспособена, за да могат играчите да показват историите си.

Биргит поклати глава. Каква полза да се разиграват измислени истории? Защо човек сам да не *преживее* няколко истории? Освен това винаги щеше да предпочете да послуша бард. Дано тази мода да се гледат „играчи“ да заглъхнеше бързо.

Точно тази история пресъздаваше трагичната женитба и смърт на принцесата Валишен, убита от зверове на Сянката. Биргит беше запозната с баладата, която играчите бяха приспособили за разказа си.

Всъщност пееха части от нея по време на представлението. Беше забележително, колко малко се бе променила песента през годините. Няколко различни имена, няколко различни ноти, но като цяло същата.

Също като собствените ѝ животи. Повтарящи се отново и отново, макар и с малки различия. Понякога беше войник. Понякога — скитаща из горите жена, без никаква военна подготовка. Един-два пъти се беше оказвала пълководец, за жалост. Точно тази работа щеше да предпочете да остави за някой друг.

Помнеше, че е била бранител, благороден крадец, знатна дама, убиец и спасител. Но не помнеше да е била Стражник някога. Непознатото в тази длъжност не я притесняваше. През повечето си животи не беше знаела каква е била преди. Това, което можеше да извлече от предишните си животи, беше облага, да, но нямаше право на тези спомени.

Това не пречеше сърцето ѝ да се къса всеки път, щом някой от тези спомени заглъхнеше. Светлина! Щом *не можеше* да бъде този път с Гайдал, не можеше ли поне да го *помни*? Сякаш самата Шарка не знаеше какво да прави с нея. Беше вкарана насила в този живот, избутвайки други нишки настрана, за да заеме неочаквано място. Шарката се опитваше да я втече в себе си. Какво щеше да стане, когато всички онези спомени заглъхнеха? Щеше ли да помни как се събужда като голям човек без никакво минало? Тази мисъл я ужасяваше така, както не можеше да я ужаси никое бойно поле.

Кимна на една от гвардейките, Кайла Бент, и тя мина покрай задния ред на импровизирания театър и отдаде чест.

— Е? — попита Биргит.

— Нищо за докладване — отвърна червенокосата Кайла. — Всичко е наред — беше мършава и много лесно бе свикнала да носи панталоните и палтото на гвардейка. — Поне всичко е толкова наред, колкото може да е, докато трябва да изтърпим „Смъртта на принцеса Валишен“.

— Стига си се оплаквала — рече Биргит и едва се сдържа да не потръпне, когато „дивата“ — така я наричаха играчите — подхвана една особено писклива „ария“ — така пък наричаха песен, изпълнявана „соло“. Защо трябваше да имат толкова много нови имена за старите неща? — Би могла да се окажеш патрулиращата навън в дъжда.

— Тъй ли? — попита жадно Кайла. — Защо не ми го каза по-рано? Може да ме удари мълния. Това ще е за предпочитане.

— Връщай се на обиколките си — изсумтя Биргит.

Кайла отдаде чест и тръгна. Биргит отново се обърна към театъра и се подпря на колоната. Може би трябваше да си вземе восък да си запуши ушите. Погледна към Елейн. Кралицата седеше спокойна и съдържана и наблюдаваше играта. Понякога Биргит се чувстваше повече като бавачка, отколкото като телохранител. Как пазиш жена, която понякога изглежда толкова решена да се остави да я убият?

И все пак Елейн също беше и много способна. Като тази нощ. Беше успяла по някакъв начин да убеди най-яръстната си съперничка — Елориен — да присъства на представлението. Последното ѝ заминаване от двореца бе толкова скандално, че Биргит не бе очаквала да се върне, освен във вериги. И все пак ето, че беше тук. Това наемкваше за политическа маневра от страна на Елейн, с трийсет стъпки по-ловка от всичко, за което Биргит можеше да се сети.

Тя поклати глава. Елейн *наистина* беше кралица. Въпреки цялата си вятърничавост. Щеше да е добра за Андор. Стига Биргит да можеше да опази златокосата ѝ глава да не падне от шията ѝ.

След още малко изтърпяно пеене Кайла се приближи отново. Биргит се изправи, обзета от любопитство, като видя забързаната ѝ походка.

— Какво? — попита тихо.

— Изглеждаш отегчена — прошепна Кайла, — тъй че реших да ти докладвам. Нарушение при Сливовата порта — това беше източният вход към двореца. — Някой се опитал да се промъкне вътре.

— Поредният просяк, дошъл за трохи ли? Или шпионин на някое от лордчетата, надявал се да подслуша нещо?

— Не знам — отвърна Кайла. — Чух го от трета ръка, от Калисон, когато подминахме един патрул. Каза, че гвардейците са го задържали под арест при портата.

Биргит погледна играчите. Като че ли предстоеше да започне поредното соло.

— Поемаш командата тук и приемаш докладите. Аз ще изляза да се поразтъпча и да проверя за това нарушение.

— Донеси ми восък да си запуша ушите, като се върнеш, става ли?

Биргит се изкикоти и излезе в облицования в бяло и червено дворцов коридор. Макар да имаше гвардейци и гвардейки с допълнителни лъкове по коридорите, самата тя носеше меч, защото един опит за покушение най-вероятно щеше да премине в ръкопашен бой.

Забърза по коридора, като пътъм поглеждаше навън през прозорците. Ситният ръмеж се усилваше в истински дъжд. Съвсем потискащо. На Гайдал щеше да му хареса това време. Обичаше дъжда. Понякога се беше шегувала с него: казваше му, че ръмежът отива на лицето му, прави го по-малко плашещо за децата. Светлина, колко ѝ липсваше този човек!

Най-прекият път до Сливовата порта беше през слугинските жилища. На много места това щеше да означава навлизане в сектор от зданието, който е по-невзрачен, предназначен за по-незначителни хора. Но тази сграда бе построена от огиерите, а те имаха особено виждане за такива неща. Мраморната украса тук бе също толкова великолепна, колкото навсякъде другаде, с мозайки от малки плочки в червено и бяло.

Стаите, макар и малки според кралските стандарти, все пак бяха достатъчно големи, за да поберат цяло семейство. Биргит обикновено предпочиташе да се храни в просторната трапезария на слугите. В четири големи камини прашеше огън, за да надвие потискащия нощен студ, и свободни от дежурство слуги и гвардейци се смееха и си бърбеха. Според някои човек можеше да оцени един монарх по това как се отнася към тези, които му служат. Ако това беше вярно, то дворецът на Андор бе планиран така, че да поощри най-доброто в своите кралици.

Биргит с неохота подмина съблазнителните миризми на храна и излезе в дъжда. Студът не беше хаплив. Просто неприятен. Придърпа качулката на наметалото си и тръгна по мокрите каменни плочи на двора към Сливовата порта.

В караулното я посрещна плешивият мустакат Реналд Мейсър, дежурният сержант, як мъж със спокоен нрав. Биргит винаги беше мислила, че трябва да е в някой дюкян и да прави обувки. Но гвардията приемаше всякакви типове, а надеждността често бе по-важна от умението с меч.

— Капитан-генерале! — възкликна той, щом отвори вратата. — Какво правите тук?

— Мокря се — сопна се тя.

— Олеле! — той се отдръпна, за да й направи път да влезе.

Около една маса седяха трима гвардейци и хвърляха зарове, до тях отворената печка гълташе цепеници и топлеше чай. На зарове с войниците играеше и някакъв жилав мъж с черен шал, увит почти до носа му. Облеклото му беше опърпано, главата покрита със сплъстена мокра кафява коса, щръкнала във всички посоки. Две кафяви очи се стрелнаха към Биргит над шала и мигом се отместиха.

Биргит смъкна наметалото си и изтръска дъждовната вода.

— Това е вашият нарушител, предполагам?

— Ами, да — отвърна сержантът. — Вие как чухте за това?

Тя изгледа нарушителя.

— Опитал се е да се промъкне на дворцовия терен, а вие играете на зарове с него?

— Ами, милейди...

— Не съм лейди. — „Не и този път поне.“ — Изкарвам си сама прехраната.

— Тъ, да — продължи Мейсър. — Ами, той си предаде меч с охота и *наистина* не изглежда опасен. Просто още един просяк, дошъл за трохи от кухните. Съвсем мил човек. Рекохме да го пуснем да се стопли, преди да го пратим отново навън в това време.

— Просяк? С меч?

Сержант Мейсър се почеса по главата.

— Вярно, това *наистина* е малко странно.

— С този свой чар би могъл да свиеш шлема на генерал на бойното поле, а, Мат? — рече тя.

— Мат ли? — отвърна той. — Нещо си се объркала, мила жено. Името ми е Гарард, обикновен просяк съм, с много интересно минало, ако искаш да чуеш за...

Тя го изгледа строго.

— О, скапана пепел, Биргит — измрънка той и смъкна шала от лицето си. — Искях само да се постопя.

— И да обереш хората ми.

— Една приятелска игра никога не вреди на човек — каза Мат.

— Освен ако е с теб. Виж, защо *все пак* се промъкваш в двореца?

— Много проклета работа ми отне, докато влязох предния път — отвърна Мат и се изправи в стола си. — Помислих си, че мога да я пропусна този път.

Сержант Мейсър гледаше ококорено Биргит.

— Познавате ли този мъж?

— За съжаление. Можете да го освободите под моя охрана, сержант. Ще се разпоредя да се погрижат добре за господин Каутон.

— Господин Каутон ли? — попита един от мъжете. — Имате предвид Принца на Гарваните?

— Ох, да му се не види... — измърмори Мат, докато ставаше и вдигаше „тояжката“ си. — Много благодаря — каза сухо на Биргит и си навлече палтото.

Тя си заметна наметалото и отвори вратата, докато един от гвардейците подаваше на Мат меча му с колана. Откога Мат носеше къс меч? Сигурно за да отклони вниманието от кривака.

Двамата излязоха под дъжда и Мат затегна колана с меча.

— Принц на Гарваните, а? — попита тя.

— Не искам да говоря за това.

— Защо не?

— Защото бездруго ставам вече скапано прекалено известен и е опасно за мен, затова.

— Почакай само славата да те последва през поколенията — рече тя, погледна към небето и примигна, щом една дъждовна капка я перна право в окото.

— Хайде да ходим да награбим халбите — рече Мат и тръгна към портата.

— Чакай. Не искаш ли да се видиш с Елейн?

— Елейн ли? Кръв и пепел, Биргит, дойдох да говоря с теб. Защо мислиш, че се оставих на ония стражи да ме хванат? Искаш ли да пием, или не?

Тя се поколеба, после сви рамене. След като бе поставила на дежурство Кайла на свое място, официално бе излязла в почивка. Знаеше една доста прилична кръчма само на две улици от двореца.

— Добре — Биргит махна на стражите и поведе Мат по дъждовната улица. — Но ще трябва да си взема мляко или чай вместо ейл. Не сме сигурни дали пиенето на Стражника може да е лошо за бебетата или не — усмихна се, щом си представи как след

представлението Елейн говори на съюзниците си пияна. — Макар че ако ѝ завъртя главата, може да е добро отмъщение за някои неща, които ми направи.

— Не знам защо позволи да те обвърже преди всичко — каза Мат. Улицата бе почти празна и осветената кръчма напред изглеждаше подканяща.

— Нямах думата по въпроса — отвърна тя. — Но не съжалявам. Ти наистина ли се вмъкна в двореца, за да се срещнеш с мен?

— Имам няколко въпроса.

— За какво?

Той отново омота нелепия шал около лицето си. Беше скъсан по средата, забеляза Биргит.

— За разни неща, които знаеш само ти.

Мат беше един от малцината, които знаеха коя всъщност е тя. Едва ли имаше предвид...

— Не — отсече тя. — Не искам да говоря за това.

— Кръв и пепел, Биргит! *Трябва* ми информация. Хайде, заради старото ни приятелство.

— Разбрахме се да си пазим тайните.

— И аз не дрънкам за твоите — бързо отвърна Мат. — Но виж, има го тоя проблем.

— Какъв проблем?

— Кулата Генджей.

— Това не е проблем — каза тя. — Стоиш настрана от нея.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. Това е една проклета *сграда*, Мат. Не може просто да те подгони.

— Много смешно. Виж, би ли ме изслушала поне, на халба? С, въ, мляко. Аз черпя.

Тя се спря за миг, после въздъхна.

— Скапано вярно, ти черпиш.

Гостилница „Голямото скитане“ беше претъпкана повече от обичайното заради дъжда. Гостилничарят обаче беше приятел на Биргит и нареди на пазача да изхвърли пияния, захъркал в едно от сепаретата.

Тя му подхвърли една монета за благодарност и той ѝ кимна с грозната си глава — липсваха му няколко зъба, едно око и повечето от

косата, обаче пак беше най-хубавият мъж в кръчмата. Биргит вдигна два пръста да поръча пиене — той знаеше, че напоследък пие само мляко — и махна на Мат към сепарето.

— Май не бях виждал по-грозен човек от тоя гостилничар — каза Мат, докато сядаха.

— Не си живял достатъчно дълго — отвърна тя, облегна се на стената и качи ботушите си на масата. Мат седна малко встрани от тях. — Ако Снерт беше няколко години по-млад и ако някой се беше сетил да му счупи носа на няколко места, можеше да си помисля за него. Има чудесни гърди, хубави и обрасли с къдрави косъмчета. Страшно е приятно да заровиш пръсти в тях.

Мат се ухили.

— Споменава ли съм ти някога колко е шантаво да пиеш с жена, която приказва така за мъже?

Тя сви рамене.

— Генджей. Защо в името на Ушите на Нормад искаш да ходиш там?

— Чи и уши? — попита Мат.

— Няма значение. Отговори ми.

Мат въздъхна и взе небрежно халбата си от слугинчето, което му я поднесе. Нетипично за него, пропусна да го плесне по задника, въпреки че все пак го изгледа похотливо, докато се отдалечаваше.

— Проклетите змии и лисици държат едно скъпо за мен лице — рече той, смъкна малко шала и удари яка глътка.

— Остави го това лице. Не можеш да го спасиш, Мат. Щом е било толкова глупаво да влезе в селението им, значи не е лице, а тъп задник. И си заслужава да го спраскат.

— Жена е — каза Мат.

„Аха — помисли Биргит. — Проклет глупак. Героичен, но все пак глупак.“

— Не мога да я оставя — продължи Мат. — Задължен съм й. Освен това един мой добър приятел ще влезе все едно дали аз го искам, или не. *Трябва* да помогна.

— Значи ще ви задържат и тримата — каза Биргит. — Виж, ако влезете през порталите, ще сте заклещени от договорите. Те ви предпазват в известна степен, но също така ви ограничават. Изобщо няма да стигнете до нещо полезно, ако влезете през един от сводовете.

— А ако влезеш по другия начин? — попита Мат. — Ти каза на Олвер как да отвори кулата.

— Защото му разказвах приказка за приспиване! Светлина, изобщо не помислих, че вие, тъпацы, ще се *опитате* да влезете!

— Но ако все пак влезем така, можем ли да я намерим?

— Може би — отвърна Биргит. — Но няма. Договорите няма да са в сила, тъй че Аелфините и Еелфините може да ви пуснат кръв. Обикновено човек трябва да се притеснява само от хитрините с ями и възжета, тъй като те не могат да... — млъкна и го погледна. — Тебе там ли те бесиха все пак?

Мат се изчерви и заби поглед в питието си.

— Би трябвало да сложат някаква проклета табела на ония входи. „Тука бесят“ например.

Биргит изсумтя. Бяха говорили за спомените, които имаше Мат. Би трябвало да се е сетила и сама.

— Ако влезеш по другия начин, вероятно също ще го опитат. Проливането на кръв във владението им може да има странни ефекти. Ще се опитат да счупят кокалите ти с падане или да те упоят и приспят. И *ще* спечелят, Мат. Това е техният свят.

— А ако измамим? — попита той. — Желязо, музика, огън.

— Това не е мамене. Това е да си умен. *Всеки* с малко пипе в главата, който влезе в кулата, ги носи тия неща. Но само един от хиляда успява да излезе, Мат.

Той се поколеба, после извади от джоба си шепа монети.

— Какъв според теб е шансът, че ако ги хвърля тези, всички ще паднат на ези? Едно на хиляда?

— Мат...

Той ги метна високо над масата. Изсипаха се на дъжд и се пръснаха по масата. Нито една не отскочи и не се изтъркаля на пода.

Мат изобщо не ги погледна. Гледаше Биргит в очите, докато те се въртяха, потреперваха и спираха. Биргит погледна към тях. Повече от двайсет монети. Всички паднаха на ези.

— Едно на хиляда е добър шанс — каза Мат. — За мен.

— Кръв и пепел. Лош си като Елейн! Не разбираш ли? Стига само едно погрешно хвърляне. Дори и ти не улучваш понякога.

— Ще поема риска. Да ме изгори дано, Биргит. Знам, че е глупаво, но ще го направя. Откъде знаеш толкова много за кулата,

между другото? Била си вътре, нали?

— Да — призна тя.

Мат я изгледа самотоволно.

— Е, *ти* си се върнала! Как успя?

Тя се поколеба. Отпи глътка и изсумтя:

— Тази легенда май не е оцеляла.

— Аз поне не я знам.

— Влязох, за да ги помоля да спасят живота на любимия ми — каза тя. — Стана след битката на хълмовете Лапойнт, където предвождахме бунта на Бучанер. Гайдал беше ранен ужасно. Удар в главата, заради който губеше разсъдъка си. Забравяше кой е. Късаше ми сърцето, тъй че го отнесох в кулата да бъде Изцерен.

— И как се измъкна? — попита Мат. — Как ги надхитри?

— Не се измъкнах — промълви Биргит.

Мат замръзна.

— Еелфините изобщо не го Изцериха — продължи тя. — Убиха и двама ни. Не оцелях, Мат. Това е краят на точно тази легенда.

Той се смълча. Накрая отрони:

— О. Е, доста тъжна история значи.

— Не може всички да свършват с победа. Все едно, двамата с Гайдал не се справяхме много добре с щастливия край. По-добре за нас да изгорим в слава — направи гримаса, щом си спомни едно прераждане, когато двамата с него бяха принудени да остарееят заедно, в мир. Най-досадният живот, който изобщо бе познавала, макар че тогава — без да знае за по-величавите си присъствия в Шарката — бе доста щастлива с него.

— Е, аз все пак отивам — каза Мат.

Биргит въздъхна.

— Не мога да дойда с теб, Мат. Не мога да напусна Елейн. Нейната страст към смъртта е голяма колкото твоята гордост и съм твърдо решена да се погрижа да оцелее.

— Не очаквам да дойдеш — бързо отвърна Мат. — Да ме изгори дано, не моля за това. И... — изведнъж се намръщи. — Страст към смъртта, голяма колкото моята какво?

— Все едно — отвърна тя и отпи от млякото. Имаше слабост към млякото, макар да не казваше на хората за това. Разбира се, щеше да е щастлива, когато щеше да може да пие отново. Липсваха ѝ пенливите

напитки на Снерт. Харесваше гадната бира също както харесваше грозни мъже.

— Дойдох при тебе, защото имам нужда от помощ — каза Мат.

— Какво повече има да се каже? Взимаш желязо, огън и музика. Желязото ще ги нарани, ще ги отблъсне, ще ги задържи. Огънят ще ги изплаши и убие. Музиката ще ги замае. Но ще откриеш, че огънят и музиката стават все по-малко ефикасни, колкото по-дълго ги използваш.

— Кулата не е място — продължи тя. — Тя е портал. Нещо като порта на кръстопътя между селенията им. Там ще намериш и едните, и другите, змиите Аелфини и лисиците Еелфини. Стига все още да действат заедно. Отношенията им са странни.

— Но какво *искат* те? — попита Мат. — От нас имам предвид. Защо ги интересуваме?

— Чувството — каза Биргит. — Точно заради това строят портали в нашия свят, затова ни примамват вътре. Хранят се с това, което чувстваме. Особено харесват Айез Седай, по някаква своя си причина. Може би вкусът на тези с Единствената сила е като на силна бира.

Мат потръпна.

— Вътрешността е объркваща — каза Биргит. — Стигането до нещо определено там вътре е трудно. Влизането през кулата вместо през арките ме постави в опасност, но знаех, че ако мога да стигна до онази голяма зала, ще мога да сключа сделка. Не получавах нищо безплатно, ако влезеш в кулата, между другото. Ще поискат нещо — нещо, което ти е скъпо. Но както и да е, аз измислих как да намеря голямата зала. Желязна прах, оставена след мен на пресечките, където минавах, за да знам къде съм била преди. Не можеха да я докоснат, виждаш ли, и... сигурен ли си, че никога не си чувал тази история?

Мат поклати глава.

— Беше популярна в тези краища — каза тя намръщено. — Преди стотина години.

— Май си обидена, че не я помнят.

— Беше хубава история.

— Ако оцелея, ще накарам Том да измисли проклета балада за това, Биргит. Кажи ми сега за прахта. Планът ти сработи ли?

Тя поклати глава.

— Все пак се изгубих. Не знам дали издухаха прахта по някакъв начин, или мястото е толкова огромно, че никога не повтарях стъпките си. Накрая се оказах заклещена, огънят ми догоря, лирата ми се счупи, тетивата ми се скъса, Гайдал в несвяст зад мен. Можеше да върви в някои дни, но в други беше твърде замаян, тъй че го дърпах на носилката, която бях взела.

— В някои дни? — каза Мат. — Колко време беше там?

— Имах провизии за два месеца — отвърна с гримаса Биргит. — Не знам колко още продължи, след като се свършиха.

— Проклетата пепел! — изруга Мат.

— Казах ти да не влизаш там. В случай, че стигнеш до приятелката си, никога няма да излезете. Можеш да бродиш недели наред вътре и никога да не завиеш надясно или наляво, да продължаваш все напред, да подминаваш коридор след коридор. Все едно. Голямата зала може да е на няколко минути от теб, ако знаеш коя посока да хванеш. Но непрекъснато ще я пропускаш.

Мат се вторачи в халбата си, сякаш съжаляваше, че не си е поръчал нещо по-силно.

— Премисли ли? — попита го тя.

— Не. Но когато излезем, Моарейн да гледа поне скапано да го признае това! Два месеца?! — той се намръщи. — Чакай. Ако двамата сте умрели вътре, как е излязла историята?

Тя сви рамене.

— Това така и не го разбрах. Може би някоя Айез Седай е прибягнала до въпросите им и е попитала. Всички знаеха, че съм влязла. Тогава ме наричаха Джетари Лунната танцьорка. *Сигурен* ли си, че изобщо не си чувал историята?

Той отново поклати глава.

Биргит въздъхна и се отпусна. Е, не *всяка* от приказките за нея можеше да живее вечно, но си беше мислила, че тази ще остане за поне няколко поколения.

Вдигна халбата да допие останалото мляко. Халбата така и не стигна до устата ѝ. Замръзна, щом усети жегване на чувство от Елейн. Гняв, ярост, *болка*.

Тупна халбата на масата, хвърли няколко монети, стана и изруга.

— Какво? — попита Мат, скочил и той на крака.

— Елейн. В беда е. Отново! Ранена е.

— Кръв и пепел! — изруга Мат, награби палтото и кривака си и двамата затичаха към изхода.

ГЛАВА 23

ЛИСИЧИ ГЛАВИ

Елейн въртеше между пръстите си странный медальон и оглеждаше лисичата глава на лицевата страна. Като с много тер-ангреали, беше трудно да се разбере точно що за метал е бил използван за направата му. Със сетивата на Таланта си подозираше, че е сребро. Само че медальонът вече не беше сребро. Беше нещо друго, нещо ново.

Главната певица на трупата „Театърът на щастливца“ продължаваше песента си. Беше красива, чиста и извисена. Елейн седеше на стол с възглавнички от дясната страна на залата, преустроена с издигнат подиум за играчите. Две гвардейки на Биргит стояха зад нея.

Залата беше сумрачна, осветена само от ред малки мъждукащи светилници, поставени зад синьо стъкло в ниши в стената. Синята светлина бе приглушена от горящите жълти фенери, подредени около предната страна на платформата.

Елейн едва обръщаше внимание на представлението. Често беше слушала „Смъртта на принцеса Валишен“ като балада и всъщност не виждаше смисъл към нея да се добавят думи и различни играчи, вместо просто да се накара един бард да свърши цялото нещо. Но беше любимата балада на Елориен, а и играчите се бяха прочули в Кайриен и съответно и в Андор.

Оттам и тази вечер. Елориен бе дошла по покана на Елейн. Навярно бе заинтригувана. Защо Елейн бе решила да я покани? Сигурно за да извлече някаква изгода. И така си беше. Но Елейн нямаше да го направи веднага. Нека Елориен първо се наслади на представлението. Беше очаквала политическа засада. Беше чакала Елейн да се приближи и да седне на един от столовете до нея, или може би да прати слуга с предложение.

Елейн не направи нито едното, нито другото. Просто седеше и оглеждаше тер-ангреала с лисичата глава. Беше сложна творба на

изкуството, въпреки че представляваше само парче метал. Можеше да *усети* сплитовете, с чиято помощ бе изработен. Сложността им далеч надхвърляше простотата на извитите сънни пръстени.

Правеше нещо погрешно, докато се опитваше да възпроизведе медальона. Носеше в кесийката си една от неуспешните си проби. Беше наредила да ѝ излеят копия, толкова точни в детайлите, колкото бижутерите ѝ можеха да постигнат, макар да подозираше, че не формата е важна. Количеството сребро като че ли беше, по някаква причина, но не и формата, придадена на среброто.

Доближаваше се. Копието в кесийката ѝ не действаше съвършено. По-слабите сплитове се отклоняваха от човека, който го държи, но много мощните не можеха да бъдат отклонени, незнайно защо. А още по-проблематичното беше, че не можеше да прелива, докато докосва копието.

Можеше да прелива, докато държи оригинала. Всъщност беше се изумила, когато откри, че държането на медальона изобщо не пречи на сплитовете ѝ. Бременността пречеше — това все още бе източник на разочарование за нея, — но *все пак* бе възможно да държи лисичата глава и да прелива.

Но не копието. Не го беше направила съвсем правилно. А за жалост, времето ѝ се изчерпваше. Мат скоро щеше да има нужда от този медальон.

Тя извади фалшификата, постави го на седалката до себе си, след което прегърна Извора и затъка Дух. Няколко от Родството, които наблюдаваха представлението на няколко седалки по-настрана, се озърнаха към нея, щом го направи. Повечето обаче бяха увлечени от песента.

Елейн се пресегна и докосна медальона. Сплитовете мигновено се разпаднаха и Изворът се отцеди от нея. Също като щит, поставен над нея.

Въздъхна, докато песента достигаше висините си. Копието бе толкова близо — и в същото време толкова разочаровашо. Никога не беше носила нещо, което да ѝ пречи да докосва Извора, дори и да предлагаше защита.

Все пак не беше съвсем безполезно. Можеше да даде едно копие на Биргит, може би, и на няколко от капитаните си гвардейци. Нямаше

да е добре да направи прекалено много копия обаче. Не и след като можеха да се използват ефикасно срещу Айез Седай.

А дали можеше например да даде едно от копията на Мат? Той така и нямаше да разбере, след като сам не можеше да прелива...

„Не“, помисли и потисна изкушението, преди да е успяло да излети твърде високо. Беше обещала на Мат да му върне медальона и щеше да го направи. Не някакво си копие, което не действа толкова добре. Пъхна двата медальона в джоба на роклята си. След като вече знаеше, че може да накара Мат да се раздели за мъничко с медальона си, сигурно щеше да може да го притисне да ѝ го даде отново. Макар че присъствието на голама в града все пак я тревожеше. Как да се справи с това нещо? Може би копия на медальона за всичките ѝ стражи не беше чак толкова лоша идея в края на краищата.

Песента свърши, последната висока нота угасна като трепкаща свещ. Дойде краят на пиесата, мъже с бели маски изскочиха от тъмното, блесна ярка светлина от нещо хвърлено в един от фенерите, а когато отново угасна, Валишен лежеше мъртва на сцената, червената ѝ рокля разстлана около нея като разлята кръв.

Публиката стана да ръкопляска. Повечето бяха Родственички, но имаше и неколцина поканени от Висшите тронове. Всички те бяха нейни поддръжници. Диелин бе тук, разбира се, както и младият Конайл Нортан, и също тъй младата — но дважд по-горда — Каталин Хевин.

Последната благородничка беше Силвейз Керен. Какво да каже за нея? Елейн поклати глава, пъхна фалшивата лисича глава в кесийката си и прибави вялото си ръкопляскане към това на другите. Играчите щяха да гледат нея. Ако не ги удостоеше с одобрението си, щяха да се терзаят цялата нощ.

След като и това приключи, Елейн тръгна към най-близката дневна, обзаведена с тапицирани столове с дебели облегалки за отпускане и непринудени беседи. От едната страна имаше тезгях със сервиращ слуга в безукорно чиста червено-бяла униформа. Стоеше с ръце зад гърба и изчакваше почтително, докато хората влизаха. Елориен я нямаше, разбира се — беше въпрос на елементарна учтивост гостът да изчака домакинят да се оттегли първи. Макар Елориен и Елейн да не бяха в никак добри отношения, нямаше да е добре да покаже лошо възпитание.

Скоро след като Елейн влезе, пълничката Елориен също се появи. Бъбреше с една от Родственичките, като показно пренебрегваше минаващите покрай нея Висши тронове. Разговорът ѝ звучеше принудено обаче. Вероятно беше очаквала изобщо да избегне дневната, но Елейн знаеше, че държи непременно да покаже, че не е променила отношението си към Дома Траканд.

Елейн се усмихна, но не се приближи към нея, а се обърна към влизащата в този момент Силвейз. Средна на ръст и фигура, синеоката девойка щеше да мине за хубавичка, ако не беше безизразното ѝ лице. Не безчувствено като на Айез Седай. Напълно безизразно. Понякога Силвейз като че ли си слагаше тази маска просто за показ. Но пък в други случаи бе издавала скрита дълбочина, дълбоко затаено лукавство.

— Благодаря за поканата ви, ваше величество — каза равнодушно Силвейз със смътно злокобен монотонен глас. — Беше изключително поучително.

— Поучително ли? — рече Елейн. — Надявах се да е било забавно.

Силвейз не отвърна. Погледна към Елориен и най-сетне издаде някакво чувство. Някаква ледена неприязън, от тази, която може да те накара да потръпнеш.

— Защо каните *нея*, ваше величество?

— Домът Керен също беше в раздор с Траканд някога — каза Елейн. — Често пъти тези, чиято вяност е най-трудна за спечелване, се оказват най-ценните, след като станат твои.

— Тя няма да ви поддържа, ваше величество — заяви Силвейз с все така твърде спокоен тон. — Не и след онова, което направи майка ви.

— Когато майка ми взе трона преди години — каза Елейн и хвърли поглед към Елориен, — казваха, че имало няколко Дома, над които изобщо не можела да надделее. И все пак надделя.

— И? Вие вече имате достатъчно подкрепа, ваше величество. Имате своята победа.

— Една от тях.

Другото остави неизказано. Имаше дълг на чест към Дома Тремейн. Спечелването на одобрението на Елориен не беше само въпрос на укрепване на Лъвския трон. Беше за да се затворят

пропастите, причинени от майка ѝ, докато бе под влиянието на Гебрил. Беше за да се възстанови доброто име на Дома ѝ, за да се поправят злините, които можеха да се поправят.

Силвейз нямаше да разбере това. Елейн бе научила за детството на горкото момиче. Тази нямаше да добави много към честта на един Висш трон. Силвейз като че ли вярваше само в две неща: власт и мъст. Докато подкрепяше Елейн и можеше да бъде насочвана, нямаше да бъде спънка. Но никога нямаше да е силата, съюзена с Дома Траканд, както беше Диелин.

— Как обслужва потребностите ви секретарят ми, ваше величество? — попита Силвейз.

— Съвсем добре, предполагам — отвърна Елейн. Дотук не бе произвел нищо ценно, макар че не му беше позволила да прави нищо драстично по време на разпитите си. Беше в задънена улица. Беше дебнала тази група от Черната Аджа сякаш цяла вечност. Накрая ги държеше в ръцете си... но какво бе направила с тях?

Биргит бе заловила пленничките живи уж за да може да бъдат разпитани и след това съдени от Бялата кула. Но това означаваше, че няма защо да говорят. Знаеха, че ги очаква екзекуция. Тъй че Елейн трябваше или да е готова да се пазари с тях, или да разреши на разпитващия да приложи изключителни мерки.

Една кралица *трябваше* да е достатъчно твърда, за да разреши тези неща. Или така поне бяха обяснявали учителите и възпитателите ѝ. Вината на тези жени изобщо не бе под съмнение и те вече бяха направили достатъчно, за да си заслужат смъртта десетократно. Елейн обаче не беше сигурна колко ниско е готова да падне самата тя, за да изтръгне тайните им.

А и щеше ли да свърши някаква работа това? Испан бе имала някакъв вид Принуда или клетви, които я обвързваха. Тези навярно имаха същото. Щяха ли да могат да разкрият нещо полезно? Само да имаше как да...

Поколеба се и не чу следващата забележка на Силвейз, понеже я споходи една мисъл. На Биргит нямаше да ѝ хареса. Биргит нищо не харесваше. Но Елейн бе усетила, че Биргит излиза от двореца, може би да обиколи постове навън.

— Моля да ме извиниш, Силвейз — каза тя. — Тъкмо си спомних, че трябва да свърша нещо веднага.

— Разбира се, ваше величество — отвърна момичето с равен, почти нечовешки глас.

Елейн се отдалечи от нея, след това бързо поздрави — и пожела приятна вечер — на другите. Конайл изглеждаше отегчен. Беше дошъл, защото се очакваше да дойде. Диелин си беше както винаги — вежлива и предпазлива същевременно. Елейн отбягна Елориен. Поздрави всички други по-важни особи в стаята и след като приключи, тръгна бавно към изхода.

— Елейн Траканд — извика зад нея Елориен.

Елейн спря и се усмихна вътрешно. Обърна се, заличила от лицето си всичко друго освен пресметливото любопитство.

— Да, лейди Елориен?

— Нима ме поканихте тук само за да ме пренебрегнете? — попита настойчиво жената от другия край на дневната.

Всички разговори спряха.

— Ни най-малко — отвърна Елейн. — Просто бях останала с впечатлението, че ще прекарате по-приятно, ако не ви принуждавам да общувате с мен. Тази вечер не беше предназначена за политически цели.

Елориен се намръщи.

— Добре, а за какво беше тогава?

— Да се насладим на една хубава балада, лейди Елориен — отвърна Елейн. — И може би за да ви припомни дните, когато често се забавлявахте в компанията на Дома Траканд — усмихна се, кимна леко и напусна.

„Нека да мисли над това“, каза си със задоволство Елейн. Елориен несъмнено бе чула, че Гебрил е бил един от Отстъпниците. Можеше и да не го вярва, но навярно щеше да си спомни годините, през които двете с Мургейз бяха показвали уважение една към друга. Трябваше ли няколко кратки месеца да са основание да се забравят години приятелство?

На стълбището видя Кайла Бент, една от капитаните на гвардейките на Биргит. Слабичката червенокоса жена си бърбеше сърдечно с двама гвардейци, които като че ли се надпреварваха да спечелят благоволението ѝ. Щом забелязаха Елейн, тримата се стегнаха в „мирно“.

— Къде отиде Биргит? — попита тя.

— Отиде да разследва едно нарушение при портите, ваше величество — каза Кайла. — Уведомиха ме, че не е било нищо сериозно. Онзи наемнически капитан, който дойде да ви посети порано, се опитал да се промъкне в района на двореца. Капитан Биргит го разпитва.

Елейн повдигна вежда.

— Имаш предвид Матрим Каутон?

Жената кимна.

— И тя го „разпитва“?

— Така чух, ваше величество — отвърна Кайла.

— Това означава, че са излезли навън да пият — въздъхна Елейн. Светлина, лош момент беше за това.

Или пък беше добър? Биргит не можеше да възрази на плана ѝ за Черната Аджа, ако беше навън с Мат. Елейн усети, че се усмихва.

— Капитан Бент, елате с мен — напусна театралните помещения и влезе в същинския дворец. Жената тръгна с нея, като махна на отряда гвардейки, застанали в коридора, да ги последват.

Елейн се усмихна наум и зараждава заповеди. Една от гвардейките затича да ги разнесе, макар да изглеждаше объркана. Елейн се запъти към покоите си и седна да помисли. Трябваше да действа бързо. Биргит беше в кисело настроение — можеше да го усети през връзката.

Скоро дойде един слуга, понесъл широко и дълго черно наметало. Елейн стана, заметна си го и посегна да прегърне Извора. Нужни ѝ бяха три опита! Кръв и пепел, да си бременна беше отчайващо понякога.

Запреде сплитове на Огън и Въздух около себе си, а с помощта на Огледалото на Мъглите се направи да изглежда по-висока и повнушителна. Донесе сандъчето си за бижута и извади малка костена статуетка на седяща жена, загърната в собствената си коса. С помощта на ангреала привлече в себе си толкова от Единствената сила, колкото посмя. За всяка способна да прелива, която я погледнеше, щеше да изглежда наистина внушителна.

Хвърли поглед през рамо към гвардейките. Явно бяха объркани, дори неволно бяха стиснали дръжките на мечовете си.

— Ваше величество? — попита Кайла.

— Как изглеждам? — каза Елейн и дръпна няколко сплита, за да направи гласа си по-дълбок.

Кайла се ококори още повече.

— Като оживял буреносен облак, ваше величество.

— Впечатляващо значи? — попита Елейн и трепна от опасното, нечовешко почти звучене на гласа си. Съвършено!

— Бих казала — отвърна мършавата гвардейка и се потърка с ръка по брадичката. — Макар че тези пантофки развалят ефекта.

Елейн погледна надолу и изруга, като видя розовата коприна. Запреди още и накара ходилата ѝ в пантофките да изчезнат. Сплитът щеше да създаде впечатлението, че се рее във въздуха, загърната в пулсиращо було от мрак, с наметалото и ивиците черен плат пърхащи около нея. Лицето ѝ бе напълно скрито в чернилката. За да подсили ефекта, сътвори и две смътно проблясващи точки червено там, където трябваше да са очите ѝ. Като въглени, излъчващи тъмнопурпурна светлина.

— Светлината да ни пази дано — прошепна една от гвардейките.

Елейн кимна. Сърцето ѝ заби по-бързо от възбуда. Не беше притеснена. Щеше да е в безопасност. Видението на Мин гарантираше това. Отново превъртя плана в ума си. Беше стабилен. Но имаше само един начин да го провери със сигурност.

Извърна сплитовете и ги затегна. След това се обърна към охраната си.

— Загасете светлините и останете съвършено неподвижни. Ще се върна скоро.

— Но... — почна Кайла.

— Това е заповед — отсече Елейн. — Длъжна си да се подчиниш.

Червенокосата се поколеба. Сигурно знаеше, че Биргит изобщо нямаше да позволи това да се случи. Но Кайла *не беше* Биргит, за щастие, така че се подчини и лампите бързо бяха угасени.

Елейн бръкна в джоба си, извади медальона с лисичата глава, истинския, и го стисна в шепата си. Пое си дълбоко дъх и отвори портал. Светлата ивица бе ярка в затъмнената стая; засия и ги окъпа в смътно сияние като лунна светлина. Отваряше се към друга стая, също толкова затъмнена.

Елейн пристъпи през портала и се озова в тъмницата на двореца, в една от килиите. В другия край, до грубата врата с малко прозорче, покрито с решетки, което пропускаше единствената светлина във влажната килия, беше коленичила жена. Вдясно от Елейн имаше малък нар, а отляво ведро вместо нощно гърне. Стаичката миришеше на плесен и човешки изпражнения, съвсем ясно се чуваше стържене на плъхове наблизко. Все пак изглеждаше твърде луксозна квартира за жената пред нея.

Елейн пресметливо бе избрала точно Чезмал. Жената като че ли бе имала някаква власт сред Черните и бе достатъчно силна, за да ѝ се кланят повечето от другите. Но също така ѝ се беше сторила поподатлива на страсти, отколкото логична, когато се беше срещнала с нея за последен път.

За щастие номерът действа. Чезмал се хвърли по очи върху покрития със слама под на килията и възкликна:

— Велика! Аз...

— Замълчи! — извика Елейн и гласът ѝ прогърмя.

Чезмал се присви и се огледа, сякаш очакваше пазачите отвън да нахлуят. Там трябваше да има Родственички, които да държат щита на Чезмал. Елейн ги усети. Никоя не влезе въпреки звука. Родственичките изпълняваха заповедите ѝ, колкото и странни да бяха.

— Ти си по-нищожна от плъх — каза Елейн с променения си глас. — Беше пратена, за да утвърдиш славата на Великия господар, но какво направи? Позволи да бъдеш пленена от тези глупачки, от тези деца?

Чезмал заплака.

— Аз съм прах, Велика. Аз съм нищо! Провалихме те. Моля те, не ме унищожавай!

— А защо не? — изръмжа Елейн. — Работата точно на твоята група беше белязана с провал след провал! Какво си направила, та да може да ме убеди да ти позволя да живееш?

— Убихме много от тези глупаци, които работят срещу Великия господар! — проплака Чезмал.

Елейн потръпна, а след това се стегна, сътвори бич от Въздух и изпердаши с него жената по гърба. Не беше повече, отколкото си заслужаваше.

— Ти? Ти нямаш нищо общо с тяхната смърт! За глупава ли ме мислиш? Мислиш, че съм в неведение!

— Не, Велика — проплака Чезмал и се присви още повече. — Моля те!

— Дай ми тогава основание да те оставя да живееш.

— Имам сведения, Велика — заговори бързо Чезмал. — Един от онези, които ни беше казано да търсим, двамата мъже, които трябва да бъдат убити на всяка цена... един от тях е тук, в Кемлин!

„Какво значи това?“ Елейн се поколеба.

— Кажи ми повече.

— Язди с група наемници — заговори Чезмал облекчена, че има исканите сведения. — Той е мъжът с острите очи, който носи шапката и копието, белязано с гарвани!

Мат? Мраколюбците търсеха *Мат*? Беше приятел на Ранд, вярно, и беше тавирен. Но какво бе направил, за да си спечели гнева на самите Отстъпници? По-обезпокоителното беше, че Чезмал знаеше за присъствието му в града. Беше дошъл едва след като Черните сестри бяха пленени! Това означаваше...

Означаваше, че Чезмал и другите са във връзка с други Мраколюбци. Но кой?

— И как откри това? Защо не беше докладвано по-рано?

— Получих сведението едва днес, Велика — отвърна Чезмал, вече малко по-уверено. — Обмисляме убийство.

— И как можете да го извършите, докато сте в затвора? — попита Елейн.

Чезмал вдигна очи и на плоското й лице се изписа объркване. Не отвърна нищо.

„Издадох й, че не знам толкова, колкото би трябвало.“ Елейн изскърца със зъби под маската си от сенки.

— Велика — заговори Чезмал, — изпълнявах грижливо дадените ми заповеди. Вече сме почти готови да започнем нашествието, както бе повелено. Скоро Андор ще бъде окъпан в кръвта на нашите врагове и Великият господар ще властва сред огън и пепел. Ще се погрижим това да стане.

Какво?! Нашествие в Андор? Невъзможно! Как щеше да стане? Как бе възможно да стане? И все пак, смееше ли да зададе въпросите? Чезмал като че ли подозираше, че нещо не е както трябва.

— Ти не си Избраната, която ме посети преди, нали, Велика? — попита Чезмал.

— Нашите действия не се оспорват от такива като тебе — изръмжа Елейн и подсили думите си с още едно шибване с Въздух по гърба на жената. — Трябва да знам колко ти е казано. За да мога да преценя празнотите в знанията ти. Ако си в неведение за... Е, това ще се разбере. Първо, обясни ми колко знаеш за нашествието.

— Зная, че крайният срок приближава, Велика — каза Чезмал. — Ако имаме повече време, може би щяхме да го планираме по-добре. Ако ме освободиш от този затвор, бих могла...

Замълча и погледна настрана.

Крайният срок. Елейн отвори уста, за да попита още, но се поколеба. Какво? Вече не можеше да усети Родственичките отвън. Бяха ли се оттеглили? А щита над Чезмал?

Ключалката се превъртя и вратата рязко се отвори. На прага стояха трима души. И не бяха стражите, които бе очаквала Елейн. Водеше ги мъж с къса оредяла по слепоочията черна коса и огромни мустаци. Носеше кафяви панталони и черна риза, палтото му беше дълго, почти като отворен отпред халат.

Секретарят на Силвейз! Зад него имаше две жени. Темайле и Елдрит. И двете от Черната Аджа. И двете държаха Извора. Светлина!

Елейн потисна изненадата си и срещна погледите им, без да отстъпи. След като бе успяла да убеди една Черна сестра, че е от Отстъпниците, навярно можеше да убеди и три. Очите на Темайле бяха отворени широко и тя падна на колене, както и секретарят. Елдрит обаче се поколеба. Елейн не можеше да е сигурна дали бе заради стойката ѝ, заради маскировката или от реакцията ѝ при гледката на тримата новодошли. А може би беше нещо съвсем друго. Тъй или иначе, кръглоликата Елдрит не се подведе и започна да прелива.

Елейн се изруга наум и заоформя своите сплитове. Заби щит пред Елдрит веднага щом усети идващия към нея. За щастие, държеше тер-ангреала на Мат. Щитът се разсипа и медальонът в ръката ѝ изстина. Щитът на Елейн се хлъзна плавно между Елдрит и Извора и я откъсна. Сиянието на Силата замъждука около нея и угасна.

— Какво правиш, глупачко! — извреця Чезмал. — Посягаш на една от Избраните! Ще ни избие всичките!

— Тази не е от Избраните — изрева в отговор Елдрит. Закъсняла, Елейн изтъка Въздух да запуши устата ѝ. — Измамила те е! Това...

Елейн натика сплита в устата ѝ, но беше много късно. Темайле — която винаги ѝ бе изглеждала твърде нежна, за да е Черна сестра — прегърна Извора и вдигна очи. Изражението ѝ се смени от ужас в гняв.

Елейн бързо затегна щита на Елдрит и заплете нов. Удари я сплит на въздух, медальонът с лисичата глава изстина и — благословен да е Мат, че ѝ го беше заел толкова навреме — тя заби щита между Чезмал и Извора.

Темайле я зяпна стъписано, като видя как се разпаднаха сплитовете ѝ. Секретарят на Силвейз не се оказа толкова бавен обаче. Хвърли се неочаквано напред и блъсна Елейн в стената.

От рамото ѝ изригна болка и тя усети как нещо изпука. Раменната ѝ кост? „Бebetата“! — помисли си мигновено. Първичният ужас за миг заглуши всякакви мисли за Мин и виденията ѝ. В изненадата си тя изтърва портала, водещ обратно към покоите ѝ, и той угасна.

— Има някакъв тер-ангреал — извика Темайле. — Сплитовете се разпадат от нея.

Елейн се надигна, избута секретаря и подхвана сплит на Въздух, за да го изтласка назад. Междувременно той се вкопчи в ръката ѝ — може би бе забелязал блесналия в шепата ѝ сребрист метал. Дългите му пръсти се докопах до медальона тъкмо когато изригналият от Елейн Въздух го порази.

Секретарят отхвърча назад, стиснал медальона. Елейн изръмжа яростно. Темайле се усмихна злорадо и от нея изригнаха сплитове Въздух. Запокити ги напред, но Елейн ги пресрещна със своите.

Двата сплита се сблъскаха и въздухът в малката стая закипя. Стръкове слама се разхвърчаха на вихрушка. Ушите на Елейн писнаха от внезапния натиск. Тъмнокосият секретар изпълзя назад, стиснал тер-ангреала в шепата си. Елейн изпъна към него сплит... но той се разпадна.

Елейн изрева в безсилен гняв, болката от удареното ѝ в стената рамо запулсира. Килията беше претъпкана, а Темайле стоеше на прага, преградила неволно изхода на секретаря. Или може би беше предназначено, може би искаше да вземе медальона. Другите две Черни

сестри се бяха присвили на пода все още заслонени и въздухът беснееше около тях.

Елейн извлече през ангреала толкова, колкото посмя, изтласка напред сплита Въздух и избути настрана този на Темайле. Двете се задържаха за миг, след това Елейн се хвърли, блъсна Темайле, изхвърли я от килията и я удари в каменната стена отвън. Мигновено я заслони с щит, макар да беше сякаш изпаднала в несвяст от сблъсъка.

Секретарят побягна и я жегна паника. Направи единственото, за което можа да се сети. Надигна Чезмал със сплит Въздух и я запокити към него.

Двамата рухнаха на пода. Във въздуха прокънтят метален звън — медальонът падна на пода и се търкулна към вратата.

Елейн си пое дълбоко дъх, болката я жегна през гърдите, ръката ѝ се отпусна безпомощно. Не можеше да я вдигне. Вкопчи се в Извора. Сладостта на сайдар ѝ донесе утеха. Запреде Въздух и стегна Чезмал, секретаря и Елдрит, която се опитваше да пропълзи незабелязано към нея.

След като се успокои, се промъкна покрай тях и излезе навън да погледне Темайле. Все още дишаше, но наистина беше в несвяст. Елейн овърза и нея с Въздух за всеки случай, после вдигна медальона с лисичата глава. Потръпна от болката в другата си ръка. Да, със сигурност беше счупила кост.

Тъмният коридор беше пуст, с четири входа за килии и осветен само от един светилник на стойка. Къде бяха стражата и Родственичките? С неохота освободи сплитовете, с чиято помощ се бе предрешила — нямаше да е добре, ако дойдат войници и я вземат за Мраколюбка. *Все някой* трябваше да е чул нещо! Усети дълбоко в ума си загриженост от Биргит, която се приближаваше. Стражничката ѝ несъмнено бе усетила нараняването ѝ.

Почти предпочиташе да изтърпи болката в рамото вместо хокането на Биргит. Отново потръпна, щом си помисли за това, докато се обръщаше да огледа пленниците си. Трябваше да провери и другите килии.

Разбира се, че бебетата ѝ щяха да са добре. И тя щеше да е добре. Беше реагирала на болката повече, отколкото си струваше. *Не беше* уплашена всъщност. Все пак най-добре да...

— Здравей, моя кралице — прошепна в ухото ѝ мъжки глас точно преди втора болка да изригне в хълбока ѝ. Елейн изохка и залитна. Една ръка се протегна и изтръгна медальона от пръстите ѝ.

Елейн се обърна рязко и стаята се замъгли. Нещо топло потече по хълбока ѝ. Кръв! Беше толкова стъписана, че изпусна Извора.

Дойлин Мелар стоеше зад нея в коридора, стиснал в дясната си ръка окървавен нож и медальона в лявата. Усмиваше се широко, почти похотливо. Макар и облечен в дрипи, изглеждаше самоуверен като крал на трона си.

Елейн изсъска и посегна към Извора. Но не последва нищо. Чу кикот зад себе си. Не беше затегнала щита на Чезмал! Веднага щом бе пуснала Извора, сплитовете бяха изчезнали. Погледна през рамо и видя, разбира се, откъсващите я от Извора сплитове.

Чезмал се усмиваше. Светлина! В краката ѝ имаше локва кръв. Много кръв.

Залитна към стената на коридора, с Мелар от едната страна и Чезмал — от другата.

Не можеше да умре. Мин беше казала... „Възможно е да го тълкуваме погрешно.“ Гласът на Биргит се върна в ума ѝ. „Много неща все пак може да тръгнат погрешно.“

— Изцери я — каза Мелар.

— Какво? — попита изненадано Чезмал. Зад нея Елдрит се изтупваше от прахта зад прага на килията, където бе паднала на пода, когато сплитовете Въздух на Елейн се бяха разсипали, но щитът ѝ все още бе там. Него Елейн беше затегнала добре.

„Мисли — каза си Елейн, докато кръвта капеше между пръстите ѝ. — Трябва да има някакъв изход. Трябва да има! О, Светлина! Биргит, побързай!“

— Изцери я — повтори Мелар. — Тази рана от нож бе за да я накара да те пусне.

— Глупак — изсумтя Чезмал. — Ако сплитовете бяха затегнати, една рана нямаше да ни освободи!

— Тогава щеше да умре — каза Мелар и сви рамене. Изглежда Елейн, чаровните му очи блеснаха, изпълнени с лъст. — А това щеше да е жалко. Защото тя е обещана на мен, Айез Седай. Няма да позволя да умре тук, в тази тъмница. Няма да умре, докато не получа време да... ѝ се насладя — погледна към Черната сестра. — Освен това

мислиш ли, че онези, на които служим, ще са доволни, ако разберат, че си оставила кралицата на Андор да умре, без да разкрие тайните си?

Чезмал не изглеждаше доволна, но явно осъзна благоразумието в думите му. Секретарят се измъкна от килията и тръгна към стъпалата. Чезмал прекоси коридора към Елейн, която бавно седна на пода.

— Глупаво момиче — каза Чезмал. — Разгадах хитрината ти, разбира се. Подведох те, защото знаех, че идва помощ.

Думите ѝ прозвучаха кухо. Лъжеше за пред другите. Цярът. Елейн се нуждаеше... от... този Цяр. Умът ѝ започваше да изтръпва, причерня ѝ. Беше уплашена до смърт за себе си и за децата.

Мократа ѝ от кръв длан се хлъзна и тя напипа нещо в джоба на роклята си през плата. Копието на медальона с лисичата глава.

Чезмал я хвана за главата и сътвори сплитовите на Цяра. Жилите на Елейн станаха на ледена вода, вълна от Сила обля тялото ѝ. Вдиша дълбоко, болката в хълбока и рамото ѝ изчезна.

— Така — каза Чезмал. — Сега трябва бързо да...

Елейн издърпа медальона и го вдигна към нея. Чезмал неволно го сграбчи и това я лиши от достъпа към Силата. Сплитовите ѝ изчезнаха и щитът на Елейн също.

Чезмал изруга, пусна медальона и той се търкулна по пода. Черната вече запридаше нов щит.

Щит нямаше да спре Елейн. Този път тя изтъка Огън. Простичък сплит, пряк и опасен. Дрехите на Тъмната сестра лумнаха в пламъци, преди да е успяла да довърши втъкаването си, и тя изпищя.

Елейн успя да се изправи. Коридорът се тресеше и въртеше — Цярът бе отнел много от силата ѝ, — но преди всичко да престане да се върти, тя запрече друга нишка Огън и я запокити към Мелар. Беше изложил на риск живота на децата ѝ! Беше я намушкарал! Той...

Сплитът се разпадна в мига, в който го докосна. Той я погледна усмихнат и стъпка нещо с крака си. Втория медальон.

— Виж ти — измърмори, след като го вдигна. — Още един? Ако те пораздрусам, дали ще падне и трети?

Елейн изсъска. Чезмал продължаваше да пищи, цялата в пламъци. Падна на пода, зарита, коридорът се изпълни с лютивата миризма на изгоряла плът. Светлина! Елейн не беше искала да я убие. Но нямаше време за губене. Запрече Въздух, надигна отново Елдрит, преди да е успяла да побегне, и я тласна между себе си и Мелар, за

всеки случай. Той я наблюдаваше с присвити очи, стиснал в едната си ръка двата медальона и камата си в другата. Все още беше лъскава от кръвта на Елейн.

— Още не сме свършили с теб, моя кралице — каза ѝ тихо. — На тези тук бе обещана власт. Но моята награда си ти. И винаги си взимам дължимото — наблюдаваше я внимателно, очаквайки някаква хитрина.

Само да имаше такава! Едва можеше да стои на краката си. Задържането на Извора беше трудно. Тя отстъпи назад, като задържа Елдрит между себе си и Мелар. Очите му пробягаха към изяцната като статуетка жена, която висеше на половин педя над пода, с ръце, стегнати до хълбоците от Въздух. С рязко движение Мелар скочи напред и ѝ преряза гърлото.

Елейн се сепна и заотстъпва.

— Съжалявам — каза Мелар и едва след миг Елейн осъзна, че говори на Елдрит. — Но заповедите са си заповеди — след тези думи се наведе и заби камата си в неподвижното тяло на Темайле.

Не можеше да избяга с медальоните! С внезапен изблик на сила Елейн извлече от Извора и втъка Земя. Дръпна със сплита в тавана над Мелар. Камъните се разклатиха и западаха, той изрева, покри главата си с ръце и клекна. Нещо издрънча. Метал върху камък.

Коридорът се разтресе, посипа се прах. Дъждът от камъни отнесе Мелар назад, но пак камъните ѝ попречиха да го догони и той изчезна нагоре по стълбището отдысно. Елейн се смъкна на колене, изцедена напълно. Изведнъж видя между нападалите от тавана камъни нещо лъскаво. Късче сребрист метал. Единият медальон.

Затаила дъх, тя го сграбчи. Благословена Светлина, Изворът не я напусна. Мелар бе избягал с копие, изглежда, но тя все още имаше оригинала.

Въздъхна, седна на пода и отпусна гръб на студената каменна стена. Искаше ѝ се да потъне в забрава, но с усилие прибра медальона и остана будна, докато не дотича Биргит.

Мат пристъпи в коридора след нея, увил лицето си с шал, мократа му кафява коса бе сплъстена. Очите му шареха насам-натам, кривакът му бе готов за удар.

Биргит коленичи до Елейн.

— Добре ли си?

Елейн кимна уморено.

— Измъкнах се от това. — „Донякъде.“ — Случайно да си направила услуга на света и да си убила Мелар на влизане?

— Мелар ли? — попита разтревожено Биргит. — Не. Елейн, по роклята ти има кръв.

— Добре съм — отвърна тя. — Наистина. Бях Изцерена.

Значи Мелар бе на свобода.

— Бързо. Претърсете коридорите. Стражите и Родственичките, които пазеха тук...

— Намерихме ги — каза Биргит. — Натикани в дъното на стълбищната шахта. Мъртви. Елейн, какво стана?

До нея Мат претърсваше трупа на Темайле. Вече бе видял раната от камата в гърдите ѝ.

Елейн притисна корема си с ръце. Бебетата ѝ щяха да са добре, нали?

— Направих нещо много глупаво, Биргит, и знам, че ще ми се караш. Но преди това би ли ме отнесла в покоите ми? Мисля, че Мелфейн трябва да ме прегледа. Просто за всеки случай.

Час след неуспешния опит за покушение над Егвийн Гавин стоеше сам в една малка стая в покоите на Амирлин. Бяха го освободили от сплитовете, които го държаха вързан, и му бяха казали да стои кротко.

Най-сетне Егвийн влезе и каза:

— Седни.

Гавин се поколеба, но свирепият поглед, който му хвърли тя, можеше да запали свещи. Той седна на трикракото столче. Малката стая побираше няколко дрешника и скринове. Вратата водеше към по-голямата дневна, където го бяха пленили със сплитове. Друга врата от нея отвеждаше към спалнята на Егвийн.

Егвийн затвори вратата и ги отдели от многото стражи, Стражници и Айез Седай, които се трупаха отвън. Разговорите им се процеждаха през вратата в приглушено бръмчене. Егвийн все още носеше червено и златно, в тъмната ѝ коса бяха вплетени златни нишки. Страните ѝ бяха зачервени от гняв. Гняв към него. Това я правеше дори още по-красива.

— Егвийн, аз...

— Осъзнаваш ли какво направи?

— Проверих да видя дали жената, която обичам, е в безопасност, след като открих убиец пред вратата ѝ.

Тя скръсти ръце под гърдите си. Можеше почти да усети зноя на гнева ѝ.

— Реговете ти привлякоха половината Бяла кула. Видяха те пленен. Убиецът вероятно вече знае за сплитите ми.

— Светлина, Егвийн! Говориш все едно, че съм го направил нарочно. Само се опитах да те защитя.

— Не помолих да ме защитаваши! Помолих те за подчинение! Гавин, не разбираши ли каква възможност пропуснахме? Ако не беше подплашил Месаана, тя щеше да влезе в капаните ми!

— Не беше от Отстъпниците — каза Гавин. — Беше мъж.

— Каза, че не си могъл да видиши лицето и да различиши фигурата, защото е била замъглена.

— Е, да. Но той се биеше с меч.

— А една жена не може да борови с меч, така ли? Ръстът на лицето, което си видял, показва, че е било жена.

— Може би, но една от Отстъпниците? Светлина, Егвийн, ако е била Месаана, щеше да прибегне до Силата и да ме изгори на прах!

— Още една причина, поради която трябваше да ми се подчиниши — каза Егвийн. — Може би си прав — може наистина да е бил някой от слугите на Месаана. Мраколюбец или Сив. Ако е било така, щях да го пленя и да науча за кроежите ѝ. И, Гавин, ако *все пак* беше намерил Месаана? Какво щеше да можеш да направиши.

Той заби поглед в пода.

— Казах ти, че съм взела предпазни мерки — продължи тя. — И ти въпреки това не се подчини! И сега, заради това, което направи, убийцата знае, че я очаквах. Следващия път ще е по-внимателна. Колко живота според теб ще ни струва това, което направи току-що?

Гавин стискаше зъби и юмруци. Трябваше да се чувства засрамен, но единственото, което изпитваше, беше гняв. Гняв, който не можеше да обясни — разочарование от себе си, но най-вече от Егвийн затова, че бе превърнала една искрена грешка в повод за лична обида.

— Струва ми се, че ти изобщо не искаши Стражник — каза той. — Защото ще ти кажа, Егвийн, ако не можеш да търпиши да те пазят, никой мъж няма да го прави.

— Вероятно си прав — отвърна тя сухо. Полите ѝ изшумоляха, когато се обърна и отвори вратата към коридора. Излезе и я затвори. Не *чак* затръшна.

Гавин стана и сдържа подтика си да изрита вратата. Светлина, каква каша беше забъркал!

Чуваше Егвийн през вратата, как отпрати зяпачите да си лягат и заповяда на стражата на Кулата да е дважд по-бдителна. Това навярно беше за показ. Знаеше, че убиецът няма да опита отново скоро.

Реши да си тръгне, отвори вратата и излезе. Егвийн го видя, но не му каза нищо, вместо това заговори сухо със Силвиана. Червената го удостои с поглед, от който щеше да потрепери и скала.

Гавин подмина неколцина стражи, които обаче го изгледаха с уважение. Доколкото знаеха, беше предотвратил опит за покушение над Амирлин. Той кимна на войнишките им поздрави. Чубайн стоеше наблизо и оглеждаше ножа, който трябваше да го порази в гърдите.

Вдигна го към Гавин и попита:

— Виждал ли си някога нещо такова?

Гавин го взе и го огледа. Беше балансиран за мятане, с тънко стоманено острие, което приличаше донякъде на издължен пламък на свещ. В средата бяха инкрустирани три малки камъчета с цвят на кръв.

— Що за камък е това? — попита той и вдигна ножа към светлината.

— Никога не съм виждал такъв.

Гавин обърна няколко пъти ножа в ръката си. Нямаше никакви надписи или резба.

— Това за половин дъх щеше да ми вземе живота.

— Можеш да го задържиш, ако искаш — каза Чубайн. — И да попиташ хората на Брин дали са виждали нещо такова. Намерихме още един такъв по-натам по коридора.

— И той беше насочен към сърцето ми — Гавин затыкна ножа в колана си. — Благодаря ти. Имам подарък за теб в замяна.

Чубайн повдигна вежда.

— Оплакваше се за хората, които си загубил — каза Гавин. — Е, аз имам няколко войници, които мога твърдо да препоръчам.

— От армията на Брин ли? — попита намръщено Чубайн. Като много други от гвардията на Кулата, той все още гледаше на армията на Брин като на съперническа сила.

— Не. Мъже, верни на Кулата. Някои от тези, които се обучаваха за Стражници и се биха с мен на страната на Елайда. Сега се чувстват отхвърлени и биха предпочели да станат войници вместо Стражници. Ще съм ти благодарен, ако им предложиш дом. Стабилни мъже са, и чудесни воители.

Чубайн кимна.

— Прати ги при мен.

— Ще дойдат утре — каза Гавин. — Моля те само за едно. Опитай се да не ги разделяш. Много неща преживяха заедно. Връзката помежду им им дава сила.

— Не би трябвало да е трудно — отвърна Чубайн. — Десета рота на Кулата бе унищожена почти до крак от проклетите сеанчанци. Ще пратя няколко офицери ветерани на момчетата ти и ще сформирам от тях новата рота.

— Благодаря ти — Гавин кимна към покоите на Егвийн. — И ми я пази, Чубайн. Струва ми се, че е решила на всяка цена да се остави да я убият.

— Вечното ми задължение е да опазя и съхраня Амирлин. Но ти къде ще бъдеш?

— Тя даде ясно да се разбере, че не иска Стражник — отвърна Гавин. Умът му се отнесе към нещата, казани по-рано от Брин. Какво искаше — освен Егвийн? Може би беше време да го разбере. — Мисля, че е крайно време да посетя сестра си.

Чубайн кимна и Гавин си тръгна. Отби се в казармата и си събра вещите — всъщност бяха само дрехи за смяна и едно зимно наметало, — след което отиде да си оседлае коня.

Егвийн поддържаше на дежурство по една Сестра непрекъснато. Айез Седай за тази нощ — дребничка Зелена, казваше се Нимри — не го попита нищо. Направи му портал към един хълм на около час път от Кемлин.

Така Гавин остави зад себе си Тар Валон и Егвийн ал-Вийр.

— Какво е това? — попита намръщено Лан. Тъкмо беше станал и още примигваше сънено.

Старият Назар вдигна очи от дисагите си. Коженото хадори бе стегнало бухналата му бяла коса. Малко поточе ромолеше край бивака

им в боровата гора. Не трябваше да има толкова много кафяви иглички по тези борове.

Назар пхаше нещо в дисагите си и Лан случайно бе зърнал отблясък от злато.

— Това ли? — попита Назар и издърпа навън плата: блестящо бяло знаме със златен жерав, извезан в центъра. Беше изящна изработка, с фино, красиво вземо. Лан за малко да го грабне от пръстите му и да го разкъса на две.

— Добре де, виждам физиономията ти, Лан Мандрагоран — рече Назар. — Не бъди чак такъв егоист. Човек има право да носи знамето на кралството си със себе си.

— Ти си *пекар*, Назар.

— Първо съм Пограничник, синко — каза старият мъж и натика отново знамето в дисагите. — Това е наследството ми.

— Ба! — изсумтя Лан. С неохота бе позволил тримата новодошли да се присъединят към него — бяха се оказали упорити като глигани и накрая се наложи да отстъпи от клетвата си. Беше обещал да приема последователи. Тези мъже формално не бяха поискали да яздат с него — просто бяха започнали да го правят. Това бе достатъчно. А и след като щяха да пътуват в една и съща посока, нямаше много смисъл да правят два лагера.

Горичката беше в Източен Кандор. Приближаваха се към границата с Арафел. Може би щеше да успее да...

Изведнъж замръзна. В лагера имаше нови палатки. Няколко. И някакви мъже говореха с Андийр. Осмина. Трима изглеждаха възпълни в кръста — не бяха воители, ако се съдеше по финото им облекло, макар да приличаха на малкиери. Другите петима бяха шиенарци, с перчемите на главите, кожените гривни на ръцете и извитите лъкове, прибрани в калъфи на гърбовете им до дългите двуръчни мечове.

— Какво е това? — попита Лан строго.

— Това са Вейлин, Манаган и Горенелин — каза Андийр и посочи малкиерите един по един. — Тия другите са Ки, Джоао, Мерекел, Янор, Куен...

— Не попитах *кои* са — каза ледено Лан. — Попитах *какво*. Какво си направил?

Андийр сви рамене.

— Срецнахме ги, преди да се натъкнем на теб. Казахме им да ни изчакат край южния път. Рахим ги доведе снощи, докато ти спеше.

— Рахим трябваше да е на стража! — каза Лан.

— Аз пазих вместо него — отвърна Андийр. — Реших, че тези хора ще ни потрѣбват.

Тримата пълни търговци погледнаха Лан и паднаха на колене. Единият дори се разплака.

— Тай'шар Малкиер.

Петимата шиенарци отдадоха чест на Лан.

— Дай Шан — каза единият.

— Донесохме каквото можахме за каузата на Златния жерав — добави друг от търговците. — Всичко, което успяхме да съберем за толкова малко време.

— Не е много — каза третият. — Но ви предлагаме и мечовете си. Може да изглеждате мекушави, но можем да се бием. *Ще се бием.*

— Не ми трябва това, което сте донесли — каза Лан раздразнено. — Аз...

— Преди да си казал още, приятелю — спря го Андийр и го хвана за рамото, — може би трябва да погледнеш онова там — и кимна настрани.

Лан се намръщи, чул някакво трополене. Пристъпи между дърветата, за да погледне към пътеката, водеща към лагера. Приближаваха се двајсетина коли, всяка дори претоварена с продоволствие — оръжия, чували със зърно, палатки. Лан зяпна кервана. Здрави волове теглеха колите, а зад колите бяха вързани бойни коне. Покрай тях вървяха колари и слуги.

— Като казват „донесли“, имат предвид, че са продали каквото са могли и са докарали продоволствие — каза Андийр. — И го казват съвсем сериозно.

— Изобщо няма да можем да се движим тихо с всичко това!

Андийр сви рамене.

Лан си пое дъх. *Добре.* Щеше да се оправи с това.

— Тихото придвижване май отпада. Отсега нататък ще се представяме за керван, доставящ продоволствие на Шиенар.

— Но...

— Ще ми се закълнете — заяви той високо. — Всеки от вас ще се закълне да не издава кой съм, нито да известява някой друг, който би

могъл да ме търси. Ще се закълнете!

Назар сякаш понечи да възрази, но Лан го усмири със суровия си поглед. Един по един се заклеха.

Петимата бяха станали десетки, но щеше да спре дотук.

ГЛАВА 24

ДА ДАДЕШ ОТПОР

— Отдох на легло — каза Мелфейн след като отдръпна ухото си от дървената тръбичка, която бе поставила на гърдите на Елейн. Акушерката беше нисичка бузеста жена и днес носеше косата си стегната назад с прозирна синя кърпа. Спретнатата ѝ рокля беше в бяло и небесносиньо, сякаш напук на вечно облачното небе.

— Какво?! — попита Елейн.

— Една неделя — заяви Мелфейн и размаха пухкавия си пръст пред носа ѝ. — Няма да ставате от леглото една неделя.

Елейн примига стъписана и умората ѝ се изпари на мига. Мелфейн се усмихна ведро, след като я бе осъдила на това невъзможно наказание. На легло? Цяла *неделя*?!

Биргит стоеше на прага, Мат бе някъде зад нея. Беше излязъл за прегледа на Мелфейн, но иначе се въртеше около Елейн почти толкова загрижен за нея като Биргит. Човек нямаше да разбере колко са загрижени и двамата от начина, по който си говореха обаче — непрекъснато се ругаеха и всеки се опитваше да затапи другия. Елейн даже беше научила няколко нови ругатни. Кой да знае, че и стоножките ги правят *онези* неща?

Бebetата ѝ бяха в безопасност, доколкото Мелфейн можеше да прецени. Това бе важната част.

— Отдох в леглото е невъзможен, разбира се — каза Елейн. — Имам твърде много работа.

— Е, ще се наложи да се върши в леглото — отвърна Мелфейн с учтив, но напълно неумолим глас. — Тялото ви и детето са понесли голямо напрежение. Трябва им време, за да се възстановят. Ще ви посещавам и ще се погрижа да поддържате *стриктна* диета.

— Но...

— Няма да слушам оправдания — прекъсна я Мелфейн.

— Аз съм *кralицата*! — заяви раздразнена Елейн.

— А аз съм акушерката на кралицата — отвърна все така спокойно Мелфейн. — Няма и един войник или слуга в този дворец, който да не ми помогне, ако реша, че здравето ви — и здравето на детето ви — е изложено на риск — погледна Елейн в очите. — Държите ли да подложите думите ми на проверка, ваше величество?

Елейн се присви боязливо, като си представи как собствената ѝ гвардия ѝ забранява да излезе от покоите си. Или още по-лошо, как я връзват за леглото. Погледна Биргит, но в отговор получи само едно доволно кимване. „Не е повече, отколкото заслужаваш“, сякаш казваше това кимване.

Отпусна се отчаяна в леглото. Беше огромно, с четири пилона и балдахин в червено и бяло. Стаята бе украсена богато с блестящи ваяния от кристал и рубин. Великолепен позлатен затвор. Светлина! Това не беше честно! Придърпа предницата на нощницата си.

— Виждам, че няма да прибегнете до проверка — каза Мелфейн и стана от ръба на леглото. — Проявявате благоразумие — кимна към Биргит. — Ще ви позволя среща с капитан-генерала да обсъдите събитията от тази вечер. Но не повече от половин час, имайте предвид. Няма да позволя да се изтощите!

— Но...

Мелфейн отново размахна пръст.

— Половин час, ваше величество. Вие сте жена, а не товарно добиче. Имате нужда от отдых и грижи — обърна се към Биргит. — Не я ядосвайте ненужно.

— Не бих си го и помислила — каза Биргит. Гневът ѝ най-сетне започваше да затихва, заместен от насмешка. Непоносима жена.

Мелфейн се оттегли във външната стая. Биргит остана на прага и изглежда Елейн с присвити очи. Някакво недоволство все още вреше и кипеше по връзката. Двете се гледаха дълго.

— Какво да правим с теб, Елейн Траканд? — най-сетне попита Биргит.

— Да ме заключите в спалнята ми, както изглежда — сопна се Елейн.

— Нелошо решение.

— И вечно ли ще ме държите тук? — попита Елейн. — Като Гелфина, от историите, заключена за хиляда години в забравената кула?

Биргит въздъхна.

— Не. Но около шест месеца някъде може би ще поуталожи малко яда ми.

— Нямаме време за това — отвърна Елейн. — Нямаме никакво време. Рисковете трябва да се поемат.

— Рискове, включващи кралицата на Андор да тръгне сама срещу цяла тълпа от Черната Аджа? Ти си като някой кръвожаден идиот на бойното поле, връхлитащ пред другарите си без приятеля с щита до него, който да пази гърба му!

Елейн примига, стъписана от гнева ѝ.

— Не ми ли *вярваш*, Елейн? — попита Биргит. — Искаш да се отървеш от мен, ако можеш ли?

— Какво?! Не! Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава *защо* не ми позволяваш да ти помагам? Не би трябвало да съм тук сега. Нямам никаква друга цел освен тази, която ми предложиха обстоятелствата. Ти ме направи свой Стражник, но не ми позволяваш да те *защитавам*! Как мога да съм твой телохранител, като не ми казваш кога се излагаш на опасност?

Искаше ѝ се да дръпне завивките и да се скрие от тези очи. Как можеше Биргит да е тази, която се чувства така наранена? Елейн беше ранената!

— Ако това изобщо означава нещо за теб, не възнамерявам да го правя отново.

— Да. Но ще направиш нещо *друго*, също толкова безразсъдно.

— Искам да кажа, възнамерявам да съм по-предпазлива. Може би си права и видението не е абсолютна гаранция. Поне със сигурност не ме спаси от паниката, когато усетих реална опасност.

— Не усети ли реална опасност, когато Черната Аджа те заключиха и се опитаха да те отвлечат?

Елейн се поколеба. *Трябваше* да бъде уплашена тогава, но не беше. Не само заради видението на Мин. Черната Аджа никога нямаше да я убият, не и при онези обстоятелства. Беше твърде ценна.

Усещането как онзи нож влезе под ребрата ѝ, прониза кожата, запълзя към утробата ѝ... това беше друго. Беше си чист ужас. Спомни си как светът почерня, как сърцето ѝ затуптя все по-силно, като ударите на барабани в края на представление. Преди да настъпи тишината.

Биргит я изгледа одобрително. Можеше да усети чувствата ѝ. Да, беше кралица. Не можеше да избегне известни рискове. Но... навярно можеше да се обуздае. Да се озапти де.

— Добре — каза Биргит. — Поне откри ли нещо?

— Да — отвърна Елейн. — Аз...

В този момент от вратата надникна увита с шал глава. Мат със затворени очи.

— Завита ли си хубаво?

— Да — отвърна Елейн. — И много по-изящно от тебе, Матрим Каутон. Този шал изглежда нелепо. Искам да кажа — скапано тъпо.

Той се навъси, отвори очи и смъкна шала. Скулестото му лице се намръщи.

— *Ти* се опитай да се движиш през града, без да те познаят. И последният касапин, ханджия и проклет джебчия, изглежда, знае как изглеждам.

— Черните сестри са замисляли убийството ти — каза Елейн.

— Какво?!

— Чух го с ушите си. Изглежда, Мраколюбците те търсят от доста време, за да те убият.

Биргит сви рамене.

— Те са Мраколюбци. Искат да убият всички ни.

— Това беше различно — каза Елейн. — Изглеждаше по-... важно. Бих те посъветвала да си опичаш ума, Мат.

— Това ще е сложничко — подхвърли Биргит. — Няма какво да си опича.

Мат завъртя очи към тавана.

— Пропуснах ли обясненията ти какво правеше в онези проклети тъмници, седнала в локва от собствената ти кръв и с вид ни повече, ни по-малко все едно, че си видяла края на изгубена битка?

— Разпитвах Черната Аджа — отвърна Елейн. — Подробности не те засягат. Биргит, имаш ли доклад от охраната?

— Никой не е видял Мелар да напуска — отвърна Стражникът ѝ. — Макар че намерихме тялото на секретаря на приземния етаж, още топло. Умрял е от нож в гърба.

Елейн въздъхна.

— А Шиейн?

— Няма я — отвърна Биргит. — Също и Марилин Гемалфин, и Фалион Бода.

— Сянката не е могла да ги остави в ръцете ни — каза с въздишка Елейн. — Знаели са твърде много. Трябвало е или да бъдат измъкнати, или убити.

— Е — каза Мат и сви рамене, — ти си жива, а три от тях са мъртви. Относително добър резултат.

„Но тези, които избягаха, имат копие от медальона ти“, помисли Елейн. Не го изрече на глас обаче. Не спомена и за нашествието, за което бе говорила Чезмал. Скоро щеше да поговори за него с Биргит, разбира се, но първо искаше да го обмисли сама.

Мат беше казал, че нощните събития са довели до „относително добър резултат“. Но колкото повече Елейн мислеше за това, толкова по-недоволна ставаше. Предстоеше нашествие в Андор, а тя не знаеше кога. Сянката искаше Мат мъртъв, но както бе изтъкнала Биргит, това не бе никаква изненада. Всъщност *сигурният* резултат от тазвечерните приключения бе усещането за умора, което изпитваше. Това — плюс цяла неделя затворена и на легло на всичко отгоре!

— Мат — каза тя и извади медальона му. — Време е да ти върна това. Трябва да знаеш, че то вероятно спаси живота ми тази нощ.

Той си го взе нетърпеливо, но след това като че ли се поколеба.

— Ти успя ли да...

— Да го копирам? Не свършено. Но до известна степен.

Мат си го сложи на врата.

— Е, приятно е, че си го имам отново. Искях да те питам нещо. Но май не му е времето сега.

— Казвай — подкани го Елейн уморено. — Защо да не е?

— Ами... за голама...

— Градът е опразнен от повечето цивилни — заговори Йоели, докато с Итуралд минаваха през портата на Марадон. — Близо сме до Погибелта. Не за първи път евакуираме. Сестра ми, Сигрил, води Последните конници, които ще наблюдават от хребета на югоизток и ще известят в случай, че паднем. Трябва да извести стражевите ни постове около Салдеа да помолят за помощ. Ще запали стражеви огън да ни предупреди, ако дойдат — навъси се. — Малко отряди обаче

биха могли да ни се притекат на помощ. Кралица Тенобия взе почти всички със себе си, когато тръгна да намери Преродения Дракон.

Итуралд кимна. Вървеше, без да куца — Антаил, един от ашаманите, бе доста опитен с Цяра. Хората му бяха вдигнали набързо лагер в двора точно зад градските порти. Тролоците бяха взели палатките, които бяха изоставили, и ги бяха запалили, за да осветят пиршеството си с ранените. Итуралд бе настанил някои от бойците си в празните сгради, но искаше други да останат при портата в случай на щурм.

Аша'ман и Айез Седай се бяха потрудили да Изцерят хората на Итуралд, но можеха да обърнат внимание само на най-тежко ранените. Той кимна на Антаил, който работеше с ранените в един ограден с въжета район на площада. Антаил не го видя обаче — беше съсредоточен, запотен и боравеше със Силата, за която Итуралд не искаше и да мисли.

— Сигурен ли си, че искаш да ги видиш? — попита Йоели. Носеше дълго конническо копие с вързан на върха триъгълен черно-жълт флаг. Салдейците тук го наричаха Знамето на предателя.

Градът бе настръхнал от враждебност, различни групи салдейци се гледаха едни други мрачно. Мнозина носеха усукани ивици черен и жълт плат, вързани на ножниците на мечовете си. Та тъкмо те кимаха на Йоели.

„Деся гаване цьерто куендар исаин карентин“, помисли Итуралд. Фраза на Древната реч. Означаваше „Едно решително сърце струва колкото десет спора.“ Можеше да се досети какво означава това знаме. Понякога човек просто знае какво трябва да направи, макар и да изглежда погрешно.

Повървяха по улиците още малко. Марадон бе като повечето градове в Граничните земи: прави стени, четвъртити здания, тесни улици. Къщите приличаха на укрепени цитадели, с малки прозорци и здрави врати. Улиците криволичеха в странни посоки и нямаше никакви сламени покриви — само каменни плочи против пожари. Засъхналата кръв на няколко ключови пресечки трудно се забелязваше на фона на тъмния камък, но Итуралд знаеше какво да търси. Йоели се бе притекъл на помощ на бойците му след боеве между салдейците.

Стигнаха до невзрачна на вид сграда. Външен човек нямаше по какво да разбере, че точно този дом е на Врам Торкумен, далечен

братовчед на кралицата, назначен за владетел на града в нейно отсъствие. Войниците на вратата носеха жълто и черно. Отдадоха чест на Йоели.

Итуралд и Йоели влязоха и се изкачиха на третия етаж по тясно стълбище. В почти всяко помещение имаше войници. На горния етаж четирима войници със „Знамето на предателя“ пазеха обкована със злато врата. Коридорът бе тъмен: тесни прозорци, пътека в черно, зелено и червено.

— Нещо за докладване, Таран? — попита Йоели.

— Нищо, сър — отвърна мъжът и отдаде чест. Имаше дълги мустаци и краката му бяха криви като на човек, рядко слизащ от седлото.

Йоели кимна и каза:

— Благодаря ти, Таран. За всичко, което правиш.

— Аз съм с вас, сър. И ще съм с вас до края.

— Дано държиш очите си на север, а сърцето си на юг, приятелю — каза Йоели, пое дълбоко дъх и отвори вратата. Итуралд го последва.

Салдеец с широк пурпурен халат седеше до камината и държеше чаша вино. Жена с изящна рокля седеше срещу него и бродираше. Никой от двамата не вдигна очи.

— Лорд Торкумен — заговори Йоели. — Това е Родел Итуралд, водачът на доманската армия.

Мъжът до камината въздъхна над чашата вино.

— Не чукаш, не изчакваш първо да ти позволя да влезеш, идваш в час, когато съм казал, че имам нужда от усамотение и размисъл.

— О, Врам — каза жената. — Нима очакваш възпитание от този човек? Сега?

Йоели сякаш не ги чу. Стоеше спокойно, отпуснал ръка на дръжката на меча си.

Стаята бе обзаведена безразборно: легло от едната страна, което очевидно нямаше място тук, няколко скрина и два гардероба.

— Тъй — продължи Врам. — Родел Итуралд. Вие сте един от Великите капитани. Съзнавам, че може би ще е оскърбително да попитам, но съм длъжен да спазя формалностите. Разбирате ли, че с вкарването на войските си на наша земя рискувахте да подпалите война?

— Служа на Преродения Дракон — заяви Итуралд. — Тармон Гай-дон приближава и всички предишни договори, граници, всички предишни закони са подчинени на волята на Дракона.

Врам цъкна с език.

— Заклет в Дракона. Получих доклади, разбира се — и тези мъже на служба при вас са очевиден намек. Но все пак е странно да го чуя. Не разбирате ли колко ужасно глупаво звучи?

Итуралд го погледна в очите. Не се беше смятал за Заклет в Дракона, но нямаше никаква полза да нарече един кон камък и да очаква всички останали да се съгласят.

— Не ви ли притесняват нахлуващите тролоци?

— Имало е тролоци и преди — каза Врам. — *Винаги* е имало тролоци.

— Кралицата... — почна Йоели.

— Кралицата — прекъсна го Врам — скоро ще се върне от експедицията си да разобличи и плени този Лъжедракон. И щом се върне, ще заповяда да те екзекутират, предателю. Колкото до вас, Родел Итуралд, вероятно ще бъдете пощаден заради високото ви положение, но не бих искал да съм на мястото на фамилията ви, когато получат искането за откуп. Надявам се, че разполагате с достатъчно богатство, съпътстващо славата ви. В противен случай вероятно ще преживеете много от следващите си години като пълководец само на плъховете в килията ви.

— Разбирам — каза Итуралд. — Кога минахте на страната на Сянката?

Врам се ококори и стана.

— Смейте да ме наричате *Мраколюбец*?

— Виждал съм доста салдейци през живота си — каза Итуралд. — Някои от тях съм наричал приятели. Срещу други съм се сражавал. Но никога не съм виждал салдеец, който да гледа как мъже се бият срещу Твари на Сянката и да не предложи помощ.

— Ако имах меч...

— Да изгориш дано, Врам Торкумен — каза Итуралд. — Дойдох тук, за да ти кажа това в памет на мъжете, които загубих.

Мъжът го изгледа стъписан, а Итуралд се обърна и излезе. Йоели тръгна с него и затвори вратата.

— Не си съгласен с обвинението ми, така ли? — попита го Итуралд, щом стигнаха до стълбището.

— Честно казано, не мога да реша дали е глупак, или Мраколюбец — каза Йоели. — Трябва да е едното или другото, след като не може да схване истината от зимата, от облаците в небето и от слуховете, че ал-Тор е завладял половината свят.

— Тогава няма от какво да се боиш — каза Итуралд. — Няма да те екзекутират.

— Убих свои съотечественици — каза Йоели. — Вдигнах бунт срещу назначения от моята кралица водач и завладях командването на града, макар да нямам и една капка благородническа кръв.

— Това ще се промени в момента, в който Тенобия се върне, гарантирам ти го — каза Итуралд. — Със сигурност си си спечелил титла.

Йоели спря на тъмното стълбище и го погледна.

— Виждам, че не разбираш. Аз измених на клетвите си и убих приятели. *Сам* ще настоявам за екзекуция, както имам право.

Итуралд се смрази. „Проклети Пограничници.“

— Закълни се в Дракона. Той отменя всички клетви. Сражай се до мен в Последната битка.

— Няма да се крия зад извинения, лорд Итуралд — отвърна Йоели и тръгна надолу по стъпалата. — Не повече, отколкото можех да гледам безучастно как хората ви загиват. Хайде. Да се погрижим за настаняването на ашаманите ви. Много бих искал да видя тези „портали“, за които говорите. Ако можем да ги използваме за пращане на съобщения и за докарване на продоволствие, това наистина би се оказало доста интересна обсада.

Итуралд въздъхна, но го последва. Не споменаха за бягство през порталите. Йоели нямаше да изостави този град. А и той нямаше да изостави Йоели и хората му, осъзна Итуралд. Не и след всичко, през което бяха преминали, за да го спасят.

Това място бе не по-лошо от всяко друго за отпор. И по-добро от много положения, в които се бе оказвал напоследък, със сигурност.

Перин влезе в палатката. Файле се реши. Беше красива. Всеки ден той все още изпитваше почуда, че наистина се е върнала.

Тя се извърна към него и се усмихна доволно. Решеше се с новия сребърен гребен, който бе оставил на възглавницата ѝ — нещо, което бе изтъргувал от Гаул, който го бе намерил в Малден. Щом този шанна'хар бе толкова важен за нея, тогава и той щеше да се отнесе към него по същия начин.

— Вестоносците са се върнали — каза Перин, след като затвори платнищата на входа. — Белите плащове са избрали бойно поле. Светлина, Файле. Ще ме принудят да ги помета.

— Не виждам проблем в това. Ще спечелим.

— Може би — каза Перин и седна на възглавниците до постелята им. — Но въпреки че Аша'ман ще свършат повечето работа отначало, ще трябва да влезем в бой. Това означава, че ще загубим хора. Добри мъже, които ни трябва в Последната битка — с усилие отпусна стегнатите си юмруци. — Светлината дано да ги изгори тия Бели плащове, за всичко, което са направили, и за това, което правят.

— Значи това е добре дошла възможност да ги надвием.

Перин изсумтя и не обясни дълбокото отчаяние, което изпитваше. Щеше да загуби тази битка срещу Белите плащове, независимо от изхода. Хора щяха да загинат от двете страни. Хора, които им *трябваха*.

Отвън блесна мълния и хвърли сенки по платнения таван. Файле пристъпи до скрина, извади нощница за себе си и задели халат за него. Смяташе, че един лорд трябва да има халат подръка в случай, че се окаже необходим през нощта. Досега на два пъти се бе оказала права.

Миришеше тревожно, макар лицето ѝ да бе спокойно. Перин въздъхна. Беше изразходвал всички възможности за мирно решение с Белите плащове. Като че ли бе орисан отново да убива, все едно дали го иска, или не.

Съблече се, легна и се унесе в неспокоен сън още преди Файле да привърши с преобличането си.

Навлече във вълчия сън под огромния меч, пронизал земята. В далечината успя да открои хълма, който Гаул бе нарекъл „чудесен наблюдателен пункт“. Лагерът се снабдяваше с вода от един поток зад него.

Забърза към лагера на Белите плащове. Бяха се струпали като вир в река и го спираха да продължи напред.

— Скокливец? — извика той, докато оглеждаше лагера на Белите плащове: затихнали палатки, вдигнати в откритото поле. Отговор не последва, тъй че Перин затърси с очи из лагера. Балвер не беше разпознал печата, който му бе описал. Кой предвождаше тези Бели плащове?

Около час по-късно Перин все още не бе стигнал до никакво заключение за това. Но беше съвсем сигурен в кои палатки държат провизиите си. Те навярно нямаше да са толкова добре пазени като пленниците и — с помощта на портали — можеше да успее да изгори запасите им.

Може би. Писмата на техния лорд Капитан-командир бяха пълни с фрази като: „Оправдавам хората ви, като вярвам, че не знаят истинската ви същност“ и „Моето търпение към забавянията ви се изчерпва“, и „Има само две възможности. Предайте се за полагащия се съд или доведете армията си, за да понесе присъдата на Светлината.“

Имаше някакво странно чувство за чест у този човек, намек за което Перин бе видял при срещата си с него, но не можеше да долови от писмата нещо повече. Кой беше този мъж все пак? Подписваше всяко свое писмо само с „Лорд Капитан-командир на Чедата на Светлината“.

Къде беше Скокливец? Затича отривисто по пътя. След няколко мига се отклони и продължи по тревата. Пръстта беше мека, всяка стъпка сякаш изхвърляше като пружина ходилото му нагоре във въздуха.

Пресегна се с ума си и му се стори, че усеща нещо на юг. Затича натам. Пожела си да затича още по-бързо и го *направи*. Дървета и хълмове засвистяха покрай него.

Вълците го бяха усетили. Беше глутницата на Танцуващата сред дъбове, с Безграничния, Искрите, Утринна светлина и други. Перин долови как си изпращат един на друг, далечен шепот на образи и мирис. Затича още по-бързо и вятърът зарева около него.

Вълците започнаха да се отдалечават още по на юг. „Почакайте! — отпрати им той. — Трябва да се срещна с вас!“

Върнаха му само насмешка. Изведнъж поеха на изток и той спря, след това се обърна. Затича толкова бързо, колкото можеше, но щом се

доближеше, те изведнъж се оказваха другаде. Изместваха се, изчезваха от юг и се появяваха на север от него.

Перин изръмжа и изведнъж се озова на четири крака. Козината му се развълнува от вятъра, той отвори уста и се втурна на север, пиеше съскация вятър. Но вълците оставаха все тъй напред и далече.

Нададе вой към тях, а те му отвърнаха с насмешки.

Понесе се още по-бързо, скачаше от хълм на хълм, прелиташе над гори, земята долу стана като мъгла. След няколко мига Мъгливите планини изникнаха вляво от него и той продължи вихрено покрай тях.

Вълците възвиха на изток. Защо не можеше да ги догони? Надушваше ги пред себе си. Младия бик зави към тях, но отговор не последва. А после:

„Не идвай твърде силно, Млади бико.“

Младия бик спря и светът около него се олюля. Глутницата продължи на изток, но Скокливец клечеше до бистра вода. Младия бик беше идвал тук. Беше близо до бърлогата на старите. Беше пътувал по самата река на едно от носещите се по реката дървета на хората. Беше...

„Не... не... Помни Файле!“

Козината му се превърна в дрехи и той отново имаше длани и колене. Погледна ядосано Скокливец и попита:

— Защо бягахте?

„Ти искаш да се учиш — изпрати Скокливец. — Ставаш все по-опитен. По-бърз. Изпъваш краката си и тичаш. Това е добре.“

Перин погледна назад по пътя, по който бе дошъл, замислен за бързината си. Беше скачал от хълм на хълм. Беше чудесно.

— Но трябваше да се превърна във вълк, за да го направя — рече той. — А с това имаше опасност да съм тук „твърде силно“. Каква полза от обучението, ако ме кара да правя неща, които си забранил?

„Бързо обвиняваш, Млади бико — вой и скимтене на младо вълче извън бърлогата. — Това не е присъщо за вълци.“

Скокливец изчезна.

Перин изръмжа, погледна на изток, накъдето усещаше вълците. Пое след тях, този път по-предпазливо. Не можеше да позволи вълчето да го погълне. Щеше да свърши като Ноам, затворен в клетка и изгубил човешкото в себе си. Защо Скокливец го тласкаше към това?

„Това не е присъщо за вълци.“ Обвиненията ли бе имал предвид, или това, което ставаше с Перин?

„Всички други знаят как да свършат лова, Млади бико — изпрати отдалече Скокливец. — Само ти трябва да бъдеш спрян.“

Перин се сепна и спря на брега на реката. Ловът на белия елен. Скокливец изведнъж се озова при него.

— Това стана, когато започнах да усещам вълците — каза Перин. — Първият път, когато изгубих власт над себе си, бе с онези Бели плащове.

Скокливец легна и отпусна глава на лапите си. „Ти често си тук твърде силно. Това правиш.“

Беше му го казвал неведнъж. Но изведнъж Перин съзря нов смисъл в тези думи. Беше за идването му във вълчия сън, но също и за самия него.

Започнал бе да обвинява вълците за това, което правеше, за начина, по който се биеше, за това, в което се бе превърнал, докато търсеше Файле. Възможно ли бе точно това да го е превърнало във вълчи брат?

— Възможно ли е да бягаш на четири крака, но да не идваш тук твърде силно? — попита Перин.

„Разбира се, че е възможно“, изпрати Скокливец и се засмя, както се смееха вълците — сякаш Перин бе открил най-очевидното нещо на света. Може би беше точно така.

Може би не беше като вълците, защото бе вълчи брат. Може би беше вълчи брат, защото бе като вълците. Не трябваше да има власт над тях. Трябваше да властва над себе си.

— Глутницата — каза Перин. — Как да ги догоня? Като тичам по-бързо ли?

„Това е един начин. Друг начин е да бъдеш, където искаш.“

Перин се намръщи. После затвори очи и се опита да отгатне къде ще са вълците по посоката, накъдето бяха поели. Нещо се *измести*.

Когато отвори очи, стоеше на песъчлив склон, дълги треви стърчаха на туфи от пръстта. Вдясно от него се издигаше огромна планина с прекършен връх, разбита, все едно е ударена от ръката на великан.

Глутница вълци изригна от гората. Много от тях се смееха. Младия бик още ловува, след като трябва да потърси край! Младия бик

търси края, след като трябва да се радва на лова! Усмихна се и се помъчи да приеме смеха добро сърдечно, макар всъщност да се чувстваше точно като в деня, когато братовчед му Уил бе нагласил ведро с мокри пера да се изсипе отгоре му.

Нещо изпърха във въздуха. Кокоше перо. Мокро. Перин се сепна и осъзна, че цялата земя около него е посипана с пера. Щом примигна, изчезнаха. Вълците замирисаха много развеселено и пратиха образи с Младия бик, засипан с кокоши пера.

„Загуби се в сънища тук, Млади бико — изпрати Скокливец, — и тези сънища станаха този сън.“

Перин се почеса по брадата, мъчеше се да надвие смущението си. Беше изпитвал преди непредсказуемата същност на вълчия сън.

— Скокливец. Колко мога да променя заобикалящото ме, ако поискам?

„Ако поискаш? Въпросът не е какво искаш, Млади бико. Въпросът е от какво имаш нужда. Какво знаеш.“

Перин се намръщи. Понякога вълчийт смисъл все още го объркваше.

Изведнъж другите вълци в глутницата — като един — се обърнаха и погледнаха на югозапад. И изчезнаха.

„Отидоха тук.“ Скокливец изпрати образ на далечна гориста падина и се подготви да ги последва.

— Скокливец! — каза Перин и пристъпи напред. — Как го разбра? Къде отидоха. Те ли ти казаха?

„Не. Но мога да ги последвам.“

— Как? — попита Перин.

„Това е нещо, което винаги съм знаел. Като вървенето. Или скачането.“

— Да, но как!

Вълкът замириса объркано. „То е мирис“ — отвърна най-сетне, макар че „мирис“ бе нещо по-сложно от това. Беше чувство, впечатление и миризма, всичко в едно.

— Тръгни нанякъде — каза Перин. — Нека се опитам да те последвам.

Скокливец изчезна. Перин тръгна натам, където беше вълкът допреди миг.

„Подуши“, изпрати отдалече Скокливец. Беше достатъчно близо, за да го изпрати. Перин се пресегна неволно. Намери десетки вълци. Всъщност беше удивен, че са толкова много тук, на склоновете на Драконовата планина. Никога не бе усещал толкова много, събрани на едно място. Защо бяха тук? И небето наистина ли изглеждаше по-бурно тук, отколкото по други места във вълчия сън?

Не можеше да усети Скокливец. Вълкът по някакъв начин се беше затворил и Перин не можеше да отличи мястото му. Отпусна се на земята. „Подуши“, беше изпратил Скокливец. Да подуши, но как? Затвори очи и остави носа си да подуши околните миризми. Шишарки и дървесна мъзга, бурени и листа, кожолест и бучиниш.

И... още нещо. Да, успя да надуши нещо. Далечна затаила се миризма, която сякаш не беше на мястото си. Много от миризмите бяха същите — същият мирис на плодородна земя, същата дървесна щедрост. Но бяха смесени с миризмите на мъх и на влажен камък. Въздухът бе различен. Цветен прашец и цветя.

Перин стисна силно очи и задиша дълбоко. Успя някак да сглоби в ума си картина от тези миризми. Не беше по-различно от начина, по който пращаното от вълците се превеждаше в думи.

„Ето там“, помисли си той. Нещо се измести.

Отвори очи. Седеше на каменна издатина сред борове. Беше на един от склоновете на Драконовата планина, на няколко часа изкачване по-нагоре от мястото, където бе допреди малко. Издатината беше обрасла с лишей и стърчеше над разпръснатите долу дървета. Виолетово петно пролетни дъхчета бе израснало тук, където светлината можеше да достигне до цветовете. Хубаво беше да види цветя, които не са клюмнали и повехнали, макар и само във вълчия сън.

„Хайде — изпрати Скокливец. — Следвай.“

И изчезна.

Перин затвори очи и вдиша. Този път се оказа по-лесно. Дъб и трева, кал и влага. Сякаш всяко място си имаше своя отделна миризма.

Перин се *измести*, после отвори очи. Стоеше присвит сред поле край пътя за Джеанна. Тук преди малко бе дошла глутницата на Танцуващата сред дъбове, а Скокливец вървеше през ливадата и миришеше на любопитство. Глутницата бе продължила напред, ала все още бяха близо.

— Мога ли винаги да правя това? — попита Перин. — Да надушвам къде е отишъл вълк в съня?

„Всеки го може — каза Скокливец. — Ако може да души като вълк.“ И се ухили.

Перин кимна замислено.

Скокливец затича през ливадата към него. „Трябва да упражняваме, Млади бико. Все още си кутре с къси крака и мека козина. Трябва...“

Изведнъж Скокливец замръзна.

— Какво? — попита Перин.

Проехтя вълчи вой, изпълнен с болка. Перин рязко се обърна. Беше Утринна светлина. Воят прекъсна, а вълчийт ум примижа и угасна.

Скокливец изръмжа, замириса на паника, на гняв и тъга.

— Какво стана? — попита Перин.

„Гонят ни. Тръгвай, Млади бико! Трябва да вървим.“

Умовете на другите от глутница скочиха надалече. Перин изръмжа. Когато вълк умреше във вълчия сън, беше завинаги. Никакво прераждане, никакво тичане повече с носа към вятъра. Само едно същество ловеше духовете на вълците.

Убиеца.

„Млади бико! — изпрати Скокливец. — Трябва да вървим!“

Перин продължи да ръмжи. Утринна светлина бе изпратила едно последно изригване на изненада и болка, последното ѝ виждане за света. От тази бъркотия Перин оформи образ. После затвори очи.

„Млади бико! Не! Той...“

Изместване. Перин рязко отвори очи и се намери на малка поляна, близо до която — в реалния свят — хората му бяха вдигнали лагер. Мускулест смугъл мъж с тъмна коса и сини очи клечеше сред поляната, в краката му имаше вълчи труп. Убиеца бе мъж с яки мишци и мирисът му беше смътно нечовешки, като смес от човек и от камък. Носеше тъмно облекло: кожа и черна вълна. Пред очите на Перин Убиец започна да дере вълка.

Перин се хвърли напред. Убиеца вдигна очи изненадан. Напомняше на Лан по някакъв почти зловец начин, коравото му лице — цялото на ъгли и резки линии. Перин изрева, в ръцете му изведнъж се появи чук.

Убиеца изчезна за едно мигване на окото и чукът на Перин профуча в празното. Той вдиша дълбоко. Миризмите! Солена вода и мокро дърво. Чайки и курешки. С новооткритото си умение Перин се хвърли към онова далечно място.

Изместване.

Появи се върху пуст кей в непознат град. Убиеца стоеше наблизко, оглеждаше лъка си.

Перин нападна. Убиеца вдигна глава, отворил широко очи, миризмата му ставаше все по-изумена. Вдигна лъка си, за да се защити, но замахът на Перин го пръсна.

Перин изрева и замахна отново, този път към главата на Убиеца. Странно, но той се усмихна, тъмните му очи блеснаха с насмешка. Изведнъж замириса нетърпеливо. Нетърпелив да убие. Във вдигнатата му ръка се появи меч и той я изви да блокира удара на Перин.

Чукът отскочи твърде силно, все едно беше ударил в камък. Перин се олюля, а Убиеца се пресегна и го хвана за рамото. Тласна го назад.

Силата му беше *огромна*. Тласъкът отхвърли Перин назад по кея, но дървото изчезна, щом падна върху него. Перин полетя надолу в празното и плъосна във водата. Ревът му премина в гъргорене, обкръжи го тъмна вода.

Замаха с ръце и зарита с крака, за да изплува, пусна чука, но откри, че повърхността по някакъв необясним начин е станала на лед. От дълбините нагоре запълзяха въжета, увиха се около ръцете му и го задърпаха надолу. През замръзналата повърхност успя да види движеща се сянка. Убиеца, вдигнал лъка си, който отново бе цял.

Ледът изчезна и водата се раздвои. Потече от него и той се намери зяпнал в стрела, насочена право в сърцето му.

Убиеца пусна тетивата.

„Махни се оттук“, помисли Перин.

Изместване. Изохка, щом се удари в каменната издатина, където бяха стояли със Скокливец. Падна на колене, от тялото му се стичаше морска вода. Изплю и изтри лицето си. Сърцето му биеше лудо.

Скокливец се появи до него задъхан, миришеше сърдито. „Глупаво кутре! Глупаво, тъпо кутре! Ще гониш вълк, когато едва-що си отбит?“

Перин потрепери и седна. Щеше ли да го последва Убиеца? Можеше ли? Минутите се точеха, не се появи никой и той започна да се отпуска. Сблъсъкът с Убиеца бе станал толкова бързо, че му беше като в мъгла. Онази сила... беше повече от всичко, което можеше да има един мъж. И ледът, въжетата...

— Той променя неща — каза Перин. — Накара кеят да изчезне под мен, направи въжета да ме овържат, избута водата назад, за да може да се прицели в мен.

„Той е лъв. Убива. Опасен.“

— Трябва да науча. Трябва да му се опълча, Скокливец.

„Ти си твърде млад. Тези неща са непосилни за тебе.“

— Твърде млад? — каза Перин и стана. — Скокливец, Последният лов е почти надвиснал над нас!

Скокливец легна на земята и отпусна глава на лапите си.

— Винаги ми казваш, че съм твърде млад. Или че не знам какво правя. Добре, какъв е смисълът да ме учиш, ако не да ми покажеш как да се бия с хора като Убиеца?

„Ще видим — изпрати Скокливец. — За тази нощ ще си вървиш. Свършихме.“

Перин долови скръбна нотка в изпратеното. И също тъй категоричност. Тази нощ глутницата на Танцуващата сред дъбове и Скокливец щяха да скърбят за Утринна светлина.

Въздъхна, седна и кръстоса крака. Съсредоточи се и успя да уподоби нещата, които Скокливец бе правил, за да го изхвърли от съня.

И той угасна.

Събуди се на постелята в тъмната си палатка. Файле бе сгушена в него.

Полежа още малко, вторачен в платнището горе. Тъмнината му напомни за бурното небе във вълчия сън. Сънят изглеждаше толкова далече, колкото и Кемлин. Най-сетне се надигна — измъкна се внимателно изпод ръката на Файле — и навлече панталоните и ризата си.

Лагерът беше тъмен, но имаше достатъчно светлина за очите му. Кимна на Кенли Мерин и Джайм Дотри, двамата от Две реки, които пазеха палатката му тази нощ.

— Кой час е?

— След полунощ, лорд Перин — отвърна Джайм.

Перин изсумтя. Далечна мълния огря околността. Той тръгна и двамата понечиха да го последват.

— Ще се оправя и без охрана — каза им той. — Пазете палатката — лейди Файле още спи.

Палатката му беше близо до края на лагера. Това му харесваше. Даваше му малко повече усещане за усамотеност, както беше сгущена до склона при западната страна на лагера. Макар да бе толкова късно, видя Гаул да точи копието си. Високото Каменно псе стана и тръгна след него, а Перин не го спря. Напоследък Гаул си мислеше, че не е изпълнил самоналожения си дълг да бди над Перин, и беше преодолял всичките му усилия да го спре. Перин си мислеше, че просто си търси извинения да стои по-далече от своята палатка и двете гай-шайн, които се бяха настанили там.

Гаул се задържа на разстояние и Перин остана доволен от това. Така ли се чувстваха всички водачи? Нищо чудно, че много държави накрая се оказваха във война едни с други — водачите им никога нямаха време да помислят сами и навярно нападаха, за да накарат някои хора да престанат да ги тормозят!

Скоро навлезе в малката горичка при купчината нарязани и готови за цепене дърва. Дентон, слугата му, докато си върнеха Ламгвин — се беше намръщил, когато го попита за тях. Бивш дребен лорд от Кайриен, Дентон бе отказал да върне титлата си. Вече се мислеше за слуга и нямаше да позволи на никого да го убеди в друго.

Тук имаше брадва. Не убийственото оръжие, извито като лунен сърп, а най-обикновена брадва с дръжка, огладена от потните длани на работници. Перин нави ръкавите си, после си плю на ръцете и вдигна брадвата. Хубаво беше да държи огладената дръжка в ръцете си. Изправи първото дърво пред себе си, после отстъпи и замахна.

Удари дървото точно в средата и то се разцепи на две. После нагласи едната половина и разцепи и нея. Гаул се настани до едно дърво и продължи да точи копието. Стърженето на метал в метал придружаваше ударите на брадвата на Перин.

Беше хубаво. Защо умът му работеше толкова по-добре, докато вършеше нещо? Лоиал говореше много за седене и мислене. Перин не смяташе, че би могъл да измисли нещо така.

Разцепи следващото дърво. Беше ли вярно всъщност? Възможно ли бе собствената му същност да е виновна за начина, по който действаше, а не вълците? Никога не беше действал така в Две реки.

Разцепи ново дърво. „Винаги съм бил добър в съсредоточаването.“ Това отчасти бе впечатлило майстор Люхан. Дай на Перин един проект и той ще работи над него, докато го изпълни.

Разцепи половинките на дървото.

Може би промените в него бяха заради сблъсъка му с външния свят. Беше обвинявал вълците за много неща и бе поставил неестествени изисквания на Скокливец. Вълците не бяха нито глупави, нито прости, но не се интересуваха от нещата така, както се интересуваха хората. Сигурно бе много трудно за Скокливец да го учи така, че Перин да може да разбере.

Какво му дължеше вълкът? Скокливец беше умрял през онази съдбоносна нощ, толкова отдавна. Нощта, когато Перин за първи път бе убил човек, нощта, когато за първи път бе изгубил контрол над себе си в битка. Скокливец не му дължеше нищо, но го беше спасил по няколко повода — всъщност Перин съзнаваше, че намесата на Скокливец му бе помогнала да не изгуби себе си и да стане вълк.

Замахна към поредното дърво, брадвата се отплесна и то падна. Перин го нагласи пак и го разцепи. Тихото точене на Гаул го успокояваше.

Увличаше се в това, което правеше, може би прекалено. Това беше вярно.

Но пък ако човек иска да направи нещо като хората, трябва да работи, докато го направи. Познаваше хора, които сякаш никога не успяваха да довършат нищо и стопанствата им бяха пълна бъркотия. Не можеше да живее така.

Трябваше да има равновесие. Перин винаги беше твърдял, че е въввлечен в свят, пълен с проблеми, много по-големи от него самия. Беше твърдял, че е прост човек.

А ако беше грешил? Ако беше сложен човек, на когото просто се е случило преди да живее прост живот? В края на краищата, ако беше толкова прост, защо бе обикнал толкова сложна жена?

Нацепените дърва се трупаха. Перин се наведе и започна да ги подрежда с мазолестите си ръце. Никога нямаше да стане лорд като онези хранени с птиче мляко същества от Кайриен. Но имаше и други

лордове, мъже, като бащата на Файле. Или мъже като Лан, който приличаше по-скоро на оръжие, отколкото на човек.

Стана хубава купчина. Хубаво беше да води вълците в съня си, но вълците не очакваха да ги защитаваш или да им осигуряваш храна, или да им правиш закони. Не ти плачеха, когато близките им загинат под твоята команда.

Не водачеството го притесняваше. А всичките други неща, които идваха с него.

Надуши приближаващия се Илиас. С неговия естествен мирис на рохкава пръст миришеше като вълк. Почти.

— Защо не спиш? — каза Илиас, щом спря до него. Гаул пхна копие в калъфа и се оттегли с безмълвието на врабец, излетял в небето. Щеше да остане наблизко, но нямаше да подслушва.

Перин погледна към тъмното небе.

— Понякога се чувствам по-буден нощем, отколкото през деня.

Илиас се усмихна. Перин не го видя, но подуши веселието му.

— Опитвал ли си се изобщо да го избегнеш, Илиас? — попита той. — Да пренебрегнеш гласовете им, да се престориш, че нищо у теб не се е променило?

— Да — отвърна Илиас. Имаше тих и нисък глас, напомняше някак на раздвижила се пръст. Далечен тътен. — Искях, но после Айез Седай искаха да ме опитомят. Трябваше да бягам.

— Липсва ли ти старият живот?

Илиас сви рамене — Перин чу движението, шумоленето на плат в плата.

— Никой Стражник не иска да изостави дълга си. Понякога други неща са по-важни. Или... е, може би са просто по-*настоятелни*. Не съжалявам за избора си.

— Аз не мога да напусна, Илиас. *Не искам*.

— Оставих живота си заради вълците. Това не означава, че и ти трябва да го направиш.

— Ноам трябваше — каза Перин.

— А дали?

— Това го погълна. Престана да е човек.

Долови мирис на тревога. Илиас нямаше отговор.

— Гостувал ли си някога на вълците в сънищата си, Илиас? — попита Перин. — Място, където мъртвите вълци тичат и живеят

отново?

Илиас го изгледа.

— Онова място е опасно, Перин. То е друг свят, макар и свързан с този по някакъв начин. Според легендите Айез Седай в стари времена са могли да ходят там.

— И други хора също — каза Перин, мислеше си за Убиеца.

— Внимавай насън. Стой настрана от него — миризмата му беше тревожна.

— Трудно ли ти беше изобщо? — попита Перин. — Да отделиш себе си от вълка?

— Правех го.

— Но вече не?

— Намерих равновесие — каза Илиас.

— Как?

Илиас помълча за миг.

— Де да знаех. Просто беше нещо, което научих, Перин. Нещо, което ти ще трябва да научиш.

„Или да свърша като Ноам.“ Перин се взря в златните очи на Илиас и кимна.

— Благодаря ти.

— За съвета ли?

— Не. Затова, че се върна. Затова, че ми показва, че поне един от нас може да живее с вълците и да не изгуби себе си.

— Нищо не е — каза Илиас. — Забравил бях, че може да е приятно да си сред хора понякога. Не знам за колко дълго мога да остана обаче. Последният лов е почти дошъл.

Перин отново погледна към небето.

— Така е. Съобщи на Трам и другите, че съм взел решението си. Белите плащове са избрали място за битка. Ще се срещнем с тях утре.

— Добре — каза Илиас. — Не миришеш като да го искаш обаче.

— Трябва да се направи — заяви Перин. — И толкова.

Всички искаха да е лорд. Е, това бе едно от нещата, които правеха лордовете. Взимаш решения, които никой друг не иска да вземе.

Все пак го болеше, че трябваше да даде тази заповед. Беше го споходило видение с онези вълци, подкарали овце към някакъв звяр.

Като че ли точно това правеше, подкарваше Белите плащове към унищожението им. Определено носеха цвета на овча вълна.

Но как да обясни видението с Файле й другите, приближаващи се към онази пропаст? Илиас се отдалечи, а Перин погледна брадвата.

Сякаш не беше цепил дърва, а трупове.

ГЛАВА 25

ЗАВРЪЩАНЕ В БАНДАР ЕВААН

Ранд и Мин пристъпиха през портала в малка уличка, пазена от две Деви — Лериан и Хейдия — заедно с Наеф, високия скулест Аша'ман. Девите притичаха безшумно до входа на задната уличка и подозрително надникнаха навън към града. Ранд пристъпи и сложи ръка на рамото на Хейдия, за да успокои слабичката жена, която сякаш бе притеснена, че е с толкова малко охрана. Носеше кафявото си наметало.

Облаците в небето се разпръснаха, стопиха се над града в отклик на пристигането му. Мин погледна нагоре и усети топлия блясък на лицето си. Уличката миришеше ужасно — на смет и урина, — но лъхна топъл ветрец и отнесе вонята надалеч.

— Милорд Дракон — каза Наеф. — Не ми харесва това. Трябва да имате по-голяма защита. Хайде да се върнем и да съберем...

— Всичко ще е наред, Наеф — отвърна Ранд. Обърна се и подаде ръка на Мин.

Тя я пое и тръгна с него. Наеф и Девите имаха заповед да ги следват на разстояние — иначе щяха да привличат внимание.

Щом излязоха на един от многото широки домански дъсчени тротоари, вдигна ръка към устата си. Ранд беше напуснал Бандар Еваан съвсем наскоро. Как се бе изменил градът толкова бързо?

Улиците бяха пълни със струпани покрай стените болнави мръсни хора, загърнати в одеяла. Нямаше място за минаване по дървените пътеки. С Ранд трябваше да слязат в калта, за да продължат. Хората кашляха и стенеха и тя разбра, че вонята не е само в задната уличка. *Целият* град като че ли вонеше. Някога от много от сградите висяха знамена, но сега бяха издърпани и раздрани за завивки и огън.

Много здания бяха със счупени прозорци и врати, бежанци бяха задръстили входовете. Обръщаха се подир тях. Някои изглеждаха трескави. Други — гладни. И опасни. Мнозина бяха доманци, но сякаш имаше и твърде много белокожи — бежанци от равнината Алмот или

Салдеа навярно. Мин разхлаби един нож в ръкава си, докато минаваха покрай група млади улични разбойници. Може би Наеф все пак беше прав. Тук не беше безопасно.

— Вървах и през Ебу Дар така — промълви Ранд. Изведнъж тя усети болката му. Смазваща вина, по-нараняваща от раните в хълбока му. — Това бе едно от нещата, които ме накараха да се променя. Хората в Ебу Дар са щастливи и добре нахранени. Не изглеждат като тези. Сеанчанците управляват по-добре от мен.

— Ранд, ти не си виновен за това — каза Мин. — Не бяхме тук, за да...

Болката му се усили и тя разбра, че е казала нещо погрешно.

— Да — отвърна той тихо, — не бях тук. *Изоставих* този град, когато разбрах, че не мога да го използвам като инструмента, който исках да бъде. Забравих, Мин. Забравих за какво е всичко това. Трам е много прав. Човек трябва да знае защо се бори.

Ранд беше изпратил баща си — заедно с един от ашаманите — до Две реки, за да подготви хората и да ги събере за Последната битка.

Залитна. Изведнъж се почувства страшно уморен и седна на някакъв сандък. Един смугъл хлапак го изгледа остро от близкия вход. От другата страна на булеварда имаше тясна уличка, по-скоро алея. Не беше задръстена с хора. Свирепи на вид плещести мъже стояха с криваци на входа ѝ.

— Разпадат се на банди — каза тихо Ранд. — Богатите наемат силните да ги пазят, да отбиват онези, които искат богатството им. Но не е богатство в злато или скъпоценности. Вече е за храна.

— Ранд — тя клекна до него. — Не можеш да...

— Знам, че трябва да продължа — промълви той. — Но ме боли, като знам нещата, които не съм направил, Мин. Когато се превърнах в стомана, изхвърлих от себе си всички тези чувства. Когато си позволих отново да се интересувам, отново да се смея, се отворих и за провалите си.

— Ранд, виждам слънчева светлина около теб.

Той вдигна очи към нея, а после погледна към небето.

— Не тази слънчева светлина — прошепна Мин. — Видение. Виждам тъмни облаци, избутани настрани от топлината на слънчева светлина. Виждам теб, държиш блестящ бял меч, замахнал срещу черен, държан от безлика тъмнина. Виждам дървета, които отново

позеленяват и раждат плодове. Виждам поле, посевите са здрави и класовете са налети — замълча. — Виждам Две реки, Ранд. Виждам хан със знака на Драконовия зъб на вратата. Не е вече символ на мрак или омраза. А знак за победа и надежда.

Той я погледна.

Мин улови нещо с крайчеца на окото си. Извърна се към насядалите на улицата хора и зяпна. До един имаха образи над себе си. Беше удивително, толкова много видения наведнъж, пламваха и светеха над главите на болните, слабите, изоставените.

— Виждам сребърна брадва над главата на онзи мъж — рече тя и посочи един брадат просяк, който лежеше подпрян на стена, брадичката му клюмнала на гърдите. — Той ще бъде водач в Последната битка. Онази жена там — изгърбената в сенките — ще бъде обучена в Бялата кула и ще стане Айез Седай. Онзи мъж там, който прилича на прост уличен разбойник... той ще спаси живота ѝ. Знам, че не изглежда боец, но ще се бие. Всички ще се бият. Виждам го!

Погледна отново Ранд и стисна ръката му.

— Ти ще бъдеш силен, Ранд. Ще го направиш. Ще ги поведеш. Знам го.

— Видя това? Във видение?

Тя поклати глава.

— Нямаше нужда. Вярвам в тебе.

— Аз едва не те убих — прошепна той. — Когато гледаш мен, виждаш убиец. Чувстваш ръката ми на гърлото си.

— Какво? Разбира се, че не! Ранд, погледни ме в очите. Можеш да ме усетиш през връзката. Изпитвам ли и трошица колебание или страх от теб?

Той потърси очите ѝ със своите, толкова дълбоки. Мин не отклони поглед. Можеше да погледне този овчар в очите.

Той изправи рамене.

— О, Мин. Какво щях да правя без теб?

Тя изсумтя.

— Имаш крале и айилски вождове, които те следват. Айез Седай, Аша'ман — и тавирен. Сигурна съм, че щеше да се справиш.

— Не — каза Ранд. — Ти си по-жизненоважна от всички тях. Напомняш ми кой съм. Освен това мислиш по-ясно от повечето от

тези, които се наричат мои съветници. Би могла да си кралица, ако пожелаеше.

— Всичко, което искам, си ти, тъп глупак.

— Благодаря ти — помълча. — Макар че можеше да мине и без толкова много обиди.

— Е, животът е суров, нали?

Той се усмихна. После стана и вдиша дълбоко. Вината все още си беше в него, но вече я беше преодолял, както бе преодолял болката. Бежанците наоколо занадигаха глави. Ранд се обърна към брадатия несретник, когото Мин бе посочила. Седеше на дъсчената пътека с крака долу в калта.

— Ти — каза мъжът на Ранд. — Ти си той. Прероденият Дракон.

— Да — отвърна Ранд. — Бил си войник, нали?

— Аз... — погледът му стана зареян. — Друг живот беше това. Бях в гвардията на краля, преди да го отвлечат, преди да ни арестува лейди Чадмар, и след това ни разформироваха — умората сякаш засълзи от очите му при мисълта за прежните дни.

— Чудесно — каза Ранд. — Трябва да възстановим този град, капитане.

— Капитане? Но аз... — мъжът го изгледа, после стана, изтупа прахта от дрехите си и изтръска калта от краката си. Изведнъж придоби някак войнишко излъчване, въпреки опърпаното облекло и рошавата брада. — Е, май сте прав. Но не мисля, че ще е лесно. Хората гладуват.

— Аз ще се погрижа за това — отвърна Ранд. — Трябва ми да събереш войниците си.

— Не виждам много от момчетата тук... Не, чакай. Ето ги Вотабек и Редборд — мъжът махна на двама от здравеняците, които Мин бе забелязала преди малко. Те се поколебаха за миг, но след това се приближиха.

— Дърем? — попита единият. — Какво става?

— Време е беззаконието в този град да приключи — каза Дърем. — Ние ще организираме нещата, ще разчистим. Лорд Дракона се завърна.

Единият плю настрани. Беше грубоват мъж със смугла доманска кожа и тънки мустаци.

— Да го изгори дано. Той ни остави. Аз... — млъкна, като видя Ранд.

— Съжалявам — промълви Ранд и го погледна в очите. — Провалих ви. Няма да се повтори.

Мъжът погледна към приятеля си, а той сви рамене и каза:

— Лаин бездруго няма да ни плати. Защо пък да не видим какво можем да направим тука?

— Наеф — извика Ранд, махна на ашамана, задържал се с двете Деви малко по-назад, и тримата се приближиха. — Отвори портал към Камъка. Искam оръжия, броня и униформи.

— Веднага — отвърна Наеф. — Ще ни трябват и войници, нали?

— Не — прекъсна го Ранд. — Прехвърли снаряжението в тази сграда тук. Ще разчистя място за портала вътре. Но никакви войници да не идват — вдигна очи и огледа улицата. — Бандар Еваан пострада достатъчно от ръцете на чужденци. Днес градът няма да познае ръката на завоевател.

Мин се отдръпна назад и загледа с почуда. Тримата войници влязоха в зданието и изкараха хлапетата навън. Щом ги видя, Ранд ги помоли да станат вестоносци и да тичат по задачи. Съгласиха се. Всички се съгласяваха с Ранд, след като го погледнеха.

Някой навярно щеше да си помисли, че това е някаква форма на Принуда, но Мин виждаше как се променят лицата им, виждаше как се връща надеждата в тях, блясъкът в очите. Те виждаха у Ранд нещо, на което можеха да се доверят. Или поне нещо, на което се надяваха, че могат да се доверят.

Тримата войници изпратиха няколко момчета и момичета да доведат други бивши войници. Наеф отвори портала си. След минути първите трима излязоха от зданието със сребристи гръдни брони и чисти зелени униформи. Бяха сресали брадите и косите си, намерили бяха вода да си измият лицата. Толкова бързо бяха престанали да приличат на просяци и бяха станали воители... Малко вмирисани, но воители все пак.

Жената, която Мин бе забелязала преди малко — онази, за която беше сигурна, че може да се научи да прелива, — се приближи да поговори с Ранд. След малко кимна и скоро след това беше събрала жени и мъже, които пълнеха ведра от един близък кладенец. Мин се

намръщи озадачено, когато започнаха да обикалят по улицата и да измиват лицата и ръцете на хората.

Наоколо започна да се трупат тълпа. Някои бяха обзети от любопитство, други бяха враждебни, а трети — просто понесени от човешкия поток. Жената и екипът ѝ започнаха да ги подбират и да им възлагат работа. Някои трябваше да издирят ранените и болните, други — да облекат униформи и да вземат мечове. Друга жена заразпитва хлапетата, за да разбере къде са родителите им, ако все още имат такива.

Мин седна на сандъка, на който доскоро бе седял Ранд. Само след час той вече разполагаше с петстотин войници, водени от капитан Дърем и двама негови лейтенанти. Мнозина от тях току оглеждаха, все още изумени, чистите си дрехи и сребристите брони.

Ранд говореше с много от тях и се извиняваше открито. Докато приказваше с една жена, тълпата отзад се раздвижи, той се обърна и видя кретащ към него старец с разранена от ужасни язви кожа. Тълпата се отдръпваше боязливо настрана.

— Наеф — извика Ранд.

— Да, милорд?

— Доведи тук Айез Седай — каза Ранд. — Има хора, които се нуждаят от Цяра.

Жената, която бе събрала хора да пълнят ведре с вода, отведе стареца настрана.

— Милорд — каза капитан Дърем и се приближи с отривиста стъпка. Мин примига. Мъжът бе намерил бръснач отнякъде и се бе обръснал. Беше си оставил домански мустаци над волевата брадичка обаче. Четирима души го следваха като охрана.

— Ще ни трябва повече пространство, милорд — каза Дърем. — Сградата, която избрахте, е претъпкана, идват още и още, задръстват улицата.

— Какво предлагаш? — попита Ранд.

— Кейовете — отвърна Дърем. — Държи ги един от градските търговци. Готов съм да се обзаложа, че може да намерим няколко почти празни склада, годни за употреба. Имаше храна там, но... ами, нищо не е останало.

— А търговецът, който ги държи? — попита Ранд.

— Милорд. Едва ли е нещо, с което да не можете да се справите.

Ранд се усмихна, махна на Дърем да поведе и подаде ръка на Мин.

— Ранд, ще им трябва храна.

— Да — съгласи се той и погледна на юг към близките кейове. — Ще я намерим там.

— Няма ли да е изядена вече?

Ранд не отговори. Тръгнаха с новосформираната градска стража в челото на отряда. Зад тях се проточи нарастващо множество обнадеждени бежанци.

Огромното пристанище на Бандар Еваан бе едно от най-впечатляващите на света. Кейовете се изпъваха на сърп в подножието на големия град. Мин се изненада, като видя колко много кораби има там, повечето съдове на Морския народ.

Спомни си, че Ранд ги бе накарал да докарат храна в града. Но тя се беше развалила. Когато бе напуснал града, го известиха, че всичката храна на корабите е загнила от допира на Тъмния.

Някой беше вдигнал барикада на пътя. Другите улици към кейовете изглеждаха също затворени. Униформени войници занадничаха нервно иззад барикадата, когато военната сила на Ранд се приближи.

— Спрете! — извика някой. — Няма да...

Ранд вдигна ръка и махна небрежно. Барикадата, вдигната от мебели и дъски, изтътна и се хлъзна настрани. Войниците зад нея се развикаха и се отдръпнаха.

Ранд пристъпи напред и Мин усети пълния покой в душата му.

— Кой е този, който спира хората ми от кейовете и иска да задържи храната за себе си? — попита високо Ранд. — Искам... да говоря с това лице.

— Милорд Дракон? — чу се изненадан глас.

Висок мършав мъж с червено доманско палто забърза припряно към тях. Ризата му, някога фина, сега беше омачкана и мръсна. Изглеждаше капнал от умора.

„Как се казваше? — помисли си Мин. — Иралин. Точно така. Началникът на пристанището.“

— Иралин? — попита Ранд. — Какво става тук? Какво си направил?

— Какво съм направил ли? — отвърна възмутено мъжът. — Опитвах се да ги задържа да не нахлуят на корабите за развалената храна! Всеки, който яде от нея, се поболява и умира. Не искат да слушат обаче. Няколко групи се опитаха да щурмуват кейовете за храната и реших да не им позволя да се убият, като ядат от нея.

Не го беше чувала да говори толкова ядосано. Помнеше го като кротък човек.

— Лейди Чадмар избяга час след като вие напуснахте — продължи Иралин. — Другите членове на Съвета на търговците избягаха след ден. Онези проклетници от Морския народ твърдят, че няма да отплават, докато не разтоварят стоката си — или докато не им платят да направят нещо друго. Тъй че чаках проклетият град да измре от глад, да яде от тази храна и да умре или да изгине при нов метеж с пожари и смърт. *Това* правих тук. А *вие* какво направихте, милорд Дракон?

Ранд затвори очи и въздъхна. Не се извини на Иралин като на другите. Навярно разбираше, че ще е безсмислено.

Мин изгледа с гняв Иралин.

— Той носи тежко бреме на раменете си, търговец. Не може да се грижи за всичко и всеки...

— Всичко е наред, Мин — прекъсна я Ранд, отпусна ръка на рамото ѝ и отвори очи. — Точно това заслужавам. Иралин. Преди да напусна града, ти ми каза, че храната на корабите е развалена. Провери ли всяко буре и чувал?

— Достатъчно проверих — отвърна Иралин, все още го гледаше враждебно. — Ако отвориш сто чувала и намериш едно и също, схващаш картината. Жена ми се опита да измисли безопасен начин да отсее изгнилото зърно от здравото. Ако изобщо е останало здраво.

Ранд закрачи към корабите. Иралин го последва малко объркан, може би защото Ранд не му се развива. Мин се присъедини към тях. Приблжиха се до един от съдовете на Морския народ, затънал ниско във водата. Няколко души седяха небрежно отпуснати на палубата му.

— Искам да говоря с Надзорницата на платната — извика Ранд.

— Аз съм — отвърна му жена с бели кичури в правата си черна коса и с пъстра татуировка на дясната ръка. — Милис дин Шалада Три звезди.

— Сключих сделка — извика Ранд. — Да се достави храна тук.

— Онзи там не иска да се достави — отвърна Милис и кимна към Иралин. — Не иска да ни разреши да разтоварим. Казва, че ще нареди да стрелят по нас, ако го направим.

— Нямаше да мога да задържа хората — каза Иралин. — Трябваше да пусна слух из града, че Морският народ държи храната в залог.

— Виждаш ли какво изтърпяхме заради теб? — заговори Милис на Ранд. — Започвам да се чудя за Сделката ни с тебе, Ранд ал-Тор.

— Отричаш ли, че аз съм Корамуур? — попита Ранд и я погледна в очите. Беше й трудно да извърне погледа си от него.

— Не — отвърна Милис. — Мисля, че не. Искаш да се качиш на борда на „Бяла пяна“, така ли?

— Ако може.

— Хайде, качвай се.

Пуснаха трапа и Ранд се качи, последван от Мин, Наеф и двете Деви. След малко дойде и Иралин, с капитана и няколко от войниците.

Милис ги отведе до центъра на палубата и отвори капака към корабния трюм. Ранд слезе първи, малко тронаво заради липсващата ръка. Въздухът долу бе прахен и задушлив.

— Ще се радваме да разтоварим тая храна — изсумтя Милис, след като слезе след Мин. — Плъховете мрат от нея.

— Това не е ли добре за вас? — подметна Мин.

— Кораб без плъхове е като океан без бури — отвърна Милис. — Оплакваме се и от двете, но екипажът мърмори всеки път, щом намерят някоя умряла гадина.

Няколко чувала зърно бяха отворени и зърното бе изсипано на пода. Иралин бе споменал, че се опитвали да отсеят лошото от доброто, но Мин не виждаше полза. Само съсухрени почернели зърна.

Ранд гледаше отворените чували. Иралин слезе в трюма. Капитан Дърем се смъкна по стълбата последен с хората си.

— Всичко е развалено — каза Иралин. — Не само това зърно. Някои хора донесоха зимни запаси от фермите си. Всичко се развали. Ще си измрем, и толкова. Няма да дочакаме проклетата Последна битка. Ще...

— Мир, Иралин — каза Ранд тихо. — Не е толкова лошо, колкото мислиш.

Пристъпи напред и дръпна връзката на един чувал. Той падна на една страна и по пода се посипа златист ечемик, без нито едно тъмно петънце по него. Изглеждаше все едно току-що ожънат, всяко зърно пълно и зряло.

Милис ахна.

— Какво му направихте?

— Нищо — отвърна Ранд. — Просто сте отворили само чувалите с развалено зърно. Всичко останало е добро.

— Просто... — изуми се Иралин. — *Случайно* сме отворили само лошите чували, без да стигнем до добрите? Това е нелепо!

— Не нелепо — Ранд отпусна ръка на рамото му. — Просто неправдоподобно. Добре си се справил, Иралин. Съжалявам, че ви оставих в такова затруднение. Издигам те в Търговския съвет.

Иралин зяпна.

Капитан Дърем отвори друг чувал.

— Този е добър.

— Този също — каза един от войниците му.

— Това тук са картофи — рече друг войник, надничаше в една от бъчвите. — Изглеждат по-добре от всичко, което съм виждал. И не са покарали, както може да се очаква от зимен запас.

— Разпространете вестта — обърна се Ранд към войниците. — Съберете хората си да организират раздаването в един от складовете. Искam това зърно да се пази добре. Иралин основателно се е притеснявал, че хората ще нахлуят по кейовете. Не раздавайте несварено зърно — това ще тласне някои да търгуват с него. Ще ни трябват казани и огнища да го варите. Останалото пренесете в складове. Хайде, бързо.

— Слушам, сър! — капитан Дърем отдаде чест.

— Хората, които събрах досега, ще помогнат — каза Ранд. — Няма да крадат от зърното. Можем да им се доверим. Накарай ги да разтоварят корабите и да изгорят лошото зърно. Би трябвало да има хиляди чували, които все още са добри.

След това погледна Мин.

— Хайде. Трябва да организирам Айез Седай за Церенето — замълча и погледна стъписания Иралин. — Лорд Иралин, вие сте стюардът на града засега, а Дърем е вашият командир. Скоро ще имате достатъчно бойци, за да възстановите реда.

— Стюард на града... Можете ли да *направите* това?

Ранд се усмихна.

— Някой трябва да го направи. Залавяйте се бързо на работа. Много има да се свърши. Мога да остана тук само докато стабилизирате нещата. За около ден.

И се обърна да се качи по стълбата.

— Ден? — възкликна Иралин и погледна Мин. — Да стабилизираме нещата? Не е възможно да го направим за един ден. Нали?

— Мисля, че ще се изненадате, лорд Иралин — каза Мин, стисна перилата на стълбата и започна да се качва след Ранд. — Аз лично се изненадвам всеки ден.

ГЛАВА 26

ПРЕГОВОРИ

Перин подкара Стъпко пред внушителната си армия. Не вееха знамето с вълчата глава. Доколкото знаеше, заповедта му да изгорят знамената бе изпълнена. Вече не беше толкова сигурен в решението си.

Във въздуха се носеше странна миризма. На застояло. Като в стая, оставена заключена години наред. Стъпко пое в тръс по пътя за Джеанна. Грейди и Неалд яздеха от двете му страни. Миришеха нетърпеливо.

— Неалд, сигурен ли си, че си готов? — попита Перин.

— Чувствам се по-силен от всякога, милорд — отвърна Неалд. — Достатъчно силен, за да убия няколко Бели плаща. Винаги съм искал да получа възможност да го направя.

— Само глупак търси възможност да убие — каза Перин.

— Тъ, да, милорд. Макар че може би трябва да спомена...

— Не е нужно да говорим за това — прекъсна го Грейди.

— Какво има? — попита Перин.

Грейди изглеждаше притеснен.

— Нищо.

— Казвай, Грейди.

— Опитяхме се да направим портал тази сутрин, да върнем бежанци, и не стана. Веднъж преди се случи същото. Сплитовете се разпаднаха и се разсипаха отгоре ни.

Перин се намръщи.

— Но други сплитове действат добре?

— Да — бързо отвърна Неалд.

— Както казах, милорд — заговори Грейди. — Сигурен съм, че ще стане, когато го опитаме пак. Просто недостатъчно практика.

Едва ли щеше да им потрябва Пътуване за оттегляне от това сражение — не и само с двама Аша'ман и толкова голяма сила. Но все пак бе притеснително да загубят шанса. Дано поне не се случеше с

други сплитове. Разчиташе на Грейди и Неалд да объркат и осусят първата атака на Белите плащове.

„Може би трябва да се върнем“, помисли Перин, но веднага потисна тази мисъл. Не обичаше да се налага да взима решения. Гадеше му се от мисълта за боя, човек против човек, след като истинският им враг бе Тъмния. Но беше принуден.

Продължиха напред. Чукът му висеше на кръста му. Скокливец бе намекнал, че не е по-различен от брадвата. За вълка едно оръжие бе като всяко друго.

Крилатата гвардия на Майен яздеше до него, боядисаните им в червено брони блестяха. Приличаха на изящни ястреби, готови да връхлетят. Зад тях яздеха войниците на Алиандре, твърди и решителни като канари, които всеки момент ще се затъркалят с грохот по склона. Стрелците на Две реки с дългите лъкове приличаха на млади дъбове, жилави и яки. Айилците, като пепелянки с остри като бръснач зъби. Мъдрите, тръгнали с неохота, като гръмоносни облаци, кипнали от непредсказуема енергия. Не знаеше дали ще се бият за него.

Останалото от войската му не беше толкова впечатляващо. Хиляди мъже с различен опит и на различна възраст — някои търговци, други — бежанци от Малден, жени, които бяха видели Девите и Ча Файле и настояха да бъдат обучени редом с мъжете. Перин не ги беше спрял. Последната битка идеше. Кой беше той, че да забрани на тези, които искаха да воюват?

Беше помислил да забрани на Файле да дойде днес, но знаеше как щеше да свърши това. Но я беше оставил в тила, в обкръжението на Мъдри, Ча Файле и Айез Седай.

Стисна по-здраво юздите и се заслуша в отмерените стъпки на хората зад себе си. Малко от бежанците имаха броня. Арганда ги бе нарекъл лека пехота. Перин имаше друг израз за това: „невинните с мечовете“. Защо бяха тръгнали след него? Не разбираха ли, че ще паднат първи?

Вярваха му. Светлината да ги изгори, всички му вярваха! Отпусна ръка на чука и помириша влажния въздух, примесен със страх и възбуда. Тътенът на копита и стъпки му напомняше за тъмното небе. Тътен без мълнии. Мълнии без тътен.

Бойното поле се простираше напред, широка зелена равнина, очертана на другия край от бойци в бяло. Белите плащове носеха

сребърни брони, лъснати безукорно, табардите и наметалата им — чисто бяло. Тази тревиста равнина бе хубаво място за битка. Щеше да е също тъй хубаво място за посев на зърно.

„За да разбереш нещо, трябва да разбереш частите и предназначението му.“

Какво бе предназначението на бойната му брадва? Да убива. Точно за това бе направена. Само за това беше добра.

Но с чука беше друго.

Перин дръпна рязко юздите на Стъпко. Ашаманите до него спряха и цялата колона бойци също започна да спира. Отривисти мъжки викове смениха тътена на марша.

Въздухът бе застинал, небето бе надвиснало мрачно и страховито. Перин не можеше да помирише тревата и далечните дървета заради прахта и мъжете — до един потни под броните. Пръхтяха коне, усетили напрегнатостта на ездачите си.

— Милорд? — попита Грейди. — Какво има?

Армията на Белите плащове вече бе на позиция, с клинообразен строй конници в челото. Чакаха, вдигнали пиките си в готовност да ги снишат и да препуснат напред да пролеят кръв.

— Брадвата само убива — каза Перин. — Но чукут може и да създава, и да убива. *Това* е разликата.

Изведнъж го разбра. Точно затова трябваше да захвърли брадвата. Можеше да *избере* да не убива. Нямаше да се остави да го тласнат към това.

Обърна се към Гаул, който стоеше с няколко Деви малко по-назад.

— Искам Айез Седай и Мъдрите тук, веднага — поколеба се. — Заповядай на Айез Седай, но *помоли* Мъдрите. Заповядай на мъжете от Две реки също да дойдат.

Гаул кимна и затича да изпълни молбата. Перин отново се обърна към Белите плащове. Въпреки всичките им грехове Белите плащове се водеха за хора на честта. Нямаше да атакуват, докато Перин стои на позиция.

Мъдрите и Айез Седай дойдоха. Файле също беше с тях. Добре де, беше й казал да стои с тях. Вдигна ръка и й махна да дойде до него. Мъжете на Две реки се приближиха отстрани, покрай колоната.

— Гаул каза, че си бил много вежлив — подхвърли Едара. — Това означава, че искаш от нас нещо, което ние няма да искаме да направим.

Перин се усмихна.

— Искам да ми помогнете да предотвратя тази битка.

— Не желает ли да танцуваш копията? — попита Едара. — Дочух нещо за това, което тези мъже в бяло са правили във влажните земи. Мисля, че носят бяло, за да скрият тъмното в себе си.

— Те са объркани — каза Перин. — Е, повече от объркани. Те са проклето от Светлината обезсърчени. Но не бива да се бием с тях, не и след като Последната битка иде. Ако се дърлим помежду си, ще загубим срещу Тъмния.

Едара се засмя.

— Бих искала да видя как някой ще каже това на Шайдо, Перин Айбара. Или по-скоро, ще ми се да бях видяла как някой предлага това на теб, докато все още държаха жена ти!

— Е, Шайдо трябваше да пролеят кръв — отвърна той. — Но не знам дали тези Бели плащове го заслужават. Може би им трябва само един хубав бой. Искам вие и Айез Седай да взривите земята пред армията им.

— Искаш нещо, което не би трябвало да си позволяваш, Айбара — каза строго Сеонид. — Ние няма да участваме в битката ти — дребничката Зелена го гледаше в очите, гласът ѝ бе рязък и отривист.

— Не участвате в битка — каза Перин. — Предотвратявате я.

Сеонид се намръщи.

— Боя се, че ще е същото. В този случай. Ако ударим земята, ще е използване на Единствената сила като оръжие. Може да нараним онези хора. Съжалявам.

Перин стисна зъби, но не настоя повече. Мъдрите и Аша'ман може би щяха да са достатъчно. Обърна се към мъжете на Две реки.

— Трам, кажи на хората да изпънат лъкове и да са готови да пуснат залп.

Трам кимна и изпрати бегач да отнесе заповедта. Мъжете на Две реки се строиха. Белите плащове бяха извън обхвата на повечето лъкове, но едно хубаво изпъване на дългия лък на Две реки можеше да ги достигне.

Перин кимна на Мъдрите и даде знак с ръка на ашаманите. И в същия миг земята пред Белите плащове изригна. Тътен разтърси ливадата и въздухът се изпълни с прах. Грейди и Неалд подкараха конете си напред.

Конете на Белите плащове заскачаха на задните си крака, мъже завикаха в ужас. Неколцина най-отпред сякаш запазиха самообладание и овладяха конете си. Сигурно бяха водачите им. Всъщност очите на Перин успяха да различат лорд Капитан-командира сред тях.

Пръст отново изригна във въздуха и се посипа върху изкопа. На лицата на Мъдрите се бе изписала съсредоточеността, съпътстваща преливането.

— Може ли някой от вас да усили гласа ми? — попита Перин.

— Аз мога — отвърна Грейди. — Видях веднъж как го прави М'хаил.

— Добре — Перин се обърна към Трам. — Щом преливащите спрат, стрелците да изстрелят по две стрели. Да се целят в рова.

Взривовете спряха и мъжете на Две реки стреляха. Стрелите се извисиха в дъга и ровът настръхна като таралеж. Перин огледа армията на Белите плащове. Бяха нарушили строя си.

Приблужи се Арганда. Беше се намръщил като буреносен облак.

— Какъв беше смисълът на това, ако мога да попитам, лорд Айбара? — миришеше враждебно. — Току-що се отказахте от предимството ни! Една засада можеше да избие хиляди и да прекърши началната им атака.

— Да — каза Перин — И те го знаят. Погледни редиците им, Арганда. Те са притеснени. Белите плащове съзнават какво щяха да понесат, ако ни атакуват. След като бях готов да им дам това като предупреждение, какво ли още тая?

— Но това беше пределът на възможностите ни — каза Файле.

— Те не го знаят обаче — Перин се ухили широко. — Би било глупаво от наша страна да вложим всичко, което имаме, в един такъв предупредителен взрив, нали?

Арганда не каза нищо, макар да се намръщи още повече. Беше войник до мозъка на костите си. Бравда. Нищо лошо нямаше в това, но Перин беше чукът. Когато той посочеше, мъже като Арганда убиваха.

— Грейди — каза Перин. — Гласът ми. Не бих имал нищо против нашата армия също да чуе какво казвам.

— Готово — отвърна Грейди.

Перин вдиша дълбоко и заговори.

— Аз съм Перин Айбара! — прокълтя гласът му над равнината.

— Приятел съм на Преродения Дракон и служа тук под негова команда. Тръгнал съм в поход към Последната битка. Лорд Капитан-командир, вие настояхте да се срещна с вас преди, по вашите условия, и аз дойдох. Моля да ми върнете тази чест тук и да се срещнем по моя покана. Ако сте решен да ме убиете, преди да тръгна срещу Сянката, поне ми направете услугата да ми дадете последна възможност да предотвратя кръвопролитие днес!

Кимна на Грейди и той освободи сплита.

— Имаме ли павилион, който да вдигнем за преговорите?

— В лагера — каза Файле.

— Мога да опитам портал — каза Неалд и потърка с юмрук мустаците си — по-точно рехавите косми, намазани с восък, които наричаше „мустаци“.

— Опитай.

Неалд се съсредоточи. Не последва нищо. Младият мъж се изчерви от яд.

— Не става.

— Няма нищо — каза Перин. — Ще вдигнем палатка. Не знам дали ще се съгласят да се срещнем, но искам да е готова в случай, че се съгласят. Доведете и Берелайн и Алиандре, и донесете напитки и столове и маса.

Един мъж от Две реки — Роб Солтър — препусна назад, няколко Девы затичаха след него. Белите плащове като че ли обсъждаха предложението. Добре.

Арганда и повечето останали се разпръснаха назад по колоната да известят какво става, макар че хората едва ли бяха пропуснали изявлението на Перин. Всеки като че ли правеше каквото трябва, тъй че Перин се отпусна на седлото и зачака.

Файле приближи коня си до него. Миришеше заинтригувано.

— Какво? — попита я той.

— Нещо в теб се е променило. Опитвам се да разбера какво.

— Увъртам — каза Перин. — Още не съм решил нищо. Но не искам да избия тези хора. Освен ако не се наложи.

— Те няма да отстъпят, съпруге — каза Файле. — Вече са те осъдили.

— Ще видим.

Погледна нагоре към небето, замислен за странната миризма и за това, че порталите на Аша'ман не действаха. Убиеца бродеше по тези места във вълчия сън, а я имаше и онази стена от стъкло. Нещо във вятъра сякаш не беше наред. „Бъди нащрек. Бъди готов.“

Чукът можеше и да убива, и да създава. Не знаеше още кое от двете ще стане сега. Но нямаше да удари, докато не се наложеше.

Галад гледаше към раздрания в земята и настръхнал от стотици стрели ров.

Беше подготвен за Айез Седай. Една Айез Седай не можеше да нарани никого, освен ако тя или Стражникът ѝ не са в опасност, а той бе дал изрични заповеди на хората си да не влизат в бой с Айез Седай и дори да не се доближават до тях. Ако Чедата видеха Айез Седай, трябваше да спрат, да кимнат почтително и да извърнат оръжията си настрана. Ако мъжете му покажеха ясно, че не желаят да навредят на Айез Седай, Сестрите щяха да са безполезни в битката.

Много от Чедата не вярваха на това. Наричаха историите за Трите клетви преднамерен фалшификат. Не бяха живели в Бялата кула. Галад не харесваше повечето Айез Седай и определено не им вярваше, но знаеше, че клетвите се спазват.

Вдигна далекогледа и огледа първата линия на Айбара. Мъже с черни палта. Няколко айилки, сред тях и една от онези, които бяха дошли с Айбара на първата им среща. Преливаща, несъмнено. Представи си как земята избухва пред атакуващите му сили, как хвърля конницата във въздуха, как други падат в изкопа, а по-задните линии се разколебават, объркват се и стават жертва на наистина впечатляващите дълги лъкове.

Борнхалд приближи коня си до него и го погледна сърдито.

— Няма да преговаряме наистина, нали?

Галад смъкна далекогледа.

— Мисля, че ще го направим.

— Но вече се срещнахме с него! — каза Борнхалд. — Казахте, че искате да видите очите му, като доказателство, че е Твар на Сянката, и

ги видяхте. Какво повече ви трябва?

Биар, който напоследък често изпълняваше ролята на лична охрана на Галад, смуши коня си към тях и каза:

— Не може да му се вярва, лорд Капитан-командир.

Галад кимна към рова.

— Можеше да ни унищожи с тази атака.

— Съгласен съм с Биар — заяви Борнхалд. — Иска да ви примамим, а след това да ви убие и да ни обезкуражи.

Галад кимна замислено.

— Възможно е — обърна се към лорд капитан Харнеш, спрял наблизо. — Ако загина, искам да поемеш командата и да атакуваш. Безмилостно. Повтарям заповедта си да отбягвате Айез Седай. Избивайте всеки друг, който ви се стори, че прелива. Това е приоритет. Възможно е да не разбираме какво става тук.

— Но все пак ще отидете? — попита Борнхалд.

— Да — каза Галад.

Беше позволил на Борнхалд и Биар да го подтикнат към битка, но вече се чудеше дали не е действал много припряно. *Наистина* беше видял очите на Перин и беше изслушал свидетелствата както на своите Чеда, така и на хора, пътували с Айбара. Като че ли бе съвсем ясно, че нападението е най-правилното решение.

Но Айбара беше прав. Беше дошъл да се срещне с Галад, когато го поканиха. Може би все пак имаше начин кръвопролитие да се избегне. Галад не го вярваше, но ако имаше шанс, по-добре беше то да се отложи. Толкова.

Борнхалд не изглеждаше доволен. Гневът му към човека, убил баща му, бе разбираем, но не можеше да се позволи този гняв да предопределя действията на Чедата.

— Можеш да дойдеш с мен — каза му Галад. — Това важи и за теб, Чедо Биар. Капитаните трябва да останат сред хората, та Айбара да не ни остави без водачи.

Харнеш отдаде чест. Борнхалд с неохота подкара до Галад, както и Биар, чиито очи пламтяха от свиреп фанатизъм, не отстъпващ на гнева на Борнхалд. И двамата бяха преживели поражение и унижение от този Перин Айбара. Петдесет Чеда подкараха в строй зад тримата.

Докато стигнат, хората на Айбара бяха вдигнали павилион. Скромен, с плосък покрив и четири пилона, изпънали сиво-кафявото

платно. Под него имаше малка квадратна маса и два стола.

Айбара седеше до масата. Стана, когато Галад се приближи. Днес носеше зелено палто и кафяви панталони — добре скроени, но скромни дрехи, — и онзи свой чук на кръста си също. Дрехите внушаваха усещане за земя и рохкава пръст. Не, това не беше човек от палати, беше човек от поля и гори. Горски човек, издигнал се до лорд.

Двама мъже от Две реки стояха в дъното на павилиона. Казваха за тях, че били свободни селянци или пастири от старо, здраво племе. И бяха избрани за свой водач този Перин Айбара.

Галад тръгна към павилиона и Биар и Борнхалд го придружиха. Петдесетте Чеда останаха отвън на конете си.

За разлика от предната им среща, сега имаше Айез Седай, поне три: нисичка кайриенка, тънка миловидна жена в скромна рокля и една едра жена с многобройни плитки, подсказващи, че е от Тарабон. Стояха с група айилки, загърнати в шалове и пазени от няколко Деви на копието. Е, тези айилци придаваха достоверност на твърдението, че Айбара е изпратен от Преродения Дракон.

Галад отпусна небрежно ръка на ефеса на меча си, докато оглеждаше другите в павилиона.

И изведнъж замръзна. Зад стола на Айбара стоеше изумително красива жена. Не, не красива, *разкошна*. Пищна черна коса се спускаше покрай шията ѝ и сякаш блестеше. Носеше червена рокля, толкова тънка, че фигурата ѝ прозираше, и с толкова дълбоко деколте, че великолепните ѝ гърди се виждаха почти целите.

И тези очи... Толкова тъмни, с дълги красиви мигли. Сякаш... бе привлечен към тях. Защо не бе дошла тази жена предишния път?

— Изглеждате изненадан — каза Айбара и седна. — Лейди Първата е тук по заповед на Преродения Дракон, както и аз. Не забелязахте ли знамето на Майен над войските ми?

— Аз... — Галад удостои дамата с дълбок поклон. Берелайн сур Пейендраг Пейерон? Говореше се за нейната изумителна красота, но приказките бледнееха пред истината. Галад с усилие откъсна поглед от нея и седна срещу Айбара. Трябваше да се съсредоточи върху противника си.

Златните очи бяха също толкова притеснителни, както ги помнеше. Толкова странно бе да се взре човек в тях. Да, този мъж не можеше да е нищо *друго* освен Твар на Сянката. Защо толкова много

хора бяха пожелали да тръгнат след такова същество? Защо *тя* бе пожелала да тръгне след такова същество?

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Айбара. — Последната ни среща беше припряна. Този път ще я направим подобаващо. Трябва да сте наясно, че тази жена до мен е Алиандре Марита Кигарин, кралица на Геалдан, Благословена от Светлината, Бранителка на Стената на Гарен.

Значи достолепната тъмнокоса жена беше сегашната кралица на Геалдан. Разбира се, при вълненията тук в последно време вероятно имаше поне петима-шестима, опитващи се да се домогнат до трона. Беше хубава, но напълно засенчена от Берелайн.

Перин кимна към трета жена.

— Това е Файле ни Башийр т'Айбара, моята съпруга и братовчедка на кралицата на Салдеа — жената на Айбара изглежда Галад с подозрение. Да, явно беше салдейка, ако се съдеше по този орлов нос. Борнхалд и Биар не бяха знаели за връзките ѝ с кралицата.

Двама монарси в павилиона, и двамата зад Айбара. Галад се надигна от стола си и удостои с поклон Алиандре, не отстъпващ на този към Берелайн.

— Ваше величество.

— Много сте вежлив, лорд Капитан-командир — каза Берелайн. — И поклоните ви бяха изящни. Кажете ми, къде получихте това възпитание?

Гласът ѝ бе като музика.

— В двора на Андор, милейди. Аз съм Галад Дамодред, доведен син на починалата кралица Мургейз и съответно брат на Елейн Траканд, законната кралица.

— Аха — каза Перин. — Крайно време беше да узная името ви. Жалко, че не го казахте предния път.

Берелайн се вгледа в очите му и се усмихна. Сякаш искаше да пристъпи към него. Но се овладя.

— Галад Дамодред. Да, *помислих* си, че лицето ви донякъде ми е познато. Как е сестра ви?

— Надявам се, че е добре — отвърна Галад. — Не съм я виждал от доста време.

— Елейн е добре — каза дрезгаво Перин. — Последното, което чух — само преди няколко дни, — е, че е укрепила правата си над

трона. Не бих се изненадал, ако вече се стреми да се омъжи за Ранд. Стига да успее да го измъкне от земята, която завладява сега.

Зад Галад Биар изсъска тихо. Да го оскърби ли искаше Айбара с намека си за връзката между Елейн и Преродения Дракон? За жалост Галад познаваше сестра си твърде добре. Беше импулсивна и *наистина* бе показала неприлично увлечение към ал-Тор.

— Сестра ми може да прави каквото пожелае — заяви Галад, изненадан колко лесно успя да сдържи раздразнението си както към нея, така и към Преродения Дракон. — Тук сме, за да обсъдим вас, Перин Айбара, и вашата армия.

Айбара се наведе напред и отпусна ръце на масата.

— И двамата знаем, че не става въпрос за моята армия.

— А за какво тогава? — попита Галад.

Айбара се взря в него с неестествено златните си очи.

— За Чедата на Светлината, които убих преди две години. Двама. Сега всеки път, щом се обърна, имам чувството, че няколко от вас ръмжат по петите ми.

Рядко се случваше убиец да говори така открито за деянието си. Галад чу изстъргването на изваден меч зад себе си и вдигна ръка.

— Чедо Борнхалд! *Овладейте* се!

— *Двама* ли, Мраколюбецо! — изръмжа Борнхалд. — А моят баща?

— Нямах нищо общо с неговата смърт, Борнхалд — каза Айбара. — Джефрам беше убит от сеанчанците, за жалост. Като за Бял плащ изглеждаше разумен човек, въпреки че се канеше да ме обеси.

— Трябвало е да ви обеси за убийствата, които признахте току-що — каза спокойно Галад и изгледа рязко Борнхалд. Мъжът прибра оръжието в ножницата, но лицето му бе зачервено от гняв.

— Не бяха убийства — отвърна Айбара. — Те ме нападнаха. Беше самоотбрана.

— Чух съвсем друго нещо — каза Галад. Що за игра играеше този човек? — Имам свидетелство под клетва, че сте се крили в цепнатина в скалата. Когато мъжете са ви поканили да излезете, сте скочили с крясък и сте ги нападнали, без да са ви провокирали.

— О, имаше провокация — отвърна Айбара. — Вашите Бели плащове убиха мой приятел.

— Жената, която е била с вас ли? — попита Галад. — Според това, което чух, тя се е спасила невредима — беше се стъписал, когато Борнхалд му спомена *онова* име. Егвийн ал-Вийр. Още една жена, която, изглежда, предпочиташе опасна компания.

— Не тя — каза Перин. — Приятел на име Скокливец. А след него — негов другар. Бяха вълци.

Самообвиняваше се още повече!

— Сприятелявате се с вълци, за които е известно, че са същества на Сянката?

— Вълците не са на Сянката — заяви Айбара. — Те мразят Тварите на Сянката като всеки човек, когото съм познавал.

— А откъде знаете това?

Айбара замълча. Но тук имаше нещо повече. Според Биар този мъж, изглежда, можеше да командва вълци, да тича с тях като вълк. Това свидетелство отчасти бе убедило Галад, че битката е единственото решение. Изглежда, думите на Биар не бяха преувеличение.

Но все още не беше нужно да се спира на това. Айбара бе признал убийството.

— Не приемам убиването на вълци за нещо, което може да ви оправдае — каза Галад. — Много ловци убиват вълци, които нападат стадата или застрашават живота им. Чедата не са направили нищо лошо. Вашето нападение срещу тях, следователно, е било непровокирано убийство.

— Във всичко това имаше нещо много повече — каза Айбара. — Но се съмнявам, че ще мога да ви убедя.

— Не мога да бъда убеден в нещо, което не е истина.

— И няма да ме оставите на мира също така.

— Значи сме в безизходица — каза Галад. — Вие признахте престъпления, които аз, като слуга на правосъдието, съм *длъжен* да възмездя. Не мога да се отдръпна. Разбирате ли защо смятах по-нататъшните преговори за безполезни?

— А ако съм готов да се изправа на съд? — попита Перин.

Жената на Айбара отпусна ръка на рамото му. Той се пресегна и я хвана, но без да извърща очи от Галад.

— Ако сте готов да дойдете и да приемете наказание от нас за това, което сте направили... — Галад замълча. Това щеше да означава

екзекуция. Съществото, разбира се, нямаше да се предаде.

В дъното на павилиона бяха дошли няколко слуги и приготвиха чай. Чай. На военни преговори. Айбара очевидно нямаше опит в такива неща.

— Не наказание — заяви рязко Айбара. — Съд. Ако се докаже, че съм невинен, отивам си свободен, а вие, лорд Капитан-командир — заповядвате на хората си да престанат да ме преследват. Особено Борнхалд и онзи там зад вас, който ръмжи като пале, видяло първия си леопард.

— А ако се докаже, че сте виновен?

— Зависи.

— Не го слушайте, лорд Капитан-командир! — каза Биар. — Той обеща преди да ни се предаде, но после измени на думата си!

— Не съм! — заяви Айбара. — *Вие* не изпълнихте своята част от уговорката!

— Аз...

Галад плесна с ръка по масата.

— Това е безполезно. Няма да има никакъв съд.

— Защо не? — настоя Айбара. — Говорите, за правосъдие, но не ми предлагате съд?

— А кой ще отсъди? — попита Галад. — Бихте ли се доверили на мен да водя съда?

— Разбира се, че не — отвърна Перин. — Но Алиандре може. Тя е кралица.

— И ваша спътничка — каза Галад. — Не искам да ви обиждам, но се боя, че тя ще ви оправдае, без дори да изслуша свидетелствата. Дори лейди Първата няма да е подходяща — въпреки че аз, разбира се, ще приема думата ѝ, боя се, че хората ми няма да го направят.

Светлина, колко красива бе тази жена! Галад за миг вдигна очи към нея и я видя как се изчерви, щом го погледна. Беше едва доловимо, но беше сигурен, че го видя. Усети, че и самият той се изчервява.

— Айез Седай тогава — каза Айбара.

Галад откъсна очите си от Берелайн и погледна мрачно Айбара.

— Ако мислите, че присъдата на жена от Бялата кула би удовлетвори́ла хората ми, значи знаете много малко за Чедата на Светлината, Перин Айбара.

Очите на Айбара помръкнаха. Да, знаеше го. Колко лошо. Един съд щеше да постави изряден край на това. Към масата пристъпи слугиня с две чаши чай, макар вече да нямаше нужда. Тези втори преговори бяха приключили.

— В такъв случай сте прав — каза обезсърчено Перин. — Тази среща беше безсмислена.

— Не — Галад отново погледна крадешком към Берелайн. — За мен не беше безсмислена — вече знаеше повече за силата на Айбара. Това щеше да помогне в боя.

Но... тази жена... лейди Първата? С усилие откъсна очите си от нея. Не беше лесно.

Галад стана, поклони се на Алиандре и Берелайн и понечи да си тръгне. И в този момент чу ахване. Странно, дойде от слугинята, която им бе поднесла чай. Галад се озърна към нея.

Беше Мургейз.

Галад замръзна стъписан. Майстор след майстор на меча го бяха обучавали никога да не позволява изненадата да го надвие, но в този момент грижливото им обучение се оказа напразно. Това *наистина* беше мащехата му. Тази червено-златна коса, която беше дърпал като дете. Това лице, толкова красиво и волево. Тези очи. Това бяха нейните очи!

Призрак? Беше чувал какви ли не истории. Възкресяване на мъртъвци, проява на злото на Тъмния. Но никой друг в павилиона не изглеждаше притеснен, а тази жена беше прекалено реална. Галад колебливо протегна ръка и докосна привидението по лицето. Кожата беше топла.

— Галад? — каза тя. — Какво правиш тук? Как...

Замълча, когато той я сграбчи в прегръдката си. Всички наоколо подскочиха от изненада. Тя също подскочи. Беше жива! Но как?

„Аз убих Валда — помисли си веднага Галад. — Убих го заради смъртта на майка ми. Която не е мъртва. Извърших зло.“

Не. Валда бе заслужил смъртта си заради нападението над Мургейз. А дали беше истина и това? Беше говорил с Чеда, убедени, че е било така, но те също тъй бяха убедени и че тя е мъртва.

Щеше да го изясни по-късно. Но точно сега трябваше да спре да се смущава пред хората си. Пусна мащехата си, но тя задържа ръката му. Изглеждаше замаяна. Рядко я беше виждал така.

Перин Айбара беше станал и ги гледаше намръщено.

— Познавате Мейгдин?

— Мейгдин ли? — попита Галад. Мургейз носеше скромна рокля, без никакви накити. Като слугиня ли се опитваше да се крие? — Айбара, това е Мургейз Траканд, Бранителка на Владението, Закрилница на Народа, Висш трон на Дома Траканд. Тя е вашата кралица!

Настъпи пълно мълчание. Айбара се почеса замислено по брадата. Жена му гледаше Мургейз с широко отворени очи, може би с изненада, а може би с гняв.

— Мейгдин — промълви Айбара, — истина ли е това?

Тя вдигна брадичка и се взря в очите му. Как можеше да не видят кралицата в нея?

— Да. Аз съм Мургейз Траканд. Но съм отстъпила трона си в полза на Елейн. Заклевам се под Светлината, никога повече няма да поискам короната.

Галад кимна. Да. Със сигурност се беше страхувала, че Айбара може да я използва срещу Андор.

— Взимам те в лагера си, майко — заяви той, без да откъсва поглед от Айбара. — После можем да обсъдим как се е отнасял с теб този човек.

Тя се обърна и го погледна твърдо.

— Заповед ли е това, Галад? Нямам ли думата по въпроса?

Той се намръщи, наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Има ли други пленници? С какво те изнудва?

Тя поклати глава и отвърна тихо:

— Този човек не е каквото си мислиш, че е, Галад. Грубо е скроен и определено не ми харесва това, което прави на Андор, но не е приятел на Сянката. Много повече трябва да се боя от твоите... приятели, отколкото от Перин Айбара.

Да, имаше причина да не вярва на Чедата. Сериозна причина.

— Ще дойдете ли с мен, милейди? Обещавам ви, че можете да напуснете и да се върнете в лагера на Айбара по всяко време. Каквото и да сте претърпели от Чедата в миналото, сега *ще бъдете* в безопасност. Заклевам се.

Мургейз му кимна.

— Дамодред — каза Айбара. — Почакайте за момент.

Галад се обърна, отпуснал отново ръка на меча си. Не като заплаха, а като напомняне. Много от хората в павилиона бяха започнали да си шепнат.

— Да?

— Искахте съдия — каза Айбара. — Бихте ли приели своята майка в тази роля?

Галад не се поколеба. Разбира се. Беше кралица от осемнайсетата си година и я беше виждал да отсъжда присъди. Беше честна. Сурова, но справедлива.

Но щяха ли другите Чеда да я приемат? Тя беше обучавана от Айез Седай. Приемали я бяха като една от тях. Проблем. Но ако това предлагаше изход, навярно щеше да може да ги убеди да разберат истината.

— Бих — отвърна Галад. — И ако гарантирам за нея, хората ми също ще я приемат.

— Добре — каза Айбара. — Аз също я приемам.

Двамата се обърнаха към Мургейз. Тя стоеше пред тях в скромната си жълта рокля и с всеки миг все повече приличаше на кралица.

— Перин — заяви тя. — Ще съдя и няма да смекча решението си. Ти ме прие, когато се нуждаехме от подслон, и за това съм благодарна. Но ако реша, че си извършил убийство, няма да отстъпя от решението си.

— Така става — отвърна Айбара. Изглеждаше искрен.

— Милорд Капитан-командир — зашепна трескаво Биар в ухото на Галад. — Боя се, че това ще се окаже фарс! Той не е казал, че ще се предаде за наказание.

— Да, не съм — каза Айбара. Как беше чул този шепот? — Би било безсмислено. Вие ме смятате за Мраколюбец и убиец. Не бихте приели думата ми, че ще се предам за наказание, освен ако не съм под ваш арест. Кое то няма да позволя.

— Виждате ли? — каза Биар по-високо. — Какъв е смисълът?

Галад отново се взря в златните очи на Айбара.

— Смисълът е, че ще ни даде съд — заяви той вече по-уверено. — Легална присъда. Започвам да разбирам, Чедо Биар. Ние *трябва* да докажем твърденията си, в противен случай не сме по-добри от Асунава.

— Но съдът няма да е честен!

Галад се обърна към високия войник.

— Съмняваш се в безпристрастието на майка ми?

Слабият мъж замръзна и поклати глава.

— Не, милорд Капитан-командир.

Галад отново се обърна към Айбара.

— Моля кралица Алиандре да ни даде законовото право този съд да бъде извършен в нейното владение.

— Ако лорд Айбара помоли, ще го дам — каза го някак смутено.

— Моля, Алиандре — каза Перин. — Но само ако Дамодред се съгласи да освободи моите хора, които държи. Задръжете обоза, но пуснете хората ми, както бяхте обещали преди.

— Добре — заяви Галад. — Веднага щом започне съдът. Обещавам. Кога ще се срещнем?

— Дайте ми няколко дни да се подготвя.

— След три дни тогава — каза Галад. — Провеждаме съда тук, в този павилион, на това място.

— Доведете свидетелите си — отвърна Айбара. — Аз ще съм тук.

ГЛАВА 27

ПРИЗИВ ЗА ОТПОР

Не съм против оспорване действията на Преродения Дракон. Всъщност колкото по-абсолютна става властта на един човек, толкова по-необходимо е такова оспорване. Но знайте, че не съм човек, който лесно отдава лоялността си, а съм я отдал на него. Не заради трона, който ми осигури, а заради онова, което направи за Тийр.

Да, той става все по-непоследователен с всеки изминал ден. Какво друго трябва да очакваме от Преродения Дракон? Той ще разруши света. Знаехме това, когато му отдадохме своята вяност, също както един моряк трябва понякога да остане верен на капитана, който насочва кораба си право към плитчината. Когато зад теб се надига непреодолима буря, плитчината е единственият избор.

Все пак думите ви ми носят тревога. Унищожаването на печатите не е нещо, което трябва да приемем без грижливо обсъждане. Лорд Дракона ми възложи да му събера армия и аз го направих. Ако осигурите порталите, които сте обещали, ще доведе няколко отряда на тази среща, наред с верните Висши лордове и дами. Но бъдете предупреждена, че сеанчанското присъствие на запад от владението ми е тежко бремене за мен. Ядрото на войските ми трябва да остане.

Висш лорд Дарлин Сиснера
Крал на Тийр под управлението на Преродения
Дракон Ранд ал-Тор

Егвийн потупа писмото с пръст. Беше впечатлена — Дарлин бе изразил думите си на хартия, вместо да прати вестоносец, който ги е запаметил. Ако вестоносец попаднеше в лоши ръце, думите му винаги можеше да бъдат отречени. Осъждането на човек за измяна, основано на свидетелството на вестоносец, беше трудно.

Думи на хартия обаче... Смело. С това, че ги беше написал, Дарлин казваше: „Не ме интересува дали лорд Дракона ще открие какво съм написал. Стоя зад думите си.“

Но да остави ядрото на армията си? Това нямаше да стане. Егвийн натопа перото в мастилницата.

Крал Дарлин. Вашата загриженост за кралството ви е основателна, както и верността ви към човека, когото следвате.

Зная, че сеанчанците са заплаха за Тийр, но нека не забравяме, че Тъмния, а не сеанчанците, са нашата основна грижа през тези най-лоши дни. Може би е лесно да мислите, че сте в безопасност от тролоците, когато сте толкова далече от бойните линии, но как ще се чувствате, когато паднат буферите Андор и Кайриен? От сеанчанците ви отделят стотици мили.

Спря. Тар Валон бе отделен на стотици мили от сеанчанците, но те за малко щяха да го унищожат. Дарлин беше прав да се страхува и *наистина* беше добре един крал да мисли за това. Но армията му ѝ трябваше на Полето на Мерилор. Можеше ли да му предложи начин едновременно да е в безопасност и да ѝ помогне с Ранд? Продължи да пише.

Иллиан се държи засега. И осигурява буфер между сеанчанците и вас. Ще ви осигуря портали и ви давам обещание. Ако сеанчанците тръгнат срещу Тийр, ще ви дам портали, за да се върнете незабавно и да защитите държавата си.

Отново се поколеба. Имаше голям шанс сеанчанците вече да разполагат с Пътуването. Никой не беше в безопасност от тях, колкото и далече или близо да е. Ако решаха да ударят Тийр, дори порталите, през които да се върне Дарлин, можеше да се окажат недостатъчна помощ.

Потръпна от спомена за претърпяното със сеанчанците, когато бе пленена като дамане. Мразеше ги с омраза, която понякога я тревожеше. Но подкрепата на Дарлин бе *съществена* за плановите ѝ. Стисна зъби и продължи да пише.

Прероденият Дракон трябва да види силите ни готови да се опълчат на безразсъдните му намерения. Ако види колебание в това, изобщо няма да можем да го разубедим. Моля ви, елате с всичките си войски.

Подсуши писмото с пясък, сгъна го и го подпечата. Дарлин и Елейн бяха монарси на две от най-могъщите кралства. И двамата бяха важни за плановите ѝ.

Трябваше да отговори и на писмо от Грегорин ден Лушенос от Иллиан. Все още не му беше съобщила пряко, че държи Матин Степанеос в Бялата кула, но беше намекнала за това. Беше говорила също тъй и със самия Матин, като му даде да разбере, че е свободен да напусне, ако пожелае. *Нямаше* да задържа монарси против волята им.

За жалост Матин вече се страхуваше за живота си, ако се върне. Беше отсъствал много дълго и смяташе, че Иллиан е в джоба на Преродения Дракон. Кое то вероятно бе така. Каква бъркотия.

Грегорин, стюардът на Иллиан, бе много колеблив в подкрепата на каузата ѝ — изглеждаше по-напласен от Ранд, отколкото Дарлин, а сеанчанците за него не бяха далечна грижа. Те буквално тропаха на портите на града му.

Написа на Грегорин твърдо писмо, като му даде обещание като на Дарлин. Навярно можеше да уреди задържането на Матин настрана — нещо, което и двамата мъже може би искаха, макар че нямаше да уведоми Грегорин за това — като в замяна той доведе войските си на север.

Косвено осъзна какво прави. Използваше прокламацията на Ранд като маяк, с който да събере и обвърже монарсите към Бялата кула. Щяха да дойдат да подкрепят аргументите ѝ против разбиването на печатите. Но в крайна сметка щяха да служат на човечеството в Последната битка.

На вратата се почука и Егвийн вдигна глава. Беше Силвиана. Подаде ѝ писмо, донесено от гълъб.

— Лицето ти е мрачно — отбеляза Егвийн.

— Нашествието е започнало — каза Силвиана. — Стражевите кули по границата на Погибелта замлъкват една по една. Вълни тролоци настъпват под кипящите черни облаци. Кандор, Арафел и Салдеа са във война.

— Държат ли се? — попита Егвийн и сърцето ѝ трепна от страх.

— Да — отвърна Силвиана. — Но вестите са несигурни и откъслечни. Това писмо — от очи и уши, на които вярвам — твърди, че толкова масивен щурм не е бил виждан от Тролокските войни.

Егвийн вдиша дълбоко.

— А Тарвинската клисура?

— Не знам.

— Разбери го. Повикай Сюан. Тя може би разполага с повече данни. Мрежата на Сините е най-широката — Сюан нямаше да знае всичко, разбира се, но щеше да го е напипала.

Силвиана кимна отсечено. Не каза очевидното — че Синята мрежа е на Синята Аджа и че Амирлин няма права над нея. Е, Последната битка приближаваше. Трябваше да се направят някои отстъпки.

Силвиана затвори тихо вратата, а Егвийн вдигна перото, за да довърши писмото до Грегорин. Прекъсна я ново почукване, този път много по-припряно. След секунда Силвиана отвори рязко вратата.

— Майко. Събират се. Точно както казахте!

Жегна я раздразнение. Остави спокойно перото и стана.

— Да вървим тогава.

Излязоха от кабинета и забързаха. В преддверието на Пазителката подминаха две Посветени — Никола, която току-що бе издигната, и Ниса. Искаше ѝ се и двете да бъдат издигнати до шала преди Последната битка. Бяха млади, но силни, а всяка Сестра щеше

да е необходима — дори такава като Никола, за която се бе оказало, че е правила ужасно погрешни преценки в миналото.

Двете бяха донесли новината за Съвета. Новачките и Посветените бяха между най-верните на Егвийн, но Сестрите често ги пренебрегваха.

— Не мога да повярвам, че биха опитали това — каза тихо Силвиана, докато вървяха.

— Не е каквото си мислиш — предположи Егвийн. — Няма да се опитат да ме свалят. Разделението е твърде прясно в умовете им.

— Защо тогава се срещат без вас?

— Има начини да се действа срещу Амирлин и без да бъде свалена.

Беше очаквала това от доста време, но очакването не го правеше по-разочаровашо. Айез Седай за жалост щяха да си останат Айез Седай. Беше въпрос само на време преди някоя да реши да се опита да изтръгне властта от ръцете ѝ.

Стигнаха до Съвета. Егвийн бутна крилата на вратата и пристъпи вътре. Появата ѝ бе посрещната от хладните погледи на Айез Седай. Не всички места бяха заети, но две трети бяха. Изненада се, като видя три Червени заседателки. А Певара и Явиндра? Като че ли продължителното им отсъствие бе тласнало Червените към действие. Бяха заменени от Речин и Вирия Конорал, единствените родни сестри в Бялата кула, след като Вандийн и Аделиз вече бяха мъртви. Странен избор, но не и неочакван.

Романда и Лелейн също присъстваха. Срещнаха спокойно погледа на Егвийн. Колко странно бе да ги види тук с толкова много Сестри, с които бяха скарани. Един общ противник — Егвийн — можеше да излекува много раздори. Може би трябваше да е доволна от това.

Лелейн беше единствената Синя и също тъй имаше само една Кафява: Такима, която изглеждаше пребледняла. Кафявата с бледожълтата кожа отбягваше да погледне Егвийн в очите. Имаше две Бели, две Жълти — включително Романда, — две Сиви... и трите Зелени също бяха тук. Егвийн стисна зъби, като видя това. Зелената Аджа беше Аджата, към която щеше да се е присъединила, ако не бе станала Амирлин, и това най-много я наскърбяваше!

Не ги укори, че се събират без нея. Просто закри между тях, след като Силвиана обяви пристигането ѝ, обърна се и седна на Амирлинския трон, с гръб към огромния прозорец-розетка.

Без да каже нищо.

— Е? — най-сетне попита Романда. С прибраната си на кок сива коса приличаше на вълчица с малки, клекнала на скалната издатина пред бърлогата си. — Ще кажете ли нещо, Майко?

— Не ме уведомихте за това заседание — каза Егвийн, — тъй че предположих, че не искате да слушате думите ми. Дойдох само за да гледам.

Това като че ли ги смути още повече. Силвиана застана до нея, сложила на лицето си най-добрата си маска на неодобрение.

— Добре тогава — каза Рубинде. — Сега е ред на Сароя, нали?

Грубоватата Бяла бе една от Заседателките, напуснали Кулата след издигането на Елайда, но се беше въвлякла в неприятности в Салидар. Егвийн не беше изненадана, че я вижда тук. Жената се изправи, като преднамерено избегна да погледне към Егвийн.

— Ще добавя своето свидетелство. През дните на... несигурност в Кулата... — това трябваше да означава разделението. Малко Сестри обичаха да говорят открито за него. — Та тогава Амирлин направи точно това, което изтъкна Романда. Бяхме изненадани, когато тя призова за обявяване на война.

— В закона са предвидени клаузи, които дават на Амирлин почти пълна власт, когато официално е обявена война. Подтикнати да поведем война срещу Елайда, ние дадохме на Амирлин средствата да подчини Съвета на волята си — Сароя огледа залата, но не се обърна към Егвийн. — Моето мнение е, че сега тя ще опита нещо подобно. Това трябва да бъде предотвратено. Съветът е предназначен да балансира властта на Амирлин.

Седна на мястото си.

Думите ѝ всъщност облекчиха Егвийн. Човек никога не можеше да е сигурен какво се крои в Бялата кула. Това заседание означаваше, че планове ѝ се движат, както се надяваше, и че враговете ѝ... добре де, колебливите ѝ съюзници — не бяха разбрали какво всъщност прави. Реагираха на неща, които бе направила преди месеци.

Това не означаваше, че не бяха опасни. Но когато човек предвиди една опасност, може да се справи с нея по-лесно.

— Какво можем да направим? — попита Магла и хвърли поглед към Егвийн. — За да сме благоразумни, имам предвид. Да се погрижим Съветът на Кулата по никой начин да не бъде ограничен.

— Не можем да обявим война — заяви твърдо Лелейн.

— А да я избегнем? — каза Вилин. — Обявена е война между половините на Бялата кула, но не срещу Сянката?

— Срещу Сянката — заговори колебливо Такима — *вече* е обявена война. Нужно ли е да има официална прокламация? Самото ни съществуване не е ли достатъчно, клетвите ни не показват ли ясно позицията ни?

— Но все пак трябва да направим някаква декларация — каза Романда. Беше най-старата сред тях и се полагаше тя да ръководи заседанието. — Нещо, което да направи позицията на Съвета известна и да отклони Амирлин от неразумен призив за война.

Романда като че ли изобщо не изглеждаше притеснена от това, което правеха. Гледаше право към Егвийн. Не, тя и Лелейн нямаше бързо да простят на Егвийн, че бе избрала Червена за своя Пазителка.

— Но как бихме могли да пратим такова съобщение? — попита Андая. — В смисъл, какво да направим? Да направим изявление от Съвета, че няма да има обявяване на война? Няма ли това да прозвучи нелепо?

Жените се смълчаха. Егвийн се усети, че кима, макар и не точно за това, което бе казано. Беше издигната при необичайни обстоятелства. Сам по себе си Съветът щеше да се опита да наложи власт, която да не отстъпва на нейната. Ставащото този ден като нищо можеше да се окаже стъпка към това. Силата и властта на Амирлинския трон не бяха неизменни през вековете — една можеше да е управлявала почти абсолютно, докато друга е била контролирана от Заседателките.

— Убедена съм, че Съветът действа разумно — заяви предпазливо Егвийн.

Заседателките се извърнаха към нея. Някои изглеждаха облекчени. Тези, които я познаваха повече обаче гледаха подозрително. Е, това беше добре. По-добре да я смятат за заплаха, отколкото за дете, което може да бъде притиснато. Надяваше се, че рано или късно ще започнат да я уважават като своя водачка, но нищо повече не можеше да направи засега.

— Войната между фракциите в Кулата беше различен вид битка — продължи тя. — Беше дълбоко и лично моя битка, като Амирлин, защото това разделение поначало *беше* за Амирлинския трон. Но войната срещу Сянката е по-мощна от една личност. По-голяма е от вас или от мен, по-голяма е от Бялата кула. Това е войната на целия живот и сътворение, от най-окаяните просяци до най-мощните кралици.

Заседателките се замислиха над думите ѝ в мълчание.

Романда проговори първа.

— Тъй че не бихте се противопоставила Съветът да поеме воденето на войната и да ръководи армиите на генерал Брин и гвардията на Кулата?

— Зависи как ще бъде провъзгласено решението — каза Егвийн.

В коридора отвън се чу шум и Серин нахлу в Съвета, придружена от Джаня Френде. Хвърлиха изпепеляващи погледи към Такима и тя се присви като уплашено птиче. Серин и другите поддръжнички на Егвийн щяха да са уведомени за това заседание малко след самата Егвийн.

Романда се покашля.

— Може би трябва да погледнем дали в Закона за война има нещо, което би могло да ни помогне.

— Сигурна съм, че вече си го проучила достатъчно задълбочено, Романда — каза Егвийн. — Какво предлагаш?

— Има клауза Съветът да поеме воденето на война — каза Романда.

— Това изисква съгласието на Амирлин — отвърна небрежно Егвийн. Ако това бе играта на Романда, как тогава възнамеряваше да получи одобрението ѝ след заседание без нея? Може би имаше друг план.

— Да, би изисквало съгласието на Амирлин — заяви Речин. Беше висока и тъмнокоса и носеше косата си на плитки, навити на главата ѝ. — Но казахте, че според вас е благоразумно да предприемем тази мярка.

— Е — каза Егвийн, като се постара да прозвучи все едно, че е притисната в ъгъла, — да се съглася със Съвета и да допусна постановление, което ме отстранява от ежедневните дела на армията,

са две различни неща. Какво да прави Амирлинският трон, ако не да ръководи войната?

— Според сведенията вие сте се посветили на спорове с крале и кралици — каза Лелейн. — Това изглежда съвсем подобаваща задача за Амирлин.

— Тогава бихте ли станали зад такова постановление? — попита Егвийн. — Съветът се грижи за армията, докато на мен ми се дава властта да се разправам с монарсите на света.

— Да — отвърна Лелейн. — Аз бих подкрепила това.

— Струва ми се, че бих могла да се съглася — каза Егвийн.

— Да го подложим ли на гласуване? — попита припряно Романда, сякаш бързаше да не изпусне мига.

— Добре — каза Егвийн. — Коя ще стане за това предложение?

Рубинде се изправи на крака, последвана от Файсел и Фарна, другите две Зелени. Речин и сестра ѝ станаха бързо, въпреки че Баразайн гледаше Егвийн с присвити очи. След тях Магла, а Романда я последва с неохота. Ферейн се надигна бавно, след нея Лелейн. Двете с Романда си размениха остри като ками погледи.

С това станаха девет. Сърцето на Егвийн заби бързо, щом погледна към Такима. Жената изглеждаше смутена, сякаш се опитваше да разгадае какво крои Амирлин. Същото се отнасяше и за Сароя. Пресметливата Бяла гледаше Егвийн съсредоточено и подръпваше ухото си. Изведнъж очите ѝ се разшириха и тя отвори уста да проговори.

В този момент в залата нахлуха Дезине и Юкири. Серин моментално стана. Стройната Дезине огледа жените и попита:

— За какво предложение ставате?

— Важно — отвърна ѝ Серин.

— Е, в такъв случай предполагам, че и аз ще застана за него.

— Аз също — добави Юкири.

— Малкият консенсус е налице, както изглежда — каза Серин. — Съветът получава власт над армията на Бялата кула, докато на Амирлин се дава власт и отговорност да се споразумява с монарсите на света.

— Не! — каза Сароя и се изправи. — Не разбирате ли? Той е крал! Държи Лавровата корона. Вие току-що отстъпихте на Амирлин отговорността сама да се споразумява с Преродения Дракон!

Възцари се тишина.

— Е, тя, разбира се, няма да... — Романда млъкна, щом се обърна и видя невъзмутимо спокойното и ведро лице на Амирлин.

— Предполагам, че някоя трябва да поиска големия консенсус — каза сухо Серин. — Но вече успяхте доста ефикасно да се обесите с по-малкото въже.

Егвийн стана.

— Когато заявих, че Съветът взима мъдри решения, говорех искрено и никой не се е обесил. *Наистина* е разумно Съветът да ми възложи да се разбирам с Преродения Дракон — той ще има нужда от твърда, позната ръка. Също тъй проявявате мъдрост да разберете, че подробностите по ръководенето на армията ангажират твърде много вниманието ми. Вярвам, че ще изберете някоя сред вас, която да прегледа и одобри всички искания на генерал Брин за продоволствие и плановите му за набор. Уверявам ви, наистина са много. Доволна съм, че разбрахте необходимостта да помогнете на Амирлин, макар да съм дълбоко *разочарована* от тайния характер на това заседание. Не се опитвай да отричаш, че беше свикано тайно, Романда. Виждам, че се готвиш да възразиш. Ако желаеш да говориш, знай, че ще те прикова към Трите клетви да отговориш пряко.

Жълтата замълча.

— Как може да не сте разбрали глупостта на актове като този? — продължи Егвийн. — Толкова къса ли е паметта ви? — огледа жените една по една и със задоволство забеляза колко много от тях се присвиха от неудобство.

— Време е — продължи Егвийн — да се направи промяна. Предлагам да няма повече заседания от такова естество. Предлагам да се впише в закона на Кулата, че ако някоя Заседателка напусне Бялата кула, то нейната Аджа трябва да назначи заместничка, която да гласува вместо нея, докато тя отсъства. Предлагам да се впише в закона на Бялата кула, че нито едно заседание на Съвета не може да се проведе, ако не присъства всяка Заседателка или нейната заместничка, или не е известила *пряко*, че не може да присъства. Предлагам Амирлин да бъде *задължително* уведомявана — и да ѝ се остави достатъчно време да присъства, ако пожелае — на всяко заседание на Съвета, освен ако не може да бъде намерена или е неразположена по някаква причина.

— Дръзки промени, Майко — каза Серин. — Предлагате да променим традиции, установени от векове.

— Традиции, които досега са използвани само за коварства, интриги и разделения — отвърна Егвийн. — Време е тази дупка да бъде запушена, Серин. Последния път, когато бе използвана ефикасно, Черната Аджа ни подведе да отхвърлим една Амирлин, да издигнем на нейно място глупачка и да разцепим Кулата. Наясно ли си, че Кандор, Салдеа и Арафел гъмжат от Твари на Сянката?

Няколко от Сестрите ахнаха. Други закимаха, включително Лелейн. Значи на Синята мрежа все пак можеше да се разчита. Добре.

— Последната битка е тук — каза Егвийн. — *Аз няма да оттегля предложението си. Всяка от вас или ще стане сега, или ще се знае — завинаги, — че е била една от тези, които са го отхвърлили. При заника на един Век не можете ли да станете за откритост и Светлина? Няма ли — заради всички ни — да направите невъзможно Съветът да заседава без вашето присъствие? Да позволиш някоя да бъде изключена означава възможност да бъдеш изключена ти.*

Жените се бяха смълчали. Една след друга станалите насядаха отново, за да се подготвят за новото гласуване.

— Коя ще стане за това предложение? — попита Егвийн.

Станаха. Благословена Светлина! Станаха — една по една, бавно, с неохота. Но станаха. Всички до една.

Егвийн издиша дълбоко. Можеше да се дърлят и сплетничат, но разбраха кое е правилното. Имаха общи цели. Ако имаха разногласия, беше защото имаха различни възгледи как да постигнат тези цели. Понякога бе трудно да се помни това.

Потресени от това, което бяха направили току-що, Заседателките започнаха да напускат. Отвън се събираха Сестри, изненадани, че Съветът е заседавал. Егвийн кимна на Серин и останалите си поддръжнички и излезе от залата със Силвиана.

— Това беше победа — каза със задоволство Пазителката, щом останаха сами. — Но все пак им отстъпихте контрола над армиите ни.

— Трябваше — отвърна Егвийн. — Щяха да изземат командването от ръцете ми по всяко време. Така получих нещо в замяна.

— Власт над Преродения Дракон?

— Да. Но по-скоро имах предвид затварянето на тази клопка в закона на Кулата. Докато е възможно Съветът да заседава тайно, моята власт — властта на всяка Амирлин — може да бъде заобиколена. Сега, ако поискат да маневрират, ще трябва да го направят пред мен.

Силвиана се усмихна.

— Подозирам, че след като този ден бе резултат от маневриране, Майко, ще са по-колебливи в бъдеще.

— Това е идеята — отвърна Егвийн. — Въпреки че едва ли Айез Седай някога ще спрат да се опитват да маневрират. Просто не може да им се позволи да си играят на зарове с Последната битка или с Преродения Дракон.

Никола и Ниса все още чакаха в кабинета на Егвийн.

— Свършихте добра работа — каза им тя. — Много добра. Всъщност наумила съм си да ви възложат нещо по-отговорно. Идете в терена на Пътуването и отидете в Кемлин — кралицата там ще ви очаква. Върнете се с предметите, които тя ще ви даде.

— Да, Майко — отвърна широко усмихната Никола. — Какво ще ни даде?

— Тер-ангреали. От тези, с чиято помощ се посещава Светът на сънищата. Ще започна да ви обучавам, с още няколко други, как се използват. *Не ги* използвайте без моето изрично разрешение обаче. Ще пратя и няколко войници с вас.

Двете Посветени приклезнаха в реверанс и изтичаха възбудени навън. Силвиана я погледна.

— Не ги заклейте да пазят мълчание. Те са Посветени и ще се разбъбрят, че ще ги учите с тер-ангреалите.

— Разчитам на това — отвърна Егвийн.

Силвиана повдигна вежда.

— Нямам намерение да позволя момичетата да пострадат — каза Егвийн. — Всъщност в Тел-айеран-риод те ще правят много по-малко неща, отколкото сигурно очакват. Росил досега бе снизходителна с мен, но никога няма да позволи да изложи Посветена на опасност. Това е само за да се предизвикат подходящите слухове.

— Какви слухове?

— Гавин изплаши убиеца. Не е имало убийства от доста време и предполагам, че трябва да сме му благодарни за това. Но убиецът все още се крие, а зърнах няколко Черни сестри, които ме наблюдаваха в

Тел-айеран-риод. Ако не мога да ги хвана тук, ще ги заловя там. Но първо искам да ги подлъжа да си въобразят, че знаят къде да ни намерят.

— Стига да възнамерявате да намерят вас, а не момичетата — каза със спокоен, но железен глас Силвиана. Все пак беше някогашната Наставница на новачките.

Егвийн се намръщи при мисълта за нещата, които бяха очаквали от нея като Посветена. Да, Силвиана беше права. Трябваше много да внимава да не изложи Никола и Ниса на подобни опасности. Тя беше оцеляла и бе станала по-силна от това, но не биваше Посветени да се подлагат на такива изпитания, освен ако няма друг избор.

— Ще внимавам. Просто ми трябва да разпространят слуха, че ми предстои много важна среща. Ако подготвя терена както трябва, нашият фантом няма да може да устои на изкушението да дойде, за да подслуша.

— Дръзко.

— Наложително — отвърна Егвийн и се поколеба, с ръка на бравата. — Като стана дума за Гавин, да си разбрала къде е избягал в града?

— Всъщност, Майко, имах бележка за това по-рано днес. Изглежда, че... ами, не е в града. Една от Сестрите, която занесе писмата ви до кралицата на Андор, се върна с новината, че го е видяла там.

Егвийн простена и затвори очи. „Този човек ще ме умори.“

— Кажи му да се върне. Колкото и да ме ядосва, ще ми трябва в следващите дни.

— Да, Майко — отвърна Силвиана.

Егвийн влезе в кабинета си, за да продължи с писмата. Времето беше кратко.

Времето беше толкова, толкова кратко.

ГЛАВА 28

СТРАННОСТИ

— За какво мислиш, съпруже? — попита Файле.

Бяха се върнали в палатката си след преговорите с Белите плащове. Действията на Перин я бяха изненадали — което бе ободряващо, но и притеснително в същото време.

Той свали палтото си.

— Надушвам странност във вятъра, Файле. Нещо, което никога досега не съм помирисвал — млъкна и я погледна. — Няма никакви вълци.

— Никакви вълци?

— Не мога да усетя наблизо нито един — погледът му беше отнесен. — Имаше няколко преди. Сега ги няма.

— Каза, че не обичат да са близо до хора.

Той съблече ризата и оголи мускулестата си гръд, покрита с къдрави кафяви косъмчета.

— Много малко птици имаше днес, много малко животинки в храсталаците. Светлината да го изгори това небе. То ли е причината за това, или нещо друго? — въздъхна и седна на постелята.

— Ти ще отидеш ли... там? — попита Файле.

— Нещо не е както трябва — повтори той. — Трябва да науча каквото мога преди съда. Бих могъл да намеря отговори във вълчия сън.

Съдът.

— Перин, тази идея не ми харесва.

— Ядосана си на Мейгдин.

— *Разбира се*, че съм ядосана на Мейгдин — бяха преживели Малден заедно, а тя така и не й беше казала, че е *кralицата на проклетия Андор*! Караше я да се чувства като глупачка — като някой провинциален самохвалко, който се перчи с уменията си пред минал по улицата майстор на меча.

— Не е знаела дали може да ни се довери — каза Перин. — Бягала е от един от Отстъпниците, както изглежда. Аз също съм се крил и знам как е.

Файле го погледна ядосано.

— Не ме гледай така. Тя не го е направила, за да те ядоса, Файле. Имала си е причини. Забрави го.

Това я накара да се почувства добре. Добре беше, че Перин вече държи на своето.

— Е, вече се чудя коя ли ще се окаже Лини. Може би някоя сеанчанска кралица? А господин Джил? Кралят на Арад Доман под прикритие?

Перин се усмихна.

— Подозирам, че са нейни слуги. Джил поне е този, който твърди, че е. Балвер сигурно е получил пристъп, че не е разкрил това.

— Обзалагам се, че го е отгатнал — каза Файле и коленичи до него, — Перин, сериозно го казах това за съда. Притеснена съм.

— Няма да позволя да ме задържат — каза той. — Казах само, че ще се явя на съд и ще им дам възможност да представят доказателство.

— Тогава какъв е смисълът?

— Дава ми време да обмисля. И би могло да предотврати необходимостта да ги убия. Капитанът им, Дамодред... нещо у него мирише по-добре, отколкото у повечето други. Не е бесен от гняв или омраза. Това ще върне хората ни и ще ми позволи да се защитя. Хубаво е човек да може да каже своето. Може би точно това ми е трябвало през цялото време.

— Е, добре. Но в бъдеще, моля те, старай се да ме *предупреждаваш* за плановете си.

— Обещавам — Перин се прозя и се изтегна на постелята. — Всъщност ми хрумна в последния момент.

Файле задържа езика си зад зъбите с немалко усилие. Поне нещо добро бе произтекло от тези преговори. Беше наблюдавала Берелайн, когато се запозна с Дамодред, и рядко бе виждала жена, чиито очи да блеснат толкова ярко. Навярно щеше да може да се възползва от това.

Перин вече тихо похъркваше.

Седеше, опрял гръб в нещо твърдо и гладко. Твърде тъмното, почти зло небе на вълчия сън кипеше над леса — борове, дъбове и кожолист.

Изправи се, след това се обърна и погледна това, на което се беше подпрял. Внушителна стоманена кула, изпъната нагоре към бурното небе. Изумително права, със стени, които сякаш бяха излети от един къс метал без никакви шевове. Излъчваше някакво съвсем неестествено чувство.

„Казах ти, че това място е зло — изпрати Скокливец и после изведнъж се озова до него. — Глупаво кутре.“

— Не дойдох тук по свой избор — възрази Перин. — Събудих се тук.

„Умът ти е съсредоточен върху това — каза Скокливец. — Или умът на онзи, с когото си свързан.“

— Мат — промълви Перин. Не знаеше как го разбра. Цветовете не се появиха. Никога не се появяваха във вълчия сън.

„Глупаво кутре като теб ли?“

— Може би по-глупаво.

Скокливец замириса недоверчиво, сякаш не можеше да повярва, че това е възможно. „Ела — изпрати вълкът — Върнало се е.“

— Какво се е...

Скокливец изчезна. Перин го последва намръщен. Вече можеше лесно да улови по миризмата накъде е заминал. Появиха се на пътя за Джеанна и онази странна виолетова стъклена стена отново бе там, прерязала пътя през средата, изпъната високо в небето и в далечината в двете посоки. Перин се приближи до някакво дърво. Голите му клони сякаш бяха пленени в стъклото и неподвижни.

Скокливец пристъпваше наблизо. „Виждали сме това нещо — изпрати той. — Много, много отдавна. Преди много животи.“

— Какво е то?

„Нещо от хората.“

Скокливец изпрати множество объркани образи. Летящи в небето сияещи дискове. Невероятно високи стоманени здания. Неща от Приказния век? Скокливец разбираше за какво служат толкова, колкото можеше да разбере за какво служи конска каруца или свещ.

Перин погледна към пътя. Този район на Геалдан му бе непознат. Трябваше да е по-надалече, към Люгард. Стената се бе появила не там,

където беше последния път.

Хрумна му една мисъл и той се понесе на няколко дълги отскока по пътя. Спря на стотина крачки разстояние, обърна се и подозрението му се потвърди. Стъклото не оформяше стена, а огромен купол. Прозрачен, със смътно виолетов оттенък, сякаш се простираше на левги околоръст.

Скокливец се задвижи като в мъгла и мигновено се озова до него. „Трябва да вървим.“

— Той е там вътре, нали? — попита Перин.

След това се пресегна с ума си. Танцуваща сред дъбове, Искри и Безграничен бяха наблизно. Там напред, в купола. Отвърнаха с бързи, изпълнени с паника образи: лов и гонитба.

— Защо не бягат? — попита Перин.

Скокливец изпрати объркване.

— Отивам при тях — каза Перин и умът му се понесе напред.

Не последва нищо.

Жегна го паника. Какво не беше наред? Опита отново — този път да се отпрати към подножието на купола.

Този път стана. Озова се там мигновено и подобната на стъкло стена се извиси пред него като стръмна скала. „Този купол е — помисли си Перин. — Той ме спира.“ Изведнъж разбра чувството на безизходност, което бяха изпратили вълците. Не можеха да се измъкнат навън.

За какво беше този купол тогава? Да плени вълците, за да може Убиеца да ги избие? Перин изръмжа и пристъпи към купола. Не можеше да проникне през него, като си представи, че е вътре, но може би щеше да успее по някакъв по-обикновен начин. Вдигна ръка и се поколеба. Не знаеше какво ще причини допирът до повърхността.

Вълците изпратиха образи на мъж с черни кожени дрехи и с грубо набръчкано лице. Усмивка бе изкривила устните му, докато мятеше стрели. Миришеше грешно, ужасно грешно. И също тъй миришеше на мъртви вълци.

Перин не можеше да ги остави там вътре. Както не можеше да остави господин Джил и другите на Белите плащове. Обзет от гняв към Убиеца, той докосна повърхността на купола.

Мускулите му изведнъж изгубиха сила. Омекнаха като вода, а краката му не можеха повече да го държат. Падна на земята. Стъпалото

му все още се опираше в купола — дори беше минало през него. Куполът сякаш нямаше плътност.

Дробовете му отказваха да работят — стягането на гърдите бе прекалено силно. Обзет от паника, той си представи, че е вътре, но не се получи. Беше пленен също като вълците!

До него се появи сиво-сребриста мъгла. Челюсти се впиха в рамото му. Скокливец го изтръгна от виолетовия купол и Перин мигновено усети, че силата му се връща. Отвори уста, за да вдиша.

„Глупаво кутре“, изпрати Скокливец.

— Ще ги оставиш ли? — попита с хриплив глас Перин.

„Не глупаво, че рови в дупката. Глупаво, че не ме чака в случай, че стършелите излязат — Скокливец се обърна към купола. — Помогни ми, ако падна.“ Запристъпва напред, след това опря нос в купола. Олюля се, но се изправи отново и бавно продължи. Рухна от другата страна, но гърдите му продължиха да се свиват и издуват.

— Как го направи? — попита Перин и се изправи.

„Аз съм аз.“ Скокливец изпрати себе си — образ неразличим от това, което беше. И миризми на сила и твърдост.

Хитрината, изглежда, бе да имаш пълен контрол над това, което си. Като много неща във вълчия сън, силата на вътрешния образ надмогваше плътността на самия свят.

„Ела — изпрати му Скокливец. — Бъди силен, премини.“

— Имам по-добра идея — каза Перин, засили се и връхлетя напред. Блъсна се във виолетовия купол и мигновено изтръпна, но инерцията все пак го прехвърли от другата страна. Той падна и изстена от болка в рамото и ожулената ръка.

„Глупаво кутре — изпрати Скокливец. — Трябва да учиш.“

— Сега не е времето за това — отвърна Перин и се изправи. — Трябва да помогнем на другите.

Стрели във вятъра, черни и убийствени. Смехът на ловеца. Застоялата миризма на мъж. Убиецът беше тук. Затичаха по пътя и Перин откри, че в купола може да усили бързината си. Опита се предпазливо да скочи напред с мисъл и се получи. Но щом се опита да се отпрати навън, не стана нищо.

Тъй че куполът беше преграда. Вътре в него можеше да се движи свободно, но не можеше да се премести някъде отвън, като си

представи, че е там. Трябваше физически да преодолее стената на купола, ако иска да излезе.

Танцуваща сред дъбове, Безграничен и Искри бяха напред. И Убиеца също. Перин изръмжа... в ума му нахлуха трескави образи. Тъмни гори. Убиеца. Изглеждаше толкова висок за вълците, тъмно чудовище с лице, изсечено като от камък.

Кръв по тревата. Болка, гняв, ужас, объркване. Искри беше ранен. Другите два вълка скачаха насам-натам, подмамваха и отвличаха Убиеца, докато Искри изпълзи до границата на купола.

„Внимавай, Млади бико — изпрати Скокливец. — Този мъж е добър ловец. Движи се почти като вълк, въпреки че е нещо грешно.“

— Аз ще го отвлека. Ти вземи Искри.

„Ти имаш ръце. Ти носиш.“ Имаше и още нещо в това изпращане, разбира се: старостта и опитността на Скокливец, Перин — все още като кутре.

Перин стисна зъби, ала не възрази. Скокливец *наистина* бе поопитен от него. Разделиха се, Перин потърси Искри и го намери под някакви дървета. Пренесе се право при него.

Тъмнокафявият вълк бе улучен от стрела в крака. Скимтеше тихо и оставяше кървава диря, докато пълзеше. Перин бързо коленичи и издърпа стрелата. Вълкът продължи да скимти. Миришеше уплашено. Перин огледа стрелата. Миришеше зло. Отвратен я захвърли настрани и вдигна вълка на ръце.

Нещо наблизко изпука и той се обърна мигновено. Безграничен скочи между две дървета, миришеше тревожно. Другите два вълка отвличаха настрана Убиеца.

Перин се обърна и затича към стената на купола. Не можеше да скочи право до нея, защото не знаеше къде точно се намира.

След като стрелата остана зад тях, вълкът в ръцете му сякаш си връщаше силата. Перин затича още по-бързо, почти безразсъдно, взимаше стотици крачки с мълниеносна бързина. Стената на купола се приближи и той рязко спря.

Убиеца изведнъж се появи пред него, с изпънат лък. Носеше издуто около него черно наметало. Сега не се усмихваше. Очите му мяхаха мълнии.

Пусна тетивата. Перин *измести* и така и не видя къде падна стрелата. Появи се там, откъдето бе проникнал в купола. Хвърли се

през виолетовата стена, рухна от другата страна и Искри се изтъркаля от ръцете му.

„Млади бико!“ Искри изпрати образ на Убиеца, тъмен като гръмоносен облак и застанал точно зад преградата с изпънат лък.

Перин не погледна. *Измести* и се отпрати на склоновете на Драконова планина. Щом се озова там, в ръката му се появи чук. Групи вълци наблизко изпратиха поздрави. Не им обърна внимание в първия миг.

Убиеца не го последва. След няколко напрегнати мига се появи Скокливец.

— Другите избягаха ли? — попита Перин.

„Те са свободни. Шепнещия е мъртъв.“ Изпратеното показва вълк — видян от другите в глутницата и убит малко след появата на купола.

Перин изръмжа. За малко да скочи отново към купола, но предупреждението на Скокливец го спря. „Трябва да учиш.“

— Не е само той — рече Перин. — Трябва да огледам района около лагера ми и този на Белите плащове. Трябва да видя дали има нещо странно там.

„Странно?“ Скокливец изпрати образ на купола.

— Вероятно е свързано — двете странности като че ли бяха нещо повече от просто съвпадение.

„Потърси друг път. Убиеца е твърде силен за теб.“

Перин вдиша дълбоко.

— Рано или късно трябва да му се опълча, Скокливец.

„Не сега.“

— Добре — съгласи се Перин. — Не сега. Сега се упражняваме — извърна се към вълка. — И ще го правим всяка нощ, докато стана готов.

Родел Итуралд се въртеше в постелята си, плувнал в пот. Винаги ли бе толкова топло и душно в Салдеа? Да можеше да си е у дома, при хладните океански ветрове на Бандар Еваан.

Нещата не бяха както трябва. Защо Тварите на Сянката не щурмуваха? Сто различни възможности се въртяха в ума му. Дали не изчакваха за нови обсадни машини? Или оглеждаха горите, за да си ги построят? Или пълководците им се бяха примирили с обсада? Целият

град бе обкръжен, но вече *трябваше* да има достатъчно тролоци отвън, за да го съкрушат.

Бяха започнали да бият барабани. Непрекъснато. Тум, тум, тум. В неизменен ритъм, като туптящо сърце на огромен звяр, самата Велика змия, намотала се около града.

Утрото започваше да просветва. Беше се прибрал много след полунощ. Дърем — който командваше сутрешната стража — бе заповядал да не безпокоят Итуралд до обед. Палатката му бе в една скрита в сенки ниша на двора. Беше поискал да е близо до стената и бе отказал легло. Макар походната постеля да беше съвсем добре преди години, вече не беше млад като някога. Утре щеше да се премести.

„Сега спи“, каза си Итуралд.

Не беше лесно. Обвинението, че е Заклет в Дракона, го безпокоеше. В Арад Доман беше воювал за своя крал, човек, комуто бе вярвал. Сега воюваше в чужда земя за човек, когото бе срещнал само веднъж. Само заради едно вътрешно чувство.

Светлина, колко горещо беше. Потта се стичаше по страните му и го сърбеше по врата. Не трябваше да е толкова горещо толкова рано сутринта. Не беше естествено. И онези барабани, които не спираха да бумтят...

Въздъхна и се надигна от прогизналата от пот постеля. Кракът му бе изтръпнал вече от няколко дни.

„Старец си вече, Родел“, помисли си той, докато смъкваше долните дрехи и вадеше изпрани и чисти. Затъкна панталоните във високите до коленете ботуши. След това дойде простата бяла риза с черни копчета, после сивото му палто, закопчано чак до яката.

Окачаше меча си, когато чу навън забързани стъпки и шепот. Разговорът се разгорещи и той излезе точно когато някой каза:

— Лорд Итуралд ще иска да научи това!

— Какво да научи? — попита Итуралд. Едно вестоносче спореше със стражите му. И тримата се обърнаха към него смутени.

— Съжалявам, милорд — каза Конел. — Беше ни наредено да ви оставим да поспите.

— Човек, който може да спи в такава горещина, трябва да е почти гущер, Конел — рече Итуралд. — Каква, е вестта, момче?

— Капитан Йоели е на стената, сър — отвърна момчето. Итуралд го познаваше — беше с него почти от началото на тази кампания. —

Каза, че трябва да дойдете.

Итуралд кимна и сложи ръка на рамото на Конел.

— Благодаря ти, че ме пази, стари приятелю, но тези кокали не са толкова трошливи, колкото мислиш.

Конел кимна изчервен. Остана на мястото си, когато Итуралд закрачи през площада зад портата. Слънцето се беше вдигнало. Много от бойците му бяха станали. Твърде много. Явно не беше единственият, комуто е било трудно да спи.

Горе на стената го очакваше обезсърчаваща гледка. По посърналата земя стояха на лагер хиляди и хиляди тролоци, запалили огньове. Дано поне всички околни фермери и села да се бяха вслушали в призива да се евакуират.

До Йоели стоеше Дийпи Бадар, старшият сред Аша'ман, които му беше дал ал-Тор, един от само тримата, които носеха и Дракона, и сребърната игла на яките си. Беше андорец с плоско лице и дълга черна коса. Итуралд беше чувал понякога някои от мъжете с черните палта да си говорят сами, но не и Дийпи. Той като че ли се владееше напълно.

Йоели току поглеждаше нервно Дийпи. Итуралд също се чувстваше неловко с мъже, които можеха да преливат. Но бяха чудесен инструмент и не го бяха проваляли. Предпочиташе да се оплани на опита си, вместо на слуховете.

— Лорд Итуралд — каза Дийпи. Аша'ман никога не отдаваха чест на Итуралд, само на ал-Тор.

— Какво има? — попита той, докато оглеждаше ордите тролоци долу. Като че ли нищо не се беше променило, откакто си беше легнал.

— Вашият човек твърди, че можел да усети нещо — каза Йоели. — Там навън.

— Имат преливащи, лорд Итуралд — каза Дийпи. — Подозирам, че са поне шестима, може би повече. Мъже, тъй като мога да усетя Силата, с която боравят. Правят нещо мощно. Като примижа към лагерите им, мисля, че понякога мога да видя сплитовите им, но може и да е от въображението ми.

Итуралд изруга.

— Точно това са чакали.

— Какво? — попита Йоели.

— Техните Аша'ман.

— Не са Аша'ман — отвърна припряно Дийпи.

— Добре. С техни *преливащи* могат да срутят тази стена като купчина дървени кубчета, Йоели. И морето тролоци ще нахлуе и ще изпълни улиците.

— Не и докато аз стоя тук — каза Дийпи.

— Обичам войнишката решимост, Дийпи — каза Итуралд. — Но ти изглеждаш уморен също колкото мен.

Дийпи го погледна ядосано. Очите му бяха зачервени от безсъние и беше стиснал зъби. Овладея се, пое дълбоко дъх и каза:

— Прав сте. Но нищо не можем да направим — вдигна ръка и направи нещо, което Итуралд не можа да види. От дланта му блесна червена светлина — сигналът, с който приканваше другите при себе си. — Подгответе хората си, генерал-капитане. Скоро ще е. Не могат да задържат толкова много Сила без... последствия.

Йоели кимна и бързо се отдалечи. Итуралд хвана Дийпи за рамото, за да привлече вниманието му, и каза:

— Вие ашаманите сте твърде важен ресурс, за да ви загубим. Дракона ви прати тук да помогнете, а не да умрете. Ако този град падне, искам вие с другите да се махнете оттук, с колкото ранени можете да вземете с вас. Разбра ли ме, войник?

— Много от хората ми няма да харесат това.

— Но знаеш, че така ще е най-добре. Нали?

Дийпи се поколеба.

— Да. Прав сте, както повечето пъти. Ще ги изведе — после заговори по-тихо: — Тази съпротива е безнадеждна, милорд. Каквото и да стане, ще е убийствено. Колкото и да ме гложди, че трябва да го предложи, но... това, което казахте за Аша'ман, важи и за вашите войници. Трябва да бягаме — последното бе изречено с горчивина.

— Салдейците няма да тръгнат с нас.

— Знам.

Итуралд помисли за миг, после поклати глава.

— Всеки ден, в който се задържим тук, задържа с още ден далече от отечеството ми тези чудовища. Не, не мога да замина, Дийпи. Това все пак е най-доброто място за отпор. Сградите в града също са добре укрепени. Можем да удържим вътре още няколко дни, да се разцепим и да не ги оставяме на мира.

— Тогава моите Аша'ман може да останат да помагат.

— Имаш си заповеди, синко. Изпълняваш ги. Разбрано?

Дийпи кимна отсечено.

— Ще взема...

Итуралд не чу останалото — в този момент удари взрив.

Не го усети. В един момент стоеше с Дийпи, а в следващия се намери паднал на пътеката на стената, а светът около него бе странно затихнал. Главата му пицеше от болка. Кашляше. Вдигна разтрепераната си ръка, опипа лицето си и разбра, че е плувнало в кръв. В дясното му око имаше нещо — прониза го болка, когато примигна. Защо всичко бе толкова тихо?

Превъртя се и се закашля отново, затвори дясното си око. Другото се бе насълзило. Стената свършваше на педя от него.

Ахна. Огромен къс от северната стена просто беше *изчезнал*. Итуралд простена и погледна назад. Дийпи беше стоял до него...

Ашаманът лежеше на пътеката, главата му беше цялата в кръв. Десният му крак свършваше на буца кърваво месо над откъснатото коляно. Но още потръпваше. Жив беше.

„Трябва да дам сигнал за тревога.“

Тревога? Взривът сигурно беше вдигнал достатъчно тревога. Отсам стената имаше разрушени сгради, разбити от лавината камъни. Отвън тролоците тичаха напред, понесли салове, за да прехвърлят рова.

Итуралд издърпа колана на ашамана и стегна с него бедрото му. За нищо повече не можеше да се сети. Главата му все още пулсираше от взрива.

„Градът е загубен... Светлина! Загубен, просто ей така.“

Нечии ръце му помогнаха да се изправи. Конел. Издърпа го назад. Двама войници понесоха Дийпи.

Следващите няколко минути му бяха като в мъгла. Залиташе по стъпалата и едва не полетя с главата надолу върху каменната настилка. Само ръцете на Конел го задържаха да не падне. А след това... палатка? Голяма палатка с едната страна отворена? Едно бойно поле не трябваше да е толкова тихо.

Обля го леден студ и той изкрещя. Изведнъж в ушите и в главата му нахлуха звуци. Крясъци, трошачи се камъни, ек на тръби и барабанен грохот. Умиращи мъже. Всичко го порази отведнъж, все едно че тапи бяха изтръгнали от ушите му.

Изохка. Намираше се в болничната палатка. Антаил — кроткият Аша'ман с оредяла коса — стоеше над него. Светлина, колко изтощен се чувстваше! Твърде малкото сън, плюс напрежението от Цяра. Усети как клепачите му натежават.

— Лорд Итуралд — каза Антаил. — Имам сплит, който няма да ви възстанови, но ще ви накара да си мислите, че сте добре. Може да е вреден за вас. Искате ли да продължа?

— Аз... — изломоти Итуралд. — Това...

— Кръв и проклета пепел — измърмори Антаил и се пресегна. Нова вълна на Сила обля Итуралд. Беше като метла, помела през него, и изтласка цялата умора и объркване, възстанови сетивата му и го накара да се почувства все едно, че се е събудил от спокоен нощен сън. Дясното око вече не го болеше.

Нещо се бе задържало дълбоко вътре, умора, просмукала се в костите му. Не можеше да я пренебрегне. Надигна се в леглото, вдиша и издиша дълбоко, след което погледна Антаил.

— Виж, *това* е полезен сплит, синко. Трябваше да ми кажеш, че го можеш това!

— Опасен е — повтори Антаил. — По-опасен от варианта на жените, както са ми казвали. В някои отношения е по-ефикасен. Заменяте бодрост сега срещу по-дълбоко изтощение по-късно.

— По-късно няма да сме в град, който пада в ръцете на тролоците. Ако благоволи Светлината, разбира се. А Дийпи?

— Първо се погрижих за него — отвърна Антаил и посочи близкия нар. Дийпи лежеше там, с опърлени дрехи и окървавено лице. Като че ли дишаше, макар и в безсъзнание.

— Конел! — каза Итуралд.

— Милорд — отзова се войникът и се приближи. Беше намерил отделение войници да действат като лична охрана.

— Да огледаме какво става — каза Итуралд.

Излезе от болничната палатка и затича към двореца Кордамора. Градът беше в хаос, групи салдейци и доманци търчаха безредно насам-натам. Конел прояви съобразителност и прати човек да намери Йоели.

Дворецът беше наблизно. Стената бе пострадала от взрива, но зданието изглеждаше здраво. Итуралд го бе използвал като команден пост. Хората щяха да очакват да го намерят там. Нахлуха вътре, качиха

се на третия етаж, изтичаха на терасата и огледаха разрушения от взрива участък.

Страховете на Итуралд се оправдаха: градът беше изгубен. Участъкът от разбитата стена се бранеше от набързо събрали се защитници. Върхлитащите тролоци хвърляха салове в рова, подкарвани от Чезнещи. По улиците тичаха объркани хора.

Ако беше имал повече време за подготовка, щеше да може да устои, както бе казал на Дийпи. Но не и сега. „Светлина, тази отбрана беше провал след провал.“

— Събери ашаманите — заповяда Итуралд. — И всички офицери, които успееш да намериш. Ще организираме хората за оттегляне през портали.

— Да, милорд — отвърна Конел.

— Итуралд, не! — Йоели дотича на терасата.

— Оцелял си — въздъхна облекчено Итуралд. — Чудесно. Човече, твоят град е изгубен. Съжалявам. Вземи хората си с нас и можем да...

— Погледни! — каза Йоели и посочи на изток. В далечината се вдигаше гъст стълб дим. Село, подпалено от тролоците?

— Сигналният огън — продължи Йоели. — Сестра ми е видяла, че идва помощ! *Трябва да удържим, докато пристигнат.*

Итуралд се поколеба.

— Йоели. И да е дошла някаква сила на помощ, не може да е достатъчно голяма, за да спре тази орда тролоци. И то при условие, че това не е заблуда. Тварите на Сянката много пъти са доказвали, че са хитри.

— Дайте ни няколко часа — отвърна Йоели. — Държете града с мен и пращаме съгледвачи през онези ваши портали да видят дали наистина идва помощ.

— Няколко часа? С пролом в стената? Ние сме съкрушени, Йоели.

— Моля ви. Не сте ли един от онези, които наричат Велики капитани? Покажете ми какво означава тази титла, лорд Родел Итуралд.

Итуралд се обърна с гръб към разбитата стена. Зад него, в горната стая на двореца, се събираха офицерите му. Отбранителната линия при стената се разкъсваше.

„Покажете ми какво означава.“

Може би...

— Тимот, тук ли си? — изрева Итуралд.

На терасата дотича червенокос мъж с тъмно палто. Беше поел командването на Аша'ман, след като Дийпи бе паднал.

— Тук съм, лорд Итуралд.

— Събери хората си — заговори бързо Итуралд. — Поеми командването на онази пробойна и накарай войниците там да се оттеглят. Искам Аша'ман да държат пролома. Трябва ми половин час. Искам цялата ви енергия — всичко, което ви е останало — да удари ония тролоци. Чуваш ли ме? *Всичко*, което имате. Ако можете да прелеете, колкото да запалите свещ, след като това свърши, живи ще ви одера.

— Сър — каза ашаманът. — А отстъплението?

— Няма отстъпление. Задръжте пролома!

Тимот затича да изпълни заповедта.

— Йоели — продължи Итуралд. — Твоята работа е да събереш силите ви и да спрат да тичат из града, сякаш... — замълча. За малко да каже „сякаш е проклет Тармон Гай-дон“ — ... сякаш никой не ги командва. Ако ще държим, ни трябва *организация и дисциплина*. Трябват ми четири конни отряда, строени на двора до десет минути.

— Слушам, милорд.

— А. Ще ми трябват и няколко коли, натоварени с дърва, колкото бъчви с масло можете да намерите и всички ранени от двете армии, които все още могат да бягат, но имат рани по лицата или ръцете. Също така ми намери всеки в града, който е държал някога лък. Действай!

След около час Итуралд стоеше стиснал ръце зад гърба си и чакаше. Беше се преместил от терасата и гледаше навън през един прозорец, за да не се открива. Все пак имаше добър изглед към битката.

Линията на Аша'ман най-сетне започваше да се огъва. Бяха му дали почти цял час, като хвърляха вълна след вълна страховита мощ към тролоците. За щастие техните преливащи не се бяха появили повече. Дано да се бяха изцедили напълно след онзи взрив.

Беше като на свечеряване с тези потискащи облаци горе и с черните фигури, залели склоновете около града. Тролоците за щастие не бяха донесли стълби и обсадни кули. Но вълните им връхлитаха една след друга към пролома, подкарани в щурм от мърдраалите.

Някои от мъжете с черни куртки вече залитаха от изтощение и отстъпиха към двореца. Последните неколцина хвърлиха взрив от Огън и Земя, след което ги последваха, като оставиха пролома напълно открит и незащитен, както им бе заповядано.

„Хайде“, помисли си Итуралд, докато пушекът се разнасяше.

Тролоците изникваха от валмата дим и се катереха върху трупите на избитите от Аша'ман. Скачаха отсам на копитата и дебелиите си лапи. Някои душеха във въздуха.

Улиците отсам пролома бяха пълни с грижливо поставени хора, оцапани с кръв и ранени. Започнаха да пищят, щом тролоците нахлуха, и побягнаха, както им бе заповядано. Страхът им сигурно изобщо не беше престорен. Сцената изглеждаше още по-ужасна от това, че много сгради наблизо димяха като след взрив; горяха покриви и от прозорците бълваше пушек. Тролоците нямаше да знаят, че тези покриви с каменни плочи са градени да *не горят* и че законът забранява да се държат много дърва в сградите.

Итуралд затаи дъх. Тролоците се разпръсваха, нахлуваха в града с вой и рев, разпадаха се на малки групи, щом видеха възможност да грабят и избиват.

Вратата зад Итуралд се отвори рязко и Йоели влезе забързан при него.

— Последните редици са на позиции. Действа ли?

Итуралд не отговори. Доказателството беше долу. Тролоците бяха приели, че са спечелили битката — унищожителната мощ на Силата, изригвала от Аша'ман, приличаше на последен отпор и градът сякаш бе потънал в хаос. Така че тролоците тичаха по улиците с нескрито ликуване. Дори влезлите след тях мърдраали изглеждаха спокойни и отпуснати.

Тролоците отбягваха горящите сгради и защитения със стена дворец. Навлизаха все по-дълбоко в града, подгонили бягащите войници по един широк булевард в източната част. Грижливо струпаните отломки по страничните улици задържаха ядрото им на този булевард.

— Имаш ли аспирации да станеш някога генерал, капитан Йоели? — тихо попита Итуралд.

— Моите аспирации не са важни — отвърна Йоели. — Но човек ще е глупак, ако не се надява да се научи.

— Тогава обърни внимание на този урок, синко — долу, по сградите от двете страни на булеварда, запълнен от тролоците, капациите на прозорците започнаха да се отварят. По терасите се появиха стрелци. — Ако имаш и най-малкото *усещане*, че правиш това, което врагът ти очаква да правиш, тогава направи нещо друго.

Полетяха стрели и западаха тролоци. Огромни арбалети, които изстрелваха пръти, големи почти колкото копия, се целеха в Чезнещите и много от тях залитаха по каменния паваж, без все още да разбират, че вече са мъртви, докато десетките свързани с тях тролоци падаха. Объркани и обзети от гняв, живите все още същества започнаха да реват и да блъскат по вратите на пълните със стрелци сгради.

И тогава отекна тътенът. Тътен на конски копита. Най-добрата конница атакува от страничните улици.

Човек не можеше и да се моли за по-удобна позиция от зданията, а улиците бяха достатъчно широки, за да позволят атака от войска, която познава плана на града. Радостните резове на тролоците преминаха в болезнени крясъци, чудовищата започнаха да се тъпчат едни други в бързината да се измъкнат.

Салдейската конница пронизваше и сечеше, от прозорците на „горящите“ сгради излитаха стрели.

Загинаха стотици тролоци, може би хиляди. Оцелелите се провираха навън през пролома. Повечето мърдраали избягаха. Неуспелите се оказаха мишена за стрелците. Убиването на един от тях можеше да убие десетки тролоци, свързани с него. Чезнещите падаха първи, пронизани от десетки стрели.

— Ще дам заповед да се съединят и да задържат отново пролома — каза Йоели нетърпеливо.

— Не — каза Итуралд.

— Но...

— Защитата на пролома няма да ни спечели нищо — обясни Итуралд. — Заповядай на хората си да се преместят в други сгради и нареди на стрелците да заемат други позиции. Има ли складове или

други големи здания, които могат да скрият конниците? Премести ги там, бързо. И след това чакаме.

— Няма да се хванат отново.

— Няма. Но ще са бавни и предпазливи. Ако се бием фронтално с тях, губим. Ако държим и бавим, печелим. Това е единственият начин да се измъкнем от това, Йоели. Да оцелеем, докато дойде помощ. Ако дойде.

Йоели кимна.

— Следващият ни капан няма да избие толкова много — продължи Итуралд. — Но тролоците са страхливи в сърцата си. Знанието, че всяка улица изведнъж може да се превърне в смъртоносен капан, ще ги накара да се колебаят и ще ни спечели повече време, отколкото ако загубим половината си мъже с отбраната на пролома.

— Добре — Йоели се поколеба. — Но... не означава ли това, че предвиждат ходовете ни? Тази фаза от плана ще подежда само защото очакват засадите ни.

— Предполагам, че е така.

— Тогава не трябва ли да направим нещо различно? Казахте, че и при най-малката възможност врагът да знае какво ще правим, трябва да променим плановете си.

— Твърде много мислиш за това, синко. Върви да изпълниш заповедта ми.

— Тъ, да, милорд.

„Точно затова не бива никога да преподавам тактика“, помисли Итуралд. Трудно бе да обясни на учениците си, че има едно правило, което погазва всички останали. Винаги вярвай на инстинктите си. Тролоците щяха да са уплашени. Можеше да използва това. Щеше да използва всичко, което му дадат.

Намръщи се. Защото вече бе нарушил и това правило. Защото всичките му инстинкти крещяха, че трябваше да е изоставил този град преди часове.

ГЛАВА 29

УЖАСНО ЧУВСТВО

— Какво крои Перин според вас? — попита Берелайн, докато крачеше до Файле и Алиандре.

Файле не отвърна. Късният следобед бе меко огрян от забуленото в облаци слънце.

След два дни Перин щеше да отиде на съд. Беше се забавил, за да спечели повече време за Аша'ман да разрешат странния проблем с порталите.

Армията им нарастваше, още и още хора се стичаха към тях. Донесенията на съгледвачите показваха, че силата на Белите плащове също нараства. По-бавно, но все пак нарастваше. Във времена като тези една армия бе символ на сила и — най-малкото — на сигурна храна.

Двайсетина дървета исиот пиеха вода от потока до лагера на Перин. Колко странни растения — корените им бяха вкопчени във водата като пръсти. Стволове като течно стъкло, разтеглило се, докато се втвърдява. Нищо такова не можеше да се види в Салдеа. Тук като че ли две погрешни стъпки можеха да те вкарат в блато.

— Не чувам отговор — каза Берелайн. Изглеждаше разсеяна през последните няколко дни. — Мислех си, може би ще е добре да пратим свой емисар до армията на Белите плащове. Смятате ли, че Перин би ми позволил да отида и да говоря с тях? Сигурно бих могла да направя лично обжалване в негова полза.

Продължаваше да повдига тази тема.

— Не — заяви Файле. — Знаеш, че си е наумил твърдо да се яви на този съд, Берелайн.

Първата присви устни, но не настоя повече. Трите продължиха разходката си, придружени от десет Деви. Някога Файле негодуваше от вниманието им. Но това бе преди да я отвлечат така неочаквано и лесно.

Видя в далечината малка група напускащи лагера бежанци. Отдалечаваха се на югоизток. Преди да се объркат нещата с порталите, около десет хиляди бяха разпратени в селски райони на Кайриен. Всички бяха получили указания да пазят мълчание. Перин все още не искаше да се разчуе за местонахождението му. Жените щяха да мълчат, разбира се, но мъжете щяха да се разприказват. Винаги го правеха.

Малцина знаеха за провала с порталите. Перин бе казал на хората, че иска Аша'ман да запазят силите си в случай, че се наложи да се бият с Белите плащове. Беше си самата истина. Все пак някои бежанци бяха помолили да си тръгнат пешком. На тях Файле даваше по малко от златото и скъпоценностите от запасите на Севанна и им пожелаваше всичко най-добро. Беше изненадана колко много от тях искаха да се върнат по домовете си, в завладените от сеанчанците земи.

Въпреки заминаванията войските на Перин набъбваха от ден на ден. Бежанците, решили да се обучават в бой с мечове, бяха вече някъде към двайсет и пет хиляди.

— Добре — продължи да разсъждава на глас Берелайн. — Какво *все пак* ще направи Перин? Защо иска този съд? Исканецо от ония Бели плащове — заобиколи дънера на един исиот. Първата, като много други, разгадаваше в действията на Перин много повече неща, отколкото имаше в действителност. Перин щеше да се разсмее, ако научеше какви сложни кроежи му се приписват.

„И тя твърди, че разбира от мъже“, помисли Файле. Перин в никакъв случай не беше глупав или прост човек, какъвто твърдеше понякога, че е. Планираше, обмисляше и беше предпазлив. Но също така беше прям. Решителен. Когато кажеше нещо, мислеше го сериозно.

— Съгласна съм с Берелайн — каза Алиандре. — Би трябвало просто да си тръгнем и да се махнем оттук. Или да атакуваме Белите плащове.

Файле поклати глава.

— Перин се дразни, когато някои хора мислят, че прави нещо погрешно. Докато Белите плащове продължават да настояват, че е убиец, името му няма да е чисто — беше глупав и упорит понякога, но *все пак* имаше благородство.

Стига това да не го убиеше. Но тя го обичаше точно заради това чувство за чест. Да се опитва да го промени щеше да е неуместно, тъй че трябваше да се постараете други да не се възползват от него.

И както винаги, когато обсъждаха Белите плащове, в очите на Берелайн се появяваше онзи странен поглед, щом се озърнеше — може би несъзнателно — към лагера им. Светлина. Нямахте да попита *пак* дали би могла да отиде да говори с тях, нали? Вече бе изтъкнала десетки причини защо иска да го направи.

Файле забеляза голяма група войници, които се стараеха да не се набиват на очи, докато обикаляха из лагера в крак с нея и личната ѝ охрана на разходката. Перин искаше да я пазят добре.

— Този млад лорд Капитан-командир — небрежно подхвърли Алиандре. — Доста добре му стои бялата униформа, не мислите ли? Стига да можеш да подминеш слънчевия изгрев на наметалото му. Голям красавец е.

— О? — каза Берелайн. Изненадващо, на лицето ѝ се появи руменина.

— Чувала бях много пъти, че доведеният син на Мургейз е чаровен мъж — продължи Алиандре. — Но не бях допускала, че е толкова... блестящ.

— Като статуя, изваяна от мрамор — прошепна Берелайн. — Реликва, останала от Приказния век. Съвършена творба, на която да се прекланяме.

— Не е лош — изсумтя Файле. — Аз лично предпочитам брадатото лице.

Не беше лъжа — обичаше брадатото лице и Перин *наистина* бе чаровен. Имаше някаква грубовата, първична сила в него, която бе *доста* привлекателна. Но този Галад Дамодред беше... добре, не беше честно да бъде сравняван с Перин. Щеше да е все едно да сравниш красива картина с шкаф, изработен от майстор дърводелец. И двете са великолепни примери за майсторство, но е трудно да претеглиш едното спрямо другото. Но картината наистина беше великолепна.

Изражението на Берелайн стана някак унесено. Определено беше завладяна от Дамодред. Колко бързо се беше случило. Файле ѝ беше казала, че ако си намери друг мъж за ухажване, това ще помогне срещу слуховете... но командирът на Белите плащове? Ума ли си беше загубила тази жена?

— Та какво ще правим? — попита Алиандре, докато завиваха при южния край на лагера натам, откъдето бяха тръгнали.

— С Белите плащове ли?

— С Мейгдин — каза Алиандре. — Мургейз.

— Не мога да се отърва от чувството, че се е възползвала от добротата ми — каза Файле. — След всичко, което преживяхме заедно, да не ми каже коя е!

— Изглеждаш решена да не ѝ се доверяваш повече — подхвърли Берелайн.

Файле не отговори. Беше мислила за казаното от Перин. Той вероятно беше прав. Не биваше да ѝ се сърди толкова. Ако Мургейз наистина беше бягала от един от Отстъпниците, истинско чудо беше, че още е жива. Освен това самата тя бе излъгала коя е при първата си среща с Перин.

Всъщност гневът ѝ бе заради това, че Мургейз щеше да съди Перин. *Дръзваше* да съди Перин. Мейгдин слугинята можеше да е благодарна, но Мургейз кралицата щеше да гледа на Перин като на съперник. Щеше ли Мургейз *наистина* да проведе този съд честно, или щеше да се възползва от възможността да дискредитира човек, самопровъзгласил се за владетел?

— И аз се чувствам като вас, милейди — промълви Алиандре.

— Как?

— Измамена — каза Алиандре. — Мейгдин беше наша приятелка. Мислех, че я познавам.

— Щяхте да постъпите точно като нея в такава ситуация — каза Берелайн. — Защо да издаваш информация, ако не ти се налага?

— Защото бяхме приятелки — каза Алиандре. — И изведнъж след всичко, което преживяхме заедно, се оказва, че тя е *Мургейз Траканд*. Не просто кралица — *Кралицата*. Тази жена е легенда. И беше тук с нас, сервираше ни чай. Лошо.

— Трябва да признаеш, че с чая стана по-добра — каза Файле замислено.

Посегна към гърлото си и докосна с пръсти каишката с камъка на Ролан. Не го носеше всеки ден, но достатъчно често. Беше ли Мургейз фалшива през цялото време, докато бяха с Шайдо? Или по някакъв начин беше по-истинска? Без титлите не беше принудена да се държи

като „легендарната“ Мургейз Траканд. При такива обстоятелства нямаше ли истинската същност на човек да се разкрие по-пълно?

Стисна каишката. Мургейз нямаше да обърне този съд срещу Перин напук. Но *щеше* да отсъди честно. Което означаваше, че Файле трябва да се подготви и да приготви...

Някъде отблизо отекнаха писъци.

Файле реагира мигновено и се обърна към дърветата. Инстинктивно очакваше да види айилци, изскачащи от храстите, за да убиват и пленяват, и за миг я обзе пълна паника.

Но писъците идваха от *вътрешността* на лагера. Изруга и се обърна, но усети как нещо дръпна колана ѝ. Погледна надолу стъписана и видя как ножът на колана ѝ се изтръгна сам от канията и изхвърча във въздуха.

— Мехур на злото! — извика Берелайн и залитна настрани.

Файле се сниши бързо и се хвърли на земята, когато ножът ѝ профуча във въздуха към главата ѝ. Пропусна я само на косъм. Когато надигна глава, видя стъписана как Берелайн се бори да задържи долу кама, която — ако се съдеше по скъсаното на ризата ѝ — се беше изтръгнала от скрита кания в ръкава ѝ.

В лагера цареше суматоха. Упражняващите се наблизко бежанци се разпръсваха, мечове и копия хвърчаха сами из въздуха. Сякаш всяко *оръжие* в лагера изведнъж бе оживяло и се вдигаше, за да нападне господаря си.

Зърна движение с крайчеца на окото си и отскочи настрани, когато ножът ѝ полетя към нея, но една белокоса фигура, облечена в кафяво, го спипа във въздуха и го задържа здраво. Сюлин. Превъртя се, вкопчена в ножа, и стисна зъби, докато го дърпаше от въздуха, удари го в един камък и откърши острието от дръжката.

Ножът спря да се движи. Копията на Сюлин обаче се издърпаха от местата си на гърба ѝ и се завъртяха във въздуха, за да се насочат към нея.

— Бягай! — каза Девата, обърна се и се опита да се справи едновременно с трите копия, които връхлитаха срещу нея.

— Къде? — извика Файле, докато вдигаше камък от земята. — Оръжията са навсякъде! — Берелайн се бореше с камата си. Сграбчи я, но тя се мъчеше да се отскубне и дърпаше ръцете ѝ насам-натам.

Алиандре беше обкръжена от *три* ножа. Светлина! Файле беше извадила късмет, че носеше само един днес.

Няколко Девите се втурнаха да помогнат на Алиандре: хвърляха камъни по ножовете и отбягваха копията, които налитаха към тях. Берелайн бе останала сама.

Стиснала зъби — чувстваше се като глупачка, че помага на жена, която мрази, — Файле скочи и изпъна ръцете си над тези на Берелайн, за да я подкрепи. Заедно извиха камата настрани и успяха да забият върха ѝ в земята. В този момент — удивително — оръжието спря да се движи.

Файле го пусна колебливо, след това вдигна очи към разрошената Първа. Берелайн притисна дясната си длан в другата, за да спре кръвта от порязаното, и ѝ кимна.

— Благодаря ти.

— Какво го спря? — попита задъхано Файле. Из лагера кънтяха викове и ругатни, дрънчеше оръжие.

— Пръстта? — изпъшка Берелайн, паднала на колене.

Файле зарови пръсти в черната пръст. Обърна се рязко, забелязала с тревога, че една от Девите е паднала, макар че останалите бяха успели да свалят на земята няколко от летящите копия. Хвърли шепа пръст към едно от тях, улучи го и то падна на земята. Близо до тях войниците, които ги бяха следвали, за да я пазят с другите жени, бяха закъсали много. Отстъпваха в кръг, вдигнали щитовете си, за да се предпазят от връхлитащите оръжия.

— Бързо! — извика Файле на Девите и зарови с шепи в пръстта. — Кажете на всички! Кажете им как да спрат оръжията! — хвърли пръст по камите до Алиандре, свали две наведнъж и затича към войниците.

— Не е нужно да се извиняваш, Галад — каза тихо Мургейз. — Не си могъл да знаеш какво става в Крепостта на Светлината. Беше далече, много далече.

Седяха в палатката му един срещу друг. Светлината на късния следобед грееше по стените. Галад бе стиснал ръце пред себе си и се бе навел напред. Толкова замислен. Помнеше първите си впечатления за него, преди много време, когато се бе омъжила за баща му. Детето бе

просто част от сделката и макар да го беше осиновила, Мургейз винаги се тревожеше, че се чувства по-малко обичан от брат си и сестра си.

Галад винаги беше толкова сериозен. Винаги бързаше да покаже кога някой е направил нещо погрешно. Но за разлика от другите деца — особено Елейн, — не използваше знанието си като оръжие. Трябваше да го е видяла. Трябваше да е осъзнала, че ще бъде привлечен към Белите плащове с техния възглед за света, който е или черен, или бял. Можеше ли да го е подготвила по-добре? Да му покаже, че светът не е нито черен, нито бял — нито сив дори. Че е пълен с цветове, което не се вмести в ничий морален спектър.

Той вдигна глава. В очите му все още имаше тревога.

— Обвиних несправедливо Валда. Когато отидох при него, заявих, че искам Съд под Светлината, защото е извършил насилие над теб и те е убил. Половината от това се оказа погрешно. Направил съм грешка, поне отчасти. Въпреки това съм доволен, че го убих.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. За Валда се носеше слава, че е един от най-великите живи майстори на меча. А Галад го беше убил в дуел? Този младеж? Но той не беше вече младеж. Галад бе направил избора си и ѝ беше трудно да прецени този избор. В някои отношения като че ли бе по-достоеен за възхищение от нейния.

— Постъпил си добре — каза тя. — Валда беше змия. Сигурна съм, че той е стоял зад смъртта на Ниал. Галад, ти си направил услуга на света.

Той кимна.

— Заради това, което ти направи, той си заслужи смъртта. Но все едно, ще трябва да направя изявление — стана и закрачи, стиснал ръце зад гърба си. Бялото му облекло сякаш засия на светлината. — Ще обясня, че обвинението ми в убийство е било погрешно, но че Валда все пак заслужи смъртта си заради другите си престъпления. Ужасни престъпления. Жалко, че не го знаех.

— Нищо не си могъл да направиш, синко — каза тя. — Пленът ми беше по моя вина. Защото се доверих на врагове.

Галад махна с ръка.

— Няма как да се противопостави човек на Гебрил, ако това, което съм чул, е вярно. Колкото до твоя плен, ти *не си* се доверила на враговете си. Беше предадена като всички нас, от Валда. Чедата никога не са врагове на човек, който върви в Светлината.

— А Перин Айбара? — попита тя.

— Твар на Сянката.

— Не, синко. Не ми харесват някои от нещата, които прави, но ти гарантирам, той е добър човек.

— Това ще го докаже съдът — отсече Галад.

— И добрите хора могат да правят грешки. Ако продължиш така, това би могло да свърши по начин, който никой от нас не желае.

Галад спря и се намръщи.

— Майко. Намекваш ли ми, че трябва да му се позволи да се измъкне от престъплението си?

— Ела — каза тя. — Седни. Замайваш ме с това крачене напред-назад.

Може би се беше издигнал до поста лорд Капитан-командир едва наскоро, но настръхна от това, че му заповядват. Но седна все пак.

Странно, тя отново се почувства като кралица. Галад не я беше виждал през трудните месеци. Мислеше за нея като за старата Мургейз, тъй че край него тя всъщност се *чувстваше* като старата Мургейз. Почти.

Ниал я беше държал в плен, но я беше уважавал и тя бе започнала да си мисли, че също би могла да изпитва уважение към него. Какво се беше случило с игралната дъска, на която толкова често бяха играли на камъчета с Ниал? Не искаше да мисли, че може да се е случила при щурма на сеанчанците.

Щеше ли Галад да стане лорд Капитан-командир като Ниал, или може би по-добър? Кралицата в нея, пробудилата се отново кралица, искаше да намери начин да разпали светлината в него и да прогони сянката.

— Галад — каза тя. — Какво ще правиш?

— Със съда ли?

— Не. С тази своя армия.

— Ще се бием на Последната битка.

— Възхитително. Но знаеш ли какво означава това?

— Означава да се бием редом до Преродения Дракон.

— Редом до Айез Седай.

— Можем да служим известно време заедно с вещиците, ако е в името на по-голямото добро.

Тя затвори очи и издиша.

— Галад, чуй се. Наричаш ги вещици? Ти отиде да се обучаваши при тях, може би за да станеш Стражник!

— Да.

Тя отвори очи. Изглеждаше толкова искрен. Но и най-опасните и свирепи кучета може да са искрени.

— Знаеш ли какво направиха те на Елейн, майко? — попита той.

— Това, че я загубиха ли имаш предвид? — Мургейз все още таеше гняв заради това.

— Пращаха я на мисии — в гласа му се прокрадна възмущение. — Отказваха да ми позволят да я виждам, може би защото я пращаха навън и я излагаха на опасност. Срегнах я по-късно, извън Кулата.

— Къде? — попита нетърпеливо Мургейз.

— Тук, на юг. Хората ми наричат Айез Седай вещици. Понякога се чудя дали това не е съвсем близо до истината.

— Галад...

— Не всички жени, които владеят Единствената сила, са зли по природа — каза той. — Този традиционен възглед на Чедата е погрешен. Пътят на Светлината не твърди това. Казва само, че изкушението да се използва Единствената сила може да поквари. Вярвам, че жените, които ръководят сега Бялата кула, са позволили техните схеми и егоистични кроежи да ги заслепят.

Тя кимна. Не желаше да спори за това. Слава на Светлината, че Елайда не беше тук да чуе тази логика!

— Все едно — каза той. — Ще воювам редом до тях и до Преродения Дракон, и до този Перин Айбара, ако потрѣбва. Борбата срещу Сянката надмогва всички други грижи.

— Тогава нека се обединим в тази борба. Галад, забрави този съд! Айбара възнамерява да разпусне част от армията си, а останалото да даде на ал-Тор.

Той я погледна в очите и кимна.

— Да. Вече мога да разбера, че Сянката те е довела при мен. Ще вървим с теб. *След като свърши съдът.*

Тя въздъхна.

— Не го правя по свой избор — каза Галад и стана отново. — Самият Айбара предложи да бъде съден. Нещо му тежи на съвестта и да му откаже възможността за справедлив съд ще е грешно. Нека докаже невинността си пред нас и пред себе си. Тогава можем да

продължим. А ако продължим без него, той ще почива в Светлината, след като е платил за престъпленията си.

— Галад — каза тя. — Знаеш ли, че Лини е сред хората, които отвлече от лагера на Перин?

— Трябваше да каже, да ми се разкрие. Щях да я пусна на свобода.

— И все пак не го направи. Чух, че едва ли не си заплашил да екзекутираш пленниците, ако Перин не дойде на битка. Наистина ли щеше да го направиш?

— Кръвта им щеше да тежи на неговата глава.

— Кръвта на Лини ли, Галад?

— Аз... щях да я видя между другите и да я измъкна от опасността.

— И щеше да убиеш другите — каза Мургейз. — Хора, които не са направили нищо лошо и чиято единствена вина е, че са били подлъгани от Айбара?

— Екзекуцията изобщо нямаше да се извърши. Беше само заплахата.

— Лъжа.

— Ба! Какъв е смисълът на това, майко?

— Да те накара да помислиш, сине — каза Мургейз. — Така, както трябваше да те насочвам преди, вместо да те оставя на простите ти илюзии. Животът не е толкова лесен, колкото хвърлянето на монета, едната страна или другата. Разказвала ли съм ти за делото Дам Фелмли?

Галад поклати глава раздражено.

— Чуй ме. Фелмли беше майстор тухлар в Кемлин, уважаван. Беше обвинен, че е убил брат си, в началото на управлението ми. Беше много известен и делото бе достатъчно важно, за да го вода лично. Обесиха го.

— Подобаващ край за убиец.

— Да. За съжаление убиецът остана на свобода. Всъщност го беше извършил един от работниците. Разкри се едва две години по-късно, когато го хванаха за друго убийство. И той ни се смееше, докато го качвах на бесилката. Фелмли е бил напълно невинен. Истинският убиец трябваше да бъде осъден на първото дело.

Галад се смълча.

— Това е единственият случай, за който зная със сигурност, че съм обесила някого по погрешка — каза Мургейз. — Тъй че кажи ми, Галад. Трябва ли да бъда обесена заради *своята* грешка, че съм осъдила невинен човек?

— Направила си всичко възможно, майко.

— И все пак умря човек, който не го беше заслужил.

Галад я погледна притеснено.

— Чедата обичат да казват, че Светлината ги защитава. Или че насочва преценката им и води хората към справедливост. Не става така, Галад. Валда, с твърденията си, че има благословията на Светлината, вършеше ужасни неща. А аз, с надеждата, че Светлината ми помага, убих несправедливо. Не твърдя, че Айбара е невинен. Не съм чула достатъчно, не съм изслушала страните. Но искам да разбереш. Понякога един добър човек *може* да сгреша. Понякога е подходящо да го накажеш. В други случаи наказанието не служи на никого и е най-добре да го оставиш да продължи и да се учи. Както аз продължих и се учих, след като направих такава грешна преценка.

Галад се намръщи. Това беше добре. Накрая поклати глава и лицето му се проясни.

— Ще видим как ще свърши съдът. Тогава...

Някой почука отвън на пилоната и Галад се обърна към входа.

— Лорд Капитан-командир — каза Белият плащ, който влезе в палатката, слаб мъж с хлътнали очи и тъмни петна под тях. — Току-що получихме вест от лагера на съществото Айбара. Молят да отложим деня на съда.

Галад попита навъсено:

— С каква цел?

— Произшествие в лагера им, както твърдят — отвърна Белият плащ. — Нещо за ранени, за които трябвало да се погрижат. Милорд Капитан-командир... това очевидно е увъртане. Хитрина някаква. Трябва да ги нападнем или поне да откажем това безсмислено отлагане.

Галад се поколеба. Погледна към Мургейз.

— Не е увъртане, синко — каза тя. — Мога да гарантирам. Щом Айбара казва, че му трябва още малко време, значи наистина му трябва.

— Ба — Галад махна с ръка на пратеника да напусне. — Ще го обмисля. Както и нещата, които ми каза, майко. Може би още малко време за размисъл... ще е добре дошло.

— Преливащите твърдят, че работят колкото им държат силите — обясни Гаул. Двамата с Перин обикаляха да проверят различните участъци на лагера. — Но казват, че може да им отнеме дни, докато прегледат всички.

Слънцето потъваше на хоризонта, ала нощта щеше да е дълга за мнозина от тях, докато се погрижат за всички ранени. Пострадалите бяха хиляди, макар че повечето рани за щастие не бяха тежки. Имаше и убити. Твърде много, може би колкото издъхналите от змийски ухапвания.

Перин изпъшка. Ръката на самия Гаул беше превързана. Беше отбивал копията си, но една от собствените му стрели за малко не го беше убила. Беше я блокирал с лакът. Каза, че било голям късмет да се простреляш със собствената си стрела. Айилски хумор.

— Белите плащове отговориха ли? — попита Перин Аравайн, която крачеше от другата му страна.

— Да. Но нищо изрично. Командирът им каза, че „мисли“ дали да ни даде още време.

— Е, не той ще го реши — рече Перин, докато влизаха в майенския участък на лагера да проверят хората на Берелайн. — Няма да рискувам битка, когато една четвърт от хората ми са ранени и ашаманите ми са уморени до смърт от Церенето. Ще отида на този съд, когато аз кажа, а ако Дамодред не е съгласен, да ни напада.

Гаул кимна. Носеше копията си, но Перин забеляза, че са стегнати по-здраво от обикновено. Аравайн носеше фенер, макар че все още не се налагаше да го палят. Тя също предвиждаше нощта да е дълга.

— Уведоми ме, когато Трам и Илиас се върнат — каза Перин на Гаул. Беше пратил двамата в две близки села, за да се увери, че хората там не са пострадали от мехура на злото.

Берелайн беше с превързана ръка, но се беше успокоила. Докладва му лично: съобщи колко са ранените й войници и даде имената на загиналите. Само шестима от лагера й.

След като излезе от палатката ѝ, Перин се прозя уморено и прати Аравайн да провери при Айез Седай. Гаул беше отишъл да помага с носенето на ранените. Перин тръгна към участъка на Алиандре.

Чукът му не се беше опитал да го убие. Доколкото знаеше, беше единственото оръжие, носено от човек, което не бе реагирало на мехура на злото. Какво означаваше това?

Поклати глава и спря, защото чу някой да тича към него. Улови миризмата на Трам и се обърна.

— Перин, синко — заговори Трам, задъхан от бягането. — Току-що се случи нещо необичайно.

— Мехурът на злото е поразил селото? — попита с тревога Перин. — Има ли пострадали?

— О, не — отвърна Трам. — Селото е добре. Дори не са забелязали нещо нередно. Друго е — якият възрастен мъж миришеше странно. Умислено, тревожно.

Перин се намръщи.

— Какво?

— Аз... Трябва да тръгвам, синко. Напускам лагера. Не знам кога ще се върна.

— Да не е...

— Нищо общо няма с Белите плащове. Казано ми е, че не мога да говоря повече. Но е свързано с Ранд.

Цветовите се завихриха. Ранд крачеше по коридорите на Тийрския камък. Изражението му бе мрачно. Опасно.

— Перин — рече Трам. — Мисля, че е нещо, което трябва да направя. Включва Айез Седай и *трябва* да тръгна веднага. Нищо повече не мога да кажа. Накараха ме да се закълна.

Перин се вгледа в очите му и видя, че е искрен. Кимна мълчаливо.

— Добре. Трябва ли ти някаква помощ? Някой, който да тръгне с теб, където и да отиваш?

— Ще се оправя — отвърна Трам. Миришеше притеснено. Какво ставаше? — Ще се опитам да ти пратя помощ, синко — сложи ръка на рамото му. — Ти се справи добре тук. Гордея се с теб, както щеше да се гордее и баща ти. Дръж здраво. Ще те видя на Последната битка, ако не по-рано.

Перин кимна. Трам се забърза към палатката си, за да стегне вещите си за път.

Трудно бе да изглеждаш достолепно, докато те носят на носилка по стената на Кемлин, но Елейн правеше всичко по силите си. Понякога да получиш каквото искаш бе по-важно от достолепието.

Почивка на легло! Е, за да я остави Мелфейн на мира с досадното си суетене, Елейн ѝ се беше заклела, че няма да се вдига на крака. Но не беше казала нищо за оставане в спалнята си.

Четирима гвардейци носеха носилката високо на раменете си. Елейн седеше безопасно между облегалките, облечена в пурпурна рокля, с грижливо вчесана коса и с короната с Розата на Андор на главата.

Денят беше душен и топъл, небето — все така потъмняло от облаци. За миг ѝ стана гузно, че принуждава горките мъже в парадни униформи да я носят в този горещ ден на ранното лято. Но тези мъже щяха да влизат в битки в нейно име. Можеха да понесат малко жегата. Колко често получаваха гвардейците високата чест да носят кралицата си всъщност?

Биргит крачеше до носилката и връзката издаваше, че ѝ е смешно. Елейн се бе опасявала, че ще се опита да спре тази разходка, но вместо това тя се беше *разсмяла*! Сигурно беше решила, че разходката — въпреки че щеше да ядоса Мелфейн — не носи риск за Елейн или бебетата ѝ. Освен това ѝ даваше чудесна възможност да види как Елейн обикаля из града и изглежда глупаво.

Елейн потръпна. Какво щяха да кажат хората? Кралицата, чучната на носилка и я мъкнат към външната стена? Все едно. Нямаше да позволи клюките да ѝ попречат да види изпитанието със собствените си очи. И нямаше да отстъпи пред тираничния натиск на една акушерка.

Имаше много добра гледка от стената. Полята към Арингил се бяха проснали вляво от нея. Градът вреше и кипеше отдясно. Полята изглеждаха прекалено кафяви. Донесенията от различните райони на кралството ѝ бяха мрачни. Девет десети от посевите бяха пропаднали.

Носачите ѝ поеха нагоре към върха на една от крепостните кули, но се натъкнаха на препятствие — прътовете на носилката се оказаха

твърде дълги за завоите по стъпалата, а демонстрацията трябваше да се извърши горе. За щастие, имаше по-къси дръжки за случаи като този. Свалиха прътите, поставиха дръжките и продължиха.

Докато я носеха нагоре, Елейн се разсея с мисли за Кайриен. Всички благородни Домове *твърдяха*, че чакат с нетърпение да се върне и да вземе трона, но никой не бе предложил нещо повече от крайно вяла подкрепа. Даес Дай-мар беше в пълен ход и играта за възхода на Елейн — или провала ѝ — бе започнала от мига, в който Ранд бе споменал за намерението си да ѝ повери държавата.

В Кайриен сто различни политически ветрове винаги духаха в сто различни посоки. Нямаше време да научи всички отделни фракции, преди да вземе трона. Освен това, ако я видеха замесена в Играта, щяха да я вземат за играч, когото могат да надвият. Трябваше да намери начин да завладее Слънчевия трон, без да се замесва в местната политика на Домовете.

Най-после излязоха на площадката на кулата. Алудра стоеше до един от прототипите на своите „дракони“. Бронзовата тръба бе доста дълга и поставена в дървена конструкция. Беше просто макет, за показ. Втори, действащ дракон бе монтиран на върха на съседната кула. Беше достатъчно далече, та Елейн да не бъде застрашена в случай, че нещо се провали.

Слабичката тарабонка като че ли не се замисляше, че предоставя на кралицата на чужда страна оръжие, което може да промени света. Единственото, което Алудра искаше, бе да си го върне на сеанчанците, или така поне бе обяснил Мат. Елейн беше прекарала доста дълго време с нея, докато пътуваха с трупата на Лука, но все още не беше сигурна колко е благонадеждна. Трябваше да нареди на господин Нори да я държи под око.

Стига драконите да проработят, разбира се. Елейн отново погледна към хората долу и едва сега осъзна колко високо е всъщност. Светлина!

„В безопасност съм — напомни си тя. — Видението на Мин.“ Не че щеше да каже нещо такова на Биргит повече. И беше *решила* да спре да говори толкова много за рискове. Това не беше риск. Изобщо.

Извърна очи, преди да се е замаяла, и огледа дракона внимателно. Беше оформен като голяма бронзова камбана, само че по-дълга и по-тясна. Като огромна ваза, полегнала на една страна. Елейн

бе получавала не едно писмо от разгневените леяри на града. Алудра настояваше заповедите ѝ да се изпълняват *точно* и ги беше принудила да претопят и отлеят отново тръбата три пъти.

Късно предната нощ над града беше отекнал силен пукот. Все едно че каменна стена бе паднала някъде или беше ударила мълния. Тази сутрин Елейн бе получила бележка от Алудра:

Първото изпитание е успешно. Каня ви да се срещнем днес на градската стена за демонстрация.

— Ваше величество — каза Алудра. — Вие сте... добре, нали?

— Всичко е наред, Алудра — увери я Елейн в усилие да запази поне малко от достойнството си. — Драконът готов ли е?

— Да.

Алудра носеше дълга кафява рокля, а черната ѝ вълниста коса падаше свободно до кръста. Защо ги нямаше плитките днес? Алудра като че ли не държеше на накити и Елейн никога не я беше виждала да носи скъпоценности. С нея стояха петима мъже от Бандата на Червената ръка на Мат. Един държеше нещо като четка за чистене на комини. В ръцете на другия имаше метално кълбо, а трети носеше малко дървено буре.

Подобна група се виждаше и на съседната кула. Някой там вдигна шапката си във въздуха и ѝ махна. Мат. Явно искаше да наблюдава от кулата с действащия дракон. Безразсъден човек. Ами ако онова нещо избухнеше като нощно цвете?

— Тогава демонстрацията ни ще започне — каза Алудра. — Тези мъже тук ще ви покажат какво става на другата кула — замълча и погледна Елейн. — Ваше величество, мисля, че трябва да ви вдигнем по-високо, за да можете да видите изстрела.

Поставиха под носилката малки сандъци и я повдигнаха, та Елейн да може да вижда над зъберите на стената. Като че ли бяха вдигнали нещо на един от склоновете, но беше твърде далече и Елейн не можа да го различи. Алудра извади няколко далекогледа и връчи по един на нея и Биргит.

Елейн вдигна далекогледа пред окото си. Облечени манекени. Алудра бе поставила петдесетина на онзи хълм, строени в редици.

Светлина! Откъде бе намерила толкова много? Сигурно щеше да получи доста многословни оплаквания от шивачите из града.

Мат я беше уверил, че това ще си струва всякаква възможна цена. Но той си беше Мат, разбира се. Едва ли най-благонадеждната личност наоколо.

„Не той изгуби безценен тер-ангреал за Сянката“, напомни си тя с гримаса. В кесийката си носеше друго копие на лисичата глава — едно от трите, които бе успяла да изработи дотук. Щом се налагаше да остане на легло, по-добре да използва времето си. Нямаше да е толкова обезсърчително, ако можеше да прелива за нещо полезно.

И трите копия на медальона с лисичата глава действаха като първото. Не можеше да прелива, докато носи някое от тях, а един мощен сплит можеше да ги преодолее. Оригиналът наистина ѝ трябваше за още проучване.

— Както можете да видите, ваше величество — заговори сковано Алудра, сякаш не беше свикнала да прави демонстрация, — опитаме се да пресъздадем условията, при които би могло да използвате драконите, нали?

„Само дето вместо петдесет кукли ще имаме сто хиляди тролоци“, помисли Елейн.

— Погледнете другата кула. — Алудра посочи.

Елейн обърна далекогледа към съседната кула. Видя там петима мъже от Бандата: бяха с униформи и чакаха при другия дракон. Мат надничаше вътре в него, през самата тръба.

— Те са обучени донякъде да боравят с драконите — продължи Алудра. — Не са толкова ефикасни, колкото бих искала, но засега ще свършат работа.

Елейн свали далекогледа. Мъжете на площадката издърпаха бутафорната тръба назад — беше поставена на колела — и вдигнаха предната ѝ част малко нагоре. Мъжът с бурето изсипа вътре някаква черна прах от него, друг сложи отгоре смачкан на топка парцал, а мъжът с дългия прът го натика дълбоко в тръбата. Не беше четка за комини значи.

— Прилича на прахта в нощно цвете — подхвърли Биргит. По връзката протече тревога.

Алудра я изгледа остро.

— А ти откъде знаеш какво има в едно нощно цвете, Мерион? Разбираш колко опасно е да се отваря някое от тях, нали?

Биргит само сви рамене.

Алудра се намръщи, но не получи отговор, тъй че вдиша дълбоко, за да се успокои.

— Устройството е напълно безопасно. Приготвили сме другия дракон за изстрела, тъй че няма никаква опасност, нали? Но и без това щеше да е безопасно. Отливането е добро и пресмятанията ми са точни.

— Елейн — каза Биргит. — Все пак мисля, че ще е по-добре да наблюдаваме долу от стената. Дори и да не запалят този до нас.

— След всичко, което изтърпях, за да се кача тук? — попита Елейн. — Не, благодаря. Алудра, може да продължиш.

Пренебрегна яда на Биргит. Алудра наистина ли си мислеше, че може да поразии онези шивашки манекени с желязното си кълбо? Те бяха далече, а кълбото бе малко, не по-голямо от зелка. Нима беше вложила толкова много в този опит, за да получи нещо по-жалко от катапулт? Този „дракон“ като че ли можеше да хвърли топката по-далече, но каменните късове, мятани от катапулт, бяха многократно по-големи.

Мъжете приключиха. Последният опря малка факла до фитила, стърчащ от желязното кълбо, и го изтъркаля в тръбата. След това обърнаха тръбата право навън.

— Виждате ли? — Алудра потупа тръбата. — Трима души е най-добре. Четирима за сигурност, ако някой падне. И един може да свърши работата, ако потрябва, но ще е бавно.

Мъжете се отдръпнаха, а Алудра извади червен флаг и го вдигна високо, за да подаде сигнал. Елейн погледна през далекогледа към другата кула. Един от мъжете държеше малка факла. Мат наблюдаваше отстрани с любопитство.

Алудра смъкна флага. Войникът опря горящата факла до задната част на тръбата.

Взривът, който последва, бе толкова силен, че Елейн подскочи. Гърмът бе рязък като при мълния и тя чу в далечината ехото от взрива. Вдигна ръка към гърдите си и си напомни да вдиша дълбоко.

Отсреща на планинския склон изригна яма, сред облак от прах и пръст. Земята сякаш потрепери! Беше все едно, че някоя Айез Седай

раздра земята със сплит, само че без никаква намеса на Единствената сила.

Алудра изглеждаше разочарована. Елейн вдигна далекогледа пред окото си. Изстрелът бе пропуснал шивашките манекени на цели двайсет крачки, но беше издълбал в земята яма с ширина пет разтега. Топката ли се беше взривила като нощно цвете, за да причини това? Това устройство не беше просто подобрен катапулт или требушет. Беше нещо съвсем друго. Нещо способно да забие желязно кълбо в земята с такава сила, че да отвори яма, а след това може би самото то да се взриви.

Ами че тя можеше да снаряжи цялата градска стена с тези дракони! И ако всичките стреляха заедно...

Алудра вдигна отново флага си. Елейн видя през далекогледа си как мъжете на следващата кула почистиха и презаредиха тръбата. Мат беше запушил ушите си с ръце и се беше навъсил, което я накара да се усмихне. *Наистина* трябваше да гледа от нейната кула. Презареждането отне малко време, може би три минути. А Алудра беше казала, че се стреми да го направи още по-кратко!

Алудра нахвърля на един лист няколко заповеди, прати ги по бегач до другата кула и мъжете там леко промениха положението на дракона. Тя махна пак с флага и Елейн се стегна за новия взрив, но въпреки това подскочи отново.

Този път изстрелът бе съвсем точен — порази редиците манекени в самия център. Разкъсаните им останки се разлетяха във въздуха. Ударът унищожи пет-шест и събори на земята още десетина.

При възможността да стрелят през две минути, да удрят от толкова далече и да нанасят такова унищожение, тези оръжия щяха да са *убийствени*. Убийствени колкото дамане може би. Биргит все още гледаше през далекогледа си и макар изражението ѝ да бе равнодушно, Елейн долови удивлението ѝ по връзката.

— Оръжието? — попита Алудра. — Намирате ли го за удовлетворително?

— Намирам го за удовлетворително, Алудра — отвърна Елейн с усмивка. — Намирам го за изключително удовлетворително. Ресурсите на целия град са твои, ресурсите на цял Андор — погледна Илюминаторката. — Но трябва да пазиш планове и чертежите в тайна. Ще пратя с теб гвардейци. Не можем да позволим някой леяр да

разбере цената на откритието ти и да продаде информацията на враговете ни.

— Стига да не стигнат до сеанчанците, все ми е едно — каза Алудра.

— Е, *за мен* не е все едно. И ще се погрижа тези неща да се използват правилно. Ще трябва да ми се закълнеш, Алудра.

Жената въздъхна, но ѝ даде клетвата си. Елейн нямаше намерение да насочи драконите срещу никой друг, освен срещу тролоците и сеанчанците. Но щеше да се чувства много по-сигурна с тези неща и в Играта на Домове.

Усмихна се, щом си го помисли, и усети, че ѝ е трудно да сдържи възбудата си. Биргит най-сетне свали далекогледа си. Излъчваше... сериозност.

— Какво? — попита я Елейн, докато гвардейците един по един оглеждаха с далекогледа ѝ поражението. Усети в стомаха си някаква странна болка. Нещо лошо ли беше изяла на обед?

— Светът току-що се промени, Елейн — каза Биргит, поклати глава и дългата ѝ плитка се люшна. — Току-що се промени неимоверно. Имам ужасното чувство, че това е само началото.

ГЛАВА 30

ХОРА СЪНУВАТ ТУК

— Тези Бели плащове са големи мълчаливци, милейди — каза Ласайл със самодоволна усмивка. — Но все пак са мъже. Мъже, които не са виждали жена от доста време, струва ми се. Това винаги ги кара да си загубят и малкото мозък, който имат.

Файле крачеше покрай коневръзите. Перин спеше. Напоследък лягаше рано, за да търси вълчия сън. Белите плащове с неохота се бяха съгласили да отложат съда, но Перин все пак трябваше да подготви словото си. Сумтеше, че вече знаел какво ще каже. Но доколкото го познаваше, щеше просто да разкаже пред Мургейз какво се е случило, прямо и откровено, както винаги.

Ласайл и Селанде вървяха от двете страни на Файле. Други от Ча Файле крачеха по-назад и наблюдаваха бдително да няма никой наблизо, за да подслуша разговора им.

— Според мен Белите плащове знаеха, че сме там да шпионираме — каза ниската бледа Селанде. Крачеше с ръка на меча си. Стойката ѝ вече не изглеждаше толкова непохватна като преди — Селанде се беше заела много сериозно с тренировките.

— Едва ли са се досетили — отвърна Ласайл. Все още носеше проста жълто-кафява блуза и кафява пола. Селанде се беше преоблякла в бричове и бе запасала меча веднага щом се върнаха — още имаше порязано на ръката си от онзи ден, когато мечът ѝ се бе опитал да я убие, — но Ласайл като че ли предпочиташе да е с пола.

— Не казаха почти нищо полезно — настоя Селанде.

— Не мисля така — отвърна Ласайл. — Успяхме да предадем бележката ви и след това да побъбрим малко с мъжете, милейди. Успях да се позакачам с един от тях достатъчно, за да е от полза.

Файле повдигна учудено вежда, но Ласайл замълча, докато подминаваха останал до късно на работа коняр, който четкаше един от конете.

— Белите плащове уважават Галад — продължи Ласайл, след като ратаят остана достатъчно назад. — Въпреки че някои негодуват заради нещата, които им говори.

— Какви неща? — попита Файле.

— Искане да се съюзят с Айез Седай за Последната битка — обясни Ласайл.

— Е, то се знае, че това няма да им хареса — рече Селанде. — Те са Бели плащове!

— Да — каза Файле. — Но това означава, че Галад е по-благоразумен от хората си. Много полезна информация, Ласайл.

Младата жена изпъчи гърди, забърса със скромен жест късата си черна коса и отметна назад червените панделки, с която я беше овързала. Започнала бе да носи два пъти повече панделки след плена си при Шайдо.

Пред тях изникна мършав мъж с гъсти мустаци по тарабонския обичай. Макар да беше млад, излъчваше усещането, че е видял много през живота си. Беше Данил Люин, който командваше мъжете от Две реки, след като Трам по някаква загадъчна причина бе решил да си замине. Светлината да дадеше дано да е жив, където и да бе отишъл.

— Е, Данил — каза Файле, — какво странно съвпадение, че те виждам тук, нали?

— Съвпадение ли? — мъжът се почеса по главата. Държеше лъка си в едната ръка като тояга, макар че непрекъснато го поглеждаше нащрек. Много хора го правеха с оръжията си напоследък. — Вие помолихте да дойда тук.

— Все пак трябва да е съвпадение. Ако някой попита. Особено ако този някой е съпругът ми.

— Не обичам да крия разни неща от лорд Перин — каза Данил и тръгна до нея.

— А предпочиташ ли риска да позволим няколко побеснели Бели плаща да му вземат главата?

— Не, разбира се.

— Направи ли каквото те помолих?

— Да. Говорих с Грейди и Неалд. Лорд Перин вече им бе наредил да стоят наблизко, но говорихме. Грейди каза, че ще държи сплитове Въздух в готовност и ще сграбчи лорд Перин и ще го измъкне, ако нещата тръгнат зле. Неалд пък ще прикрива

отстъплението. Говорих и с мъжете от Две реки. Група стрелци в дърветата ще са готови за отвличаща стрелба.

Файле кимна. За щастие, никой от двамата Аша'ман не беше ранен в мехура на злото. И двамата бяха носили ножове, но според сведенията, когато видели летящите към тях оръжия, само махнали равнодушно и ги пръснали във въздуха. Когато пратениците с вестта за хитрината на Файле с хвърлянето на пръст бяха стигнали до участъка на Аша'ман, го бяха заварили в относителен ред, а Грейди и Неалд вече били тръгнали из лагера да свалят полуделите оръжия на земята.

Причината за отлагането на съда отчасти бе за да се погрижат за Изцеряването. Но по-важната причина бе, че Перин искаше да даде време на лагерните ковачи и майстори да направят нови оръжия за тези, които си ги бяха изгубили, в случай че съдът премине в бой. А Файле ставаше все по-убедена, че ще стане точно това.

— На лорд Перин няма да му хареса, че го измъкваме от боя — каза Данил. — Изобщо.

— Палатката може да се окаже смъртен капан — отвърна Файле. — Перин може да води битката, ако иска, но от по-безопасна позиция. Ще го измъкнете.

Данил въздъхна, но кимна.

— Да, милейди.

Перин се учеше да не се бои от Младия бик.

Учеше се на равновесие, стъпка по стъпка. Беше вълк, когато беше нужен вълкът, човек, когато бе нужен човекът. Оставяше се да бъде въвлечен в лова, но държеше в ума си Файле — своя дом. Вървеше по острието на меча, но всяка стъпка го правеше все по-уверен.

Днес преследваше Скокливец — пъргава и опитна плячка. Но Младия бик се учеше бързо, а това, че имаше ум на човек, му даваше предимство. Не можеше да мисли като нещо или като някой, който не е.

Така ли бе започнал Ноам? Къде щеше да го отведе тази пътека? Някаква тайна имаше тук, тайна, която Младия бик трябваше да разкрие сам.

Не можеше да се провали. *Трябваше* да се учи. Като че ли — по някакъв начин — колкото по-уверен ставаше във вълчия сън, толкова по-уверен в себе си беше и в будния свят.

Тичаше през някаква непозната гора. Не, гъсталак, с надвиснали диви лози и широки листа папрат. Храстите бяха толкова гъсти, че и плъх нямаше да се провре лесно през тях. Но Младия бик *настоя* светът да се разтвори пред него. Лозите се отдръпнаха. Храстите се огънаха. Папратта отстъпи. Бяха като майки, задърпали децата си настрана от препуснал в галоп кон.

Успя да зърне на няколко пъти тичащия напред Скокливец. Плячката му изчезна. Младия бик не забави, втурна се стремглаво натам и улови миризмата на целта на Скокливец. *Измести* се на открита равнина, без дървета и с непознати шубраци, покрили земята на кръпки. Плячката му бе низ мътни резки в далечината. Младия бик я последва, всеки скок го отнасяше на стотици крачки напред.

След секунди се приближиха до огромно плато. Жертвата му затича право нагоре по скалистата стръмнина. Младия бик я последва, без да мисли какво е „редно“ и какво — не. Тичаше и земята оставаше далече долу и зад него, вирнал муцуна към кипналото от черни облаци небе. Прелиташе над цепнатини в скалата, прескочи стръмна урва и се добра до платото.

Скокливец нападна. Младия бик беше готов. Претърколи се и се озова на четири крака, когато плячката му скочи над главата му, прелетя над ръба на пропастта, изчезна мигновено и след миг отново стоеше на скалната издатина.

Младия бик се превърна в Перин, с чук, направен от меко дърво. Такива неща бяха възможни във вълчия сън: ако чукът удареше, нямаше да нарани.

Перин замахна и въздухът изпраця от внезапната бързина на движението му. Но Скокливец бе също толкова бърз и го избегна. Отскочи встрани, а после се хвърли към гърлото на Перин и зъбите му блеснаха. Перин изръмжа и се *измести* на няколко стъпки встрани. Челюстите на Скокливец изтракаха в празното, а Перин замахна отново с чука.

Скокливец изведнъж се оказа обвит в гъста мъгла. Чукут се стовари през нея и удари в земята. Перин изруга и се огледа. В мъглата не можеше нито да види Скокливец, нито да улови миризмата му.

Някаква сянка се раздвижи в мъглата и той се хвърли натам, но беше само тъмно петно във въздуха. Завъртя се и видя, че е обкръжен от движещи се сенки. Фигури на вълци, на хора и някакви други същества.

„Направи света свой, Млади бико“, изпрати Скокливец.

Перин се съсредоточи. Помисли си за сух въздух. За миризма на прах. Точно такъв трябваше да е въздухът в тази безводна местност.

Не. Не както *трябваше* да е въздухът. Както *беше* въздухът! Умът му, волята му, усещанията му се блъснаха с все сила в нещо друго и той проби през него.

Мъглите изчезнаха, изпарени от топлината. Скокливец клечеше на задните си крака пред него. „Добре — изпрати вълкът. — Учиш се.“ Изви глава и се загледа на север, сякаш привлечен от нещо. След това отново изчезна.

Перин улови миризмата му и го последва към пътя за Джеанна. Скокливец затича покрай странния виолетов купол. Често се връщаха на това място да видят дали куполът е изчезнал. Все още си стоеше.

Перин продължи гонитбата. Капан за вълците ли бе куполът? Но ако беше така, защо Убиеца не бе поставил капана си на Драконовата планина, където незнайно защо се бяха събрали толкова много вълци?

Може би куполът имаше друга цел. Перин си спомни няколко открити скални образувания по обиколката на купола и последва Скокливец към една ниска издатина. Вълкът скочи от нея и изчезна във въздуха. Перин скочи след него.

Улови мириса на целта на Скокливец насред скока и се отнесе там мигновено. Появи се на около две стъпки над блещукаща синя шир. Пропадна замаян и плъосна във водата.

Заплува в паника и пусна чука. Скокливец стоеше над водата, сбърчил неодобрително вълчата си муцуна. „Не добре — изпрати вълкът. — Все още трябва да се учиш.“

Морето ставаше все по-бурно, но Скокливец клечеше кротко над гребените на връхлитащите вълни. Отново погледна на север, а след това се обърна към Перин. „Водата те притеснява, Млади бико.“

— Просто бях изненадан — измърмори Перин, изплю глътнатата вода и заплува към него.

„Защо?“

— Защото не очаквах това!

„Защо очакваш? — изпрати Скокливец. — Когато преследваш друг, може да се окажеш навсякъде.“

— Знам — Перин изплю вода, стисна зъби и си представи, че стои над водата като Скокливец. Надигна се от морето и застана над повърхността. Беше странно усещане, с надигащите се под него вълни.

„Няма да надвиеш Убиеца така“, изпрати Скокливец.

— Тогава ще продължа да се уча — отвърна Перин.

„Времето е малко.“

— Ще се уча по-бързо.

„Можеш ли?“

— Нямаме друг избор.

„Можеш да избереш да не се биеш с него.“

Перин поклати глава.

— Бягаме ли от плячката си? Ако го направим, тя ще ни подгони. Ще му се опълча и трябва да съм подготвен.

„Има един начин.“ Вълкът замириша тревожно.

— Ще направя каквото трябва.

„Следвай.“ Скокливец изчезна и Перин долови неочаквана миризма: смет и кал, горящо дърво и въглени. Хора.

Измести и се озова на покрива на сграда в Кемлин. Беше посетил този град само веднъж и за кратко и като видя красивия Вътрешен град пред себе си — древните сгради, куполи и кули, издигащи се на билото на хълма като величествени борове на върха на коронована планина, — гледката го изуми. Беше близо до старата стена, отвъд която се простираше Новият град.

Скокливец клечеше до него, загледан над красивия град. Казваха, че повечето в града е построено от огиерите, и Перин можеше да го повярва — красотата бе неописуема. За Тар Валон разправяха, че бил по-великолепен от Кемлин. На Перин му беше трудно да повярва, че това е възможно.

— Защо сме тук? — попита той.

„Хора сънуват тук“ — отвърна Скокливец.

Сънуваха, но в истинския свят. Тук беше пусто. Въпреки бурните облаци беше достатъчно светло, за да е ден, и Перин имаше чувството, че улиците трябва да гъмжат от хора. Жени, тръгнали и връщащи се от пазара. Благородници на коне. Фургони с бурета ейл и чували зърно. Лудуващи деца, улични джебчии, дебнещи за разсеяни минувачи,

работници, подменящи камъни по улицата, търговци, предлагащи топли месеници на пресечките.

Но имаше само смътни податки. Сенки. Паднала кърпа на улицата. Врати, които в един миг са отворени, а в следващия затворени. Паднала конска подкова, щръкнала от калта на страничната уличка. Сякаш всички хора бяха отнесени, грабнати от Чезнеци или от някое чудовище от мрачна приказка на веселчун.

За миг някаква жена се появи по-надолу. Носеше красива рокля в зелено и златно. Зяпна с оцъклени очи по улицата и изчезна. Хора се появяваха понякога във вълчия сън. Перин допускаше, че им се случва, докато спят, че е част от естествените им сънища.

„Това място не е само на вълците — каза Скокливец. — То е на всички.“

— На всички ли? — попита Перин, седнал на каменните плочи на покрива.

„Всички души знаят това място — каза Скокливец. — Идват тук, когато се пресегнат за него.“

— Когато сънуват.

„Да — каза Скокливец и легна до него. — Страшните сънища на хората са силни. Толкова силни. Понякога тези ужасни сънища идват тук.“ Изпратеното бе за огромен вълк, голям колкото къща, който разбутва от себе си по-малки вълчета, посягащи да го захаят. Имаше мирис на страх и на смърт около този вълк. Като... кошмар.

Перин кимна замислено.

„Много вълци са били улавяни от болката на тези страшни сънища. По-често се появяват където ходят хора, макар че сънят живее без тези, които са го създали.“

Погледна Перин. „Вървенето в страшен сън ще те научи на сила. Но може да умреш. Много е опасно.“

— Нямам време да се пазя повече — каза Перин. — Тъй че да го правим.

Скокливец не попита дали е сигурен. Скочи долу на улицата и Перин го последва, като се приземи леко. Скокливец заскача напред и Перин се втурна след него.

— Как ще ги намерим?

„Души за страх — изпрати му Скокливец. — За ужас.“

Перин затвори очи и вдиша дълбоко. Също както при отварящи се и затварящи се врати, във вълчия сън можеше да помирише понякога неща, които са там за миг и след това ги няма. Загнили зимни картофи. Тор от преминал кон. Печаща се във фурната баница.

Отвореше ли очи, не виждаше нищо от тези неща. Не бяха наистина там, но *почти* бяха там. *Можеше* да са били там.

„Ето“ — каза Скокливец и изведнъж изчезна. Перин го последва и се появи до вълка край тясна задна уличка. Вътре изглеждаше твърде тъмно, за да е естествено.

„Влез — каза Скокливец. — Няма да издържиш дълго първия път. Ще дойда за теб. Помни, че не е. Помни, че е лъжливо.“

Притеснен, но изпълнен с решимост, Перин пристъпи в уличката. Стените от двете страни бяха тъмни все едно, че са боядисани. Само че... бяха твърде тъмни, за да са боядисани. Трева ли бе това под стъпалата му? Небето горе бе спряло да ври и му се стори, че вижда звезди. Бледа луна, твърде голяма, се появи в небето, забулена в облаци. Излъчваше студена като лед светлина.

Не беше вече в града. Обърна се, огледа притеснено наоколо и откри, че се намира в някаква гора. Дърветата имаха дебели дънери и му бяха съвсем непознати. Кората им бе смътно сива, осветена от призрачната светлина отгоре. Приличаха на огромни кости.

Трябваше да се върне в града! Да се махне от това ужасно място.

Нещо блесна в нощта и той рязко се завъртя и извика:

— Кой е там?

От тъмното изскочи жена и затича по улицата като полудяла. Беше с широк бял халат, нещо като нощница, дългата ѝ тъмна коса се вееше зад нея. Щом го видя, замръзна на място, а после се обърна да побегне в друга посока.

Перин изпъна ръка и я дръпна назад. Жената се помъчи да се отскубне, краката ѝ зажвакаха в разкаляната земя. Дишаше задъхано. На пресекулки. Миризмата ѝ бе на паника.

— Трябва да разбера накъде е изходът! — каза ѝ Перин. — Трябва да се върнем в града.

Тя го погледна в очите.

— Той иде! — изсъска. Ръката ѝ се изплъзна от неговата и жената побягна в нощта, тъмнината я загърна като саван. Перин пристъпи напред, протегнал ръка.

Чу нещо зад себе си. Бавно се обърна и видя нещо огромно. Надвиснала сянка, която изпиваше лунната светлина. Съществото сякаш си пое дъх и погълна с него целия му живот и воля.

Извиси се още нагоре. Беше по-високо от дърветата, изгърбено чудовище с ръце, дебели като бъчви, с лице и тяло, изгубени в сянката. Отвори тъмночервени като лумнала жар очи.

„Трябва да го надвия!“ — помисли Перин и в ръката му се появи чук. Пристъпи напред, но веднага премисли. Светлина! Това нещо беше огромно. Не можеше да се бие с него, не и така открито. Трябваше му прикритие.

Обърна се и побягна през настръхналите враждебно дървеса. Съществото го последва. Чувахе кършенето на клони, земята се тресеше под стъпките му. Видя жената пред себе си, тънката ѝ дреха я забави, понеже се закачи в някакъв клон. Тя дръпна, скъса я и продължи да бяга.

Съществото се извиси над него. Готово беше да го хване, да го погълне, да го унищожи! Перин извика отчаяно към жената и се пресегна към нея. Тя погледна през рамо и се препъна.

Перин изруга. Залитна и спря до нея да ѝ помогне да стане. Но онова нещо бе толкова близо!

Трябваше да се бие. Сърцето му туптеше като клон на кълвач, заблъскал в дърво. Обърна се, стиснал чука, за да се изправи срещу ужасното чудовище. Разкрачи се, застанал между него и жената.

Чудовището се извиси още по-голямо, червените очи лумнаха, изпълнени с огън. Светлина! Не можеше да го надвие, нали? Трябваше му някакво малко, дори най-нищожното предимство.

— Какво е това? — попита отчаяно Перин. — Защо ни гони?

— Това е *той* — изсъска тя в отговор. — Прероденият Дракон.

Перин замръзна. Прероденият Дракон. Но... но Прероденият Дракон беше Ранд. „Кошмар е — напомни си той. — Нищо от това не е истинско. Не мога да позволя да бъда пленен в това!“

Земята потрепери, сякаш простена. Усещаше зноя в очите на чудовището. Чу припрени стъпки зад себе си — жената бягаше. Беше сам.

Перин се изправи с разтреперани крака, всеки инстинкт в него крещеше да побегне. Но не. Не можеше и да се бие. Не можеше да приеме, че това е истинско.

Скокливец изскочи на поляната и сякаш изтласка тъмнината назад. Съществото се наведе към Перин и изпъна огромната си ръка, за да го смаже...

Беше на улица.

В Кемлин.

Това не беше истинско.

Не беше.

Тъмнината около тях се стопи. Огромното същество от сянка се люшна във въздуха като изпънато парче плат. Луната се скри и пред краката им се появи утъпканата пръст на уличката.

Чу се тихо изпукване и съня вече го нямаше. Перин отново стоеше в уличката, със Скокливец до него, без никаква следа от гората, нито от ужасното създание, което някой бе помислил за Преродения Дракон.

Перин бавно издиша. От челото му капеше пот. Посегна да я избърше, но се сети и я премахна с мисъл.

Скокливец изчезна, а Перин го последва мигновено и отново се озова на същия покрив като преди. Седна и потрепери само при мисълта за онази сянка.

— Изглеждаше толкова истинско. Част от мен знаеше, че е кошмар. Не можех да направя нищо друго, освен да се бия или да бягам. Но щом направех едното или другото, то ставаше по-силно, нали? Защото приех, че е истинско ли?

„Да. Трябва да не вярваш на това, което виждаш.“

Перин кимна.

— Имаше някаква жена там. Част от съня ли беше? И тя ли не беше истинска?

„Да.“

— Може би тя го е сънувала — каза Перин. — Първоначалният кошмар е бил неин. Попаднала е в него и е заседнала тук в Света на сънищата.

„Хората, които сънуват, не остават тук задълго — изпрати Скокливец. За него това обсъждане бе приключило. — Ти беше силен, Млади бико. Добре се справи.“ Миришеше гордо.

— Помогна ми, когато тя нарече съществото Преродения Дракон. Това *показа*, че не е истинско. Помогна да повярвам, че не е.

„Ти се справи добре, глупаво кутре — повтори Скокливец. — Навярно все пак можеш да се научиш.“

— Само ако продължа да се упражнявам. Трябва да го направим отново. Можеш ли да намериш друго нещо?

„Да — изпрати Скокливец. — Винаги има кошмари, когато твоят вид е наблизо. Винаги.“ Само че вълкът отново се обърна на север. Перин си бе помислил, че преди това го бяха отвлечали сънищата, но май не беше така.

— Какво става там? — попита той. — Защо непрекъснато поглеждаш натам?

„Иде“, изпрати Скокливец.

— Какво?

„Последният лов. Започва. Или пък не.“

Перин се намръщи и стана.

— Искаш да кажеш... сега?

„Решението ще се вземе. Скоро.“

— Какво решение? — образите, които изпращаше Скокливец, бяха объркани и Перин не можеше да ги разчете. Светлина и мрак, пустота и огън, студенина и ужасна, ужасна горещина. Смесено с вълчи вой, зов и отдадена сила.

„Ела.“ Скокливец се изправи, загледан на североизток.

Изчезна. Перин *измести* след него и се появи в подножието на Драконова планина, до някаква скална издатина.

— Светлина! — промълви Перин, загледан нагоре със страх. Назряващата от месеци буря бе стигнала до своя връх. Огромен черен гръмоносен облак господстваше в небето, покрил планинския връх. Кръжеше бавно във въздуха като необятен въртоп от мрак и изригваше накъсани мълнии, които поразяваха облаците над него. В други части на вълчия сън облаците бяха буреносни, но все още далечни. В това тук имаше неумолима неизбежност.

Беше... средоточие на нещо. Перин можеше да го усети. Вълчийят сън често отразяваше неща в реалния свят по странни и неочаквани начини.

Скокливец стоеше на скалите. Перин усещаше всички вълци, струпали се по склоновете на Драконовата планина. Многократно

повече, отколкото ги бе чувствал доскоро.

„Чакат — каза Скокливец. — Последният лов иде.“

Перин се пресегна с ума си и откри още и още глутници, идещи насам. Все още бяха далече, но прииждаха към Драконовата планина. Погледна нагоре към чудовищния връх. Гробницата на Дракона, Луз Терин. Паметникът на неговото безумие, на поражението, както и на победата му. На гордостта и саможертвата му.

— Вълците — каза Перин. — Те се събират за Последния лов?

„Да. Ако се случи.“

Перин се извърна към Скокливец.

— Ти каза, че ще се случи. „Последният лов иде“, каза.

„Трябва да се направи избор, Млади бико. Едната пътека води към Последния лов.“

— А другата?

Скокливец не отвърна веднага. Обърна се към Драконовата планина. „Другата пътека не води към Последния лов.“

— Да, но към какво води?

„Към нищо.“

Перин отвори уста да попита още, но тежестта на пратеното от Скокливец го поразя. „Нищо“ за вълка означаваше празна бърлога, всички кутрета отвлечени от ловци. Нощно небе без звезди. Гаснеща луна. Миризмата на стара кръв, съсирена, изсъхнала, изронена.

Затвори уста. Небето продължаваше да кипи от черната буря. Подуши го във вятъра, в миризмата на прекършени дървета и пръст, на наводнени поля и огньове, запалени от мълнии. Както се случваше толкова често, особено напоследък, тези миризми сякаш противоречаха на света около него. Едно от сетивата му говореше, че е в самия център на бедствие, но другите не виждаха нищо нередно.

— Този избор. Защо просто не го направим?

„Не е наш избор, Млади бико.“

Перин се почувства притеглен към облаците. Въпреки волята си закричи нагоре по склона. Скокливец заскача до него. „Опасно е горе, Млади бико.“

— Знам — отвърна му той. Но не можеше да спре. Вместо това продължи по-бързо, всяка стъпка го отнасяше още напред и нагоре. Скокливец тичаше до него, подминаваха дървета, скали и вълци, струпани и загледани след тях. Катереха се все по-нагоре и по-нагоре.

Дърветата се разрежиха и земята стана студена, покрита със слана и лед.

Най-сетне стигнаха до самия облак. Приличаше на тъмна мъгла, разтърсвана от теченията, докато се въртеше в кръг. Перин се поколеба, след това пристъпи вътре. Все едно пристъпи в кошмар. Вятърът изведнъж побесня, въздухът пращеше от енергия. Листа, пръст и камъчета хвърчаха във вихъра и той понечи да вдигне ръка пред очите си.

„Не“ — помисли си.

Около него се разтвори малък мехур спокоен въздух. Бурята продължаваше да беснее едва на педя от лицето му и трябваше да се напегне, за да не попадне отново във вихъра ѝ. Тази буря не беше кошмар или сън. Беше нещо много по-огромно, много *по-истинско*. Този път Перин сътворяваше нещо нереално с безопасния мехур около себе си.

Продължи упорито напред и скоро започна да оставя дири в снега. Скокливец крачеше срещу вятъра и така го предпазваше донякъде. Беше по-силен от Перин в това — самият той едва успяваше да задържи мехура. Боеше се, че без него вихърът ще го засмуче и ще го запокити във въздуха. Видя големи клони и дори цели малки дървета, изтръгнати и понесени от въртопа.

Скокливец приклепна в снега. Погледна нагоре, към върха. „Не мога да остана — изпрати вълкът. — Това място не е мое.“

— Разбирам.

Вълкът изчезна, но Перин продължи нагоре. Не можеше да обясни какво го притегля, но знаеше, че трябва да види, да бъде свидетелят. Някой трябваше да бъде. Продължи да върви сякаш часове, съсредоточен изцяло само върху две неща: да отблъсква ветровете от себе си и да поставя едното си стъпало пред другото.

Бурята ставаше все по-неистова. Перин подмина назъбения ръб, където планинският връх се беше прекършил, и продължи покрай него присвит срещу поривите на вятъра, със стръмните пропади от двете му страни. Вятърът заплющя в дрехите му и той примижа срещу прахта и снега във въздуха.

Но продължи, устремен към върха, който се издигаше напред над разрушения склон на планината. Знаеше, че там, горе, ще намери каквото търси. Тази страховита вихрушка бе отклик на вълчия сън

спрямо нещо голямо, нещо ужасно. Тук понякога нещата бяха по-истински, отколкото в будния свят. Сънят отразяваше буря, защото ставаше нещо съдбоносно важно.

Газеше упорито напред през дълбокия сняг, пълзеше нагоре по голи скали, пръстите му оставяха късове кожа, полепнала по замръзналия камък. Но се беше упражнявал добре през последните няколко недели. Прескачаше бездни, които не трябваше да може да прескочи, катереше се по скали, които трябваше да са твърде стръмни за него.

На самия връх на отсечения планински зъбер стоеше самотна фигура. Перин продължи нагоре. Някой трябваше да види. Някой трябваше да бъде тук, когато се случеше.

Най-сетне изкатери и последния камък и се озова на десетина стъпки от върха. Вече можеше да различи фигурата. Мъж, застанал в самия център на въртопа от ветрове, загледан на изток, неподвижен. Беше смътно прозрачен. Отражение на истинския свят. Като сянка. Никога досега не бе виждал нещо такова.

Беше Ранд, разбира се. Перин беше знаел от самото начало, че ще е той. Задържа се с едната си ожулена ръка за камъка, а с другата придърпа плътно наметалото около себе си — беше сътворил наметалото няколко скали по-надолу. Примига със зачервените си очи и зяпна нагоре. Трябваше да съсредоточи повечето си внимание да отблъсква най-силните пориви на вятъра, за да не го пометат във вихрушката.

Изведнъж блесна мълния и гърмът проехтя за първи път, откакто бе започнал да се катери. Мълнията се изви на купол около планинския връх и хвърли светлина по лицето на Ранд. Кораво, невъзмутимо лице, изсечено и то сякаш от камък. Къде бе отишла мекотата му? Кога бе станало лицето на Ранд толкова изсечено и скулесто? И тези очи, изваяни сякаш от мрамор!

Ранд носеше дълго палто в черно и червено. Фино и извезано. На кръста му висеше меч. Ветровете не засягаха дрехите му. Оставаха неестествено неподвижни, все едно наистина бе статуя. Изсечена от камък. Единственото, което се движеше, бе тъмnochервената му коса, развята от вятъра.

Перин се вкопчи в скалите на живот и смърт, студеният вятър хапеше страните му, пръстите и стъпалата му бяха толкова изтръпнали,

че едва ги усещаше.

Нещо черно започна да кръжи около Ранд. Не беше част от бурята. Все едно самата нощ се изцеждаше от него. Черни пипала изникваха от кожата на самия Ранд, като малки ръце, които се извиваха назад и го загръщаха. Като самото оживяло зло.

— Ранд! — изрева Перин. — Надвий го! Ранд!

Гласът му се изгуби във вятъра, а и бездруго Ранд едва ли щеше да може да го чуе. Тъмнината продължаваше да се изсипва навън като втечен катран, извиращ от порите на Ранд, и оформяше мазно, непроницаемо черно петно около Преродения Дракон. След няколко мига Перин едва можеше да види приятеля си през чернотата. Загърна го, откъсна го. Заличи го. Преродения Дракон го нямаше. Само злото остана.

— Ранд, моля те... — прошепна Перин.

И тогава — от дълбините на черното, от самия център на кипящата буря — тънка светла резка се вряза през злото. Като мъждукащо пламъче на свещ в много тъмна нощ. Светлината блесна нагоре към далечното небе, като маяк. Толкова крехка...

Бурята връхлетя срещу нея с цялата си мощ. Ветровете бушуваха, виеха и пищяха. Мълнията порази скалистия връх и разпръсна късове камъни, опърли земята. Чернотата закипя и запулсира.

Но светлинката все още грееше.

Паяжина от пукнатини се появи по корубата на черното зло и отвътре лумна светлина. Пропука се нова цепнатина и се сля с тях, после друга. Нещо силно имаше вътре, нещо сияещо, нещо *блестящо*.

Корубата се пръсна, изпари се и изпусна стълб от толкова ярка, толкова невероятна светлина, че сякаш опърли очите на Перин. Но той все пак продължи да гледа, без да вдигне ръка да ги заслони от бляскавия образ пред себе си. Ранд стоеше сред тази светлина, отворил уста, и ревеше към небесата. Слънчево жълтият стълб изригна във въздуха и бурята сякаш *потръпна*, цялото небе се олюля.

Вихрушката изчезна.

Стълбът огнена светлина се превърна в стълб слънчева светлина, която се изсипа надолу и огря върха на Драконовата планина и Ранд. Перин гледаше изумен. Колко отдавна, колко ужасно отдавна не беше виждал лъч чиста слънчева светлина.

Вълците завиха. Вой на триумф, на ликуване и победа. Перин вдигна глава и също нададе вой, станал за миг Младия бик. Воят се усилваше, както се усилваше слънчевата светлина, усилваше се и ги заливаше с топлината си. Вълците скимтяха и джафкаха, подскачаха и мятаха нагоре буци сняг. Скокливец беше сред тях. Скочи високо във въздуха и се зарея към Перин.

„Последният лов започва, Млади бико! — изкрещя Скокливец. — Живи сме. Живи сме!“

Перин се обърна отново натам, където беше стоял Ранд. Ако онази тъмнина го беше взела...

Но не. Усмихна се широко.

— Последният лов дойде! — изкрещя Перин към вълците. — Нека започне!

Отвърнаха му с дружен вой, силен като бурята отпреди няколко мига.

ГЛАВА 31

В ПУСТОШТА

Мат гаврътна останалото вино и млясна доволно. Остави чашата, раздруса петте зара в шепата си и ги хвърли. Те се затъркаляха и зачаткаха един в друг.

Въздухът беше душен. Натезал от звуци, от ругатни и миризми. Дим, силни напитки, печено месо, оваляно в толкова много пипер, че човек едва ли щеше да може да усети вкуса на месото. Но това сигурно беше за добро. Дори в Кемлин месото се разваляше непредсказуемо.

Вмирисаните мъже около него наблюдаваха как ще паднат заровете му: един от тях миришеше на чесън, друг на пот, трети — на щавена кожа. Косите им бяха рошави, пръстите им мазни, но имаха добри пари. Играта се наричаше Плюнката на Коронко и идваше от Шиенар.

Мат не знаеше правилата.

— Петици — каза мъжът, който вонеше на чесън. Казваше се Ритъл. Изглеждаше неспокоен. — Това е загуба.

— Не е — каза кротко Мат. Нищо, че не знаеше правилата. Знаеше, че е спечелил. Усещаше го. Късметът му отново бе с него.

Също добре. Щеше да му трябва тази нощ.

Мъжът, който миришеше на щавена кожа, посегна към колана си, където носеше грозно назъбен нож. Казваше се Садлър и имаше брадичка, на която човек можеше да наточи меч.

— Мисля, че каза, че не знаеш тази игра, приятел.

— Не я знам — отвърна Мат. — Приятел. Но това е печалба. Да питаме ли наоколо дали някой може да го потвърди?

Тримата се спогледаха. Мат се изправи. Стените на гостилницата бяха потъмнели от многото години пушене на лули, а прозорците — макар и от фино стъкло — бяха станали мътни от мръсотия и дим. Беше традиция никога да не се чистят. На избелялата табела отвън бе нарисувано колело на фургон и официалното име на кръчмата беше „Прашното колело“. Но всички я наричаха „Колелото на слуховете“.

Беше най-доброто място в Кемлин, където човек можеше да послуша слухове. Повечето от тях бяха неверни, но точно това отчасти беше забавното.

Почти всички в гостилницата пиеха ейл, но Мат напоследък бе започнал да харесва хубаво червено вино.

— Искате ли още, господин Кримсън? — попита го Кати, слугинята. Беше красавица с лъскава черна коса и усмивка, широка колкото половината път до Кайриен. Беше флиртувала с него цяла вечер. Нищо, че ѝ беше казал, че е женен. Дори не ѝ се беше усмихвал. Е, не много. Всеки случай, не и с най-хубавата си усмивка. Някои жени просто не можеха да схванат истината за нещата, дори да е написана на челото ти, и толкова.

Махна ѝ с ръка за отказ. Само една чаша тази вечер, колкото за кураж. Да го изгори дано, но наистина щеше да му трябва. Дръпна примирено шалчето от врата си и го пусна настрана. Извади медальона с лисичата глава — Светлина, колко хубаво беше, че го носи отново! — и го провеси над дрехата си. Носеше новото червено сребристо палто, което му беше купил Том.

Взе ашандарей от стената, издърпа платнения калъф и оголи острието. Метна оръжието на рамото си.

— Ей — подвикна високо. — Някой в това проклето място знае ли правилата за Плънката на Коронко?

Тримата, с които беше играл на зарове, изгледаха оръжието му. Третият, Снели, стана, пъхна палци под колана на панталона си и избута палтото си назад да покаже късия меч, окачен на кръста му.

Повечето хора пренебрегнаха Мат отпървом. Разговорите бръмчаха наоколо, приказки за миналата оттук армия на Пограничните, за бременността на кралицата, за Преродения Дракон, за загадъчни и не толкова загадъчни смъртни случаи. Всеки имаше да сподели някакъв слух. Някои от гостите в хана носеха дрипи, но имаше и облечени добре. Благородници, простолудие и всичко останало обичаше да идва в „Колелото на слуховете“.

Няколко души при тезгяха се обърнаха към Мат и един от тях се поколеба и примига. Мат се пресегна и взе черната си шапка с широката периферия от масата, хвана я отгоре и я нагласи на главата си. Друг мъж, почти оплешивял, с когото Мат беше играл преди час,

вдигна ръка към брадичката си и я почеса замислено, сякаш си спомняше нещо.

Снели се ухили.

— Май никой не ти отговори, *приятел*. Май ще трябва да ни повярваш. Е, плащаш ли, или...

Очите на Ритъл изведнъж се ококориха и той стана припряно и хвана приятеля си за рамото. Наведе се и бързо му зашепна нещо. Снели погледна към медальона на Мат. После вдигна очи и срещна погледа му.

Мат кимна.

— Извинете ни — измърмори Ритъл и отстъпи смутено назад. Другите двама го последваха. Оставиха заровете и монетите си на пода.

Мат се наведе небрежно, събра с шепа монетите и ги изсипа в кесията си. Заровете остави. Бяха нагласени с тежести така, че почти винаги да падат на тройки. Беше го схванал след няколко бързи хвърляния, преди да започне да залага сериозно.

В гостилницата плъзна шепот, като върволица мравки по труп. Заскърцаха столове. Разговорите промениха ритъма си, някъде заглъхнаха, другаде станаха по-забързани. Мат стана да си ходи. Хората припряно се заотдръпваха от пътя му.

Остави една златна корона на ръба на тезгяха и докосна с пръсти шапката си за Хач, ханджията. Мъжът стоеше зад тезгяха и бършеше чаша, жена му бе до него. Беше хубава, но Хач държеше специален кривак, за да тупа с него по главите мъжете, които я заглеждат прекалено. Е, Мат я погледна много набързо.

Смъкна черното шалче и го хвърли на пода. Все едно, имаше дупка в него. После излезе навън в нощта — и в същия миг заровете спряха да тропат в главата му.

Време беше да се захваща за работа.

Тръгна по улицата. Беше прекарал цялата вечер с непокрито лице. Сигурен беше, че го познаха няколко пъти, най-вече хора, които се бяха измъкнали навън, без нищо да кажат. Когато излезе през портика на хана, по прозорците и на входа се бяха струпали хора.

Постара се да се отърси от чувството, че тези очи са като ножове, забити в гърба му. Светлина, все едно отново висеше от някой клуп.

Вдигна ръка и опипа белега на шията си. От много време не беше ходил с непокрита шия. Дори с Тилин обикновено носеше шалчето.

Тази нощ обаче танцуваше с Джак от Сенките. Завърза медальона около ашандарей. Нагласи го така, че лисичата глава да легне върху плоското на оръжието с единия ръб надвиснал над върха. Щеше да е труден за използване — щеше да се наложи да удря с плоското в повечето случаи, за да може да опре медальона в плът, — но му даваше много по-добър обхват, отколкото ако размаха медальона с ръка.

Избра си посока и тръгна. Беше в Новия град, затрупан със строени от хора сгради, за разлика от изящните огиерски строежи в другите райони на Кемлин. Тези здания бяха строени добре, но бяха тесни и тънки, и струпани много близо едно до друго.

Първата група се опита да го убие още преди да се е отдалечил и на една улица от „Колелото на слуховете“. Бяха четирима. Когато му налетяха, няколко сенки изскочиха от близката уличка, с Талманес начело. Мат се завъртя към убийците, които замръзнаха по местата си, щом войниците му изникнаха до него. Уличните разбойници се пръснаха в паника и Мат кимна на Талманес.

Мъжете от Бандата се скриха отново в тъмното и Мат продължи по пътя си. Крачеше бавно, понесъл ашандарей на рамото си. Казал беше на хората си да стоят на разстояние, освен ако го нападнат.

Наложи се да му дотрябват още три пъти в следващия час и всеки път подплашваха и прогонваха още по-голяма група разбойници. Последния път се наложи да се сбият с убийците. Уличните разбойници не можеха да се мерят с войниците му дори по тъмните улици, които познаваха като свой дом. Боят остави петима разбойници мъртви, но само един от хората му беше ранен, Харвел. Мат го отпрати с още двама за охрана.

Ставаше все по-късно. Започваше вече да се притеснява, че ще се наложи да повтори тази игра следващата нощ, но изведнъж забеляза нещо, застанало сред улицата напред. Камъните бяха мокри от мъглата, паднала по-рано през нощта, и отразяваха тънкия сърп на луната.

Мат спря. Не можеше да различи фигурата подробно, но с тази стойка...

— Мислиш да ме спипаш, така ли? — изсъска с насмешка голамът. — С тези твои войници, които се смачкват на пихтия и умират само като ги пипнеш?

— Омръзна ми да ме гонят — отвърна Мат високо.

— Значи сам ми се поднасяш? Колко мил дар.

— Да де — Мат наведе ашандарей, лисичата глава улови лунната светлина. — Само внимавай да не се убодеш.

Съществото се плъзна напред, а мъжете зад Мат запалиха фенерите, оставиха ги на земята и отстъпиха назад. Неколцина хукнаха да разнесат съобщенията. Имаха изрични заповеди да не се намесват.

Мат се разкрачи напред по улицата и зачака голама. Само на някой герой можеше да му хрумне да напада такова чудовище, а той не беше никакъв проклет герой. Макар че хората му щяха да се опитат да разчистят всички от улиците и да опазят района празен, за да не може никой да подплаши голама. Това не беше героизъм. Можеше да се окаже глупаво обаче.

Плавните движения на голама хвърлиха треперливи сенки от светлините на фенерите по уличното платно. Мат го посрещна със силен замах с ашандарей, но чудовището отскочи встрани и го избегна лесно. Кръв и пепел, колко бързо беше! Изпъна ръката си и замахна пред ашандарея с ножа, който държеше.

Мат дръпна рязко ашандарея назад, та чудовището да не го посече и да откъсне медальона от върха му. То затанцува около него и той се завъртя, като се стараеше да е в кръга от светлината на фенерите. Беше избрал сравнително широка улица, след като си спомни с трепет онзи ден в тъмната задънена уличка в Ебу Дар, където голамът за малко щеше да го хване натясно.

Съществото отново се плъзна напред и Мат замахна лъжливо, за да го привлече към себе си. За малко да пропусне, но успя да завърти ашандарея навреме и плесна голама с плоското. Медальонът докосна ръката на голама и изсъска.

Съществото изруга и скочи назад. Трепкащата светлина на фенерите огря лицето му — с тъмни и светли петна по него. Отново се усмихваше, въпреки струята дим, вдигнала се от ръката му. До този момент Мат беше мислил, че лицето на съществото е незабележимо, но на трепкащата светлина — и с тази усмивка — му се стори

ужасяващо. Очите му сякаш грееха като малки жълти пламъчета, потънали в тъмните очни кухини.

Незабележимо денем, оживял ужас нощем. Това същество беше заклало Тилин, докато тя бе лежала безпомощна. Мат стисна зъби. И нападна.

Беше адски глупаво да го прави. Голамът бе по-бърз от него, а Мат нямаше представа дали лисичата глава може да го убие, или не. Но все пак нападна. Нападна го заради Тилин, заради хората, които бе изгубил от тази ужасия. Нападна, защото нямаше друг избор. Когато наистина искаш да видиш колко струва един човек, притискаш го в ъгъла и го караш да се бие за живота си.

Мат сега бе притиснат в ъгъла. Знаеше, че това създание рано или късно ще го намери — или още по-лошо, намери Тюон или Олвер. Беше в онова положение, в което всеки разумен човек щеше да побегне. Но пък той беше един проклет глупак, нали? Да остане в този град заради клетва пред една Айез Седай? Е, добре, ако умреше, поне щеше да напусне този живот с оръжие в ръка.

Завъртя се във вихрушка от стомана и дърво, изрева и нападна. Голамът, видимо стъписан, заотстъпва. Мат заби ашандарея в ръката му, изгори плътта, след това го извъртя и изби камата от пръстите му. Съществото отскочи настрана, но Мат врхлетя напред и заби дръжката на копието си между краката на чудовището.

То се олюля и падна. Движенията му бяха плавни и успя да не се стовари, но *все пак* падна. Докато се изправяше, Мат посече с острието към петата му. Преряза сухожилието и ако създанието беше човек, щеше да се свлече безпомощно на земята. Но то се смъкна, без дори да изохка от болка, и нито капка кръв не потече от раната.

То се хвърли към Мат, присвило пръсти, а той размаха ашандарея, за да го спре. Съществото му се ухили злорадо.

А след това неочаквано се обърна и побягна.

Мат изруга. Подплашило ли го беше нещо? Но не, не бягаше. Врхлиташе към хората му!

— Отстъпвай! — извика им Мат. — Назад! Да те изгори дано, проклето чудовище. Ето ме! Бий се с мен!

Членовете на Бандата се пръснаха, но Талманес остана. Голамът се изсмя, но не подгони войниците, а изрита първия фенер и той

примига и угасна. После затича в кръг и започна да рита следващите фенери.

Кръв и пепел! Мат се втурна след съществото. Ако успееше да угаси всички фенери, трябваше да се бие с него, без да може да го вижда!

Талманес — явно забравил за собствената си безопасност — скочи и дръпна един от фенерите, за да го опази. Побягна по улицата, а Мат изруга, щом голамът затича след него.

Втурна се след двамата. Талманес имаше добра преднина, но голамът беше невероятно бърз. Настигна го тъкмо когато Талманес се качваше по стъпалата на една сграда, за да се вмъкне вътре. Чудовището скочи след него и Талманес залитна, изпусна фенера и маслото плисна по стълбите и стената. Сухото дърво пламна веднага и пламъците осветиха голама. Чудовището скочи към Талманес.

Мат хвърли ашандарея.

Копието не беше направено за мятане, но нямаше нож подръка. Целеше се в главата на голама. Добре че никой не видя, защото не улучи. Тежкото копие обаче все пак мина между краката на голама и го спъна.

Чудовището тупна тежко на калдъръма. Талманес изпълзя нагоре по стъпалата на вече горящата сграда.

„Благословен да е проклетият ми късмет“, помисли Мат.

Голамът се надигна и понечи да тръгне след Талманес, но след това погледна да види какво го е препънало. Обърна се със зла усмивка към Мат, половината му лице бе огряно от пламъците на горящата сграда. Вдигна ашандарея — медальонът с лисичата глава не беше паднал от острието, — замахна и го запокити през един от пламтящите прозорци.

Вътре грейнаха светилници, сякаш живеещите там едва сега забелязаха какво става. Талманес и Мат се спогледаха бързо, после кайриенецът се втурна през вратата. Голамът се обърна към Мат и тръгна плавно към него.

Мат бръкна с потни пръсти в джобовете на палтото си и точно преди голамът да го докопа — ръцете му посягаха към врата му, — извади някакви неща и ги плесна в дланите му. Във въздуха се разнесе съсък като от хвърлено на скара месо и голамът изпищя от болка. Залитна и погледна Мат с широко отворени очи.

Мат държеше два медальона с лисича глава.

Развъртя ги пред себе си на дългите верижки и шибна голама с тях.

Съществото нададе вой и отново отстъпи назад.

— Как? — изрева то. — Как?

— И аз не знам точно — Елейн беше казала, че копията не са съвършени, но като че ли вършеха достатъчно добра работа. Щом можеха да поразят голама, беше му все едно за другите им възможности. Мат се ухили и ги развъртя пак. — Май просто извадих късмет.

Голамът го изгледа с гняв, отстъпи нагоре по стълбите към горящата сграда и се вмъкна вътре, решил навярно да избяга. Само че Мат нямаше да го остави да се измъкне, не и този път. Затича нагоре, прескочи горящия праг, посегна надясно и грабна ашандарея, който Талманес му подаде от страничния коридор.

Стисна оръжието. Медальоните увиснаха на китките му. Голамът се завъртя срещу него. Коридорът вече гореше и топлината беше убийствена, под тавана пълзеше пушек. Талманес се закашля, макар да бе покрил лицето си с кърпа.

Голамът нападна и Мат го посрещна в средата на коридора, вдигнал ашандарея, за да отбие ноктестите ръце. Дръжката на копието се беше подпалила и пушеше.

Мат развъртя ашандарея. Голамът посегна да го удари, но Мат отпусна ашандарея и замахна с лявата си ръка. Медальонът на китката му удари съществото в лицето. То нададе вой и залитна назад. Мат пристъпи напред, шибна го с тъпия край на ашандарея и отново го удари с медальона.

Замахна с ашандарея и отсече поне три пръста на чудовището. Кръв не закапа, разбира се, а и то като че ли не изпитваше болка от обикновени рани, но *това* все пак щеше да го забави малко, нали?

Голамът се окопоти и засъска, очите му бяха широко отворени, изпълнени с гняв. Усмивката вече я нямаше. Скочи напред като мълния, но Мат се завъртя, посече пак и го отблъсна.

Изръмжа. Голамът отвърна с вой и заотстъпва още по-назад по горящия коридор. Мат беше плувнал в пот от горещината и умората. Не можеше да надвие това същество. Не и задълго. Все едно. Стисна

зъби и копието в ръцете му се завихри като мъгла. Усети се, че реве на Древната реч:

— *Ал дивал, ал кисерай, ал маши!* — За светлина, за слава и любов!

Голамът заотстъпва и заръмжа към вихрушката от удари. Хвърли поглед през рамо и сякаш забеляза нещо отзад, но атаката на Мат не му позволи да го огледа.

— *Тай'дайшар!* — Кръвта на битката!

Мат тласкаше съществото към една отворена врата в дъното на коридора. Стаята зад прага беше съвсем тъмна. Никаква светлина от огньовете не се отразяваше по стените вътре.

— *Караи маншимая Тилин. Караи ан маншимая Нейлсийн. Караи ан маншимая айен'дан!* — Честта на меча ми за Тилин. Честта на меча ми за Нейлсийн. Честта на меча ми за падналите.

Зовът на мъстта.

Голамът отстъпи назад в тъмната стая, стъпи върху костено бял под, очите му пробягаха надолу.

Мат вдиша дълбоко, скочи през прага в последен изблик на сила и шибна с димящия край на ашандарея съществото по главата. Дъжд от искри и пепел се пръсна около лицето му. Чудовището изруга и залитна надясно.

И едва не падна през ръба на платформа, надвиснала над огромна пустош. Изсъска от гняв, стъпил с един крак над празното, и замаха с ръце да се задържи.

Отвътре вратата бе очертана от ивица бяла светлина — ръбовете на портал, отворен за Плъзгане.

— Не знам дали можеш да умреш — каза Мат съвсем спокойно. — Надявам се на Светлината да не можеш — вдигна крак, изрита съществото в гърба и го изхвърли от платформата в тъмното. То пропадна, превъртя се във въздуха и го изгледа с ужас отдолу.

— Дано да не можеш да умреш — каза Мат, — защото ще се забавлявам с мисълта, че пропадеш вечно в тази чернилка, жалък изтърсак на кози дърдонки — плю през ръба и кървавата хрчка се понесе надолу след голама.

Яката Родственичка Сумеко пристъпи до Мат. Имаше дълга черна коса и излъчване на жена, която не обича да я командорят. Е, те повечето жени бяха така. Беше стояла отсам входа така, че да не се

вижда от коридора. Трябваше да е тук, за да поддържа бялата платформа, наподобяваща голяма разтворена книга.

— Благодаря за портала — каза Мат и вдигна ашандарея на рамо; дръжката му още димеше. Сумеко беше направила портала от вътрешността на двореца, за да Отпътува дотук и да го отвори в коридора. Бяха се надявали, че така голямът няма да усети преливането й — все пак бе направила сплитовете чак в двореца.

Сумеко само изсумтя. Минаха през портала и се върнаха в сградата. Няколко мъже от Бандата припряно гасяха пожара. Талманес затича към Мат заедно с друга Родственичка, Юланя.

— Сигурни ли сте, че оная тъмница продължава вечно? — попита Мат. Юланя беше пълничка хубава жена, която щеше да седи доста добре на коляното му. Бялото в косата й с нищо не разваляше хубостта й.

— Доколкото можем да кажем, да — отвърна Сумеко. — Това за малко щеше да се издъни обаче, Матрим Каутон. Съществото изобщо не изглеждаше изненадано от портала. Мисля, че все пак го усети.

— Аз пък все пак успях да го бутна от платформата — каза Мат.

— На косъм. Трябваше да оставиш на нас да се оправим с него.

— Нямаше да се получи — отвърна Мат и взе намокрената кърпа, подадена му от Талманес. Сумеко погледна към ръката му, но Мат не помоли за Цяр. Раната щеше да се изцери сама. Можеше даже да му остане един хубав белег. Белезите впечатляваха повечето жени, стига да не са на лицето ти. Какво ли мислеше Тюон за тях?

— Да ти имам мъжката гордост — изсумтя презрително Сумеко. — Не забравяй, че и *ние* изгубихме няколко свои от онова нещо.

— Не съм забравил. И се радвам, че можах да помогна да получите възмездие — усмихна й се, макар че беше права — *наистина* за малко щеше да се издъни. Беше сигурен, че голямът усети Родственичката зад прага, докато се приближаваха. За щастие обаче съществото, изглежда, не беше помислило, че преливаща жена може да е заплаха.

Мат прибра двата медальона, после отвърза третия от ашандарея и си го окачи на врата. Родственичките ги гледаха с хищна алчност. Е, можеха да гледат колкото си щат. Решил беше единият да е за Олвер, а другият за Тюон, след като успееше да я намери.

Капитан Гайбон, помощник-командирът на Биргит, влезе и попита:

— Мъртво ли е чудовището?

— Не съвсем — отвърна Мат. — Но достатъчно мъртво за кралски договор.

— Кралски договор ли? — попита намръщено Гайбон. — Вие помолихте кралицата за помощ в това начинание. Това не е договор с нея.

— Всъщност — почна Талманес и се покашля — ние току-що отървахме града от убиец, който, по последни данни, е отнел живота на над десетима нейни граждани. Заслужили сме бойно възнаграждение, струва ми се — каза го абсолютно невъзмутимо, Светлината да го благослови.

— Адски вярно — каза Мат. Ха! Да се отърве от голама и да му *платят* за това. Не звучеше никак зле. Хвърли кърпата си на Гайбон и тръгна навън, без да се обърне, към Родственичките, които бяха скръстили ръце и го гледаха неодобрително. Как тъй една жена можеше да гледа с яд човек, който е направил точно каквото е казал, че ще направи, и е рискувал да си счупи врата отгоре на всичко?

— Съжалявам за пожара, Мат — каза Талманес зад него. — Не изтървах фенера нарочно. Знам, че трябваше само да го подмамя в сградата.

— Получи се чудесно — отвърна Мат, докато оглеждаше дръжката на ашандарея. Не беше изгоряла много.

Не бяха знаели къде — нито дали — голамът ще го нападне, но Гайбон си беше свършил работата добре, като беше изкарал всички хора от близките сгради, а след това бе избрал коридор, в който Родственичките да отворят портала. Беше изпратил член на Бандата да каже на Талманес къде да отидат.

Е, идеята на Елейн и Биргит с портала беше проработила добре, макар и не точно както го бяха намислили. Все пак беше по-добра от онова, което бе измислил Мат. Неговата идея бе да се опита да натика един от медальоните в гърлото на голама.

— Да взимаме Сетале и Олвер от хана им и да се връщаме в лагера — каза Мат. — Веселбата приключи. Крайно време беше всъщност.

ГЛАВА 32

БУРЯ ОТ СВЕТЛИНА

Град Марадон гореше. Огромни виещи се стълбове пушек се вдигаха от десетките здания. Грижливата планировка на града не позволяваше пламъците да се разпространяват твърде бързо, но и не ги спираше напълно. Хора и сухо дърво. Пламваха еднакво лесно.

Итуралд стоеше присвит в една срутена сграда, с грамада отломки от лявата му страна и отряд салдейци отдясно. Беше изоставил двореца преди няколко часа, когато в него нахлуха Тварите на Сянката. Беше го оставил обаче натъпкан с всичкото масло, което бе успял да намери, а след това накара Аша'ман да го запалят и стотици тролоци и Чезнещи изгоряха живи вътре.

Погледна навън. Можеше да се закълне, че е видял петно чисто небе през прозореца, но заради пепелта и пушливата мъгла не можеше да го твърди със сигурност. Една близка сграда гореше толкова силно, че топлината се усещаше през камъка.

Използваше пушека и огъня. Почти всичко на едно бойно поле можеше да се окаже предимство. След като Йоели бе приел, че градът е загубен, бяха престанали да го бранят. Използваха го като мъртва зона.

Улиците образуваха лабиринт, който Итуралд — с помощта на салдейците — познаваше, а враговете му — не. Всеки покрив беше хребет, който му даваше висока позиция, всяка задна уличка — изход за бягство, всеки площад — потенциален капан.

Тролоците и водачите им бяха направили грешка. Бяха допуснали, че Итуралд ще държи да опази града. Единственото обаче, което го интересуваше сега, бе да им нанесе колкото може повече загуби. Тъй че използваше ходовете им срещу самите тях. Да, армията им беше голяма. Но всеки, който се е опитвал да убива плъхове, знае, че големината на чука му е без значение, ако плъховете знаят как да се крият.

Колеблива група тролоци се затътри по задимената улица пред укритието на Итуралд. Ръмжаха и си подвикваха предупредително. Някои душеха във въздуха, но пушекът пречеше на нюха им. Подминаха, без изобщо да забележат Итуралд и малкия му отряд в срутената сграда.

От другия край на улицата отекна конски тропот. Тролоците се развикаха и няколко забързаха напред, набиха дръжките на копия с назъбени върхове между уличните камъни. Една атака срещу тези копия щеше да е смърт за конницата. Тролоците се учеха бързо на предпазливост.

Само че не се учеха достатъчно добре. Конницата беше отвличаща маневра — само един мъж, подкарал табун ранени и изтощени коне.

— Сега — каза Итуралд и стрелците около него започнаха да стрелят през прозорците по тролоците. Много от чудовищата паднаха пронизани. Останалите се обърнаха и нападаха.

А от една странична улица връхлетя конен отряд — копитата на конете бяха увити в парцали, за да приглушат звука. Препускаха в галоп — атаката им бе прикрита от по-силния тропот на отвличащите вниманието коне. Врязаха се в тролоците, тъпчеха и избиваха.

Нито един Чезнец с тази група, слава на Светлината. Итуралд намести мократа кърпа срещу дима пред носа и устата си. Умората, доскоро заровена дълбоко, започваше бавно да изплува на повърхността. Боеше се, че щом го надвие, ще изгуби съзнание. Лошо за бойния дух.

„Не. Криенето в дима, докато домът ти гори, докато знаеш, че тролоците бавно те притискат — това е лошото за бойния дух.“

Мъжете му довършиха юмука тролоци и забързаха към друга предварително набеязана сграда, където можеше да се скрият. Итуралд разполагаше с трийсетина стрелци и конен отряд, който движеше между пет независими групи като тази. Махна на хората си да се скрият в зданието, докато съгледвачите му донасяха сведения. Дори и с тяхна помощ бе трудно да следи добре хода на боя из големия град. Имаше смътни представи къде са най-силните гнезда на съпротива и пращаше заповеди, доколкото можеше, но битката се бе разпростряла над твърде голям район, за да може да контролира боя ефективно. Надяваше се, че Йоели все още е добре. В смисъл — жив.

Аша'ман бяха заминали. Спасили се бяха по негова заповед през малък портал — само колкото да пропълзят през него, — отворен от Антаил. Откакто си бяха отишли — преди няколко часа, — не се беше появил никакъв знак за „спасителите“, които уж идваха. Преди Аша'ман да напуснат, Итуралд беше пратил съгледвач през портал до хребета, на който казваха, че наблюдавали Последните ездачи. Съгледвачът бе намерил само празен лагер и догарящ огън.

Влезе при хората си в новото укритие и остави кърпата си — зацапана със сажди — на бравата за знак за съгледвачите. Но щом пристъпи вътре, замръзна, понеже чу нещо отвън.

— Шшт — каза на мъжете.

Стъпки. Много стъпки. Със сигурност беше орда тролоци — хората му имаха заповед да се движат тихо. Кимна на войниците си и вдигна шест пръста. План номер шест. Щяха да се крият, да изчакат и да се надяват съществата да ги подминат. Ако не — ако се забавеха или започнеха да претърсват околните сгради, — отрядът му щеше да изскочи навън и да ги удари във фланг.

Беше най-рискованият план. Хората му бяха капнали от умора, а конницата бе пратена при друга група защитници. Но по-добре атака, отколкото да ги открият и да ги обкръжат.

Промъкна се до прозореца и зачака, заслушан и задъхан. Светлина, колко бе уморен! Идващите крачеха в строй. Странно. Тролоците не маршируваха в строй.

— Милорд — прошепна един от хората му — Не се чуват копита.

Итуралд замръзна. Мъжът беше прав. Умората го правеше глупав. „Това е войска от стотици — помисли си — Стотици хора.“ Втурна се към вратата и излезе навън.

Вятър духна по улицата, докато войниците му се трупаха зад него, разчисти за миг пушека и се видя голям отряд пехота, бойци със сребриста броня и пики в ръцете. Приличаха на призраци в първия миг, блеснали под смътно златистата светлина отгоре — светлината на слънцето, което не беше виждал от месеци.

Щом ги видяха, новодошлите се развикаха. Двама от офицерите им затичаха към него. Бяха салдейци.

— Къде е командирът ви? — попита единият — Къде е Родел Итуралд?

— Аз... — Итуралд се закашля. — Аз съм. Вие кои сте?

— Благословена Светлина! — възкликна офицерът и викна назад към хората си: — Предайте на лорд Башийр! Намерихме го!

Итуралд примига и се обърна към войниците си — мръсни, с почернели от саждите лица, повечето ранени. Беше започнал с двеста. Вече бяха само петдесет. Би трябвало да се радват, но повечето насядаха на земята и затвориха очи.

Итуралд усети, че се смее.

— Сега? Драконът праща помощ *сега*?!

Олюля се, седна и се взря нагоре към пламтящото небе. Смееше се и не можеше да спре. По страните му потекоха сълзи.

Да, там горе имаше слънчева светлина.

Беше се поокопитил, когато войниците го отведоха в един добре защитен участък на града. Димът тук не беше толкова гъст. Войските на ал-Тор — водени от Даврам Башийр — бяха възвърнали повечето от Марадон. Тоест онова, което бе останало от него. И бяха изгасили и пожарите.

Толкова странно беше, че вижда войници с лъскава броня, спретнати униформи и чисти лица. Бяха помели с голям брой Аша'ман, Айез Седай и армия, която — засега — се бе оказала достатъчно, за да изтласка Тварите на Сянката назад до укрепленията по склона над реката.

Хората на ал-Тор го отведоха до една висока сграда. След като дворецът бе изгорял и почти унищожен, изглежда, бяха избрали нея за команден център.

Итуралд беше водил изтощителна война вече няколко недели и войниците на ал-Тор му изглеждаха някак прекалено *чисти*. Неговите хора бяха умирали, докато тези мъже се бяха миели и бръснели, бяха спали и бяха яли топла храна...

„Престани“, каза си той, докато влизаше в сградата. Твърде лесно бе да се обвиняват други, когато една битка е тръгнала зле. Тези мъже нямаха никаква вина, че животът им е бил по-лек от неговия и на хората му.

Заизкачва се с усилие по стъпалата. Искаше му се да го оставят на мира. Един хубав сън, едно хубаво къпане — и *след това* можеше

да се срещне с Башийр. Но не, това нямаше да стане. Битката не беше свършила и на хората на ал-Тор им трябваше информация. Просто умът му изневеряваше, работеше много бавно.

Стигна до горния етаж и последва войниците на Башийр в една стая отдясно. Башийр стоеше там, с лъскава броня, без шлем, с ръце, стиснати зад гърба. Гледаше през прозореца.

Башийр се обърна и се стъписа.

— Светлина! Изглеждаш като самата смърт, човече! — обърна се към войниците си. — Трябваше да го отведете в палатката за Изцеряване! Някой да доведе Аша'ман!

— Добре съм — отвърна Итуралд, като придаде с усилие твърдост на гласа си. — Изглеждам по-зле, отколкото се чувствам, гарантирам ви.

Войниците се поколебаха.

— Е, дайте му поне стол и нещо, с което да си избърше лицето — каза Башийр. — Горкият човек. Трябваше да дойдем тук преди дни.

Отвън се чуваха звуци от далечно сражение. Башийр беше избрал висока сграда, от която да може да наблюдава боя. Войниците донесоха стол и — колкото и да искаше да покаже твърдост пред колега генерал — Итуралд седна на него с въздишка.

Погледна ръцете си и се изуми, като видя колко са мръсни, все едно беше чистил огнище с тях. Лицето му несъмнено беше покрито със сажди, прорязани от вадички пот, а сигурно имаше и засъхнала кръв по него. Дрехите му бяха на дрипи от взрива, унищожил стената, да не говорим за набързо превързаната рана на ръката му.

— Вашата защита на този град беше изумителна, лорд Итуралд — каза Башийр официално — Салдеа и Арад Доман не бяха врагове, но две силни държави не може да имат обща граница, без да има и периоди на враждебност.

— Броят на мъртвите тролоци, сравнен с броя на хората, с които сте разполагали... и при толкова голям пролом в стената... Трябва да ви кажа, че съм впечатлен — тонът му намекваше, че не раздава лесно подобни похвали.

— А Йоели? — попита Итуралд.

Лицето на Башийр потъмня.

— Хората ми намериха малък отряд, който бранеше тялото му. Загинал е храбро, макар че се изненадах, когато разбрах, че той е поел

командването, а Торкумен — мой далечен братовчед и уж водачът на града — е затворен в покоите си и изоставен на място, където тролоците са можели да го пленят.

— Йоели беше добър воин — каза сковано Итуралд. — Един от най-смелите, които съм имал честта да познавам. Той спаси живота ми и вкара хората ми в града *въпреки* заповедите на Торкумен. Адски срамно е, че го загубихме. Адски срамно. Без Йоели Марадон нямаше да се държи досега.

— Държи се е силно казано — отбеляза намръщено Башийр.

Итуралд се поколеба. „Той е чичо на кралицата — този град сигурно е родният му дом.“

Двамата се гледаха като стари вълци, водачи на съперничаещи си глутници. Предпазливо.

— Съжалявам за загубата ви — каза Итуралд.

— Градът наистина се държи, и то благодарение на вас — каза Башийр. — Не съм ядосан, разберете. Натъжен съм, но не и ядосан. И ще приема на вяра думата ви за Йоели. Честно казано, никога не съм харесвал Торкумен. Засега съм го оставил в стаята, където го намерихме — все още жив, за щастие, — *въпреки* че очаквам да чуя гръм и мълнии от кралицата заради това, което му е причинено. Винаги го е обичала. Ба! Обикновено има по-добра преценка.

Башийр кимна настрани, докато говореше за Торкумен, и Итуралд се сепна, щом осъзна, че сградата му е позната. Това беше домът на Торкумен, където Йоели го беше довел първия ден при влизането му в града. Беше логично тази сграда да се избере за команден пост — беше достатъчно близо до северната стена, за да предложи добра гледка навън, но и достатъчно далече от взрива, за да оцелее, за разлика от Градския съвет.

Е, Торкумен щеше да си го е заслужил, ако тролоците се бяха докопали до него. Итуралд седеше отпуснат и затворил очи, докато Башийр се съветваше с офицерите си. Башийр беше способен, това поне бе очевидно. Много бързо беше прочистил града. След като тролоците бяха разбрали, че трябва да се бият с по-голяма сила, се бяха оттеглили бързо. Итуралд можеше само да се гордее, че и той има заслуга за това.

Продължи да слуша. Повечето войски на Башийр бяха дошли в града през портали, след като бяха пратили съгледвачи да намерят

безопасни места, където да ги направят. Уличният бой нямаше да им свърши работа като на Итуралд. Тактиката с удари и криене целеше единствено да нанесе колкото може повече щети, преди да те убият. Беше губеща тактика.

Тролоците се бяха изтеглили в укрепленията, но нямаше да се задържат там задълго. Докато се мъчеше да остане буден, Итуралд чу как Башийр и капитаните му стигат до същото неприятно заключение. Марадон беше изгубен. Тварите на Сянката щяха да изчакат една нощ и да щурмуват отново.

А те? Щяха ли просто да избягат след всичко това? След като Йоели бе загинал, за да задържат града? След като Раджаби беше убит от драгхар? След като Анкаер и Росин бяха паднали по време на схватките отсам стените? След всичкото това кръвопролитие най-сетне бяха видели да пристига помощ — само за да се окаже недостатъчна?

— Сигурно бихме могли да ги изтласкаме от онзи хълм — каза един от хората на Башийр. — Да разчистим укрепленията.

Не изглеждаше много убеден.

— Синко — обади се Итуралд и отвори с усилие очи. — Държах въпросния хълм няколко недели срещу превъзхождаща сила. Вашите хора са го укрепили добре, но проблемът с добре построените укрепления е, че врагът ти може да ги обърне срещу теб. Ще загубите хора, докато атакувате хълма. Много хора.

В стаята се възцари тишина.

— Тогава напускаме — каза Башийр. — Наеф, ще ни трябват портали.

— Да, лорд Башийр. — Наеф, с квадратно лице и слаб, носеше черното палто и иглата с Дракона на Аша'ман.

— Малаин, събери конницата и ги организирай отвън. Да изглежда все едно, че се каним да опитаме атака срещу укрепленията им. Това ще ги задържи да чакат. Ще евакуираме ранените, след това ще накараме конницата да атакува в другата посока към...

— В името на Светлината и надеждата ми за прерождение! — изведнъж възкликна някой и всички в стаята се обърнаха стъписани.

До прозореца стоеше млад войник и гледаше навън с далекоглед. Башийр изруга и се втурна към прозореца, другите се струпаха около него и заизваждаха далекоглед.

„Сега пък какво? — помисли Итуралд, стана въпреки умората и се приближи до прозореца. — Какво още може да са извадили? Още драгхари? Мракохръти?“

Някой му подаде далекоглед и той го вдигна до окото си. Както бе предположил, сградата бе достатъчно висока, за да осигури гледка над градската стена и над мъртвото поле отвъд нея. Кулите по билото на хълма бяха почернели от гарвани. Успя да различи тролоците, струпани по височините и завладели горния лагер, кулите и валовете там.

А от прохода до хълма се изливаше страховита сила тролоци, многократно по-голяма от тази, която бе щурмувала Марадон. Вълната от чудовища сякаш продължаваше до безкрай.

— Трябва да тръгваме — каза Башийр и смъкна далекогледа си. — Незабавно.

— Светлина! — прошепна Итуралд. — Ако тази сила мине през нас, няма да има нищо в Салдеа, Андор или Арад Доман, което да може да я спре. Моля ви кажете на Лорд Дракона да склучи мир със сеанчанците, както обеща!

— В това — каза тих глас зад него, — както и в много други неща, се провалих.

Итуралд се обърна рязко. В стаята пристъпи висок мъж с рижа коса — мъж, когото Итуралд като, че ли никога не бе срещал, въпреки познатите му черти.

Ранд ал-Тор се бе променил.

Прероденият Дракон излъчваше същата самоувереност, стоеше все така изправен, поведението му бе същото — очакващо покорство. И все пак всичко изглеждаше различно. Начинът, по който стоеше — вече без предишната пренебрежителна горделивост. Начинът, по който гледаше Итуралд — със загриженост.

Студените безчувствени очи, които бяха убедили Итуралд да тръгне след този мъж, също се бяха променили. Преди Итуралд не бе забелязал благоразумие в тях.

„Не ставай глупак — помисли си той. — Не можеш да разбереш дали един човек е благоразумен, като го погледнеш в очите.“

И все пак можеше.

— Родел Итуралд — каза ал-Тор, пристъпи напред и сложи ръка на рамото му. — Оставих вас и хората ви сами. Моля, простете ми.

— Сам направих този избор — отвърна Итуралд. Странно, чувстваше се по-малко уморен, отколкото допреди само няколко мига.

— Огледах хората ви — каза ал-Тор. — Толкова малко са останали, и са изтощени и сломени. Как удържахте този град? Това, което сте направили, е чудо.

— Правя каквото трябва да се направи.

— Сигурно сте изгубили много приятели.

— Аз... Да — какъв друг отговор се полагаше на това? Да го отхвърли, все едно е нищо, означаваше да унизи паметта им. — Вакеда падна днес. Раджаби... уби го драгхар. Анкаер. Той устоя до този следобед. Така и не открих защо онази тръба прозвуча толкова рано. Росин отиде да провери. Той също е мъртъв.

— Трябва да се махаме от града — каза напрегнато Башийр. — Съжалявам; Итуралд. Марадон е изгубен.

— Не — каза тихо ал-Тор. — Сянката няма да има този град. Не и след това, което направиха тези мъже, за да го удържат. *Няма* да го позволя.

— Доблестно чувство — каза Башийр, — но не можем да... — и млъкна, щом ал-Тор погледна към него.

Тези очи. Толкова *силни*. Сякаш грееха.

— Те няма да вземат този град, Башийр — заяви ал-Тор и в тихия му глас се прокрадна гняв. Махна с ръка и портал проряза въздуха. Биенето на барабаните и ревът на тролоците изведнъж се приближиха. — Омръзна ми да му позволявам да се гаври с хората ми. Отдръпни войниците си.

След тези думи ал-Тор пристъпи през портала. Две айилски Деви притичаха в стаята и той задържа портала отворен достатъчно дълго, за да скочат след него, след което го пусна и той се стопи.

Итуралд гледаше стъписан.

— Проклет човек! — изруга Башийр. — Мислех, че няма да го прави повече!

Итуралд вдигна далекогледа си и загледа навън през огромния пролом в стената. Ал-Тор вървеше по утъпканата земя, следван от двете Деви.

Чуваше воя на тролоците. Барабаните им биеха. Виждаха само три човешки същества пред себе си.

Тролоците се понесоха напред, връхлетяха към тях през полята. Стотици. Хиляди. Итуралд зяпна. Башийр тихо замълви молитва.

Ал-Тор вдигна ръка, след това я изпъна — с дланта напред — към прииждащите Твари на Сянката.

И започна да ги избива.

Започна с вълни от огън, също като тези, които използваха ашаманите. Само че тези бяха много по-големи. Пламъците прогаряха ужасни откоси от смърт през тролоците. Следваха релефа на земята, катереха се нагоре по хълма и се изливаха долу в изкопите, изпълваха ги с нажежен до бяло огън, изпепеляваха и унищожаваша всичко по пътя си.

Облаци драгхари закръжиха в небето и се спуснаха към ал-Тор. Въздухът над него стана син и късове лед се взривиха нагоре, изсвистяха във въздуха като стрели. Драгхарите закрепяха в нечовешка агония и труповете им западаха към земята.

Светлина и Сила изригваше от Преродения Дракон. Беше като цяла армия преливащи. Хиляди Твари на Сянката измираха. Изникваха Двери на смърт, удряха по земята и убиваха стотици.

— Никога не съм виждал толкова много вълни наведнъж — прошепна Наеф. — Не мога да ги следя. Той е буря. Буря от светлина и реки от Сила!

Над града започнаха да се трупат и вихрят облаци. Вятърът се усили и отгоре засвяткаха мълнии. Взривове гръм надделяха над грохота на барабаните, докато тролоците се опитваха напразно да се докопат до ал-Тор и се катереха през горящите трупове на падналите си събратя. Вихреците се бели облаци връхлитаха в черната кипнала буря и се смесваха. Вятър закръжи около ал-Тор и заплующя в наметалото му.

Самият той сякаш сияеше. Беше ли това отражение от откосите огън или от изригващите мълнии? Едва ли. Ал-Тор изглеждаше по-ярък от тях, вдигнал ръка срещу Тварите на Сянката. Девите се бяха присвили доземи от двете му страни, загледани напред и брулени от силния вятър.

Кръжащите облаци образуваха вихри сред грамадите тролоци, помитаха билото на хълма и отнасяха съществата във въздуха. Зад тях се извисиха огромни потоци от плът и огън. Зверовете заваляха като дъжд, падаха върху другите долу. Итуралд гледаше всичко това

онемял, косата и космите по ръцете му настръхнаха. Самият въздух сякаш пращеше от енергия.

Някъде отзад отекна писък — вътре в сградата, в някоя от стаите наблизо. Итуралд не извърна очи от прозореца. *Трябваше* да види този красив, ужасен миг на унищожение и Сила.

Вълните тролоци се накъсаха, барабаните заглъхнаха. Цели легиони чудовища се обърнаха и побягнаха, затътриха се нагоре по хълма и към прохода, бягаха назад към Погибелта. Някои оставаха твърдо на място — твърде ядосани, твърде уплашени от онези, които ги тласкаха, или твърде глупави, за да побегнат. Бурята на унищожение се извиси сякаш до своя връх, блясъци светлина изригваха в ритъм с воя на вятъра, с тътнещите вълни изгарящ пламък и звъна на късове лед.

Беше шедьовър. Ужасен, убийствен, възхитителен шедьовър. Ал-Тор вдигна ръката си към небето. Ветровете станаха по-свирепи, мълниите по-страшни, огньовете — по-изгарящи. Тролоците пищяха, стенеха и виеха. Итуралд усети, че се е разтреперил.

Ал-Тор затвори ръката си в юмрук и всичко свърши.

Последните понесени от вятъра тролоци западаха от небето като листа след буря. Всичко затихна. Пламъците изгаснаха, черните и бели облаци се разчистиха и разкриха синьо небе.

Ал-Тор свали ръката си. Полето пред него бе осеяно с трупове върху трупове. Десетки хиляди мъртви димящи тролоци. Точно пред ал-Тор една грамада, дълга стотина разтега, оформяше висок пет стъпки рид — могила мъртви тролоци, които почти бяха стигнали до него.

Колко дълго бе продължило това? Итуралд усети, че му е трудно да прецени времето, макар че според слънцето трябваше да е минал почти час. Може би повече. Беше му се сторило за секунди.

Ал-Тор се обърна да се прибере. Девите се изправиха на разтрепераните си крака и тръгнаха след него.

— Какъв беше този писък? — попита Наеф. — Близкият, тук в сградата. Чухте ли го?

Итуралд се намръщи. Какво беше наистина? Излезе от стаята да провери и неколцина — сред тях и офицери на Башийр — го последваха. Повечето други останаха в помещението обаче, загледани към прочистеното с лед и огън поле. Беше странно, но и една кула не

бе паднала от билото на хълма. Сякаш атаките на ал-Тор бяха засегнали само Тварите на Сянката. Можеше ли човек наистина да е толкова точен?

Коридорът беше празен, но Итуралд имаше подозрение откъде е дошъл писъкът. Отиде до вратата на Торкумен. Башийр я отключи и влязоха.

Изглеждаше празно. Жегна го страх. Избягал ли беше Торкумен? Итуралд извади меча си.

Не. В ъгъла до леглото се беше присвила жалка фигура в омачкани дрехи, жакетът беше зацапан с кръв. Итуралд отпусна меча. Очите на лорд Торкумен ги нямаше. Изглежда, ги беше избол с перо за писане — лежеше окървавено на пода до него.

Прозорецът беше счупен. Башийр надникна навън и каза:

— Лейди Торкумен е долу.

— Тя скочи — прошепна Торкумен и започна да дере с окървавените си пръсти дупките на очите си. Говореше замаяно. — Онази светлина... Онази ужасна светлина.

Итуралд изгледа Башийр.

— Не мога да я гледам — заломоти Торкумен. — Не мога! Велики господарю! Къде е закрилата ти? Къде са връхлитащите ти армии, къде са сечащите ти мечове? Тази светлина гризе ума ми като плъхове, пируващи над труп. Прогаря мислите ми. Тя ме уби. Светлината ме уби!

— Полудял е — каза Башийр и коленичи до Торкумен. — И си го е заслужил, ако мога да съдя по това ломотене. Светлина! Собственият ми братовчед да е Мраколюбец. И командваше града!

— За какво говори той? — попита един от хората на Башийр. — За светлина? Не може да е видял битката. Никой от тия прозорци не гледа натам.

— Не съм сигурен дали говори за битката, Вогелер — каза Башийр. — Хайде. Лорд Дракона сигурно е уморен. Трябва да се погрижат за него.

„Ето това е“, помисли Мин и потупа с пръст по страницата. Седеше на любимия си перваз в Тийрския камък и се наслаждаваше на ласкавия вятър. Опитваше се да не мисли за Ранд. Не беше ранен, но

чувствата му бяха толкова силни... Гняв. Беше се надявала, че никога вече няма да изпита толкова гняв.

Постара се да се отърси от тревогата. Имаше работа. Дали не беше тръгнала по грешна следа? Дали не тълкуваше погрешно? Прочете отново реда:

Светлина е задържана пред пастта на безкрайната
пустош и всичко, което е той, може да бъде уловено.

Прекъсна размишленията си, щом видя светлина, появила се от стаята отатък коридора. Пусна книгата и скочи на пода. Ранд идваше. Можеше да го усети през връзката.

Вратата на стаята отатък коридора се пазеше от две Деви, най-вече за да не влизат хора и да пострадат от портали. Този, който се бе отворил сега, водеше към място, което миришеше на пушек. Ранд залитна през него и Мин се втурна да го посрещне. Изглеждаше изтощен, със зачервени очи и изпито лице. Подпря се с въздишка на нея и се остави да му помогне до стола.

— Какво се е случило? — попита Мин Евасни, Девата, която премина след него. Беше слаба жена с тъмночервена коса, отрязана късо и на опашка отзад като повечето Деви.

— Кар-а-карн е добре — отвърна жената. — Макар че е като момче, пробягало една обиколка повече около лагера от всички други само за да докаже, че го може.

— Спечели голям джи днес — каза Ифейня, другата Дева. Гласът ѝ беше сериозен.

Ранд въздъхна и се отпусна в стола. През портала премина Башийр и ботушите му изтропаха на каменния под. Мин чу мъжки викове отдолу — пренасяха ранени войници през по-голям портал. Дворовете на Тийрския камък загъмжаха оживени, Церителки Айез Седай се разтичаха да се погрижат за оцапаните с кръв и сажди войници.

След Башийр влезе жилав доманец на средна възраст. Родел Итуралд. Изглеждаше много по-зле, със засъхнала кръв по лицето, с разкъсани дрехи и мръсна превръзка на ръката. Ранд нямаше видими

рани. Облеклото му бе чисто, макар все още упорито да носеше онова остаряло кафяво наметало. Но, Светлина, изглеждаше ужасно уморен.

— Ранд — каза Мин и коленичи до него. — Ранд, добре ли си?

— Разгневих се — каза той тихо. — Мислех, че съм надмогнал това.

Полазиха я ледени тръпки.

— Не беше онзи ужасен гняв като преди — каза Ранд. — Не беше гневът на унищожението, макар да унищожих. В Марадон видях какво е причинено на хора, които ме следват. Видях Светлината в тях, Мин. Опълчила се на Тъмния, колкото и дълга да е сянката му. Ще живеем, казваше това непокорство. Ще обичаме и ще се надяваме.

— И видях колко упорито се опитва той да унищожи това. Знае, че ако може да ги прекърши, това ще означава нещо. Нещо много повече от Марадон. Да прекърши духа на хората... той *жадува* за това. Удари много по-силно, отколкото щеше да направи иначе, защото искаше да прекърши духа ми — гласът му затихна и той отвори очи и я погледна. — Тъй че се изправих срещу него.

— Това, което направи, беше удивително — каза Башийр. — Но не му ли позволи той да те привлече към това?

Ранд поклати глава.

— Имам право на своя гняв, Башийр. Не разбираш ли? Преди се опитвах да сдържам всичко вътре в себе си. Това бе погрешно. *Трябва* да чувствам. *Трябва* да страдам заради болките, смъртта и загубите на тези хора. *Трябва* да се вкопча в тези неща, за да знам защо се боря. Има моменти, когато ми е нужна пустотата, но това не прави гнева ми по-малка част от мен.

Сякаш ставаше все по-уверен с всяка дума и Мин кимна.

— Да, ти спаси града — каза Башийр.

— Не достатъчно навреме — отвърна Ранд и Мин усети тъгата му. — И действията ми днес все пак може да се окажат грешка.

Мин се намръщи.

— Защо?

— Твърде много се доближих до сблъсък помежду ни — каза Ранд. — Това трябва да стане при Шайол Гул и в подходящия момент. Не мога да позволя Тъмния да ме провокира. Башийр е прав. Нито мога да позволя хората ми да приемат, че винаги ще съм в състояние да се намеся и да ги спася.

— Може би — каза Башийр. — Но това, което направи днес...

Ранд поклати глава.

— Не трябва да воювам в тази война, Башийр. Днешната битка ме изтощи повече, отколкото трябваше да си позволя. Ако враговете ми дойдат сега, ще съм свършил. Освен това мога да се бия само на едно място, нали разбираш. Това, което предстои, ще е много по-голямо, по-голямо и ужасно, отколкото би могъл да се надява, че ще удържи сам човек. Ще ви организирам, но трябва да ви оставя. Тази война ще е ваша.

Замълча. Флин пристъпи през портала и го затвори.

— Трябва да си почина — промълви Ранд. — Утре се срещам с племенницата ти и другите Пограничници, Башийр. Не зная какво ще поискат от мен, но *трябва* да се върнат на постовете си. Ако Салдеа беше в такова състояние с един от най-великите капитани начело на защитата ѝ, мога само да предполагам какво понасят другите Гранични земи.

Мин му помогна да стане и каза тихо:

— Ранд. Кацуан се върна и е довела... хм, едно известно ти лице.

— Заведи ме при нея.

Мин потръпна.

— Не трябваше да го споменавам. Трябва да си починеш.

— Ще си почина. Не се безпокой.

Все още можеше да усети изтощението му, но не възрази. Тръгнаха към вратата. На прага Ранд спря и каза:

— Родел Итуралд. Сигурен съм, че ще искаш да ме придружиш. Не мога да ти се отплатя за доблестта, която показва, но имам нещо, което мога да ти дам.

Доманецът с прошарената коса кимна и ги последва. Мин крепеше Ранд по коридора, притеснена за него. *Трябваше* ли наистина толкова да се изчерпва?

Трябваше, за жалост. Ранд ал-Тор беше Прероденият Дракон. Щеше да е изцеден докрай, съкрушен и изчерпан, преди всичко това да свърши.

— Ранд... — Итуралд и няколко Деви крачеха бавно след тях. За щастие стоята на Кацуан не бе далече.

— Ще се оправя — отвърна той. — Обещавам. Имаш ли нещо ново от проучванията си? — опитваше се да я разсее.

За жалост този въпрос само я насочи към друг повод за тревога.

— Чудил ли си се някога защо толкова често Каландор е наречен „страховит меч“ или Мечът на погрома в пророчествата?

— Защото е могъщ ша-ангреал — отвърна той. — Може би заради разрушението, което може да причини?

— Може би.

— Мислиш, че е нещо друго?

— Има една фраза — каза Мин, — в Пророчеството на Джендай. Жалко, че не знам повече за тях. Все едно, то казва: „И Мечът двойно ще да го обвърже.“

— Две жени — каза Ранд. — Трябва да бъде в кръг с две жени, за да го владеея.

Тя направи гримаса.

— Какво? Би могла да го кажеш все пак, Мин. Трябва да знам.

— Има друга фраза, от Каретонския цикъл. Все едно, мисля, че Каландор може да се окаже още по-дефектен. Мисля, че може да... Ранд, мисля, че може да те направи слаб, да те открие за атака, ако го използваш.

— Може би точно така ще бъде убит.

— Няма да бъдеш убит — каза Мин.

— Аз...

— Ти ще преживееш това, овчарю — настоя тя. — Аз ще се погрижа за това.

Усмихна й се. Изглеждаше наистина ужасно уморен.

— Почти съм готов да повярвам, че ще го направиш, Мин. Може би не аз съм този, около когото се огъва Шарката, а ти — обърна се и почука на една врата в коридора.

Вратата се откряна и Мерайз надникна навън. Изгледа Ранд от глава до пети.

— Струва ми се, че едва се държиш на краката си, ал-Тор.

— Напълно си права — отвърна той. — Кацуан Седай тука ли е?

— Направила е каквото я помоли — отвърна Мерайз. — И бих могла да кажа, че беше *много* сговорчива, предвид как ти...

— Пусни го, Мерайз — чу се гласът на Кацуан отвътре.

Мерайз се поколеба, погледна ядосано Ранд и отвори широко вратата. Кацуан седеше на стол и си говореше с някакъв стар мъж,

чиято сива коса падаше свободно до раменете му. Имаше голям закривен като клюн нос и царствено облекло.

Ранд се отдръпна настрани. Родел Итуралд зад него ахна стъписано и мъжът в стаята се обърна. Имаше топли очи и смугло лице.

— Владетелю мой — извика Итуралд, прекрачи прага и се смъкна на колене. — Жив сте!

Мин усети вълна на щастие откъм Ранд. Итуралд като че ли плачеше. Ранд се обърна към нея.

— Хайде, да идем в покоите ми и да отдъхнем.

— Кралят на Арад Доман... Къде го е намерила? — попита Мин. — Как го разбра?

— Един приятел ми разкри тайна — отвърна Ранд. — Бялата кула е прибрала Матин Степанеос, за да го „защити“. Е, не беше чак толкова трудно да се зачудя дали не са направили същото и с други монарси. А ако са пратили Сестри до Арад Доман да го отвлекат преди месеци, преди някоя от тях да е научила порталите, може да са заседнали в снеговете при връщането си — изглеждаше облекчен. — Грендал изобщо не го е залавяла. Аз не съм го убил, Мин. Един невинен, когото смятах, че съм убил, все още живее. Това е нещо. Малко нещо. Но помага.

ГЛАВА 33

ДОБРА СУПА

Супата се беше получила изненадващо добра.

Сюан сръбна отново и повдигна вежда. Беше протичка — бульон, зеленчуци и късчета пилешко, — но когато повечето храна в най-добрия случай имаше вкус на тиня, това си беше чудо. Опити от сухара. Никакви гъгрици? Възхитително!

Нинив току-що бе мълкнала. Беше положила клетвите по-рано през деня. Бяха в кабинета на Амирлин, кепенците бяха отворени и вътре се сипеше златиста светлина. Подът бе застлан с нови черги в зелено и златно.

Сюан мълчаливо се укори, че се е разсеяла от супата. Докладът на Нинив изискваше сериозно обмисляне. Беше говорила за времето, преживяно с Ранд ал-Тор, и в частност за събития като прочистването. Разбира се, Сюан беше чула донесенията, че сайдин е прочистен. Един Аша'ман бе посетил лагера по време на разделението. Беше приела новината скептично, но вече нямаше много неща, които да могат да го отрекат.

— Е — каза Амирлин, — много се радвам за това по-подробно обяснение, Нинив. Въпреки че прочистването на сайдин не прави мисълта за обвързвания между Аша'ман и Айез Седай по-малко притеснителна. Жалко, че Ранд не пожела да говори с мен за това по време на срещата ни — каза го спокойно, макар Сюан да знаеше, че гледа на мъже, обвързващи жени, с толкова задоволство, с колкото капитан гледа на пожар в трюма си.

— Да, жалко — каза нацупено Нинив. — Все пак, ако ви интересува, Ранд не одобрява мъже да обвързват жени.

— Няма значение дали одобрява, или не — каза Егвийн. — Аша'ман са негова отговорност.

— Както Айез Седай, които го оковаха и биха, са ваша ли, Майко? — попита Нинив.

— Наследена от Елайда — каза Егвийн и съвсем леко присви очи.

„Права беше, че върна Нинив — помисли Сюан и гребна от супата. — Твърде често започва да взима неговата страна.“

Нинив въздъхна и взе лъжицата си.

— Не исках да прозвучи като предизвикателство, Майко. Просто искам да покажа как мисли той. Светлина! Не одобрявам много от нещата, които направи, особено напоследък. Но мога да разбера как е стигнал дотам.

— *Наистина* се е променил обаче — каза замислено Сюан. — Сама го каза.

— Да. Айилците казват, че е прегърнал смъртта.

— И аз го чух от тях — заговори Егвийн. — Но го погледнах в очите... и още нещо се е променило, нещо необяснимо. Мъжът, когото видях...

— Не прилича на онзи, който унищожи гробницата Натрин? — при мисълта за това Сюан потръпна.

— Мъжът, когото видях, не би изпитал необходимост да унищожи такова място — каза Егвийн. — Онези вътре просто щяха да го последват. Да се покорят на желанията му. Защото е *той*.

Трите се смълчаха.

Егвийн поклати глава и гребна от супата. Помълча, след това се усмихна.

— Е, супата е добра. Може би нещата не са толкова лоши, колкото мислех.

— Съставките дойдоха от Кемлин — отбеляза Нинив. — Подслушах слугинчетата да си говорят.

— О.

Отново мълчание.

— Майко — заговори Сюан предпазливо. — Жените са притеснени от убийствата в Кулата.

— Съгласна съм, Майко — добави Нинив. — Гледат се с недоверие. Това ме тревожи.

— Трябваше да ги видите преди — каза Егвийн. — При управлението на Елайда.

— Ако е било по-лошо от това, радвам се, че не съм го видяла — каза Нинив и погледна пръстена си с Великата змия. Често го правеше

напоследък. Както рибар с нова лодка често се озърта към кейовете и се усмихва. Явно все пак беше довольна, че е минала изпитанието и е положила клетвите си.

— Беше ужасно — каза Егвийн. — И не възнамерявам да допусна да се върнем към това. Сюан, планът трябва да бъде приведен в действие.

Сюан направи гримаса.

— Учих другите. Но не мисля, че е добра идея, Майко. Едва са обучени.

— За какво говорите? — попита Нинив.

— За Айез Седай — отвърна Егвийн. — Грижливо подбрани. Даден им е сънен тер-ангреал. Сюан им показва как действа Тел-айеран-риод.

— Майко, онова място е опасно.

Егвийн пак си гребна супа.

— Мисля, че знам това по-добре от всички. Но е *нужно*. Трябва да подмамим убийците към стълкновение. Ще уредя „тайна“ среща между най-верните ми Айез Седай в Света на сънищата и може би ще оставя податки, че ще присъстват и други важни хора. Сюан, свърза ли се с Ветроловките?

— Да — отвърна Сюан. — Макар че искат да знаят какво ще им дадеш, за да се съгласят да се срещнат с вас.

— Заемането на сънен тер-ангреал ще е достатъчно — отвърна сухо Егвийн. — Не всичко трябва да бъде предмет на сделка.

— За тях най-често е — каза Нинив. — Но това е извън темата. Въвеждаш *Ветроловки* на тази среща, за да подмамиш Месаана?

— Не точно — отвърна Егвийн. — Ще се видя с Ветроловките по същото време, но на друго място. И с някои от Мъдрите също. Достатъчно, за да намекна на Месаана — стига да има шпиони, които наблюдават другите преливащи жени, — че *наистина* е важно да ни шпионира в Тел-айеран-риод в този ден. Ти и Сюан ще проведете среща в Съвета на Кулата, но тя ще е примамка, за да измъкне Месаана или слугите ѝ от скривалищата им. С преградите — и няколко Сестри, които да наблюдават от скришни места — ще можем да ги хванем натясно. Сюан ще ме повика веднага щом капанът се задейства.

Нинив се намръщи.

— Планът е добър, с изключение на едно. Не ми харесва да се излагаш на опасност, Майко. Позволи ми аз да водя тази битка. Мога да се справя.

Амирлин я изгледа и Сюан видя в нея нещо от истинската Егвийн. Замислена. Смела, но пресметлива. Видя също тъй умората на Егвийн, бремето на отговорността. Много добре познаваше това чувство.

— Ще призная, че тревогата ти е основателна — каза Егвийн. — Откакто позволих да бъда пленена от привърженичките на Елайда, се чудя дали не съм станала прекалено ангажирана и склонна да се излагам на опасност.

— Точно така — съгласи се Нинив.

— Само че — продължи Егвийн, — остава си простият факт, че от всички нас все пак съм най-опитната в Тел-айеран-риод. Вие двете имате опит, вярно, но моят е много по-голям. В този случай не съм просто водачката на Айез Седай, а инструмент, който Бялата кула трябва да използва — замълча. — Сънувах го, Нинив. Ако не надвием Месаана тук, всичко може да бъде загубено. Всичко *ще* бъде загубено. Не е време да пазим инструментите си, колкото и ценни да са.

Нинив посегна за плитката си, но сега тя едва стигаше до раменете ѝ. Изскърца със зъби.

— Може би си права. Но не ми харесва.

— Айилските сънебродници — каза Сюан. — Майко, ти каза, че ще се срещнеш с тях. Може би ще пожелаят да помогнат? Ще съм много по-спокойна, ако знам, че ще са наоколо да те държат под око.

— Да — отвърна Егвийн. — Добър съвет. Ще се свържа с тях, преди да се срещнем, и ще ги помоля, просто за всеки случай.

— Майко — каза Нинив. — А може би Ранд...

— Това е проблем на Кулата — заяви Егвийн. — Ние ще се справим с него.

— Добре.

— Сега — продължи Егвийн — трябва да измислим как да пуснем подходящите слухове, за да не може Месаана да устои на изкушението да дойде да подслуша...

Въздухът около Перин се огъна и къщите — този път с плоски кайриенски покриви — изчезнаха. Пътят под краката му омекна като кал, след това се втечни.

Цопна в океана. „Пак ли вода?“ — помисли си раздразнено.

Тъмночервени мълнии прорязваха небето и мятаха над морето вълни кървава светлина. Всяко изригване показваше тъмни същества, дебнещи под вълните. Огромни създания, зли и плъзнали като змии под гърча на червените мълнии.

В останките от някакъв кораб се бяха вкопчили хора, пицяха от ужас и плачеха за близките си. Мъже, вкопчени в прекършени греди, жени, които се мъчеха да задържат бебетата си над водата, докато вълните ги заливаха, трупове, подмятани от вълните.

Съществата отдолу нападаха, грабваха хора от повърхността и ги повличаха към дълбините с плясък на плавници и блеснали остри като бръснач зъби. Водата закипя в червено, което не идваше от мълниите.

Който и да сънуваше точно *този* кошмар, имаше изключително извратено въображение.

Перин отказа да бъде въвлечен в него. Потисна страха си и не заплува към някоя от дървените отломки. „Не е истинско. Не е истинско. Не е истинско.“

Колкото и да го разбираше, част от него съзнаваше, че ще умре в тези води. В тези ужасни кървави води. Стоновете на другите го заливаха и той копнееше да се притече на помощ. Не бяха истински, знаеше го. Просто въображаеми. Ала не беше лесно.

Започна да се издига над водата, вълните отново започнаха да се превръщат в земна твърд. Но извика, щом нещо се отърка в крака му. Изтреця мълния и разкъса въздуха. Жена до него потъна, дръпната от невидими челюсти. Изпаднал в паника, Перин изведнъж отново затъна във водата и след миг заплува в съвсем друго място, праметнал едната си ръка през някаква греда.

Случваше се понякога. Ако се разколебаеше за миг, ако си позволише да приеме кошмара за истина, той го въвличаше в себе си и го вместише в ужасната си мозайка. Нещо се задвижи във водата наблизо и той стъписан загреба с ръка настрани. Една от връхлитащите вълни го поде и го издигна високо.

„Не е истинско. Не е истинско. Не е истинско.“

Водата бе ужасно студена. Нещо отново докосна крака му и той изкрещя, нагълта солена вода и се задави.

„НЕ Е ИСТИНСКО!“

Беше в Кемлин, на левги от океана. Това беше улица. С твърди камъни под краката му. С миризмата на опечен хляб, лъхаща от близка пекарна. Улица, обрамчена с тънкостволи ясени.

Вкопчи се с рев в това знание, както хората около него се бяха вкопчили в корабните отломки. Стисна юмруци и се съсредоточи върху реалността.

Имаше камъни под краката му. Не вълни. Не вода. Не зъби и перки. Бавно се издигна над океана. Измъкна крака си и стъпи на повърхността, усети здравия камък под ботуша си. Другото стъпало го последва. Озова се върху малък плуващ във водата кръг от камъни.

Нещо огромно се надигна от вълните вляво от него, грамаден звяр, отчасти риба, отчасти — чудовище, с толкова широка паст, че човек може да влезе в нея изправен. Зъбите бяха големи колкото дланта на Перин, лъщяха и от тях капеше кръв.

Не беше истинско.

Съществуто избухна в облак мъгла. Дъждът го удари и мигновено изсъхна. Кошмарът наоколо се огъна, мехур от реалност набъбна от самия него. Тъмният въздух, студените вълни и пищящите хора се отляха назад като мокра боя.

Нямаше никакви мълнии — *не ги* виждаше да святкат през клепачите си. Нямаше никакъв гръм. *Не можеше* да чуе грохота му. Нямаше никакви вълни, не и сред обкръжения от суша Кайриен.

Отвори рязко очи и целият кошмар се разпадна, стопи се като слана под пролетна слънчева светлина. Зданията се появиха отново, улицата се върна, вълните се отдръпнаха. Небето отново стана кипнала черна буря. Ярка бяла мълния проряза дълбините му, но нямаше гръм.

Скокливец клечеше на улицата недалече от него. Перин се приближи към вълка. Можеше да скочи там мигновено, разбира се, но не му харесваше да прави всичко толкова лесно. Щеше да го гризе, щом се върнеше в реалния свят.

„Ставаш силен, Млади бико“, изпрати Скокливец одобрително.

— Все пак ми отнема много време — каза Перин. — Всеки път щом вляза ми отнема няколко минути. Трябва да съм по-бърз. В битка с Убиеца няколко минути може да се окажат цяла вечност.

„Няма да е толкова силен като тези.“

— Все пак ще е достатъчно силен — отвърна Перин. — Имал е години да се учи как да владее вълчия сън. Аз едва-що започнах.

Скокливец се засмя. „Млади бико, ти започна още когато дойде тук първия път.“

— Да, но започнах да уча едва преди няколко недели.

Скокливец продължи да се смее. Беше прав донякъде. Перин *наистина* се беше подготвял от две години, като гостуваше нощем във вълчия сън. Но все още трябваше да научи колкото може повече. Донякъде се радваше на забавянето преди съда.

Но не можеше да отлага твърде дълго. Последният лов приближаваше. Много от вълците тичаха на север — Перин усещаше преминаването им. Тичаха към Погибелта, към Граничните земи. Придвижваха се натам както във вълчия сън, така и в реалния свят, но тези тук не *изместваха* право дотам. Тичаха на обикновени глутници.

Разбираше, че Скокливец копнее да тръгне с тях. Но се задържаше, както и някои други.

— Хайде — подкани го Перин. — Да потърсим друг кошмар.

Розовият пояс бе разцъфтял.

Беше невероятно. Малко други растения бяха разцъфнали в това ужасно лято, а и тези малко бързо бяха повехнали. Но Розовият пояс цъфтеше буйно, стотици червени взривове, плъзнали по стените на градината. Гладни пчели прехвърчаха от цвят на цвят, сякаш всяка пчела в града бе долетяла тук да се храни.

Гавин стоеше настрана от тях, но ароматът на рози бе толкова всепроникващ, че се чувстваше окъпан в него. Свършеше ли тази разходка, дрехите му сигурно щяха да носят уханието часове наред.

Елейн разговаряше с няколко от съветниците си до една скамейка край малко, покрито с лилии езерце. Бременността вече й личеше и тя сякаш сияеше. Златната ѝ коса отразяваше слънчевата светлина като огледало. Над тази коса короната с Розата на Андор изглеждаше почти невзрачна.

Често бе твърде заета напоследък. Гавин беше чул недомлъвки за оръжията, които строеше и които според нея може би щяха да са мощни колкото пленнички дамане. Леярите на камбани в Кемлин

работеха до късни нощи, доколкото беше чул. Кемлин се подготвяше за война и кипеше от дейност. Елейн рядко имаше време за него, макар той да се радваше и на малкото, което можеше да му задели.

Тя се усмихна, като го видя да се приближава, и махна на служителите си да ги оставят за малко насаме. Приблужи се до него и го целуна обичливо по бузата.

— Изглеждаш умислен.

— Обичайното ми заболяване напоследък — отвърна той. — Изглеждаш разсеяна.

— Обичайното *мое* заболяване напоследък. Има толкова неща да се свършат, а просто не ми стига време.

— Ако трябва да те оста...

— Не — прекъсна го тя и го хвана под ръка. — Трябва да поговоря с тебе. А и ми казаха, че една разходка из градините веднъж на ден ще е добре за състоянието ми.

Гавин се усмихна и вдиша миризмите на рози и мокра пръст. Миризмите на живот. Погледна към небето.

— Не мога да повярвам колко много слънчева светлина виждаме тук. Почти бях започнал да вярвам, че постоянният мрак е нещо естествено.

— О, сигурно е — отвърна тя равнодушно. — Преди неделя облаците в Андор се разкъсаха около Кемлин, но никъде другаде.

— Но... как?

Тя се усмихна.

— Ранд. Нещо, което направи. Беше на върха на Драконовата планина, мисля. И тогава...

Изведнъж денят сякаш помръкна.

— Пак ал-Тор — измърмори Гавин. — Преследва ме дори тук.

— Дори тук? — повтори тя с насмешка. — Мисля, че точно в тези градини го срещнахме за първи път.

Гавин погледна към небето на север и надвисналите там злокобни тъмни облаци.

— Той е бащата, нали?

— Ако беше той — отвърна Елейн тутакси, — щеше да е разумно да го крия, нали? Децата на Преродения Дракон ще са мишена.

Гавин усети, че му прилява. Подозираше го от момента, в който бе разбрал, че е бременна.

— Да ме изгори дано. Елейн, как си могла? След онова, което той направи на майка ни!

— Нищо не ѝ е направил. Мога да представя много свидетели, които ще го потвърдят, Гавин. Мама изчезна *преди* Ранд да освободи Кемлин — в очите ѝ имаше обич, когато заговори за него. — Нещо е станало с него. Мога да го усетя, усещам го как променя. Прочиства. Изтласква облаците назад и кара розите да цъфтят.

Гавин повдигна вежда. Елейн мислеше, че розите цъфтят заради ал-Тор? Е, любовта можеше да накара човек да си мисли странни неща, а след като мъжът, за когото говореше тя, бе Прероденият Дракон, може би трябваше да се очаква известна ирационалност.

Приблжиха се до малкия кей на езерото. Помнеше как беше плувал в него като дете и след това му дърпаха ушите. Не майка му, а Галад, въпреки че майка му го беше изгледала строго и с укор. Не беше казал на никого, че беше плувал само защото Елейн го беше бутнала във водата.

— Никога няма да го забравиш, нали? — попита Елейн.

— Какво?

— Мислеше си за онзи ден, когато се подхлъзна в езерото, докато мама беше на среща с Дома Фарах.

— Подхлъзнал съм се? *Ти* ме бутна!

— Нищо подобно — каза Елейн превзето. — Ти се перчеше, че можеш да вървиш по перилото, без да паднеш.

— А ти разтърси кея.

— Стъпих на него — възрази Елейн. — Енергично. Аз съм пъргава. Имам енергична стъпка.

— Енергична... това си е пълна лъжа!

— Не е. Просто казвам истината с малко повечко въображение. Вече съм Айез Седай. Имаме го този талант. Е, ще ме повозиш ли с лодка по езерото, или не?

— Да... те повозя? Кога пък ти хрумна това?

— Току-що. Не слушаш ли?

Гавин поклати объркано глава.

— Добре.

Зад тях стояха няколко гвардейки. Винаги бяха наблизко и често ги водеше високата жена, която си въобразяваше, че е превъплъщение на Биргит от приказките. И може би наистина приличаше на Биргит. Както и да е, наричаха я с това име и служеше като капитан-генерал.

При стражите се беше събрала голяма група служители и вестноосци. Последната битка се приближаваше и Андор се подготвяше. И за жалост повече от тези приготовления изискваха прякото внимание на Елейн. Въпреки че Гавин бе чул една любопитна история как я бяха носили до градската стена в леглото ѝ преди около неделя. До този момент не бе успял да я притисне да му каже истина ли е, или не.

Махна на Биргит, а тя му се намръщи, щом поведе Елейн към малката лодка.

— Обещавам да не я хвърлям вътре — подвижна ѝ Гавин, а след това измърмори тихо: — Макар че бих могъл да загреба „енергично“ и да ни обърна.

— О, стига — каза Елейн и се настани в лодката. — Езерната вода няма да е добра за бебетата.

— Като стана дума за това — рече Гавин, придърпа с крак лодката и стъпи вътре. Тя се разклати опасно, докато седне. — Не трябва ли да се *разхождаш* за „състоянието“ си?

— Ще кажа на Мелфейн, че съм се възползвала от възможността да вкарам в правия път лошия си брат. Можеш да се измъкнеш от какво ли не, ако смъмриш някой, който си го е заслужил.

— Това ли съм си заслужил? Мъмрене?

— Не непременно — гласът ѝ стана тъжен. Гавин вдигна веслата и ги спусна във водата. Езерото не беше голямо, едва стигаше за една лодка, но имаше някаква ведрост в това да си по водата, сред водните лилии и пеперудите.

— Гавин — заговори Елейн. — Защо дойде в Кемлин?

— Това е домът ми. Защо да не дойда тук?

— Безпокоях се за теб по време на обсадата. Можеше да си ми от помощ в борбата за трона, но ти се забави.

— Обясних ти го това, Елейн! Бях се оплел в политиката на Бялата кула, да не говорим за зимните снегове. Гложди ме, че не можах да ти помогна, но онези жени ме бяха спипали здраво.

— Аз самата съм една от „онези жени“, както знаеш — вдигна ръката си с пръстена с Великата змия.

— Ти си различна — рече Гавин. — Все едно, права си. *Трябваше* да съм тук. Не знам какви още извинения очакваш да предложи.

— Не очаквам никакви извинения — каза Елейн. — О, Гавин, не те упреках. Макар че със сигурност щеше да си ми от полза, се справихме. Също така се притеснявах да не се затрудниш между дълга да браниш Кулата и да защитиш Егвийн. Като че ли и това се получи добре. Тъй че питам. Защо си дошъл сега? Егвийн не се ли нуждае от теб?

— Изглежда, че не — отвърна Гавин и подкара лодката. Край езерото бе израсла голяма плачеща върба, клоните, ѝ висяха надолу като плитки, полюшващи се над водата. Той вдигна веслата да ги издърпа от клоните и лодката спря.

— Е, няма да нахалствам повече да чуя за това, поне засега. Винаги си добре дошъл тук, Гавин. Бих те направила капитан-генерал, ако поискаш, но не мисля, че ще искаш.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами, повечето си време тук прекарваш в шляене из тези градини.

— Не се *шляя*. Размишлявам.

— Тъй ли? Виждам, че и *ти* си се научил да разкрасяваш истината.

Той изсумтя.

— Гавин, избягваш да се срещаш с приятелите и познатите си от двореца. Избягваш да влезеш в ролята си на принц или капитан-генерал. Вместо това просто... размишляваш.

Гавин се загледа над езерото.

— Не се срещам с другите, защото всички те искат да разберат защо не бях тук по време на обсадата. Непрекъснато питат кога ще заема поста си и ще поведе войските ти.

— Всичко е наред, Гавин. Не е нужно да ставаш капитан-генерал и мога да преживея с отсъствието на моя Първи принц на Меча, ако потрябва. Макар че ще призная, Биргит е доста разстроена от това, че не ставаш капитан-генерал.

— *Това* ли е причината за сърдитите ѝ погледи?

— Да. Но тя ще се справи. Всъщност е добра за работата. А ако има някой, когото бих искала да защитавам, това е Егвийн. Тя те заслужава.

— А ако реша, че не я искам?

Елейн се пресегна и отпусна ръка на рамото му. Лицето ѝ, оградено от златна коса и увенчано със златната коронка — изглеждаше угрижено.

— О, Гавин. Какво е станало с теб?

Той поклати глава.

— Брин смята, че съм прекалено свикнал с успехите и че не знам как да реагирам, когато нещата се обърнат против мен.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че е добре да съм тук — Гавин въздъхна. По пътеката около езерото вървяха няколко жени, водеше ги жена със светла рижа коса с бели кичури в нея. Димана бе нещо като неуспяла ученичка на Бялата кула. Гавин не беше много наясно за същността на Родството и връзката им с Елейн.

— Това, че съм тук, ми напомня за предишния ми живот. Особено облекчаващо е, че съм свободен от Айез Седай. За известно време бях *сигурен*, че трябва да съм с Егвийн. Когато оставих Младозите да отидат при нея, ми се струваше най-добрият избор, който съм правил. Но все пак тя сякаш е надмогнала необходимостта да съм с нея. Толкова е загрижена да е силна, да бъде Амирлин, че няма място за никой, който не иска да се кланя на всяка нейна прищявка.

— Едва ли е толкова лошо, колкото казваш, Гавин. Егвийн... Добре, тя *трябва* да показва силна фасада. Заради младостта си, заради начина, по който бе издигната. Но не е арогантна. Не повече, отколкото е нужно.

Елейн топна пръсти във водата и стресна една златна рибка.

— Изпитвала съм същото, което би трябвало да изпитва тя. Казваш, че иска някой да ѝ се кланя и угодничи, но бих се обзаложила, че това, което всъщност иска — това, от което наистина се *нуждае*, — е някой, на когото да може да се довери напълно. Някой, на когото може да възлага задачи и след това да не се притеснява как ще бъдат изпълнени. Тя има огромни ресурси. Богатство, войски, укрепления,

слуги. Но има само *една* като нея, тъй че ако всичко изисква прякото ѝ внимание, все едно че няма никакви ресурси.

— Аз...

— Казваш, че я обичаш — каза Елейн. — Казвал си ми, че си ѝ предан, че си готов да умреш за нея. Е, Егвийн има армии, които са пълни с такива хора, както и аз. Истински уникалните са тези, които правят каквото им кажа. Още по-добре, тези, които правят каквото *бих* им казала, ако имам възможност.

— Не съм сигурен дали мога да бъда този човек — каза Гавин.

— Защо не? От всички мъже, готови да подкрепят една жена на Силата, мислех, че си точно ти.

— С Егвийн е различно. Не мога да обясня защо.

— Ами, ако желаеш да се ожениш за Амирлин, ще трябва да направиш избора си.

Беше права. Обезсърчаваше го, но беше права.

— Достатъчно за това. Забелязах, че темата се измести от ал-Тор.

— Защото няма какво повече да си кажем за него.

— Трябва да стоиш далече от него, Елейн. Той е опасен.

Елейн махна с ръка.

— Сайдин е прочистен.

— Разбира се, че *той* ще каже това.

— Ти го мразиш — каза Елейн. — Долавям го в гласа ти. Не е заради майка, нали?

Той се поколеба. Беше станала толкова добра в извъртането на разговора. Кралицата в нея ли бе това, или Айез Седай? Почти обърна лодката назад към кея. Но това беше Елейн. Светлина, колко хубаво бе да си говори с някой, който наистина го разбира.

— Защо мразя ал-Тор ли? — каза Гавин. — Е, и заради майка. Но не само заради нея. Мразя това, в което се превърна той.

— Прероденият Дракон?

— Тиранин.

— Не знаеш това, Гавин.

— Той е овчар. Какво право има да събаря тронове и да променя света, както го прави?

— Особено докато ти си се свивал в едно селце? — беше ѝ разказал повечето от сполетялото го през последните няколко месеца.

— Докато той завладяваше държави, ти бе принуден да убиваш свои приятели, а след това бе изпратен на смърт от своята Амирлин.

— Точно така.

— Значи е ревност — каза тихо Елейн.

— Не. Глупости. Аз...

— Какво би искал да направиш, Гавин? — попита Елейн. — Да влезеш в дуел с него?

— Може би.

— И какво би станало, ако спечелиш и го пронижеш, както каза, че искаш? Готов ли си да обречеш всички ни, за да удовлетвориш една своя моментна страст?

Той нямаше отговор на това.

— Това не е просто ревност, Гавин — каза Елейн и взе веслата от него. — Това е егоизъм. Не можем да си позволим да бъдем късогледи точно сега — загреба и ги подкара назад въпреки протеста му.

— И това го казва жената, която лично гонеше Черната Аджа?

Елейн се изчерви. Личеше, че съжaliaва, че изобщо му го е казала.

— Беше необходимо. И освен това казах „ние“. Ти и аз, и двамата имаме този проблем. Биргит непрекъснато ми повтаря, че трябва да се науча на повече сдържаност. Е, и ти ще трябва да се научиш на същото, заради Егвийн. А тя се нуждае от теб, Гавин. Може да не го съзнава. Може да е убедена, че трябва да крепи света сама. Греша.

Лодката се чукна в кея. Елейн прибра веслата и протегна ръката си. Гавин слезе и ѝ помогна да стъпи на кея. Тя стисна ръката му с обич.

— Ще се справиш. Освобождавам те от всякаква отговорност да бъдеш мой капитан-генерал. Засега няма да назнача друг Първи принц на Меча, но можеш да задържиш тази титла с отложени задължения. Стига да се явяваш на държавните церемонии понякога, не е нужно да се безпокоиш, че нещо друго ще се иска от теб. Ще го оповестя веднага, като се позова на необходимостта да вършиш друга работа в навечерието на Последната битка.

— Аз... Благодаря ти — отвърна той, макар да не беше сигурен какво изпитва. Звучеше почти като настояването на Егвийн, че не е нужно да пази вратата ѝ.

Елейн стисна отново ръката му, после се обърна и тръгна към свитата си. Гавин я загледа, щом заговори с придворните. Сякаш ставаше все по-царствена с всеки ден. Беше все едно да гледаш разцъфващо цвете. Жалко, че не беше в Кемлин да го види от самото начало.

Улови се, че се усмихва, когато се обърна да продължи по пътя си покрай Розовия пояс. Съжаленията му трудно можеха да се задържат пред здравословната доза от типичния за Елейн оптимизъм. Само тя можеше да нарече човек ревнив и да го накара да се чувства добре от това.

Минаваше през вълните от аромат и усещаше слънцето на врата си. Стигна там, където двамата с Галад си бяха играли като деца, и си помисли за майка си, как се разхождаше в тези градини с Брин. Спомни си грижливите ѝ наставления, когато сбъркаше, а след това усмивките ѝ, когато се държеше както подобава на принц. Тези усмивки му бяха приличали на слънчевия изгрев.

Това място *беше* тя. Тя продължаваше да живее, в Кемлин, в Елейн — която от час на час все повече приличаше на нея — и в здравината и силата на народа на Андор. Спря се до езерото, точно там, където Галад го беше спасил от удавяне като дете.

Може би Елейн беше права. Може би ал-Тор нямаше нищо общо със смъртта на Мургейз. А и да имаше, Гавин никога нямаше да може да го докаже. Но това нямаше значение. Ранд ал-Тор бе обречен да умре в Последната битка. Защо продължаваше да го мрази тогава?

— Тя е права — прошепна Гавин, загледан в танца на водните кончета над повърхността. — Приключихме с тебе, ал-Тор. Отсега нататък изобщо не ме интересува.

Сякаш огромна тежест се смъкна от раменете му. Гавин въздъхна дълбоко и облекчено. Едва сега, след като Елейн го бе освободила, осъзна колко виновен се беше чувствал заради отсъствието си от Андор. Това също вече си бе отишло.

Време беше да се съсредоточи върху Егвийн. Бръкна в джоба си, извади ножа на убиеца и го вдигна на слънчевата светлина, за да огледа отново червените камъчета. *Длъжен* бе все пак да защити Егвийн. Дори да му се гневеше, да го мразеше, да го гонеше. Нямаше ли да си струват тези наказания, ако успееше да запази живота ѝ?

— Кълна се в майчиния си гроб — каза рязък глас зад него. — Откъде го взе *това*?

Гавин се обърна. Жените, които бе забелязал преди малко, стояха зад него на пътеката. Водеше ги Димана и той видя отблизо прошарената ѝ коса и бръчките около очите. Боравенето със Силата не трябваше ли уж да спира тези признаци на старост?

С нея имаше още две, едната — пълничка жена с черна коса, другата — грубовата и на средна възраст. Беше заговорила втората. Имаше широки невинни очи. И изглеждаше ужасена.

— Какво има, Марили? — попита Димана.

— Този нож — каза Марили и посочи ръката на Гавин. — Марили е виждала такъв нож!

— Аз съм виждала такъв нож — поправи я Димана. — Ти си личност, а не вещ.

— Да, Димана. Много извинения, Димана. Марили... Аз няма да правя тази грешка повече, Димана.

Гавин повдигна вежда. Какво ѝ беше на тази жена?

— Простете ѝ, милорд — каза Димана. — Марили е живяла дълго време като дамане и ѝ е трудно да се приспособи.

— Ти си сеанчанка? — възкликна Гавин. „Разбира се. Трябваше да го разбере по говора ѝ.“

Марили закима енергично. Бивша дамане. Гавин се смрази. Тази жена беше обучавана да убива със Силата. Третата остана смълчана и гледаше с любопитство. Изобщо не изглеждаше толкова раболепна.

— Трябва да продължим — каза Димана. — Не е добре за нея да вижда неща, които ѝ напомнят за Сеанчан. Хайде, Марили. Това е просто една вещ, която лорд Траканд е спечелил в битка, подозирам.

— Не, чакайте — Гавин вдигна ръка. — Познато ли ти е това оръжие?

Марили погледна Димана, сякаш молеше за разрешение да отговори. Родственичката кимна състрадателно.

— Кръвен нож е, милорд — каза Марили. — Не сте го спечелили в битка, защото никой не побеждава Кръвни ножове. Те са непобедими. Падат само когато собствената им кръв се обърне срещу тях.

Гавин се намръщи. Що за глупост беше това?

— Значи това е сеанчанско оръжие?

— Да, милорд. Носят го Кръвните ножове.

— Стори ми се, че каза, че *това* е кръвен нож.

— Да, но и тези, които ги носят. Загърнати в нощ, изпратени по волята на императрицата — дано да живее вечно — да поразяват враговете ѝ и да умрат в прослава на името ѝ — Марили сведе очи. — Марили говори твърде много. Марили съжалява.

— Аз съжалявам — натърти раздражено Димана.

— Аз съжалявам — повтори Марили.

— Значи тези... Кръвни ножове — каза Гавин. — Те са сеанчански убийци? — полазиха го ледени тръпки. Възможно ли бе да са оставили бойци самоубийци, за да избиват Айез Седай? Да. Звучеше логично. Убиецът *все пак* не беше един от Отстъпниците.

— Да, милорд — отвърна Марили. — Видях един от ножовете окачен в стаята в жилището на господарката ми. Беше на брат ѝ, който го е носил с чест, докато кръвта му не се е обърнала срещу него.

— Семейството му?

— Не, кръвта му — Марили се присви още повече.

— Кажи ми за тях — подкани я Гавин настойчиво.

— Загърнати в нощ — каза Марили, — изпратени по волята на императрицата — дано да живее вечно — да поразяват враговете ѝ и да умрат в...

— Да, да. Това вече го каза. Каква тактика прилагат? Как се крият толкова добре? Какво знаеш за начина, по който напада убиецът?

При всеки въпрос Марили се присвиваше все повече и накрая захлипа.

— Лорд Траканд! — намеси се Димана. — Овладейте се.

— Марили не знае много — изхлипа дамане. — Марили съжалява. Моля, накажете я, че не е слушала по-добре.

Гавин замълча. Сеанчанките се отнасяха към своите дамане като към животни. Нямаше да са ѝ казали нищо конкретно за това как действат тези Кръвни ножове.

— Откъде получихте тези дамане? — попита той. — Имаше ли пленени сеанчански войници? Трябва да говоря с някой от тях. Офицер, за предпочитане.

Димана присви устни.

— Тези бяха пленени в Алтара и ни пратиха само една дамане.

— Димана — намеси се другата жена. В говора ѝ нямаше сеанчански акцент. — А сул-дам? Кайсеа беше от Низшата кръв.

Димана се намръщи.

— Кайсеа е... неблагонадеждна.

— Моля ви — настоя Гавин. — Това може да спаси живота на много хора.

— Е, добре — рече Димана. — Изчакайте тук. Ще я доведа.

Поведе двете си подопечни към двореца, а Гавин зачака нетърпеливо. След няколко минути Димана се върна, следвана от висока жена, облечена в светлосива рокля без колан или везмо по нея. Дългата ѝ черна коса бе сплетена на плитка. Жената изглеждаше твърдо решена да остане точно на стъпка зад Димана — действие, което дразнеше Родственичката, която сякаш се опитваше да я държи под око.

Стигнаха до Гавин и — невероятно — сул-дам се смъкна на колене и се просна пред него, като опря челото си в пръстта. Някакво плавно изящество имаше в този раболепен поклон. Гавин остана с чувството, че му се подиграват.

— Лорд Траканд — заяви Димана, — това е Кайсеа. Или поне така настоява да я наричаме.

— Кайсеа служи добре — заяви сдържано жената.

— Стани — подкани я Гавин. — Защо правиш така?

— На Кайсеа ѝ казаха, че сте братът на кралицата. Вие сте от Кръвта на това кралство, а аз съм низша дамане.

— Дамане? Ти си сул-дам.

— Вече не — отвърна жената. — Трябва да бъде окаишена, велики господарю. Ще се погрижите ли за това? Кайсеа е опасна.

Димана кимна настрани в знак, че трябва да поговорят насаме. Гавин се отдръпна с нея по алеята с розите, като остави Кайсеа просната на земята.

— Тя сул-дам ли е все пак? — попита той. — Или дамане?

— Всички сул-дам може да бъдат обучени да преливат — обясни Димана. — Елейн смята, че този факт може да подрони цялата им култура, щом бъде разкрит, затова ни накара да се съсредоточим върху обучението на сул-дам в достъп до Силата. Много от тях отказват да признаят, че могат да виждат сплитовете, но няколко бяха откровени с нас. Настояха до една, че трябва да станат дамане.

Кимна назад към Кайсеа.

— Тази най ни притеснява. Смятаме, че преднамерено се старее да научи сплитовете, за да може да предизвика „нещастен случай“ и да използва съображенията ни против нас — ако направи нещо ужасно с Единствената сила, може да заяви, че сме сгрешили, като сме я оставили на свобода.

Жена, която можеше да бъде обучена да убива с Единствената сила, която не е обвързана от Трите клетви и която е решена да докаже, че е опасна? Гавин потръпна.

— Даваме ѝ отвара от вилняк повечето време — поясни Димана. — Не ви го казвам, за да ви тревожа, а за да ви предупредя, че това, което казва или прави, може да е неблагонадеждно.

Гавин кимна.

— Благодаря ти.

Димана го поведе към все така проснатата на земята сул-дам.

— Как може да ви служи Кайсеа, велики господарю?

Действията ѝ бяха като пародия на раболепието на Марили. Това, което Гавин първоначално бе взел за подигравка, бе всъщност непохватно усилие на знатна особа да подражава на низшите.

— Виждала ли си някога нещо такова? — небрежно попита Гавин и извади кръвния нож.

Кайсеа ахна.

— Къде намерихте това? Кой ви го даде? — мигновено се присви, сякаш осъзна, че е излязла от възприетата си роля.

— Един убиец се опита да ме прониже с него — каза Гавин. — Бихме се и той избяга.

— Това е невъзможно, велики господарю — каза сеанчанката, този път по-сдържано.

— Защо да е невъзможно?

— Защото ако сте се били с Кръвен нож, велики господарю, щяхте да сте мъртъв. Те са най-вещите убийци в цялата империя. Бият се безмилостно, защото вече са мъртви.

— Войници самоубийци — Гавин кимна. — Имаш ли някаква информация за тях?

Лицето на Кайсеа издаде вътрешна борба.

— Ако се погрижа да те окаишат? — попита Гавин. — Тогава ще ми отговориш ли?

— Милорд! — намеси се Димана. — Кралицата никога не би го позволила!

— Ще я помоля — заяви Гавин. — Не мога да обеща, че ще бъдеш окаишена, Кайсеа, но мога да обеща, че ще се застъпя пред кралицата за теб.

— Вие сте могъщ и силен, велики господарю — каза Кайсеа. — И мъдър. Ако сте готов да направите това, Кайсеа ще ви отговори.

Димана го изгледа намръщено.

— Говори — каза Гавин.

— Кръвните ножове не живеят дълго — заговори Кайсеа. — Щом им се възложи задача, са неумолими. Императрицата ги дарява с изключителен дар, дано да живее вечно. Пръстени тер-ангреал, които ги превръщат в могъщи воители.

— Замъгляват фигурите им — каза Гавин. — Когато са близо до сянка.

— Да — Кайсеа сякаш бе изненадана, че знае това. — Не може да бъдат победени. Но рано или късно ще ги убие собствената им кръв.

— Собствената им кръв?

— Отровени са от службата си. Щом им се възложи задача, често не преживяват повече от няколко недели. Най-много месец.

Гавин вдигна ножа и го огледа загрижено.

— Значи трябва само да изчакаме, докато умре.

Кайсеа се изсмя.

— Това няма да се случи. Преди да умрат, ще се погрижат да изпълнят дълга си.

— Този убива бавно — каза Гавин. — По една жертва на няколко дни. Само няколко досега.

— Проверки — каза Кайсеа. — Проверяват за слаби и силни места, учат се къде могат да ударят невидими. Ако жертвите са само няколко, значи все още не сте видели пълната сила на Кръвния нож. Няма да остави „няколко“ мъртви, а десетки.

— Освен ако не го спра. Какви са слабостите му?

— Слабости? Велики господарю, не ви ли казах, че те са най-превзходните воители в Сеанчан, подсилвани и подпомагани с благоволенieto на императрицата, дано да живее вечно?

— Хубаво. А тер-ангреалът? Помага на убиеца, когато е в сянка, нали? Как мога да спра действието му? Може би ако запала повече

факли?

— Не може да имате светлина без сянка, велики господарю. Направите ли повече светлина, ще направите и повече сенки.

— Всъщност така излиза.

— Кайсеа е уверена, че ако има слабост, велики господарю, ще я откриете — в отговора ѝ се долавяше нотка на самодоволство. — Позволено ли е Кайсеа да предложи съвет, велики господарю? Смятайте се за щастлив, че сте оцелял след бой с Кръвен нож. Не сте били вие неговата или нейната истинска цел. Позволете на императрицата — дано да живее вечно — да осъществи волята си и благословите знаците, които са ви били дадени като предупреждение, за да се спасите и живеете.

— Достатъчно — намеси се Димана. — Вярвам, че получихте каквото пожелаете, милорд?

— Да, благодаря — каза замислено Гавин. Дори не забеляза как Кайсеа стана и Родственичката отведе подопечната си.

„Смятайте се за щастлив, че сте оцелял... Не сте били вие истинската цел.“

Гавин гледаше ножа. Целта очевидно беше Егвийн. Иначе защо сеанчанците щяха да изразходват такова мощно оръжие? Може би смятаха, че нейната смърт ще срути Бялата кула.

Егвийн трябваше да бъде предупредена. Дори това да предизвика яда ѝ, дори да противоречи на желанието ѝ, трябваше да ѝ отнесе тази информация. Това можеше да спаси живота ѝ.

Докато стоеше и обмисляше как да подходи към Егвийн, дойде една слугиня в червено и бяло. Носеше поднос със запечатан плик върху него.

— Милорд Гавин?

— Какво е това? — попита Гавин, докато взимаше писмото и го срязваше с кръвния нож.

— От Тар Валон — отвърна с поклон слугинята. — Дойде през портал.

Гавин разгъна дебелия лист. Разпозна почерка на Силвиана.

Гавин Траканд. Амирлин с дълбоко недоволство научи за заминаването ви. Не са ви давани никакви

указания да напускате града. Тя ме помоли да ви изпратя това писмо, като ви обясня, че ви е било дадено предостатъчно време да бездействате в Кемлин. Присъствието ви в Тар Валон е необходимо и трябва да се върнете колкото може по-бързо.

Гавин прочете и препрочете писмото. Егвийн му беше крещяла, че е осутил плановите ѝ, едва не го беше изхвърлила от Кулата, а сега бе *недоволна*, че е напуснал града? Какво *все* пак очакваше от него? Едва не се разсмя.

— Милорд? — попита слугинята. — Желаете ли да пратите отговор? — на подноса имаше лист и перо. — Намекнаха, че ще се очаква отговор.

— Пратете ѝ това — каза Гавин и хвърли кръвния нож на подноса. Изведнъж се почувства ужасно ядосан и всички мисли за връщане се изпариха от главата му. Проклетата жена!

— И ѝ кажете — добави след миг размисъл, — че убиецът е сеанчанец и носи специален тер-ангреал, който го прави почти невидим в сенките. Най-добре да поддържат повече запалени светлини. Другите убийства са били проверка, за да се прецени отбраната ни. *Тя* е истинската цел. Подчертайте, че убиецът е много, много опасен — но не е лицето, което тя мислеше, че е. Ако ѝ трябва доказателство, може да дойде и да поговори с някой от сеанчанците тук в Кемлин.

Слугинята изглеждаше притеснена, но след като Гавин не добави нищо повече, се оттегли.

Той се постара да се успокои. Нямаше да се върне, не и веднага. Не и след като щеше да изглежда, че се връща пълзешком по командата ѝ. Тя си имаше своите „грижливо обмислени планове и капани“. Беше казала, че няма нужда от него.

Значи трябваше да се справи за известно време без него.

ГЛАВА 34

ПРИСЪДА

— Искам съгледвачите да стоят настрана и да наблюдават — заяви твърдо Перин. — Дори по време на процеса.

— Девите няма да харесат това, Перин Айбара — каза Сюлин. — Не и след като може да пропуснат възможността да танцуват копията.

— Все пак ще го направят — Перин тръгна през лагера, с Данил и Гаул от двете му страни. Зад тях закрачиха Ази и Уил ал-Сийн, двамата му телохранители за деня.

Сюлин го изгледа мълчаливо, кимна и тръгна да предаде заповедта.

— Лорд Перин? — попита Данил. Миришеше изнервено. — За какво е това?

— Все още не знам. Нещо грешно има във въздуха.

Данил се намръщи. Изглеждаше объркан. Е, Перин също беше объркан и в същото време — все по-уверен. Изглеждаше противоречиво, но беше точно така.

Лагерът бе оживен, армиите му се събираха да срещнат Белите плащове. Не армията му, *армиите* му. Толкова много разделение имаше между тях. Арганда и Гален, които се боричкаха кой да е дясната му ръка. Мъжете от Две реки, които негодуваха от новите чети наемници, бившите бежанци, омешали се между всички тях. И, разбира се, айилците, винаги настрана и вършещи каквото те намерят за добре.

„Ще ги разпусна — каза си Перин. — Какво значение има?“ Все пак се притесняваше. Не можеше един лагер да се поддържа така безредно.

Все пак повечето му хора се бяха съвзели от последния мехур на злото. Сигурно никой повече нямаше да гледа на оръжията си като преди, но ранените бяха Изцерени и преливащите си бяха отпочинали. Белите плащове бяха недоволни от отлагането, проточило се навярно

по-дълго, отколкото бяха очаквали. Но Перин бе имал нужда от време по много причини.

— Данил — каза той. — Жена ми те е забъркала в схемите си около защитата ми, предполагам.

Данил го зяпна.

— Как...

— Тя трябва да си има своите тайни. Половината ми убягват, но тази е ясна като бял ден. Не й харесва този съд. Какво те накара да направиш? Някакъв план да ме измъкнете от опасност с ашаманите?

— Нещо такова, милорд — призна Данил.

— Ще приема, ако тръгне зле — каза Перин. — Но не бързайте. Няма да допусна това да се превърне в кървава баня само защото някой от Белите плащове е изтърсил проклетие в неподходящия момент. Изчакайте сигнала ми. Разбрано?

— Да, милорд — отвърна Данил. Беше замирисал смутено.

Перин трябваше да приключи с всичко това. Да се освободи от него. Сега. Защото през последните няколко дни бе започнал да го чувства като нещо естествено. „Аз съм само един...“ Само един какво? Ковач? Можеше ли да го твърди повече? *Какво* беше все пак?

Неалд седеше на един пън близо до терена на Пътуването. През последните няколко дни младият Аша'ман и Гаул бяха разузнали в няколко посоки по заповед на Перин, за да видят дали порталите действат, ако човек се отдалечи достатъчно от лагера. Оказа се, че действат, разбира се, макар че трябваше да вървят няколко часа, за да избегнат ефекта.

Нито Неалд, нито Гаул бяха забелязали някаква друга промяна, освен че сплитът за порталите работи отново. Отсам нямаше никаква преграда или видим признак, но ако предположенията на Перин бяха верни, районът, в който порталите не работеха, съвпаднаше точно с района, покрит от купола във вълчия сън.

Точно това бе предназначението на купола и точно затова го пазеше Убиеца. Не беше за избиване на вълци, въпреки че го правеше с удоволствие. Нещо причиняваше както купола, така и проблемите на Аша'ман.

— Неалд — каза Перин. — Последното разузнаване добре ли мина?

— Да, милорд.

— Първия път, когато с Грейди ми казахте за провалящите се сплитове, казахте, че се е случвало и преди. Кога беше това?

— Когато се опитахме да отворим портала, за да върнем групата съгледвачи от Кайриен — каза Неалд. — Опитяхме първия път и сплитовите се разпаднаха. Но изчакахме малко и направихме втори опит. Той успя.

„Беше точно след първата нощ, когато видях купола — помисли Перин. — Появи се за малко и изчезна. Убиеца сигурно го е изпробвал.“

— Милорд — каза Неалд. Беше суетен човек, но Перин можеше да разчита на него. — Какво става?

— Мисля, че някой ни гласи капан — отвърна тихо Перин. — Тика ни в него. Изпратил съм няколко други да видят какво причинява това. Вероятно е някакъв предмет на Единствената сила — притесняваше се, че може да е скрит във вълчия сън. Можеше ли нещо там да въздейства на реалния свят? — Значи сте сигурни, че не можете изобщо да отваряте портали, така ли? Дори до близки точки в поразения район?

Неалд поклати глава.

„Правилата от тази страна са различни — помисли Перин. — Или поне куполът въздейства различно на Пътуването и на изместването във вълчия сън.“

— Неалд, каза ми, че с по-големите портали — с помощта на кръг — ще можете да преместите цялата армия за няколко часа.

— Да. Упражнявахме се доста.

— Трябва да сте готови за това — Перин погледна към небето. Все още надушваше онази *странност* във въздуха. Смътно застояло.

— Милорд — каза Неалд. — Ще сме готови, но и да не можем да отворим портали, все едно. Можем да придвижим армията до точка извън ефекта и да я прехвърлим оттам.

За жалост, Перин подозираше, че това няма да стане. Скокливец го бе нарекъл „нещо от дълбокото минало“. Това означаваше силна възможност Убиеца да действа с Отстъпниците. Или да е един от Отстъпниците. Перин така и не беше помислял за това досега. Тъй или иначе подготвилите този капан щяха да наблюдават. Ако армията му се опиташе да избяга, врагът щеше да задейства капана или да измести купола.

Отстъпниците бяха подмамили Шайдо с онези сандъци и ги бяха поставили тук. А и рисунката на лицето му, която бяха разпространили. Беше ли всичко това част от капана, какъвто и да беше той? Опасности. Толкова много опасности го дебнеха.

„Добре, а ти какво очакваше? Това е Тармон Гай-дон.“

— Дано Илиас се върне скоро — рече той. Щеше да го изпрати сам на разузнавателна мисия. — Просто бъдете готови, Неалд. Данил, няма да е зле да предадете предупреждението ми на хората си. Не искам никакви инциденти.

Данил и Неалд тръгнаха по задачите си, а Перин продължи към коневръзите. Гаул крачеше до него, тих като вятъра.

„Някой ми стяга примка — помисли Перин. — Бавно, малко по малко, около крака ми.“ Вероятно изчакваха да влезе в бой с Белите плащове. След това армията му щеше да е отслабена. Лесна плячка. Потръпна при мисълта, че ако беше влязъл по-рано в бой с Дамодред, капанът щеше да се задейства още тогава.

Трябваше да намери начин да предотврати битката, докато успее да се добере още веднъж до вълчия сън. В него навярно щеше да може да унищожи купола и да освободи хората си.

— Променяш се, Перин Айбара — каза Гаул.

— Какво значи това? — попита Перин и взе юздите на Стъпко от слугата.

— Хубаво е — отвърна Гаул. — Хубаво е да видя, че вече не възразяваш да си вожд. По е добре да виждам, че ти харесва да командваш.

— Спрях да възразявам, защото имам да върша по-важни неща. Не ми харесва да командвам. Правя го, защото трябва.

Гаул кимна, все едно Перин се съгласяваше с него.

Айилци! Перин се метна на седлото.

— Е, да тръгваме. Колоната вече потегля.

— Хайде — каза Файле на Аравайн. — Колоната потегля.

Аравайн приклекна в реверанс и тръгна да предаде заповедта на бежанците. Файле не беше сигурна какво ще донесе този ден, но искаше подчинените ѝ да вдигнат лагера и да са готови за марш, просто за всеки случай.

Забеляза, че писарят Алдин тръгна с Аравайн. Като че ли доста често я навестяваше напоследък. Може би най-сетне се бе отказал от Арела.

Файле забърза към палатката. По пътя си подмина Флан Барстир, Джон Гаелин и Марек Кормър, които оглеждаха тетивите на лъковете си и перата на стрелите. Тримата вдигнаха очи към нея и ѝ махнаха за поздрав. Сякаш имаше някакво облекчение в погледите им, което бе добър знак. Доскоро тези мъже изглеждаха засрамени, като я видеха, сякаш им бе неудобно от начина, по който Перин уж бе флиртувал с Берелайн по време на отсъствието ѝ.

Времето, което прекарваше с Берелайн, наред с официалното опровергаване на слуховете, целеше да убеди лагера, че не се е случило нищо нередно. Интересно, това, че Файле бе спасила живота на Берелайн по време на мехура на злото, като че ли най-силно бе повлияло на хората да променят мнението си. Заради това събитие приемаха, че между двете няма никаква неприязън.

Разбира се, Файле *не беше* спасила живота ѝ, просто ѝ помогна. Но слуховете твърдяха друго и Файле бе доволна, че най-последстват в полза на нея и Перин.

Влезе в палатката и набързо се уми с мокра кърпа от умивалника. Сложи си малко парфюм, а след това облече най-хубавата си рокля — тъмно сиво-зелено с извезани лози по корсажа и полите. Погледна се в огледалото. Добре. Криеше безпокойството си. Всичко с Перин щеше да е наред. *Щеше.*

Все пак пъкна няколко ножа в колана и в ръкавите си. Отвън един коняр ѝ беше довел Дневна светлина. Качи се на седлото — липсваше ѝ Лястовица, която Шайдо ѝ бяха убили. Дори и най-хубавите ѝ рокли бяха със срязани поли за езда — майка ѝ я беше научила, че нищо не разваля по-бързо авторитета на една жена пред войниците от страничното яздене. А в случай, че станеше немислимото и Перин загинеше, Файле трябваше да поеме командването на войските му.

Подкара в тръс към челото на строяващата се армия. Перин чакаше там, яхнал Стъпко. Как *смееше* да изглежда толкова невъзмутим?

Файле не позволи на безпокойството да ѝ проличи. Има време, когато трябва да си буря, и време, когато да си нежен полъх. Вече бе

дала на Перин ясно да разбере какво мисли за този процес. Засега трябваше да се вижда, че го подкрепя.

Подкара до Перин, докато Айез Седай се събираха отзад, и те пеша като Мъдрите. Никакви Деви. Къде бяха? Трябваше да е важно да ги задържат настрана от процеса. За Сюлин и останалите защитата на Перин беше дълг, възложен им от техния Кар-а-карн, и щеше да е тежък тох за тях, ако той загинеше.

Огледа лагера и забеляза две гай-шайн в бели халати с качулки, забързани към челото на колоната. Гаул, който стоеше до коня на Перин, се намръщи. Едната гай-шайн, Чиад, му се поклони, поднесе му няколко копия и каза:

— Току-що наточени.

— И стрели с нови пера — добави Байн.

— Имам си стрели и копия — рече Гаул.

— Да — казаха жените и коленичиха пред него, без да отдръпват даровете си.

— Какво? — попита Гаул.

— Просто се притеснихме за сигурността ти — каза Байн. — Ти сам си пригответи оръжията все пак — каза го искрено, без намек за подигравка. И все пак самите думи прозвучаха почти назидателно.

Гаул започна да се смее. Взе предложените му оръжия и даде своите на жените. Въпреки грижите си Файле се усети, че се усмихва. В отношенията между айилците имаше нещо много заплетено. Това, което трябваше да радва Гаул с неговите гай-шайн, често сякаш го разочароваше, а това, което трябваше да е оскърбително, се посрещаше със смях.

Докато Байн и Чиад се отдалечаваха, Файле огледа събиращата се армия. Идваха всички, не само капитани или символична войска. Повечето нямаше да могат да гледат съда, но трябваше да са там. За всеки случай.

— Нещо те безпокои — каза на Перин.

— Светът е затаил дъх, Файле.

— Какво имаш предвид?

Той поклати глава.

— Последният лов започва. Ранд е в опасност. В опасност е повече от всеки от нас. А все още не мога да ида при него.

— Перин, говориш безсмислено. Как може да знаеш, че Ранд е в опасност?

— Мога да го видя. Всеки път, когато спомена името му или помисля за него, пред очите ми се открива видение с него.

Файле примигна.

Той я погледна. Жълтите му очи бяха замислени.

— Свързан съм с него. Той ме... притегля, разбираш ли — замълча. — Армиите ми тук... подкарани са като стадо, Файле. Като овце, подкарани на заколение.

Изведнъж си спомни видението от вълчия сън. Овце, тичащи пред вълци. Не мислеше, че той самият е един от вълците. Но възможно ли бе да греши? Светлина! *Беше* сгрешил. Вече разбираше какво означава.

— Мога да го усетя във вятъра. Проблемът с порталите. Свързан е с нещо, което става във вълчия сън. Някой иска да не можем да се измъкнем от това място.

Лъхна ги хладен вятър, странен в тази обедна топлина.

— Сигурен ли си? — попита Файле.

— Да. Колкото и да е странно, да.

— Значи Девите са там? Разузнават.

— Някой иска да ни задържи в капан и да нападне. Най-логично е да ни оставят да се сблъскаме с Белите плащове и след това да избият оцелелите. Но за това е нужна армия, а от такава няма никаква следа. Само ние и Белите плащове. Пратих Илиас да потърси следи от вход към Пътищата в района, но все още не е намерил нищо. Тъй че може да няма нищо, а аз просто се плаша от сенки.

— Напоследък става все по-възможно тези сенки да хапят, съпруге. Вярвам на инстинктите ти.

Той я погледна и се усмихна широко.

— Благодаря ти.

— Тогава какво правим?

— Отиваме на този съд — каза Перин. — И правим каквото можем, за да предотвратим битка с Белите плащове. После през нощта ще видя дали мога да спра онова, което пречи на порталите. Не можем просто да се отдалечим достатъчно, за да го избегнем. Може да бъде преместено. Видях го на две места. Ще трябва да го унищожа някак. След това се измъкваме.

Тя кимна, а Перин даде сигнал за поход. Макар войската зад него все още да изглеждаше хаотична — като заплетено въже, — армията се задвижи. Отделните групи се заподреждаха и заразплитаха.

Направиха краткия преход по пътя за Джеанна и подходи́ха към полето с павилиона. Белите плащове вече бяха пристигнали. Бяха в боен строй. Като че ли и те бяха довели цялата си армия.

Гаул тичаше до коня на Перин и не изглеждаше притеснен, нито беше забулил лицето си. Файле знаеше, че смята за доблестно Перин да отиде на съда. Перин трябваше или да се защити, или да признае тох и да приеме наказанието. Айилците отиваха драгово́лно на собствените си екзекуции, за да срещнат тох.

Продължиха към павилиона. На ниска платформа в западния край бе поставен висок стол с облегалки за ръцете, с гръб към далечната гора от кожолит. На стола седеше Мургейз, владетелка от глава до пети, облечена в рокля от червено и златно, която Галад трябваше да ѝ е намерил отнякъде. Как Файле *изобищо* бе сбъркала тази жена с проста слугиня?

Пред Мургейз бяха подредили столове и Бели плащове бяха заели половината от тях. Галад стоеше до импровизирания ѝ съдийски трон. Всеки кичур от косата му бе на място, униформата му безукорно чиста, наметалото му плавно се спускаше зад него. Файле се озърна настрани и засече Берелайн, зяпнала Галад и зачервена. Гледаше го почти *жадно*. Не се беше отказала от опитите си да убеди Перин да я пусне да иде и да сключи мир с Белите плащове.

— Галад Дамодред — извика Перин, щом слезе от коня си пред павилиона. Файле скочи от седлото и застана до него. — Искam да ми обещаеш нещо, преди това да започне.

— И какво е то? — извика в отговор младият командир от вдигнатата страна на павилиона.

— Закълни се, че няма да позволиш това да се обърне в битка — каза Перин.

— Бих могъл да обеща́я това — отвърна Галад. — Но, разбира се, ти би трябвало да обещаеш *на мен*, че няма да избягаш, ако присъдата се окаже срещу теб.

Перин замълча. После отпусна ръка на чука си.

— Не си готов да обещаеш това, разбира́м — каза Галад. — Ще ти дам този шанс, защото майка ми ме убеди, че трябва да ти се

позволи да говориш в своя защита. Но по-скоро бих умрял, отколкото да позволя човек, който е убил Чеда, да си отиде ненаказан. Щом не желаеш това да се обърне на битка, Перин Айбара, тогава представи защитата си добре. Или това, или приеми наказание.

Файле погледна мъжа си. Беше намръщен. Сякаш се канеше да изрече поисканото обещание. Отпусна ръка на рамото му.

— Би трябвало да го направя — промълви той. — Как може който и да е човек да бъде над закона, Файле? Убих онези мъже в Андор, когато Мургейз беше кралица. Би трябвало да се подчиня на присъдата ѝ.

— А дългът ти към армията ти? — попита тя. — Дългът ти към Ранд, към Последната битка? *А към мен?*

Перин се поколеба, после кимна.

— Права си — въздъхна и добави: — Да започваме тогава.

Перин влезе в павилиона и Неалд, Данил и Грейди мигновено се лепнаха за него. Присъствието им го накара да се почувства страхливец. Стойката им ясно издаваше, че нямат никакво намерение да позволят да бъде пленен.

Какво беше един съд, ако не се подчинеше на решението му? Нищо повече от фарс.

Перин спря пред издигнатия стол на Мургейз. Файле застана до него. Столовете за тях бяха отляво и Перин седна. Подиумът на Мургейз му се падаше пак отляво.

Файле — миришеше тревожно — седна до него. Влязоха още хора. Берелайн и Алиандре се настаняха близо до него с телохранителите си; Айез Седай и Мъдрите останаха отзад, отказаха столове. Последните няколко се заеха от неколцина мъже от Две реки и някои от старшите на бившите бежанци.

Офицерите на Белите плащове насядаха срещу тях, с лице към Файле и Перин. На тях Мургейз им беше от дясната страна. Борнхалд и Биар бяха най-отпред. Имаше трийсетина стола, най-вероятно взети от обоза на Перин, присвоен от Белите плащове.

— Перин — заговори Мургейз от съдийския си трон. — Доброволно ли идваш тук?

— Да — заяви той.

— Добре — лицето ѝ беше безстрастно, макар да миришеше колебливо. — Започвам официално този съд. Обвиняемият е Перин Айбара, известен като Перин Златоокия — поколеба се, после добави: — Владетел на Две реки. Галад, ти ще представиш обвиненията.

— Те са три — каза Галад, след като се изправи. — Първите две са незаконното убийство на Чедо Латин и незаконното убийство на Чедо Ямвик. Айбара също така е обвинен в това, че е Мраколюбец и че е довел тролоци в Две реки.

При последното обвинение мъжете от Две реки замърмориха гневно. Та тролоците бяха убили близките на Перин!

Галад продължи:

— Последното обвинение все още не може да бъде подкрепено, тъй като хората ми са били прогонени от Две реки преди да могат да съберат доказателства. Колкото до първите две обвинения, Айбара вече е признал вината си.

— Така ли е, лорд Айбара? — попита Мургейз.

— Убих онези мъже, безспорно — отвърна Перин. — Но не беше убийство.

— Това ще определи съдът — заяви Мургейз. — И точно това е спорът.

Мургейз изглеждаше съвсем различна личност от Мейгдин. Така ли очакваха да се държи той, щом дойдат при него за съд?

— Галад — каза Мургейз. — Твоите хора могат да кажат версията си.

Галад кимна на Биар. Той стана, а друг Бял плащ — млад мъж със съвсем плешива глава — пристъпи напред до него. Борнхалд остана на мястото си.

— Ваша милост — започна Биар. — Това се случи преди около две години. През пролетта. Неестествено студена пролет, както помня. Връщаме се от важна работа под командата на лорд Капитан-командира и минавахме през дивия лес на Централен Андор. Канехме се да вдигнем лагер за нощта при един изоставен огиерски стеддинг, в подножието на някогашна огромна статуя. От онези места, за които човек допуска, че ще са безопасни.

Перин помнеше онази нощ. Духаше леден източен вятър и дърпаше наметалото му, докато стоеше до малкото езерце. Помнеше

слънцето, гаснещо на запад. Помнеше как се беше вторачил във водата, помнеше как вятърът я бърчеше, помнеше брадвата в ръцете си.

Проклетата брадва. Трябваше да я захвърли веднага. Илиас го бе убедил да я задържи.

— Когато пристигнахме — продължи Биар, — открихме, че бивакът е бил използван наскоро. Това ни притесни. Малко хора знаеха за стеддинга. От единственото огнище преценихме, че загадъчните пътници не са били много.

Гласът му беше спокоен, описанието му — гладко. Перин не помнеше онази нощ така. Напротив, помнеше съсъка на пламъците, гневно разхвърчалите се във въздуха искри, когато Илиас лисна водата от котлето в огнището. Помнеше как го смутиха нахлулите в ума му образи, изпратени трескаво от вълците.

Тревогата на вълците го бе затруднила да се отдели от тях. Помнеше миризмата на страх по Егвийн и как се суетеше със седлото на Бела, докато тя се дърпаше боязливо. И помнеше, стотици мъже, които миришеха грешно. Като Белите плащове в павилиона. Миришеха като болни вълци, които ръмжат на всичко доближило се твърде много.

— Лорд капитанът беше притеснен — продължи Биар. Явно отбягваше да спомене името на капитана, може би за да пощади Борнхалд. Младият капитан на Белите плащове седеше съвсем неподвижно, загледан в Биар, като че ли се притесняваше да погледне Перин. — Мислеше, че бивакът може да е използван от разбойници. Кой друг ще изгаси огъня си и ще изчезне в мига, в който се приближи някой? Точно тогава видяхме първия вълк.

Скрити, дъхът им излиза на пресекулки, Егвийн присвита до него в тъмното. Миризмата на дим от лагерен огън се вдига от дрехите ѝ и от неговите. Дъхът на Бела в тъмното. Скривалището им в една огромна каменна длан, ръката на статуята на Артур Ястребовото крило, прекършена много отдавна.

Пъструша, гневна и разтревожена. Образи на мъже в бяло с горящи факли. Вятър, пробягващ между дърветата.

— Лорд капитанът помисли, че вълците са лош знак. Всички знаят, че служат на Тъмния. Прати ни да разузнаем. Моят отряд претърси на изток, търсехме между скалите и късовете от огромната статуя.

Болка. Викове на мъже. „Перин? Ще танцуваш ли с мен в неделя? Ако се върнем дотогава у дома...“

— Вълците ни нападнаха — продължи Биар и гласът му стана по-твърд. — Беше очевидно, че не са обикновени същества. Имаше твърде много координация в нападенията им. Сякаш бяха десетки, движеха се през сенките. Имаше хора сред тях, удряха и убиваха конете ни.

Перин бе наблюдавал това през два чифта очи. Неговите, от каменната ръка. И очите на вълците, които искаха само да ги оставят на мира. Бяха пострадали по-рано от огромно ято гарвани. Бяха се опитали да прогонят хората. Да ги сплашат.

Толкова много страх. Страхът и на хората, и на вълците. Беше властвал в онази нощ, държеше в ръцете си и двете страни. Помнеше как се бореше да съхрани себе си, объркан от вълчите послания.

— Онази нощ се проточи дълго — каза Биар и гласът му омекна, макар и все още изпълнен с гняв. — Минахме покрай един хълм с огромна плоска скала на върха и Чедо Латин каза, че май вижда нещо там в сенките. Спряхме, вдигнахме факлите си и видяхме под издатината краката на кон. Кимнах на Латин и се приближихме, за да заповядаме на криещите се там да се идентифицират.

— И тогава този мъж — Айбара — излезе от тъмното с някаква млада жена. Държеше брадва и тръгна спокойно право срещу Латин, без да обръща внимание на копието, насочено към гърдите му. И тогава...

И тогава го завладяха вълците. Тогава му се случи за първи път. Посланията бяха толкова силни, че Перин бе изгубил себе си. Помнеше как прекърши със зъби врата на Латин и топлата кръв, бликнала в устата му, все едно беше ухапал плод. Този спомен бе на Скокливец, но в няколкото мига по време на боя Перин не можеше да се отдели от вълка.

— А след това? — настоя Мургейз.

— След това имаше бой — каза Биар. — От сянката изскочиха вълци и Айбара ни нападна. Движеше се не като човек, а като звяр, и ръмжеше. Надвихме го и убихме един от вълците, но едва след като Айбара успя да убие две от Чедата.

Биар седна. Мургейз не зададе повече въпроси. Обърна се към другия Бял плащ, застанал до Биар.

— Малко имам да добавя — заяви той. — Бях там и го помня точно по същия начин. Искам да изтъкна, че когато задържахме Айбара, той вече беше осъден като виновен. Щяхме да го...

— Онази присъда няма отношение към този съд — каза хладно Мургейз.

— Добре, тогава позволете ми да добавя гласа си като втори свидетел. Аз също видях всичко — плешивият Бял плащ седна.

Мургейз се обърна към Перин.

— Можеш да говориш.

Перин бавно се изправи.

— Тези двамата казаха истината, Мургейз. Горедолу така стана.

— Горедолу?

— Той е почти прав.

— Вашата вина или невинност виси на това „почти“, лорд Айбара. Това е мярката, по която ще бъдете съден.

Перин кимна.

— Така е. Кажете ми нещо, ваша милост. Когато съдите някого за нещо такова, опитвате ли се да разберете различните части?

Тя се намръщи.

— Какво?

— Моят майстор, човекът, който ме обучи като ковач, ми предаде един важен урок. За да измайсториш нещо, трябва да го разбереш. А за да разбереш нещо, трябва да знаеш от какво е направено.

В павилиона лъхна хладен вятър и развя наметала. Донесе тихи звуци отвън — подрънкване на броня и потупване на конски копита, покашляния и шепот, докато си предаваха думите му от редица на редица.

— Започнах да проумявам нещо в последно време — продължи Перин. — Хората са направени от много различни части. Кой са те зависи от ситуацията, в която ги поставиш. Имам пръст в убийството на онези двама мъже. Но за да разберете, трябва да разберете частите ми.

Погледна Галад в очите. Младият капитан на Белите плащове стоеше с изправен гръб, стиснал ръце зад гърба си. Жалко, че не можеше да улови миризмата му.

Обърна се отново към Мургейз.

— Мога да говоря с вълци. Чувам гласовете им в ума си. Зная, че това звучи като признание, че съм луд, но подозирам, че много хора в лагера ми, които чуят това, няма да се изненадат. При достатъчно време бих могъл да ви го докажа, със съдействието на местните вълци.

— Не е необходимо — каза Мургейз. Миришеше на страх. Шепотът откъм двете армии се усили. Перин долови миризмата на Файле. Тревога.

— Мога да правя това — каза Перин. — То е част от мен, както коването на желязо е част от мен. Както предвождането на хора е част от мен. Щом ще ме съдите за това, трябва да го разберете.

— Сам изкопа гроба си, Айбара — каза Борнхалд, изправи се и го посочи с пръст. — Нашият лорд Капитан-командир каза, че не може да докаже, че си Мраколюбец, но ето, че ти сам си призна!

— Това не ме прави Мраколюбец — отвърна Перин.

— Целта на този съд — заяви твърдо Мургейз — *не е* да се отсъди това твърдение. Ще определим виновността на Айбара за смъртта на онези двама мъже и нищо повече. Можете да седнете, Чедо Борнхалд.

Борнхалд седна ядосан.

— Все още не съм чула защитата ви, лорд Айбара — каза Мургейз.

— Казах ви какво съм — какво правя, — за да ви покажа, че вълците бяха мои приятели — вдиша дълбоко. — Онази нощ в Андор... беше ужасна, както каза Биар. Бяхме уплашени, всички. Белите плащове бяха уплашени от вълците, вълците бяха уплашени от огъня и заплашителните движения, които правеха мъжете, а аз бях ужасно уплашен от всичко около мен. Никога не бях напускал Две реки и не разбирах защо чувам вълците в главата си.

— Е, нито едно от тези неща не е оправдание и не го казвам в този смисъл. Убих онези мъже, но те нападнаха приятелите ми. Когато хората тръгнат на лов за вълчи кожи, вълците се бранят — замълча. Трябваше да чуят цялата истина. — За да бъда честен, ваша милост, не се владеех тогава. Готов бях да се предам. Но с вълците в главата ми... Чувствах болката им. После Белите плащове убиха мой приятел и *трябваше* да се бия. Същото направих, за да защита един селянин, тормозен от войници.

— Ти си същество на Сянката — извика Борнхалд и стана отново. — Лъжите ти оскъряват мъртвите!

Перин се извърна към него и задържа погледа му. Павилионът затихна и миризмата на напрежение увисна във въздуха.

— Никога ли не си осъзнавал, че някои хора може да са различни от теб, Борнхалд? — попита Перин. — Никога ли не си се *опитвал* да си представиш какво би било да си някой друг? Ако можеше да погледнеш през тези мои златни очи, светът щеше да ти се стори съвсем друг.

Борнхалд отвори уста, за да избълва поредното оскъряване, но облиза устни, сякаш бяха пресъхнали.

— Ти уби баща ми — отрони най-сетне мъжът.

— Рогът на Валийр беше надут — каза Перин. — Прероденият Дракон се сражаваше в небето с Ишамаел. Армиите на Артур Ястребовото крило се бяха върнали на тези брегове, за да властват. Да, бях във Фалме. Яздих на бой редом с героите на Рога, редом със самия Ястребово крило, сражавах се *срещу* сеанчанците. Воювах на същата страна като твоя баща, Борнхалд. Казвал съм, че беше добър човек, и наистина беше такъв. Той атакува храбро. И загина храбро.

Всички бяха затихнали, замръзнали като статуи. Никой не помръдваше. Борнхалд отвори уста, за да възрази отново, но замълча.

— Заклевам ти се — каза Перин, — под Светлината и в надеждата си за спасение и прерождение, че *не съм* убил баща ти. Нито имам нещо общо с неговата смърт.

Борнхалд се взираше в очите му с тревога.

— Не го слушай, Дейн — каза Биар. Миризмата му беше силна, по-силна от всичко друго в павилиона. Яростна и люта, като гнило месо. — *Той* уби баща ти.

— Така и не разбрах откъде знаеш това, Чедо Биар — каза Галад. — Какво видя? Може би *това* трябва да чуе нашият съд.

— Въпросът не е какво съм видял, милорд — отвърна Биар. — А какво знам. Как иначе може да обясните това, че *той* оцеля, а легионът не! Твоят баща беше доблестен воин, Борнхалд. Никога нямаше да падне от сеанчанците.

— Това е глупост — каза Галад. — Сеанчанците са ни надвивали многократно. Дори велик воин може да падне в бой.

— Аз видях Златоокия там — каза Биар и посочи Перин. — Сражаваше се редом с привидения! Същества на злото!

— Героите на Рога на Валийр, Биар — каза Перин. — Не можеш ли да разбереш, че ние се сражавахме редом с Белите плащове?

— Правеше го *привидно* — извика Биар побеснял. — Също както *привидно* бранеше хората в Две реки. Но аз те прозрях, Твар на Сянката! Прозрях те в мига, в който те срещнах!

— Затова ли ми каза да бягам? — тихо попита Перин. — Когато бях вързан в палатката на стария лорд Борнхалд, след пленяването ми. Даде ми един остър камък да срежа връзките си и ми каза, че ако побягна, никой няма да ме гони.

Биар замръзна. Като че ли бе забравил това.

— Искаше да се опитам да побягна — продължи Перин, — за да можеш да ме убиеш. Искаше ужасно аз и Егвийн да умрем.

— Истина ли е това, Чедо Биар? — попита Галад.

Биар се запъна.

— Разбира се... разбира се, че не. Аз... — изведнъж се обърна рязко към Мургейз. — Този съд не е за мен, а за него! Чухте и двете страни. Какъв е отговорът ти? Отсъждай, жено!

— Не бива да говориш така на майка ми — каза кротко Галад. Лицето му беше безизразно, но Перин подуши закана в него. Борнхалд, много притеснен, беше седнал и се държеше с ръка за челото.

— Няма нищо — каза Мургейз. — Той е прав. Този съд *наистина* е за Перин Айбара — извърна очи от Биар и погледна Перин. Той отвърна спокойно на погледа й. Миришеше... сякаш й бе любопитно за нещо. — Лорд Айбара. Чувствате ли, че сте се защитили подобаващо?

— Защиитавах себе си и приятелите си — отвърна Перин. — Белите плащове нямаха никаква власт да правят каквото направиха, да ни заповядват да се махаме, да ни заплашват. Подозирам, че знаете с какво име се ползват, не по-малко от всеки друг. Имахме всички основания да се пазим от тях и да не се подчиним на заповедите им. Не беше убийство. Беше просто самозащита.

Мургейз кимна.

— В такъв случай ще взема решението си.

— А няма ли да призовете други да се изкажат в защита на Перин? — попита Файле и стана.

— Няма да е необходимо, лейди Файле — заяви Мургейз. — Доколкото мога да преценя, единственото друго лице, което бихме могли да разпитаме, щеше да е Егвийн ал-Вийр, която нито е наблизо, нито е под юрисдикцията на този съд.

— Но...

— Спрете — прекъсна я хладно Мургейз. — Дузина Чеда биха могли да го нарекат Мраколюбец и две дузини негови поддръжници да изтъкнат добродетелите му. Нито едното, нито другото би послужило на този съд. Говорим за конкретни събития в конкретен ден.

Файле замълча, макар да миришеше яростно. Хвана го за ръката и не седна повече. Перин изпитваше... съжаление. Беше казал истината. Но не беше удовлетворен.

Не беше искал да убива онези Бели плащове, но го бе направил. И го бе направил в пристъп на лудост, без да може да се овладее. Можеше да обвини вълците, можеше да обвини Белите плащове, но истината бе, че *той* бе изгубил контрол. Когато се бе събудил, едва помнеше какво е направил.

— Знаеш отговора ми, Перин — каза Мургейз. — Мога да го видя в очите ти.

— Направи каквото трябва — промълви той.

— Перин Айбара, обявявам те за виновен.

— Не! — изпищя Файле. — Как смееш! Той те прибра!

Перин сложи ръка на рамото ѝ — тя вече посягаше към ръкава си за някой от ножовете, скрити там.

— Това няма нищо общо с личните ми чувства към Перин — каза Мургейз. — Това е съд по закона на Андор. Е, законът е съвсем ясен. Перин може да чувства, че вълците са му били приятели, но законът постановява, че кучето или стоката на човек струват определена цена. Убиването им е незаконно, но убиването на човек като отплата е още по-незаконно. Мога да цитирам самите членове, ако желаете.

Павилионът беше затихнал. Неалд се надигаше от стола си, но Перин го погледна в очите и поклати глава. Лицата на Айез Седай и Мъдрите не издаваха нищо. Берелайн изглеждаше примирена, слънцекосата Алиандре бе вдигнала ръка към устата си.

Данил и Ази ал-Тон пристъпиха до Перин и Файле и Перин не ги накара да се върнат.

— Какво означава това? — попита гневно Биар. — Той няма да се подчини на присъдата!

Още Бели плащове станаха от столовете си и този път Перин не можа да спре с поглед всички от неговата страна, които не останаха назад.

— Още не съм изрекла присъда — заяви Мургейз.

— Каква друга присъда може да има? — попита Биар. — Казахте, че е виновен.

— Да — отвърна Мургейз. — Но смятам, че са налице други обстоятелства, свързани с отсъждането — лицето ѝ все още бе изопнато и тя миришеше на решителност. Какво правеше?

— Белите плащове бяха неупълномощена сила в границите на владението ми — заяви Мургейз. — В тази светлина, макар да отсъждам Перин за виновен в убийството на вашите хора, постановявам, че инцидентът е предмет на Кайнекския протокол.

— Това е законът, който регулира наемниците ли? — попита Галад.

— Точно така.

— За какво става дума? — попита Перин.

Галад се обърна към него.

— Тя постанови, че нашият спор е бил кавга между две ненаети с договор наемнически групи. По същество решението постановява, че в сблъсъка не е имало невинни — ти, следователно, не си осъден за убийство, а за незаконно причиняване на смърт.

— Има ли разлика? — попита намръщен Данил.

— Много тънка — отвърна Галад, все още стиснал ръце зад гърба си. Перин улови миризмата му: любопитство. — Да, отсъждането е добро, майко. Но наказанието все пак е смърт, струва ми се.

— Би могло — отвърна Мургейз. — Кодексът може да е снизходителен, в зависимост от обстоятелствата.

— Тогава какво отсъждате? — попита Перин.

— Не отсъждам — каза Мургейз. — Галад, ти си отговорният за убитите мъже, или най-близо до това. Ще предам отсъждането на теб.

Дадох постановлението и законовите дефиниции. Ти решаваеш за наказанието.

Галад и Перин кръстосаха погледи.

— Разбирам — каза Галад. — Странен избор, ваша милост. Айбара, трябва да запитам отново. Ще се подчиниш ли на решенията на този съд, както сам предложи? Или това трябва да се реши с конфликт?

Файле се напрегна. Перин чу как армията му се раздвижи зад него — мъжете разхлабваха мечовете в ножниците и мърмореха. Вестта премина по редиците като тихо бръмчене. *Лорд Перин е обявен за виновен. Ще се опитат да го пленят. Няма да позволим това, нали?*

Горчивите миризми на страх и гняв се смесиха в павилиона, двете страни се гледаха настръхнали. Над всичко това Перин долавяше миризмата на *грешно* във въздуха.

„Мога ли да продължа да бягам? — помисли си той. — Подгонен още от онзи ден?“ Нямаше съвпадения в това да си тавирен. Защо го беше довела Шарката тук, да се изправи пред тези кошмари от миналото си?

— *Ще се подчиня, Дамодред.*

— Какво?! — ахна Файле.

— Но — продължи Перин и вдигна пръст, — само ако обещаеш, че ще отложиш изпълнението на това наказание, докато изпълня своя дълг в Последната битка.

— Ще приемеш присъдата след Последната битка? — попита изумен Борнхалд. — След онова, което може да се окаже краят на самия свят? След като ще имаш време да избягаш и да ни измениш? Що за обещание е това?

— Единственото, което мога да дам — каза Перин. — Не знам какво ще донесе бъдещето, нито дали ще стигнем до него. Но се борим за оцеляване. Може би на самия свят. Пред това всички други грижи са второстепенни. Само така мога да се подчиня.

— Как да знаем, че ще спазиш думата си? — попита Галад. — Моите хора те обявяват за Твар на Сянката.

— Дойдох тук, нали?

— Защото държахме твои хора в плен.

— А една Твар на Сянката би ли дала и пукнат петак за това? — попита Перин.

Галад се поколеба.

— Заклевам се — продължи Перин. — В Светлината и в надеждата си за спасение и прерождение. В любовта си към Файле и в името на моя баща. Ще имаш своя шанс, Галад Дамодред. Ако двамата с теб оцелеем до края на това, ще се предам под твоя власт.

Галад го изглежда продължително, кимна и каза:

— Добре.

— Не! — извика Биар. — Това е глупост!

— Напускаме, Чедо Биар — каза Галад и закри към изхода на павилиона. — Решението ми е взето. Майко, ще ме придружиш ли?

— Съжалявам, Галад — отвърна Мургейз. — Но не. Айбара тръгва към Андор и трябва да замина с него.

— Добре — Галад дори не забави крачка.

— Чакай — извика след него Перин. — Не ми каза какво ще е наказанието ми, след като се предам.

— Да — отвърна Галад, без да спира. — Не казах.

ГЛАВА 35

ПРАВИЛНОТО НЕЩО

— Разбираш ли какво трябва да направиш? — попита Егвийн, докато вървеше към покоите си в Бялата кула. — Ако все пак се появят, няма да се оставиш да те въвлекат в бой.

— Не сме деца, Майко — каза сухо Сюан.

— Не сте. Вие сте Айез Седай. Почти толкова опърничави.

Сюан я изгледа навъсено и Егвийн съжали за думите си. Бяха непредизвикани от нищо, а тя беше изнервена. Овладя се.

Беше опитала няколко вида стръв, за да подмами Месаана, но тя не кълвеше. Егвийн бе готова да се закълне, че може почти да я усети как я дебне в Тел-айеран-риод. Юкири и групата ѝ бяха в безизходица.

Най-голяма надежда възлагаше на срещата тази нощ. *Трябваше* да я примамим. Не ѝ оставаше време повече — монарсите, които бе успяла да убеди, вече се раздвижваха, а силите на Ранд се трупаха.

Тази нощ. Трябваше да се случи тази нощ.

— Върви — каза Егвийн. — Говори с другите. Не искам да има никакви глупави грешки.

— Да, Майко — изсумтя Сюан и се обърна да си тръгне.

— Сюан — извика след нея Егвийн.

Бившата Амирлин се поколеба.

— Пази се. Не искам да те загубя.

Сюан често отвърщаше язвително на подобна загриженост, но сега се усмихна. Егвийн поклати глава и забърза към стаите си, където завари чакащата я Силвиана.

— Гавин?

— Никаква вест — отвърна Силвиана. — Изпратих вестonosец при него, но не се е върнал. Подозирам, че Гавин бави отговора си за тежест.

— Упорит е като магаре — каза Егвийн. Чувстваше се беззащитна без него. Беше изненадващо, след като изрично му бе

заповядала да стои далече от вратата ѝ. А сега се притесняваше, че го няма там?

— Удвои охраната ми и се погрижи наблизко да има повече войници на пост. Ако преградите ми пропаднат, те ще вдигнат шум.

— Да, Майко.

— И прати друг вестonosец до Гавин. С по-учтиво писмо. Помоли го да се върне, не му заповядвай.

Знаеше мнението на Силвиана за Гавин и беше сигурна, че първото писмо е било доста грубо.

Вдиша дълбоко, влезе в покоите си, провери още веднъж преградите си и се приготви за сън.

„Не би трябвало да се чувствам толкова уморен — помисли Перин, след като се смъкна от седлото на Стъпко. — Нищо друго не съм правил, само говорих.“

Присъдата му тежеше. Като че ли тежеше на цялата армия. Перин ги беше гледал на връщане към лагера. Мургейз, сама и умислена. Файле я бе наблюдавала през целия път обратно; миришеше на гняв, но не изрече и дума. Алиандре и Берелайн се бяха държали на разстояние.

Мургейз го беше осъдила, но всъщност това не го притесняваше много. Беше отклонил Белите плащове. Сега трябваше да измъкне хората си. Мургейз подкара през лагера, за да потърси Лини и господин Джил. Бяха се върнали живи и здрави, с всички останали пленници, както бе обещал Галад Дамодред. Изненадващо, беше изпратил коли с провизии с тях.

Тъй че съдът беше победа. Хората му, изглежда, не го приемаха така обаче. Войниците се пръскаха на групи, щом влезеха в лагера, и не говореха много.

Застаналият до него Гаул поклати глава и каза:

— Две сребърни точки.

— Какво? — попита Перин и подаде юздите на Стъпко на коняря.

— Поговорка — каза Гаул и погледна към небето. — Две сребърни точки. Два пъти тръгнахме на битка и не намерихме враг. Още веднъж, и губим чест.

— По-добре да не намерим враг, Гаул — каза Перин. — По-добре да няма кръвопролитие.

Гаул се засмя.

— Не казвам, че желая да свърша съня, Перин Айбара. Но погледни хората си. Те чувстват каквото казвам. Не бива да танцуваш копията без цел, но не бива и толкова често да искаш хората да се подготвят да убиват, а след това да не им дадеш враг, с когото да се бият.

— Ще го правя толкова често, колкото ми харесва — отвърна рязко Перин. — Ако това означава избягване на битка. Ще...

По земята изтътнаха конски копита и вятърът му донесе миризмата на Файле.

— Една избегната битка, Перин Айбара — рече Гаул, — и друга повикана. Дано намериш вода и заслон — затича и бързо се отдалечи, докато Файле слизаше от коня.

Перин си пое дъх.

— Добре, съпруге — заговори тя и закрачи към него. — Ще ми обясниш ли точно какво си мислеше, че правиш? Позволи им да ти наложат присъда? *Обеща* да му се предадеш? Не бях останала с впечатлението, че съм се омъжила за глупак!

— Не съм глупак! — ревна той. — Непрекъснато ми повтаряш, че трябва да водя. Е, днес се вслушах в съвета ти.

— Вслуша се и взе погрешното решение.

— Нямаше *правилно* решение!

— Можеше да ни оставиш да се бием.

— Те възнамеряват да се бият в Последната битка — каза Перин. — Всеки Бял плащ, когото убиехме, щеше да е човек по-малко срещу Тъмния. Аз, хората ми, Белите плащове — никой от нас не е от значение в сравнение с това, което предстои! Те трябва да живеят, както и ние. И това беше единственият начин!

Светлина, колко грешно беше да й крещи така. Но в същото време помогна гневът му да се смекчи. Забележително, войниците наблизко започнаха да кимат, сякаш не бяха успели да разберат истината, преди Перин да я изреве.

— Искам да поемеш командването в оттеглянето — каза той на Файле вече по-спокойно. — Капанът още не е задействан, но с всяка минута все повече ме гложди. Нещо ни наблюдава. Отнеха ни

порталите и искат да ни видят мъртви. Вече знаят, че няма да се бием с Белите плащове, което значи, че ще нападнат скоро. Може би тази вечер. Ако имаме късмет, ще отложат до утре сутринта.

— Не сме приключили с този спор — предупреди го тя.

— Стореното — сторено, Файле. Гледай напред.

— Добре — все още миришеше ядосано, красивите ѝ тъмни очи бяха пламнали, но се овладя.

— Отивам във вълчия сън — каза Перин и погледна към края на лагера, където бе изпъната палатката им. — Или ще унищожа онзи купол, или ще намеря начин да принудя Убиеца да ми каже как Пътуването да проработи отново. Пригответи хората за поход и нареди на Аша'ман да се опитват да отворят портал на всяко преброяване до сто. В момента, в който се получи, изкарай хората ни отгук.

— Къде? — попита Файле. — В Джеанна?

Перин поклати глава.

— Много е близо. Врагът може да наблюдава там. В Андор. Отведи ги до Кемлин. Всъщност не. Бели мост. Там, където никой не би ни очаквал. Освен това не искам да се появя с армия на прага на Елейн, без да съм я предупредил.

— Добър план — каза Файле. — Щом се боиш от атака, би трябвало първо да задвижим лагера на бежанците, вместо да прехвърлим армиите и да останем без защита.

— Права си. Но ги накарай да тръгнат веднага щом порталите заработят.

— А ако не успееш? — Файле започваше да звучи решително. Уплашено, но решително.

— Ако не възстановя порталите до един час, подкарай ги натам, където Неалд откри, че може да прави портали. Не мисля, че това ще свърши работа. Мисля, че Убиеца просто ще мести купола и винаги ще ни държи под него. Но все пак е нещо.

Файле кимна, но миризмата ѝ стана колеблива.

— Но тогава ще сме в движение, а не на лагер. Много по-лесно е да ни устроят засада така.

— Знам. Точно затова не бива да се проваля.

Тя го прегърна и отпусна глава на гърдите му. Миришеше толкова чудесно. Като Файле. Това беше неговото определение за „чудесно“.

— Каза, че той е по-силен от тебе — прошепна тя.

— Да.

— Мога ли да направя нещо, което да помогне да го победиш?

— Ако ги водиш, докато ме няма, *това* ще помогне.

— Какво ще стане, ако те убие, докато си там?

Перин не отвърна.

— Няма ли друг начин? — попита тя.

Той се отдръпна.

— Файле, почти съм убеден, че той е лорд Люк. Миришат различно, но има и нещо сходно у двамата. И когато раних Убиеца във вълчия сън преди, Люк носеше същата рана.

— Това трябваше да ме накара да се почувствам по-добре, така ли? — попита тя с гримаса.

— Всичко се връща отново. Приключваме с Малден и се оказваме на хвърлей камък от останките от Белите плащове. С Биар и Борнхалд. Убиеца отново се появява във вълчия сън. Мъжът, за когото ти казах, Ноам, онзи, дето беше в клетката. Помниш ли къде го намерих?

— Каза, че си гонил Ранд. През...

— Геалдан. Случи се на по-малко от една неделя езда оттук.

— Странни съвпадения, но...

— Не са съвпадения, Файле. Не и с мен. Не съм тук случайно. Той не е тук случайно. Трябва да се изправя пред това.

Тя кимна. Перин се обърна и тръгна към палатката им. Мъдрите му бяха дали чай, който да му помогне да заспи, за да може да влезе във вълчия сън.

Време беше.

— Как можахте да го пуснете да си иде? — каза Биар, бялото наметало плющеше зад него. Тримата с Борнхалд и Галад крачеха през средата на лагера.

— Направих каквото бе редно — отвърна Галад.

— Да го пуснете на свобода *не беше* редно! Не мога да повярвам...

— Чедо Биар — заговори кротко Галад, — намирам поведението ти за все по-недисциплинирано. Това ме безпокои. Би трябвало и теб

да те безпокои.

Биар затвори уста и замълча, макар Галад да разбираше колко му е трудно да сдържа езика си. Борнхалд крачеше зад Биар и изглеждаше много притеснен.

— Вярвам, че Айбара ще спази клетвата си — каза Галад. — Ако не, вече имам законни основания да го заловя и да му наложя наказание. Не е идеално, но в думите му имаше благоразумие. *Вярвам*, че Последната битка идва, и ако е така, време е да се обединим срещу Сянката.

— Милорд Капитан-командир — заговори Биар, овладял гнева си, — с цялото ми уважение, онзи мъж *все пак* е на страната на Сянката. Той няма да се бие до нас, а срещу нас.

— Ако това е вярно, все пак ще имаме шанс да се изправим срещу него на бойното поле — каза Галад. — Взех решението си, Чедо Биар — Харнеш се приближи със стегната стъпка към тях и отдаде чест. Галад кимна. — Чедо Харнеш, вдигайте лагера.

— Милорд Капитан-командир? Толкова късно през деня?

— Да. Ще се придвижим през нощта и ще се отдалечим от Айбара, просто за всеки случай. Оставете съгледвачи, за да сме сигурни, че няма да тръгне след нас. Ще поемем към Люгард. Можем да съберем набор и да попълним запасите си, след това продължаваме към Андор.

— Слушам, милорд.

След като Харнеш си тръгна, Галад се обърна към Биар. В хлътналите очи на мършавия мъж се таеше злоба. Отдаде мълчаливо чест и се отдалечи. Галад остана сред белите палатки, стисна ръце зад гърба си и загледа вестоносците, разтичали се да предадат заповедта му из лагера.

— Мълчиш, Чедо Борнхалд — каза след няколко мига. — И ти ли си недоволен от действията ми като Чедо Биар?

— Не знам — отвърна Борнхалд. — Толкова дълго вярвах, че Айбара е убил баща ми. И все пак, като гледам поведението на Джарет, и като си спомня описанието му... Няма никакво доказателство. Обезсърчен съм, че трябва да го призная, Галад, но нямам никакво доказателство. Но той все пак уби Латин и Ямвик. Уби Чеда, тъй че е Мраколюбец.

— Аз също убих един от Чедата — каза Галад. — И бях наречен Мраколюбец заради това.

— Онова беше друго — нещо сякаш безпокоеше Борнхалд, нещо, което не казваше.

— Е, да — каза Галад. — Не отричам, че Айбара трябва да бъде наказан, но събитията от този ден по някакъв странен начин ме смущават.

Поклати глава. Намирането на отговори уж трябваше да е лесно. Винаги стигаше до правилното нещо. Само че всеки път, когато си помислеше, че е хванал вярната посока на действие спрямо Айбара, започваше да го гложди този неприятен смут.

„Животът не е толкова лесен като хвърлянето на монета — бе казала майка му. Едната страна или другата... твоите прости илюзии...“

Не му харесваше това чувство. Никак.

Перин вдиша дълбоко. Във вълчия сън разцъфтяха цветя, макар небето да кипеше в сребристо, черно и златно. Миризмите бяха толкова несъвместими... Печаш се черешов пай. Конска тор. Мазнина. Сапун. Огън. Мащерка. Котешка папрат. Стотици други треви, чиито имена не можеше да назове.

Много малко от тях подхождаха на ливадата, където се бе появил. Беше се постарал да не се появи там, където бе лагерът му във вълчия сън. Това щеше да го постави твърде близо до Убиеца.

Миризмите бяха. Изчезваха твърде бързо, сякаш изобщо не беше ги имало тук.

„Скокливец“, изпрати той.

„Тук съм, Млади бико.“ Вълкът изникна до него.

— Мирише странно.

„Смесват се миризми — изпрати Скокливец. — Като водите на хиляда потока. Това не е естествено. Не е добре. Това място започва да се разпада.“

Перин кимна. *Измести* и се появи затънал до колене сред кафява къклица, точно извън виолетовия купол. Скокливец изникна от дясната му страна и бурените запраяха под стъпките му.

Куполът се извиси, злокобен и неестествен. Задуха вятър, разлюля бурените и разтърси клоните на дърветата. Мълния блесна безмълвно в небето.

„Той е тук — изпрати Скокливец. — Винаги.“

Перин кимна. Дали Убиеца идваше във вълчия сън като него? И дали стоенето тук го изморяваше също като него? Като че ли никога не напускаше това място.

Пазеше нещо. Трябваше да съществува начин да се изключи куполът във вълчия сън.

„Млади бико, идваме.“ Посланието беше от Танцуващата сред дъбове. Глутницата ѝ се приближаваше, този път само трима. Искри, Безграничен и самата Танцуваща. Бяха избрали да дойдат тук, вместо да затичат с вълците на север.

Появиха се зад Скокливец. Перин погледна към тях и изпрати тревога. „Това ще е опасно. Може да загинат вълци.“

Върнаха му настойчивост. „Убиеца трябва да падне заради това, което е сторил. Заедно сме силни. Младия бик да не гони сам такъв опасен дивеч.“

Той кимна съгласен и чукът се появи в ръката му. Заедно се приближиха към купола. Перин прекрачи в него с бавна, решителна стъпка. Отказа да се поддаде на слабостта. *Беше* силен. Куполът не беше нищо повече от въздух. Повярва, че светът е такъв, какъвто той го пожелае.

Олюля се, но натисна напред и се озова в купола. Пейзажът тук изглеждаше някак смътно по-тъмен. По-тъмна бе кората на старите дървета, по-тъмнозелена или кафява кучешката папрат. Скокливец и глутницата нахлуха през купола около него.

„Отиваме към центъра — изпрати Перин. — Ако има тайна за разкриване, навярно ще я намерим там.“

Продължиха бавно през храстите и между дърветата. Перин наложи волята си над обкръжаващите го неща и листата престанаха да шумолят, тревите оставаха безшумни, щом ги докоснеше кракът му. Това бе естествено. Беше както *трябваше* да е. Точно така.

До центъра беше далече, затова той се понесе напред. Не на отскоци или стъпки. Просто спираше да е на едно място и се появяваше на друго. Прикриваше миризмата си, въпреки че Убиеца не беше вълк.

„Това трябва да се превърне в мое предимство — помисли Перин, докато се доближаваха към центъра. — Той е по-опитен от мен. Но аз имам вълка в себе си. Това място е нашият сън. Той е нашественик. Колкото и опитен да е, не е един от нас.“

„И точно затова ще спечеля.“

Надуши нещо във въздуха: грешно и все по-силно. Прокрадна се с вълците до подножието на стръмен планински склон и надникна иззад един голям камък към равното нататък. Точно напред, на около петдесет крачки, се виждаше малка горичка стари дървета. Погледна нагоре и прецени, че е много близо до центъра на купола. С вълчето *изместване* бяха изминали няколко часа вървене само за няколко минути.

„Това е“, изпрати Перин и погледна към Скокливец. Вълчата миризма беше прикрита, но той вече познаваше вълците достатъчно добре и долови тревога в погледа и стойката му.

Изведнъж нещо се промени.

Нямаше никакъв звук, нито мирис. Но Перин *усети* нещо: леко потръпване в земята.

„Бягайте!“ — изпрати към вълците и изчезна. Появи се на десетина крачки встрани и видя как една стрела шибна в склона, където беше стоял допреди миг, и се заби в земята чак до черните си пера.

Убиеца се надигна и се обърна към него. Очите му изглеждаха черни, квадратното лице — скрито в сянка. Висок, мускулист и опасен, с почти неизменната презрителна усмивка. Беше с кожен брич и тъмнозелена риза, ръцете му бяха голи до лактите. Не носеше колчан. Създаваше с мисълта си стрели, щом му дотрябваша.

Перин — гледаше го в очите — пристъпи напред все едно, че го предизвиква на бой. Разсея го достатъчно, за да могат вълците да нападнат отзад.

Убиеца изрева и се завъртя рязко, когато Безграничен го блъсна. Перин се озова там мигновено и замахна с чука. Убиеца изчезна и чукът удари в пръстта, но Перин улови лъха на посоката.

Тук? Миризмата бе точно където стоеше самият той. Погледна с тревога нагоре и видя Убиеца във въздуха точно над себе си, изпънал стрела.

„Вятър — помисли Перин. — Силен вятър!“

Стрелата излетя, но внезапният полъх я отнесе встрани и тя се заби в пръстта до Перин. Без да трепне, той вдигна ръце и собственият му лък се появи в тях, вече изпънат и със заредена стрела.

Очите на Убиеца се разшириха и той се стопи мигновено, изникна отново на няколко крачки встрани... и Скокливец скочи отгоре му и го събори на земята. Убиеца изруга и изчезна отново.

„Тук“, изпрати Скокливец и образът показа склона на хълма.

Перин се озова там на мига с чука в ръцете и глутницата с него. Убиеца вдигна меч в едната си ръка и нож в другата, докато Перин и четирите вълка нападаха.

Перин врхлетьа първи, изрева и замахна с чука. Убиеца започна да *потъва* в земята, все едно се стапяше в нея. Замахна с ножа и прониза Танцуваща сред дъбове в гърдите — плисна алена кръв, — а после посече настрани през муцуната на Искри.

Танцуваща се свлече на земята без звук, а Убиеца изчезна, докато Перин вдигаше чука за нов удар. Искри изскимтя, изпрати болка и паника и се стопи във въздуха. Щеше да оживее. Но Танцуваща сред дъбове бе мъртва.

Миризмата на Убиеца отново бе тук, зад Перин. Той се завъртя и натресе чука си в меча му, докато Убиеца замахваше да го пронизе в гърба. Мъжът отново разшири очи от изненада, озъби се и отстъпи назад, озъртайки се към двата останали вълка, Скокливец и Безграничен. Едната му ръка под лакътя кървеше от зъбите на Скокливец.

— Как е сътворен куполът, Люк? — попита Перин. — Покажи ми и си върви. Ще те оставя да се махнеш.

— Дръзки слова, кутре — изръмжа в отговор Убиеца. — След като току-що видя как убих един от глутницата ти.

Безграничен зави от ярост и скочи. Перин нападна с него, но земята под тях потрепери и се разтърси.

„Не“, помисли Перин и успя да запази равновесие, но вълкът падна.

Убиеца се хвърли напред и Перин вдигна чука, за да блокира... но оръжието на Люк стана на дим, прониза чука и се втвърди от другата страна. Перин изрева и понечи да се отдръпне, но острието посече през гърдите му, срязва ризата и остави кървава дيريا от едното му рамо до другото.

Болката го опари, Перин изохка и се олюля. Убиеца отново замахна към него, но нещо се стовари отгоре му. Скокливец, Посивелият вълк го притисна към земята, изръмжа и оголи зъби.

Убиеца изруга, изрита вълка и Скокливец отхвърча на поне двајсет стъпки. Безграничен бе успял да се изправи, но куцаше.

Перин се отърси от болката. Властта на Убиеца над този свят бе толкова силна, че чукът на Перин се движеше тромаво при всеки замах, сякаш самият въздух се беше сгъстил.

Спомни си злата усмивка на Люк, докато убиваше Танцуваща сред дъбове, и обзет от ярост се понесе напред. Убиеца отстъпваше надолу по хълма към дърветата. Перин се хвърли след него, забравил за раната си. Не беше толкова тежка, че да го спре. Представи си превръзка на нея и дрехите му се стегнаха отгоре да запушат кръвта.

Нахлу сред дърветата точно зад Убиеца. Клоните отгоре се сплетоха, диви лози заплющяха от смрачените сенки. Перин не си направи труда да ги отбива. Лозите не плющяха така. Не можеха да го докоснат. Отпускаха се и вяло увисваха, щом се доближаха до него.

Убиеца изруга и продължи да бяга на резки отскоци, оставяше мъгливи петна след себе си. Перин го последва с още по-голяма бързина.

Не взе съзнателно решение да се смъкне на четири крака, но след миг вече го бе направил и подгони Убиеца така, както бе гонил белия елен.

Убиеца беше бърз, но беше само човек. Младия бик бе част от самата земя, от дърветата, храстите, камъните и потоците. Летеше през леса като вятър и го настигаше. Всяко паднало дърво беше за Убиеца препятствие, но за Младия бик бе само част от пътеката.

Оттласна се с лапи от един паднал дънер и се превъртя във въздуха. Зарей се над камъни и храсти, скачаше от едно на друго и оставяше мъгла зад себе си.

Убиеца за първи път замириса на страх. Изчезна, но Младия бик го последва и се появи в полето, където стоеше на лагер армията, под сянката на големия каменен меч. Убиеца се озърна през рамо, изруга и отново изчезна.

Младия бик скочи след него. На мястото, където бе лагерът на Белите плащове.

Равна поляна.

Пещера в склона на хълм.

Средата на малко езеро. Младия бик затича по водата с лекота.

Появяваше се навсякъде, където се озовеше Убиеца, и всеки път — все по-близо. Нямаше време за мечове, чукове и лъкове. Това бе гонитба и този път Младия бик беше ловецът. Беше...

Скочи сред някакво поле и Убиеца го нямаше там, но я имаше миризмата, където бе отишъл. Последва го и се появи на друго място в същото поле. Миризми на много места... Какво?

Перин спря и ботушите му изстъргаха в земята. Огледа се озадачено. Убиеца трябваше да е скочил бързо през няколко различни места в същото поле, за да обърка дирите. Помъчи се да определи накъде да продължи, но всички дири избледняха и се сляха в едно.

— Да го изгори дано!

„Млади бико“, достигна го зов. Искри. Вълкът бе ранен, но не беше избягал. Изпрати му образ на тънка сребърна пръчка, две педи висока и стърчаща от земята сред кучешка папрат.

Перин се усмихна и се озова там. Раненият вълк, оставил кървава диря зад себе си, клечеше до странния предмет. Явно бе някакъв тер-ангребал и като че ли бе направен от десетки и десетки наподобяващи тънка тел късчета метал, усукани като плитка. Дълъг две педи шип, забит в рохкавата пръст.

Издърпа го от земята. Куполът не изчезна. Перин огледа шипа. Нямаше представа как да накара купола да се махне. Пожела с волята си шипът да се превърне в нещо друго, в пръчка, и се изненада, като видя, че се опълчва на волята му. Странният предмет сякаш просто *избута* ума му назад.

„Тук е, в този свят“, изпрати Искри. Образът целеше да обясни нещо — че вещта някак си е по-реална от повечето неща в света на сънищата.

Но Перин нямаше време да мисли за това. Най-важното сега бе да премести купола, ако можеше, далече от лагера на хората си. *Измести* и се появи до края на купола, откъдето бе влязъл.

Както се надяваше, центърът на купола се премести с него. Беше там, откъдето бе влязъл, но стената на купола промени мястото си, а центърът се оказа точно над него. Все така се извисяваше в небето и се простираше далече във всички посоки.

„Млади бико — изпрати Искри. — Аз съм свободен. Грешното го няма.“

„Тръгвай — отвърна Перин. — Ще взема това и ще се отърва от него. Тръгнете в различни посоки и вийте. Объркайте Убиеца.“

Вълците откликнаха. Ловецът в него се чувстваше обезсърчен, че не успя да надвие Убиеца. Но това бе по-важно сега.

Опита се да *измести* някъде много далече, но не стана. Макар да държеше тер-ангреала, като че ли все още бе обвързан от правилата на купола.

Така че *измести* докъдето можеше. Неалд беше казал, че краят е на около четири левги от лагера, тъй че Перин измести толкова на север, а после още веднъж и още веднъж. Огромният купол се местеше с него и центърът му винаги се появяваше точно над главата му.

Щеше да отнесе шипа на безопасно място. Някъде, където Убиеца нямаше да може да го намери.

ГЛАВА 36

ПОКАНА

Егвийн се появи в Тел-айеран-риод облечена в чисто бяла рокля със златни нишки по шевовите и везмото и с пришити в златото малки късчета обсидиан, излъскани и груби, по ръба на елечето. Ужасно непрактична рокля, но тук това нямаше значение.

Беше в покоите си, където бе поискала да се появи. След това се изпрати в коридора при жилищата на Жълтата Аджа. Нинив я чакаше там, скръстила ръце и в рокля в много по-благоразумно жълто-кафяво.

— Искам да си *много* внимателна — каза Егвийн. — Ти си единствената тук, която пряко се е сблъсквала с някой от Отстъпниците, и също тъй имаш повече опит с Тел-айеран-риод от другите. Ако дойде Месаана, ти ще поведеш атаката.

— Мисля, че мога да се справя — отвърна Нинив и тъгълчетата на устата ѝ се кривнаха нагоре. Да, можеше да се справи. Задържането ѝ да не нападне сама, *това* щеше да е трудното.

Егвийн кимна и Нинив изчезна. Щеше да стои скрита близо до Съвета на Кулата, за да наблюдава дали Месаана или Черни сестри ще дойдат да шпионират срещата — уловка, която щеше да стане тук. Самата Егвийн се озова на друго място в града, зала, където щеше да се проведе истинската среща между нея, Мъдрите и Ветроловките.

Тар Валон имаше няколко зали за музикални представления или събирания. Тази, наречена Пътят на музиканта, беше идеална за случая. Беше изящно декорирана с ламперия от кожолест, тъй че да прилича на гора с дървета по стените. Столовете бяха от същото дърво, пято от огиери, всеки — неописуемо красиво изделие. Бяха подредени в кръг, с лице към централния подиум. Куполният таван бе облицован с мрамор, изваян така, че да наподобява звезди в небето. Украсата беше забележителна: прелестна, без да е натруфена.

Мъдрите вече бяха пристигнали — Амис, Баир и Мелайне, вече в напреднала бременност. Амфитеатърът имаше издигната платформа,

на която Мъдрите можеха да седят удобно на пода, без седящите в столовете да ги гледат отвисоко.

Леане, Юкири и Сеайне седяха в столове срещу Мъдрите, всяка с един от копираните от Елейн сънни тер-ангреали, смътни и почти безплътни. Елейн уж също трябваше да е тук, но беше предупредила, че може би ще ѝ е трудно да прелее достатъчно, за да влезе в Тел-айеран-риод.

Айез Седай и Мъдрите се гледаха с почти осезаема враждебност. Айез Седай смятаха Мъдрите за лошо обучени дивачки, докато Мъдрите на свой ред смятаха Айез Седай за обсебени от себе си самодоволни невежи.

С пристигането на Егвийн в самия център на залата се появи група чернокоси жени със смугла кожа. Ветроловките. Заозъртаха се подозрително. Сюан беше казала, от времето, когато ги беше учила, че Морският народ имал легенди за Тел-айеран-риод и опасностите му. Това не беше спряло Ветроловките да учат всичко, което могат, за Света на сънищата в момента, в който бяха открили, че съществува реално.

Водеше ги висока стройна жена с дръпнати очи и дълга шия, с многобройни медальончета на тънката верижка, минаваща от носа до лявото ѝ ухо. Това трябваше да е Шиелин, една от онези, за които Нинив бе говорила на Егвийн. Сред другите три Ветроловки имаше достолепна жена с бели кичури между черните. Трябваше да е Ренайле, според пратените от тях писма и указанието на Нинив. Егвийн я бяха уверили, че е най-старшата сред тях, но като че ли се държеше сервилно към другите. Дали не бе изгубила старшинството си пред Надзорницата на корабите?

— Добре дошли — каза им Егвийн. — Моля, седнете.

— Ще останем прави — каза Шиелин. Гласът ѝ беше напрегнат.

— Кои са тези, Егвийн ал-Вийр? — попита Амис. — Не бива деца да посещават Тел-айеран-риод. Това не е дупка на пясъчен язовец, та да ровят в нея.

— Деца ли? — рече Шиелин.

— Тук вие сте деца, влагоземко.

— Амис, моля те — намеси се Егвийн. — Аз им заех тер-ангреали да дойдат тук. Беше необходимо.

— Можеше да се срещнеш с тях извън Света на сънищата — каза Баир. — Да избереш наред бойно поле щеше да е по-безопасно.

Ветроловките *наистина* бяха много невежи за начина, по който ставаха нещата в Тел-айеран-риод. Пъстрото им облекло периодично сменяше цветовете си — всъщност пред очите на Егвийн блузата на Ренайле изчезна напълно и тя се изчерви, макар Елейн да бе споменала, че в морето и мъжете, и жените от Морския народ работят голи до кръста. След миг блузата се върна. Накитите им също като че ли непрекъснато се размиваха.

— Има причина да направя това, което направих, Амис — заяви Егвийн, закрачи напред и седна на стола си. — Шиелин дин Сабура Нощни води и сестрите ѝ са уведомени за опасностите тук и поеха отговорността за собствената си сигурност.

— Малко като да дадеш огниво и буре с масло на дете — измърмори Мелайне — и да твърдиш, че си му *поверила* отговорността за сигурността му.

— Трябва ли да търпим това дърлене, Майко? — попита Юкири. Егвийн вдиша дълбоко, за да се успокои.

— Моля ви. Вие сте начело на своите групи, жени, заслужили си авторитет на мъдри и проникателни. Не можем ли поне да се държим вежливо? — обърна се към Морския народ. — Ветроловка Шиелин, вие приехте поканата ми. Вярвам, че няма да отхвърлите моето гостоприемство и ще останете през цялата ни среща?

Жената се поколеба. Осезаемо излъчваше гордост. Отскорошните споразумения между Айез Седай и Морския народ я бяха направили дръзка. Егвийн побърза да потисне яда, който я жегна. Не ѝ допадаха подробностите около сделката за Купата на ветровете. Двете с Нинив трябваше по-добре да помислят. Трябваше да...

Не. Двете с Нинив бяха направили всичко, което можеха, и бяха подложени на необичайно напрежение. Освен това всички казваха, че спазаряването с Морския народ е само една стъпка по-безопасно от спазаряването с Тъмния.

Най-сетне Шиелин кимна отсечено, макар че блузката ѝ промени няколко пъти цвета си, докато премисляше, преди да спре на алено, а накитите ѝ продължиха да се появяват и изчезват.

— Няма — отвърна тя. — Задължени сме ти, че ни подари това място, и ще приемем гостоприемството ти — седна възможно най-

далече от Егвийн и останалите Айез Седай. Жените с нея последваха примера ѝ.

Егвийн въздъхна облекчено и сътвори няколко масички с чаши горещ ароматен чай. Ветроловките подскочиха. Мъдрите дори не мигнаха. Амис обаче посегна към чашката си и промени розовия цвят на чая с много по-тъмен оттенък.

— Може би ще ни кажеш целта на тази среща — подхвърли Баир и отпи от чая си. Морският народ не вдигнаха чашките си, макар че Айез Седай също отпиха.

— Вече се досетихме — каза Шиелин. — Този сблъсък е неизбежен, макар да се кълна във ветровете, че ми се иска да не беше.

— Е, кажи го ти тогава — рече Юкири. — За какво е?

Шиелин присви очи към Егвийн.

— В течение на много сезони и приливи криехме същността на нашето Ветроловство от Айез Седай. Бялата кула вдишва, но не издишва — донесеното в нея никога не може да напусне. След като вече знаете за нас, вие ни искате, защото не можете да понесете мисълта за преливащи жени извън хватката ви.

Айез Седай се намръщиха, но Егвийн забеляза, че Мелайне кима. Думите бяха съвсем верни, макар да бяха само едната страна на проблема. Ако знаеха колко полезно ще им е обучението на Бялата кула и колко важно е хората да знаят, че преливащите са под надзор и обучавани...

Само че тази мисъл ѝ се стори куха. Морският народ си имаше свои традиции и използваше чудесно преливащите си и без надзора на Бялата кула. Егвийн не беше прекарала при тях толкова време, колкото Нинив или Елейн, но бе получила подробни донесения. Ветроловките бяха неопитни с много от сплитовете, но способностите им с конкретни сплитове, особено съсредоточените върху Въздух, надминаваха с пъти прилаганото от Айез Седай.

Тези жени заслужаваха истината. Нима не отстояваха точно това Бялата кула и Трите клетви?

— Права си, Шиелин дин Сабура Ноцни води. Народът ви според мен е проявил благоразумие, като е скрил способностите си от Айез Седай.

Юкири ахна — съвсем неприсъща реакция за Айез Седай. Шиелин замръзна, верижката от носа до ухото ѝ звънна тихо от

струпалите се наедно медальончета. Блузата ѝ преля в синьо.

— Какво?!

— Проявил е благоразумие — повтори Егвийн. — Не бих си позволила да оспорвам позициите на Амирлин преди мен, но нещата могат да се погледнат и от друга гледна точка. Може би сме били твърде ревностни да контролираме жени, способни да боравят с Единствената сила. Очевидно е, че Ветроловките са се справили добре, като са се обучавали сами. Струва ми се, че Бялата кула би могла да научи много от вас.

Шиелин се втренчи в нея. Егвийн издържа погледа ѝ. „Виж, че съм твърда — помисли си. — Виж, че говоря сериозно. Това не е ласкателство. Аз съм Айез Седай. Говоря истината.“

— Добре — каза Шиелин. — Вероятно бихме могли да сключим сделка, която да позволи да обучаваме жените ви.

Егвийн се усмихна.

— Надявах се да видите изгодата в това.

Айез Седай я погледнаха със сдържана враждебност. Е, щяха да разберат. Най-добрият начин да се наложиш е да разтърсиш чуждите очаквания като бръмбари в гърне.

— И все пак — продължи тя, — признавате, че има неща, които Бялата кула знае, а вие — не. Иначе нямаше да се домогвате до сделка наши жени да обучават ваши Ветроловки.

— Няма да отменим онова споразумение — заяви припряно Шиелин. Блузката ѝ преля в светложълто.

— О, не съм казала такова нещо — отвърна Егвийн. — Добре е, че вече имате учителки Айез Седай. Тези, които се спазариха с вас, постигнаха нещо неочаквано.

Верни думи, до една. Само че начинът, по който ги изрече, намекваше за нещо повече — че Егвийн е *искала* да се изпратят Айез Седай на корабите на Морския народ. Шиелин се намръщи още повече. Дано да премисляше дали „голямата победа“ на народа ѝ за Купата на ветровете не е била нагласена от самото начало, защото точно на това се надяваше Егвийн.

— Между другото — продължи тя, — имам чувството, че предишното ни споразумение не беше достатъчно амбициозно — обърна се към Мъдрите. — Амис, ще се съгласиш ли, че Айез Седай разполагат със знание за сплитове, непознати за Мъдрите?

— Би било глупаво да не се признае вещината на Айез Седай в тези неща — отвърна предпазливо Амис. — Айез Седай отделят много време за упражняване на сплитовете си. Но има други неща, които ние знаем, а те — не.

— Да. Докато аз се обучавах под наставничеството на Мъдрите, научих повече за ръководенето, отколкото в Бялата кула. Също тъй много ми беше полезно обучението в Тел-айеран-риод и Сънуването.

— Добре — намеси се Баир, — казвай. През целия този разговор гоним трикрак гущер и мушкаме с клечка да видим дали още мърда.

— Трябва да споделим помежду си това, което знаем — заговори Егвийн по същество. — Ние, трите групи — жени, способни да преливат — трябва да сключим съюз.

— С Бялата кула начело, предполагам — подхвърли Шиелин.

— Казвам само, че има благоразумие в това да споделяме и да се учим от другите. Мъдри, бих искала Посветени от Бялата кула да бъдат пратени на обучение при вас. Ще е много полезно да ги научите да владеят Тел-айеран-риод.

Сред Айез Седай едва ли щеше да се намери друга Сънуваща като Егвийн, макар и да можеше да се надява. Талантът бе много рядък. Все пак щеше да е чудесно няколко Сестри да се обучат в Тел-айеран-риод, та дори да се налага да влизат с тер-ангреал.

— Ветроловки — продължи Егвийн, — при вас също бих искала да пратя жени, особено от по-вещите във Въздух, за да се научат да ловят ветровете като вас.

— Животът на чирачка Ветроловка не е лек — каза Шиелин. — На вашите изнежени жени ще им се стори много по-различен от мекия живот в Бялата кула.

Задникът на Егвийн още помнеше болката от „мекия живот“ в Бялата кула.

— Не се съмнявам, че ще им е трудно. Но също тъй не се съмнявам, че ще е и много полезно.

— Е, това би могло да се уреди — отвърна нетърпеливо Шиелин. — Ще трябва да се заплати, разбира се.

— Равностойно — отвърна Егвийн. — Като позволим вие да пратите някои от чирачките си в Бялата кула, за да се учат с нас.

— Вече сме изпратили жени при вас.

— Символични жертви, изпратени, за да не станем подозрителни към вашите Ветроловки — отвърна Егвийн спокойно. — Жените ви често странят или идват с неохота. Бих искала това да спре — няма никакво основание да се отказват потенциални Ветроловки на народа ви.

— И къде е разликата? — попита Шиелин.

— На жените, които изпращате, ще се разреши да се връщат при вас след обучението си — каза Егвийн. — Мъдри, бих искала също при нас да се пращат айилски чирачки. Не с неохота и не за да станат Айез Седай, а за да учат нашите умения. На тях също ще се разрешава да се върнат при вас, след като се обучат. Ако пожелаят.

— Няма да е достатъчно — каза Амис. — Притеснявам се какво би станало с жени, привикнали твърде много към меките порядки на влагоземците.

— Вие, разбира се, няма да искате да ги принудите...

Баир я прекъсна:

— Те все пак ще са чирачки за Мъдри, Егвийн ал-Вийр. Деца, които трябва да завършат обучението си. И то при условие, че се съгласим с този план. Нещо в него разстройва стомаха ми като прекалено много храна след ден пост.

— Ако позволим на Айез Седай да впримчат чирачките ни, те няма да могат да се измъкнат — каза Мелайне.

— А държите ли на това? — попита Егвийн. — Виждате ли какво имате в мое лице, Мелайне? Амирлински трон, обучена от айилците. Каква жертва е готов да плати народът ви, за да има повече като мен? Айез Седай, които разбират джи-е-тох и Триделната земя, които уважават Мъдрите, вместо да гледат на тях като на съпернички и дивачки?

Трите айилки се спогледаха притеснено.

— А вие, Шиелин? — продължи Егвийн. — Скъпо ли плати *вашият* народ, за да имате Амирлински трон, която, след като се е учила при вас, се отнася с вас като с приятелки и уважава порядките ви?

— Това би могло да е ценно — призна Шиелин. — При условие, че жените, които пращате при нас, ще са с по-добър нрав от тези, които пращяхте досега. Едва ли има Айез Седай, за която ще е безполезно да повиси няколко дни от високата мачта.

— Това е защото настояхте да получите Айез Седай — каза Егвийн. — Те вече си имат изградени навици. Ако вместо тях ви пращаме Посветени, ще са много по-податливи.

— Вместо? — веднага се усети Шиелин. — Това вече е друга сделка.

— Бихме могли да я сключим — отвърна Егвийн. — Ако позволим на преливащи от Морския народ да се връщат при вас, вместо да държим да останат в Кулата, вече няма да се нуждаете толкова много от учителки Айез Седай.

— Да, това може да е друго споразумение — Шиелин поклати глава. — Но няма да е лесна сделка. Вие Айез Седай сте змии, като на ония пръстени, дето ги носите.

— А ако предложи да включим сънните тер-ангреали, които ви заехме? — попита Егвийн.

Шиелин неволно погледна ръката си, където, в реалния свят, щеше да държи малката плочка, с чиято помощ — и трошица прелят Дух — една жена можеше да влезе в Тел-айеран-риод. Егвийн не им беше дала тер-ангреалите, с чиято помощ можеха да влязат, без да преливат, разбира се. Те бяха по-мощни и поради това — по-ефикасни. Най-добре беше да ги пази в тайна.

— В Тел-айеран-риод можете да отидете навсякъде. Можете да се срещате с хора, които са далече, без да се налага да Пътувате, и можете да научите скрити неща, и да се съвещавате тайно.

— Опасно нещо им предлагаш, Егвийн ал-Вийр — каза строго Амис. — Да ги пуснеш да бродят тук на воля е все едно да пуснеш влагоземски деца да щурейт в Триделната земя.

— Не може да пазите това място само за себе си, Амис.

— Не е от егоизъм — отвърна Мъдрата. — Говоря за безопасността им.

— В такъв случай може би ще е най-добре, ако Морският народ прати свои чирачки да се учат при Мъдрите... и може би вие да пратите при тях свои.

— Да живеят на *кораби*? — стъписа се Мелайне.

— Какъв по-добър начин да надвиете страха си от водата?

— Не се боим от нея — сръза я Амис. — Уважаваме водата. Вие влагоземците... — винаги говореше за кораби като за лъв в клетка.

— В момента това не е важно — Егвийн отново се обърна към жените от Морския народ. — Тер-ангреалите може да станат ваши, ако се споразумеем.

— Вие вече ни ги дадохте — каза Шиелин.

— Само временно, Шиелин. Жените, които ви ги предоставиха, го обясниха много ясно.

— И сте готови да ни ги дадете за постоянно? — попита Шиелин. — Без тези глупости, че всички тер-ангреали са притежание на Бялата кула?

— Важно е да има правило, което да не допуска тер-ангреалите да се задържат от хората, които са ги намерили. Така можем да отнемем потенциално опасен предмет от глупав търговец или селяк. Но съм готова да направя официално изключение за Ветроловките и Мъдрите.

— Като стъклените колони — каза Амис. — Чудила съм се дали Айез Седай няма някой ден да настояват за тях.

— Едва ли — отвърна Егвийн. — Но подозирам, че айилците биха се чувствали по-спокойно, ако заявите официално, че тези тер-ангреали — както и други, които притежавате — остават ваша собственост и че Сестрите не могат да претендират за тях.

Това накара Мъдрите да се замислят сериозно.

— Все пак намирам това споразумение за странно — каза Баир. — Айилки, които се обучават в Бялата кула, но без да стават Айез Седай? Не е бивало досега.

— Светът се променя, Баир — отвърна Егвийн. — В Емондово поле до едно поточе имаше леха с хубави, грижливо гледани цветя. Казваха й Славата на Емонд. Баща ми обичаше да се разхожда там, обожаваше ги. Но после, когато построиха новия мост, хората започнаха да тъпчат през лехата, за да стигнат до него. Татко се опитваше години наред да ги държи настрана от лехата. Слагаше плетове и знаци. Нищо не вършеше работа. После се сети да направи малка пътечка от речни камъни през лехата. Оттогава хората престанаха да ги газят. Искам да кажа, че когато дойде промяна, можеш да крещиш и да се опитваш да наложиш нещата да си останат същите. Но накрая обикновено се оказваш стъпкан. Ако можеш обаче да насочиш промените, те може да ти служат. Също както ни служи Силата, но само след като ѝ се подчиним.

Изглежда жените една по една.

— Нашите три групи е трябвало отдавна да действат заедно. Последната битка идва, а Прероденият Дракон казва, че ще освободи Тъмния. И не стига това, а имаме и общ враг — враг, който иска да унищожи Айез Седай, Ветроловките и Мъдрите.

— Сеанчанците — каза Мелайне.

При тази дума седналата зад Ветроловките Ренайле изсъска и облеклото ѝ се промени: вече носеше броня и държеше меч. След миг и бронята, и мечът изчезнаха.

— Да — каза Егвийн. — Заедно можем да сме достатъчно силни да се борим с тях. Разделени...

— Трябва да обмислим тази сделка — каза Шиелин. Егвийн долови вятър, лъхнал през залата, сътворен може би неволно от някоя от Морския народ. — Ще се срещнем отново и може би ще дадем обещание. Ако го направим, условието ще е следното: ще ви изпращаме по две чирачки всяка година и вие ще изпращате също толкова при нас.

— Но не най-слабите — каза Егвийн. — Искам да са най-обещаващите ви.

— И вие ще прашате също такива? — попита Шиелин.

— Да.

Две беше начало. Сигурно щяха да поискат повече, щом планът се окажеше ефикасен. Но Егвийн не искаше да настоява повече.

— А ние? — попита Амис. — Участваме ли в тази „сделка“, както го наричате?

— Две Посветени — каза Егвийн. — В замяна на две ваши чирачки. Обучават се за не по-малко от шест месеца, но не повече от две години. Щом нашите жени дойдат при вас, ще бъдат смятани за ваши чирачки и ще трябва да спазват вашите правила — замълча за миг. — След обучението всички чирачки и Посветени трябва да се върнат при своите за най-малко една година. След това, ако вашите решат, че искат да станат Айез Седай, може да се върнат и да бъдат преценени. Същото е в сила и за нашите жени, ако решат да се присъединят към вас.

Баир кимна замислено.

— Може би ще има жени като самата теб, които, след като опознаят порядките ни, ще разберат, че са по-добри. Все пак е жалко,

че те загубихме.

— Мястото ми беше другаде — отвърна кратко Егвийн.

— Ще приемете ли това и между нас? — обърна се Шиелин към Мъдрите. — В случай, че се съгласим с тази сделка, две срещу две — по същия начин?

— Ако сделката бъде сключена — отвърна Баир, — ще го направим и с вас. Но трябва да го обсъдим и с другите Мъдри.

— А тер-ангреалите? — попита Шиелин.

— Ваши са. В замяна на което ще ни освободите от обещанието да пращаме Сестри да ви обучават, а ние ще позволим на всяка от Морския народ, която в момента е сред нас, да се върне при своите. Всичко това е предмет на одобрение от вашите хора, а аз ще трябва да го поставя пред Съвета на Кулата.

Разбира се, като Амирлин, решенията ѝ бяха закон. Ако Съветът се противопоставеше обаче, тези закони можеше да бъдат пренебрегнати. Точно в това трябваше да спечели подкрепата им — и го искаше, особено след заявлението си, че Съветът трябва повече да работи с нея и по-малко да заседава тайно.

Но беше почти сигурна, че ще получи одобрение. На Айез Седай нямаше да им хареса да отстъпят тер-ангреалите, но още повече не им харесваше сделката, сключена с Морския народ за Купата на ветровете. За да се отърват от това щяха да са готови да отстъпят почти всичко.

— Знаех си, че ще се опиташ да сложиш край на обучението ни от Сестри — каза самодоволно Шиелин.

— А вие кое бихте предпочели? — попита Егвийн. — Жени, които са от най-слабите между нас и които гледат на службата си като на наказание? Или жени от Морския народ, които са научили най-доброто, което можем да предложим, и след това се връщат с охота при вас, за да го споделят? — чудесно щеше да е да изпрати при тях Айез Седай от Морския народ. Това щеше да наклони везните в полза на Бялата кула.

Но новото споразумение можеше да отмени старото. Имаше чувството, че бездруго ще загуби Сестрите от Морския народ, или поне тези от тях, които копнееха да се върнат при своите. Светът *наистина* се променяше и след като Ветроловките вече не бяха тайна, не беше нужно да се държи повече на старите порядки.

— Ще го обсъдим — заяви Шиелин. Кимна на другите и трите изчезнаха от залата. Определено се учеха бързо.

— Този танц е опасен, Егвийн ал-Вийр — каза Амис, стана и заоправя шала си. — Имаше време, когато айилки щяха да се гордеят, че са служили на Айез Седай. Това е минало.

— Жените, които си мислила, че можеш да намериш, не са нищо повече от сън, Амис — отвърна Егвийн. — Реалният живот често се оказва много по-разочароващ от сънищата, но поне когато намериш чест в реалния живот, знаеш, че е нещо повече от фантазия.

Мъдрата кимна.

— Вероятно ще се съгласим на тази сделка. Трябва да научим онова, което Айез Седай могат да ни научат.

— Ще изберем най-силните ни жени — добави Баир. — Онези, които няма да бъдат покварени от влагоземската мекота — в тези думи нямаше презрение. За Баир това, че нарича влагоземците „меки“, не беше обида.

— Работата, която вършиш, е добра, стига да не си въобразяваш, че ще ни вържеш със стоманени въжета — добави Амис.

„Не, Амис — помисли си Егвийн. — Няма да ви вържа със стоманени въжета. С дантела ще ви оплета.“

— Тъй — каза Баир. — Имаш ли все още нужда от нас днес? Намекна за битка...?

— Да — отвърна Егвийн. — Или поне се надявам.

Още не беше дошла никаква вест. Това означаваше, че Нинив и Сюан не са открили някой да подслушва. Нима хитрината ѝ се беше провалила?

Мъдрите ѝ кимнаха, отделиха се настрана и си заговориха тихо. Егвийн стана и се приближи до Айез Седай.

— Не ми харесва това, Майко — промълви Юкири и хвърли поглед към Мъдрите. — Не мисля, че Съветът ще се съгласи. Много от тях са непоколебими в убеждението си, че всички предмети на Единствената сила трябва да са наше притежание.

— Съветът ще прояви разум — каза Егвийн. — Ние вече върнахме Купата на ветровете на Морския народ, а след като Елейн преоткри сътворяването на тер-ангреали, много скоро такива като нея може да се окажат толкова много, че няма да можем да ги следим всичките.

— Но Елейн все пак е Айез Седай — каза притеснено Сеайне. — Все пак можете да я държите под контрол.

— Вероятно — отвърна тихо Егвийн. — Но не ви ли се струва странно, че — след всичките тези години — толкова Таланти се връщат, че бяха направени толкова открития? Моето Сънуване, терангреалите на Елейн, Прорицаването. Редки Таланти, които сякаш избуяват. Краят на един Век и светът се променя. Съмнявам се, че Талантът на Елейн ще остане уникален. А ако го прояви някоя Мъдра или от Морския народ?

Трите я гледаха притеснено.

— Все пак не бива да се предаваме, Майко — най-сетне отрони Юкири. — С повече усилие *бихме* могли да обуздаем Мъдрите и Ветроловките.

— А Аша'ман? — попита Егвийн, без да може да скрие смущението си. — Ще настояваме ли, че всички ангреали и шаангреали, сътворени за мъже, трябва да са наши, въпреки че не можем да ги използваме? А ако някои Аша'ман се научат да създават предмети на Силата? Ще ги принудим ли да ни предават всичко, което създадат? *Бихме* ли могли да наложим това?

— Аз... — почна Юкири.

Леане поклати глава.

— Тя е права, Юкири. Светлина, права е.

— Светът, какъвто е, не може да бъде наш повече — каза Егвийн тихо, за да не я чуят Мъдрите. — Бил ли е някога изобщо наш всъщност? Черната кула обвързва Айез Седай, айилците вече не благоговейт пред нас, Ветроловките са крили най-добрите си преливащи от нас от столетия и стават все по-войнствени. Ако се придържаме прекалено към всичко това, ще се окажем или тирани, или глупачки според това доколко ще успеем. Не приемам нито едното, нито другото.

— Ние *ще* ги водим, Юкири — продължи тя. — Трябва да станем извор, който жените да търсят, всички жени. Ще го постигнем не като държим твърдо, а като приемаме техните преливащи да се учат при нас и като пращаме своите най-надарени Посветени да станат вещи в нещата, в които те са най-добри.

— А ако и те говорят същото в момента? — попита тихо Леане и погледна крадешком към Мъдрите, които си шепнеха в другия край на

залата. — Ако и те се опитат да ни надиграт, както ние искаме да надиграем тях?

— Тогава ще трябва да играем най-добре — отвърна Егвийн. — Всичко това е вторично засега обаче. Имаме нужда от единство срещу Сянката и сеанчанците. Трябва да...

В залата изведнъж се появи Сюан, капнала от умора и с обгорена от едната страна рокля.

— Майко! Трябваш ни!

— Започна ли битката? — попита припряно Егвийн. Мъдрите в другия край вдигнаха глави.

— Да — отвърна Сюан задъхана. — Току-що. Майко, те не дойдоха да подслушват. *Нападнаха.*

Перин летеше над земята и с всяка стъпка оставяше зад себе си цели левги. Трябваше да отнесе шипа далече от Убиеца. В океана може би? Ако успееше да...

Във въздуха изсъска стрела и разкъса рамото му. Перин изруга и се обърна. Бяха на висок скалист склон. Убиеца стоеше долу, вдигнал лък до скулестото си лице, тъмните му очи блестяха от ярост. Пусна друга стрела.

„Стена“, помисли Перин и вдигна пред себе си тухлена стена. Стрелата се заби на цяла педя в тухлите, но спря и той мигновено се отпрати другаде. Ала не можеше да стигне далече, докато носеше купола със себе си.

Промени посоката и продължи на изток вместо на север. Едва ли щеше да избяга от Убиеца така — врагът му сигурно виждаше движещия се купол и можеше да прецени посоката му.

Какво да направи? Канеше се да хвърли шипа в океана, но ако Убиеца го последваше, щеше просто да си го върне. Съсредоточи мисълта си върху това да се движи колкото може по-бързо. Можеше ли да надбяга врага си? Земята летеше зад него като в мъгла: планини, реки, езера и поляни.

Тъкмо си бе помислил, че може би вече е много напред, когато точно до него се появи фигура и към шията му замахна меч. Перин се сниши и едва избягна атаката. Изръмжа и надигна чука, но Убиеца изчезна.

Перин спря. Убиеца можеше да се движи по-бързо от него и можеше да се озове под купола просто като скочи пред него и след това го изчака.

„Не мога да го надбягам“, осъзна Перин. Единственият начин да защити Файле и хората си бе да го убие. Иначе Убиеца щеше да прибере шипа, където и да го хвърлеше, а след това щеше да се върне и да задържи хората му в капана си.

Огледа се да разбере къде се е озовал. Намираше се на горист склон, на север от него се виждаше Драконовата планина. Погледна на изток и успя да види върха на огромно здание над короните на дърветата. Бялата кула. Градът можеше да му даде предимство, можеше да се скрие по-лесно в някое от многото здания или улички.

Перин скочи натам и куполът се задвижи с него.

Битката все пак бе неизбежна.

ГЛАВА 37

МРАК В КУЛАТА

Гавин седеше на една каменна пейка в градините на двореца в Кемлин. Бяха изтекли няколко часа, откакто бе отпратил вестоносеца на Егвийн. Издутата кръгла луна висеше в смраченото небе. Слуги, притеснени сякаш за него, наминаваха от време на време да видят има ли нужда от нещо.

Искаше само да погледа небето. От много недели не бе могъл да го прави. Захладняваше, но си беше свалил палтото и го беше метнал на гърба на пейката. Въздухът бе хубав — по-различен някак от същия въздух под облачно небе.

Щом угасна и последният светлик, звездите грейнаха като деца, надникнали колебливо отгоре след заглъхналата шумотевица на деня. Толкова хубаво беше, че най-сетне ги вижда отново. Вдиша дълбоко.

Елейн беше права. Омразата му към ал-Тор до голяма степен произтичаше от разочарование. Може би и ревност. Ал-Тор играеше роля по-близка до онова, което Гавин щеше да избере за себе си. Да властваш над държави, да предвождаш армии. Като гледаше живота на двамата, кой бе поел ролята на принц и кой — на прост овчар?

Може би се съпротивляваше на настояванията на Егвийн, защото искаше той да води, той да е извършителят на геройства. Ако станеше неин Стражник, щеше да се наложи да отстъпи и да помага *на нея* да променя света. Имаше чест в това да пазиш живота на някоя велика личност. Голяма чест. Защото какъв е смисълът на великите дела? Признанието, което носят, или по-добрият живот, който осигуряват?

Да отстъпи. Беше се възхищавал на мъже като Слийти заради готовността им да направят това, но никога не ги беше разбирал. Не истински. „Не мога да я оставя да го прави сама. Трябва да ѝ помагам. Скрит в сянката ѝ.“

Защото я обичаше. Но и защото така щеше да е най-добре. Ако двама бардове се опитат да свирят различни песни едновременно, и двамата ще вдигнат шум. Но ако единият отстъпи, за да придаде

хармония на мелодията на другия, тогава прелестта ще е по-голяма от това, което всеки от тях може да направи сам.

И в този момент най-сетне го разбра. Не можеше да отиде при Егвийн като принц. Трябваше да отиде при нея като Стражник. Трябваше да бди над нея и да ѝ служи. Да се грижи да се осъществяват желанията ѝ.

Време беше да се завърне.

Тръгна по алеята към двореца. Жабешките серенади по езерцата секваха — последвани от плясък във водата, — щом минаваше покрай тях. Влезе в сградата. До покоите на сестра му не беше далече. Щеше все още да е будна — напоследък ѝ бе трудно да заспи. През последните няколко дни често оставаха да си поговорят на чаша чай, преди да си легнат. Пред вратите ѝ обаче го спря Биргит.

И за пореден път го изгледа сърдито. Да, *не ѝ* харесваше да я принуждават да действа като капитан-генерал вместо него. Вече можеше да го разбере. Почувства се малко неловко, докато се приближаваше към нея.

— Не тази нощ, принцче.

— Заминавам за Бялата кула — отвърна той. — Бих искал да се сбогуваме.

Направи още крачка напред, но Биргит опря ръка на гърдите му и леко го избута.

— Можеш да тръгнеш сутринта.

Гавин едва не посегна към мечата си, но се спря. Светлина! Имаше време, когато не реагираше по този начин на всичко! *Наистина* беше станал глупак.

— Попитай дали ще ме приеме — каза учтиво. — Моля те.

— Имам си заповед — отвърна Биргит. — Освен това сега не може да говори с теб. Спи.

— Сигурен съм, че ще се радва да я събудят.

— Не е от този вид сън — отвърна Биргит и въздъхна. — Мисля, че има нещо общо с работите на Айез Седай. Лягай си. Сутринта сестра ти вероятно ще има вест от Егвийн за теб.

Гавин се намръщи.

„Сънищата. Това имаха предвид Айез Седай с думите, че Егвийн ги учи да бродят в сънищата си.“

— Значи Егвийн също спи?

Биргит го погледна накриво.

— Кръв и пепел, май казах твърде много. Марш в покоите си.

Гавин кимна, но не тръгна към покоите си. „Ще изчака за миг на слабост — помисли си, спомнил си думите на сул-дам. — А когато удари, ще остави след себе си смърт и опустошение.“

Миг на слабост.

Втурна се по коридорите към стаята за Пътуването, устроена от Елейн. За щастие имаше една дежурна Родственичка, със сънени очи, но чакаща в случай, че се наложи да се изпратят спешни послания. Гавин не я познаваше, но тя като че ли го позна.

Прозя се и отвори портала, щом я помоли. Той притича през него и се озова на терена за Пътуването в Бялата кула. Порталът изчезна точно след него и Гавин се стъписа, обърна се и изруга. За малко да се затвори върху него! Защо го беше пуснала Родственичката така рязко и толкова опасно? Част от секундата и щеше да остане без крака, ако не и по-лошо.

Но нямаше време. Обърна се и затича отново.

Егвийн, Леане и Мъдрите се появиха в стая в основата на Кулата, където ги чакаха няколко разтревожени жени. Беше стражеви пост, предвиден от Егвийн като позиция за оттегляне.

— Докладвайте! — отсече тя.

— Шеван и Карлия са мъртви, Майко — каза Серин.

— Какво се случи?

— Тъкмо разигравахме фалшивия заговор за налагането на мир в Арад Доман, както заповядахте. И тогава...

— Огън — заговори Морврин разтреперана. — Изригна през стените. Преливащи жени, няколко с невероятна Сила. Видях Алвиарин. И други също.

— Нинив още е горе — добави Брендас.

— Упорита жена — Егвийн се обърна към трите Мъдри и те кимнаха. — Пратете Брендас навън — каза Егвийн и посочи Бялата сестра. — Когато се събудиш, иди и събуди останалите тук, за да са вън от опасност. Остави Нинив, Сюан и мен.

— Да, Майко — отвърна Брендас.

Амис направи нещо и фигурата на Брендас се стопи.

— Останалите идете на някое безопасно място. Извън града.

— Добре, Майко — отвърна Серин, но остана на мястото си.

— Какво?

— Аз... — Серин се намръщи. — Не мога да тръгна. Има нещо странно.

— Глупости — отсече Баир. — Не...

— Баир — прекъсна я Амис. — Не мога да напусна. Нещо ужасно не е наред.

— Небето е виолетово — каза Юкири, щом погледна през едно от прозорчетата навън. — Светлина! Прилича на купол, покрил Кулата и града. Кога стана това?

— Има нещо много сбъркано тук — каза Баир. — Трябва да се събудим.

Амис изведнъж изчезна и Егвийн се стъписа. След миг отново се появи.

— Успях да ида там, където бях преди, но не мога да напусна града. Не ми харесва това, Егвийн ал-Вийр.

Егвийн се опита да се изпрати в Кайриен. Не стана. Погледна навън през прозореца разтревожена, но изпълнена с решимост. Да, небето беше виолетово.

— Събудете се, ако трябва — каза на Мъдрите. — Аз ще се боря. Една от вреките душиите си на Сянката е тук.

Мъдрите се смълчаха. Най-сетне Мелайне заяви:

— Ще дойдем с теб.

— Добре. Останалите — махайте се оттук. Идете в „Пътят на музиканта“ и останете там, докато ви събудят. Мелайне, Амис, Баир, Леане, отиваме на по-високо място в Кулата. Стая с дървена облицовка и легло с четири пилони, с прозрачен балдахин около него. Това е спалнята ми.

Мъдрите кимнаха и Егвийн се озова там. Лампата на стойката не гореше в Тел-айеран-риод, въпреки че я бе оставила запалена в реалния свят. Мъдрите и Леане се появиха около нея и прозирният балдахин около леглото ѝ се раздвижи от лъха при появата им.

Кулата се разтърси. Битката продължаваше.

— Бъдете предпазливи — предупреди ги Егвийн. — Дебнем опасни врагове и те познават този терен по-добре от вас.

— Ще внимаваме — отвърна Баир. — Чувала съм, че Вречените в Сянката се мислят за господари на това място. Е, ще видим.

— Леане, можеш ли да се справиш? — Егвийн за миг се изкуши да я върне, но пък тя определено беше една от най-опитните.

— Ще се снишавам, Майко — каза Леане. — Но те явно са повече от нас. Ще ви трябва.

— Разбрано.

Четирите изчезнаха мигновено. Защо не можеха да напуснат Кулата? Беше обезпокоително, но в същото време — изгодно.

Означаваше, че е в капан.

Но в същия капан беше и Месаана.

Пет гълъба литнаха от покрива.

Перин се обърна. Убиеца стоеше зад него. Миришеше на камък.

Кимна към полетелите птици и каза:

— Твои са, нали?

— За предупреждение — отвърна Перин. — Помислих, че ще се досетиш, ако поръся орехови черупки по пода.

— Умно.

Около тях се беше проснал великолепен град. Перин не беше вярвал, че някой град може да е по-величествен от Кемлин. Но ако съществуваше такова нещо, това бе Тар Валон. Целият град бе творба на изкуството, почти всяко здание — украсено със сводове, кули, статуи и орнаменти. Дори *уличните* камъни сякаш бяха подредени артистично.

Очите на Убиеца пробягаха надолу към колана на Перин. Там, прибран в кесията, сътворена от Перин, беше тер-ангреалът. Върхът стърчеше с усуканите в сложна плитка сребърни жички. Перин отново се бе опитал да го унищожи с мисъл, но бе отблъснат. Ударът с чука дори не беше го огънал. Каквото и да представляваше това нещо, беше направено да устоява на подобни атаки.

— Станал си много по-опитен — каза Убиеца. — Трябваше да те убия още преди няколко месеца.

— Мисля, че опита — отвърна Перин. Вдигна чука на рамото си. — Кой си ти всъщност?

— Човек на два свята, Перин Айбара. И притежаван от двата. Ще трябва да си върна сънния шип.

— Приближиш ли се, ще го унищожа.

Убиеца изсумтя и закрачи напред.

— Нямах силата за това, момче. Дори аз нямам силата да се справя с това — погледът му неволно пробяга над рамото на Перин. Към какво?

„Драконовата планина — помисли Перин. — Сигурно се е притеснил, че съм дошъл тук да хвърля шипа вътре.“ Беше ли това знак, че Перин все пак може да унищожи тер-ангреала? Или Убиеца се опитваше да го подведе?

— Не ме принуждавай, момче — каза Убиеца и в ръцете му се появиха меч и нож. — Вече убих четири вълка днес. Дай ми шипа.

Четири? Беше убил само един. „Опитва се да ме предизвика“, каза си Перин.

— Мислиш, че ще повярвам, че няма да ме убиеш, ако ти го дам? Ако ти дам това, ще трябва да го върнеш в Геалдан. Знаеш, че просто ще те последвам там — Перин поклати глава. — Един от нас трябва да умре, и толкова.

Убиеца се поколеба. После се усмихна.

— Люк те мрази, знаеш ли. Мрази те дълбоко.

— А ти не? — попита Перин намръщено.

— Не повече, отколкото вълкът мрази елена.

— Ти не си вълк.

Убиеца сви рамене.

— Да приключваме тогава.

И се хвърли напред.

Гавин се втурна в Бялата кула и профуча покрай огледалните лампи на стойки по коридора — само една на всеки две бе запалена, за да се пести масло. Щом стигна до една от рампите, водещи нагоре, чу зад себе си стъпки.

Мечът му изсъска от ножницата, той се завъртя рязко и Мейзани и Целарк замръзнаха. Бившите Младоци вече носеха униформите на Бялата кула. Да го спрат ли се опитваха? Какви ли заповеди бе оставила Егвийн?

Отдадох му чест.

— Господа? Какво правите?

— Сър — отвърна Целарк. — Когато един офицер тича с такава физиономия, човек не пита трябва ли му помощ. Просто тръгва след него.

Гавин се усмихна.

— Хайде.

Втурна се нагоре по рампата и двамата го последваха с извадени мечове.

Покоите на Егвийн бяха далече горе и докато ги стигнат, се задъхаха. Гавин спря, вдигна ръка и огледа потъналите в сянка близки ниши. Беше ли някоя достатъчно дълбока, за да скрие Кръвен нож?

„Не може да има светлина без сянка...“

Надникна иззад ъгъла към вратата на Егвийн. Стоеше точно там, където предния път бе провалил плановете ѝ. Дали и сега не правеше същото? Двамата му телохранители стояха зад него и чакаха заповедите му.

Да. Правеше същото като предния път. И все пак нещо се бе променило. *Щеше* да я брани, за да може да направи големи неща. *Щеше* да стои в сянката ѝ и да бъде горд. *Щеше* да прави каквото поиска тя — но *щеше* да я пази независимо от всичко.

Защото точно това правеха Стражниците.

Промъкна се предпазливо напред и махна на хората си да го последват. Мракът в онази сенчеста ниша като че ли *не отблъсна* вниманието му, както миналия път. Добър знак. Спря до вратата и предпазливо хвана дръжката. Беше отключена. Гавин си пое дъх и влезе.

Никаква аларма не се задейства. Никакъв капан не го задържа, за да го запокити навън. Чу само някакъв смътен шум и погледна нагоре. Във въздуха висеше слугиня на Кулата, бореше се да се отскубне, ококорена и зяпнала, устата ѝ бе запушена от невидим поток Въздух.

Гавин изруга, втурна се през стаята и блъсна вратата към спалнята на Егвийн. Леглото ѝ, опряно на отсрещната стена, бе скрито зад тънки бели завеси и на стойката до него гореше светилник. Гавин дръпна тюла настрана. Спеше ли? Или беше...

Посегна към шията ѝ, но чу шум зад себе си, обърна се, развъртя меч и блокира удара. Не едно, а две тъмни петна скочиха от сенките.

За миг погледна към Егвийн. Нямаше кръв, но не можеше да разбере диша ли, или не. Беше ли спрял навреме убийците с влизането си?

Нямаше време да проверява. Влезе в Ябълкови цветчета във вятъра и изкрещя. Двамата му приятели се появиха на прага и замръзнаха стъписани.

— Доведете помощ! — извика Гавин. — Бързо!

Тъмнокожият Мейзани се обърна да изпълни заповедта му, но Целарк, изпълнен с решимост, скочи вътре и се включи в боя.

Кръвните ножове се движеха като мълнии, буквално се размиваха във въздуха. Гавин успя да влезе в Котка върху горещ пясък, но всеки удар биеше във въздуха. Очите вече го боляха от усилието да следи къде са.

Целарк ги атакува отзад, но се оказа също толкова безпомощен. Гавин стисна зъби и продължи да се бие с гръб към леглото. Трябваше да ги задържи настрана от Егвийн достатъчно дълго, докато дойде помощ. Ако можеше.

Двамата убийци изведнъж се обърнаха и връхлетяха заедно срещу Целарк. От прерязаното му гърло плисна червена кръв. Гавин изрева, влезе в Гущер сред тръните и атакува убийците в гръб.

Ударите му отново не улучваха, сякаш на косъм. Целарк падна и изгъркори, а Гавин не можеше да пристъпи напред, за да го защити, без да изложи Егвийн на риск.

Единият убиец се извърна към него, докато вторият обезглави Целарк с посичане, което — въпреки сенките — приличаше много на Река, подронваща брега. Гавин заотстъпва, мъчеше се да откъсне очите си от обезглавения Целарк. Защита. Трябваше да се защитава, докато дойде помощ!

Сеанчанците бяха нащрек: знаеха, че е успял да надвие един от тях. Но сега бяха двама. Не беше сигурен дали ще може да издържи.

„Ще издържиш. Ако паднеш, Егвийн загива.“

Зърна ли някакво движение там, в другата стая? Възможно ли бе да е дошла помощ? Обзет от надежда, Гавин пристъпи настрани и успя да види тялото на Мейзани на пода, плувнало в кръв.

Трета забулена в сенки фигура се плъзна в стаята, затръшна вратата и я заключи. Затова се бяха поколебали другите двама. Изчакали бяха да дойде съюзникът им. Тяхната помощ.

Тримата атакуваха заедно.

Перин пусна вълка на воля.

За първи път не се притесни какво може да му причини това. Остави се да *бъде* и докато се биеше, светът сякаш стана такъв, какъвто трябваше да е.

Навярно защото се покори на волята му.

Младия бик скочи от един покрив в Тар Валон — мощните му задни крака го изхвърлиха във въздуха. Кесията с тер-ангреала бе вързана на гърба му. Прелетя над някаква улица и кацна върху мраморен покрив със статуи по ръбовете. Претърколи се и се изправи вече човек, с вързания на кръста му тер-ангреал, и замахна с чука.

Убиеца изчезна точно преди чукът да удари и се появи от дясната му страна. Перин изчезна, докато Убиеца замахваше, после се появи вляво от него. Напред и назад, въртяха се един около друг, всеки изчезваше, появяваше се отново и се мъчеше да нанесе смъртоносен удар.

Перин излезе от омагьосания кръг и се озова до една от големите статуи на покрива — на някакъв величав на вид пълководец. Удари я с всичка сила и парчетата изригнаха към Убиеца, засипаха го с дъжд от камъни и прах.

Убиеца изрева. Наметалото му мигновено стана твърдо като стомана и каменните късове заотскачаха от него. Той се отърси и цялото здание се разтресе. Перин изруга и скочи, преди покривът да пропадне.

Зарея се във въздуха и се превърна във вълк, преди да стъпи на един съседен покрив. Убиеца се появи пред него с опънат лък. Младия бик изръмжа и си представи силен вятър, но Убиеца не стреля. Просто стоеше като...

Като статуя.

Перин изруга и се извъртя. Една стрела профуча на косъм от кръста му. Истинският Убиец стоеше зад гърба му. Изчезна. След миг изчезна и статуята — точно негово копие, — която бе сътворил, за да го отвлече.

Перин вдиша дълбоко и накара потта да се махне от челото му. Убиеца можеше да го връхлети отвсякъде. Вдигна стена зад гърба си и

предпазливо огледа покрива. Куполът над главата му се разтърси. Беше свикнал вече с това — куполът се движеше с него.

Но той *не се движеше*.

Погледна надолу в паника. Кесията я нямаше — стрелата, пусната от Убиеца, я бе откъснала. Перин се втурна към ръба на покрива. Убиеца тичаше по улицата с кесията в ръка.

Вълк изскочи от една странична уличка, блъсна Убиеца и го събори. Скокливец.

Перин се озова там за миг и нападна. Убиеца изруга, изчезна изпод Скокливец и се появи в края на улицата. Побягна, като оставяше мъгливи петна зад себе си.

Перин го последва, Скокливец се понесе до него. „Как ме намери?“ — изпрати към него Перин.

„Вие сте две глупави кутрета — отвърна Скокливец. — Много шумни. Като съскащи котки. Лесни за намиране.“

Съзнателно не му беше показал къде е. След като бе видял как загина Танцуваща сред дъбове... е, тази битка бе негова. След като тер-ангреалът вече бе далече от Геалдан и хората му се спасяваха, не искаше да рискува живота на още вълци.

Не че Скокливец щеше да го послуша, ако му кажеше. Перин отново изръмжа и се втурна след Убиеца. Скокливец затича до него.

Егвийн се присви до стената на коридора. От челото ѝ капеше пот. Срещу нея изстиваха капки камък, стопен от огнения взрив.

Коридорът на Кулата бе затихнал. Мъждукаха само няколко лампи. През един от прозорците се виждаше пурпурното небе между Кулата и тъмните облаци. Беше се сражавала сякаш часове, макар да бяха навярно не повече от петнайсет минути. От Мъдрите нямаше и следа.

Запромъква се напред, като заглушаваше стъпките си със сплит против подслушване. Стигна до ъгъла и надникна. Мрак в двете посоки. Продължи предпазливо, но решително напред. Кулата беше нейно владение. Чувстваше се нападната също като при щурма на сеанчанците. Само че тази битка се оказваше много по-различна от боя със сеанчанците. Врагът тогава връхлиташе дръзко и открито.

Под една от вратите напред имаше ивица смътна светлина. Егвийн нахлу вътре с готови сплитове. В стаята имаше две жени, едната държеше кълбо светлина. Еванелейн и Местра, две от Черните сестри, избягали от Бялата кула.

Егвийн запокити пламтящо кълбо и то разкъса Местра в огнена вихрушка. Еванелейн изскимтя и Егвийн приложи една хитрина, на която я бе научила Нинив — *представи си*, че Еванелейн е глупава, неспособна да мисли и реагира.

Очите на жената се оцъклиха. Мисълта бе по-бърза от всички сплитове. Егвийн се поколеба. Сега какво? Да я убие, докато е беззащитна? „Мога да я пленя. Мога да...“

Някой се появи в стаята — жена с великолепна черна рокля със сребърно везмо по ръкавите и полите. Около нея се вихреше мрак, направен от въртящи се ивици плат, полата се дигнаше на вълни. Ефектът бе неестествен и впечатляващ, възможен единствено в Тел-айеран-риод.

Егвийн се взря в очите ѝ. Големи и сини. Лице с високи скули, дълга до брадичката черна коса. Сила имаше в тези очи и Егвийн мигновено разбра пред какво е изправена. Защо да се бие? Не можеше...

Усети как умът ѝ се промени, стана податлив. Овлaдя изблика на паника и се премести в покоите си. Вдигна ръка към челото си и седна на леглото. Светлина, колко силна бе тази жена!

Чу зад себе си шум — някой се бе появил в стаята ѝ. Егвийн скочи и приготви сплитовете. Беше Нинив, с широко отворени и пламнали от гняв очи. Изпъна ръце и заоформя сплитове, но изведнъж замръзна.

— Към градините — бързо каза Егвийн. Не можеше да разчита на покоите си. Не трябваше да идва тук — Месаана сигурно ги познаваше много добре.

Нинив кимна и Егвийн изчезна. Появи се в долната градина на Кулата. Странният виолетов купол се беше изпънал отгоре. Какво *все пак* беше това и как го бе донесла тук Месаана? Нинив се появи миг по-късно.

— Още са там горе — прошепна Нинив. — Току-що видях Алвиарин.

— Аз видях Месаана. За малко да ме хване.

— Светлина! Добре ли си?

Егвийн кимна и каза:

— Местра е мъртва. Видях и Еванелейн.

— Черно е като гробница там горе — прошепна Нинив. — Мисля, че те го направиха така. Сюан и Леане са добре. Видях ги преди малко, заедно са. Малко преди това успях да поразя Нотори с огън. Мъртва е.

— Добре. Черната Аджа открадна деветнайсет тер-ангреала. Това може да ни даде преценка с колко от тях трябва да се сразим — със Сюан, Нинив, Леане и трите Мъдри отстъпваха на брой... но Черната Аджа като че ли нямаше много опит с Тел-айеран-риод.

— Виждала ли си Мъдрите?

— Горе са — отвърна с гримаса Нинив. — Това сякаш ги забавлява.

— Сигурно. Искам двете с теб да тръгнем заедно. Появяваме се на пресечките, гръб до гръб, и бързо оглеждаме за светлина или за хора. Видиш ли Черна, удряш. Ако някой те види, казваш: „Беж“ и скачаме пак тук.

Нинив кимна.

— Първата пресечка е пред вратата ми — каза Егвийн. — Южната страна на коридора е за теб. Ще го оставя. Бъди готова. Оттам ще скочим през един коридор, до вратата към слугинската рампа. И така, коридор по коридор.

Нинив кимна.

Светът около Егвийн се стопи. Тя се появи в коридора и мигновено си представи мястото осветено, наложи волята си над него. Всичко се обля в светлина. Една кръглолика жена се присви до стената. Седори, от Черните сестри.

Седори я изгледа с гняв и сплитовите изригнаха около нея. Егвийн сътвори огнен стълб миг преди Седори да хвърли своя. Никакви сплитове. Само огън.

Седори изкрещя, но крясъкът секна, щом огънят я погълна. Изгореното ѝ тяло се свлече на пода и задимя.

Егвийн въздъхна облекчено.

— Някоя от твоята страна?

— Не — отвърна Нинив. — Коя удари?

— Седори.

— Наистина? — възкликна Нинив. Седори беше Заседателка за Жълтите.

Егвийн се усмихна и каза:

— Следващият коридор.

Скочиха, повториха тактиката си и заляха коридора със светлина. Нямаше никого, тъй че продължиха. Следващите два коридора също се оказаха празни. Егвийн тъкмо се канеше да скочи пак, когато нечий глас изсъска:

— Глупаво дете! Шаблонът ти е очебиен.

Егвийн се обърна стреснато.

И видя Баир. Старата Мъдра бе променила облеклото си и дори *кожата си*, за да се слива с белите стени и плочките на пода. Беше на практика невидима, присвита в една от нишите.

— Не бива да... — почна Баир.

Една стена до тях се взриви и изхвърли парчета камъни. Зад нея стояха шест жени и дръпнаха сплитове Огън.

Времето за дебнене бе приключило.

Перин прехвърли стената, обкръжаваща дворовете на Бялата кула, и тупна долу. Странността на вълчия сън продължаваше. Вече не само надуваше странни миризми, но и чуваше странни звуци. Грохот от вътрешността на Кулата.

Скочи след Убиеца, който тичаше през двора, и сътвори лък. Изпъна го и стреля, но вълкоубиецът скочи нагоре и се вмъкна в Кулата през един прозорец.

Перин също скочи през прозореца и клекна. Скокливец прелетя над него като валмо мъгла. Бяха в някаква спалня със син брукат по стените. Вратата се затръшна и Перин се втурна към нея. Не си направи труда да я отваря — разби я с чука.

Убиеца затича по коридора. Кесията с тер-ангреала се люшкеше на кръста му.

„След него — изпрати Перин към Скокливец. — Аз ще му пресека пътя.“

Вълкът се втурна след Убиеца, а Перин затича надясно, след това сви настрани по друг коридор. Движеше се бързо, стените хвърчаха назад покрай него.

Подмина един коридор, който като че ли бе пълен с хора. Спря.

Бяха Айез Седай и се биеха. Коридорът беше окъпан в светлина и огнени езици хвърчаха от единия край към другия. Звуците, които бе чул, не бяха призрачни. И...

— Егвийн?

Стоеше притисната до стената и гледаше напрегнато по коридора. Щом го чу, се обърна и изпъна ръце към него. Той усети как нещо го сграбчи, но умът му мигновено откликна и го изтласка настрани.

Егвийн зяпна стъписана.

Той пристъпи напред.

— Егвийн, не бива да си тук. Това място е опасно.

— Перин? Откъде се взе?

— Не знам как си се озовала тук. Но трябва да се махнеш. Моля те.

— Как успя да ме спреш? — попита тя изумена. — Какво правиш тук? С Ранд ли беше? Къде е той?

Колко властно говореше! Стори му се съвсем друг човек, с десетки години по-стара от момичето, което беше познавал. Отвори уста да отвърне, но Егвийн го прекъсна.

— Нямам време за това — каза му. — Съжалявам, Перин. После ще говорим.

Вдигна ръка и той усети как разни неща около него се промениха. Появиха се въжета и го овързаха.

Погледна надолу развеселен. Въжетата се смъкнаха в мига, в който си помисли, че са хлабави.

Егвийн примигна и ги зяпна, докато падаха.

— Как...

Някой излетя от една стая наблизо: висока жена с тънка шия и черна коса, облечена в лъскава бяла рокля. Усмихна се, вдигна ръце и пред нея блесна светлина.

Перин нямаше нужда да знае какво прави. Беше вълк. Беше владетелят тук. Сплитовете бяха безсмислени. Представи си, че атаката на жената не го улучва. *Знаеше*, че ще е така.

От жената се изстреля нажежен до бяло лъч светлина. Перин вдигна ръка пред себе си и Егвийн. Светлината изчезна, спряна сякаш от дланта му.

Егвийн се обърна и стената над жената избухна, отгоре се посипаха камъни. Един грамаден къс удари жестоко жената в главата и я събори. Светлина, сигурно беше мъртва след такъв удар.

Егвийн миришеше удивено. Обърна се към него.

— Белфир? Ти спря *белфир*? *Нищо* не би трябвало да може да направи това.

— Това е просто сплит — отвърна Перин и подири с ума си Скокливец. Къде беше Убиеца?

— Не е *просто* сплит, Перин, това е...

— Съжалявам, Егвийн. Ще говорим по-късно. Внимавай в това място. Сигурно вече знаеш, че трябва да си предпазлива, но все пак внимавай. По-опасно е, отколкото си мислиш.

Обърна се и затича. Егвийн май беше успяла да стане Айез Седай. Това беше добре. Заслужаваше го.

„Скокливец? — изпрати той. — Къде си?“

Отвърна му внезапна, ужасяваща болка.

Гавин се биеше на живот и смърт срещу трите оживели сенки от мрак и стомана.

Притискаха го до ръба на възможностите му, вече му бяха нанесли десетина рани по ръцете и краката. Той прилагаше Циклонът бушува, за да се опази от фаталния удар. На косъм.

Капки от кръвта му бяха опръскали прозирните завеси на леглото на Егвийн. Ако противниците му вече я бяха убили, настървението им щеше да е ненужна игра.

Отслабваше. Ботушите му оставяха кървави стъпки по пода. Не можеше да усети болката и париранията му ставаха мудни. Щяха да го надвият всеки момент.

Никаква помощ не идваше, въпреки че вече беше прегракнал от викане. „Глупак — помисли Гавин. — Трябва да мислиш повече и по-малко да тичаш право към опасността!“

Единствената причина все още да е жив бе предпазливостта на тримата, чиято цел явно беше да го изтощят. Щом паднеше, според онази сул-дам щяха да се развилнеят из Бялата кула. Айез Седай щяха да са напълно изненадани. Тази нощ можеше да се окаже по-бедствена от първоначалната атака на сеанчанците.

Тримата настъпиха.

„Не!“ — помисли Гавин, когато един от тях опита Реката подронва брега. Скочи напред, присвит между две остриета, и развъртя оръжието си. За негово изумление успя да нанесе удар и се разнесе вик. Плисна кръв и едната призрачна фигура се свлече на пода.

Другите двама изругаха и играта на изтощение свърши. Връхлетяха право срещу него и оръжията им засвяткаха сред тъмна мъгла.

Сенки. Как може човек да се бие срещу сенки? Беше невъзможно!

„Където има светлина, трябва да има сянка...“

Хрумна му нещо отчаяно. Той изкрещя, скочи настрани, дръпна една възглавница от леглото на Егвийн, удари с нея светилника и го загаси.

Стаята потъна в мрак. Никаква светлина. Никакви сенки.

Равенство.

Тъмнината изравни всичко. Не можеше да види кръвта по ръцете си, не можеше да види черните сенки на враговете си, нито белотата на леглото на Егвийн. Но можеше да чува движенията на двамата.

Вдигна за отчаян удар меча си в Колибри целува медена роза, предвиждайки следващото движение на Кръвните ножове. Размътените им фигури вече не го разсейваха и точният му удар потъна в плът.

Изтръгна острието. Стаята бе тиха, чу се само падането на пронизания от него мъж. Гавин затаи дъх и чу ударите на сърцето си. Къде беше последният убиец?

От другата стая не идваше никаква светлина. Целарк беше паднал до вратата и трупът му преграждаше светлината под прага.

Трепереше от слабост. Загубил беше твърде много кръв. Да имаше нещо да хвърли, за да отвлече убиеца... но не. Дрехите щяха да прошумолят при движението и да го издадат.

Стиснал зъби, той потупа с крак по пода и вдигна меча да защити врата си; молеше се на Светлината атаката да дойде ниско.

Острието се вряза дълбоко в хълбока му. Той изпъшка, но замахна с всичките сили, които му бяха останали. Мечът му изсъска и се вряза в плътта. Последва изтупване — отрязаната глава отскочи от стената и трупът се свлече на пода.

Гавин залитна към леглото, кръвта бликна от хълбока му. Причерняваше му, макар че не можеше да се разбере в затъмнената стая.

Посегна натам, където помнеше, че е ръката на Егвийн, но се оказа твърде слаб да я намери.

Миг след това падна на пода. Последната му мисъл бе, че не знае жива ли е, или не.

— Велика господарке — заговори Катерин, коленичила пред Месаана, — не можем да намерим онова, което описвате. Половината ни жени го търсят, докато другата половина се бият с червеите, които се съпротивляват. Но го няма никъде!

Месаана перна разсеяно гърба на Катерин с камшици от Въздух. Провалът винаги трябваше да се наказва. Последователността бе ключова във всякакви форми на обучение.

Бялата кула над нея се тресеше, но тук тя бе в безопасност. Беше наложила волята си над това място, сътворявайки нова стая под мазетата, всечена като кухня в камъка. Децата, които се бореха горе, явно си въобразяваха, че познават мястото добре, но си бяха деца. Тя беше влизала в Тел-айеран-риод цяло столетие преди да бъде затворена.

Кулата изтътна отново. Месаана грижливо прецени положението, в което се бе озовала. Айез Седай по някакъв начин бяха намерили сънен шип. Как се бяха натъкнали на такова съкровище? Беше заинтересована да го завладее почти колкото да наложи властта си над детето Амирлин Егвийн ал-Вийр. Възможността да забраняваш портали в убежищата си... Беше безценен инструмент, особено когато решише да тръгне срещу другите Избрани. Беше по-ефикасно от всякакви прегради, предпазваше сънищата ти от нахлуване и възпираше всякакви форми на Пътуване в или извън района, освен позволените от самата теб.

Само че с включения тук сънен шип тя *също* не можеше да премести тази битка с децата горе на по-удобно, грижливо избрано място. Отчайващо. Но не, нямаше да се поддаде на чувства заради неизгодната ситуация.

— Върни се горе и направете всичко, за да плените Егвийн ал-Вийр — каза Месаана. — Тя ще знае къде е устройството — да, вече й беше ясно. С един ход щеше да спечели две победи.

— Да... Но, господарке... — Катерин все още се присвиваше: камшиците въздух я биеха по гърба. Ах, да. Месаана махна вяло с ръка и сплитът се разпадна. В същото време й хрумна нова мисъл.

— Изчакай за миг — каза на Катерин. — Ще поставя сплит върху теб...

Перин се появи на самия връх на Бялата кула.

Убиеца стискаше Скокливец за гърлото. От ребрата на вълка стърчеше стрела, а от едната му лапа капеше кръв. Задуха вятър, подхвана кръвта и я плисна по камъните.

— Скокливец! — Перин пристъпи напред. Все още усещаше ума на вълка, макар той да угасваше.

Убиеца вдигна с лекота вълка нагоре и в другата му ръка се появи нож.

— Не — каза Перин. — Вече имаш каквото искаше. Просто си иди.

— А какво каза одева? — попита Убиеца. — Че знаеш къде ще отида и ще ме последваш. Сънният шип много лесно може да се намери от тази страна.

И запокити небрежно вълка от ръба на Кулата.

— НЕ! — изкрещя Перин. Скочи след Скокливец, но Убиеца се появи до него, сграбчи го и вдигна камата си. Паднаха заедно от Кулата.

Перин опита да се отпрати някъде далече, но Убиеца го държеше здраво. Падаха и падаха.

Убиеца бе ужасно силен. Миришеше грешно — на застояло и вълча кръв. Ножът му затърси гърлото на Перин и единственото, което той можа да направи, бе да вдигне ръка да го спре и да помисли, че ризата му е твърда като стомана.

Убиеца натисна още по-силно, ножът срязва ръкава на Перин и се впи в ръката му под лакътя.

Перин изкрещя. Вятърът ревеше в ушите му. Бяха изтекли само секунди. Убиеца изтръгна ножа си.

„Скокливец!“

Перин изрева и изрита Убиеца, избута го от себе си и се измъкна от хватката му. Изви се във въздуха с пламнала от болка ръка. Земята връхлиташе срещу тях. Перин се *измести* с волята си, озова се точно под Скокливец и се блъсна в земята по гръб. Ударът беше ужасен, но той успя да задържи вълка.

Стрела с черни пера изсвистя от небето и прониза Скокливец в гърба, мина през него и удари Перин в бедрото, сгънато при коляното точно под вълка.

Перин изрева и собствената му болка се смеси с внезапната вълна от агония, изригнала от Скокливец. Вълчийт ум гаснеше.

— Не! — изпрати Перин с плувнали в сълзи очи.

„Млади бико...“

Опита се да *измести* далече оттук, но умът му беше размътен. Щеше да последва друга стрела. Знаеше го. Успя да се претърколи встрани и тя се заби в земята, но кракът му беше безпомощен, а Скокливец бе толкова тежък...

Убиеца кацна наблизко с грозния лък в ръка.

— Сбогом, Айбара — и вдигна лъка. — Май ще убия пет вълка днес.

Перин се взря в стрелата. Всичко беше в мъгла.

„Не мога да оставя Файле. Не мога да оставя Скокливец.“

„Няма!“

И докато Убиеца пускаше, Перин отчаяно си представи, че е силен, не изтощен. Усети как сърцето му заби здраво, жилите му се изпълниха с мощ, изрева, главата му се проясни достатъчно, за да изчезне и да се появи изправен зад Убиеца.

Замахна с чука.

Убиеца се извърна небрежно и го блокира с ръка, неимоверно силна. Перин се смъкна на колене — болката в крака му не си беше отишла. Изохка.

— Не можеш да се изцериш — каза Убиеца. — Има начини, но само да си го представиш не става. Все пак май си открил как да възвърнеш кръвта си, полезно е.

Перин надуши нещо. Ужас. Неговият ли беше?

Не. Не, *ето там*. Зад Убиеца имаше врата, отворена към Бялата кула. Вътре беше мрак. Не просто сянка, а *мрак*. Беше се учил

достатъчно със Скокливец, за да познае какво е.

Кошмар.

И когато Убиеца отвори уста, за да каже още нещо, Перин изръмжа, хвърли се с цялата си тежест напред и го блъсна. Кракът му изкрещя от болка.

Пропаднаха в непрогледния мрак на кошмара.

ГЛАВА 38

РАНИ

Огнени кълба свистяха през тъмните коридори на Бялата кула, оставяха след себе си струи черен дим и те се къдреха във въздуха, гъсти и лютиви. Ехтяха писъци, рев и проклетия. Стените се тресяха от взривовите, каменни парчета се сипеха като дъжд, отблъснати от сътворените в защита сплитове Въздух.

Там. Няколко Черни сестри хвърлиха огромно огнено кълбо и то се понесе през коридора. Еванелейн беше сред тях.

Егвийн се отпрати в стаята до тях. Чу ги от другата страна на стената. Разтвори дланите си, изхвърли мощен взрив от Земя и Огън право към стената и я издуха навън.

Жените зад нея се олюляха и западаха, Еванелейн се свлече на пода, плувнала в кръв. Егвийн спря за миг да я погледне. Беше мъртва. Егвийн кимна доволно. Еванелейн бе една от тези, които най-отчаяно искаше да намери. Да можеше само да се докопа до Катерин или Алвиарин.

Преливане. Зад нея. Егвийн се хвърли на пода и взрив от Огън изригна над главата ѝ. Месаана, с вихрещите се около нея ивици черен плат. Егвийн стисна зъби и се отпрати далече. Все още не смееше да ѝ се опълчи пряко.

Появи се в един склад и залитна, когато взрив разтърси пода. Махна с ръка, направи прозорец във вратата и видя тичащата по коридора Амис. Мъдрата носеше кадин-сор и държеше копия. Рамото ѝ бе в кръв и освен това бе обгорено. Нов взрив порази стената до нея, но тя изчезна. Въздухът се нажежи от взрива, стопи прозореца на Егвийн и я принуди да отстъпи назад.

Изводите на Серин се оказаха верни. Въпреки откритата битка Месаана не беше избягала, нито се беше скрила, както сигурно щеше да е направила Могедиен. Може би беше самоуверена. Може би беше уплашена. Може би смъртта на Егвийн ѝ беше нужна, за да докаже победа пред Тъмния.

Егвийн вдиша дълбоко, готова да се върне в битката. Но се поколеба, щом си помисли за появата на Перин. Беше се държал с нея като с новачка. Как беше станал толкова уверен, толкова силен? Не я бяха изненадали толкова нещата, които направи, колкото това, че ги прави *той*.

Появата му беше урок. Егвийн трябваше много да внимава и да не разчита само на сплитовете си. Баир не можеше да прелива, но беше не по-малко ефикасна от другите. Само че все пак сякаш за някои неща сплитовете бяха по-добри. Избиването на стена навън например като че ли беше по-лесно със сплит, отколкото ако си го представи, след като налагането на волята ѝ срещу толкова голяма и дебела повърхност можеше да е трудно.

Беше Айез Седай и беше Сънуваща. Трябваше да използва и двете. Предпазливо се изпрати обратно в стаята, където бе видяла Месаана. Беше празна. Вдясно отекнаха взривове и Егвийн надникна натам. Огнени кълба хвърчаха напред и назад, сплитове пронизваха въздуха.

Егвийн се изпрати зад една от сражаващите се групи жени и сътвори около себе си дебел стъклен цилиндър за защита. Кулата тук беше разбита и наранена, стените димяха. Зърна за миг фигура, присвита зад руините, облечена в синя рокля.

„Никола? — помисли си с гняв Егвийн. — Как се е озовала тук? Мислех, че вече мога да разчитам на нея!“ Глупавото момиче сигурно бе взело сънен тер-ангреал от някоя от жените, които бе събудила.

Егвийн се приготви да скочи и да прогони момичето, но подът под Никола изведнъж се разтърси и лумна огън. Никола изпищя, изхвърлена нагоре във въздуха; парчета стопен камък се пръснаха около нея.

Егвийн изрева, изпрати се там и си представи под Никола здрава каменна стена. Никола падна върху нея, цялата в кръв. Егвийн изруга, клекна и провери дишането ѝ. Не дишаше.

— Егвийн ал-Вийр! Пази се! — проехтя гласът на Мелайне.

Егвийн вдигна глава. До нея изникна стена от твърд гранит и блокира няколко взрива, полетели към гърба ѝ. Мелайне се появи до нея, облечена цялата в черно, дори кожата ѝ бе черна. Беше се крила в сенките покрай коридора.

— Това място е твърде опасно за теб — каза Мелайне. — Остави го на нас.

Егвийн погледна надолу. Тялото на Никола се стопи и изчезна. „Глупаво дете!“ Надникна иззад стената и видя две Черни сестри — Алвиарин и Рамола. Стояха с гръб една към друга и изпращаха разрушителни сплитове в двете посоки. Между тях имаше стая и както няколко пъти преди, Егвийн можеше да скочи там, да взриви стената и да убие и двете...

„Глупаво дете, шаблонът ти е очевиден“ — бе казала Баир.

Точно това искаше Месаана. Двете Черни сестри бяха примамка.

Егвийн скочи в стаята, но опря гръб на стената, опразни ума си и зачака напрегнато.

Месаана се появи както преди малко. Вихрушката черен плат бе впечатляваща, но също тъй и глупава. Егвийн се взря в изненаданите ѝ очи и видя сплитовете, които бе приготвила.

„Няма да ме поразят“, помисли си убедено. Бялата кула беше нейна. Месаана и слугите ѝ бяха нахлули и бяха убили Никола, Шеван и Карлиня.

Сплитовете връхлетяха, но се огънаха покрай нея. След миг Егвийн вече носеше облеклото на Мъдра. Бяла блуза, кафява пола, шал на раменете. Представи си копие в ръката си, айилско копие, и го хвърли с точен замах.

Копието прониза сплитовете Огън и Въздух, отблъсна ги настрана и се заби в нещо здраво. Стена от Въздух пред Месаана. Егвийн отказа да я позволи. Стената нямаше място тук. *Не съществуваше.*

Копието спря да забавя, излетя напред и порази Месаана в шията. Тя се свлече назад и от раната швирна кръв. Черните ивици, завихрени около нея, изчезнаха, както и роклята. Значи беше сплит. Тъмното лице на Месаана се превърна в лицето на...

Катерин? Егвийн се намръщи. Месаана е била Катерин през цялото време? Но тя бе Черна и бе избягала от Кулата. Не беше останала, а това означаваше...

„Не. Сгрещила съм. Тя е...“

В този момент Егвийн усети как нещо изщрака около шията ѝ. Нещо студено и метално, нещо познато и ужасяващо. Изворът ѝ избяга, защото вече нямаше право да го държи.

Обърна се в ужас. До нея стоеше жена с дълга до брадичката черна коса и тъмносини очи. Не изглеждаше много внушително, но беше могъща в Силата. А на китката ѝ имаше гривна, свързана със сребърна каишка към нашийника на врата на Егвийн.

Ай-дам.

— Чудесно — каза Месаана. — Такива непослушни деца сте — цъкна неодобрително. След миг се *измести* другаде, като взе Егвийн със себе си. Стая без прозорци, изсечена сякаш в самата скала. Дори вход нямаше.

Вътре ги чакаше Алвиарин, облечена в рокля в бяло и червено. Коленичи мигновено пред Месаана, но успя да хвърли злорад поглед към Егвийн.

Егвийн бе вцепенена от паника. Отново бе попаднала в капан! Не можеше да го понесе. Щеше да *умре*, но нямаше да позволи това. В ума ѝ пробягаха образи. Затворена в стая и неспособна да се движи на повече от няколко стъпки, без да бъде надвита от сул-дам. Унижена като животно. И онова пълзящо усещане, че рано или късно ще се прекърши, рано или късно ще стане точно това, което искаха да е.

О, Светлина. Не можеше да понесе отново това. *Не и това.*

— Кажи на онези горе да се оттеглят — говореше със спокоен глас Месаана на Алвиарин. Егвийн едва долови думите. — Глупачки са и представянето им тук беше жалко. Ще им бъдат наложени наказания.

Точно така Могедиен бе заловена от Нинив и Елейн. Бяха я държали в плен и бе принудена да прави каквото те поискат. Егвийн щеше да понесе същото! Всъщност Месаана сигурно щеше да използва Принуда над нея. Бялата кула щеше да е изцяло в ръцете на Отстъпницата.

Чувствата я надвиваха. Егвийн неволно заопипва нашийника и Месаана я погледна с насмешка. Алвиарин изчезна да предаде заповедта ѝ.

Това не можеше да се случва. Беше кошмар...

„Ти си Айез Седай.“ Кротка частица от нея прошепна думите, но колкото и тихи да бяха, в тях имаше сила. И бяха дълбоко в самата нея. Гласът бе по-силен от ужаса и страха.

— Тъй — каза Месаана. — Сега ще поговорим за сънния шип. Къде бих могла да го намеря?

„Една Айез Седай е спокойствие. Една Айез Седай е самообладание, въпреки ситуацията.“ Егвийн свали ръцете си от нашийника. Не беше минала през изпитанието и не смяташе да го прави. Но ако беше минала и ако я бяха принудили да се справи със ситуация като тази? Щеше ли да се прекърши? Щеше ли да се окаже недостойна за шала, който претендираше да носи?

— Няма да говорим, разбирам — каза Месаана. — Е, това може да се промени. Тези ай-дам. Такива прекрасни изделия. Семирага бе толкова възхитително мила, като ми ги показва, въпреки че го направи случайно. Жалко, че умря, преди да мога да сложа един на шията ѝ.

Болката прониза Егвийн като огън под кожата. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Но беше понасяла болка преди и се беше смяла, докато я биеха. Бяха я държали в плен преди, в самата Бяла кула, и пленът не я бе спрял.

„Но това е друго! — по-голямата част от нея бе изпаднала в ужас. — Това е ай-дам! Не мога да го понеса!“

„Една Айез Седай трябва да устои — отвърна спокойната частица от нея. — Една Айез Седай може да понесе всичко, защото едва тогава може да бъде слуга на всички.“

— Хайде — каза Месаана. — Кажете ми къде си го скрила.

Егвийн овладя страха си. Не беше лесно. Светлина, колко трудно беше! Но успя. Лицето ѝ стана спокойно. Отрече ай-дам и не му даде власт над себе си.

Месаана се поколеба. Разтърси каишката и още по-силна болка прониза Егвийн.

Тя я накара да се махне и каза невъзмутимо:

— Мисля си, Месаана, че Могедиен сгреши. Тя прие ай-дам.

— Какво ми...

— Тук един ай-дам е толкова безсмислен, колкото сплитовите, които предотвратява — каза Егвийн. — Той е само парче метал. И ще те спре само ако го приемеш — ай-дам се отключи и се смъкна от шията ѝ.

Месаана хвърли поглед към него, щом падна на пода с метален звън. Лицето ѝ се вцепени, щом вдигна очи към Егвийн. Удивително, но не изпадна в паника. Скръсти ръце и я изгледа безстрастно.

— Значи си се упражнявала тук.

Егвийн издържа твърдо погледа ѝ.

— Все пак си дете. Мислиш си, че можеш да ме надвиеш? Влизала съм в Тел-айеран-риод по-дълго, отколкото можеш да си представиш. На колко години си? На дваисет?

— Аз съм Амирлин — отвърна Егвийн.

— Амирлин на деца.

— Амирлин на Кула, която е устояла хиляди години — заяви Егвийн. — Хиляди години бедствия и хаос. Докато ти през повечето си живот си живяла в мир и без раздори. Странно, как можеш да си въобразяваш, че си силна, след като животът ти е бил толкова лек.

— Лек ли? — тросна се Месаана. — Нищо не знаеш!

Гледаха се в очите. Егвийн усети как нещо я притисна, също като преди. Волята на Месаана, настояваща да ѝ се покори, да ѝ падне на колене. Опит с помощта на Тел-айеран-риод да промени самия начин, по който мислеше Егвийн.

Месаана беше силна. Но силата тук беше въпрос на гледна точка. Волята на Месаана я притискаше. Но Егвийн беше надвила ай-дам. Можеше да устои на това.

— *Ще* се огънеш — каза кротко Месаана.

— Грещиш — отвърна напрегнато Егвийн. — Не става въпрос за мен. Егвийн ал-Вийр е дете. Но Амирлин не е. Аз може да съм млада, но Тронът е древен.

Никоя от двете не извърна очи. Егвийн започна да притиска, да *настоява* Месаана да се поклони пред нея, пред Амирлин. Въздухът около тях натежа и стана някак *сгъстен*, щом го вдиша.

— Векът е без значение — продължи Егвийн. — Дори опитът в известен смисъл е без значение. Това място определя кой кой е. Амирлин е Бялата кула и Бялата кула няма да се огъне. Тя те отрича, Месаана, теб и лъжите ти.

Две жени. Два неотстъпни погледа. Егвийн спря да диша. Нямаше нужда да диша. Всичко бе съсредоточено върху Месаана. Пот потече по слепоочията ѝ, всеки мускул по тялото ѝ беше изопнат, докато изтласкваше назад волята на Месаана.

И Егвийн разбра, че тази жена, това същество е нищожно като насекомо, натискащо да избута огромна планина. А планината нямаше да помръдне. Натиснеш ли твърде силно...

Нещо изпраця тихо.

Егвийн вдиша отново — въздухът се бе разредил. Месаана се свлече като кукла, съшита от ивици плат. Падна на пода с все още отворени очи и от ъгълчето на устата ѝ потече слюнка.

Егвийн седна замаяна и задиша задъхано. Погледна към захвърления ай-дам и той изчезна. После отново погледна към Месаана. Отстъпницата дишаше, но очите ѝ бяха изцъклени, невиждащи.

Егвийн прегърна Извора. Изпреде въжета от Въздух, за да вдигне Отстъпницата, и *измести* и двете до горните нива на Кулата.

Няколко жени се извърнаха към нея стъписани. Коридорът беше осеян с отломки, но всички, които Егвийн видя, бяха свои. Мъдрите, които скочиха към нея. Нинив, която се провря през рухналата стена. Сюан. Леане, с рани от изгоряло по лицето, но здрава и силна.

— Майко — въздъхна облекчено Сюан. — Бояхме се, че...

— Коя е тази? — попита Мелайне и посочи отпуснатата в сплитовете Въздух Месаана, която изведнъж проплака като дете.

— Отстъпницата — отвърна уморено Егвийн. — Месаана.

Мелайне я изгледа изненадано.

— Светлина! — възкликна Леане. — Какво си направила?

— Виждала съм го това — каза Баир, докато оглеждаше Месаана. — Самана, Мъдра Сънуваща от младостта ми, се натъкна в съня на нещо, което прекърши ума ѝ. Останалите си дни в будния свят преживя олигавена и трябваше да я повиват в пелени. Така и не проговори повече, само ломотеше като бебе.

— Може би е време да престанем да мислим за теб като за чирачка, Егвийн ал-Вийр — каза Амис.

Нинив стоеше и гледаше мълчаливо, с ръце на кръста. Изглеждаше впечатлена, но все още се беше вкопчила в Извора. Плитката ѝ отново бе израснала в съня.

— Другите се магнаха — каза тя малко сопнато.

— Месаана им заповяда да избягат — отвърна Егвийн.

— Не могат да идат далече — каза Сюан. — Куполът още е тук.

— Да — рече Баир. — Но е време тази битка да свърши. Врагът беше надвит. Пак ще си поговорим, Егвийн ал-Вийр.

Егвийн кимна.

— Съгласна съм и за двете неща. Баир, Амис, Мелайне, благодаря ви за толкова нужната ви помощ. Спечелихте много джи в

тази битка и съм ви задължена.

Мелайне хвърли поглед към Отстъпницата, докато Егвийн се извличаше от съня.

— Вярвам, че ние и самият свят сме задължени на теб, Егвийн ал-Вийр.

Другите кимнаха и докато изплуваше от Тел-айеран-риод, Егвийн чу как Баир промърмори:

— Какъв *срам*, че не се върна при нас.

Перин тичаше през тълпи изпаднали в ужас хора в горящ град. Тар Валон. В пламъци! Самите камъни горяха, а небето бе станало тъмнорчервено. Земята трепереше като ритач в предсмъртна агония елен с разкъсан от леопард врат. Перин залитна на ръба на разтворила се пред него пропаст. Изригналите нагоре пламъци опърлиха космите по ръцете му.

Наоколо пицяха хора, някои падаха в ужасния разлом и изгаряха долу в нищото. Земята изведнъж се оказа затрупана с мъртви тела. Вдясно от него едно красиво здание със сводести прозорци започна да се топи, от процепите между камъните потече лава.

„Това не е истинско!“

— Тармон Гай-дон! — ревяха хората наоколо. — Последната битка е дошла! Свърши се! Светлина, свърши се!

Перин се олюля и се подпря на някаква каменна издатина. Ръката го болеше, пръстите му отказваха да се свият, но най-лошата рана бе в крака му, където го бе поразила стрелата. Панталоните и палтото му бяха прогизнали от кръв. Миризмата на собствения му ужас го удряше в ноздрите му.

Знаеше, че този кошмар не е реален. И въпреки това как можеше човек да не изпита ужаса му? На запад Драконовата планина изригваше и облаци лютив дим затуляваха небето. Цялата планина сякаш бе пламнала и реки от лава се стичаха по склоновете ѝ. Перин я усещаше как се тресе в предсмъртна агония. Працяха сгради, потръпваха, разтапяха се и се пръскаха. Умираха хора, премазани под камъните и обгорели до смърт.

Не. Нямаше да бъде въвлечен в това. Земята около него се промени от натрошени улични камъни в изрядно подредени плочки:

слугинският вход към Бялата кула. Перин сътвори тояга, за да се подпира, и закуца напред.

Не премахна кошмара. Трябваше да намери Убиеца. В това ужасно място навярно можеше да спечели предимство. Убиеца беше много опитен в Тел-айеран-риод, но може би — стига късметът да бе на страната на Перин — този кошмар щеше да го е изненадал и задържал в себе си.

С неохота отслаби решимостта си и се остави да затъне в кошмара. Убиеца трябваше да е наблизко. Перин закуцука по улицата, като гледаше да е по-далече от зданието с извираща от него лава. Трудно беше да не обръща внимание на писъците. На виковете за помощ.

Видя Убиеца на един ъгъл. Земята пред него свършваше с пропаст и на дъното ѝ вреше разтопена скала. Хора се бяха вкопчили в ръба на пропастта и пицяха.

Тер-ангреалът висеше на кръста на Убиеца.

„Стената се топи от горещината“, помисли Перин и погледна стената, на която бе опрял ръка Убиеца. Тук беше по-лесно да променя такива неща — това беше игра в света, сътворен от кошмара.

Убиеца изруга и дръпна ръката си от внезапно нажежилата се до червено стена. Земята под него изтътна и се разтресе и той погледна стреснато цепнатината, помислена от Перин. И в този момент Перин разбра, че Убиеца *вярва* в реалността на кошмара. Врагът му се отдръпна от ръба на пропастта и вдигна ръка срещу изригващия от нея зной, повярвал, че е истински.

Убиеца изчезна и след миг се появи до увисналите от ръба на бездната хора. Кошмарът го вграждаше в себе си, засмукваше го в прищевките си, принуждаваше го да играе роля в ужасите си. За малко щеше да плени и Перин — той усети как е почти готов да реагира на горещината. Но не! Скокливец умираше. Нямаше да се провали!

Представи си, че е Ази ал-Тон, един от мъжете от Две реки. Облече се в дрехи, с каквито го беше виждал на улицата, елек и бяла риза, по-хубави панталони от всеки друг излязъл на работа в Емондово поле. Сърцето му затупа по-бързо и той се олюля — земята продължаваше да се тресе. Ако се оставеше кошмарът да го завладее напълно, щеше да свърши като Убиеца.

„Не“, каза си Перин и задържа спомена за Файле в сърцето си. Неговият дом. Лицето му можеше да се е променило, светът можеше да се тресе, но това все пак бе неговият дом.

Хвърли се към бездната, над горещината, все едно бе неотделима част от кошмара, и посегна да измъкне един от пропадащите. Убиеца изруга, вкопчи се в ръката му и го дръпна нагоре.

Докато Убиеца го влачеше към сравнително безопасната уличка, Перин сграбчи тер-ангреала от кръста му. И скришом сътвори нож в другата си ръка.

— Да ме изгори дано — изръмжа вълкоубиецът. — Мразя ги тези неща — земята около тях изведнъж се промени в застлан с плочки под.

Перин бавно се надигна. Подпря се на тояга, за да се задържи на крака, и се постара да изпише на лицето си ужас — не беше трудно. Затътри се покрай Убиеца. В същия момент той погледна надолу и видя тер-ангреала в ръката му.

Зяпна невярващо, а Перин заби ножа в корема му. Убиеца изкрещя и залитна назад.

Кошмарът около тях се огъна. Скоро щеше да се разпадне. Убиеца изгледа Перин с пламнали от ярост очи.

Въпреки тоягата Перин едва се държеше на крака. Наистина беше ранен лошо. Земята потрепери, до него се разтвори цепнатина, кипнала от зной и лава като...

Перин се сепна. *Като Драконовата планина.* Погледна тер-ангреала между пръстите си. „Страшните сънища на хората са толкова силни — зашепна в ума му гласът на Скокливец. — Толкова силни.“

И докато Убиеца пристъпваше към него, Перин стисна зъби и запокити тер-ангреала в реката от лава.

— Не! — изкрещя Убиеца и реалността около тях започна да се връща. Кошмарът се пръсна, последните му утайки изчезнаха. Перин се озова на колене върху студените плочки на тесен коридор.

Вдясно от него лежеше стопена буца метал.

Перин се усмихна.

Също като Убиеца, тер-ангреалът се бе появил тук от истинския свят. Също като човек, можеше да бъде унищожен тук. Виолетовият купол над тях бе изчезнал.

Убиеца изръмжа, пристъпи напред и изрита Перин в ребрата. Последва още един ритник и Перин се олюля замаян.

„Бягай, Млади бико — чу немощния глас на Скокливец. — Бягай.“

„Не мога да те оставя!“

„Но аз... трябва да те оставя.“

„Не!“

„Ти намери отговора си. Потърси Безграничен. Той ще... обясни... отговора.“

Перин стисна зъби, за да издържи и следващия ритник. Изпъшка, докато сетното послание на Скокливец — тъй утешително и близко — заглъхваше в ума му.

Скокливец вече го нямаше.

С изпълнен с терзание крясък и пълни със сълзи очи Перин се измъкна от вълчия сън. Чувстваше се като последен страхливец.

Битката с Месаана беше изопнала ума ѝ до скъсване и болката цепеше главата ѝ. Беше се разминала на косъм с поражението. Планът ѝ бе подействал, но тежестта на случилото се я бе оставила съкрушена.

Все пак беше огромна победа. Трябваше да претърси Бялата кула и да намери жената, която — щом се събудеше — вече щеше да е с ум на невръстно дете. Знаеше някак, че Месаана няма да може да се съвземе от това. Знаеше го още преди Баир да е изрекла думите си.

Отвори очи в уютната тъмна стая и помисли да събере Съвета и да обясни защо Шеван и Карлия никога вече няма да се събудят. Въздъхна тъжно. Обяснила им беше опасността, но въпреки това се чувстваше виновна за гибелта им. Както и за Никола, която винаги бързаше повече от допустимото. Не трябваше да е там. Беше...

Поколеба се... Каква бе тази миризма? Не беше ли оставила светилника запален? Сигурно бе догорял. Прегърна Извора и изпреде кълбо светлина, което увисна над дланта ѝ. Сцената, която се откри пред очите ѝ, я стъписа.

Прозрачните завеси на леглото ѝ бяха оплискани с кръв, а на пода лежаха пет тела. Трите бяха в черно. Единият бе непознат младеж в табарда на Гвардията на Кулата. Петият... петият бе с бяло-червено палто...

Гавин!

Скочи от леглото и коленичи до него. Дишаше едва-едва и в хълбока му зееше рана. Егвийн запреде Земя, Дух и Въздух в сплита на Цяра, макар да не бе надарена в това. Заработи в паника. Цветът на лицето му сякаш малко се върна и раните започнаха да се затварят, но тя не можеше да направи достатъчно.

— Помощ! — извика Егвийн. — Амирлин има нужда от помощ!
Гавин се размърда.

— Егвийн — прошепна и отвори очи.

— Шшт, Гавин. Ще се оправиш... Помощ!

— Ти... не остави достатъчно светлина — прошепна той.

— Какво?

— Писмото, което пратих...

— Никакво писмо не съм получила. Стой мирно... Помощ!

— Никой няма... Виках. Светилниците... добре е... ти не... —

Гавин се усмихна като в просъница. — Обичам те.

— Стой мирно — промълви тя. Светлина! Плачеше.

— Убийците *не* бяха твоите Отстъпници обаче — промълви Гавин. — Прав бях.

Прав беше. Какви бяха тези черни униформи? Сеанчанци?

„Щях да съм мъртва“, осъзна Егвийн. Ако Гавин не беше спрял убийците, щяха да са я убили в съня ѝ и щеше да е изчезнала от Тел-айеран-риод. Нямаше да е убила Месаана.

Изведнъж се почувства глупачка и усещането за победа се изпари напълно.

— Съжалявам — прошепна Гавин и затвори очи. — Че не ти се подчиних — изплъзваше ѝ се.

— Всичко е наред, Гавин — отвърна тя и примига да махне сълзите. — Сега ще те обвържа. Това е единственият начин.

Ръката му се стегна на нейната малко по-здраво.

— Недей. Освен ако... не го искаш...

— Глупчо — отвърна тя, докато приготвяше сплита. — Разбира се, че те искам като мой Стражник. Винаги съм го искала.

— Закълни се.

— Заклевам се. Заклевам се, че те искам за мой Стражник и мой съпруг — отпусна длан на челото му и положи сплита. — Обичам те.

Той ахна. Изведнъж тя вече можеше да усети чувствата му и болката му все едно, че бяха нейни. И знаеше, че в замяна той може да

усети истинността на думите ѝ.

Перин отвори очи и вдиша дълбоко. Плачеше. Плачеха ли хората насън, когато сънуваха обикновени сънища?

— Слава на светлината — каза Файле някъде над главата му. Той отново отвори очи и видя, че е коленичила до него. С още някоя. Масури?

Айез Седай сграбчи главата му в ръцете си и Перин усети как го обля вледеняващият студ на Цяра. Раните в крака и през гърдите му се затвориха.

— Опитавме се да те Изцерим, докато спеше — каза Файле, държеше главата му в скута си. — Но Едара ни спря.

— Не бива да се прави. Все едно, нямаше да стане — това бе гласът на Мъдрата. Чувахе го някъде от палатката. Перин примига. Лежеше в постелята си. Отвън беше сумрачно.

— Минало е повече от час. Трябваше да сте се махнали досега.

— Тихо — каза Файле. — Порталите действат отново и почти всички се прехвърлиха. Останаха само няколко хиляди войници — айилци и мъже от Две реки. Мислиш ли, че щяха да тръгнат? Че аз щях да тръгна без тебе?

Той се надигна и избърса челото си. Беше плувнало в пот. Опитва се да накара потта да изчезне като във вълчия сън. Не успя, разбира се. Едара го гледаше преценяващо.

Перин се обърна към Файле и изхриптя:

— Трябва да се махаме. Убиеца няма да действа сам. Ще има капан, сигурно армия. Някой с армия. Може да ударят всеки момент.

— Можеш ли да станеш? — попита Файле.

— Да — чувстваше се слаб, но се справи, с помощта на Файле. Платнището на входа прошумоля и Чиад влезе с мях с вода. Перин пи. Водата утоли жаждата му, но болката продължаваше да го изгаря отвътре.

Скокливец... Отпусна меха. Във вълчия сън смъртта бе окончателна. Къде ли щеше да отиде душата на Скокливец?

„Трябва да продължа — помисли Перин. — Трябва да спася хората си.“

— Виждам тъгата ти, съпруге — каза Файле. — Какво стана?

— Изгубих приятел — отвърна тихо Перин. — За втори път.

— Скокливец ли? — миришеше на страх.

— Да.

— О, Перин, толкова съжалявам.

Излязоха навън. Палатката им стоеше самотна сред моравата, където доскоро бяха войските му. Кафяво-жълтата трева все още пазеше отпечатъците от другите палатки, пътеките, кръстосващи се по утъпканата кал. Приличаше на план за град, с утъпкани места за нови сгради и линии, очертани за нови улици. Но почти пуст град.

Имаше Деви, разбира се. Чакаха го. Вдигнаха копията си, щом го видяха, и заудряха с тях по щитовете си.

Мъжете от Две реки също бяха тук. Завикаха радостно. Перин им закима мълчаливо, макар да изпитваше тревога. Грешното във въздуха все още си беше тук. Беше допуснал, че го причинява сънният шип, но явно бе сгрешил. Въздухът миришеше като Погибелта.

Аша'ман стояха в доскорошния център на лагера. Щом Перин се приближи, му отдадоха чест с юмруци на гърдите. Изглеждаха в добра форма, въпреки че бяха прехвърлили почти целия лагер.

— Преведете ни — каза Перин. — Не искам да стоим повече на това място.

— Да, милорд — отвърна Грейди, намръщи се съсредоточено и до него се отвори малък портал.

— Тръгваме — каза Перин, махна с ръка на мъжете от Две реки и те се заизнизваха през портала. Девите и Гаул изчакаха с Перин, Илиас също.

„Светлина — помисли Перин, докато оглеждаше за последен път полето, на което бяха лагерували. — Чувствам се като мишка под очите на ястреб.“

Последните войници най-сетне прекрачиха. Перин и Файле минаха след тях, с Гаул, Илиас и Девите подире им. Последни минаха ашаманите.

Въздухът от другата страна на портала миришеше свежо и чисто и Перин едва сега осъзна колко много го е притеснявала миризмата на зло. Вдиша дълбоко. Бяха на някакво възвишение. В далечината се виждаха мъждукащи светлини, а зад тях река. Сигурно беше Бели мост.

Лагерът вече бе почти вдигнат. Порталът бе отворен в центъра му.

Бяха се спасили. Цената беше висока, но се бяха спасили.

Кожените възглавници бяха натъпкани с пера от калир, който в този Век живееше само в Шара, но на Грендал не и беше до този лукс.

Слугата — зает ѝ от Моридин — бе коленичил пред нея. Очите му, макар и сведени, пламтяха от гняв. Да, позволяваше си да покаже гнева си. Знаеше, че е незаменим.

Изглежда, знаеше също, че провалът му ще падне на нейните рамене.

Грендал не се изпоти. Твърде добре се владееше за това. Прозорецът в широката стая с червени плочки изведнъж се разтвори и студеният морски вятър нахлу и угаси няколко светилника. Струи дим се завихриха от фитилите им.

Нямаше да се провали.

— Пригответи се да задействаш капана — заповяда тя.

— Но...

— Направи го и не смей да възразяваш на една от Избраните, псе.

В очите на слугата все още пламтяха бунтовни искри.

Нямаше значение. Все още ѝ оставаше един инструмент. Инструмент, поставен грижливо на мястото му. Инструмент, който бе подготвила за момент като този.

Трябваше да се направи много внимателно. Айбара беше тавирен и при това — плашещо силен. Стрели, хвърлени отдалече, нямаше да улучат и ако той се усетеше, щеше да се спаси.

Трябваше ѝ буря и той да е в центъра ѝ. И тогава щеше да е свършен.

„Още не е свършило, нещастник такъв.“

„Но ще свърши. Ще свърши.“

ГЛАВА 39

В ТРИДЕЛНАТА ЗЕМЯ

Авиенда отново се чувстваше на мястото си.

Имаше някакво успокоително съвършенство в Триделната земя. Влагоземците смятаха еднаквите цветове на пейзажа за скучни, но за нея бяха красиви. Шарки кафяво и жълто. Познати и благонадеждни, не като влажните земи, където и гледката, както и времето, се оказваха различни веднага щом се обърнеш.

Тичаше във вечерния здрач и стъпалата ѝ тупаха по прашната земя. За първи път от много месеци се чувстваше сама. Във влажните земи винаги имаше чувството, че я наблюдава някой враг, а тя не може да го види или нападне.

Не че в Триделната земя бе по-безопасно. Онова тъмно петно под храста *надра* бе гнездо на смъртоносна змия. Забършеше ли човек трънливите му клони, змията щеше да нападне. Беше видяла петима мъже да умират от тези ухапвания. Гнездото бе просто едно от многото рисковани места, които подминаваше в бяга си към Руйдийн. Но тези опасности бяха ясни. Можеше да ги види и да ги избегне. Ако умреше от ухапването на змията или паднеше под зноя на земята, вината щеше да е нейна.

Винаги бе за предпочитане да се изправиш пред врага или опасността, която можеш да видиш, отколкото да се боиш от скритото зад лицата на лъжливите влагоземци.

Тичаше в гаснещата светлина. Беше хубаво, че отново се поти. Хората във влажните земи не се потяха. Може би точно това ги правеше така необичайни. Вместо да оставят слънцето да ги топли, търсеха хлад. Вместо да влязат в добра палатка потилня и да се почистят, се потапаха във вода. Това не беше — не можеше да е — здравословно.

Нямаше да лъже себе си. Бе опитала от онези луксове и се *беше* забавлявала в баните на влагоземците, и се беше радвала на прелестните рокли, които Елейн я бе принудила да облича. Човек

трябва да опознае слабостите си, преди да може да ги надвие. Сега, докато тичаше по полегатите склонове на Триделната земя, гледната ѝ точка за света се възвръщаше.

Забави крачка. Колкото и изкусително да беше пътуването в тъмното и спането през дневния зной, не беше разумно. Една погрешна стъпка в тъмното — и край на живота ти. Бързо събра сухи клонки от храста *так* и кора от *ина'та* и спря до една висока скала.

Скоро огънят пламна и оранжевата светлина заигра по каменната стена. По пътя беше убила малък гърбочеруп, извадила го беше от корубата и сега го одра и го набучи на шиш. Не беше най-вкусното ястие, но засищаше.

Отпусна се, загледана в пращящия огън, вдишваше миризмата на месото. Да, радваше се, че не бе Пътувала направо до Руйдийн, а задели време — колкото и ценно да беше времето — да потича в Триделната земя. Това ѝ помагаше да разбере какво е била преди и в какво се е превърнала. Авиенда Девата вече я нямаше. Беше приела пътя на Мъдра и това бе върнало честта ѝ. Отново имаше цел. Като Мъдра можеше да помогне народът ѝ да оцелее във време на най-тежки изпитания.

Свършеше ли това, щеше да се наложи да се завърнат в Триделната земя. Всеки ден във влажните земи ги правеше все по-слаби. Самата тя бе един чудесен пример за това. Там беше омекнала. Но как можеше да не омекне човек в онези земи? Трябваше да се махнат оттам. Възможно по-бързо.

Усмихна се, отпусна се по гръб на земята и затвори очи, та дневната умора да се стопи. Бъдещето ѝ изглеждаше много по-ясно. Щеше да посети Руйдийн, да премине през кристалните колонии, а след това да се върне и да поиска своя дял от сърцето на Ранд. Щеше да се бие в Последната битка. Щеше да помогне да се съхранят останките от оцелелите айилци и да ги върне у дома, където бе мястото им.

Чу някакъв звук.

Отвори очи, скочи и прегърна Извора. Изпита задоволство от това колко инстинктивно потърси Единствената сила вместо копията, които вече ги нямаше. Запреди кълбо светлина.

В тъмнината наблизко стоеше жена в айилско облекло. Не кадинсор или облеклото на Мъдра, а обикновено облекло: тъмна пола,

жълто-кафява блуза и шал, забрадка. Беше на средна възраст и не носеше никакви оръжия. Беше спокойна.

Авиенда се огледа. Засада ли бе това? Или тази жена беше призрак? Някоя от възкръсващите мъртъвци? Защо не беше чула стъпките ѝ?

— Поздрави, Мъдра — рече жената и наведе почитателно глава. — Може ли да споделя вода с тебе? Пътувам отдалече и видях огъня ти — кожата ѝ беше сбръчкана и не можеше да прелива — Авиенда можеше лесно да го долови.

— Все още не съм Мъдра — отвърна тя сдържано. — Сега правя второто си пътуване към Руйдийн.

— Значи скоро ще намериш много чест — рече жената. — Аз съм Накоми. Уверявам те, че не ти мисля злото, момиче.

Изведнъж Авиенда се почувства глупаво. Жената бе дошла при нея без извадени оръжия. Мислите я бяха разсеяли, затова не бе усетила приближаването ѝ.

— Разбира се, заповядай.

— Благодаря — Накоми пристъпи на светло и остави пътната си торба до малкия огън. Цъкна с език и извади от торбата няколко съчки да подсили пламъците. Извади и котле за чай. — Може ли малко вода?

Авиенда извади меха. Трудно можеше да задели и капка вода — все още бе на няколко дни път от Руйдийн, — но щеше да е обида да не откликне на молбата, след като вече бе предложила заслон.

Накоми взе меха, напълни котлето за чай и го сложи на огъня.

— Нечакана радост е — заговори тя, докато ровеше в торбата си, — да прекосиш пътя на жена, запътила се към Руйдийн. Кажи ми, дълго ли беше чирачеството ти?

— Много дълго — отвърна Авиенда. — Най-вече заради собствената ми упоритост.

— Аха. Имаш излъчване на воин, дете. Кажи ми, да не си от ония, дето отидоха на запад? Дето тръгнаха с оногова, когото наричат Кар-а-карн?

— Той е Кар-а-карн.

— Не казах, че не е — отвърна с лека насмешка Накоми, докато вадеше листа чай и билки.

Да, не беше го казала. Авиенда обърна гърбочерупа на огъня и стомахът ѝ изръмжа. Трябваше да сподели и храната си с Накоми.

— Може ли да попитам — рече Накоми. — Какво мислиш за Кар-а-карн?

„Обичам го“, помисли си мигновено Авиенда. Но не можеше да каже това.

— Мисля, че има много чест. И макар да не знае верния път, учи се.

— Живяла си с него значи?

— Доста — отвърна Авиенда. И за да е по-честна, добави: — Повече от други.

— Той е влагоземец — рече Накоми замислено. — И Кар-а-карн. Кажи ми, толкова ли прекрасни са влажните земи, както разправят мнозина? Реки, толкова широки, че не можеш да видиш другия бряг, растения, толкова пълни с вода, че се пръскат, като ги стиснеш?

— Влажните земи не са прекрасни — отвърна Авиенда. — Те са опасни. Правят ни слаби.

Накоми се намръщи.

„Коя беше тази жена?“ Не беше необичайно да срещнеш пътуващи из Пустошта айилци. Дори децата се учеха да се пазят сами. Но не трябваше ли Накоми да пътува с приятели, със семейство? Не носеше облеклото на Мъдра, но имаше нещо в нея...

Накоми разбърка чая, след това намести гърбочерупа над жаравата, за да се пече по-равномерно. От торбата си извади няколко ядливи корена. Майката на Авиенда винаги ги печеше. Жената ги постави в глинена съдина и я пхна в жаравата. Авиенда не беше забелязала досега колко топъл е станал огънят. Откъде бяха дошли всички тези въглени?

— Изглеждаш притеснена — каза Накоми. — Не ми се полага да разпитвам чирачка за Мъдра. Но виждам тревога в очите ти.

Авиенда потисна гримасата си. Щеше да е по-добре тази жена да я остави на мира. Но пък я бе поканила да сподели водата и заслона ѝ.

— Безпокоя се за народа ни. Опасно време иде.

— Последната битка — отрони Накоми. — Онова, за което говорят влагоземците.

— Да. Друго ме притеснява. Влажните земи покваряват хората ни. Правят ги меки.

— Но влажните земи са част от съдбата ни, нали? Нещата, които Кар-а-карн е разкрил, както разправят... свързват ни по странен начин

с влажните земи. Стига казаното от него да е истина.

— Не би излъгал за това.

Ято мишелови изпърха край тях в нощния въздух. Историята на народа й — нещата, които Ранд ал-Тор беше разкрил — все още носеше скръб на много айилци. В Руйдийн Авиенда скоро щеше сама да види тази история: това, че айилците са нарушили клетвите си. Народът й някога бе следвал, а после — изоставил Пътя на листото.

— Интересни мисли повдигаш, дете — рече Накоми, докато сипваше от чая. — Земята ни е наречена Триделната земя. Триделна, заради три неща, които ни е сторила. Наказала ни е заради грях. Изпитала е куража ни. Била е наковалнята, на която ни е изковала съдбата.

— Триделната земя ни прави силни. Тъй че напускайки я, ставаме слаби.

— Но ако сме дошли тук, за да бъдем изковани в нещо силно — заговори Накоми, — не намеква ли това, че изпитанията, пред които трябва да се изправим — във влажните земи, — са толкова опасни, колкото и самата Триделна земя? Толкова опасни и трудни, че е трябвало да дойдем тук, за да се подготвим за тях? — поклати глава. — О, но аз не би трябвало да споря с Мъдра, дори и чирачка да е. Имам тох.

— Никога няма тох в изричането на мъдри думи — рече Авиенда. — Кажи ми, Накоми, за къде пътуваш? От коя септа си?

— Далече съм от покрива си — отвърна жената с тъга. — И все пак близо. Може би *той* е далече от мен. Не мога да отговоря на въпроса ти, дете, не ми е дадено да разкривам тази истина.

Авиенда се намръщи. Що за отговор бе това?

— Струва ми се, че като сме нарушили древните си клетви да не вършим никакво насилие, нашият народ си е спечелил голям тох.

— Да — отрони Авиенда.

Какво прави човек, когато целият му народ е направил нещо толкова ужасно? Осъзнаването на това бе накарало много айилци да се предадат на безизходната скръб. Бяха захвърлили копията си или бяха отказали да съблекат бялото на гай-шайн — в знак, че народът им има неизплатимо голям тох.

Но те грешаха. Айилският тох можеше да бъде изплатен. *Трябваше* да бъде изплатен. Точно в това бе смисълът да се служи на

Кар-а-карн, изразителя на онези, пред които айилците първоначално бяха положили клетвите си.

— Ще срещнем своя тох — каза Авиенда. — Като воюваме в Последната битка.

Тъй че айилците щяха да възвърнат своята чест. Изплатиш ли своя тох, забравяш за него. Да помниш грешка, която е била изплатена, беше нагло. Щяха да приключат. Щяха да могат да се върнат и никога вече да не изпитват срам за нещо станало в миналото. Авиенда кимна.

— И тъй — заговори Накоми и й подаде чаша чай, — Триделната земя бе нашето наказание. Дойдохме тук, за да порастем и да можем да срещнем своя тох.

— Да — отвърна Авиенда. Беше ясно.

— Тъй че след като воюваме за Кар-а-карн, ще сме срещнали своя тох. И поради това няма да има причина да бъдем наказвани повече. Ако е така, защо да се връщаме в тази земя? Няма ли да е все едно, че търсим още наказание, след като тох е изплатен?

Авиенда замръзна. Но не, това беше глупаво. Не искаше да влиза в спор с Накоми, но мястото на айилците *все пак* бе в Триделната земя.

— Народът на Дракона — каза Накоми и отпи от чая си. — Това сме ние. Служенето на Дракона е било смисълът зад всичко, което сме правили. Обичаите ни, кръвните ни вражди, суровото ни обучение... самият ни *начин на живот*.

— Да.

— И тъй — заговори тихо Накоми, — след като Заслепителят на зрака бъде надвит, какво остава за нас? Може би затова толкова много отказаха да последват Кар-а-карн. Защото ги безпокоеше какво означава това. Защо продължаваме старите си порядки? Как намираме чест във враждите и взаимното си избиване? Защо ставаме по-твърди? Заради самата твърдост ли?

— Аз...

— Извини ме — каза Накоми. — Позволих си отново да се разбъбря. Боя се, че това ми е слабост. Хайде, да похапнем.

Авиенда се сепна. Корените със сигурност все още не можеше да са готови. Но Накоми ги извади и миришеха чудесно. Наряза гърбочерупа и извади от торбата си две калаени чинийки. Смеси месото с корените и подаде едната на Авиенда.

Тя опита колебливо. Беше вкусно, чудесно дори. По-хубаво от много пиршества, които помнеше в красивите дворци във влажните земи. Зяпна удивена в чинийката.

— Моля да ме извиниш — рече Накоми. — Трябва да се погрижа за естеството.

Усмихна се, стана и се отдалечи в тъмното.

Авиенда се хранеше тихо, притеснена от казаното. Тази чудесна храна, сготвена над огън от толкова скромни нещица, не беше ли доказателство, че разкошът на влажните земи е ненужен?

Но *все пак* каква щеше да е тепърва целта на айилците? Щом нямаше да чакат повече Кар-а-карн, какво щяха да правят? Да се бият, да. А после? Да продължат да се избиват в кръвни вражди? За какво?

Привърши с яденето и се замисли. Накоми не се върна. Притеснена, Авиенда тръгна да я подири, но не намери и следа от нея.

Когато се върна при огъня, видя, че торбата на Накоми и чинийката ги няма. Почака още, но жената не се върна.

Легна да спи, обзета от смътна тревога.

ГЛАВА 40

СЪТВОРЯВАНЕ

Перин седеше на един пън, притворил очи и извърнал лице към тъмното небе. Лагерът беше вдигнат, порталът — затворен, донесенията — получени. Най-сетне имаше време за отдиш.

Това бе опасно. Отдишът му позволяваше да мисли. Мисленето му носеше спомени. Спомените носеха болка.

Можеше да надуши света във вятъра. Пластове миризми, смесени във вихрушка. Лагерът наоколо: потни хора, миризми на готвене и измити съдове, конска тор, чувства. Хълмовете около тях: изсъхнали борови иглички, кал край поточе, леш на умряло животно. Светът отвъд тях: смътен мирис на прах от далечния път, полянка с лавандула, незначайно как оцеляла сред вехнещия свят.

Нямаше цветен пращец. Нямаше вълци. Тези две неща му се струаха ужасен знак.

Чувстваше се зле. Физически зле, все едно стомахът му беше пълен с кална блатна вода, гниещ мърх и мъртви буболечки. Искаше да закрепши. Искаше да намери Убиеца и да го убие, да го блъска с юмруци в лицето, докато го удави в кръв.

Чу стъпки зад себе си. Файле.

— Перин? Искаш ли да поговорим?

Той отвори очи. Трябваше да вика, да креши. Но се чувстваше толкова студен. Студен и яростен. Двете неща не се съчетаваха добре.

Палатката им бе вдигната наблизко. Недалече от тях Гаул стоеше подпрян на младо дръвче кожомист. Някъде налбантин работеше късно. Тих звън, като от камбана.

— Провалих се, Файле — прошепна Перин.

— Ти намери тер-ангреала — отвърна тя и клекна до него. — Спаси хората ни.

— И все пак Убиеца ни надви — каза Перин горчиво. — Глутница от пет вълка не бе достатъчна да го надвие.

Беше изпитал същото, когато намери семейството си мъртво, избито от тролоци. Колко още щеше да му отнеме Сянката, докато свършеше това? Скокливец трябваше да е в *безопасност* във вълчия сън.

„Глупаво кутре, глупаво кутре.“

Наистина ли бе имало капан за войската му? Сънният шип на Убиеца можеше да е имал съвсем друго предназначение. Просто съвпадение...

„Няма съвпадения за тавирен...“

Трябваше да намери някакъв начин да се справи с гнева си и с болката си. Стана, обърна се и се изненада, като видя колко много светлини греят в лагера. Ето там чакаха няколко души, достатъчно далече, за да не може да улови миризмите им. Алиандре в златиста рокля. Берелайн в синя. Седяха на столове до дървена походна маса със запален на нея фенер. Илиас седеше на голям камък до тях и точеше ножа си. Десетина мъже от Две реки — между тях Уил ал-Сийн, Джон Айелин и Грейор Френ — се бяха присвили край едно огнище и го гледаха. Дори Арганда и Гален се виждаха, говореха си нещо.

— Би трябвало да спят — каза Перин.

— Безпокоят се за теб — отвърна Файле. Тя също миришеше обезпокоено. — И се безпокоят, че ще ги отпратиш, след като порталите вече действат отново.

— Глупаци — прошепна Перин. — Глупаци са, че вървят след мен. Глупаци са, че не се крият.

— Ти наистина ли искаш да направят това? — каза сърдито Файле. — Да се свиват боязливо някъде, докато кипи Последната битка? Не каза ли самият ти, че ще е нужен всеки човек?

Беше права. Всеки човек щеше да е нужен. Осъзна, че обезсърчението му се дължи отчасти на това, че не знае от какво се е спасил. Беше се измъкнал, но от какво? За какво бе умрял Скокливец? Чувстваше се като слепец от това, че не знае плановете на врага си.

Отиде при Арганда и Гален.

— Донесете ми карта. На пътя за Джеанна.

Арганда повика Хиршанин и му каза къде да я намери. Хиршанин се разтича, а Перин закрачи през лагера. Към звука на метал, кънтящ в метал, към работещия налбантин. Нещо сякаш го

привлече натам. Миризмите на лагера се вихреха около него, небето тътнеше отгоре.

Другите тръгнаха подире му. Файле, Берелайн и Алиандре, мъжете от Две реки, Илиас, Гаул. Групата нарасна, още мъже от Две реки се стекоха към нея. Всички мълчаха и Перин не ги поглеждаше. Стигна до Емин. Биеше с чука по наковалнята; една от лагерните ковачници, теглени от конски впрягове, гореше до него с червена светлина.

Хиршанин дойде с картата и Перин я разгъна и я вдигна пред себе си, а Емин спря работата си. Миришеше на любопитство.

— Арганда, Гален — заговори Перин. — Кажете ми. Ако се канехте да устроите хубава засада на голяма група, придвижваща се по този път към Люгард, къде щяхте да я поставите?

— Тук — заяви без колебание Арганда и посочи едно място на няколко часа път от лагера им. — Виждате ли тук? Пътят завива и продължава по старо пресъхнало речно корито. Една минаваща оттук армия ще е напълно изложена на засада. Може да бъде нападната от височините тук и тук.

Гален кимна.

— Да. Мястото е чудесно за лагер на голяма група. В подножието на ето този хълм, където пътят завива. Но ако някой горе на височините си е наумил да ти навреди, може и да не се събудиш на зоранта.

Арганда кимна.

Височините бяха на север от пътя. Старото речно корито прорязваше широка равна пътека, подровена от дъждовете на юг и север. Цяла армия можеше да се устрои на тези височини.

— А тези неща какво са? — попита Перин и посочи някакви знаци южно от пътя.

— Стари руини — отвърна Арганда. — Нищо полезно. Толкова са порутени, че не могат да осигурят добро укритие. Всъщност не са нищо повече от няколко обрасли с мъх балвани.

Перин кимна. Нещо започваше да се сглобява в ума му.

— Грейди и Неалд спят ли?

— Не — отвърна му Берелайн. — Казаха, че ще стоят будни за всеки случай. Мисля, че настроението ти ги уплаши.

— Повикайте ги — нареди Перин. — Един от тях трябва да провери за армията на Белите плащове. Някой ми каза, че са вдигнали лагера си — не изчака да види дали някой ще изпълни заповедта. Отиде до Емин и сложи ръка на рамото му. — Поспи малко, Емин. Имам нужда да поработя нещо. Това са подкови, нали?

Мъжът кимна, даде му престилката и ръкавиците си и си тръгна. Перин хвана чука си. Чука, който му бяха дали в Тийр, чук, с който беше убивал, но който от много време не бе създавал нищо.

Чукът можеше да е оръжие или инструмент. Перин имаше избор, също както всеки тръгнал след него имаше избор. Скокливец имаше избор. Вълкът бе направил този избор и бе рискувал повече за Светлината, отколкото който и да е човек — освен Перин — щеше да разбере някога.

Извади с клещите тънка метална ивица от въглените и я нагласи върху наковалнята. Започна да кове.

От много време не беше ковал нищо. Всъщност последния път, когато помнеше, че е свършил нещо съществено, бе пак в Тийр, в онзи мирен ден, когато бе изоставил за малко отговорностите си, за да поработи в една ковачница.

„Ти си като вълк, съпруже.“ Файле му го беше казала заради това колко съсредоточен ставаше понякога. Беше присъщо за вълците. Вълците можеха да знаят миналото и бъдещето, но задържаха вниманието си върху лова. Можеше ли и той да прави същото? Да си позволи да бъде погълнат, когато трябва, но да е в равновесие в останалите мигове от живота си?

Работата го погълна. Ритмичните удари на чука по метала. Сплеска ивицата желязо, като от време на време я връщаше в жарта и вадеше друга — правеше няколко подкови наведнъж. Мерките за големината бяха до наковалнята. Бавно заогъва метала и го заоформя. Започна да се поти, лицето му се сгорещи от огъня и работата.

Неалд и Грейди дойдоха с Мъдрите и Масури. Перин работеше. Забеляза, че пратиха Сюлин през портал да провери за Белите плащове. След малко тя се върна, но се въздържа да докладва, понеже видя, че е зает.

Перин вдигна една подкова, огледа я и се намръщи. Тази работа не беше достатъчно трудна. Успокояваше, да, но днес му се щеше да се захване с нещо по-предизвикателно. Изпитваше нужда да *сътвори*,

сякаш това щеше да балансира разрухата, която бе видял, разрухата, за която сам той бе помогнал. До ковачницата имаше струпани дълги парчета стомана, по-фина от тази, която се използваше за подкови. Сигурно чакаха да станат на мечове за бившите бежанци.

Перин взе няколко парчета и ги сложи в жаравата. Ковачницата не я биваше обаче — жаравата не се сгорещяваше, колкото трябва.

— Мога да ви помогна с това, лорд Перин — каза Неалд. — Ще нажежа метала, ако искате.

Перин го изгледа и кимна. Извади с клещите ивица стомана и я вдигна пред себе си.

— Искам хубаво жълто-червено. Но не толкова горещо, че да стане бяло.

Неалд кимна, че разбира. Перин сложи пръчката върху наковалнята, вдигна чука и започна да кове. Неалд стоеше отстрани съсредоточен.

Перин потъна в работата. Да изкове стоманата. Всичко друго заглъхна. Ритмичните удари на чука върху метала — като туптенето на сърцето му. Блещукащият тръпнещ метал, нажежен и опасен. Във фокуса на всичко това намери яснота. Светът се пропукваше и разпадаше с всеки ден, с всеки час. Имаше нужда от помощ, незабавно. Щом нещо се натроши, не можеш да го направиш цяло.

— Неалд — гласът на Грейди беше напрегнат, далечен. — Неалд, какво правиш?

— Не знам — отвърна Неалд. — Чувствам, че така трябва.

Перин продължаваше да бие с чука, все по-силно и по-силно. Нагъваше метала, сплескваше парчетата едно в друго. Беше чудесно как ашаманът поддържаше точната температура. Това го освобождаваше от необходимостта да разчита само на няколко мига между нагряванията.

Металът сякаш се оформяше единствено със силата на волята му. Какво ковеше? Извади другите ивици от жаравата. Първото парче — най-голямото, нагъна и го изчука да стане по-широко. Сгъна го пак и пак, изкова го на топка, после добави още стомана, докато не стана колкото мъжка глава. Второто изкова дълго и тънко, сгъна го и го изкова на пръчка. Последното, най-малкото, сплеска.

Вдишваше и издишваше тежко, дробовете му работеха като мехове. Потта му бе като закаляваща вода. Мишците му бяха твърди

като наковалнята. Той беше ковачницата.

— Мъдри, трябва ми кръг — заговори бързо Неалд. — Веднага! Не спорете! Трябва ми!

Хвърчаха искри. Перин биеше с чука. Все повече искри с всеки удар. Усещаше как нещо изтича от него, сякаш всеки удар вливаше в метала от собствената му сила, а и от собствените му чувства. Тревоги и надежди. Изтичаха от него и се вливаха в трите къса стомана.

Светът умираше. Не можеше да го спаси. Това бе работата на Ранд. Перин искаше само да се върне към простичкия живот, нали?

Не. Не! Искеше Файле, искаше сложното. Искеше *живот*. Не можеше да се скрие, както хората, които го следваха, не можеха да се скрият.

Не искаше предаността им. Ала я имаше. Как щеше да се чувства, ако друг някой ги поведеше и след това загинеха?

Удар след удар. Дъжд от искри. Порой от искри. Избухваха във въздуха, изригваха изпод чука му, разлитаха се до короните на дърветата и се разпръсваха на десетки разтези. Всички наоколо се заотдръпваха — освен Неалд и Мъдрите, които стояха скупчени около него.

„Не искам да ги водя — помисли Перин. — Но ако не го направя аз, кой ще го направи? Ако ги оставя и загинат, ще е по моя вина.“

Вече виждаше какво прави.

Чук. Ковеше чук. С желязна дръжка.

Удар след удар. Всеки удар сякаш разтърсваше земята, чак палатките се тресяха. Перин ликуваше. Знаеше какво кове. *Най-после* знаеше какво прави.

Не беше молил да става водач, но освобождаваше ли го това от отговорност? Хората му се нуждаеха от него. Светът имаше нужда от него. И с разбиране, което изстиваше в него като изкования метал, той осъзна, че *иска* да води.

Щом някой трябваше да води тези хора, трябваше да е той. Защото само така щеше да е сигурен, че всичко ще е както трябва.

С длето и клин направи дупката в чука, хвана още горещата дръжка, вдигна я високо над главата си — и я заби в нея. Намести жълто-червената лента около снадката и я започуква внимателно. Само допреди няколко мига правеше чука с гняв. Но сега той сякаш попиваше решимостта и твърдостта му.

Металът бе жив. Всеки ковач го знаеше това. Щом го нагрееш, докато го ковеш, той *живее*. Перин започна да оформя с длетото фигури, страни и ръбове. Вълни от искри хвърчаха от него, кънтежът на чука му ставаше все по-силен и звучен, ехтеше като камбани. Оформил фигурка от малко парче стомана и я постави върху горната стена на чука.

Изрева, вдигна стария си чук за последен път над главата си, стовари го върху новия и впечата украсата в него. Скачащ вълк.

Отпусна ръце и си пое дъх. Върху наковалнята — все още сияещ с вътрешна топлина — лежеше красив чук. Изделие, надхвърлящо всичко, което бе правил или си бе помислял, че може да направи. Четири стъпки от единия до другия край, може би малко по-дълъг, с огромни размери за ковашко сечиво.

Цялата дръжка бе от стомана — нещо, което не бе виждал досега на чук. Перин я хвана и го вдигна. Беше тежък. Здрав.

Украсата бе на кръстосани резки, със скачащ вълк от едната страна. Приличаше на Скокливец. Перин го докосна с мазолестия си палец и металът се укроти. Все още беше горещ, но не го опари.

Вдигна глава и се изуми от тълпата, събрала се да гледа. Мъжете от Две реки стояха най-отпред — Джори Конгар, Ази ал-Тон, Уил ал-Сийн и още десетки, стотици. Геалданци, кайриенци, андорци, майенци. Гледаха го смълчани. Земята около него бе почерняла от нападалите искри; капки сребрист метал се бяха разпръснали по черното като слънчев изгрев.

Неалд падна на колене, задъхан, с плувнало в пот лице. Грейди и жените от кръга седяха капнали от умора. Всичките шест Мъдри се бяха включили. Какво бяха направили?

Почувства се изтощен, сякаш цялата му сила и чувство бяха вковани в метала. Но не можеше да отдъхне.

— Уил. Преди няколко недели ти заповядах нещо. Да изгориш знамената с вълчата глава. Подчини ли се? Изгори ли ги всичките?

Уил ал-Сийн го погледна в очите и наведе глава засрамен.

— Лорд Перин, опитах се. Но... Светлина, не можах. Опазих едно. Това, в чието ушиване помогнах.

— Донеси го, Уил — гласът му прозвуча като стомана.

Уил затича, замирисал уплашено. Върна се със сгънат плат в ръцете, бял с червена обшивка. Перин го пое с дясната си ръка,

държеше чука в лявата. Огледа множеството. Файле също беше тук, разбира се. Миришеше обнадено. Виждаше в душата му. Знаеше.

— Опитих се да ви отпратя — заговори Перин на множеството. — Не поискахте да си идете. Имам си недостатъци. Трябва да знаете това. Тръгнем ли на война, няма да мога да ви защита всички. Ще правя грешки.

Погледът му обходи тълпата, срещна очите на всеки. Всеки мъж и жена, които погледнеше, кимваха мълчаливо. Никакви съжаления, никакви колебания. Кимваха.

Перин вдиша дълбоко.

— Щом желаете това, *ще приема* вашите клетви. *Ще* ви вода.

Отвърнаха с възгласи. Гръмък, ликуващ рев.

— Златоокия! Златоокия вълк! Към Последната битка! Тай'шар Манедерен!

— Уил — ревна Перин и вдигна знамето. — Развей това знаме високо! Не го сваляй, докато не спечелим Последната битка. Тръгвам под знака на вълка. Вдигнете лагера. Всеки войник да бъде готов за бран. Друга задача ни чака тази нощ!

Младият мъж взе знамето и го разгъна, Джори и Ази пристъпиха до него и го задържаха така, че да не докосне земята. Вдигнаха го високо и затичаха да намерят прът. Множеството се разпадна, мъже се разтичаха насам-натам.

Файле пристъпи до Перин и той хвана ръката ѝ. Миришеше удовлетворено.

— Това е значи?

— Никакво негодуване повече — каза той, все едно се заклеваше. — Не ми харесва. Но и убиването не ми харесва. Ще направя каквото трябва — погледна почернялата от работата му наковалня. Старият му чук, похабен и нащърбен, лежеше върху нея. Испита тъга, че го оставя, но беше взел решението си.

— Какво направи, Неалд? — попита Перин, след като пребледнелият Аша'ман успя да се изправи, и вдигна новия си чук да му го покаже.

— Не знам, милорд — отвърна Неалд. — Просто... Просто почувствах, че трябва да е така. Видях какво трябва да направя, как да вложа сплитовите в самия метал. Той сякаш ги изпиваше, като океанът

пие водите на реките — изчерви се, все едно е направил най-глупавото възможно сравнение.

— Разбрах те — рече Перин. — Име му трябва на този чук обаче. Знаеш ли Древната реч?

— Не, милорд.

Перин погледна впечатления в чука вълк и попита високо:

— Знае ли някой как се казва „Онзи, който се извисява“?

— А... Аз не... — почна Неалд.

— Мах'алейнир — каза Берелайн.

— Мах'алейнир — повтори Перин. — Добре звучи. Сюлин? А Белите плащове?

— Вдигнали са лагер, Перин Айбара — отвърна Девата.

— Покажи ми — Перин махна към картата на Арганда.

И тя му показва: късче земя в подножието на хълм, височините минаваха на север от него, пътят идваше от североизток, извиваше покрай южната страна на височините по старото речно корито и след това, щом стигнеше мястото за лагериране до хълма, обръщаше на юг. Оттам поемаше към Люгард, но мястото бе защитено от вятъра от двете страни. Беше съвършено за лагер, но също и за засада. Същото, което бяха посочили Арганда и Гален.

Перин огледа пътя и мястото за лагер, замислен за случилото се през последните няколко недели. Пътниците от север бяха казали, че калта била почти непроходима за фургони и коли...

Стадо овце, затичани пред глутницата към челюстите на звяр. Файле и другите, как вървят към ръба на пропаст. Светлина!

— Грейди, Неалд — каза Перин. — Ще ми трябва друг портал. Можете ли да се справите?

— Мисля, че да — отвърна Неалд. — Само ни дайте няколко минути да си поемем дъх.

— Добре. Разположете го ето тук — Перин посочи височините над лагера на Белите плащове. — Гаул! — както винаги, айилецът чакаше наблизко и притича бързо. — Искам да говориш с Данил, Арганда и Гален. Искам цялата армия да се прехвърли колкото може по-бързо, но да пазят *тишина*. Придвижваме се възможно най-безшумно.

Гаул кимна и затича да изпълни заповедите.

Файле миришеше на любопитство и малко неспокойно.

— Какво си намислил, съпруже?

— Време е да поведе — отвърна Перин. Погледна за последен път стария си чук и го погали по дръжката. После вдигна Мах'алейнир на рамото си и закричи, втвърдените капки стомана запращяха под стъпалата му.

Сечивото, което бе оставил, бе чукът на обикновен ковач. Завинаги щеше да си остане част от Перин, но той не можеше повече да му позволи да води.

От днес щеше да носи чука на крал.

Щом Перин се отдалечи и зарева заповеди да подготви армията си за тръгване, Файле поглади наковалнята с пръсти.

Беше ли съзнавал как изглеждаше, застанал сред дъжда от искри, докато всеки удар на чука му караше стоманата да пулсира и трепти оживяла? Златните му очи бяха пламнали ярко като стоманата, кълтежът на чука бе оглушителен.

— От много столетия тази земя не е виждала създаването на изковано със Силата оръжие — каза Берелайн. Повечето останали бяха тръгнали да изпълнят заповедите на Перин, освен Гален, който стоеше наблизко, оглеждаше картата и се чешеше по брадичката. — Силен Талант показва току-що мъжът ти. Това ще е от полза. Армията на Перин ще стане още по-силна с ковани със Силата мечове.

— Работата изглеждаше много изтощителна — отвърна Файле. — Дори Неалд да може да повтори стореното, едва ли ще имаме време да направят много оръжия.

— Всяко малко предимство ще помогне — каза Берелайн. — Тази армия, която изкова мъжът ти, ще е нещо невероятно. Тавирен действа тук. Събира мъжете и те се учат с удивителна бързина и вещина.

— Може би — Файле заобиколи наковалнята, без да откъсва очи от Берелайн. Що за игра ѝ играеше пък сега?

— Трябва да поговорим с него — рече Първата. — Да го отклоним от този път.

— Какъв път? — попита Файле, съвсем объркана.

Берелайн се приближи до нея. Изглеждаше напрегната. Разтревожена. Дълбоко обезпокоена от нещо.

— Лорд Перин не бива да напада Белите плащове — каза Берелайн. — Моля те, трябва да ми помогнеш да го разубедим.

— Няма да напада тях — отвърна Файле. Беше почти сигурна в това.

— Той устройва свършена засада. Аша'ман ще приложат Единствената сила, стрелците на Две реки ще стрелят от височините към лагера на Чедата, а след това конницата ще препусне и ще ги помете — замълча притеснена. — Той ги подведе свършено. Каза, че ако двамата с Дамодред оцелеят в Последната битка, ще се предаде за наказание. Но Перин ще се погрижи Белите плащове да *не* стигнат до Последната битка. Така може да спази клетвата си, но в същото време да не им се предава.

Файле поклати глава.

— Той никога не би направил това, Берелайн.

— Можеш ли да си сигурна? Абсолютно сигурна?

Файле се поколеба. Напоследък Перин се бе променил. Повечето промени бяха добри, като решението му най-сетне да приеме водачеството. А в засадата, за която говореше Берелайн, имаше някаква свършена, безскрупулна логика.

Но също така беше грешно. Ужасно грешно. Перин нямаше да направи това, колкото и да се бе променил. В това Файле беше сигурна.

— Да. Да обещае на Галад и след това да избие така Белите плащове — това би го разкъсало. Той не разсъждава така. Няма да го направи.

— Дано да си права. Надявах се, че ще се постигне някакво споразумение с командира им, преди да си тръгнем...

Бял плащ. Светлина! Не можеше ли тази жена да си избере някой благородник от лагера, на когото да отдаде вниманието си? Някой *неженен*?

— Не те бива много в избора на мъже, нали, Берелайн? — думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

Първата я изгледа стъписано — а може би гневно?

— А Перин?

— Ужасно неподходящ за тебе — изсумтя Файле. — Сама го показва с това, на което си мислиш, че е способен.

— Колко е подходящ е несъществуващо. Бях му обещана.

— От кого?

— От лорд Дракона — каза Берелайн.

— Какво?!

— Отидох при Преродения Дракон в Тийрския камък — каза Берелайн. — Но той не ме пожела — дори се ядоса от ухажванията ми. Осъзнах, че той, Прероденият Дракон, възнамерява да се ожени за много по-висша дама, може би Елейн Траканд. Логично е — не може да завладее всички кралства с меч. Някои ще трябва да се привлекат към него със съюзи. Андор е много могъщ и е управляван от жена, и би било изгодно да се спечели с брак.

— Перин твърди, че Ранд не разсъждава така, Берелайн. Не толкова пресметливо. От това, което знам за него, и аз съм склонна да мисля същото.

— И ми казваш същото за Перин. Искаш да повярвам, че всички те са толкова прости? Без капка ум в главата?

— Не казах това.

— Но все пак възраженията са същите. Досадно. Е, разбрах какво намеква лорд Дракона, тъй че насочих вниманието си към един от близките му съратници. Може й да не ми го е „обещал“, погрешно се изразих. Но знаех, че ще е доволен, ако се свържа с някой от близките му съюзници и приятели. Всъщност подозирам, че той го е желал — в края на краищата лорд Дракона ни *събра* с Перин за тази мисия. Но не е могъл да бъде откровен за желанието си, за да не обиди Перин.

Файле се поколеба. От една страна, казаното от Берелайн беше глупаво... но от друга, тя разбираше какво може да е видяла Първата. Или какво е искала да види, навярно. За нея в разделянето на мъж и жена нямаше нищо неморално. Беше си политика. И изглеждаше *логично* Ранд вероятно да е искал да присъедини държави към себе си чрез брачни връзки на най-близките си хора.

Но това не променяше факта, че нито той, нито Перин гледаха на сърдечните неща по такъв начин.

— От Перин се отказах — продължи Берелайн. — И ще си спазя обещанието. Но това ме поставя в трудно положение. От дълго време си мисля, че връзката с Преродения Дракон е единствената надежда Майен да съхрани независимостта си в следващите години.

— Бракът не е само домогване до политически изгоди — каза Файле.

— И все пак изгодите са толкова явни, че не може да се пренебрегнат.

— А този Бял плащ? — попита Файле.

— Той е брат на кралицата на Андор — отвърна Берелайн и леко се изчерви. — Ако лорд Дракона наистина възнамерява да се ожени за Елейн Траканд, това ще ми даде връзка към него.

Не беше само това. Виждаше се в поведението на Берелайн, в погледа ѝ, щом заговори за Галад Дамодред. Но щом искаше да припише политическа мотивация на чувствата си, Файле нямаше причина да я разубеждава, стига това да я отвлича от Перин.

— Направих каквото ме помоли — каза Берелайн. — А сега аз те моля за помощ. Ако се окаже, че той *наистина* се кани да ги нападне, моля те, помогни ми да го разубедим. Заедно може би ще успеем.

— Добре — отвърна Файле.

Перин яздеше начело на армия, почувствала се за първи път единна. Флагът на Майен, на Геалдан, знамената на благородните Домове сред бежанците. Дори няколко знамена, направени от съселяните му, с извезани на тях части на Две реки. Над всички тях плющеше вълчата глава.

Лорд Перин. Никога нямаше да свикне с това, но може би така бе добре.

Спря Стъпко до отворения портал и загледа преминаващите войски. Засега си светеха с факли. Надяваше се преливащите да могат да осветят бойното поле.

Един мъж се приближи до Стъпко и Перин надуши животински кожи, глина и заешка кръв. Илиас бе отишъл да половува, докато чакаха армията да се събере. Перин знаеше, че трябва да си много вещ ловец, за да хванеш зайци през нощта. Илиас твърдеше, че е добро предизвикателство.

— Каза ми нещо веднъж, Илиас — заговори Перин. — Каза ми, че ако някога заобичам брадвата, трябва да я захвърля.

— Казах го.

— Мисля, че се отнася и за водачеството. Хората, които не искат титли, трябва да са тези, които ги получават, така ми се струва. Докато не забравям това, мисля, че бих могъл да се справя добре.

Илиас се засмя.

— Знамето изглежда добре, не мислиш ли?

— Приляга ми. Просто аз не съм му прилягал винаги.

— Дълбоки мисли като за ковач.

— Може би — Перин извади ковашката главоблъсканица от джоба си — онази, която бе намерил в Майен. Още не беше успял да я разглоби. — Не ти ли е хрумвало, че е странно ковачите да изглеждат толкова прости хорица, а точно те правят всичките проклети главоблъсканици, които са толкова трудни за отгатване?

— Никога не съм мислил за това. Е, значи си един от нас, най-послед?

— Не — Прибра главоблъсканицата в джоба си. — Аз съм който съм. Най-послед — не беше сигурен какво се е променило в него. Но може би проблемът бе в многото мислене над това.

Знаеше, че е намерил равновесието си. Никога нямаше да стане като Ноам, човека, изгубил се във вълка. И това бе достатъчно.

С Илиас загледаха армията. С тези по-големи портали Пътуването бе много по-лесно. Щяха да прехвърлят всички сражаващи се мъже и жени за по-малко от час. Мъжете вдигаха ръце към Перин и миришеха гордо. Връзката му с вълците не ги плашеше. Всъщност като че ли бяха по-малко притеснени, след като вече знаеха подробностите. Преди бе имало догадки. Въпроси. Сега започваха да се чувстват удобно с истината. И да се гордеят с нея. Техният предводител не беше обикновен човек. И това беше важно.

— Трябва да тръгвам, Перин — каза Илиас. — Тази нощ, ако мога.

— Знам. Последният лов започна. Върви с тях, Илиас. Ще се срещнем на север.

Възрастният Стражник сложи ръка на рамото му.

— Ако не се видим там, може би ще се срещнем в съня, приятелю.

— Това е сънят — каза с усмивка Перин. — И ще се срещнем отново. Аз ще те намеря, ако си с вълците. Добър лов, Дълъг зъб.

— Добър лов, Млади бико.

Илиас се стопи безшумно в тъмното.

Перин посегна към още топлия чук на кръста си. Беше мислил, че отговорността ще е още едно бреме на плещите му. Но сега, след

като я бе приел, всъщност се чувстваше по-лек.

Перин Айбара бе просто човек, но Перин Златоокия беше символ, сътворен от хората, които го следваха. Нямаше избор в това. Можеше само да ги води по най-добрия възможен начин. Не го ли направеше, символът нямаше да изчезне. Хората просто щяха да изгубят вярата си в него. Като горкия Ейрам.

„Съжалявам, приятелю. Тебе най-много провалих.“ Нямаше смисъл да се връща повече към това. Щеше просто да продължи напред и да се справя по-добре.

— Аз съм Перин Златоокия — промълви той. — Мъжът, който може да говори с вълци. И мисля, че е добре да съм това.

Смуши Стъпко към портала. За жалост тази нощ Перин Златоокия трябваше да убива.

Галад се пробуди в мига, в който платнището на входа прошумоля. Прогони бързо от ума си утайката от съня — глупава работа, да вечеря с тъмнокоса красавица с възхитителни устни и пленителни очи — и посегна към мечата си.

— Галад! — изсъска Тром.

— Какво става?

— Ти се оказа прав.

— За какво?

— Армията на Айбара се е върнала. Галад, те са на височините точно над нас! Забелязахме ги съвсем случайно. Хората ни наблюдаваха на пътя, както ни каза.

— Как са стигнали там, без да ги видим?

— Тъмни сили, Галад. Биар беше прав. Видя колко бързо се опразни лагерът им.

Съгледвачите им се бяха върнали преди час. Бяха намерили лагера на Айбара зловещо пуст, населен сякаш от призраци. Никой не ги беше видял да тръгват по пътя.

А сега бяха тук. Галад се заоблича трескаво.

— Вдигай хората. Добре, че не донесе светлина — можеше да предупреди врага. Кажи на хората да сложат броните си вътре в палатките.

— Да, милорд Капитан-командир — отвърна Тром и излезе.

Галад се облече бързо. „Какво направих?“ На всяка стъпка по пътя бе убеден в избора си, но ето докъде ги бе довело това. Айбара на позиции за атака, а хората му спят. Откакто се беше върнала Мургейз, светът му сякаш се разпадаше. Вече не му беше ясно какво е правилно. Пътят напред бе сякаш забулен в облаци.

„Трябва да се предадем — помисли си, докато нагласяше наметалото върху ризницата си. — Но не. Чедата на Светлината не се предават на Мраколюбци. Как можах да си помисля това?“

Трябваше да загинат в бой. Но какво щеше да постигне това? Щеше да е край на Чедата — мъртви преди Последната битка.

Платнището отново прошумоля и той извади меча си.

— Галад. Ти ни унищожил — каза Биар. Никакво почитание нямаше в гласа му.

Обвинението го вбеси.

— Тези, които вървят в Светлината, не трябва да отговарят за действията на следовниците на Сянката — цитат от Лотаир Мантелар. — Постъпих доблестно.

— Трябваше да нападнеш, вместо да се занимаваш с онзи нелеп „съд“.

— Щяха да ни избият. Той имаше Айез Седай, айилци, мъже, които преливат, и сили, които са ни непонятни.

— Светлината щеше да ни защити!

— Ако това е вярно, ще ни защити сега — отвърна вече по-уверено Галад.

— Не — прошепна с гняв Биар. — Подведохме се в този капан. Ако паднем, ще е заслужено — и излезе.

Галад постоя неподвижно за миг, после стегна колана на меча си. Порицанието и наказанието щяха да почакаат. Трябваше да намери начин да оцелее този ден. Да оцелеят. Стига да имаше начин.

„Контрираме засадата им със своя. Оставяме хората в палатките, докато започне атаката, след това изненадваме Айбара, като излезем с цялата си мощ и...“

Не. Айбара щеше да започне със стрели, да засипе палатките със смърт. Така най-добре щеше да използва предимството на високата си позиция.

Най-добре беше хората му да се снаряжат и да излязат вкупом по сигнал, след което да затичат към конете си. Амадицийците можеха да

оформят стена от пики в подножието на височините. Айбара можеше да рискува да пусне конницата си надолу по стръмния склон, но пиконосците можеха да осуетят тази маневра.

Стрелците все пак щяха да са проблем. Щитовете щяха да помогнат. Но малко.

Вдиша дълбоко и излезе в нощта, за да даде заповедите си.

— Щом битката започне — каза Перин, — искам вие трите да се оттеглите на безопасно. Няма да се опитвам да ви връщам в Андор. Знам, че няма да идете. Но в тази битка не участвате. Стойте зад бойните линии, с ариергарда.

Файле го погледна. Седеше на коня си, вперил поглед напред. Бяха на билото на височините и последните отряди на армията излизаха през порталите зад тях.

— Разбира се, милорд — отвърна сдържано Берелайн.

— Искам да ми се закълнете — каза Перин, все така загледан напред. — Ти и Алиандре, Берелайн. Файле, теб просто ще те помоля и се надявам да изпълниш молбата ми.

— Заклевам ви се, милорд — отвърна Алиандре.

Гласът на Перин бе толкова *твърд*, че обезпокои Файле. Възможно ли беше Берелайн да се окаже права? Щеше ли да нападне Белите плащове? Те бяха непредвидим елемент, въпреки всичките им твърдения, че искат да се сражават в Последната битка. Можеше по-скоро да причинят вреда, отколкото да помогнат. Освен това Алиандре беше васал на Перин, а Белите плащове бяха във владението ѝ. Знаеше ли човек какви щети можеха да причинят, преди да си заминат? А и мечът на бъдещата присъда на Галад, надвиснал над Перин...

— Милорд — заговори с тревога Берелайн. — Моля ви, не правете това.

— Правя само каквото трябва — отвърна Перин, загледан над пътя за Джеанна. Това не беше посоката на Белите плащове. Бяха на юг от позицията на Перин.

— Перин — Файле хвърли поглед към Берелайн. — Какво си...

От сенките наблизко се появи мъж. Приблужи се безшумно, въпреки сухите храсти. Само Гаул можеше да се движи така.

— Перин Айбара — рече айилецът. — Белите плащове знаят, че сме тук.

— Сигурен ли си? — попита Перин. Не изглеждаше притеснен.

— Стараят се да не се издадат. Но го виждам. Девите са съгласни с мен. Подготвят се за битка, конярите им развързват конете, стражи обикалят палатките.

Перин кимна, смуши Стъпко напред и спря на ръба на стръмнината. Файле и Берелайн подкараха конете си до него.

Земята се спускаше стръмно към старото речно корито. Пътят вървеше от Джеанна, минаваше в подножията на височините и след това завиваше към Люгард. Точно при завоя имаше заслонена от хълма падина, където Белите плащове бяха вдигнали палатките си.

Облаците бяха рехави и позволяваха на бледата лунна светлина да загърне земята в сребристобяло. Над речното корито долу се стелеше мъгла, тъмна и гъста. Изведнъж там се разнесоха викове, мъже заизскачаха от палатките и затичаха към коневръзите. Лумнаха факли.

— Стрелците напред! — изрева Перин.

Мъжете на Две реки пристъпиха тежко на хребета.

— Пехотата, готова зад стрелците! — ревна Перин. — Арганда, на левия фланг. Гален — на десния! — обърна се към пехотинците — главно от бившите бежанци. — Дръжте стегнат строй, момчета. Дръжте щитовете високо и ръцете с копията свити. Стрелците, опънете лъковете!

Файле изтръпна. Това беше грешно. Перин, разбира се, нямаше да...

Той все още не поглеждаше към лагера на Белите плащове под тях. Взираше се в речното корито от другата страна, някъде на стотина разтега отвъд височините, които свършваха със стръмен пропад заради древното речно подравяне. Сякаш виждаше нещо, което другите не можеха да видят. И с тези негови златни очи може би наистина виждаше...

— Милорд... — Берелайн приближи коня си до Перин и заговори отчаяно: — Ако трябва да атакувате, бихте ли пощадили командира на Белите плащове? Може да е полезен по политически причини.

— За какво говориш? Единствената причина да съм тук е да опазя Дамодред *жив*.

— Вие... Какво?!

— Милорд! — изведнъж извика Грейди. — Усещам *преливане*!

— Какво е това там? — изрева Джори Конгар и посочи. — Нещо в мъглата. Сякаш е...

Файле присви очи. Там, точно под армията в старото речно корито, от земята започнаха да се надигат фигури. Уродливи същества с животински глави и тела, с половин ръст по-високи от Перин и понесли чудовищни оръжия. Сред тях се движеха гъвкави облечени в черно фигури. Знаеше, че са безоки, макар да не го виждаше отгук.

Мъглата закипя около тях, щом закрачиха напред, плъзна във всички посоки на сиви гърчещи се пипала. Съществата продължаваха да изникват. Десетки. Стотици. Хиляди.

Цяла армия тролоци и мърдраали.

— Грейди, Неалд! — изрева Перин. — Светлина!

Ярки бели облаци се появиха във въздуха. От мъглата се изправяха още и още чудовища, сякаш тя ги раждаше, но светлините като че ли ги объркваха. Поглеждаха нагоре, примижаваха и засланиях очите си.

— Изненадахме ги — изсумтя Перин. — Мислеха, че Белите плащове ще са лесна плячка — обърна се и погледна редиците изумени войници. — Е, нали искахте да ви поведе към Последната битка? Ето ви я — поне част от нея! Стрелци — залп! Да пратим тези Твари на Сянката в бездната, която ги е родила!

Вдигна новоизкования си чук и битката започна.

ГЛАВА 41

НЕОЧАКВАН СЪЮЗНИК

Галад тичаше, вдигнал високо щита си. Борнхалд до него също държеше щита си над главата си — беше хвърлил фенера, когато свръхестествените светлини лумнаха във въздуха. Градушката от стрели щеше да започне всеки момент.

Стигнаха до коневръзите и двама изнервени коняри им подадоха юздите на конете. Галад свали щита си и се почувства ужасно уязвим, докато яхваше Храбър. Щом се намести на седлото, вдигна отново щита над главата си. Чуваше познатото далечно бръмчене на тетиви и свисъка на летящи стрели.

Никоя не летеше към него обаче.

Поколеба се. Увисналите във въздуха светлини го правеха видим като при пълнолуние, ако не и повече.

— Какво става? — попита Борнхалд. — Не улучиха ли? Стрелите падат далече извън лагера.

— Тролоци! — отекна вик. — Хиляди! Идват насам по пътя!

— Чудовища! — изрева друг. — Чудовища на Сянката! Светлина, *истински* ли са?

Галад махна на Борнхалд и препуснаха в галоп към пътя, Белите плащове се развяха зад тях.

Касапница.

Стотици стрели летяха откъм височините и поразяваха ордата Твари на Сянката. Те виеха и врещяха, някои се опитваха да побегнат към лагера на Галад, други — да се закатерят към стрелците. Взривяваха се във въздуха, земята под тях се надигаше, върху тях се сипеше огън. Преливащите на Айбара се бяха включили в битката.

Галад обхвана сцената с един поглед и извика:

— Пехота, вдигнете стена от щитове отсам лагера! Арбалетите — при онези развалини там. Легионите! Разделете се на осем ескадрона и се пригответе за атака!

Чедата бяха преди всичко конна сила. Хората му щяха да препуснат напред и да удрят тролоците на вълни, ескадрон след ескадрон, след това да се оттеглят зад стената от щитове на пехотата. Арбалетите щяха да изтощят редиците на тролоците, преди тежката конница да ги удари, лъковете — да ги прикриват, докато се връщат зад защитната линия.

Борнхалд кимна. Беше преди всичко отбранителна тактика, но беше съвсем уместна, поне докато Галад успее да разбере какво става.

Чу се тропот на копита и Биар спря галопиращия си кон до тях.

— Тролоци? Как... Това е Айбара! Довел е армия Твари на Сянката!

— Ако го е направил той, защо ги избива?

— *Точно* като в Две реки. Дейн, помниш ли какво направи той там? Тролоците нападат, Айбара се притича на помощ и така си печели поддръжка.

— С каква цел? — попита Борнхалд.

— Да ни заблуди.

— Да избие толкова тролоци, за да си спечели съюзници? — Борнхалд се намръщи. — Това е безсмислено. Ако Айбара може да командва хиляди тролоци, защо ще му трябваме ние?

— Умът му е болен, извратен — настоя Биар. — Ако няма нищо общо с появата на тролоците, защо се появи точно сега, едновременно с тях?

Е, в това имаше зрънце истина, трябваше да признае Галад.

— Засега това ни печели време да се престоим — рече той. — Борнхалд, Биар, искам конниците да са готови за атака веднага щом арбалетите приключат. Но предупредете хората да не *оголваме* фланговете си пред Айбара. Задръжете част от пехотата с пиките в подножията на височините. За всеки случай.

Тролоци падаха под дъжда от стрели. Но още и още продължаваха да извират от мъглата и се готвеха да настъпят нагоре по склона към силите на Перин.

— Как го разбра? — попита тихо Файле.

— Време е трите да се оттеглят в ариергарда — каза Перин вместо отговор. Погледна към Берелайн. Лицето ѝ беше преbledняло,

но той знаеше, че е изкована от по-твърда стомана и едва ли е ужасена от кръвта. Защо миришеше така тревожно тогава?

— Веднага — каза Файле. — Но първо ми кажи.

— Беше логично — отвърна Перин. — Куполът трябваше да ни попречи да избягаме през портал. Но също тъй трябваше да ни тласне да продължим по пътя, като осуети Пътуването ни пряко до Андор. Стори ми се странно, че господин Джил е свърнал по пътя в нарушение на заповедите... но се случи, защото е бил убеден от хора, идващи от север, че нататък е непроходимо. Подставени от враговете ни, подозирам, за да ни отклонят насам. През цялото време са ни карали като стадо. Не чакаха да влезем в бой с Белите плащове, чакаха да тръгнем за Люгард колкото може по-бързо. Ако бяхме опитали напърно, сигурен съм, че щеше да се случи нещо, за да ни принуди да се върнем на пътя. Държали са на всяка цена да влезем в засадата им. Войската на Галад навярно не е влизала в плановете им — била е камъчето в ботуша им.

— Но тролоците. Откъде...

— Мисля, че трябва да е Портален камък — отвърна Перин. — Знаех, че тук ще последва някакво нападение. Не знам как, но го знаех. Почти бях сигурен, че ще са драгхари от небето или порта към Пътищата, която ни е убягнала. Но развалините, които посочи Арганда, изглеждат добро място за Портален камък. Трябва да е бил заровен, след като е пропаднал под реката, когато е променила руслото си. Тролоците не извираат от земята. Мисля, че излизат от камъка.

— Това е капан — заключи той. — Вероятно са щели да ни нападнат много по-рано, но Белите плащове са се оказали на пътя им. *И са решили* да изчакат ние да се справим с тях. А ние тръгнахме. Тъй че...

— Тъй че нападнаха Дамодред и хората му — довърши Файле. — След като са заложили капана, са поискали поне да нанесат някакви щети на хора, с които може да се бият по-късно.

— Подозирам, че зад това стои някой от Отстъпниците.

— Отстъпник? — възкликна Алиандре. — Не можем да се бием с *Отстъпник*!

— В какво си мислеше, че влизаш, когато се присъедини към мен, Алиандре? — попита я Перин. — Воюваш за Преродения Дракон

в самия Тармон Гай-дон. Ще се наложи да се изправим срещу Отстъпниците, рано или късно.

Тя пребледня, но за нейна чест кимна мълчаливо.

— Грейди! — извика Перин на ашамана, който мятеше огнени взривове по тролоците. — Усещаш ли още преливане?

— Само на моменти, милорд — викна в отговор Грейди. — Които и да са, не са много силни. И не се включват в битката. Мисля, че скачат заедно с тролоците тук и веднага се връщат да доведат още.

Значи не Отстъпник прехвърляше пряко тролоците. Това все още не означаваше, че ставащото не е дело на някой от тях. Просто не бяха решили да се въвлекат пряко.

— Вие трите се оттеглете веднага — каза Перин на Файле, Берелайн и Алиандре и надигна чука си. Тролоците бяха започнали атака по склона. Мнозина падаха под дъжда от стрели, но бяха толкова много, че скоро някои щяха да стигнат до билото. Време беше за бой.

— Не знаеш колко са, съпруже — каза Файле. — Продължават да идват. Ами ако ни надвият?

— Ако нещата тръгнат зле, ще се оттеглим през портал. Но няма да им позволя да се докопат до Белите плащове без бой — няма да оставя никого на тролоците, дори и тях. Те изоставиха Две реки, когато ни нападнаха. Е, аз няма да направя същото. Никога.

Файле изведнъж се наведе от седлото и го целуна.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Затова, че си мъжът, който си — отвърна тя, обърна коня си и поведе назад другите две.

Перин поклати глава. Беше се безпокоил, че ще се наложи да накара Грейди да я овърже с Въздух и да я издърпа назад. Обърна се отново срещу настъпващите тролоци. Мъжете на Две реки не ги оставяха лесно да стигнат до билото. Стрелите им бяха на свършване обаче.

Стисна здраво Мах'алейнир. Отчасти съжаляваше, че ще го окъпе в кръв толкова скоро след рождението му, но повече се радваше. Тези тролоци и водачите им бяха причинили смъртта на Скокливец.

Юмрук тролоци прехвърли склона, с един от Сенчестите зад тях, и още един, с черен меч. Перин изрева и се спусна напред, вдигнал високо чука.

Галад изруга, обърна Храбър и посече някакъв тролок с глава на мечка. Тъмната гъста кръв бликна, но тия зверове бяха ужасно трудни за убиване. Беше слушал за тях, обучавал се беше с мъже, сражавали се с Твари на Сянката, и все пак издръжливостта им го изненадваше.

Трябваше три пъти да посече съществото, преди то да падне. Ръката му вече бе изтръпнала.

Хората му не се справяха добре. Бяха притиснати и вече нямаше място за пиките. Конните набези бяха свършили работа за известно време, но тежката му конница бе принудена да се оттегли до линиите на пехотата и цялата му сила бе изтласкана на изток. Единственото, което можеха да направят Чедата на коне, бе да сечат дивашки с надеждата да останат живи.

Два тролока скочиха с ръмжене към него. Галад бързо посече единия във врата с Чапла улавя сребрушата, но съществото се свлече върху Храбър и той се олюля. Другият тролок прободе коня във врата.

Галад едва успя да скочи от седлото, докато Храбър рухваше на земята, и падна лошо. Глезенът му изпука болезнено.

Без да обръща внимание на болката, той успя да вдигне меч навреме и да отбие косата на чудовище с кафява козина, девет стъпки високо и вонящо на смърт.

Мъже в бяло врѣхлетяха сред гъстата гмеж от тролоци и във въздуха блисна зловонна кръв. След секунди Борнхалд стоеше до него задъхан, с кървав меч в ръка. Още четирима се скупчиха около Галад. Двама бяха паднали.

— Благодаря ви — каза Галад. — Къде са конете ви?

— Посечени — отвърна Борнхалд. — Сигурно са им заповядали да ги избиват.

— За да не можем да избягаме. Или да атакуваме — Галад се намръщи. Двайсет хиляди бойци доскоро изглеждаха голяма сила, но бойните линии бяха в бъркотия. А тролоците продължаваха да настъпват вълна след вълна. Северният сектор на бойната линия на Чедата се огъваше и тролоците там се вклиняваха, за да разделят войската му. Щяха да ги разцепят, а след това да ги притиснат в склона. Светлина!

— Към северната линия на пехотата! — ревна Галад и затича натам колкото му сили държат, макар глезенът му да изкрещя от болка. Още и още мъже се завтекоха след него. Дрехите им вече не бяха бели.

Галад знаеше, че повечето велики пълководци, като Гарет Брин например, не се сражават в първите редици. Бяха твърде важни, за да се излагат на риск, умовете им бяха нужни да организират боя. Навярно и той трябваше да направи същото, но в момента всичко се разпадаше и...

Мъжете му бяха добри. Стабилни. Но бяха неопитни с тролоци. Едва сега — докато тичаше по калната земя, огряна от надвисналите във въздуха глобуси, — си даде сметка колко неопитни са повечето. Имаше и ветерани, разбира се, но повечето му хора се бяха сражавали само с разпасани разбойници или бяха потушавали градски размирици.

Тролоците бяха друго. Виещите, ревящи и ръмжащи чудовища се биеха с бяс. Липсата им на воинска дисциплина се компенсираше от силата и яростта. И от глада. Мърдраалите с тях пък бяха достатъчно ужасни, за да разбият бойната линия и сами. Войниците му се огъваха.

— Стой! — ревна Галад, щом стигна до пробива в отбраната. Следваха го Борнхалд и петдесетина мъже. Съвсем недостатъчно. — Ние сме Чедата на Светлината! Не отстъпваме пред Сянката!

Не се получи. Пред лицето на неизбежния разгром цялата му система от разбирания започваше да се разпада. Чедата на Светлината не бяха защитени от праведността си. Падаха на откоси като жито пред сърп. Още по-лошото бе, че някои не се биеха доблестно, а ревяха от ужас и бягаха. Амадицийците можеше да разбере, но и много от Чедата също се предаваха.

Не бяха страхливци. Не бяха лоши бойци. Бяха просто хора. Обикновени хора. Не трябваше да е така.

Гален обърна конниците си за нова атака и удари предната линия на тролоците.

Перин натресе Мах'алейнир в главата на един тролок. Силата на удара отхвърли съществото настрани и — странно — кожата му зацвърча и задимя там, където го порази чукът. Това ставаше с всеки удар, сякаш допирът на Мах'алейнир ги изгаряше, макар самият Перин да усещаше само приятна топлина от дръжката.

Гален се вряза в чудовищата, разцепи ги на две орди, но трупове бяха толкова много, че за пиконосците бе трудно да настъпят. Щом конниците се отдръпнаха, мъжете от Две реки пристъпиха напред с лъковете и мечовете си.

Перин дръпна юздите на Стъпко и го спря. Пехотинците стягаха редиците си около него. Малко от хората му бяха паднали, но дори и един все пак беше твърде много.

Арганда спря коня си до него. Беше изгубил перата на шлема си някъде в боя, но се усмихваше широко.

— Рядко съм имал такава приятна битка, Айбара. Врагове, които да избиваш, без да изпитваш и капка жал, съвършено разположение и защитима позиция. Стрелци, за които може само да се мечтае, и Аша'ман, които да запущат пробивите! Сам успях да сваля над десет чудовища. Дори само заради този ден съм щастлив, че те последвах!

Перин кимна. Премълча, че една от причините да им е толкова лесно бе защото повечето тролоци притискаха Белите плащове. Тролоците бяха гадни, чудовищни същества, но бяха и много себични. Да щурмуват нагоре по склона срещу огнени кълба и дъжд от стрели само за да спечелят по-висока позиция срещу два конни отряда? По-добре да ударят по-лесния враг, а и това беше логична тактика. Когато трябва да се биеш на два фронта, първо разбиваш по-слабия.

Опитваха се да притиснат Белите плащове в стръмния склон колкото може по-бързо и ги бяха обкръжили плътно, без да оставят място за набези на конницата им, разпокъсваха ги на групи. Съществото, което ги водеше, разбираше от тактика. Да, това долу не беше дело на тролокски ум.

— Лорд Перин! — Гласът на Джори Конгар прокълтя над оглушителния вой на тролоците. — Наредихте да наблюдавам и да ви докладвам как се справят. Зле се справят, милорд. Ще ги избият.

Перин кимна, вдигна юмрук и махна отсечено. Грейди и Неалд стояха зад него на една скала, от която имаше добра гледка към пътя. Заповедта им бе да поразяват всеки мърдраал, който забележат. Перин искаше да задържи колкото може повече от тези същества далече от склона. Убийството само на един Чезнец с меч или брадва можеше да струва живота на десетки хора. Най-добре бе да се избият с Огън, от разстояние. А и убийството на Чезнец често поваляше цял юмрук свързани с него тролоци.

Аша'ман, Айез Седай и Мъдрите видяха сигнала му и от дланите им захвърча огън, мълнии засвяткаха от небето и изтласкаха тролоците надолу. Пехотата на Перин се отдръпна за кратък отдих.

Той подкара Стъпко до ръба и погледна към склона на юг, отпуснал Мах'алейнир до крака си. Войската на Дамодред наистина бе на ръба на разгрома. Тролоците се бяха вклинили в нея и почти бяха разцепили Белите плащове на две. Връхлитаха по фланговете, притискаха Галад и принуждаваха Белите плащове да се бият на три фронта. Чедата отстъпваха към склона, а конницата им бе откъсната от ядрото на сражението.

— Тролоците продължават да прииждат — каза Гален до рамото му. — Поне петдесет хиляди са дотук. Ашаманите казват, че са усетили само един преливащ и че той не се включва.

— Онзи, който предвожда Тварите на Сянката, не иска да рискува преливащите си — отвърна Перин. — Не и след като държим по-високата позиция. Ще изчакат да видят дали тролоците ще могат да овладеят височината. Успеят ли, ще видим и преливащите. Друго е по-важно сега — войската на Дамодред е в беда. Трябва да им помогнем.

Гален се намръщи.

— Простете, лорд Перин, но защо? Какво им дължите? Нищо! Не виждам причина да им *помагаме*.

— Просто трябва да го направя — изсумтя Перин.

— Това е спорно — отвърна Гален и поклати глава. — Боят с тролоци и Чезнещи е нещо чудесно, защото всеки паднал от тях е един по-малко за Последната битка. Нашите хора свикват да се бият с тях и могат да се научат да владеят страховете си. Но склонът е стръмен и опасен. Ако пратите конницата надолу, рискувате да унищожите предимството ни.

— Все едно, ще го направя — заяви Перин и се обърна към Джори. — Строй мъжете от Две реки и доведи ашаманите. Ще атакуваме тролоците — отново се загледа надолу. Спомени за Две реки нахлуха в ума му. Кръв. Смърт. Мах'алейнир се сгорещи в юмрука му. — Няма да ги оставя, Гален. Дори тях. Ще дойдеш ли с мен?

— Странен човек сте, Айбара — Гален се поколеба. — И наистина доблестен. С вас съм, разбира се.

— Добре. Джори, тръгвай. Трябва да стигнем до Дамодред, преди редиците му да се разкъсат.

Нощта бе сумрачна въпреки светлините горе. Сякаш се биеха с нощни кошмари. Но ако Чедата на Светлината не можеха да устоят срещу мрака, кой тогава?

Тролоците започнаха да вият по-силно, заговориха си на груба ръмжаща реч, която накара Галад да потръпне от отвращение. Тролоците можеха да говорят? Не го беше знаел. Но какво ги беше възбудило толкова?

И в следващия момент го видя. Град от стрели — падаха отгоре и се врязваха в редиците на тролоците пред хората му. Стрелците на Две реки оправдаваха славата си. Галад нямаше да се довери и на най-добрите майстори на лъка да стрелят така, за да не поразят Белите плащове. Но тези бяха безупречни.

Тролоците вресяха и виеха. А после по склона връхлетяха конници. Светлини засвяткаха около тях. Пламъци западаха отгоре, полетели в дъга като червено-златни копия, и окъпаха конниците в сребро.

Беше невероятна маневра. Наклонът бе толкова стръмен, че конете би трябвало да се спъват и да падат в безполезна лавина от потрошени тела. Но не падаха. Препускаха уверено надолу и пиките блестяха. А начело яздеше чудовищен брадат мъж с вдигнат високо огромен чук. Самият Перин Айбара. И над него плющеше знаме. Знаме с пурпурната вълча глава.

Самият Айбара сякаш бе пламнал от езиците на пламъците около него и Галад видя широко отворените му златни очи, самите те като пламъци.

Конниците се врязаха в ордата тролоци, обкръжили войската му. Айбара нададе рев над грохота на боя и започна да бие с чука си. Атаката оттласна тролоците назад.

— Щурм! — изрева Галад. — Настъпи напред! Изтласкай ги към конницата!

Връхлетя на север към стръмнината. Борнхалд бе до него. Тром наблизко събра остатъците от легиона си и ги обърна да притиснат тролоците срещу Айбара.

Битката ставаше все по-хаотична. Галад се сражаваше яростно. Невероятно, отгоре цялата армия на Айбара се изсипа по склона върху

тролоците, десетки хиляди мъже, които ревяха:

— Златоокия! Златоокия!

Атаката вкара Галад и Борнхалд сред редиците на чудовищата. Съществата се опитваха да се отдръпнат от Айбара и връхлитаха отвсякъде. Скоро мъжете около Галад и Борнхалд вече се биеха отчаяно за живота си. Галад довърши един тролок с Лента във въздуха, но мигновено се завъртя и се озова лице в лице срещу чудовище с овнешка глава, десет стъпки високо. Рогата се извиваха около огромното му четвъртито лице, но очите бяха човешки, както и долната челюст.

Сниши се, докато съществото замахваше с дълъг прът с кука, след което заби меча си в туловището му. Съществото изкрещя и Борнхалд го прониза отстрани в ребрата.

Галад отскочи, но изкълченият му глезен най-сетне поддаде. Кракът му се заклеци в някаква дупка и той чу ужасното прашене, докато падаше.

Издъхващото чудовище рухна върху него и го притисна в земята. Болката го пронизваше, но Галад стисна зъби, пусна меча и се опита да избути трупа настрани. Борнхалд изруга дивашки и отби нападението на друг тролок с глиганска зурла.

Най-сетне Галад се измъкна изпод вонящия труп. Двама мъже в бяло — Тром и Биар, се биеха отчаяно, за да стигнат до него. Тролоците бяха безчет, а повечето Чеда наоколо бяха паднали.

Докато Галад посягаше за меча си, един конник изригна от сенките и тролоците от север. Айбара. Дръпна юздите, стовари огромния си чук върху тролака глиган и чудовището се свлече без дъх на земята. Айбара скочи от коня си, докато Борнхалд се добра до Галад, за да му помогне да се изправи.

— Ранен ли си? — попита Айбара.

— Глезенът ми е счупен — отвърна Галад.

— На коня ми.

Галад не възрази. Беше разумно. Почувства се неловко обаче от помощта на Борнхалд. Хората на Айбара се изсипваха около тях и отблъскваха тролоците. След като армията на Айбара се беше притекла на помощ, мъжете на Галад вече се събираха и прегрупираха.

Връхлитането по склона беше опасен риск, но след като се озова на гърба на коня на Айбара, Галад видя, че рискът е оправдан. Атаката

бе разкъсала тролоците и те се пръскаха и бягаха. Отгоре се изсипа огън, изгори един мърдраал и цели юмруци свързани с него тролоци западаха.

Все още предстоеше много бой, но вълната се обръщаше. Силите на Айбара бяха отрязали сектор от бойното поле около водача си — а също и около Галад, — малко пространство за дишане, за да обмисли следващия етап от атаката.

Галад се обърна към Айбара, докато той оглеждаше тролоците с пронизващите си очи.

— Сигурно мислиш, че спасяването ми ще повлияе на решението ми за присъдата.

— Не би било зле — промърмори Айбара.

Галад повдигна вежда. Не бе очаквал точно този отговор.

— Хората ми намират за подозрително, че се появи толкова скоро преди тролоците.

— Е, могат да мислят каквото си искат — отвърна Айбара. — Едва ли ще ги разубедя, каквото и да кажа. В известен смисъл това бе по моя вина. Тролоците бяха тук, за да убият мен. Просто се усетих, преди да задействат капана си. Радвай се, че не ви оставих на тях. Вие Белите плащове ми причинихте почти толкова беди, колкото и те.

Странно, Галад усети, че се усмихва. Този Перин Айбара излъчваше някаква непресторена откровеност. Човек едва ли можеше да желае нещо повече от един съюзник.

„Съюзници ли сме тогава? — помисли Галад и кимна на приближилите се Тром и Биар. — Може би засега.“ Но повярва на Айбара. Да, на света може би имаше хора, които можеха да скроят сложен заговор като този само за да спечелят с коварство благоволенieto му. Валда бе от тях.

Айбара не беше. *Наистина* бе откровен. Ако беше искал да разчисти Чедата от пътя си, щеше да ги избие и да продължи.

— Така да бъде, Перин Айбара — каза Галад. — Обявявам наказанието ти тази нощ, в този момент.

Перин се намръщи и извърна очи от бойното поле.

— Какво? Сега?!

— Отсъждам, като наказание, да заплатиш кръвната цена на семействата на загиналите Чеда в размер на петстотин корони. Също така ти повелявам да воюваш в Последната битка с цялата мощ, която

можеш да събереш. Направи тези неща и те обявявам за освободен от вина.

Моментът за тази прокламация бе необичаен, но Галад беше взел решението си. Все пак щяха да воюват и един от тях може би щеше да падне. Искаше Айбара да знае присъдата си, за всеки случай.

Айбара го изгледа мълчаливо и кимна.

— Приемам присъдата ти за честна, Галад Дамодред.

И му подаде ръка.

— Същество на мрака!

Някой се задвижи зад Айбара. Смътна фигура, която извади меча от ножницата, съсък и блеснал метал. Очите на Биар, лумнали от гняв. Беше застанал готов за удар в гърба на Айбара.

Айбара се обърна рязко. Галад вдигна меча си. И двамата закъсняха.

Но ударът на Джарет Биар не последва. Стоеше с вдигнатото оръжие замръзнал, от устните му закапа кръв. Падна на колене, а след това се смъкна на земята в нозете на Айбара.

Борнхалд стоеше зад него, с разширени от ужас очи. Погледна меча си.

— Аз... не беше редно да удари човек в гърба, след като той ни спаси. Беше... — пусна меча си и се дръпна от трупа на Биар.

— Ти направи каквото трябваше, Чедо Борнхалд — промълви със съжаление Галад и поклати глава. — Беше добър офицер. Неприятен понякога, да, но смел. Съжалявам, че го загубих.

Айбара погледна настрани, сякаш очакваше да го връхлетят други Чеда.

— От самото начало този търсеше повод да ме види мъртъв.

Борнхалд го изгледа с все още пълни с омраза очи, после почисти меча си от кръвта и го прибра в ножницата. Тръгна към района, където събираха ранените. Пространството около Айбара и Галад ставаше все по-безопасно, тролоците отстъпваха, бойните редици се стягаха, запълнени от хората на Айбара и оцелелите Чеда.

— Той още си мисли, че съм убил баща му — рече Айбара.

— Не — отвърна Галад. — Според мен вече е убеден, че не си. Но те е мразил твърде дълго, лорд Айбара, а по-дълго е обичал Биар — Поклати глава. — Да убиеш приятел... Понякога е болезнено да направиш каквото трябва.

— Трябва да идеш при ранените — изсумтя Айбара.

Вдигна чука си и се загледа натам, където боят все още бе в разгара си.

— Достатъчно добре съм да се бия, ако съм на коня ти.

— Ами хайде тогава — Айбара го изгледа накриво. — Ще стоя до теб обаче, за всеки случай. Ако ми се стори, че може да паднеш.

— Благодаря ти.

— Обичам си коня.

Галад се усмихна.

И двамата поеха към грохота на битката.

ГЛАВА 42

ПО-СИЛНА ОТ КРЪВТА

Гавин отново седеше в малката скромна стаичка в покоите на Егвийн. Беше изтощен, но предвид преживяното, включително и Цяра, това не бе изненадващо.

Вниманието му бе погълнато от новото вътрешно усещане. Онзи великолепен цвят, разцъфнал дълбоко в ума му, връзката към Егвийн и чувствата ѝ. Беше чудо, утеха и радост. Усетът за нея му даваше възможността да знае, че е жива.

Можеше да долови приближаването ѝ, тъй че стана миг преди вратата да се отвори.

— Гавин — каза тя, след като пристъпи вътре, — не бива да ставаш в твоето състояние. Моля те, седни.

— Добре съм — отвърна той, но се подчини.

Тя седна срещу него. Външно беше спокойна и ведра, но Гавин долови, че е съкрушена от събитията през нощта. Слуги все още се оправяха с петната кръв и с телата, а Чубайн държеше нащрек цялата Кула и проверяваше всяка Сестра. Беше се появила още една убийца. Бяха загубили двама войници и един Стражник, докато я обезвредят.

Да, усещаше бурята от чувства зад това спокойно лице. През последните няколко месеца бе започнал да мисли, че Айез Седай може би се учат да не изпитват нищичко. Връзката му даваше доказателство за обратното. Егвийн *чувстваше*. Просто не позволяваше на чувствата да се издадат на лицето ѝ.

Докато гледаше лицето ѝ и усещаше бурята в сърцето ѝ, Гавин — за първи път — видя отношенията между Стражник и Айез Седай в съвсем друга светлина. Стражниците не бяха просто телохранители. Бяха тези — единствените, — които виждаха истината за ставащото в душата на Айез Седай. Колкото и вещи да ставаха Айез Седай в прикриването на чувствата си, техният Стражник знаеше, че зад маската има нещо много повече.

— Намерихте ли Месаана? — попита той.

— Да, въпреки че ни отне известно време. Беше се въплътила в една Айез Седай, Данел, от Кафявата Аджа. Намерихме я в стаята ѝ, бръщолевеше като малко дете. Вече се беше подмокрила. Не знам какво ще правим с нея.

— Данел. Не я познавам.

— Живееше усамотено — отвърна Егвийн. — Сигурно затова я е избрала Месаана.

Поседяха мълчаливо.

— Е? — най-сетне отрони Егвийн. — Как се чувстваш?

— Знаеш как се чувствам — отвърна искрено Гавин.

— Попитах просто за да започнем разговор.

Той се усмихна.

— Чувствам се чудесно. Удивително. В мир. И загрижен, и притеснен, тревожен. Като теб.

— Нещо трябва да се направи със сеанчанците.

— Съгласен. Но не това те тревожи. Притеснена си за това как не ти се подчиних, но в същото време знаеш, че постъпих правилно.

— Не е вярно, че не си се подчинил — каза Егвийн. — *Казах* ти да се върнеш.

— Мораториумът за пазенето на стаята ти не беше вдигнат. Можеше да разстроя планове, да предизвикам смут и да подплаша убийците.

— Да — отвърна тя. Чувствата ѝ станаха още по-тревожни. — Но ти спаси живота ми.

— Как влязоха? — попита Гавин. — Не трябваше ли да се събудиш, когато слугинята е задействала преградите ти?

Тя поклати глава.

— Бях потънала дълбоко в съня, биех се с Месаана. Имаше стражи на Кулата наблизко, за да чуят сигнала за тревога. Всички ги намериха мъртви. Изглежда, убийците са очаквали да се върна бежешком. Оставили са един от своите в преддверието, за да ме убие, след като заловя другите двама — Егвийн направи гримаса. — Можеше и да се получи. Очаквах Черната Аджа... или може би Сив.

— Пратих предупреждение.

— Пратеникът също е намерен мъртъв — тя го погледна. — Ти постъпи правилно тази нощ, но все пак се безпокоя.

— Ще го решим — каза Гавин. — Ще ми позволиш да те пазя, Егвийн, а аз ще ти се подчинявам във всичко друго. Обещавам.

Егвийн се поколеба за миг, но после кимна.

— Е, ще трябва да ида да поговоря със Съвета. Сигурно вече са готови да разбият вратата и да настояят за отговори — беше сигурен, че се мръщи вътрешно.

— Би могло да помогне, ако намекнеш, че връщането ми през цялото време е било част от плана.

— Беше — отвърна Егвийн. — Въпреки че моментът не бе предвиден — помълча. — Когато разбрах как Силвиана е изразила поканата ми да се върнеш, се притесних, че може изобщо да не дойдеш повече.

— За малко нямаше да дойда.

— Кое го промени?

— Трябваше да се науча да отстъпвам. Никога не съм бил особено добър в това.

Егвийн кимна разбиращо.

— Ще наредя да донесат легло в тази стая. Винаги съм предвиждала това да е стаята на Стражника ми.

Гавин се усмихна. Да спи в друга стая? Дълбоко под всичко у нея все още бе останало нещо от скромната дъщеря на ханджия. Егвийн се изчерви, щом долови мислите му.

— Защо не се оженим? Тук, още днес. Светлина, Егвийн, та ти си Амирлин — думата ти е закон в Тар Валон. Изречи думите и сме женени.

Тя пребледня. Странно как можеше да я смути това точно тази нощ. Жегна го безпокойство. Беше казала, че го обича. Не искаше ли да... Не, усещаше чувствата ѝ. Наистина го обичаше. Тогава защо?

— Мислиш ли, че ще мога да погледна родителите си в очите, ако се омъжа, без те да знаят за това? Светлина, Гавин, ще трябва поне да ги *поканим*! Ами Елейн? Нима искаш да се оженим, без да ѝ кажем?

Той се усмихна.

— Права си, разбира се. Аз ще се свържа с тях.

— Аз мога да...

— Егвийн, ти си *Амирлинският трон*. Бремето на целия свят тежи на раменете ти. Нека аз да го уредя.

— Добре.

Тя излезе при чакащата я Силвиана, която не пропусна да го изгледа сърдито. Егвийн прати няколко слуги да му донесат легло, а после тръгна с Пазителката. Двама от войниците на Чубайн ги последваха.

Искаше му се да отиде с нея. Наоколо все още можеше да има убийци. Но за жалост беше права, като му нареди да поспи. Все още едва се държеше на крака. Погледна редицата покрити с чаршафи тела отвън. Нямаше да ги изнесат, преди Сестрите да ги огледат. В момента обаче намирането на Месаана — и търсенето на други убийци — бе по-неотложно.

Стиснал зъби, пристъпи с усилие навън, дръпна чаршафа и разкри безжизнените лица на Целарк и Мейзани — на Целарк, за жалост, до тялото му: главата му бе отрязана.

— Справихте се добре, приятели — промълви Гавин. — Ще се погрижа семействата ви да научат, че спасихте живота на Амирлин — обзе го гняв, че е загубил такива добри мъже.

„Да ги изгори дано сеанчанците — помисли си. — Егвийн е права. Трябва да се направи нещо.“

Обърна се към тримата убийци под чаршафите им, със стърчащите отдолу ходила в черни пантофи. Две жени и мъж.

„Чудно...“ — помисли си и се приближи до тях. Стражите го изгледаха, когато дръпна чаршафите, но не го спряха.

Тер-ангреалът не беше труден за откриване, макар и само защото му бяха казали какво да търси. Три еднакви пръстена от черен камък, носени на средния пръст на десните ръце. Бяха изваяни във формата на лоза с тръни. Явно никоя Айез Седай не беше разбрала какво са, поне досега.

Гавин издърпа трите пръстена от мъртвите пръсти и ги прибра в джоба си.

Лан го усещаше: ясно доловима разлика в чувствата, дълбоко в ума му. Беше свикнал да не обръща внимание както на тях, така и на жената, която представляваха.

Но напоследък чувствата се бяха променили. Все повече и повече се убеждаваше, че Нинив е взела връзката му. Можеше да я

познае по чувствата ѝ. Как можеше да не познае човек това усещане за страст и доброта? Беше... възхитително.

Загледа се надолу по пътя. Извиваше покрай склона на хълм, преди да завие направо към открояващото се отдалече укрепление. Границата между Кандор и Арафел бе очертана от цитаделите Сребърната стена, голямо укрепление, построено от двете страни на прохода Фирчон. Беше внушителна крепост — всъщност две крепости, всяка вдигната над правата стена на тесния като каньон проход. Като две крила на огромна врата.

През прохода се минаваше между осеяните с амбразури каменни зидове — тоест никаква армия не можеше да мине, без да понесе огромни загуби.

Граничните земи бяха съюзници, разбира се. Но това не пречеше на арафелците да поддържат добра крепост, която да прегражда пътя към Шол Арбела. Пред това укрепление на лагер се бяха събрали хиляди хора, струпани на по-малки групи. Флагът на Малкиер — Златният жерав — се вееше над някои. Други развяваха знамена на Кандор или Арафел.

— Кой от вас наруши клетвата си? — попита Лан и погледна през рамо към кервана.

Мъжете зад него поклатиха глави.

— Никой няма нужда да нарушава клетвата си — отвърна му Андийр. — Какво друго щеше да направиш? Да тръгнеш пряко към Разбитите земи? Неувенчаните хълмове? Или е тук, или никъде. Те знаят това. Тъй че те чакат.

Лан изръмжа. Сигурно беше вярно.

— Ние сме керван — каза високо. — Помнете, ако някой попита, може да признаете, че сте малкиери. Може да кажете, че чакате своя крал. Това е истина. Не бива да казвате, че сте го намерили.

Изглеждаха притеснени, но не възразиха. Лан поведе надолу по склона и керванът от двайсет фургона, бойни коне и слуги го последва.

Точно от това се беше боял през цялото време. Възвръщането на Малкиер бе невъзможно. Щурм срещу Погибелта? Нелепо.

Не можеше да поиска това от тях. Не можеше да им *позволи* това. Докато слизаше надолу, го обзе още по-голяма решимост. Тези храбри мъже, развели тези знамена... трябваше да се стекат към силите на

Шиенар и да се бият в сражение, в което имаше смисъл. Нямахте да им отнеме живота.

„Смъртта е по-лека от перце... — Рахим му го беше подхвърлял това неколkokратно по време на пътя им. Беше се сражавал с Рахим преди десетилетия, по време на айилската война. — Дългът е по-тежък от планина.“

Лан не бягаше от дълга си. Бягаше към него. Все пак гледката с лагерите развълнува сърцето му, щом стигна до подножието на хълма и след това подкара напред. Чакащите мъже носеха просто войнишко облекло, с хадори, жените бяха с ки'сайд на челата. Някои мъже носеха палта със Златната корона на раменете — знака на кралската гвардия на Малкиер. Имаха право да ги облекат само ако бащите или дедите им бяха служили в гвардията.

Беше гледка, която щеше да накара Букама да заплаче. Лан беше мислил, че малкиерите са изчезнали като народ, прекършени, разбити, претопени от други народи. Но ето, че бяха тук, събрани при най-смътния шепот за зов на всеоръжие. Много от тях бяха по-стари — Лан беше невръстно бебе, когато кралството му бе паднало, и онези, които помнеха деня като мъже, сега щяха да са в седмото или осмото си десетилетие. Имаха побелели коси, но все още бяха воители и бяха довели синовете и внуците си.

— Тай'шар Малкиер! — извика един мъж, докато групата на Лан преминаваше. Викът се подхвана десетки и десетки пъти, щом видеха неговото хадори. Никой като че ли не позна кой е. Приемаха, че е дошъл по същата причина като тях.

„Последната битка иде — помисли той. — Трябва ли да им отрека правото да се бият редом с мен?“

Да, трябваше. Най-добре бе да мине незабелязан и непознат. Задържа погледа си напред, с ръка на меча и със затворена уста. Но всеки вик „Тай'шар Малкиер“ го караше да изправи рамене. Всеки вик сякаш го укрепваше, тласкаше го напред.

Портите между двете крепости бяха отворени, макар че войниците проверяваха всеки преминаващ човек. Лан дръпна юздите на Мандарб и хората му спряха зад него. Можеше ли арафелците да са получили заповед да гледат за него? Какъв друг избор имаше, освен да продължи напред? Заобикалянето щеше да отнеме недели. Керванът му изчака реда си и най-после се приближи до стражевия пост.

— Цел? — попита кратко униформеният арафелец със сплетена на плитки коса.

— Пътуване към Фал Моран — отвърна Лан. — Заради Последната битка.

— Няма ли да изчакате тук с другите? — попита стражът и махна с облечената си в метална ръкавица ръка към събраните малкиери. — Да изчакате своя крал?

— Аз нямам крал — тихо отвърна Лан.

Войникът кимна замислено и се почеса по брадичката. После махна на няколко от войниците да проверят стоката във фургоните.

— Ще има тарифа за това.

— Смятам да предложа на шиенарците да се бия в Последната битка — заяви Лан. — Без цена.

Стражът повдигна вежда.

— Имаш клетвата ми — каза Лан и го погледна в очите.

— Без тарифа тогава. Тай'шар Малкиер, приятелю.

— Тай'шар Арафел.

Лан смуши коня си напред. Мразеше да язди през Сребърните стени. Караше го да се чувства все едно, че хиляда стрелци са изпълнали лъковете си към него. Тролоците нямаше лесно да преминат тук, ако арафелците бъдеха принудени да се оттеглят толкова назад. Имаше времена, когато това се бе случвало, и бяха удържали всеки път, като в дните на Якобин Неустрашимия.

Буквално затаи дъх през целия път. Стигна, за негова радост, безпрепятствено до другата страна и подкара Мандарб по пътя на североизток.

— Ал'Лан Мандрагоран? — изрева далечен глас.

Лан замръзна. Викът бе дошъл някъде отгоре. Обърна се и погледна към лявата цитадела. Нечия глава бе щръкнала от един прозорец.

— Слава на Светлината, вие сте! — извика гласът. Главата се шмугна вътре.

Искаше му се да препусне бясно напред. Но ако го направеше, онзи човек със сигурност щеше да извика на другите. Изчака. Фигурата излезе бежешком от една от вратите на крепостта. Лан го позна: момче, още не израснало до мъж, облечено в червено, с

тъмносиньо наметало. Кайсел Норагама, внукът на кралицата на Кандор.

— Лорд Мандрагоран — каза младежът запъхтяно, след като дотича до него. — Вие дойдохте! Когато чух, че Златния жерав е вдигнат...

— Не го вдигнах аз, принц Кайсел. Планът ми бе да тръгна сам.

— Разбира се. Бих искал и аз да тръгна сам с вас. Може ли?

— Този избор не е разумен, ваше височество. Майка ви е на юг. Предполагам, че баща ви управлява в Кандор. Трябва да сте с него. Какво правите тук?

— Принц Кендрал ме покани — отвърна Кайсел. — А баща ми нареди да дойда. И двамата се каним да тръгнем с вас!

— И Кендрал ли? — попита стъписано Лан. Внукът на краля на Арафел? — Мястото ви е при вашите хора!

— Нашите деди дадоха клетва — отвърна младежът. — Клетва да защитават и да бранят. Клетвата е по-силна от кръвта, лорд Мандрагоран. По-силна е от воля и избор. Жена ви ни каза да ви чакаме тук. Каза, че може да се опитате да минете, без да ни поздравите.

— Как ме забеляза? — попита Лан. Едва сдържаше гнева си.

— Конят — отвърна Кайсел и кимна към Мандарб. — Тя каза, че може да се предрешите. Но никога няма да оставите коня.

„Да я изгори дано тази жена — помисли Лан, щом чу вик, извисил се над крепостта. Беше надхитрен. — *Проклетата Нинив. И благословена да е.*“ Опитва се да изпрати любов и разочарование през връзката с нея.

А след това въздъхна дълбоко и се предаде.

— Златният жерав се вее за Тармон Гай-дон — промълви Лан. — Нека всеки мъж и всяка жена, които пожелаят, да тръгнат под него на бой.

Каза го най-последно. Затвори очи.

А викът се извиси. Скоро се превърна в ликуване. После — в оглушителен рев.

ГЛАВА 43

ОЩЕ МЪНИЧКО ЧАЙ

— И тези Аша'ман твърдят, че са се освободили от покварата? — попита Галад.

— Твърдят — отвърна Перин. — И съм склонен да им вярвам. Защо да лъжат?

Галад повдигна вежда.

— Лудост?

Перин кимна. Този Перин Айбара беше интересен човек. Други често реагираха с гняв, когато Галад кажеше каквото мисли, но започваше да осъзнава, че с Перин не му се налага да затаява мислите си. Този човек реагираше добре на откровеността. Ако *все пак* беше Мраколюбец или Твар на Сянката, беше от доста странен вид.

Хоризонтът започваше да изсветлява. Светлина, наистина ли бе отминала тази нощ? Земята бе осеяна с тела, повечето на тролоци. Вонеше на изгоряла плът и козина, смесено с миризмата на кръв и кал. Гадеше му се и се чувстваше изтощен.

Беше позволил на Айез Седай да го Изцерят. „Щом си включил резервите, няма смисъл да задържаш съгледвачите си“, обичаше да казва Гарет Брин. Щом се налагаше да разреши на Айез Седай да спасят хората му, най-добре беше да приеме сам Цяра им. Този път поне Цярът със Силата не го притесни толкова.

— Може би — рече Перин. — Може би Аша'ман са луди и покварата им не е изчистена. Но ми служиха добре и мисля, че са заслужили правото да им се вярва, докато не ми покажат друго. Ти и хората ти дължите живота си и на Грейди и Неалд.

— И съм им благодарен за това — отвърна Галад, докато прекрачваше изгърбеното туловище на тролок с меча муцуна. — Макар че малко от хората ми ще изразят това чувство. Не са сигурни още какво да мислят за намесата ти тук, Айбара.

— Още ли мислят, че съм ги изиграл някак?

— Сигурно. Или си Мраколюбец с ненадмината хитрост, или направи каквото твърдиш — дойде да спасиш хората ми, въпреки че наказанието ти беше в нашите ръце. В такъв случай си доблестен човек. Ако ни беше оставил да загинем, това щеше да направи живота ти по-лек, мисля.

— Не — отвърна Перин. — Всеки меч е нужен в Последната битка, Галад. Всеки.

Галад изпъшка, коленичи до един войник с червен плащ и го обърна. Не беше червен плащ. Беше бял, но прогизнал от кръв. Ранун Синах нямаше да види Последната битка. Галад затвори очите на младия мъж и зареди тихо молитва за него към Светлината.

— Та какво ще правите по-натам ти и хората ти? — попита Перин.

— Продължаваме — отвърна Галад и стана. — На север, към именията ми в Андор, за да се подготвим.

— Би могъл да... — Перин спря, обърна се и затича през бойното поле.

Галад забърза след него. Перин спря до една купчина тролоци и започна да разбутва телата настрана. Галад чу много смътен звук. Стон. Помогна да изместят един мъртъв звяр с глава на ястреб, чиито толкова човешки очи гледаха безжизнено.

Под него един младеж погледна нагоре и примига. Беше Джерум Нус, от Чедата.

— О, Светлина — изхриптя младият мъж. — Боли. Мислех, че съм мъртъв. Мъртъв.

Хълбокът му беше разпран. Перин коленичи припряно, вдигна главата на момчето и му даде да пие вода, докато Галад вадеше превръзка да стегне раната. Беше дълбока. Нещастното момче щеше да умре със сигурност. Щеше...

„Не — осъзна Галад. — Имаме Айез Седай.“ Трудно му бе да свикне с тази мисъл.

Джерум плачеше от радост, стиснал Перин за ръката. Момчето изглеждаше обезумяло. Като че ли златните очи изобщо не го плашеха.

— Пий, момче — каза му Перин. — Няма страшно. Намерихме те. Ще се оправиш.

— Сякаш ревах часове — отрони младокът. — Но бях толкова слаб, а те бяха върху мен. Как... как ме намерихте?

— Имам добър слух — каза Перин, кимна на Галад и двамата надигнаха младежа, Перин под мишниците, а Галад го хвана за краката. Внимателно го понесоха през бойното поле. Младежът продължи да ломоти несвързано, вече изпадаше в несвяст.

Встрани от бойното поле Айез Седай и айилските Мъдри церяха ранените. Когато Галад и Перин се приближиха, една светлокоса Мъдра — не изглеждаше и с ден по-голяма от Галад, но говореше с тон на престаряла майка — затича към тях. Започна да ги хока, че са вдигнали Нус, и посегна да докосне главата му, но спря и попита:

— Даваш ли ми разрешението си, Галад Дамодред? Този е стигнал много далече, за да говори от свое име.

Галад бе настоял всяко Чедо да има избор да откаже Цяра, каквато и да е раната му. Айез Седай и Мъдрите не бяха харесали това, но Перин бе повторил заповедта. Него сякаш го слушаха. Странно. Галад рядко бе срещал Айез Седай, които да се вслушват в заповеди, да не говорим за мнения на мъж.

— Да — отвърна той. — Изцерете го.

Мъдрата се захвана за работа. Повечето Чеда бяха отказали Цяра, макар някои да премислиха, след като самият Галад го прие. Дишането на Нус се успокои, раната се затвори. Мъдрата не му даде пълния Цяр — само колкото да преживее деня. Очите ѝ бяха измъчени, по-уморени дори отколкото се чувстваше Галад — преливащите се бяха сражавали цялата нощ, а след това бяха продължили с изцеряванията.

Галад и Перин тръгнаха обратно към бойното поле. Не бяха единствените, които търсеха ранени, разбира се. Самият Перин можеше отдавна да се е върнал в лагера да си почине. Но не го беше направил.

— Мога да ти предложа друга възможност — каза Перин, докато крачеха. — Вместо да останете тук, в Геалдан, на няколко недели от целта си. Мога да ви прехвърля в Андор още тази вечер.

— Хората ми няма да се доверят на това Пътуване.

— Ще го направят, ако им заповядаш — отвърна Перин. — Каза, че ще воювате редом до Айез Седай. Е, не виждам никаква разлика между едното и другото. Ела с мен.

— Ще ни позволиш да се присъединим към вас значи?

Перин кимна.

— Да. Ще трябва да ми дадеш клетва обаче.

— Що за клетва?

— Ще бъда откровен с теб, Галад. Не мисля, че ни остава много време. Няколко недели може би. Е, смятам, че ще имаме нужда от вас, но на Ранд няма да му допадне идеята с Белите плащове в бойните редици без надзор. Тъй че искам да ми се закълнеш, че ще ме приемете като ваш командир, докато Последната битка свърши.

Галад се поколеба. Зазоряването вече бе близо. Всъщност можеше и да е дошло зад тежките облаци.

— Разбираш ли какво дръзко предложение ми направи току-що? Лорд Капитан-командирът на Чедата на Светлината да се подчини на заповедите на когото и да било, щеше да е забележително. Но на теб, човека, когото съвсем наскоро осъдих като убиец? Човека, за когото повечето Чедата са убедени, че е Мраколюбец?

Перин се извърна към него.

— Идвате с мен сега и ще ви отведе на Последната битка. Без мен... кой знае какво ще се случи?

— Ти каза, че ще е нужен всеки меч — отвърна Галад. — Би ли ни оставил?

— Да. Ако не получа тази клетва, ще го направя. Ранд лично може да се върне за вас обаче. В мое лице знаеш какво получавате. Ще бъда честен с теб. Единственото, което ще искам, е хората ти да стоят в строя, а след това да се бият където им се каже, когато дойде битката. Ранд... Е, можете да ми откажете. На него ще ви е много по-трудно да откажете. И едва ли ще ви хареса изобщо, когато все пак кажете „да“.

Галад се намръщи.

— Ти си странно убедителен човек, Перин Айбара.

— Споразумяхме ли се? — Перин протегна ръка.

Галад я стисна. Не беше заради заплахата. Спомни си гласа на Перин, когато намери ранения Джерум. Състраданието в него. Никой Мраколюбец не можеше да го изиграе.

— Имаш клетвата ми — заяви Галад. — Приемам те за мой военен командир до края на Последната битка — изведнъж се почувства още по-слаб, въздъхна и седна на близкия камък.

— И ти имаш клетвата ми — каза Перин. — Ще се старая за хората ти да се грижат като за всички други. Поседни тук и си почини. Ще претърся ония храсталаци там. Слабостта скоро ще отmine.

— Слабостта?

— Знам какво е да бъдеш уловен в нуждите на тавирен. Светлина, знам го много добре — погледна Галад в очите. — Чудил ли си се изобщо защо се озовахме тук, на едно и също място?

— С хората ми предположихме, че е защото Светлината те постави на пътя ни. За да можем да те накажем.

Перин поклати глава.

— Изобщо не е това. Истината, Галад, е, че явно имах нужда от вас. И затова се оказахте тук.

Обърна се и се отдалечи.

Алиандре грижливо сгъна превръзката и я подаде на минаващия покрай нея гай-шайн. Пръстите му бяха дебели и мазолести, лицето му — скрито под качулката на халата му. Помисли си, че може би е Ниаген, Лишения от братство, по когото се беше увлякла Ласайл. Това все още дразнеше Файле, но Алиандре не можеше да си обясни защо. Един айилец всъщност щеше добре да подхожда на Ласайл.

Започна да навива нова превръзка. Седяха на една полянка недалече от бойното поле, обкръжена от трънливи храсти и горички кожолест. Хладният въздух бе тих, ако не се брояха стоновете на ранените наблизко.

Алиандре отрязва нова ивица плат от ризата. Сега ставаше на превръзки. Не беше голяма загуба. Не личеше да е била хубава.

— Битката свърши — каза Берелайн тихо. Двете с Файле работеха наблизко, седнали на трикраки столчета една срещу друга.

— Така изглежда — отвърна Файле.

Замълчаха. Алиандре повдигна вежда, но и тя не каза нищо. Нещо ставаше между тези двете. Защо изведнъж започнаха да се преструват на толкова големи приятелки? Преструвката като че ли бе заблудила много мъже в лагера, но Алиандре можеше да види истината в начина, по който присвиваха устни, щом се погледнеха. Беше понамаляло, откакто Файле бе спасила живота на Берелайн, но не бе изчезнало напълно.

— Права беше за него — подхвърли Берелайн.

— Казваш го все едно, че си изненадана.

— Рядко греша, стане ли дума за мъже.

— Съпругът ми не е като другите мъже. Това... — Файле млъкна и погледна към Алиандре, присвила очи.

„Кръв и пепел“, помисли си Алиандре. Седеше прекалено далече от тях и се налагаше да се напруга, за да подслуша. Това бе подозрително.

Двете замълчаха отново. „Да. Пренебрегвайте ме. Аз съм само една глупава жена, която се мъчи да е в крак.“ Файле и Берелайн не мислеха това, разбира се, както и мъжете на Две реки изобщо не си бяха мислили, че Перин е неверен. Накарай ги да седнат кротко и ги попитай — сериозно ги накарай да помислят — и ще стигнат до извода, че трябва да се е случило нещо друго.

Но такива неща като предубеждения и предразсъдъци стигаха по-дълбоко от мислите. Какво си *мислеха* другите две за Алиандре и какво инстинктивно *усещаха*, бяха две различни неща. А и тя наистина беше глупава жена, която се мъчеше да е в крак.

Най-добре е да знаеш в какво е силата ти.

Продължи да реже превръзки. Файле и Берелайн бяха настояли да останат. Алиандре не можеше да си иде. Не и докато двете се държаха толкова проклето *обаятелно* напоследък. А и нямаше нищо против работата. В сравнение с плена ѝ от айилците това всъщност бе доста приятно. За жалост двете не се върнаха към разговора си. Всъщност Берелайн стана, разочарована сякаш, и тръгна към другия край на полянката.

Алиандре можеше направо да *усети* студа, лъхашц от нея. Берелайн спря при други, които навиваха ивици плат. Алиандре стана, взе столчето си, ножиците и плата и отиде при Файле.

— Не помня да съм я виждала някога толкова сприхава — подхвърли, докато седеше.

— Не обича да греши — отвърна Файле. Въздъхна и поклати глава. — Тя гледа на света като на мрежа от полулъжи и изводи, приписва сложни мотиви на най-простите хора. Подозирам, че това я прави много добра в дворцовата политика. Но не бих искала да живея по този начин.

— Много е умна — рече Алиандре. — *Наистина* разбира от някои неща, Файле. Разбира света. Просто ѝ убягват някои неща, като на повечето от нас.

Файле кимна разсеяно.

— Най-много ми е жал, че въпреки всичко това не вярвам, че изобщо е била влюбена в Перин. Гонеше го за забавление, за политическа изгода и за Майен. В крайна сметка беше повече предизвикателство, отколкото нещо друго. Може да го е харесвала, но нищо повече. Бих могла, навярно, да я разбера, ако се беше влюбила.

Алиандре си замълча и продължи да реже превръзки. Натъкна се на хубава синя копринена риза в купчината. Наистина хубава — не биваше да стане на превръзки! Подпъхна я между други две и ги задели до себе си уж на купчина, която се кани да нареже.

След малко дойде Перин, последван от двама носачи с оцапани с кръв дрехи. Запъти се веднага към Файле, седна на столчето на Берелайн и отпусна великолепия си чук на тревата. Изглеждаше изтощен. Файле му намери нещо за пиене и заразтърква рамото му.

Алиандре се извини и остави Перин с жена му. Тръгна към Берелайн, която стоеше в другия край и отпиваше от чашката чай, гребнат от котлето на огъня.

Алиандре също си наля чай и го задуха да изстине.

— *Наистина* са добри един за друг — рече тя. — Не мога да твърдя, че съжалявам, че виждам този резултат.

— Всяка връзка заслужава да бъде предизвикана — отвърна Берелайн. — Ако тя беше загинала в Малден — твърде възможен изход, — той щеше да има нужда от друга до себе си. За мен обаче не е голяма загуба да откъсна очите си от Перин Айбара. Щеше да ми е приятно да направя връзка с Преродения Дракон чрез него, но ще има други възможности — изобщо не изглеждаше толкова разочарована, колкото допреди няколко мига. Всъщност като че ли бе възвърнала пресметливостта си.

Алиандре се усмихна. *Умна жена*. Файле трябваше да види, че съперничката ѝ е надвита, за да си помисли, че заплахата е отминала. Точно затова Берелайн толкова явно бе издала разочарованието си.

Алиандре отпи от чая и каза:

— Значи за теб бракът не значи нищо повече от сметки? От спечелени изгоди?

— Има я също и радостта от лова, възбудата от играта.

— Ами любовта?

— Любовта е за онези, които не управляват — отвърна Берелайн.
— Една жена струва *много* повече от способността ѝ да сключи

изгоден брак, но аз трябва да се погрижа за Майен. Ако влезем в Последната битка, без да съм си осигурила съпруг, това поставя наследяването в опасност. А когато в Майен има криза за наследството, Тийр винаги бърза да се наложи. Любовта е недопустимо разсейване, което не...

Изведнъж млъкна и изражението ѝ се промени. Какво ставаше? Алиандре се извърна намръщена — и видя причината.

Галад Дамодред бе излязъл на поляната.

По бялата му униформа имаше кръв и изглеждаше изтощен. Но въпреки всичко стоеше с изправени рамене и лицето му бе ведро. Изглеждаше почти прекалено красив, за да е човек, с това съвършено мъжествено лице и изящната си стройна фигура. И очите! Като дълбоки тъмни езера. Направо сякаш *сияеше*.

— Та... какво казвах? — попита Берелайн, без да откъсва очи от Дамодред.

— Че в живота на един водач няма място за романтични чувства.

— Да — промълви Берелайн някак разсеяно. — Просто е неразумно.

— Абсолютно.

— Аз... — почна Берелайн, но Дамодред се обърна към тях и тя спря, щом погледите им се срещнаха.

Алиандре потисна усмивката си. Дамодред дойде при тях и направи два съвършени поклона, по един за всяка, макар че май изобщо не забеляза Алиандре.

— Ми... милейди Първа — заговори той. — Лорд Айбара ме уверява, че докато сте подходжали за тази битка, сте го умолявали за мен.

— Глупаво беше — отвърна Берелайн. — Боях се, че ще ви нападне.

— Ако страхът от това прави човек глупак, значи глупаците сме двама. Бях сигурен, че хората ми ще паднат от бойците на Айбара.

Тя му се усмихна. Как бързо бе забравила всичко казано допреди миг!

— Ще желаете ли чай? — попита някак с неудобство Дамодред и посегна към наредените на кърпа до огъня чашки.

— Вече пия, благодаря.

— Все пак, още мъничко? — попита той, клекна и наля чашка.

— Мм...

Той се изправи, вдигна чашката и чак сега видя, че тя всъщност държи чаша.

— Режем превръзки за ранените — каза Берелайн. — Сигурно бихте могли да помогнете.

— О, разбира се — подаде на Алиандре чашката, която бе налял. Берелайн — без да откъсва очи от него — също й подаде своята, без да съзнава какво прави.

Алиандре се усмихна широко — вече държеше три чашки, — щом двамата тръгнаха към купчините плат за рязане. Това наистина можеше да тръгне добре. Най-малкото щеше да разкара проклетите Бели плащове от кралството й.

Тръгна към Файле и Перин. И щом седна, измъкна синята копринена риза от купчината, която бе заделила да нареже.

Наистина щеше да се получи хубаво поясче.

ГЛАВА 44

КРИВА МОЛБА

Мургейз излезе от палатката и се загледа над Андор. Бели мост се простираше долу, благословено познат, макар да виждаше, че се е разраснал. Стопанствата се разоряваха, последните зимни запаси се разваляха, тъй че хората се отправяха към градовете.

Околността трябваше да е зелена, но дори прежълтятата трева вехнеше на кафяви петна. Скоро цялата земя щеше да е като Пустошта. Копнееше да предприеме действия. Това бе нейната страна. Поне беше. Някога.

Беше излязла да потърси господин Джил, така че тръгна да го намери. По пътя си мина покрай Файле, която говореше с интенданта, и ѝ кимна почтително. Файле отвърна на кимването ѝ, но сухо. Вече имаше пропаст помежду им и Мургейз съжаляваше, че е така. Бяха споделили късче от живота си, когато надеждата бе по-слаба и от пламъчето на свещ. Тъкмо Файле бе окуражила Мургейз да използва Единствената сила — да изстиска и последната капка от жалката си дарба, — за да прати сигнал за помощ, докато бяха в плен.

Лагерът вече бе добре устроен и удивително, Белите плащове се бяха присъединили към тях, но Перин все още не бе решил какво да прави. Или дори да беше решил, не бе споделил решението си с нея.

Тръгна към редиците фургони, покрай налбанти и коняри, търсеци по-добри места за паша, каращи се в снабдителния отсек хора, войници, които мърмореха недоволно, докато копаеха рововете за смет. Всички си имаха своето място — освен нея. Слуги се отдръпваха от пътя ѝ с поклони, несигурни как да се държат с нея. Не беше кралица, но не беше и просто поредната благородничка. Със сигурност обаче не беше вече слугиня.

Макар времето, прекарано с Галад, да ѝ бе напомнило какво е да си кралица, беше благодарна за наученото като Мейгдин. Не беше толкова лошо, колкото се бе страхувала. Имаше си предимства в това да си слугиня на дама. Приятелството на другите слуги,

освобождаването от бремето на властта, дните, преживени с Таланвор...

Онзи живот не беше нейният. Време беше да сложи край на преструвките.

Намери Бейзъл Джил да товари колата. Лини надзираваше, а Ламгвин и Бреане помагаха. Файле ги беше освободила, за да могат да ѝ служат. Мургейз така и не ѝ беше благодарила за тъй щедрото връщане на слугите ѝ.

Таланвор го нямаше. Е, не можеше вече да бленува за него като момиче. Трябваше да се върне в Кемлин и да помогне на Елейн.

— Ваше вели... — заговори с поклон господин Джил, но се поколеба. — Искях да кажа, милейди. Простете ми.

— Оставете, господин Джил. На мен самата ми е трудно да си спомня коя съм.

— Сигурна ли сте, че искате да продължите с това? — Лини скръсти ръце.

— Да. Дългът ни е да се върнем в Кемлин и да предложим на Елейн всичката помощ, която можем.

— Щом казвате. Според мен всеки, който пусне два петела в кокошарника, си заслужава врявата.

Мургейз повдигна вежда.

— Отбелязах си го. Но мисля да ти докажа, че съм доста способна да помагам, без да накърня авторитета на Елейн.

Лини сви рамене.

Имаше право. Мургейз трябваше да внимава. Оставането ѝ в Кемлин твърде дълго можеше да хвърли сянка върху Елейн. Но ако имаше нещо, което се бе научила от месеците си като Мейгдин, то бе, че хората имат нужда да правят нещо смислено. Дори да е нещо толкова просто като поднасянето на чай. Мургейз притежаваше умения, които можеше да са от полза за Елейн в опасните времена, които предстояха. Започнеше ли да засенчва дъщеря си обаче, щеше да се премести в именията си на запад.

Другите товареха бързо колата и тя трябваше да скръсти ръце, за да се сдържи да не помага. Това да се грижиш сама за себе си носеше някакво удовлетворение. Докато чакаше, забеляза, че някой препуска по пътеката от Бели мост. Таланвор. Какво беше правил в града? Видя

я, приближи се и се поклони. Слабото му скуесто лице бе образец на почителност.

— Милейди.

— Ходил си в града? Получи ли разрешение от лорд Айбара?

Перин не искаше войници и бежанци изведнъж да наводнят града и да причинят неприятности.

— Милейди, имам роднини там — отвърна Таланвор и се смъкна от седлото. Гласът му беше съвсем официален. — Стори ми се разумно да проуча информацията, открита от съгледвачите на лорд Айбара.

— Нима, гвардейски лейтенант Таланвор? — каза Мургейз. Щом той можеше да се държи толкова официално, значи и тя можеше. Лини, която минаваше покрай тях с куп чаршафи, изсумтя тихо на тона й.

— Да, милейди — отвърна Таланвор. — Милейди... ако позволите да направя предложение?

— Кажи.

— Според донесенията вашата дъщеря все още смята, че сте мъртва. Сигурен съм, че ако поговорим с лорд Айбара, той ще нареди на ашаманите си да ни направят портал, за да се върнем в Кемлин.

— Интересно предложение — каза Мургейз предпазливо, без да обръща внимание на подигравателната усмивка на лицето на Лини, докато минаваше в другата посока.

— Милейди... — Таланвор изглежда Лини накриво. — Бихме ли могли да поговорим насаме?

Мургейз кимна и се отдръпна встрани. Таланвор тръгна след нея. Щом се отдалечиха малко, тя се обърна и го погледна.

— Е?

— Милейди — продължи той по-меко. — Андорският двор със сигурност ще чуе, че сте жива, след като целият лагер на Айбара вече го знае. Ако не се представите и не обясните, че сте отстъпили трона, слуховете за оцеляването ви биха могли да уронят властта на Елейн.

Мургейз не отвърна.

— Ако Последната битка наистина предстои — каза Таланвор, — не можем да го позволим.

— О, млъкни! — сръза го тя. — Вече наредих на Лини и другите да товарят. Не забеляза ли какво правят?

Таланвор се изчерви, като видя как Джил вдигна един сандък и го сложи в колата.

— Извинявам се за нахалството си. С ваше позволение, милейди — кимна ѝ и се обърна да си тръгне.

— Трябва ли да сме толкова официални един с друг, Таланвор?

— Илюзията свърши, милейди — и той се отдалечи, без да се обръща.

Мургейз се загледа след него със свито сърце. Проклетата ѝ упоритост! Проклетият Галад! Появата му ѝ бе напомнила за гордостта ѝ, за дълга ѝ на кралица.

Лошо беше за нея да си има съпруг. Беше научила това от Тарингейл. Въпреки цялата стабилност, която бе донесъл бракът ѝ с него, всяко едно предимство бе дошло със заплаха за трона ѝ. Точно затова така и не бе направила Брин или Том свой официален консорт, а Гебрил само доказва, че е била права да се безпокои.

Всеки, за когото се омъжеше, можеше да се окаже потенциална заплаха за Елейн, както и за Андор. Децата ѝ, ако имаше тепърва, щяха да са съперници на Елейн. Мургейз не можеше да си позволи да обича.

Таланвор изведнъж спря и дъхът ѝ секна. А после той се обърна и се върна при нея. Извади мечата си, наведе се и го положи почитателно пред нозете ѝ в тревата и сухите бурени.

— Сгрехих, като те заплаших, че ще си тръгна — промълви тихо. — Бях наранен, а болката прави човек глупав. Знаеш, че винаги ще съм с теб, Мургейз. Обещал съм ти го и го казвам твърдо. Напоследък се чувствам като хапливче в свят на орли. Но имам мечата си и сърцето си, и и двете са твои. Завинаги.

Изправи се, готов да си тръгне.

— Таланвор — прошепна тя. — Никога не си ме питал, знаеш ли. Дали искам да те имам.

— Не мога да те поставя в това положение. Не би било редно да те принуждавам да направиш това, което и двамата знаем, че трябва да се направи, след като вече бе разкрита.

— А какво трябва да направя?

— Да ме отхвърлиш — отвърна той ядосано. — За доброто на Андор.

— Дължна ли съм? Непрекъснато си го повтарям, Таланвор, но продължавам да се съмнявам.

— За какво съм ти аз? Най-малкото би трябвало да сключиш брак, който да осигури на Елейн верността на някоя от фракциите,

които оскърби.

— И да се омъжа без любов? Отново? Колко пъти трябва да пожертвам сърцето си за Андор?

— Толкова, колкото е нужно, предполагам — каза го с горчивина, стиснал юмруци. Ядосан не на нея, а на обстоятелствата. Винаги беше толкова страстен...

Мургейз се поколеба, след това поклати глава.

— Не. Вече не. Таланвор, погледни това небе. Видя какви неща бродят по света, усети проклятията на Тъмния, които ни поразиха. Точно сега човек не може да остане без надежда. Без любов.

— А дългът?

— Проклетият дълг може да отстъпи. Взе си своя дял от мен. Всички си взеха своя дял от мен, Таланвор. Всички освен мъжа, когото искам.

Прекрачи меча му, който все още лежеше сред бурените, и след миг го целуваше.

— Вие двамата — чу се строг глас зад тях. — Сега отиваме да се видим с лорд Айбара.

Мургейз пусна Таланвор и се отдръпна. Постара се да си възвърне хладнокръвието, но успя само донякъде. Беше Лини.

— Какво?

— Ще се ожените — заяви Лини. — Ако трябва, за ушите ще ви завлека. Тръгваме веднага.

— Сама ще си направя избора — сопна се Мургейз. — Перин се опита да ме накара да...

— Аз не съм Перин Айбара — сръза я Лини. — Най-добре е да стане, преди да се върнем в Кемлин. Щом идем там, ще се появят усложнения — възрастната жена извърна очи към Джил, който тъкмо бе наместил скрина в колата. — И ти! Разтоварвай нещата на милейди.

— Но, Лини, ние отиваме в Кемлин — възрази Мургейз.

— И утре няма да е късно, чедо. Тази нощ празнувате — изгледа ги преценяващо. — И докато не се ожените, не мисля, че е безопасно да оставате насаме.

Мургейз се изчерви.

— Лини! Отдавна не съм на осемнайсет!

— Да, не си. На осемнайсет се омъжи прилично. Да ти дърпам ушите ли трябва?

— Но...
— Идваме, Лини — каза Таланвор.
Мургейз го погледна ядосано и той се намръщи.
— Какво?
— Не си попитал.
Той се усмихна и я притегли към себе си.
— Мургейз Траканд, ще станеш ли моя жена?
— Да — отвърна тя. — Ела да намерим Перин най-после.

Перин дръпна клона и той се отчупи. Посипа се облаче ситна дървесна прах.

— Стана нощес, милорд — рече Кевлин Тор. — Цялата горичка, мъртва и изсъхнала за една нощ.

Поне стотина дървета.

Перин пусна клона и изтупа ръцете си.

— Не е по-лошо от онова, което вече сме виждали.

— Но...

— Не се безпокой. Прати хора да ги отсекаат за огньовете. Като гледам, ще горят много добре.

Кевлин кимна и тръгна. Други секачи обикаляха дърветата угрижено. Дъб, ясен и бряст да увехнат за една нощ беше достатъчно зле. Но да увехнат и след това да изсъхнат все едно, че са били мъртви от години? Беше си наистина за притеснение. Перин реши да не го обсъжда, за да не се плашат хората още повече.

Тръгна към лагера и кънтенето на наковалните. Бяха изкупили, всяко парче желязо и стомана, което можеха да намерят в Бели мост. Хората с охота го разменяха за храна и Перин се бе сдобил с пет ковачници, с мъже, които да ги местят и нагласят, както и с чукове, сечива и въглища.

Можеше и да е спасил някои в града от глад. Поне за малко.

Ковачите бухаха неспирно с чуковете. Дано само да не беше преуморил с работа Неалд и другите. Изкованите със Силата оръжия щяха да донесат на хората му решително предимство. Неалд така и не бе успял да проумее какво точно бе направил при помощта си в изковаването на Мах'алейнир, но Перин не се беше изненадал. Онази

нощ бе неповторима. Отпусна ръка върху чука и усети смътната му топлина. Помисли си за Скокливец.

Но Неалд *все пак* се бе досетил как да прави остриета, които няма да се затъпяват или чупят. Колкото повече го практикуваше, толкова по-остри ръбове можеше да направи. Айилците вече бяха започнали да искат от тях за върхове на копията си и Перин бе наредил на Неалд първо да се погрижи за тях. Поне това им дължеше.

На терена за Пътуване в края на огромния лагер Грейди стоеше в кръг с Анура и Масури — поддържаха отворен портал за последната група цивилни, поискали да напуснат. Групата за Кемлин. С тях бе изпратил вестоносец до Елейн. Скоро трябваше да се срещне с нея. Не знаеше дали трябва да се безпокои от това, или не. Времето щеше да покаже.

През портала се връщаха други, подкарали коли с храна, закупена в Кемлин, където все още можеше да се намерят продукти. След малко зърна Файле, вдигна ръка и ѝ махна.

— С Бавин всичко ли е наред? — попита я, щом дойде. Беше ходила до палатката на интенданта.

— Всичко.

— Канех се да ти го кажа от доста време... не мисля, че е особено честен.

— Ще го държа специално под око — отвърна тя и замириxa насмешливо.

— Берелайн прекарва все повече време с Белите плащове — рече Перин. — Май е хвърлила око на Дамодред. Остави ме на мира най-после.

— Тъй ли?

— Да. И оповести прокламация, в която осъжда слуховете за мен и нея. Светлина, хората като че ли наистина ѝ повярваха. Притеснявах се, че ще го приемат като знак на отчаяние!

Файле замириxa удовлетворено. Той сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Не знам какво направи, но ти благодаря.

— Знаеш ли каква е разликата между сокол и ястреб, Перин?

— Големината най-вече. И формата на крилете. Соколът повече прилича на стрела.

— Соколът е по-добър летец — каза Файле. — Убива с клюна и може да лети бързо и устремно. Ястребът е по-бавен и по-силен. Превъзхожда в улавянето на плячка, която се движи по земята. Обича да убива с ноктите си, като напада отгоре.

— Да де, знам. Но не значи ли това, че ако двамата видят заек, ястребът ще е по-добър в хващането му?

— Точно това значи — тя се усмихна. — Ястребът е по-добър в хващането на заека. Но, виждаш ли, соколът е по-добър в лова на *ястреба*. Прати ли вестоносец до Елейн?

Жени. Така и не можеше да ги разбере. Но поне веднъж това сякаш бе за добро.

— Пратих. Надявам се, че ще можем да се срещнем скоро с нея.

— В лагера вече обсъждат кого ще вземеш с теб.

— Какво има да се обсъжда? Ти ще си. Ти ще знаеш най-добре как да се спогодим с Елейн, макар че ако Алиандре е с нас, няма да навреди.

— А Берелайн?

— Тя може да остане в лагера — каза Перин. — Да наглежда нещата тук. Вече ходи последния път.

Файле замириса още по-удовлетворено.

— Трябва да... — млъкна и се намръщи. — Е, май и последното листо най-после капна.

— Какво? — Перин се обърна. Файле гледаше към малка група, запътена към тях. Старата Лини, а след нея Мургейз и Таланвор, вторачени един в друг като двойка, връщаща се от първия си Бел Тин. — Хм. Мислех, че не го харесва. Или че и да го харесва, няма да се омъжи за него.

— Решенията се променят — каза Файле. — Много по-бързо от чувствата — миризмата ѝ бе смътно сърдита. Не беше простила съвсем на Мургейз, но и не беше вече открито враждебна към нея.

— Перин Айбара — заговори Мургейз. — Ти си най-близкото нещо до лорд, което има този лагер, освен моя доведен син. Но не би било редно син да венчае майка си, тъй че предполагам, че ставаш. Този мъж поиска ръката ми за брак. Ще изпълниш ли церемонията?

— Много криво молиш за помощта ми, Мургейз — отвърна той.

Тя го изгледа с присвити очи. Файле също го погледна и замириса ядосано. Перин въздъхна. Колкото и да се дърлеха помежду

си, винаги бяха готови да се нахвърлят върху мъж, щом каже нещо не на място, та дори и да е самата истина.

Мургейз обаче се овладя.

— Съжалявам. Не исках да оскърбя авторитета ти.

— Няма нищо. Все пак имаш причина да го оспорваш.

— Не — Мургейз изправи рамене и стана сякаш по-висока. Светлина, колко умееше да прилича на кралица, щом пожелаеше. Как им беше убягнало преди. — Ти си лорд, Перин Айбара. Действията ти го доказват. Две реки са благословени заради теб, а може би и Андор. Стига да останеш част от Андор.

— Така смятам — увери я Перин.

— Е, ако направиш това за мен — рече тя и погледна към Таланвор, — ще говоря с охота за теб на Елейн. Може да се уредят някои неща, да се присъдят и титли. Подобаващи титли.

— Ще приемем предложението ти — заговори бързо Файле, преди Перин да е успял да отвори уста. — Но ние, с нейно величество, ще решим дали присъждането на титли е... най-подходящото в случая.

Перин я изгледа. Не можеше да мисли за отцепване на Две реки в отделно кралство, нали? Никога не го бяха обсъждали откровено, но го беше окуражавала да вее знамето на Манедерен. Е, трябваше да си поговорят за това.

Видя, че Галад Дамодред крачи към тях. Берелайн бе до него, както винаги напоследък. Мургейз, изглежда, го бе известила. Галад пъхаше нещо в джоба си. Някакво писмо като че ли, с червен печат. Откъде го бе получил? Изглеждаше притеснен, макар че лицето му грейна, щом се приближи. Кимна на Перин, прегърна майка си, а след това — със сдържан поглед, но сърдечно — поздрави Таланвор.

— Каква церемония бихте искали? — попита Перин Мургейз. — Познавам само обичая на Две реки.

— Вярвам, че простите клетви ще са достатъчни — отвърна тя. — Достатъчно стара съм за уморително дълга церемония.

— Изглежда ми подходящо.

Галад се отдръпна встрани, а Мургейз и Таланвор стиснаха ръцете си.

— Мартин Таланвор — заговори тя. — Получила съм от тебе повече, отколкото заслужавам, за по-дълго, отколкото съм вярвала, че ще го имам. Ти твърдеше, че любовта на един прост войник е нищо

пред мантията на кралица, но аз заявявам, че стойността на един мъж не е в титлата, а в душата му. Видяла съм от тебе храброст, всеотдайност, вяност и любов. Видяла съм в тебе сърцето на принц, сърцето на мъж, готов да остане верен, когато стотици около него изменят. Заклевам се, че те обичам. И под Светлината се заклевам, че не ще те напусна. Заклевам се да те ценя вечно и да те имам за свой съпруг.

Берелайн извади кърпа и попи ъгълчетата на очите си. Е, жените винаги плачат на такива неща като женитбите. Макар че и Перин... хм, и неговите очи май се поовлажниха малко. Може пък да беше от слънчевата светлина.

— Мургейз Траканд — заговори Таланвор. — Влюбих се в теб заради начина, по който се отнасяше с хората около теб като кралица. Видях жена, която поема дълга не просто с чувство за отговорност, а със *страст*. Дори когато не ме различаваше от другите стражи, ти се отнасяше към мен с доброта и уважение. Така се държеше с всички свои поданици. Обичам те заради твоята доброта, ум, сила и воля. Дори един от Отстъпниците не можа да те прекърши. Ти се спаси от него, когато си мислеше, че си напълно под неговата власт. Най-ужасните тирани не можаха да те прекършат дори когато те държаха в шепата си. Шайдо не можаха да те прекършат. Друга на твое място щеше да е изпълнена с омраза, ако е преживяла каквото преживя ти. Но ти... ти израсна в човек, достоен за възхищение, за обич и почит. Заклевам се, че те обичам. И под Светлината се заклевам, че никога, *никога* не ще те напусна. Заклевам се да те ценя вечно и да те имам за своя съпруга. Заклевам се, Мургейз, макар че част от мен все още не може да повярва, че това наистина се случва.

И останаха така, вторачени един в друг, все едно Перин изобщо го нямаше.

Той се покашля.

— Ами... добре тогаз. Женени сте — трябваше ли да им даде съвет? Как дава човек съвет на Мургейз Траканд, кралица и майка на деца на неговите години? Той само сви рамене. — Хайде, да ви няма.

Файле до него замириса насмешливо и леко разочаровано. Лини изсумтя на изпълнението на Перин, но подкара Мургейз и Таланвор пред себе си. Галад му кимна, а Берелайн приклезна в реверанс. Тръгнаха си и Берелайн подхвърли колко внезапно и бързо е станало.

Файле му се усмихна и каза:

— Ще трябва да станеш по-добър във венчавките.

— Нали казаха да е просто.

— *Всички* казват така — отвърна Файле. — Но можеш да си придадеш малко повече тежест, дори да е кратко. Ще поговорим за това. Следващия път ще се справиш много по-добре.

Следващия път ли? Той поклати глава, а Файле се обърна и тръгна към лагера.

— Къде отиваш? — попита Перин.

— При Бавин. Трябва да реквизирам няколко бурета ейл.

— За какво?

— За празненството, разбира се — отвърна през рамо Файле. — Церемонията може да се икономиса, ако трябва. Но *празненството* не бива да се икономисва — погледна към небето. — Особено във времена като това.

Перин се загледа след нея, докато тя не се скри в огромния лагер. Войници, селяни, занаятчии, айилци, Бели плащове, бежанци. Почти седемдесет хиляди души, въпреки напусналите или падналите в битка. Как бе събрал такава сила? Преди да напусне Две реки изобщо не беше виждал повече от хиляда души, събрани на едно място.

Най-голямата част бе групата от бивши наемници и бежанци, които се упражняваха под ръководството на Трам и Данил. Вълчата гвардия, така се наричаха — каквото и да означаваше това. Перин понечи да тръгне, за да огледа обозните коли, но нещо малко го перна леко отзад по главата.

Той се сепна, обърна се и огледа гората. Отдясно се издигаше кафява и мъртва, отляво дърветата се разреждаха. Нямаше никого.

„Сигурно съм се преуморил — каза си, потърка се по главата и тръгна към обоза. — Въобразявам си...”

Още нещо го чукна леко по тила. Той се завъртя рязко и зърна нещо да пада в тревата. Намръщи се, клекна и го вдигна. Жълд. Още един го чукна по челото. Беше долетял откъм гората.

Перин изръмжа и тръгна натам. Някое от децата в лагера ли се закачаше? Спря пред един дебел дъб и се поколеба. Дали не беше някакъв капан? Отпусна ръка на дръжката на чука и запристъпва напред. Вятърът духаше към дървото и не можеше да улови миризмата на...

Една ръка изведнъж щръкна иззад дънера, стиснала кафява торба.

— Хванах язовец — каза познат глас. — Искаш ли да го пуснем на селската морава?

Перин замръзна, а след това се разсмя така, както не се беше смял от години. Заобиколи дъба и видя зад него мъж с червено палто с висока яка, общито със злато, и с хубави кафяви панталони. Седеше на един дебел подал се изпод земята корен. До краката му имаше торба и нещо в нея мърдаше ожесточено. Мат. Дъвчеше телешка пастърма. Носеше черна шапка с широка периферия, а на дървото до него беше подпряно черно копие с широко метално острие. Откъде бе намерил такива хубави дрехи? Нали все мърмореше, че Ранд само се контел?

— Мат? — възкликна Перин. Толкова беше слисан, че едва можеше да говори. — Какво правиш тука?

— Ловя язовци — отвърна Мат и побутна торбата. — Адски трудна работа е, да ти кажа, особено така набързо.

Нещото в торбата засумтя и Перин се засмя.

— Ама ти наистина си хванал язовец!

— Носталгия съм хванал.

Перин не знаеше да го нахока ли, или пак да се изсмее — точно тази смесица от чувства бе съвсем обичайна, когато Мат е наблизо. За щастие, никакви цветове не се завихриха пред очите му, след като бяха един до друг.

Мат се усмихна, стана и му подаде ръка. Перин я стисна, после го придърпа и го прегърна сърдечно.

— Светлина, Мат. Като че ли беше преди цяла вечност!

— Цял живот. Може би два. Загубих им бройката. Все едно, Кемлин вече бръмчи от новини за пристигането ти. Рекох, че единственият начин да те поздравя с добре дошъл ще е като се шмугна през портала и те намеря преди останалите — Мат вдигна чудатото си копие и го метна на рамото си, с върха назад.

— Къде беше? Какво прави? Том с тебе ли е? А Нинив?

— Прекалено много въпроси накуп — рече Мат. — Колко безопасен е лагерът ти?

— Като всеки лагер.

— Недостатъчно значи — Мат изведнъж стана сериозен. — Виж, Перин, едни много опасни типове са ни подгонили. Дойдох, защото

искаха да те предупредя да внимаваш. Убийци ще те намерят много скоро, тъй че гледай да си готов. Трябва да си кажем едно друго. Но не искам да го правим тук.

— Къде тогава?

— Потърси ме в един хан, „Пийналите веселяци“, в Кемлин. А, и ако нямаш нищо против, ще поискам да ми заемеш едно от твоите приятелчета с черните палта за малко. Трябва ми портал.

— С каква цел?

— Ще ти обясня. Но по-късно — Мат кривна шапката си и затича заднешком към все още отворения портал към Кемлин. — Сериозно ти говоря: *пази се*, Перин.

Обърна се, шмугна се между няколко бежанци и скочи през портала. Как се беше промъкнал покрай Грейди? Светлина! Перин поклати замислено глава, а след това се наведе да развърже торбата и да пусне горкия язовец.

ГЛАВА 45

СЪБИРАНЕ

— Егвийн? — прошепна объркано Елейн и отвори очи. — Какво...

Последните спомени от съня се разтваряха в ума ѝ като мед в топъл чай, но думите на Егвийн се бяха впечатали в ума ѝ: „Влечугото падна. Брат ти се върна навреме.“

Елейн се надигна, обзета от облекчение. Беше прекарала цялата нощ в напразно усилие да прелее достатъчно, та сънният ѝ тер-ангреал да действа. Когато разбра, че Биргит е върнала Гавин — докато тя седеше вътре ядосана, но неспособна да се яви на срещата с Егвийн, — беше побесняла.

Добре, Месаана, изглежда, бе победена. А какво беше онова за брат ѝ? Усмихна се. Може би той и Егвийн най-сетне бяха решили проблемите си.

Утринната светлина надничаше през завесите. Елейн се отпусна, усетила мощната топлина, появила се през връзката с Ранд. Светлина, какво чудесно усещане! В мига, в който бе започнала да го чувства, облачният саван над Андор се бе разкъсал.

Беше изтекла около неделя след изпитанието на драконите и тя вече беше впрегнала на работа всички леяри в държавата си да ги правят. Напоследък човек можеше да чуе един постоянен звук в Кемлин — повтарящи се далечни гръмове: мъжете от Бандата се обучаваха с оръжията сред хълмовете извън града. Бе разрешила само няколко от оръжията да се използват за обучение и екипите се редуваха в упражняването с тях. Готовите бе събрала в един таен склад в Кемлин и ги пазеха зорко.

Замисли се отново за пратеното в съня. Жадуваше за повече подробности. Е, Егвийн може би щеше да прати скоро вестоносец през портал.

Вратата изскърца и надникна Мелфейн.

— Ваше величество? — попита ниската кръглолика жена. — Всичко наред ли е? Стори ми се, че извикахте от болка — след вдигането на забраната Елейн да става от леглото акушерката бе решила да спи в антрето пред спалнята ѝ, за да я наблюдава непрекъснато.

— Беше радостно възклицание, Мелфейн — отвърна Елейн. — Поздрав за чудесното утро, което ни е споходило.

Мелфейн се намръщи. Елейн се стараеше да се държи весело пред нея, да я убеди, че повече почивка на легло не е нужна, но може би малко прекаляваше. Не можеше да си позволи да изглежда все едно, че насила се прави на щастлива. Та дори и да беше точно така.

Мелфейн влезе и дръпна завесите — слънчевата светлина била добра за жена с дете, така казваше. Част от грижите ѝ за Елейн напоследък се състоеше в това да я кара да седи в леглото си гола, та слънчевата светлина да къпе кожата ѝ. Докато Мелфейн шеташе, Елейн усети леко потръпване отвътре.

— О! Те ритат, Мелфейн! Ела да пипнеш!

— Няма да мога да го усетя все още, ваше величество. Чак като стане по-силно.

Зае се с обичайните неща — да провери пулса на Елейн, а след това и на бебето: Мелфейн все още не искаше да повярва, че са близнаци. Опипа я къде ли не, изпълни всички проверки от тайния си списък с досадни и смущаващи неща, свързани с бъдещите майки.

Най-сетне сложи ръце на кръста си и изгледа Елейн, докато тя смъкваше нощницата си.

— Мисля, че твърде много се напрягате напоследък. Искам да съм сигурна, че си отдъхвате колкото трябва. Дъщерята на братовчедка ми Тес роди дете, няма и преди две години, едва дишаше бебенцето. Слава на Светлината, че детето оживя, но тя беше работила в градината до късно вечерта преди това, а не беше и яла, ама нищичко. Представете ли си! Грижете се за себе си, ваше величество! Бебетата ви ще са благодарни за това.

Елейн кимна облекчено, после изведнъж възкликна:

— Чакай! *Бебета* ли каза?

— Да — рече Мелфейн, запътена към вратата. — В утробата ви тупкат две сърчица, сигурно е, колкото че имам две ръце. Не знам вие откъде го знаехте обаче.

— Чу тупкане на две сърчица, така ли! — възкликна ликуващо Елейн.

— Да, сигурно като слънцето — Мелфейн поклати глава, излезе и прати вътре Нарис и Сефани да облекат Елейн и да я срещат.

Елейн изтърпя процедурата удивена. Мелфейн беше повярвала! Най-после.

Час по-късно вече се бе настанила в малката си дневна. Всички прозорци бяха отворени, за да пропускат слънчевата светлина, а пред нея имаше чаша топло козе мляко. Господин Нори влезе — с дългите си тънки крака, с туйките коса, щръкнали зад ушите му, с издълженото си остро лице и с кожената си папка под мишницата. И с Диелин, която обикновено не присъстваше на сутрешната им среща.

Елейн я погледна учудено.

— Имам информацията, за която помоли, Елейн — каза Диелин и си наля чай. Днес чаят беше от къпини. — Казаха ми, че Мелфейн е чула сърдечен пулс?

— Да, чу.

— Моите поздравления, ваше величество — рече господин Нори, отвори папката си и заподрежда листовите си на високата тясна маса до стола ѝ. Рядко сядаше в нейно присъствие. Всъщност никога. Диелин се настани на един от удобните столове до камината.

Каква информация бе искала от Диелин? Не си спомняше да я е молила за нещо конкретно. Слушаше разсеяно как Нори изрежда ежедневните доклади за различните армии в района и за състълкновенията между наемническите групи.

Нори мина на проблемите с храната. Въпреки че Родственичките правеха портали до земите на Ранд на юг за продоволствие — и въпреки неочаквано откритите складове с годна храна в града — Кемлин изпадаше в оскъдица.

— Най-накрая за нашите, хм, гости — каза Нори. — Дойдоха пратеници с очакваните отговори.

Никой от трите Дома, чиито благородници бяха пленени, не можеше да си позволи да плати откупа. Някога именията Араун, Саранд и Марни бяха едни от най-производителните и богатите в Андор... а сега бяха западнали, хазните им бяха празни, нивите им — запустели. А Елейн бе оставила два от родовете без водачи. Светлина, каква бъркотия!

Нори продължаваше. Било получено писмо от Талманес, с което той се съгласявал да премести две роти от Бандата на Червената ръка в Кайриен. Елейн заповяда на Нори да му прати указ с печата ѝ, с който упълномощава войниците да „предложат помощ и възстановят реда“. Това беше глупост, разбира се. Никакъв ред не се налагаше да се възстановява. Но след като ѝ предстоеше да тръгне за Слънчевия трон, трябваше да предприеме някои предварителни ходове в тази насока.

— Точно това исках да обсъдим, Елейн — каза Диелин, след като Нори започна да събира документите и да ги подрежда. Светлината да е на помощ, ако някоя от тези скъпоценни страници се скъсаше или зацапаше.

— Положението в Кайриен е... сложно — продължи Диелин.

— Кога не е било? — отвърна с въздишка Елейн. — Имаш ли информация за политическия климат там?

— Пълна бъркотия — отвърна Диелин. — Трябва да помислим как ще се справиш с управлението на две държави, при положение че едната е далече.

— Имаме портали — каза Елейн.

— Вярно. Но *все пак* трябва да намериш начин да вземеш Слънчевия трон, без да изглежда все едно, че Андор подчинява Кайриен. Благородниците там биха могли да те приемат за своя кралица, но само ако видят себе си като равни на андорците. В противен случай в мига, в който престанат да са пред очите ти, заговорите ще кипнат като мая в купа с вода.

— Те *ще бъдат* равни на андорците — заяви Елейн.

— Няма да го приемат така, ако влезеш с армиите си — каза Диелин. — Кайриенците са горд народ. Да си помислят, че живеят покорени от Андор...

— Те живяха под властта на Ранд.

— С цялото дължимо уважение, Елейн, но той е Прероденият Дракон. Ти не си.

Елейн се намръщи. Но как можеше да възрази на това?

Господин Нори се покашля.

— Ваше величество, съветът на лейди Диелин не е породен от празни разсъждения. Аз, хм, също подочух някои неща. Знаейки за интересите ви в Кайриен...

Ставаше все по-добър в събирането на информатори. Ха, оставаше да го направи и шпионин!

— Ваше величество — продължи по-тихо Нори. — Слуховете твърдят, че скоро ще тръгнете да завладеете Слънчевия трон. Вече се говори за въстание срещу вас. Празни слухове, сигурен съм, но...

— Кайриенците биха могли да виждат в Ранд ал-Тор император — каза Диелин. — Не чуждестранен крал. Това е различно.

— Добре де, няма нужда да придвижваме армии, за да вземем Слънчевия трон — отрони Елейн замислено.

— Аз... не съм сигурен в това, ваше величество — отвърна Нори. — Слуховете са доста разпространени. Изглежда, че веднага щом лорд Дракона обяви, че тронът трябва да е ваш, някои елементи в държавата са започнали да действат — много подмолно, за да предотвратят това. Заради тези слухове много хора се притесняват, че ще отнемете титлите на кайриенските благородници и ще ги дадете на избрани от вас андорци. Други твърдят, че ще сведете всички кайриенци до второстепенно гражданство.

— Глупости — възмути се Елейн. — Това е направо нелепо!

— Очевидно — отвърна Нори. — Но слуховете са много. И се разрастват като плевели.

Елейн стисна зъби. Светът прекалено бързо се превръщаше в място за хора със здрави съюзи, сплотени в едно от кръвни връзки и договори. Имаше най-добрата възможност да обедини Кайриен и Андор от поколения насам.

— Знаем ли кой стои зад слуховете?

— Това е много трудно да се установи, милейди — отвърна Нори.

— Кой най-много би се облагодетелствал? — попита Елейн. — Това е първото място, където трябва да търсим източника.

Нори погледна Диелин.

— Всякакви хора биха могли да се облагодетелстват — каза тя, докато разбъркваше чая си. — Допускам, че тези с най-голям шанс сами да вземат трона биха се облагодетелствали най-много.

— Които се опълчиха на Ранд — подхвърли Елейн.

— Може би. Или пък не. Най-силните бунтовни елементи получиха най-голямо внимание от Дракона и много от тях или минаха на негова страна, или бяха разбити. Тъй че съюзниците му — тези, на

които най-много се доверява или които изразиха най-голяма преданост към него — са вероятните заподозрени. Това *все пак* е Кайриен.

Даес Дай-мар. Да, щеше да е логично съюзниците на Ранд да се възпротивят на въздигането ѝ на трона. Облагодетелстваните от Ранд щяха да са облагодетелствани за трона в случай, че Елейн се окаже неспособна. Само че същите тези хора щяха да са уронили шансовете си с васалната си клетва пред чуждестранен водач.

— Според мен — заговори замислено Елейн — тези в *най-добри* позиции за трона ще са хората по средата. Всеки, който не се е противопоставил на Ранд и съответно не си е навлякъл гнева му. Но също така някой, който не го е подкрепил прекалено горещо — някой, който може да бъде възприет като патриот и може с неохота да излезе напред и да вземе властта, след като аз се проваля — изглежда ги твърдо. — Дайте ми имената на всеки, който рязко е повишил влиянието си наскоро, благородник или дама, които отговарят на тези критерии.

Диелин и господин Нори кимнаха. Рано или късно вероятно трябваше да изгради по-силна мрежа от очи и уши, след като никой от тези двамата не бе достатъчно подходящ да я ръководи. Нори беше твърде явен за това, а и вече си имаше достатъчно други задължения. Докато Диелин беше... хм, Елейн все още не бе сигурна какво беше Диелин.

Дължеше ѝ твърде много, а тя като че ли бе поела ролята на заместител на майка ѝ. Глас на опит и мъдрост. Само че рано или късно Диелин трябваше да се отдръпне. Никоя от двете не можеше да позволи да се укрепи представата, че Диелин е реалната власт зад трона.

Но, Светлина! Как щеше да се справи сама без тази жена? Наложиха се да се стегне срещу внезапния изблик на чувството. Кръв и кървава пепел, *кога* щеше да приключи с тези неочаквани обрати в настроението? Една кралица не можеше да позволи да я виждат, че плаче току-така, и по най-малкия повод!

Избърса очите си с кърпа. Диелин благоразумно си замълча.

— Това ще е само за добро — заяви твърдо Елейн, за да отвлече вниманието им от сълзите си. — Все още съм притеснена за нашествието.

Диелин отново си замълча. Не вярваше, че Чезмал е говорила за конкретно нахлуване в Андор. Смяташе, че Черната сестра е споменала за тролокското нахлуване в Граничните зами. Биргит бе приела новината по-сериозно и бе подсилила границите на Андор. Все пак Егвийн щеше много да иска да държи Кайриен под контрол. Ако тролоците се канеха да тръгнат към Андор, това щеше да е един от възможните им маршрути.

Вратата към коридора се отвори и Елейн щеше да подскочи от тревога, ако не бе усетила, че е Биргит. Стражничката никога не чукаше. Нахлу вътре с меч — който носеше с неохота — и с високите си до коленете ботуши. Странно, след нея влязоха две загърнати в наметала фигури, със скрити под качулките лица. При тази непривична гледка Нори се дръпна назад и вдигна ръка към гърдите си. Всички знаеха, че Елейн не обича да вижда гости в малката си дневна. Но щом Биргит водеше тук хора...

— Мат? — предположи Елейн.

— Едва ли — отвърна й познат глас, твърд и звучен. По-високият от новодошлите смъкна качулката си и се видя съвършено красиво мъжествено лице. Лице с волева брадичка и съсредоточени очи, които Елейн помнеше добре от детството си — най-вече когато я забелязваше, че прави нещо нередно.

— Галад — възкликна тя и сама се изненада от топлината, която изпита към брат си. Стана да го прегърне. През по-голямата част от детството й той само й се беше карал и я бе наставлявал, но *наистина* беше хубаво, че го вижда жив и здрав. — Къде беше толкова време?

— Търсех истината — отвърна Галад и се поклони изцяло, но не вдигна ръце да я прегърне, а кимна към спътника си. — И намерих нещо, което никой не очакваше. Стегни се, сестро.

Елейн се намръщи.

И тогава по-ниската фигура смъкна качулката си. Беше майка й.

Елейн ахна. *Наистина* беше тя! Това лице, тази златна коса. Очите, които тъй често я бяха гледали като дете, преценяваха я, претегляха я — не просто както родител претегля детето си, а както кралица претегля наследничката си. Елейн усети как сърцето й заби лудо в гърдите. Майка й. *Майка* й беше жива.

Не. Не само майка й. Мургейз беше жива. *Кралицата* все още бе жива.

Мургейз я погледна в очите, а след това — странно — сведе глава.

— Ваше величество — промълви с реверанс и остана до вратата.

Елейн овладя мислите си, овладя паниката си. Беше кралица или *щеше* да е кралица или... Светлина! Беше взела трона и беше *поне* Щерката-наследница. Но сега родната ѝ майка се бе завърнала от проклетата *смърт*?

— Моля те, седни — чу тя собствения си глас и махна подканящо на Мургейз към стола до Диелин. Стана ѝ добре, като видя, че Диелин не се справя със стъписването по-успешно от нея. Седеше, стиснала чашката чай, очите ѝ бяха широко отворени.

— Благодаря, ваше величество — отвърна Мургейз и пристъпи напред. Галад тръгна с нея и отпусна ръка на рамото на Елейн да я успокои. След това си взе стол от другата страна на стаята.

Тонът на Мургейз бе по-сдържан, отколкото го помнеше Елейн. И защо продължаваше да я нарича с тази титла? Освен това бе дошла тайно. Елейн огледа майка си, мъчеше се да сглоби всичко, докато тя сядаше.

— Отказала си се от трона, нали?

Мургейз кимна сдържано.

— О, слава на Светлината — въздъхна Диелин и вдигна ръка пред гърдите си. — Без да се обиждаш, Мургейз, но за миг си представих война между Траканд и Траканд!

— Не бих стигнала до това — каза Елейн почти в същия миг, в който майка ѝ изрече нещо подобно. Погледите им се сплетоха и Елейн си позволи да се усмихне. — Щяхме да намерим... разумно решение. Това е добре, макар че определено съм удивена от този развой на събитията.

— Бях задържана от Чедата на Светлината, Елейн — каза Мургейз. — Педрон Ниал беше благороден мъж в много отношения, но наследникът му не беше. *Нямаше* да позволя да бъде използвана срещу Андор.

— Проклети Бели плащове — измърмори тихо Елейн. Светлина, но те всъщност бяха казали истината в писмото си с твърдението, че държат Мургейз в ръцете си!

Галад я изглежда накриво, сложи стола, който бе донесъл, на пода, а след това разгърна наметалото си и разкри бляскавата си бяла

униформа, със слънчевия изгрев на гърдите.

— О, *ама разбира се!* — каза Елейн ядосано. — Почти го бях забравила това. Насилих се да го забравя.

— Чедата имат отговори, Елейн — отвърна той и седна. Светлина, наистина беше отчайващ. Хубаво бе, че го вижда, но беше отчайващ!

— Не желая да обсъждаме това — заяви Елейн. — Колко Бели плащове са дошли с теб?

— Цялата сила на *Чедата* ме придружи до Андор — натърти Галад. — Аз съм техният лорд Капитан-командир.

Елейн примига и се обърна към майка си. Мургейз кимна.

— Е, разбирам, че имаме много неща да си кажем.

Галад го прие като покана — можеше да е много буквален понякога — и започна да обяснява как е стигнал до поста си. Беше доста подробен и Елейн от време на време поглеждаше към майка си. Изражението на Мургейз бе непроницаемо.

След като свърши, Галад я попита за Войната за наследството. Разговорите с него често бяха такива: размяна на сведения или мнения, повече формална, отколкото фамилиарна. Някога я разочароваше, но сега откри, че — въпреки очакванията ѝ — всъщност ѝ е липсвал. Тъй че го слушаше с обич.

По някое време разговорът взе да се изчерпва. Галад имаше още какво да разкаже за себе си, но Елейн умираше за възможността да поговори просто с майка си.

— Галад — рече тя, — бих искала да поговорим повече. Склонен ли си за по-ранна вечеря довечера? Би могъл да се освежиш в старото си жилище дотогава.

Той кимна и стана.

— Звучи добре.

— Диелин, господин Нори — каза Елейн. — Оцеляването на майка ми ще доведе до известни... деликатни проблеми за държавата. Ще трябва да оповестим абдикацията ѝ официално и бързо. Господин Нори, оставям официалния документ на вас. Диелин, моля те, уведоми най-близките ми съюзници за тази новина, така че да не бъдат изненадани.

Диелин кимна и погледна Мургейз. Не беше от тези, които бившата кралица бе затруднила под влиянието на Рахвин, но

несъмнено беше чула историите. След това се оттегли с Галад и господин Нори. Мургейз погледна към Биргит, единственото друго лице в стаята.

— Доверявам ѝ се като на сестра, майко — каза Елейн. — Непоносима по-голяма сестра понякога, но все пак сестра.

Мургейз се усмихна. Стана, взе ръцете ѝ и я притегли към себе си в прегръдка.

— О, дъще — промълви със сълзи на очите. — Виж какво си направила! Истинска кралица си станала!

— Ти ме обучи добре, майко — каза Елейн и се отдръпна. — А ти си баба! Или скоро ще си!

Мургейз се намръщи и я огледа.

— Да, помислих си го, като те видях. Кой...?

— Ранд — отвърна Елейн и се изчерви. — Въпреки че не е широко известно и бих искала да остане така.

— Ранд ал-Тор... — лицето на Мургейз помръкна. — Онзи...

— Майко — Елейн вдигна ръка и стисна нейната. — Той е добър човек и аз го обичам. Това, което си чула, е преувеличение или злостна мълва.

— Но той е... Елейн, мъж, който може да прелива... Прероденият Дракон!

— И все пак е човек — промълви Елейн, усетила възела на чувствата му дълбоко в ума си, толкова топли. — Просто човек, въпреки всичко, което се иска от него.

Мургейз присви устни на тънка резка.

— Ще се въздържа от преценка. Въпреки че донякъде все още имам чувството, че трябваше да хвърля онова момче в дворцовите тъмници в мига, в който го открихме да се промъква в градините. Не ми хареса как те гледаше още тогава, имай предвид.

Елейн се усмихна и я подкани с жест да седнат отново. Мургейз седна и този път Елейн седна до нея и стисна ръцете ѝ. Долови веселие от Биргит, която се бе облегнала небрежно на стената, и изсумтя:

— Какво има?

— Нищо — отвърна Биргит. — Хубаво е, че ви виждам да се държите като майка и дете, или най-малкото като жена и жена, вместо да се вторачите една в друга като... и аз не знам какво.

— Елейн е кралица — каза сковано Мургейз. — Животът ѝ принадлежи на народа ѝ, а моето пристигане заплашваше да осуети Наследството ѝ.

— Все още *би могло* да размъти нещата, майко — каза Елейн. — Твоята поява би могла да отвори стари рани.

— Ще трябва да се извиня — отвърна Мургейз. — Може би да предложи обезщетения — замълча. — Имах намерение да остана настрана, дъще. Щеше да е най-добре онези, които ме мразеха, все още да мислят, че съм мъртва. Но...

— Не — прекъсна я бързо Елейн и стисна ръцете ѝ. — *Така* е най-добре. Просто ще трябва да подходим с вещина и внимание.

Мургейз се усмихна.

— Караш ме да се гордея с теб. Ще бъдеш чудесна кралица.

Елейн трябваше да положи усилие, за да не блеснат очите ѝ от радост. Майка ѝ никога не раздаваше похвали току-така.

— Но кажи ми, преди да продължим — каза Мургейз и гласът ѝ стана по-колеблив. — Чух сведения, че Гебрил е бил...

— Рахвин — Елейн кимна. — Истина е, майко.

— Мразя го за това, което направи. Мога да си представя как ме е използвал, как е забивал шипове в сърцата и във верността на най-верните ми приятели. И все пак има една част от мен, която копнее да го види, безразсъдно.

— Използвал е Принуда над теб — каза Елейн. — Няма друго обяснение. Ще трябва да видим дали някоя от Бялата кула може да я Изцери.

Мургейз поклати глава.

— Каквото и да е било, вече е смъртно и преодолимо. Намерих друг, комуто да отдам обичта си.

Елейн се намръщи.

— Ще го обясня в друг момент. Не съм сигурна дали аз го разбирам все още. Първо трябва да решим какво да направим по завръщането ми.

— Това е лесно — каза Елейн. — Празнуваме!

— Да, но...

— Никакво „но“, майко. Ти се върна при нас! Градът, цялата държава, всички ще празнуваме — замълча. — А след това ще намерим някоя важна длъжност за теб.

— Нещо, което да ме отдели от столицата, за да не хвърлям неприятни сенки.

— Но длъжност, която *все пак* е важна, за да не мислят, че си изхвърлена на бунището — Елейн се замисли за миг. — Сигурно бихме могли да ти поверим западната четвърт на кралството. Никак не ме радват докладите за ставащото там.

— Две реки ли? — попита Мургейз. — И лорд Айбара?

— Да.

— О, този Перин е интересна фигура — каза Мургейз замислено. — Да, сигурно бих могла да съм от известна полза там. Вече постигнахме относително добро разбиращелство.

Елейн повдигна вежда.

— Тъкмо той стои зад безопасното ми завръщане при теб — каза Мургейз. — И е честен човек, и доблестен също така. Но и бунтовник, въпреки добрите му намерения. Няма да ти е никак лесно, ако се стигне до сблъсъци между теб и него.

— Бих предпочела да го избегна — отвърна Елейн с гримаса. Най-лесният начин да се справи с това бе да го намери и да го екзекутира, но, разбира се, нямаше да го направи. Дори докладите да я ядосаха толкова, че почти съжаляваше, че не може.

— Е, ще почнем да работим по това — Мургейз се усмихна. — Ще ти е от полза да чуеш какво се случи с мен. А, и Лини е жива. Не знам дали си се тревожила за нея.

— Честно казано, не — отвърна с гримаса Елейн и я жегна срам. — Струва ми се, че и самата Драконова планина да рухне, не би могла да навреди на Лини.

Мургейз се усмихна и започна разказа си. Елейн заслуша с трепет и немалка възбуда. Майка ѝ беше жива. Светлината да е благословена, толкова много неща бяха тръгнали зле напоследък, но поне едно се беше оправило.

Триделната земя бе мирна и тиха. Повечето животни се раздвижваха по здрач и на разсъмване, когато не е нито горещо, нито мразовито.

Авиенда седеше на малка скална издатина, сгънала крака и загледана надолу към Руйдийн, в земите на Джен Айил, „клана, който

не беше“. Някога Руйдийн бе загърнат в защитна мъгла. Това бе преди да дойде Ранд. Той бе накърнил града в три много важни, много обезпокоителни отношения.

Първото бе най-простото. Ранд бе отнел мъглата. Градът бе смъкнал купола си като алгай’д’сисвай, разбулил лицето си. Не знаеше как Ранд бе предизвикал това преображение. Едва ли и той самият го знаеше. Но с оголването на града го беше променил завинаги.

Второто, с което Ранд бе накърнил Руйдийн, бе това, че му беше донесъл вода. Край града се простираше голямо езеро, чиито води блестяха под призрачната лунна светлина, процеждаща се през облаците. Хората наричаха езерото Цордел’Ейман. Сълзите на Дракона, въпреки че *трябваше* да се нарече Сълзите на айилците. Ранд ал-Тор не беше знаел колко мъка ще причини с това, което бе разкрил.

Третият начин, по който Ранд бе накърнил града, беше най-дълбокият. Авиенда полека-лека започваше да го разбира. Думите на Накоми я безпокояха, плашеха я. Бяха пробудили в нея сенки на спомени, неща от възможни посоки на бъдещето, които бе видяла в пръстените при първото си гостуване в Руйдийн, но които умът ѝ не можеше съвсем ясно да възстанови.

Безпокоеше се, че много скоро Руйдийн ще престане да е от значение. Някога основното предназначение на града бе да показва на Мъдрите и вождовете на кланове тайното минало на техния народ. Да ги подготви за времето, когато ще служат на Дракона. Това време беше дошло. Тъй че кой *трябваше* да идва тепърва в Руйдийн? Минаването на айилските водачи през стъклените колони щеше да им напомня за тох, който бяха започнали да посрещат.

Тези въпроси я глождеха и Авиенда не искаше да ги признае. Искеше да продължи с традицията. Но не можеше да ги махне от главата си.

Ранд бе причинил толкова много проблеми. И все пак тя го обичаше. Обичаше го *тъкмо* заради невежеството му, в известен смисъл. То му позволяваше да се учи. И го обичаше заради глупавия начин, по който се опитваше да защити онези, които не искаха да бъдат защитавани.

Най-вече го обичаше заради страстното му желание да бъде силен. Авиенда винаги бе искала да е силна. Да изучи копието. Да воюва и да спечели джи. Да е най-добрата. Сега можеше да го

почувства, макар и отдалечен от нея. Толкова еднакви бяха в това отношение.

Стъпалата я боляха от тичането. Беше ги разтрила със сок от растението сегаде, но все още пулсираха. Ботушите ѝ лежаха до нея на камъка, и хубавите вълнени чорапи, които ѝ беше дала Елейн, също.

Беше уморена и жадна — тази нощ щеше да пости в съзерцание, след това щеше да напълни меха си от езерото, а утре щеше да влезе в Руйдийн. Тази нощ седеше, мислеше и се подготвяше.

Животът на айилците се променяше. Беше нужна сила, за да приемеш промяната, когато е неизбежна. Ако една твърдина е разрушена при набег, никога не я възстановяваш точно каквато е била. Използваш възможността да оправиш проблемите — врати, стени, всичко. Да възстановиш всичко точно както е било си е глупост.

Може би традициите — като идването до Руйдийн и дори самото живеене в Триделната земя — след време щяха да бъдат преосмислени. Но засега айилците не можеха да напуснат влажните земи. Предстоеше Последната битка. А и сеанчанците бяха пленили много айилци и бяха превърнали Мъдри в дамане. Това не можеше да се позволи. А Бялата кула все още приемаше, че всички айилски Мъдри, които могат да преливат, са дивачки. Нещо трябваше да се направи и по този проблем.

А тя самата? Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно осъзнаваше, че не може да се върне към стария си живот. Трябваше да е с Ранд. Ако той оцелее от Последната битка — а тя възнамеряваше да се бори с всички сили, за да оцелее, — все пак щеше да е влагоземски крал. Освен това и Елейн. Двете с Авиенда щяха да са съпруги посестрими, но Елейн никога нямаше да напусне Андор. Щеше ли да очаква Ранд да остане с нея? Щеше ли да означава това, че Авиенда също трябва да е там?

Толкова притеснително бе всичко — за нея, както и за народа ѝ. Традициите не биваше да се поддържат само защото са традиции. Силата не е сила, ако няма цел и посока.

Огледа замислено Руйдийн, съграденото от камък великолепие. Повечето градове я отвращаваха с покварата и мръсотията си, но Руйдийн бе различен. Куполни покриви, полудовършени монолити и кули, грижливо планирани сектори с жилища. Фонтаните сега бяха пълни с бликаща вода, макар големи участъци от града все още да

носеха белезите от деня, в който Ранд се беше сражавал там. Много от тези руини бяха разчистени от живеещите наоколо семейства — айилци, които не бяха тръгнали на война.

Нямаше никакви дюкяни. Никакви свади по улиците, никакви убийци в задните улички. Руйдийн можеше да е лишен от смисъл, но щеше да си остане място на мир.

„Ще продължа — реши тя. — Ще премина през стъклените колони.“ Може би тревогите ѝ бяха основателни и преминаването сега бе съвсем безсмислено, но изпитваше искрено любопитство да види каквото са видели другите. Освен това да знаеш миналото си все пак беше важно, за да разбереш бъдещето.

Мъдрите и вождовете на кланове бяха посещавали това място от столетия. Бяха се връщали със знание. Може би градът все пак щеше да ѝ покаже какво да направи за своя народ. И за сърцето си.

ГЛАВА 46

ОБРАБОТКА НА КОЖА

Андрол внимателно измъкна овалното парче кожа от кипналата вода. Беше потъмняла колкото трябва и вече беше жилава и гъвкава.

Седна на пейката си. През прозореца вдясно от него струеше слънчева светлина. Андрол уви кожата около дебел около педя и половина дървен калъп и след това проби дупки по ръбовете.

Започна да пришива кожата към друго парче, което бе приготвил по-рано. Хубавият шев по външния край щеше да я предпази от протриване. Много кожари бяха небрежни с шиенето. Не и Андрол. Шевът беше това, което хората виждаха първо. Изпъкваше като боя на стена.

Кожата засъхваше и губеше малко от жилавостта си, но все още бе достатъчно гъвкава. Андрол правеше бодовете спретнати и равни. Последните няколко стегна здраво и с жилите привърза кожата около дървения калъп. Когато кожата поизсъхна, срязва жилите.

След като приключи с шиенето, добави някои украшения. Името най-отгоре, набито с помощта на малкия чук и длетата с букви на върховете. След това дойдоха символите с Меча и Дракона. Тези щампи ги беше направил сам, по модела на иглите, които носеха Аша'ман.

Най-отдолу с чука и длетата с букви изчука думите: „Брани. Пази. Защиатавай.“ Докато кожата продължаваше да съхне, извади багрилото и марлята, за да оцвети грижливо буквите и знаците, та да изпъкват.

Имаше спокойствие в тази работа. Толкова много от живота му напоследък бе свързано с разрушение. Знаеше, че ще е така. Беше дошъл в Черната кула преди всичко защото разбираше какво предстои. Все пак беше хубаво да направи нещо с ръцете си.

Остави изделията си да съхне и се захвана да прави ремъци за седла. Измери каишките с отметките на масата, после бръкна за

ножицата в торбичката с инструменти, окачена от страни — беше си я направил сам. Ядоса се, като откри, че не е на мястото си.

„Да го изгори дано деня, в който се изтървах, че имам добра ножица“, помисли си. Въпреки стриктните уж правила на Таим за Черната кула, безредието беше отчайващо. Големите нарушения се наказваха сурово, но дребните неща — като да влезеш в работилницата на човек и да си „заемеш“ ножицата му — се пренебрегваха. Особено ако заелият я е някой от любимците на М’хаил.

Андрол въздъхна. Работният му нож чакаше реда си за точене в дюкяна на Куелар. „Е, Таим все пак непрекъснато ни повтаря да си търсим поводи да преливаме...“ Опразни ума си от чувствата и сграбчи Извора. Бяха минали месеци, откакто му беше трудно да прави това — отпървом можеше да прелива само когато държеше кожа, ремък най-вече. М’хаил му го беше избил това от главата. Не беше много приятна процедура.

Сайдин потече в него — сладък, мощен и красив. Покварата я нямаше. Какво чудо бе това! Затвори очи и вдиша дълбоко.

Какво ли щеше да е да може да привлече толкова от Силата, колкото можеха другите? Понякога жадуваше за това. Знаеше, че е слаб — най-слабият от Посветените в Черната кула. Може би толкова слаб, че не трябваше изобщо да го повишат от редови войник. Логаин бе отишъл при лорд Дракона обаче и бе направил повишението възможно въпреки изричното несъгласие на Таим.

Андрол отвори очи, вдигна ремъка и изтъка мъничък портал, едва половин педя на ширина. Лумна оживял пред него и преряза ремъка на две. Той се усмихна, остави го да се стопи и повтори.

Някои твърдяха, че Логаин е наложил повишението на Андрол само за да подрони властта на Таим. Но Логаин беше казал, че невероятният Талант на Андрол с порталите му е спечелил званието „Посветен“. Логаин беше корав мъж, очукан по ръбовете като стара ножница. Но ножницата все още държеше смъртоносен меч. Логаин беше честен. Добър човек, въпреки белезите и щръбките.

Най-сетне Андрол приключи с ремъците и клъцна жилката, която държеше на място овалното парче. То запази формата си и той го вдигна на слънчевата светлина да огледа шева. Кожата беше твърда, но не и трошлива. Нахлузи я на ръката си под лакътя. Да, отливането на калъпа беше добро.

Кимна доволно. Една от хитрините в живота бе в това да обръщаш внимание на малките подробности. Съсредоточаваш се и правиш дребните неща както трябва. Ако всеки бод на ръчния предпазител е здрав, той няма да се протрие или разкъса. От това може да зависи дали стрелецът ще издържи бараж или ще трябва да остави лъка си.

Един стрелец не прави битката, вярно. Но дребните неща се трупат едно връз друго, докато не станат големи неща. Довърши предпазителя, като приши няколко връзки, за да може човек да си го стегне на ръката.

Взе черното си палто от гърба на стола. Сребърната игла на високата яка блесна на слънчевата светлина от прозореца, докато го закопчаваше. Погледна се в огледалото да се увери, че куртката е изпъната добре. Дребните неща бяха важни. Секундите бяха дребни неща, а като натрупаш достатъчно от тях една връз друга, се превръщат в човешки живот.

Сложи предпазителя на ръката си, бутна вратата на малката си работилничка и излезе в крайнините на селото на Черната кула. Тук групите двуетажни сгради бяха устроени досущ като във всяко малко градче в Андор. Островърхи покриви, покрити със слама, с прави дървени стени, някои — от камък и тухла също така. Двете редици продължаваха до центъра на селото. Ако погледнеше само тях, човек можеше да си помисли, че крачи из Нови Брем или Грейфендейл.

Разбира се, за тази цел трябваше да пренебрегне мъжете в черни палта. Бяха навсякъде, тичаха по задачи, възложени им от М'хаил, упражняваха се, работеха на основите на зданието на самата Черна кула. Това място все още се строеше. Група войници — без иглата със сребърния меч, нито с червено-златния Дракон — с помощта на Силата изравяха дълъг изкоп покрай пътя. Беше решено, че селото има нужда от канал.

Андрол можеше да види сплитовете — най-вече Земя, — завихрени около войниците. В Черната кула човек правеше колкото може повече неща с помощта на Силата. Винаги се обучаваха, като мъже, които вдигат камъни да укрепят силата си. Светлина, колко изтощаваха Логаин и Таим горките момчета.

Тръгна по наскоро покритата с чакъл улица. Повечето чакъл беше с разтопени ръбове от взривяването. Бяха докарали скали — през

портали, върху сплитове Въздух — и ги бяха натрошили на място с взривни вълни. Беше като бойно поле, пръскаха се камъни, хвърчаха парчета. С такава Сила — и тренировка — Аша'ман щяха да могат да сринат стените на всеки град на парчета.

Продължи по пътя си. Черната кула бе място на странни гледки и степенният чакъл изобщо не беше най-странната от тях. Както и войниците, които раздираха земята след грижливия оглед на самия Андрол. Напоследък най-странната гледка за него бяха децата. Тичаха наоколо и играеха, скачаха в изкопа, пързаляха се по бреговете от пръст и после се катереха нагоре.

Деца. Които си играеха в дупки, направени от взривове сайдин. Светът се променяше. Бабата на самия Андрол — толкова стара, че беше загубила и последния си зъб — го беше плашила с приказки за преливащи мъже да си ляга, когато се опиташе да се измъкне навън, за да брой звездите. Тъмното навън не беше го плашило, нито приказките за тролоци и Чезнеци. Но мъжете, които преливат... те го бяха ужасявали.

А ето, че в зрелите години на живота си се бе озовал тук, уплашен от тъмното, но в пълен мир с мъже, които можеха да преливат. Крачеше по улицата и чакълът скърцаше под ботушите му. Няколко деца се изкатериха от изкопа и се стекоха около него. Той небрежно извади шепа бонбони.

— И никакво бутане, ясно?

Закимаха, казаха му: „Благодаря, майстор Генхалд“ с пълни уста и се пръснаха. Не се върнаха в изкопа, а си измислиха нова игра и затичаха към полята на изток.

Андрол изтупа ръце и се усмихна. Децата бяха толкова приспособими. Пред тях столетия традиция, страх и суеверия можеха да се стопят като масло, оставено много дълго на слънцето. Но беше добре, че решиха да оставят изкопа. Единствената сила можеше да е непредсказуема.

Не. Това не беше вярно. Сайдин беше много предсказуем. Мъжете, които боравеха с него обаче... виж, те бяха друга история.

Войниците спираха работата си, за да му кимнат. Не беше пълен Аша'ман и не заслужаваше почест, но му показваха уважение. Твърде много. Не беше сигурен защо го почитат така. Не беше голям човек, особено тук, в Черната кула.

Все пак им кимаше, докато минаваше покрай тях. Повечето бяха от хората, събрани от Две реки. Яки момчета и мъже, нетърпеливи, макар повечето да бяха твърде млади още. Половината нямаха нужда от бръснене повече от веднъж в неделата. Андрол се приближи и огледа работата им. Хвърли око на изпънатото въже, което бе вързал за малки колчета, и кимна одобрително.

— Ъгълът е добър, момчета. Но дръжте страните по-отвесни, ако може.

— Да, майстор Генхалд — отвърна водачът на екипа. Джайм Торфин му беше името, жилав млад мъж с пепелявокафява коса. Още държеше Силата. Бушуващата река от енергия бе толкова изкусителна. Рядко можеше да я пусне човек, без да изпита чувство на загуба.

М'хаил ги окуражаваше да я държат колкото може по-дълго. Твърдеше, че задържането ѝ ги учи да я владеят по-добре. Но Андрол бе познавал преди изкусителни усещания, подобни на това от сайдин — възбудата на битката, опиянението от редките питиета от Островите на Морския народ, замайващото чувство след победа. Човек можеше да бъде пометен от тези усещания и да изгуби контрол над себе си, да забрави кой е. А сайдин беше по-изкусителен от всичко, което бе изпитвал.

Нищо не беше казал на Таим за резервите си. Не беше негова работа да поучава М'хаил.

— Ето — каза Андрол. — Нека ви покажа какво имам предвид с „отвесни“. Пое си дълбоко дъх и се опразни от чувствата. Приложи старата войнишка хитрина за това — беше я научил от първия си учител в боравенето с меча, стария еднорък Гарфин, чийто тежък селяшки иллиански акцент бе почти неразбираем. Разбира се, самият Андрол имаше смътен тарабонски акцент, както му казваха. Беше се огладил през годините, откакто бе напуснал дома си.

В нищото — в пустошта — Андрол усети бушуващата мощ на сайдин. Сграбчи я, както мъж сграбчва врата на подивял кон, с надеждата да го укроти донякъде, но най-вече за да го задържи.

Сайдин беше чудесен. Да, беше много по-мощен от най-упоителното питие. Правеше света по-красив, *по-пищен*. Докато държеше тази ужасяваща сила, Андрол имаше чувството, че оживява, че оставя зад себе си сухата черупка на доскорошното си съществуване. Сайдин заплашваше да го отнесе в буйните си бързеи.

Заработи бързо, като изтъка тънка струя Земя — най-доброто, което можеше да постигне, защото със Земя беше най-слаб — и внимателно заглади страните на канала.

— Ако оставите твърде много да стърчи — обясни им, докато работеше, — потокът на канала ще остане кален, като отмива пръстта от бреговете. Колкото са по-здрави и твърди бреговете, толкова по-добре. Виждате ли?

Войниците закимаха. От веждите им капеше пот, кални пръски бяха полепнали по челата и страните им. Но черните им палта бяха чисти, особено ръкавите. Човек можеше да прецени нечие уважение към униформата по това дали бърше, или не с ръкави челото си в ден като този. Момчетата от Две реки използваха кърпи.

По-старшите Аша'ман, разбира се, рядко се потяха изобщо. За тези момчета щеше да е нужна повече практика, докато го преодолеят при такова голямо съсредоточаване.

— Добри сте — каза Андрол, изправи се и ги огледа един по един. Сложи ръка на рамото на Джайм. — Чудесна работа вършите тук, момчета. Две реки ражда добри мъже.

Момчетата засияха. Добре беше, че ги имаха, особено в сравнение с качеството на хората, които Таим събираше напоследък. Съгледвачите на М'хаил твърдяха, че взимат всеки, когото могат, но защо тогава повечето доведени от тях имаха толкова сприхав и сърдит нрав?

— Майстор Генхалд? — рече един от войниците.

— Да, Трост?

— Да сте... да сте чували нещо за майстор Логаин?

Другите го гледаха обнадеждено.

Андрол поклати глава.

— Не се е върнал от разузнавателната си мисия. Сигурен съм, че скоро ще се върне.

Младите мъже кимнаха, макар да се виждаше, че започват да се тревожат. И с право. Андрол също се безпокоеше вече от няколко недели. Откакто Логаин бе напуснал през нощта. Къде бе отишъл? Защо бе взел със себе си Донало, Мезар и Велин — тримата най-силни Посветени, които му бяха верни?

А сега и тези Айез Седай, вдигнали бивака си отвън, пратени уж с пълномощие от Дракона да обвържат ашамани. Таим им бе отвърнал

с онази негова полуусмивка, която така и не достигаше очите му, каза им, че онези от Бялата кула първи трябвало да изберат, понеже били дошли първи. Другите чакаха нетърпеливо.

— М'хаил — заговори един от мъжете от Две реки с помръкнало лице, — той...

— Мислете с главите си — прекъсна го Андрол. — А не с устите. Още не. Чакаме Логаин.

Мъжете въздъхнаха, но кимнаха. Разсеян от разговора, Андрол едва сега забеляза как сенките вече пълзят към него. Сенки на мъже, удължени на слънчевата светлина. Сенки в изкопа. Сенки на камъни и цепнатини в пръстта. Бавно, крадешком, обръщаха се към него. Андрол се стегна, но не можа да прогони паниката. Точно този ужас можеше да изпита въпреки пустотата.

Идваха всеки път, щом задържеше сайдин за много дълго. Освободи го мигновено и сенките с неохота запълзяха назад.

Момчетата от Две реки го наблюдаваха с безпокойство. Можеше ли да са видели дивия блясък в очите му? Никой не говореше за... нередностите, поразили някои мъже от Черната кула. Просто не се правеше. Все едно да шушукаш за мръсни семейни тайни.

Покварата беше изчистена. Тези момчета никога нямаше да изпитат нещата, които бе изпитал той. Рано или късно Андрол и другите, дошли в Кулата преди прочистването, щяха да са рядкост. Светлина, как не можеше да разбере защо изобщо го слушаха. Немоощен в Силата и луд за връзване?

А най-лошото бе, че той *знаеше* — дълбоко в себе си, — че сенките са истински. Не просто някаква лудост, сътворена от болния му ум. Бяха истински и щяха да го унищожат, ако стигнеха до него. Бяха истински. Трябваше да са.

„О, Светлина — помисли си Андрол, стиснал зъби. — И двете възможности са ужасяващи. Или съм луд, или самата тъмнина иска да ме унищожи.“

Точно затова вече не можеше да спи нощем, без да се свива от страх. Понякога можеше да държи Извора с часове, без да види сенките. Понякога — само минути. Вдиша дълбоко.

— Добре — рече, доволен, че гласът му поне прозвуча сдържано. — Можете да продължите работата си. И дръжте бреговете отвесни. Лошо ще стане, ако водата прелее и наводни наоколо.

Подчиниха се, а Андрол си тръгна и отцепи през селото. Близо до центъра се издигаха казармите, пет големи здания от дебели камъни за войниците и десетина по-малки постройките за Посветените. Засега това малко селце *беше* Черната кула. Това щеше да се промени. Наблизо се строеше истинска кула и основите ѝ вече бяха изкопани.

Можеше да си представи как ще изглежда мястото някой ден. Някога бе работил с майстор архитект — едно от десетината чирачества, които бе изкарал в живот, който понякога изглеждаше, че е продължил твърде дълго. Да, можеше да го види в ума си. Господстваща над всичко черна каменна кула, съградена със Силата. Груба и яка. Основите ѝ щяха да са здрави и четвъртити и щеше да е със зъбери по върховете.

Това село скоро щеше да се разрасне в градче, после в голям град, просторен като Тар Валон. Улиците бяха планирани да пропускат по няколко фургона в редица. Нови участъци се проучваха и разчертаваха. Всичко това говореше за разум и предвидливост. Самите улици нашепваха за предопределението на Черната кула.

Тръгна по една утъпкана през рехавата трева пътека. Над равнините като свисък на камшици отекваха далечни гръмове. Всеки мъж бе имал свои причини да дойде тук. Мъст, любопитство, отчаяние, жажда за власт. Коя бе неговата причина? Всичките четири може би?

Излезе от селото и стигна до учебния полигон — малка клисура между два хълма. Там стояха редица мъже и преливаха Огън и Земя. Хълмовете трябваше да се изравнят, за да се отвори земя за посев. Добра възможност за упражняване.

Повечето бяха Посветени. Сплитовите се извиваха във въздуха по-умело и силно от тези на момчетата от Две реки. Стрелкаха се като съскащи пепелянки или поразяващи стрели. Натрошени камъни и облаци пръст изригваха във въздуха. Взривовите се правеха безразборно, за да се обърка и смути врагът. Андрол можеше да си представи препускаща надолу по склона конница, изведнъж изненадана от изригващата Земя. Един Посветен можеше да помете десетки ездачи само за няколко мига.

С разочарование забеляза, че работещите мъже са се разделили на две групи. Кулата започваше да се цепи и дели, верните на Логаин бяха избягвани и отлъчвани. Отдясно Канлер, Имарин и Налаам

работеха съсредоточено и с отдаденост, с тях беше и Джонет Доутри — най-умелият войник сред момчетата от Две реки. Отляво група приятели на Таим се смееха на нещо. Зад тях Котерен се беше подпрял на едно листато дърво и надзираваше работата.

Дадоха си почивка и викнаха на едно селско момче да им донесе вода. Андрол закрачи към тях. Арлен Налаам го видя първи и му махна с широка усмивка. Доманецът си беше пуснал тънки мустаци. Минал беше трийсетата си година, макар все още да се държеше като много по-млад. На Андрол още му лепнеше, откогато Налаам му беше сипал дървесна мъзга в ботушите.

— Андрол! — викна му Налаам. — Ела кажи на тия простаци тук какво е реташенска шемет!

— Реташенска шемет ли? Пиене. Смес от медовина и овче мляко. Гадна работа.

Налаам погледна гордо останалите. Нямаше игли на палтото. Беше само войник, макар вече да трябваше да се е придвижил нагоре.

— Пак ли се перчиш с пътуванията си, Налаам? — попита Андрол и развърза кожения предпазител.

— Ние доманците шетаме насам-натам — отвърна Налаам. — Знаеш, като работата на баща ми, шпионаж за Короната...

— Миналата неделя каза, че баща ти бил търговец — подхвърли якият Канлер. Бе най-старият от групата, с прошарена коса и задебеляло от многото години под слънцето лице.

— Да, търговец е — рече Налаам. — Само че това е фасада за шпионин!

— Не са ли жените търговци в Арад Доман? — попита Джонет и се потърка по брадичката. Беше едър, кротък и кръглолик. Цялото му семейство — братя и сестри, родителите му и дядо му Буел — се бяха преместили в селото, вместо да го оставят да дойде сам.

— Е, те са най-добрите — отвърна Налаам. — И майка ми не е изключение. И мъжете знаем едно-друго обаче. Пък и докато майка ми се внедряваше в Туатан, баща ми трябваше да поеме търговията ѝ.

— Е, това вече е направо нелепо — каза намръщено Канлер. — За какво ще иска да се внедрява някой в оная сган на Калайджиите?

— Да научи тайните им рецепти — рече Налаам. — Казват, че един Калайджия може да сготви толкова вкусна яхния, че да те накара да оставиш къща и дом и да тръгнеш с тях. Истина е. Сам съм опитвал

и трябваше да ме държат вързан в сайванта три дни, докато мине ефектът.

Канлер изсумтя. Само че след малко добави:

— Добре де... тя намери ли рецептата, или не?

Налаам подхвана друга история и Канлер и Джонет го заслушаха напрегнато. Имарин стоеше настрана и ги гледаше развеселено — беше другият войник в групата без игли на яката. Беше на години, с оредяла коса и бръчки около очите. Късата му бяла брада бе подстригана на остър връх.

Този достолепен мъж бе загадка донякъде. Беше пристигнал един ден с Логаин и не бе казал нищо за миналото си. Държеше се сдържано и говореше възпитано. Беше благородник, със сигурност. Но за разлика от повечето благородници в Черната кула, не правеше никакви опити да наложи авторитет. На много благородници им трябваха няколко недели, докато се научат, че щом си дошъл в Кулата, външният ти ранг е без значение. Това ги правеше сприхави и свадливи, но Имарин се бе приспособил към живота в Кулата мигновено.

Трябваше да си благородник с истинско достойнство, за да изпълняваш заповедите на прост човек на половината ти години без недоволство. Имарин отпи от водата, донесена от момчето, благодари му и се приближи до Андрол. Кимна към Налаам, който още говореше на другите, и каза:

— Има сърце на веселчун това момче.

— Сигурно може да го използва да спечели някоя монета — изсумтя Андрол. — Още ми дължи едни нови чорапи.

— А ти, приятелю, имаш душата на писар! — засмя се Имарин. — Никога нищо не забравяш, а?

Андрол сви рамене.

— Откъде знаеше какво е реташенска шемет? Смятам се за доста образован в тези неща, а изобщо не бях чувал за това пиене.

— Опитах го веднъж — рече Андрол. — Пих го на бас.

— Да, но къде?

— В Реташ, разбира се.

— Но това е на левги от брега, на онези острови, които дори Морският народ не посещава често!

Андрол отново сви рамене. Гледаше лакеите на Таим. Момче от селото им бе донесло кошница храна лично от него, макар М'хаил да твърдеше, че нямам и нямало да има фаворити. Ако Андрол попиташе момчето, сигурно щеше да разбере, че му е било наредено да донесе храна и на другите. И че се е объркало или е забравило, или е направило друга някоя невинна грешка. Таим щеше да нареди някой да изяде камшика и нищо нямаше да се промени.

— Това разделение е обезпокоително, приятелю — заговори тихо Имарин. — Как можем да се бием за лорд Дракона, като не можем да се помирим помежду си?

Андрол само поклати глава.

Имарин продължи:

— Казват, че от няколко недели нито един мъж от подкрепящите Логаин не е получил иглата на Дракона. Има много, като Налаам ето там, които трябваше отдавна да са получили иглата с меча — но М'хаил им отказва многократно. Дом, чиито членове се дърлят за власт, никога няма да е заплаха за други Домове.

— Мъдри думи — отвърна Андрол. — Но какво да направим? Какво *можем* да направим? Таим е М'хаил, а Логаин още не се е върнал.

— Сигурно бихме могли да пратим някого да го потърси — каза Имарин. — Или може би ти да успокоиш другите. Боя се, че някои от тях може скоро да избухнат, а ако се стигне до бой, не се съмнявам кой ще види дебелия край на тоягата на Таим.

Андрол се намръщи.

— Вярно. Но защо аз? Ти си много по-добър от мен с думите, Имарин.

Имарин се засмя.

— Да, но Логаин вярва на теб, Андрол. Другите гледат теб.

„А не трябва“ — помисли Андрол.

— Ще видя какво мога да измисля — Налаам се канеше да завърти друг разказ, но преди да е започнал, Андрол махна на Джонет и вдигна ръчния предпазител.

— Видях, че старият ти се е напукал. Пробвай този.

Лицето на Джонет грейна, щом го взе.

— Удивителен си, Андрол! Не мислех, че някой го е забелязал. Глупаво е, знам, но... — усмивката му се разшири и той забърза към

близкото дърво, до което бе оставено снаряжението им: мъжете от Две реки обичаха нещата да са им подръка.

Взе лъка си, опъна го и си сложи предпазителя.

— Лепва като насън! — каза възхитено и Андрол усети, че се усмихва. Дребни неща. А можеха да значат толкова много.

Джонет се прицели и стреля. Дългата стрела изсвистя във въздуха, тетивата изплющя в предпазителя. Стрелата се заби в едно дърво на хълма на над двеста разтега разстояние.

Канлер подсвирна.

— Не бях виждал такова нещо като лъковете ви, Джонет. Никога през живота си — двамата бяха андорци, макар че Канлер бе дошъл от градче по-близо до Кемлин.

Джонет погледна критично попадението си, след което отново изпъна лъка — перата опряха в бузата му — и пусна. Стрелата улучи същото дърво. Андрол бе готов да се обзаложи, че двете стрели са на по-малко от педя една от друга.

Канлер отново подсвирна.

— Баща ми се е учил с такъв лък — обади се Налаам. — Научил изкуството от един мъж от Две реки, когото спасил от удавяне в Иллиан. Пази си тетивата за спомен.

Канлер повдигна вежда, но като че ли му повярва. Андрол само се изкиска и поклати глава.

— Нещо против да пробвам, Джонет? Доста добър съм с тайренски лък, а те са почти толкова дълги.

— Разбира се — отвърна дългият като върлина Джонет, развърза предпазителя на ръката си и му го подаде заедно с лъка.

Андрол нахлузи предпазителя и вдигна лъка. Беше от черен тис и по-твърд от лъковете, с които бе свикнал. Джонет му даде и стрела и Андрол я изпъна като него, чак до бузата си.

— Светлина! — измърмори. — Не ти личи, че си толкова як, Джонет. Как успяваш да се прицелиш? Аз едва мога да го удържа това чудо!

Джонет се засмя, щом ръцете на Андрол затрепериха и той пусна тетивата — не можеше повече да задържи лъка опънат. Стрелата се заби в земята далече-далече от целта.

— Доста добре беше, Андрол — каза Джонет, докато си взимаше лъка. — Много мъже не могат дори да опънат такъв лък. Дай ми десет

години и ще те науча да стреляш като роден в Две реки!

— Ще си остана с късите засега — рече Андрол. — Човек не може да застреля чудовище от конски гръб с твоя лък.

— Няма и да ми се наложи! — отвърна Джонет.

— А ако те подгонят?

— Ако са по-малко от пет — каза Джонет, — ще ги сваля всичките, преди да ме настигнат. Ако са повече от пет, тогава защо изобщо да стрелям по тях? Трябва да бягам все едно, че ме е подгонил Тъмния.

Другите мъже се разсмяха, макар Андрол да забеляза как го изгледа Имарин. Сигурно се чудеше откъде Андрол знае да стреля от конски гръб. Проницателен беше тоя благородник. Трябваше да внимава какво говори пред него.

— Какво става тук? — попита някой зад тях. — Да се учиш да стреляш с лък ли се опитваш, ратайче? За да можеш да се защитаваш, а?

Андрол стисна зъби и се обърна. Котерен крачеше тромаво към тях. Беше едър мъж, дългата му черна мазна коса висеше около широкото глуповато лице. Бузите му бяха подпухнали, но очите му гледаха съсредоточено, опасно присвити. Усмихна се с усмивката на котка, намерила мишка, с която да си играе.

Андрол кротко развърза кожения предпазител и го подаде на Джонет. Котерен бе пълен Аша'ман, личен приятел на М'хаил. Надвишаваше много по ранг всички тук.

— М'хаил ще чуе за това — изръмжа Котерен. — Пренебрегвате си уроците. Никакви лъкове и стрели не ви трябват, щом можете да убивате със Силата!

— Нищо не пренебрегваме — заинати се Налаам.

— Кротко, момче — спря го Андрол. — Дръж си езика.

Котерен се изсмя.

— Слушайте го ратайчето, сган такава. М'хаил и за твоята наглост ще чуе — присви очи към Андрол. — Хващай Извора.

Андрол се подчини с неохота. Сладостта на сайдин потече в него и той се огледа боязливо. Нямаше и помен от сенките.

— Жалка работа — изръмжа Котерен. — Унищожих оня камък ей там.

Беше твърде голям за него. Беше се разправял преди с грубияни, а Котерен бе грубиян от най-опасния тип — със сила и власт. Най-добре беше да внимава. Притеснението бе малко наказание. Това като че ли малко грубияни го разбираха.

Андрол изтъка искания сплит от Огън и Земя и удари големия камък. Тънкият сплит побра почти цялата Сила, която можеше да извлече, но откърти от канарата само няколко люспи.

Котерен се изсмя, както и групата Посветени, които ядяха под дървото наблизо.

— Кръв и пепел, ама си некадърник! — каза Котерен. — Забрави какво казах преди малко, ратайче! *Наистина* ще ти трябва тоя лък!

Андрол освободи Силата. Котерен бе получил повода си за смях. Щеше да е удовлетворен. За съжаление Андрол усети как мъжете зад него сграбчиха Извора. Джонет, Канлер и Налаам пристъпиха от двете му страни, изпълнени с Единствената сила и настръхнали от гняв.

Мъжете, които се хранеха, се надигнаха, всички също хванали Извора. Бяха два пъти повече от приятелите на Андрол. Котерен се подсмихна.

— Успокойте се, момчета — каза Андрол и вдигна ръка, — Аша'ман Котерен просто направи каквото му е заповядал М'хаил. Опитва се да ме вбеси, за да се напругна докрай.

Двете групи се поколебаха. Напрежението в сплетените им погледи съперничеше на Силата в тях. След това Джонет пусна Извора. Това принуди Налаам да направи същото, а накрая и вбесения Канлер. Котерен се изсмя.

— Не ми харесва това — измърмори Канлер, след като се отдалечиха. — Ама никак не ми харесва. Защо ни спря, Андрол?

— Защото щяха да ни пометат по-бързо, отколкото можеш да изругаеш, Канлер — срязва го Андрол. — Светлина, Човече! Аз не мога да прелея почти нищо, а Имарин е тук няма и от месец. Джонет се учи бързо, но всички знаем, че никога досега не се е бил със Силата, а половината хора на Котерен са влизали в битка под ръководството на лорд Дракона! Наистина ли мислиш, че двамата с Налаам можехте да се справите с десет души буквално сами?

Канлер продължи да мърмори, но поне престана да спори.

— *Макашак на фамалаштен моркасе* — заломоти Налаам, — *делф такасаки мере!* — Изсмя се. Очите му гледаха диво. Не беше

език познат на Андрол — не беше на Древната реч, в това бе сигурен. Сигурно дори не беше никакъв език.

Другите си замълчаха. Налаам от време на време си ломотеше такива безсмислици. Попитаха ли го, твърдеше, че бил говорил със съвсем обикновени думи. Избликът като че ли притесни обаче Имарин и Джонет. Та те дори не бяха виждали приятели да полудеят и да убиват наред. Светлината дано да дадеше никога да не го видят. Каквото и да мислеше Андрол за лорд Дракона заради това, че ги бе оставил сами, пречистването му печелеше прошка. Преливането вече бе безопасно.

Или поне *по-безопасно*. Преливането никога нямаше да е безопасно, особено сега, докато Таим ги напрягаше така.

— Все повече и повече хора приказват за ония проклети „частни уроци“ на Таим — замърмори Налаам, докато вървяха към сянката на дърветата. — Успехът на Ненсен направи мъжете нетърпеливи. Изгубихме десет души в полза на Таим за последните няколко недели. Скоро никой няма да остане до нас тук. Боя се да говоря с половината мъже, на които се доверявах доскоро.

— Норли е надежден — каза Канлер. — Евин Хардлин също.

— Малък списък е това — отвърна Налаам. — Много малък.

— Мъжете от Две реки са с нас — рече Джонет. — До един.

— Все пак сме малко — каза Налаам. — И нито един пълен Аша'ман между нас.

Всички гледаха към Андрол. Той хвърли поглед през рамо към лакеите на Таим, които пак се смееха на нещо. Може би на тях.

— Какво, Андрол? — попита Налаам. — Няма ли да ни сгълчиш, че говорим така?

— Как? — попита Андрол.

— Така. Ние срещу тях.

— Не исках да се убиете или да ви затворят, момчета, но това не значи, че не виждам проблем — пак хвърли поглед през рамо към другите. — Да, има проблем тука, мъти се като буря.

— Мъжете, които взимат „частните уроци“ на Таим, се учат прекалено бързо — каза Налаам. — На Ненсен едва му стигаше силата да го приемат за Посветен доскоро. Вече е пълен Аша'ман. Нещо много странно става. И онези Айез Седай. Защо все пак Таим се съгласи да им позволи да ни обвързват? Знаете, че защити всичките си

фаворити, като забрани на Айез Седай да избират мъже с иглата на Дракона. Да ме изгори дано, не знам какво ще правя, ако някоя ме избере. Няма да се оставя някоя Айез Седай да ми дърпа конците.

Много мъже негодуваха за това.

— Хората на Таим пускат слухове сред новодошлите — рече тихо Джонет. — Говорят за лорд Дракона и как тласкал добри мъже към предателство. Казват, че ни е изоставил и че е полудял. М'хаил не иска тия слухове да сочат към него, но да ме изгори дано, ако не е той източникът им.

— Може би е прав — каза Канлер. Другите го изгледаха рязко, но мършавият мъж се навъси. — Не казвам, че ще скоча в лагера на Таим. Но лорд Дракона? Какво е направил *той* за нас? Като че ли е забравил за това място. Може би *наистина* е луд.

— Не е — каза Имарин и поклати глава. — Срецнах го точно преди да дойда тук.

Всички го погледнаха изненадано.

— Впечатли ме — продължи Имарин. — Млад, но с такава могъща воля. Вярвам му. Светлина! Говорих с него само няколко пъти, само по няколко думи, но му вярвам.

Останалите кимнаха замислено.

— Да ме изгори дано, на мен това като че ли ми стига — каза Канлер. — Но да можеше да чуе! Чух как Логаин ругаеше, че лорд Дракона не иска да го чуе, когато го предупреждава за Таим.

— А ако му дадем доказателство? — попита Джонет. — Ако успеем да *докажем*, че Таим крои нещо недобро?

— Наистина има нещо странно около Ненсен — повтори Налаам. — И оня Каш. Откъде изобщо дойде и как стана толкова силен така бързо? Ами ако намерим информация за него, когато се върне Логаин? Или да можехме да я занесем направо на лорд Дракона...

Пак се обърнаха към Андрол. Защо гледаха него, най-слабия от тях? Можеше да създава само портали. Точно оттам бе дошъл прякорът на Котерен за Андрол. Ратайче. Единственото, в което го биваше, бе да доставя писма и да пренася хора на разни места.

Но другите гледаха него. По една или друга причина, гледаха него.

— Добре — каза Андрол. — Да видим какво можем да намерим. Въведете Евин, Хардлин и Норли в това, но не казвайте на никой друг, дори на момчетата от Две реки. Не дразнете Таим или хората му... но ако *наистина* намерите нещо, елате и ми кажете. И ще видя дали мога да намеря начин да се свържа с Логаин, или поне да разбера къде е.

Всички кимнаха навъсено. „Светлината да ни е на помощ, ако грешим — помисли Андрол. — И Светлината да ни е на помощ, ако сме прави.“

ГЛАВА 47

УЧЕБНА ЗАЛА

Файле изгаряше от нетърпение. Едва се сдържа да не трепне, когато порталът разцепи въздуха. От другата страна се простираше пожълтяла морава. Гаул и Девите мигновено се шмугнаха през портала, за да огледат околността.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш? — обърна се Перин към Галад, който стоеше наблизко и наблюдаваше процесията, стиснал ръце зад гърба си.

— Да — отвърна Галад. — Вечерята ми с Елейн бе достатъчна, за да се осведомим.

— Твоя работа — Перин се извърна към Файле и посочи към портала.

Тя смуши Дневна светлина и пое напред. Най-сетне беше време да се изправи пред кралицата на Андор и трябваше да се постарее да запази спокойствие. Перин премина през портала с нея. Кемлин беше близо от другата страна: величествен град, увенчан с островърхи кули и червено-бели знамена. Дворецът се издигаше в центъра. Долен Кемлин се беше проснал извън крепостните стени, сам по себе си бързо разрастващ се град.

Процесията ги последва през портала. Беше обмислена грижливо, тъй че да изглежда внушително, но не и враждебно. Алиандре със сто нейни гвардейци. Сто стрелци от Две реки с неизпънати лъкове — носеха ги на рамо като прътове. Сто представители на Вълчата гвардия, сред които голяма група дребни благородници от Кайриен с цветни ивици на униформите — ушити от плат, закупен от Бели мост. И, разбира се, Гаул и Девите.

Грейди премина последен. Носеше безукорно изгладено черно палто, иглата му на Посветен блестеше на високата яка. Мигновено погледна на запад, към Черната кула. Беше се опитал да отвори портал дотам по-рано, след като Перин му разреши. Не се получи и Перин се

безпокоеше от това. Смяташе да го проучи скоро, може би още тази вечер или най-късно утре.

Гаул и Девите се подредиха около Перин и Файле и процесията пое бавно по пътя, а Арганда с малък отряд от Вълчата гвардия препусна напред да оповести за пристигането им.

Разрастващият се Кемлин изглеждаше по-зле от Бели мост. Няколко армии бяха вдигнали стан недалече от Долния град, поддържани навярно от лордовете, подкрепили възкачването на Елейн на трона.

Нещо много необичайно имаше тук обаче. Облаците около Кемлин се бяха разкъсали. Навсякъде другаде облачната пелена бе толкова повсеместна, че Файле се стъписа, като го видя. Облаците очертаваха злокобно правилен кръг над столицата.

Арганда скоро се върна и докладва:

— Ще ни приемат, милорд, милейди.

Файле и Перин язدهа мълчаливо. Бяха обсъдили предстоящата среща десетина пъти и нямаше какво повече да си кажат. Перин благоразумно ѝ бе отстъпил преднина в дипломатическите преговори. Светът не можеше да си позволи война между Андор и Две реки. Не и сега.

Щом минаха през градските порти, Перин и айилците станаха още по-бдителни. Файле понасяше тази свръхзагриженост мълчаливо. Колко още щеше да тежи над живота ѝ пленничеството от Шайдо? Перин понякога като че ли не искаше да я пусне да отиде до нужника без четири дузини стража.

Улиците зад крепостните стени гъмжаха от хора, сградите и пазарите бяха претъпкани. Викачи деряха гърла за опасните времена, които идат, някои навярно наети от търговци, за да подканят хората да трупат запаси. Хората на Перин бяха купували храна тук, но беше скъпа. Скоро на Елейн щеше да ѝ се наложи да я дотира, ако не го правеше вече. Колко добри бяха запасите на кралството?

Прекошиха Новия град, навлязоха във Вътрешния и се заизкачваха по хълма към самия дворец. Гвардията на кралицата стоеше мирно пред дворцовите порти в безукорно белите стени.

Минаха през портите и слязоха от конете. Перин и Файле продължиха към двореца със свита от сто души — всички айилци и малка почетна гвардия от всяка част. Дворцовите коридори бяха

широки, но с толкова много хора Файле все пак се чувстваше натясно. Не ги поведоха направо към тронната зала, откъдето бе минала преди. Защо не използваха прекия път?

Дворецът сякаш не се беше променил много от времето, когато Ранд властваше тук. Сега нямаше никакви айилци освен доведените от Перин. Същата тясна червена пътека се изпъваше в средата на коридора, същите урни по ъглите, същите огледала по стените, за да създадат илюзия за повече пространство.

Такова здание можеше да остане непроменено за столетия, все едно чии крака тъпчат пътеките и чий задник топли трона. За година време този дворец бе познавал Мургейз, един от Отстъпниците, Преродения Дракон и най-накрая Елейн.

Всъщност Файле почти очакваше — щом завиха на ъгъла към тронната зала — да види Ранд отпуснат на своя Драконов трон, с онова странно полукопие в свивката на ръката и с безумния блясък в очите. Само че Драконовият трон беше махнат, а Лъвският трон отново бе приютил кралицата си. Ранд беше пазил този трон като цвете, което да поднесе на бъдеща любима.

Кралицата се оказа по-младо копие на майка си. Вярно, чертите на Елейн бяха по-деликатни от тези на Мургейз. Но имаше същата червено-златиста коса и същата изумителна красота. Беше висока, а коремът и гърдите издаваха бременността ѝ.

Тронната зала бе подобаващо украсена, с позлатена дървена ламперия и тесни колони по ъглите, декоративни навярно. Елейн поддържаше залата по-добре осветена от Ранд, многобройните светилници на стойки грееха ярко. Самата Мургейз стоеше в подножието на трона от дясната страна, а осем членове на Кралската гвардия стояха отляво. По-дребни благородници наблюдаваха с изострено внимание от двете страни на залата.

Елейн леко се наведе напред, щом Перин, Файле и останалите влязоха. Файле приклепна в реверанс, разбира се, а Перин се поклони. Не нисък поклон, но все пак поклон. По уговорка реверансът на Алиандре бе по-дълбок от този на Файле. Това щеше мигновено да накара Елейн да се замисли.

Официалната цел на тази визита бе Короната да изрази своето уважение и благодарност на Перин и Файле затова, че са върнали Мургейз. Това бе само външна преструвка, разбира се. Истинската

причина за срещата бе да обсъдят бъдещето на Две реки. Но тази цел бе толкова деликатна, че нито една от двете страни не можеше да я изрече открито, не и в началото поне. Самото й упоменаване щеше да разкрие твърде много на другата страна.

— Нека се знае — заговори със звънлив глас Елейн, — че Тронът ви приветства с добре дошли, лейди Зарийн ни Башийр т'Айбара. Кралица Алиандре Марита Кигарин. Перин Айбара — никаква титла за него. — И нека лично бъде прогласена благодарността ни към вас затова, че върнахте нашата майка. Усърдието ви в това дело ви печели най-дълбокото признание на Короната.

— Благодаря, ваше величество — отвърна с обичайната си грубост Перин. Файле му бе говорила надълго и широко да не се опитва да претупва официалността на церемонията.

— Ще обявим ден на празненство за безопасното завръщане на майка ми — продължи Елейн. — И за възстановяването на... подobaващия й статут.

Е, тази пауза намекваше за недоволството на Елейн от това, че са се отнасяли с майка й като със слугиня. Трябваше да е разбрала, че Перин и Файле го бяха направили непреднамерено, но една кралица все пак можеше да изрази възмущение от подобен развой на събитията. Беше предимство, което може би смяташе да използва.

Файле навярно прекаляваше с търсенето на намеци в думите й, но не можеше да го избегне. В много отношения да си благородна дама приличаше на това да си търговец, а тя бе добре обучена и за двете роли.

— Най-сетне — заяви Елейн, — стигаме до целта на тази среща. Лейди Башийр, господин Айбара. Има ли някакво благодеяние, за което бихте помолили в отплата за дара, който поднесохте на Андор?

Перин отпусна ръка на чука си и погледна питащо Файле. Елейн очевидно очакваше да помолят да го провъзгласи официално за лорд. Или може би да помолят за прошка, че си е присвоил титлата, с официално помилване. Резултатът от този разговор можеше да е едното или другото.

Файле се изкушаваше да поиска първото. Щеше да е лесен отговор. Но може би твърде лесен. Трябваше да разбере някои неща, преди да може да продължи.

— Ваше величество — каза тя предпазливо, — бихме ли могли да обсъдим това благодеяние в по-интимна обстановка?

Елейн помисли малко. Най-малко трийсет секунди, което бе цяла вечност.

— Много добре. Дневната ми е приготвена.

Кимна и един слуга отвори малка врата на лявата стена на тронната зала. Перин тръгна към нея, а след това вдигна ръка към Гаул, Сюлин и Арганда.

— Изчакайте тук — поколеба се и погледна Грейди. — Ти също.

Не им хареса, но се подчиниха. Бяха предупредени, че може да се случи.

Файле се постара да овладее притеснението си — не ѝ харесваше да оставят ашамана, най-доброто им средство за защита. Особено след като Елейн несъмнено имаше в дневната си скрити шпиони и стражи, готови да скочат в случай, че нещата станат опасни. Щеше да е добре да разполагат с равностойна защита, но да вкарат преливащ мъж на разговор с кралицата... уви, не биваше. Все пак бяха във владението на Елейн.

Пое си дълбоко дъх и влезе в малката дневна с Перин и Алиандре. Бяха подредили столове. Елейн беше предвидила тази възможност. Изчакаха я, преди да седнат. Файле не можа да види скришни места за стражи.

Елейн влезе, махна с ръка и пръстенът с Великата змия блесна на светлината на лампите. Файле почти бе забравила, че е Айез Седай. Може би никакви гвардейци не дебнеха наоколо да се притекат на помощ — жена, способна да прелива, беше опасна колкото дузина войници.

На кой от многото слухове за бащата на детето на Елейн можеше да се вярва? Със сигурност не и за онзи глупак от гвардията ѝ — това най-вероятно бе пуснато за заблуда. Възможно ли беше да е самият Ранд?

Мургейз влезе след Елейн. Носеше скромна рокля в тъмночервен цвят. Седна до дъщеря си. Мълчеше и наблюдаваше внимателно.

— Така — каза Елейн. — Сега ми обяснете защо просто не ви екзекутирам двамата като изменници?

Файле примига изненадано. Перин обаче изсумтя.

— Не мисля, че Ранд ще оцени високо такъв ход.

— Не съм му задължена — заяви Елейн. — Очаквате да повярвам, че *той* стои зад опита ви да съблазните гражданите ми и да се самопровъзгласите за крал?

— Погрешно сте изтълкували някои факти, ваше величество — отвърна Файле предпазливо. — Перин никога не се е провъзгласявал за крал.

— О, а вдигна ли знамето на Манедерен, както съобщиха информаторите ми? — попита Елейн.

— Направих го — каза Перин. — Но го свалих по свой избор.

— Е, все пак е нещо — отвърна Елейн. — Може и да не сте се нарекли крал, но вдигането на онова знаме по същество е същото. О, моля ви, седнете всички — махна с ръка и един поднос се вдигна от масичката в другия край на стаята и полетя към нея, с бокали и кана с вино, а също тъй чайник и чаши.

„Поднася го с Единствената сила — помисли Файле. — Намек за силата й. Доста груб при това.“

— Все пак ще направя най-доброто за кралството си, независимо от цената — заяви Елейн.

— Съмнявам се — заговори колебливо Алиандре, — че хвърлянето на Две реки в смут би било най-доброто за кралството ви. Екзекутирането на техния водач несъмнено би вдигнало района на бунт.

— Доколкото ме засяга — отвърна Елейн, докато пълнеше чашките с чай, — те вече са в бунт.

— Дойдохме при вас мирно — каза Файле. — Това едва ли е поведение на бунтовници.

Според обичая Елейн първа отпи от чая, за да докаже, че не е отровен.

— Емисарите ми бяха отхвърлени от Две реки и хората ви ми връчиха послание — цитирам — „Земите на лорд Перин Златоокия отказват андорските ви данъци. Тай’шар Манедерен!“

Алиандре пребледня. Перин тихо простена — звук, който излезе като леко ръмжене. Файле взе чашката си и отпи от чая — мента с дива къпина. Беше добър. Хората на Две реки имаха дързост, несъмнено.

— Времената са неспокойни, ваше величество — заговори тя. — Несъмнено разбирате, че хората може да са притеснени. Две реки не са били често приоритет за трона ви.

— Меко казано — изсумтя Перин. — Повечето от нас отраснахме, без да знаем, че сме част от Андор. Пренебрегнахте ни.

— Беше защото районът не се е вдигал на бунт — Елейн отпи от чая си.

— Бунтът не е единствената причина хората да се нуждаят от вниманието на кралицата, претендираща да са ѝ поданици — каза Перин. — Не знам дали сте чули, но миналата година сами се опълчихме на тролоци, без ей толкова помощ от Короната. Щяхте да помогнете, ако знаехте, но фактът, че нямаше никакви войски наблизко — *никой*, способен да разбере в каква опасност сме — говори нещо.

Елейн замълча.

— Две реки преоткри историята си — заговори предпазливо Файле. — Не можеше да спи вечно, не и при надвисналия Тармон Гайдон. Не и след като е приютила Преродения Дракон в детството му. Отчасти се чудя дали Манедерен е трябвало да падне, дали Две реки трябваше да се въздигне, за да има къде да отрасне Ранд ал-Тор. Сред селяни с кръвта — и упорството — на крале.

— Толкова по-важно е да успокоя нещата *веднага* — каза Елейн. — Предложих ви благодееяние, за да можете да помолите за прошка. Бих ви оправдала и със сигурност ще пратя войски, за да бъдат защитени хората ви. Приемете това и всички ще можем да се върнем към живота, какъвто трябва да бъде.

— Няма да стане — каза тихо Перин. — Две реки *вече* ще има свои владетели. Борих се срещу това известно време. И вие бихте могли, но нищо няма да промени.

— Може би — отвърна Елейн. — Но да призная *теб* би означавало да се съглася, че всеки в държавата ми може просто да си присвои титла и след това да я пази упорито, като събере войска. Създава ужасен прецедент, Перин. Едва ли разбираш затруднението, в което ме поставяш.

— Разбирам го — отвърна Перин с упорития тон, към който прибегваше, когато е решил да не помръдне. — Но няма да отстъпя.

— Значи напразно си ме уверявал, че ще приемеш властта ми — сръза го Елейн.

„Лошо“, помисли Файле и отвори уста да се намеси. Един сблъсък тук нямаше да им послужи добре.

Но преди да проговори, се намеси друг глас.

— Дъще — заговори тихо Мургейз и отпи от чая си. — Ако се каниш да танцуваш с *тавирен*, гледай да научиш добре правилните стъпки. Пътувала съм с този човек. Видяла съм как светът се огъва около него. Видяла съм как заклетите врагове стават негови съюзници. Да се бориш с Перин е все едно да се опитваш да преместиш планина с лъжица.

Елейн се поколеба и погледна майка си.

— Прости ми, ако превишавам правата си — продължи Мургейз. — Но, Елейн, обещах на тези двамата, че ще говоря в тяхна полза. Казах ти го. Андор е силен, но се боя, че ще се прекърши срещу този мъж. Той не иска трона ти, гарантирам ти го, а Две реки се *нуждае* от надзор. Наистина ли ще е толкова ужасно да им позволиш да имат човека, когото са си избрали?

Възцари се тишина. Елейн изглежда Перин преценяващо. Файле затаи дъх.

— Добре — отрони Елейн. — Разбирам, че сте дошли с искания. Хайде да ги чуем и да видим дали може да се направи нещо.

— Никакви искания — отвърна Файле. — Предложение.

Елейн повдигна вежда.

— Майка ви е права — каза Файле. — Перин не иска трона ви.

— Какво искате вие двамата може да се окаже без значение, след като в умовете на хората ви е възникнала идея.

Файле поклати глава.

— Те го обичат, ваше величество. Уважават го. Ще направят каквото той каже. Можем и *ще* потушим идеите за възкресението на Манедерен.

— И защо бихте го направили? — попита Елейн. — Знам колко бързо се разраства Две реки с онези бежанци, които идват през планините. Държави могат да се издигат и падат с приближаването на Последната битка. Нямате никаква причина да се откажете от шанса да създадете свое кралство.

— Всъщност имаме сериозна причина — отвърна Файле. — Андор е силна държава, и процъфтяваща. Градчетата в Две реки може да се разрастват бързо, но хората едва наскоро започнаха да искат свой владетел. Все още са селяни в сърцата си. Не искат слава. Искат посевите им да оцелеят — Файле замълча. — Може би сте права, може би ще има ново Разрушение, но това е още една причина да имате

съюзници. Никой не иска гражданска война в Андор, най-малкото хората на Две реки.

— Какво предлагате тогава? — попита Елейн.

— Всъщност нищо, което вече да не съществува — отвърна Файле. — Дайте на Перин официално титла и го направете Върховен лорд на Две реки.

— А какво имате предвид под „Върховен лорд“?

— Рангът му ще е по-висш от другите благородни Домове в Андор, но под кралската.

— Съмнявам се, че другите ще харесат това — каза Елейн. — А данъците?

— Две реки е освободена — отвърна Файле. Изражението на Елейн стана кисело и тя бързо продължи: — Ваше величество, Короната е пренебрегвала Две реки от поколения, не ги е пазела от разбойници и не е пращала работници да подобрят пътищата, не им е давала никакви управители и съдии.

— Нямаха нужда от това — каза Елейн. — Те се самоуправляваха чудесно.

Премълча, че народът на Две реки най-вероятно щеше да изхвърли събирачите на данъци, управителите и съдиите, пратени от кралската, но като че ли го разбираше.

— Е, значи нищо не трябва да се променя — каза Файле. — Две реки се самоуправлява.

— Бихте могли да имате безмитна търговия с тях — подхвърли Алиандре.

— Вече го имам.

— Значи нищо не се променя — повтори Файле. — Освен че печелите мощна провинция на запад. Перин, като ваш съюзник и васален лорд, ще се съгласи да праща войски във ваша защита. Също така ще призове всички заклели му се монарси за съюз с вас.

Елейн хвърли поглед към Алиандре. Сигурно бе чула за клетвата ѝ от Мургейз, но искаше да го чуе и сама.

— Заклех се във васална вярност на лорд Перин — каза Алиандре. — На Геалдан дълго време ѝ липсваха силни съюзници. Реших да променя това.

— Ваше величество — заговори Файле и се наведе напред. — Перин прекара няколко недели със старши сеанчански офицери.

Създадох голям пакт на държави, съюзени под едно знаме. Ранд ал-Тор, макар да му се доверявате като на приятел, е направил същото. Тийр, Иллиан, може би вече и Арад Доман са под негово управление. Държавите се *обединяват*, вместо да се цепят в последно време. Андор изглежда все по-малка от ден на ден.

— Точно затова направих каквото направих — вметна Алиандре.

Е, от гледна точка на Файле Алиандре бе привлечена от Перин като тавирен. Нямаше кой знае какъв замисъл тук. Но Алиандре може би го виждаше другояче.

— Ваше величество — продължи Файле, — тук може много да се спечели. Чрез моя брак с Перин печелите връзка със Салдеа. Чрез клетвите на Алиандре печелите Геалдан. Берелайн също следва Перин и често е споменавала за желанието си да намери силни съюзници за Майен. Ако поговорим с нея, подозирам, че може да пожелае да сключи съюз с нас. Бихме могли да създадем свой пакт. Пет държави, ако броите Две реки за една... шест, ако наистина вземете Слънчевия трон, както твърдят слуховете. Не сме най-могъщите държави, но многото са по-силни от едното. И вие ще сте начело.

Изражението на Елейн бе изгубило почти цялата си враждебност.

— Салдеа. Коя си по линията на наследството?

— Втора съм — призна Файле, но Елейн сигурно вече го знаеше. Перин помръдна на стола си. Файле знаеше, че все още се чувства неловко от това. Е, трябваше просто да свиква.

— Втора е доста близо — отвърна Елейн. — А ако накрая се окажеш на трона на Салдеа? Така бих могла да загубя Две реки в полза на друга страна.

— Това може лесно да се уреди — намеси се Алиандре. — Ако Файле се възкачи, едно от децата ѝ от Перин би могло да продължи като лорд на Две реки. Друго би могло да вземе трона на Салдеа. Направете го писмено и ще бъдете предпазена.

— Бих могла да приема такова споразумение — заяви Елейн.

— Нямам проблем с това — отвърна Файле и погледна Перин.

— Аз също — каза той.

— Бих поискала едно за себе си — каза Елейн замислено. — Едно от децата ви, имам предвид, да се ожени в андорската кралска фамилия. Ако Две реки ще се управлява от лорд с толкова много власт,

колкото ще му даде този договор, бих искала да има кръвни връзки с трона.

— Няма да обещаю това — каза Перин. — Децата ми ще имат своя личен избор.

— Присъщо е за благородниците понякога — каза Елейн. — Би било малко необичайно, но не и нечувано деца като нашите да бъдат сгодени още от рождение.

— Няма да бъде така в Две реки — заяви Перин упорито. — Никога.

Файле сви рамене.

— Бихме могли да ги окуражим, ваше величество.

Елейн се поколеба, после кимна.

— Чудесно. Но другите Домове няма да харесат тази работа с „Върховния лорд“. Ще трябва да видим как да се заобиколи...

— Дайте Две реки на Преродения Дракон — намеси се Мургейз. Очите на Елейн светнаха.

— Да. Това ще свърши работа. Ако дам района на него за седалище в Андор...

Файле отвори уста, но Елейн я спря с махване на ръката.

— Няма как да се преодолее. *Все пак* ще трябва някак да убедя другите лордове и благородни дами, че давам с право толкова голяма автономия на Две реки. Ако земите бъдат подарени на Преродения Дракон, като му се даде титла в Андор и Две реки стане негово седалище, тогава ще е съвсем логично Домът ви да получи различен статут.

— Благородните Домове на Андор ще приемат това, тъй като Две реки е отечеството на Ранд, а Андор *наистина* му дължи много. Ще го накараме да назначи рода на Перин за свои стюарди. Вместо да капитулирам пред бунтовници в собствените ми граници, ще се приеме, че позволявам на Преродения Дракон, мъжа, когото обичам, да издигне свой добър приятел. Би могло също така да ни даде добра позиция срещу пакта Иллиан–Тийр, за който споменахте, които неизбежно ще твърдят, че връзките с Ранд им дават право на завоевание — замисли се и потупа с пръст по чашката си.

— Изглежда ми разумно — каза Перин. — Стюард на Две реки. Звучи ми добре.

— Е, добре — каза Файле. — Предполагам, че се договорихме.

— Данъците — заговори Елейн, все едно не я беше чула. — Доверяваме администрирането им на Перин и неговия род с разбирането, че ако Дракона се върне, може да ги поиска. Да. Това ни дава законово оправдание за освобождаването ви. Разбира се, Перин ще има пълномощия да прибегва до тези фондове, за да подобрява Две реки. Пътища, хранителни складове, отбрана.

Елейн погледна Файле, след това се усмихна, отпи от чая и каза:

— Започвам да мисля, че беше добра идея да не ви екзекутирам.

— Това е голямо облекчение — каза също с усмивка Алиандре. Като най-слаба от преговарящите, тя щеше да спечели много от този съюз.

— Ваше величество... — почна Файле.

— Наричай ме Елейн — каза тя, докато ѝ пълнеше бокал с вино.

— Добре, Елейн — отвърна Файле, остави чая си и взе виното. — Налага се да попитам. Знаеш ли какво става с Преродения Дракон?

— Упорит глупак — изсумтя Елейн и поклати глава. — Егвийн е побесняла от този проклет човек.

— Егвийн ли? — попита Перин.

— Тя е Амирлин, най-сетне — отвърна Елейн, сякаш това е било неизбежно. Перин кимна, макар че Файле бе изумена. Как се беше случило *това* и защо Перин не беше изненадан?

— Какво толкова е направил? — попита Перин.

— Казва, че ще счупи останалите печати на затвора на Тъмния — отвърна намръщено Елейн. — Ще трябва да го спрем, разбира се. Глупав план. Би могъл да помогнеш с това. Егвийн събира сила да го вразуми.

— Мисля, че бих могъл да помогна.

— Знаеш ли къде е той в момента? — попита Файле. Перин имаше добра представа от виденията си, но искаше да разбере дали Елейн знае.

— Не знам — отвърна ѝ тя. — Но знам къде *ще* бъде...

Фортюона Атем Деви Пейендраг, владетел на Славната Сеанчанска империя, влезе с величествена стъпка в своята Учебна зала. Носеше великолепно рокля от златист плат, скроена според най-висшата имперска мода. Полата бе разцепена отпред до малко над

коленете и бе толкова дълга, че трябваша пет да'ковале да носят страните и шлейфа.

Носеше пищно украсена перука от златна и пурпурна коприна с красиви копринени криле, оформени като на бухал в полет, а по ръцете ѝ блестяха тринадесет гривни, всяка с различно съчетание на скъпоценни камъни. На врата си носеше кристал на дълга верижка. Беше чула бухал над прозореца си предната нощ и птицата не бе отлетяла, когато погледна навън. Поличба, говореща, че трябва да се прояви голямо внимание и че следващите дни ще се вземат важни решения. Подходящият отговор бе да се носят накити с могъщ символизъм.

Щом влезе в залата, всички вътре се проснаха ничком. Само Гвардията на Смъртната стража — мъже в кървавочервена и тъмозелена броня — бяха изключение. Поклониха се, но задържаха погледите си вдигнати, да бдят за опасност.

Голямата зала беше без прозорци. В единия край стояха струпани на гъсти редици гърнета, място, където дамане да упражняват разрушителните си сплитове. Подът бе покрит с дебели килими, по които бяха нападали упорити дамане и се гърчеха от болка. Нямаше да е добре да пострадат физически. Дамане бяха едни от най-важните инструменти, с които империята разполагаше, по-ценни от коне или ракен. Не унищожаваш животното, защото се учи бавно. Наказваш го, докато се научи.

Фортюона прекоси залата до Имперския трон. Често идваше тук, за да погледа подложените на изтощителен труд или наказание дамане. Гледката я успокояваше. Тронът бе поставен на малък подиум. Изкачи стъпалата и шлейфът прошумоля в ръцете на носещите го да'ковале. Обърна се с лице към залата и остави на слугите да оправят роклята ѝ. Те я хванаха под мишниците, вдигнаха я на трона и пригладиха дългите златни поли надолу пред подиума.

Тези поли бяха обшити с писания на Имперска сила. „Императрицата Е Сеанчан.“ „Императрицата ЩЕ живее вечно.“ „Императрицата ИСКА покорство.“

Селусия зае мястото си на долните стъпала на подиума. След като и това стана, придворните се надигнаха. Дамане, разбира се, останаха на колене. Бяха десет на брой, с наведени глави, техните сул-

дам държаха каишките им и — в няколко случая — ги потупваха обичливо по главите.

Крал Беслан влезе. Беше обръснал главата си, като бе оставил само една тъмна ивица на темето, и седем от ноктите му бяха лакирани. Един нокът повече от всеки друг от тази страна на океана, с изключение на самата Фортюона. Все още носеше алтарско облекло — униформа в зелено и бяло — вместо сеанчански халат. Не беше настояла на това.

Доколкото знаеше, след издигането му Беслан не бе кроил планове за убийството ѝ. Забележително. Всеки сеанчанец щеше мигновено да започне да плете заговор. Някои щяха да са опитали убийство, други щяха да решат само да кроят планове, но външно да останат верни. Но всички щяха да *мислят* да я убият.

Много хора от тази страна на океана мислеха различно. Нямаше изобщо да го е повярвала, ако не бяха дните ѝ с Матрим. Това очевидно бе една от причините от Фортюона да се иска да върви с него. Просто съжаляваше, че не бе изтълкувала поличбите по-рано.

Беслан бе придружен от капитан-генерал Лунал Галган и няколко членове на Низшата кръв. Галган беше широкоплещест мъж с гребен бяла коса на темето. Другите членове на Кръвта се отнасяха с почит към него. Знаеха, че се радва на благоволенieto ѝ. Ако нещата тръгнаха добре тук и с възстановяването на Сеанчан, имаше добър шанс да го издигне до Имперската фамилия. Редиците на фамилията трябваше да се попълнят в края на краищата, след като Фортюона се върнеше, за да възстанови реда. Несъмнено много от тях бяха убити или екзекутирани. Галган беше ценен съюзник. Не само беше действал открито срещу Сурот, но бе предложил нападението на Бялата кула, което бе преминало добре. Изключително добре.

Мелитен, дер'сул-дам на Фортюона, пристъпи напред и отново се поклони. Набитата побеляла жена водеше дамане с тъмна коса и кървясали очи. Тази явно плачеше често.

Мелитен има достойнството да изглежда смутена заради плача и се поклони още по-ниско. Фортюона предпочете да не забележи, че дамане се държи така противно. Тази беше добър улов, въпреки сприхавия ѝ нрав.

Фортюона направи няколко жеста към Селусия, за да ѝ укаже какво да говори. Жената я наблюдаваше с пронизателен поглед.

Половината ѝ глава бе покрита с кърпа, докато чакаше косата ѝ да порасте там, а другата половина — обръсната. Фортюона трябваше скоро да си избере нов Глас, след като Селусия вече бе нейната Истинореча.

— Покажи ни какво може да прави тази жена — каза Селусия, Огласяйки думите, подадени ѝ от Фортюона.

Мелитен потупа дамане по главата.

— Суфа ще покаже на Императрицата — дано да живее вечно — Силата на срязване на въздуха.

— Моля ви — проплака Суфа и погледна умолително Фортюона. — Моля ви, чуйте ме. Аз съм *Амирлинският трон*.

Мелитен изсъска и очите на Суфа се отвориха широко — явно бе усетила взрива от болка през ай-дам. Но дамане все пак продължи:

— Мога да ви предложа голяма плячка, могъща императрице! Ако ме върнете, ще ви дам десет жени на мое място. Двайсет! Най-могъщите, които има Бялата кула. Аз... — замълча, простена и се смъкна на пода.

Мелитен се потеше. Погледна Селусия и заговори бързо и изнервено:

— Моля, обяснете на Императрицата на всички нас — дано да живее вечно, — че очите ми са наведени ниско затова, че не съм обучила тази подобаващо. Суфа е удивително упорита, при все че плаче толкова лесно и предлага други на свое място.

Фортюона постоя неподвижно, докато Мелитен се изпоти хубаво. Най-сетне даде знаци на Селусия и тя заговори.

— Императрицата не е разочарована от теб — Огласи Селусия. — Тези марат-дамане, които се наричат Айез Седай, се оказаха упорити до една.

— Моля изразете благодарността ми към Превеликата — отвърна облекчено Мелитен. — Ако благоволи Тази, Чиито Очи Гледат Нагоре, мога да накарам Суфа да покаже. Но може да има още изблици.

— Може да продължиш — Огласи Селусия.

Мелитен коленичи до Суфа и заговори отначало рязко, след това утешително. Беше много опитна в работата с бивши марат-дамане. Разбира се, Фортюона също се смяташе за добра с дамане. Обичаше да прекършва марат-дамане също както брат ѝ Халвейт бе обичал да

обучава диви гролм. Винаги бе съжалявала, че е убит. Беше единственият от братята ѝ, когото изобщо бе обичала.

Суфа най-сетне се вдигна на колене. Фортюона се наведе напред, обзета от любопитство. Суфа сведе глава и резка от светлина — ярка и чиста — проряза въздуха пред нея. Резката се завъртя настрани по централна ос и отвори дупка точно пред трона на Фортюона. Зад нея прошумяха дървета и Фортюона затаи дъх, като видя белоглав ястреб, зареян във въздуха далече от портала. Поличба с огромна сила. Невъзмутимата обикновено Селусия ахна, но дали заради портала, или заради поличбата, Фортюона така и не разбра.

Прикри изненадата си. Значи беше истина. Пътуването не беше мит или мъгла. Беше реално. Това променяше всичко около войната.

Беслан пристъпи напред и ѝ се поклони колебливо. Тя махна на него и Галган да се приближат, за да могат да видят горската поляна през отвора. Беслан се вторачи и зяпна.

Галган стисна ръце зад гърба си. Беше любопитен тип. Беше се срещнал с убийци в града и ги бе разпитал за цената, ако им поръча убийството на Фортюона. След това бе наредил всеки от мъжете, посочили му цена, да бъде екзекутиран. Много ловка маневра — целеше да ѝ покаже, че трябва да го смята за заплаха и че не се бои да се среща с убийци. Но в същото време бе видим знак за вярност. Следвам те засега, казваше ходът му, но наблюдавам и съм амбициозен.

В много отношения внимателното му маневриране бе успокоително за нея от привидно непоклатимата вярност на Беслан. Първия можеше да предвиди. Втория... за него още не беше сигурна какво да мисли. Щеше ли Матрим да е също толкова верен? Какво ли щеше да е да има Принц на Гарваните, срещу когото да не ѝ се налага да заговорничи? Приличаше почти на фантазия, от онези приказки, които разправяха на прости дечица, за да ги накарат да мечтаят за невъзможен брак.

— Това е невероятно! — възкликна Беслан. — Превелика, с тази способност... — санът му го правеше един от малкото хора, които можеха да ѝ говорят пряко.

— Императрицата желае да знае — Огласи Селусия, четейки движенията на пръстите на Фортюона, — дали някоя от пленените марат-дамане е говорила за оръжието.

— Кажете на най-висшата Императрица — дано да живее вечно, — че не са — отвърна притеснено Мелитен. — И, ако ми е позволена тази дързост, вярвам, че не лъжат. Изглежда, взривът извън града бе изолирана злополука — резултат от някой неизвестен тер-ангрeал, използван неразумно. Може би няма никакво оръжие.

Беше възможно. Фортюона вече бе започнала да се съмнява в истинността на тези слухове. Експлозията беше станала, преди да пристигне в Ебу Дар, и подробностите бяха объркващи. Може би всичко това е било уловка на Сурот или на враговете ѝ.

— Капитан-генерале — Огласи Селусия. — Превеликата желае да научи какво бихте направили вие със сила като тази способност за Пътуване.

— Зависи — отвърна Галган и се почеса по брадичката. — Какъв е обхватът на тази сила? Колко голям може да се прави проходът? Могат ли всички дамане да го правят? Има ли ограничения къде може да се отвори дупка? Ако благоволи Превеликата, ще говоря с дамане и ще получа тези отговори.

— Императрицата благоволява — Огласи Селусия.

— Това е обезпокоително — каза Беслан. — Биха могли да нападнат зад бойните ни линии. Биха могли да отворят портал като този в покоите на самата Императрица, дано да живее вечно. С това... всичко, което знаем за войната, ще се промени.

Мъжете от Гвардията на Смъртната стража се размърдаха — знак на голяма тревога. Само Фурик Карийд не помръдна. Изражението му дори стана по-твърдо. Фортюона знаеше, че скоро ще предложи ново разположение на спалните си покои, с редуване на различни места.

Тя помисли за миг, взряна в процепа във въздуха. Процеп в самата реалност. След това, противно на традицията, стана и се изправи на подиума. За щастие Беслан бе тук. Можеше да се обърне пряко към него, а другите да чуят заповедите ѝ.

— Според донесенията — заяви Фортюона — все още има стотици марат-дамане в мястото, наречено Бялата кула. Те са ключът към възвръщането на Сеанчан, ключът към владееенето на тази земя и ключът към подготовката за Последната битка. Прероденият Дракон ще служи на Кристалния трон. Осигурили сме си средство за удар. Нека бъде казано на капитан-генерала, че трябва да събере най-

отличните си войници. Искам всяка дамане, която е под наша власт, да бъде върната в града. Ще ги обучим в този метод на Пътуване. А след това ще тръгнем със сила към Бялата кула. Преди ги убодохме с върха на игла. Сега ще им покажем пълната тежест на нашия меч. *Всички* марат-дамане трябва да бъдат окаишени.

Седна отново и остави залата да потъне в тишина. Беше рядкост императрицата да прави такива изявления лично. Но беше време за дързост.

— Не трябва да позволяваш да се разчуе за това — каза ѝ с твърд глас Селусия. Вече говореше в ролята си на Истинореча. Да, друга трябваше да се избере за глас на Фортюона. — Ще си пълна глупачка, ако позволиш на врага да разбере със сигурност, че имаш това Пътуване.

Фортюона вдиша дълбоко. Да, това беше вярно. Щеше да се погрижи всеки в тази зала да пази тайна. Но щом Бялата кула бъдеше завладяна, щяха да заговорят за прокламацията ѝ и щяха да разчитат поличбите за победата ѝ в небесата и света около тях.

„Ще трябва да ударим скоро“, каза ѝ със знаци Селусия.

„Да — отвърна ѝ с жест Фортюона. — Предишната ни атака ще ги е накарала да съберат оръжие.“

„Следващият ни ход ще трябва да е решителен — каза със знаци Селусия. — Но помисли. Прехвърляне на хиляди войници в Бялата кула през скрито подземно помещение. Удар със силата на хиляди чукове по хиляди наковални.“

Фортюона кимна.

Бялата кула беше обречена.

— Не знам какво повече има за казване, Перин — рече Том. Беше се отпуснал в стола си и димът от табак се къдреше от дългостволата му лула. Беше топла нощ и в камината нямаше огън. Само няколко свещи на масата, плюс хляб, сирене и делва ейл.

Перин пусна кълбо дим от лулата си. Само той, Том и Мат бяха в стаята. Гаул и Грейди чакаха отвън в гостилницата. Мат беше наругал Перин, че ги е довел — айилец и Аша’ман бяха доста подозрителни. Но Перин се чувстваше по-сигурно с тях двамата, отколкото с цял отряд войници.

Първо бе споделил историята си с Мат и Том, като им разказа за Малден, за Пророка, за Алиандре и Галад. После те го запознаха с преживяванията си. Перин беше смаян колко много неща се бяха случили и на тримата след раздялата им.

— Императрицата на Сеанчан, а? — подхвърли Перин, загледан в облачето дим, което плуваше из сумрачната стая.

— Щерката на Деветте луни — каза Мат. — Различно е.

— И си женен — Перин се ухили. — Матрим Каутон. Женен.

— Тая част не трябваше да я споделяш, знаеш ли — обърна се Мат към Том.

— О, трябваше, и още как, уверявам те.

— Като за веселчун, май пропускаш най-героичните части от това, което правя — каза Мат. — Добре поне, че спомена за шапката ми.

Перин се усмихна доволно. Не беше съзнавал колко му е липсвало да седи така с приятели и да си бърбят цяла вечер. Отвън пред прозореца висеше резбована дървена табела и от нея капеше дъждовна вода. Изобразяваше лица със странни шапки и пресилени усмивки. „Пийналите веселяци“. Сигурно имаше история зад това име.

Тримата седяха в частна стая за вечеря, платена от Мат. Бяха им донесли три от най-големите столове в хана. Не пасваха на масата, но бяха удобни. Мат се отпусна назад и вдигна крака на масата. Взе си бучка от овчето сирене, отхапа парче и закрепил останалото на облегалката на стола си.

— Знаеш ли, Мат — рече Перин. — Жена ти сигурно ще очаква да се научиш да се държиш прилично на маса.

— А, учиха ме — отвърна Мат. — Така и не се научих.

— Бих се радвал да се запозная с нея.

— Доста е интересна — подметна Том.

— Интересна — отрони Мат. — М-да — изглеждаше тъжен. — Все едно, вече чу повечето, Перин. Оная проклета Кафява ни доведе тук. Не съм я виждал повече от две недели вече.

— Може ли да видя бележката? — попита Перин.

Мат потупа няколко джоба и най-сетне извади малко бяло късче хартия, сгънато плътно и запечатано с червен восък. Хвърли го на масата. Ъглите бяха огънати, хартията зацапана, но не беше отваряно.

Матрим Каутон беше мъж на думата си, поне когато човек можеше да изтръгне клетва от него.

Перин вдигна бележката. Миришеше смътно на парфюм. Обърна я и я протегна към една от свещите.

— Не става — каза Мат.

Перин изсумтя.

— Тогава какво мислиш, че пише?

— Не знам — отвърна Мат. — Проклетата побъркана Айез Седай. В смисъл, те всичките са побъркани. Но Верин съвсем е превъртяла. Не вярвам да си чувал за нея?

— Не съм.

— Дано да е добре. Стори ми се малко притеснена, че нещо може да ѝ се случи — Мат си взе бележката и я потупа по масата.

— Ще я отвориш ли?

Мат поклати глава.

— Ще я отворя, когато се върна. Аз ще...

На вратата се почука. След това изскърца леко и се показа ханджията, млад мъж, казваше се Денезел. Беше висок, с мършаво лице и бръсната глава. Беше си направо Заклет в Дракона, поне според това, което Перин беше видял. Дотам, че бе поръчал портрет на Ранд и го бе окачил в гостилницата. Приликата не беше лоша.

— Извинявам се, господин Кримсън — каза Денезел, — но човекът на господин Златен настоя да говори с него.

— Няма нищо — каза Перин.

Грубоватото лице на Грейди надникна в стаята и Денезел се отдръпна.

— Здравсти, Грейди — Мат му махна с ръка. — Гръмна ли някой по-интересен напоследък?

Смуглият Аша'ман се намръщи и погледна към Перин.

— Милорд. Лейди Файле ме помоли да ви напомня, когато дойде полунощ.

Мат подсвирна.

— Видя ли? Затова си оставих жената в друго кралство.

Грейди се намръщи още повече.

— Благодаря ти, Грейди — каза Перин с въздишка. — Не бях забелязал кое време е станало. Ще си ходим скоро.

Ашаманът кимна и се оттегли.

— Да го изгори дано — рече Мат. — Не може ли поне да се усмихне тоя човек? Проклетото небе е достатъчно потискащо и без хора като него да се опитват да го имитират.

— Е, синко — отрони Том, докато си наливаше ейл, — някои просто не намират света за особено смешен напоследък.

— Глупости. Светът е пълен със смях. Целият проклет свят ми се смее напоследък. Казвам ти, Перин. С ония рисунки с нас къде ли не трябва да се покрием хубаво.

— Не виждам как ще стане — каза Перин. — Армия имам да водя, хора, за които да се грижа.

— Май не взимаш предупрежденията на Верин достатъчно на сериозно, момко — рече Том и поклати глава. — Чувал ли си някога за народа Банат?

— Не — отвърна Перин и погледна към Мат.

— Били са диваци, които някога вилнеели из днешната равнина Алмот. Знам една-две хубави песни за тях. Виждаш ли, различните племена винаги боядисвали кожата на вожда си червена, за да изпъква.

Мат отхапа от сиренето.

— Проклети глупаци. Боядисвали вожда си червен? Та нали това ще го направи мишена за всеки войник на полето!

— Точно това е идеята — каза Том. — Било е предизвикателно, разбираш ли. Как иначе ще могат враговете му да го намерят и да изпитат уменията си срещу него?

— Аз бих боядисал няколко войника в червено за примамка, после ще накарам стрелците си да нанижат вожда им, докато всички се опитват да спипат тия, дето си мислят, че водят армията ми — изсумтя Мат.

— Всъщност — рече Том и отпи от ейла си — точно това е направил Вилиам Кървавото писмо по време на първата си и последна битка с тях. „Песента за стоте дни“ разказва за това. Гениална маневра. Изненадан съм, че си чувал тази песен — много е рядка, а битката е станала толкова отдавна, че повечето исторически книги изобщо не споменават за нея.

Незнайно защо Мат замириса изнервено от коментара.

— Казваш, че се превръщаме в мишени — каза Перин.

— Казвам — отвърна Том, — че за вас, момчета, става все по-трудно да се криете. Където и да идете, знамена прогласяват

пристигането ви. Хората говорят за вас. Донякъде съм убеден, че оцеляхте толкова дълго само защото Отстъпниците не знаеха къде да ви намерят.

Перин кимна и си помисли за капана, в който армията му за малко не бе попаднала. Убийци в нощта *щяха* да се появят.

— Тогава какво да правим?

— Мат напоследък спи в различна палатка всяка нощ — рече Том. — А понякога в града. И ти трябва да опиташ нещо такова. Грейди може да прави портали, нали? Защо не го накараш да ти прави по един в палатката ти всяка нощ? Измъкваш се и спиш някъде другаде, после Пътуваш обратно на заранта. Всички ще си мислят, че си в палатката. Ако убийците ударят обаче, ти няма да си там.

Перин кимна замислено, после каза:

— Бих могъл да оставя пет-шест айилци вътре, в готовност.

— Перин — каза Мат с усмивка, — това си е направо непочтено. Променил си се към добро, приятелю.

— От теб ще се опитам да го приема като комплимент — помълча и добави: — Трудно ще е.

Том се изкиска.

— Прав е обаче. Променил си се. Какво стана с онова кротко, несигурно момче, на което помогнах да избяга от Две реки?

— Мина през огъня на ковача — отвърна тихо Перин.

Том кимна, сякаш го разбра.

— А ти, Мат? — попита Перин. — Мога ли да ти помогна с нещо? Може би да ти дам да Пътуваш между палатките?

— Не. Аз ще се оправя.

— Как ще се защитиш?

— С ум.

— Каниш се да си намериш малко значи? Крайно време е.

— Какво се заяждате всички с ума ми напоследък? Ще се оправя, повярвай ми. Напомни ми да ти разкажа за нощта, когато за първи път разбрах, че мога да спечеля всяка игра на зарове, която си поискам. Хубава история е. Включва падане от мостове. От един мост поне.

— Ами... би могъл да ни разкажеш сега.

— Не е моментът. Както и да е, няма значение. Виж, аз скоро напускам.

Том замириса възбудено.

— Перин, ще ни заемеш един портал, нали? — попита Мат. — Мразя да оставям Бандата. Ще са неутешими без мен. Добре поне, че имат ония дракони, да гърмят разни неща.

— Но къде отиваш?

— Май трябва да го обясня. Точно за това исках да се срещнем, хубавото бърбрене настрана — Мат се наведе към него. — Перин, Моарейн е жива.

— Какво?

— Истина е. Или, добре, така мислим. Тя прати писмо на Том, твърди, че била предвидила битката с Ланфеар и знаела, че ще... Както и да е, значи, има една кула на запад отгук, на река Аринел. Цялата е направена от метал. Тя...

— Кулата Генджей — промълви Перин. — Да, знам за нея.

Мат примига.

— Знаеш? Да ме изгори дано. Откога си станал учен?

— Просто чух някои неща. Мат, онова място е зло.

— Добре, но Моарейн е вътре — каза Мат. — Пленена. Смятам да я измъкна. Трябва да надвия змиите и лисиците. Проклети мошеници.

— Змии и лисици ли?

Том кимна.

— Детската игра е наречена на съществата, които живеят в кулата. Така мислим.

— Аз ги видях — каза Мат. — И... ами, наистина не е време за това сега.

— Щом ще ходиш да я спасяваш, може би и аз да дойда. Или да пратя поне някой от ашаманите.

— Портала ще го приема с радост — рече Мат. — Но ти не можеш да дойдеш, Перин. Моарейн го обяснява в писмото си. Само трима можем да идем, а вече знам кои трябва да са — помълча. — Олвер ще ме убие, ако не го взема, знаеш ли.

— Мат — Перин поклати глава. — Говориш безсмислици.

Мат въздъхна.

— Да ти разкажа цялата история тогава — погледна делвата на масата. — Ще ни трябва още ейл и по-добре кажи на Грейди, че ще се позабавиш още...

ГЛАВА 48

ДО АВЕНДЕСОРА

Авиенда направи последна крачка и излезе от гората от стъклени колони. Пое си дълбоко дъх и погледна през рамо пътеката, по която бе минала.

Централният площад на Руйдийн беше вдъхваща благоговение гледка. Целият бе покрит с гладки бели каменни плочи, освен абсолютния център, където се издигаше огромно дърво, чиито клони се простираха широко като ръце, посегнали да прегърнат слънцето. Гигантското дърво притежаваше необяснимо съвършенство. Имаше естествена симетрия — никакви липсващи клони, никакви зейнали дупки в гъсто обраслата му с листа корона. Беше особено впечатляващо, след като последния път, когато го бе видяла, беше почерняло и изгорено.

В свят, където други растения умираха необяснимо, това се бе изцерило и разцъфваше по-бързо, отколкото изобщо можеше да е възможно. Листата му шумоляха кротко на вятъра, а чворестите му корени стърчаха над земята като набръчканите пръсти на мъдър старей. Дървото я накара да ѝ се прииска да седне и да се наслади на простия мир на мига.

Сякаш това дърво бе идеалът, според който бяха сътворени всички други дървета на света. В легендата се наричаше Авендесора. Дървото на живота.

Около него бяха стъклените колони. Десетки, може би стотици, подредени в концентрични кръгове. Източени и тънки, изпъваха се високо в небето. Колкото чисто — дори свръхчисто — естествено бе Авендесора, толкова неестествени бяха тези колони. Бяха толкова тънки и високи, че според логиката първият порив на вятъра трябваше да ги е съборил. Не че в тях имаше нещо ненормално — просто изкуствени.

Когато бе влязла, тук имаше гай-шайн, които грижливо събираха нападали листа и клонки. Оттеглиха се веднага щом я видяха. Дали

беше първата, дошла да премине през стъклените колони след преображението на Руйдийн? Кланът ѝ не бе изпращал никого, а беше сигурна, че щеше да е чула, ако други бяха пращали.

Така оставаха само Шайдо, но те бяха отхвърлили твърденията на Ранд за миналото на айилците. Авиенда си спомни, че Шайдо не биха могли да понесат показваното тук. Щяха да влязат в центъра на кръговете и никога да не се върнат.

С нея не стана така. Беше оцеляла. Всъщност беше очаквала всичко, което видя. Почти се беше разочаровала.

Въздъхна, приближи се до ствола на Авендесора и погледна нагоре през плетеницата клони.

Някога този площад бе осеян с други тер-ангреали. Тук Ранд за първи път бе открил ключовете за достъп, с чиято помощ бе прочистил сайдин. Богатството от тер-ангреали вече не съществуваше. Моарейн беше взела много от тях за Бялата кула, а живеещите тук айилци сигурно бяха прибрали останалите. Така оставаше само дървото, колоните и трите пръстена, през които минаваха жените при първото си пътуване дотук, пътуване, което ги превръщаше в чирачки на Мъдрите.

Помнеше отчасти минаването си през пръстените, което ѝ бе показало живота ѝ — много възможни животи. Всъщност в паметта ѝ бяха останали само трошици и късове. Знанието, че ще се влюби в Ранд, че ще има съпруги посестрими. Това знание съдържаше и убеждението, че ще се върне отново тук, в Руйдийн. Беше го знаела, макар че повечето от тези спомени се съживиха в ума ѝ едва сега, когато стъпи на този площад.

Седна с кръстосани крака между два големи корена. Милувката на вятъра бе кротка и утешителна, въздухът — сух и познат, пращият мирис на Триделната земя ѝ напомняше за детството ѝ.

Странстването ѝ през колоните определено беше увеличащо. Беше очаквала да види произхода на айилците, може би да съзре деня, в който те — като народ — бяха решили да вдигнат копията и да се борят. Очаквала бе да види благородно решение, при което честта надделява над дребнавото ежедневие, наложено от Пътя на листото.

Беше се изненадала, когато видя колко банално — почти случайно — е станало самото събитие. Никакво величаво решение. Само някакъв мъж, който не бе позволил семейството му да бъде

убито. Имаше чест в това да защитиш други, но той не бе стигнал до решението си с чест.

Отпусна гръб на дънера на дървото. Айилците *все пак* бяха заслужили наказанието си в Триделната земя и *наистина* имаха тох — като народ — към Айез Седай. Беше видяла всичко, което бе очаквала. Но много от нещата, които се бе *надявала* да научи, отсъстваха. Айилците щяха да продължат да посещават това място столетия занапред, както го бяха правили от столетия. И всеки от тях щеше да научава неща, вече знайни за всички.

Това я безпокоеше дълбоко.

Вдигна очи и се загледа в тръпнещите под лекия ветреца клони. Няколко листа капнаха и се понесоха надолу към нея. Едно мина по лицето ѝ, погали страната ѝ, преди да кацне на шала ѝ.

Преминаването през стъклените колони вече не беше *предизвикателство*. По-рано този тер-ангреал предлагаше изпитание. Може ли един бъдещ водач да понесе и приеме най-мрачната тайна на айилците? Като Дева, Авиенда бе подложена на изпитание за телесна издръжливост и сила. За да стане Мъдра, трябваше да бъде изпитана силата да владее чувствата си. Руйдийн трябваше да бъде крайъгълният камък на този процес, последното изпитание за духовна издръжливост. Но това изпитание вече не съществуваше.

Все повече и повече започваше да се убеждава, че традицията заради самата традиция е глупост. Добрите традиции — силните айилски традиции — учеха на джи-е-тох, начините на оцеляване.

Въздъхна и стана. Гората от колони ѝ напомни за странните пръчки замръзнала вода, които бе виждала зиме във влажните земи. Ледунки, така ги наричаше Елейн. Тези тук израстваха от земята и сочеха към небето — творения на красота и Сила. Тъжно беше да види човек, че вече са лишени от смисъл.

Нещо ѝ хрумна. Преди да напусне Кемлин, двете с Елейн бяха направили забележително откритие. Авиенда бе проявила Талант в Единствената сила: способността да разпознава предназначението на един тер-ангреал. Дали можеше да определи какво точно правят стъклените колони? Не можеше да са създадени специално за айилците, нали? Повечето подобни неща с огромна Сила съществуваха от най-древни времена. Стъклените стълбове трябваше да са създадени

в Приказния век, а след това да са приспособени, за да показват истинското минало на айилците.

Все още толкова много неща не знаеха за тер-ангреалите. Дали древните Айез Седай наистина ги бяха разбирали така, както Авиенда разбираше как точно действа един лък или копие? Или самите те са били озадачавани от нещата, които са сътворявали? Единствената сила бе толкова удивителна, толкова загадъчна, че дори боравенето с отработени сплитове често караше Авиенда да се чувства като малко дете.

Пристъпи към най-близката колона, като внимаваше да не прекрачи вътре в пръстена. Ако докоснеше един от стълбовете, може би Талантът ѝ щеше да позволи да разчете нещо за тях. Опасно бе да се експериментира с тер-ангреал, но вече бе преодоляла предизвикателството им и бе останала непокътната.

Посегна колебливо и докосна гладката стъклена повърхност. Колоната беше дебела около една стъпка. Авиенда затвори очи и се опита да разчете предназначението ѝ.

Мигновено усети могъщото ѝ излъчване. Беше много по-силно от всички тер-ангреали, с които бе боравила с Елейн. Всъщност стълбовете изглеждаха някак... живи. Можеше почти да долови жизнена сила от тях.

Това я смрази. Тя ли докосваше стълба, или той нея?

Опитваше се да разгадае тер-ангреала, както бе правила преди, но този бе необятен. Непонятен, като самата Единствена сила. Вдиша рязко, замаяна от *тежестта* на онова, което бе изпитала. Все едно изведнъж бе пропаднала в тъмна, бездънна яма.

Отвори очи и отдръпна разтрепераната си длан. Това бе непосилно за нея. Чувстваше се като насекомо, опитващо се да проумее големината на планина. Вдиша дълбоко и поклати глава. Нищо повече не можеше да се направи тук.

Обърна гръб на колоните и направи една крачка.

Беше Малидра, на осемнайсет, но толкова слабичка, че изглеждаше много по-малка. Пълзеше в тъмното. Предпазливо. Тихо. Толкова близо до Светлотворците беше опасно. Гладът я тласкаше напред. Както винаги.

Нощта бе студена, земята наоколо — гола и пуста. Малидра беше слушала разкази за място отвъд далечните планини, където земята била зелена и навсякъде растяла храна. Не вярваше на тези лъжи. Планините бяха само линии в небето, разядени зъби. Кой можеше да изкатери нещо толкова високо?

Навярно Светлоносците можеха. Идваха от онази посока обикновено. Лагерът им беше пред нея и сияеше в тъмното. Това сияние бе твърде силно, за да е от огън. Идваше от топките, които носеха със себе си. Промъкна се още по-близо.

С нея имаше няколко мъже и жени от Народа. Мръсни лица, провиснали коси, проскубани бради. Опърпано облекло. Дрипави гащи, дрехи, които можеше да са били ризи някога. Всичко, което да ги опази от слънцето денем, защото слънцето можеше да убива. И убиваше. Малидра бе последната от четири сестри, две мъртви от слънцето и глада, една — от ухапване на змия.

Но Малидра оцеля. С много страх, но оцеля. Най-добрият начин да оцелееш бе да пълзиш след Светлоносците. Беше опасно, но умът ѝ вече почти не обръщаше внимание на опасността. Така става, когато буквално всичко може да те убие.

Заобиколи един храст и загледа стражите на Светлоносците. Двама часови с дълги, приличащи на пръчки оръжия. Малидра бе намерила веднъж едно върху мъртвец, но не можа да го накара да направи нищо. Светлоносците имаха магия, същата магия, която създаваше храната и светлините им. Магия, която им пазеше топло в жестокия студ нощем.

Двамата носеха странно облекло. Панталони, които им прилягаха твърде добре, палта, покрити с джобове и лъскави късчета метал. И двамата имаха шапки, макар че единият я носеше отзад, задържана около врата му от тънък кожен ремък. Мъжете си бъбреха. Нямаха бради като Народа. Косата им беше по-тъмна.

Една от Народа се приближи твърде много и Малидра ѝ изсъска. Жената я изгледа ядосано, но се отдръпна. Малидра остана на ръба на светлината. Светлоносците нямаше да я видят. Странните им блестящи кълба разваляха нощното им зрение.

Заобиколи огромния им фургон. Нямаше никакви коне. Самият фургон бе достатъчно голям, за да побере повече от десет души. Движеше се магично през деня, търкаляше се на колела, широки почти

колкото ръста ѝ. Беше чувала — на приглушения накъсан говор на Народа, — че на изток Светлоносците правели огромен път. Щял да мине право през Пустошта. Правели го, като поставяли странни метални парчета. Бяха твърде големи, за да може да се изтръгнат, макар че Доршем ѝ бе показал един голям пирон, който бе намерил. С него остъргваше месо от кокали.

От много отдавна не се беше хранила до насита — откакто успяха да убият онзи спящ търговец преди две години. Още помнеше онова пиршество, как ровеха в провизиите му и как яде, докато стомахът я заболя. Какво странно усещане. Чудесно и болезнено.

Повечето Светлоносци бяха твърде предпазливи, за да може да ги убие, докато спят. Не смееше да се изправи срещу тях, докато са будни. Можеха да накарат такава като нея да изчезне само с поглед.

Боязливо, с още двама от Народа по петите ѝ, тя заобиколи фургона и запълзя към него отзад. Разбира се, тук Светлоносците бяха изхвърлили огризки от предишното си ядене. Промъкна се напред и започна да рови в сметта. Имаше късчета месо и изрязани парчета тлъстина. Вдигна ги нетърпеливо, притисна ги до гърдите си, за да не може другите да ги видят, и ги натъпка в устата си. Усети мръсни зърна пясък по зъбите си, но месото все пак беше *храна*. Бързо изрови от сметта още няколко парченца.

Обля я ярка светлина. Тя замръзна, вдигнала ръка към устата си. Другите двама от Народа изпищяха и побягнаха назад в тъмното. Опита се да направи като тях, но се спъна. Чу съскане — едно от оръжията на Светлоносците — и нещо изпука в гърба ѝ. Все едно я бяха ударили с камъче.

Рухна и болката я прониза изведнъж, остра и рязка. Светлината отслабна. Тя примигна и очите ѝ се приспособиха. Усети как животът ѝ капе по дланите ѝ.

— Казах ти — чу се глас. Две сенки се раздвижиха пред светлината. Трябваше да бяга! Опита да се надигне, но успя само да изрита безсилно.

— Кръв и пепел, Флерн — каза друг глас и до нея коленичи тъмен силует. — Горкото съществуване. Почти дете. Нищо лошо не правеше.

Флерн изсумтя.

— Нищо лошо ли? Виждал съм как тия същества се опитват да прережат гърлото на спящ човек. Само заради боклука му. Проклета напаст.

Другата сянка я погледна и тя зърна мрачно лице. Блещукащи очи. Като звезди. Мъжът въздъхна и стана.

— Следващия път заравяме боклука.

Закрачи назад към светлината.

Вторият мъж, Флерн, стоеше и я гледаше. Нейната кръв ли беше това? По дланите ѝ, топла като вода, останала твърде дълго под слънцето?

Смъртта не я изненада. В известен смисъл я бе очаквала през всичките си осемнайсет години.

— Проклети айилци — измърмори Флерн, докато погледът ѝ угасваше.

Кракът на Авиенда тупна върху каменната плоча на площада в Руйдийн и тя примига стъписана. Слънцето клонеше към залез. Бяха минали часове.

Какво се бе случило? Видението бе толкова реално, като онези за ранните дни на народа ѝ. Но не можеше да го проумее. Още по-назад в историята ли се беше върнала? Приличаше на Приказния век. Странните машини, облеклото и оръжията. Но *все пак* беше Пустошта.

Можеше съвсем ясно да си спомни, че е Малидра. Можеше да си спомни години на глад, на ровене в смет, на омраза — и страх — от Светлоносците. Помнеше смъртта си. Ужаса, безсилието, топлата кръв по дланите си...

Вдигна ръка към главата си, отвратена и уплашена. Не от смъртта, макар да не ѝ хареса. Не се боеше от нея. Не, ужасното в това видение бе пълната липса на чест, която бе видяла. Да убиват хора в нощта заради храната им? Да ровят в сметта за полусдъвкано месо? Да носят дрипи? В това видение беше по-скоро животно, отколкото човек!

По-добре да умре. Айилците със сигурност *не можеше* да са дошли от такива древни корени. Айилците в Приказния век са били мирни слуги, почтени и уважавани. Как можеше да са започнали като мършояди?

Може би това бе само някоя мъничка група айилци. Или навярно мъжът бе сбъркал. Нямаше как да се разбере от това единствено видение. Защо ѝ беше показано?

Отстъпи колебливо от стъклените колони. Не последва нищо. Никакви видения повече. Обезпокоена, започна да се отдалечава от площада.

После спря.

Извърна се боязливо. Колоните се издигаха в сумрачната светлина, тихи и самотни, бръмчаха сякаш с незрима енергия.

Имаше ли още?

Това единствено видение изглеждаше толкова откъснато от другите, които я бяха споходили. Ако преминеше отново сред колоните, щеше ли да се повтори показаното ѝ преди? Или... възможно ли бе да е променила нещо с Таланта си?

През столетията от основаването на Руйдийн колоните бяха показвали на айилците онова, което *трябваше* да знаят за себе си. Айез Седай го бяха устроили така, нали? Или просто бяха поставили тер-ангреала тук и го бяха оставили да прави каквото сам намери за добре, знаейки, че ще дари някого с мъдрост?

Вслуша се в шумоленето на листата. Колоните бяха предизвикателство, също като вражески воин с копие в ръка. Ако отново минеше през тях, можеше изобщо да не излезе. Никой не посещаваше този тер-ангреал повторно. Беше забранено. Едно минаване през пръстените, едно — през колоните.

После пристъпи.

Беше Норлеш. Държеше най-малкото си дете притиснато до гърдите си. Сух вятър дърпаше шала ѝ. Бебенцето ѝ, Гарлван, започна да скимти, но тя го усмири, докато мъжът ѝ говореше с иноземците.

Недалече от тях бе селото на иноземците, схлупени колиби в подножието на планините. Носеха боядисани дрехи, странно скроени панталони и ризи с копчета. Бяха дошли за рудата. Как можеше камъните да са толкова важни за тях, че да поискат да живеят отсам планините, далече от своята приказна земя с вода и храна? Далече от своите здания, където светлината грееше без свещи и талигите им се движеха без коне?

Шалът ѝ се смъкна и тя го дръпна нагоре. Имаше нужда от нов. Този беше опърпан, а нямаше повече конец за кърпене. Гарлван скимтеше в ръцете ѝ, а единственото ѝ друго живо още дете — Мейси — се беше вкопчило в полите ѝ. Мейси не беше проговаряла от месеци вече, откакто батко ѝ бе умрял от изгаряне на слънцето.

— Моля ви — каза мъжът ѝ, Металан, на иноземците. Бяха трима, двама мъже и жена, всичките с панталони. Отрудени хора, не като другите чужденци с техните изнежени лица и фини коприни. Просветлени, така се наричаха другите понякога. Тези бяха по-обикновени.

— Моля ви — повтори Металан. — Семейството ми...

Беше добър мъж. Или поне беше някога, докато все още бе силен и здрав. Сега приличаше на изсъхнала коруба на онзи мъж отпреди, страните му бяха хлътнали. Бликащите му някога от живот сини очи гледаха унило. Измъчено. Този поглед бе дошъл откакто видя как три от децата му издъхнаха едно след друго само за осемнайсет месеца. Макар Металан да беше с една глава по-висок от който и да е иноземец, изглеждаше все едно, че пълзи пред тях.

Водачът на иноземците — мъж с буйна брада и широки честни очи, поклати глава и върна на Металан пълната с камъни торба.

— Императрицата на гарваните, дано вечно да диша, го забранява. Никаква търговия с айилци. Може да ни отнемат позволението дори затова, че говорим с теб.

— Нямаме никаква храна — каза Металан. — Децата ми гладуват. Тези камъни съдържат руда. *Знам*, че е от тази, която търсите. Събирал съм я седмици наред. Дайте ни малко храна. Каквото и да е. Моля ви.

— Съжалявам, приятел — отвърна водачът на иноземците. — Не си струва човек да си докарва беля с Гарваните. Вървете си по пътя. Не искаме неприятности.

Няколко иноземци идваха отзад към тях, един носеше брадва, други двама — от съскащите цеви.

Мъжът ѝ клюмна. Толкова дни скитане, седмици търсене на камъните. За нищо. Обърна се и тръгна към нея. В далечината слънцето гаснеше. Двете с Мейси продължиха с него и се отдалечиха от рударския бивак на иноземците.

Мейси замрънка, но никой от двамата нямаше нито воля, нито сила да я носи. На около час път от иноземския лагер мъжът ѝ намери една кухня в скалите. Настаниха се вътре, без да накладат огън. Нямаше нищо за горене.

Искаше ѝ се да заплаче. Но... беше трудно да изпита каквото и да било.

— Гладна съм — прошепна Норлеш.

— Ще хвана нещо на заранта — каза мъжът ѝ, загледан нагоре към звездите.

— Нищо не сме хващали от дни.

Той не отвърна.

— Какво ще правим? — прошепна тя. — Народът ни е бездомен от дните на баба ми Тава. Съберем ли се, те ни нападат. Тръгнем ли из Пустошта, умираме. Не искат да търгуват с нас. Не ни пускат да прехвърлим планините. Какво ще *правим*?

В отговор той легна и ѝ обърна гръб.

Тогава дойдоха сълзите — кротки и немошни. Затъркаляха се по страните ѝ, докато развързваше ризата си, за да накърми Гарлван, макар да нямаше повече мляко за него.

Бебето не помръдна. Не впи устни в гръдта ѝ. Тя вдигна малкото телце и разбра, че вече не диша. Някъде по пътя към кухнята детето беше умряло, без да го разбере.

Най-страшното бе като разбра колко трудно може да намери в себе си скръб за смъртта му.

Кракът на Авиенда тупна на каменните плочи. Гората от стъклени колони около нея блещукаше с призматични цветове. Все едно, че стоеше сред фейерверки на Илюминатор. Слънцето бе високо в небето, облачната покривка удивително бе изчезнала.

Искаше ѝ се да напусне площада завинаги. Беше се подготвила за знанието, че айилците някога са следвали Пътя на листото. Онова знание не беше много притеснително. Скоро щяха да изпълнят своя тох.

Но *това*? Тези разпръснати и сломени несретници? Хора, които не отстояваха своето, които просеха, които не знаеха как да оцелеят?

Да знае, че това са нейните предци, беше срам, който едва можеше да понесе. Добре, че Ранд ал-Тор не бе разкрил *това* минало на айилците.

Можеше ли да избяга? Да побегне от площада и да не види повече? Ако станеше по-лошо, срамът щеше да я смаже. За жалост знаеше, че има само един изход, след като вече бе започнала.

Стисна зъби и пристъпи напред.

Беше Тава, четиринайсетгодишна, и пицеше в нощта, докато бягаше от горящата си къща. Цялата долина — всъщност каньон със стръмни брегове — беше в пламъци. Всяка постройка в новата твърдина гореше. Кошмарни същества със змийски вратове и широки криле плющяха във въздуха, понесли ездаци с лъкове, копия и странни оръжия, които съскаха при всеки изстрел.

Плачеше и търсеше семейството си, но в твърдината цареше хаос и объркване. Тук-там се съпротивляваха воители, но всеки, който вдигнеше копие, падаше след няколко мига, поразен от стрела или от някой от невидимите изстрели на странните оръжия.

Пред нея падна айилец, трупът му се затъркаля по земята. Тадвишм бе името му, от Каменно куче. Беше едно от малкото общества, които все още поддържаха цялост. Повечето воители вече не се свързваха с общество. Правеха свои братя и сестри тези, с които лагеруваха. Твърде често тези лагери бездруго бяха разпръснати надалече.

Тази твърдина трябваше да е различна. Тайна, дълбоко сред Пустошта. Как ги бяха намерили враговете?

Дете, едва двегодишно, проплака наблизо. Тава се втурна към него и го издърпа по-далече от пламъците. Домовете им горяха. С големи мъки бяха събрали дървото от планините в източния край на Пустошта.

Притисна детето до себе си и затича към по-дълбоките кухни на каньона. Къде беше баща ѝ? Чу внезапно свистене и едно от кошмарните същества кацна пред нея. Полата ѝ изплющя от изригналия вятър. На гърба на съществото седеше страховит воин, с шлем, наподобяващ главата на насекомо, с остри назъбени челюсти. Наведе съскащата си пръчка към нея. Тя изпищя от ужас, присви се гушнала бебето до себе си, и затвори очи.

Съскащият звук така и не дойде. Змийското същество изведнъж извресня, Тава вдигна глава и видя как някакъв мъж се бори с иноземеца. На светлината от пожара видя лицето на баща си, гладко обръснато, както повеляваше старата традиция. Звярът залитна настрани и хвърли двамата биещи се на земята.

След няколко мига баща ѝ се надигна, стиснал меч на нашественика в ръцете си — острието бе потъмняло от кръв. Нападателят не помръдна, а зад него звярът скочи с вой във въздуха. Тава погледна нагоре и видя, че е последвал другите от ятото. Нашествениците се оттегляха, оставили след себе си отчаяни хора и горящи домове.

Гледката бе ужасяваща. Толкова много тела, десетки, лежаха плувнали в кръв по земята. Убитият от баща ѝ нашественик май беше единственият паднал враг.

— Събирайте пясък! — ревна баща ѝ, Роуан. — Изгасете пламъците!

Висок дори за айилец, с изумително червена коса, той носеше старото облекло в кафяво и жълто, със стегнати високо до коленете ботуши. Облеклото издаваше, че човек е айилец, затова много от тях го бяха изоставили. Да те знаят, че си айилец, означаваше смърт.

Баща ѝ бе наследил облеклото си от своя дядо, наред с една повеля. „Следвай старите пътища. Помни джи-е-тох. Бори се и пази честта.“ Макар да бе дошъл в твърдината само преди няколко дни, другите го послушаха, когато им изрева да гасят пожара.

След няколко часа уморените и плувнали в пот и кръв хора се събраха в средата на каньона и загледаха унило онова, което с толкова труд бяха градили няколко месеца. Беше пометено за една нощ. Баща ѝ все още носеше меч. С него насочваше хората. Някои от старите казваха, че да носиш меч било зло, но защо го казваха? Беше си само оръжие.

— Трябва да пресъградим — каза баща ѝ, загледан към руините.

— Да пресъградим? — извика един оцапан със сажди мъж. — Хамбарът изгоря първи! Няма никаква храна!

— Ще оцелеем — каза баща ѝ. — Можем да се преместим по-дълбоко в Пустошта.

— Няма къде да идем повече! — намеси се друг. — Гарвановата империя е известила Далечните и те чакат да ни избият на източната

граница!

— Намират ни всеки път, когато се съберем! — извика трети.

— Това е наказание! — отвърна баща ѝ. — Но трябва да издържим!

Хората го гледаха. После, по двама или на малки групи, започнаха да си тръгват.

— Чакайте — каза баща ѝ и вдигна ръка. — Трябва да останем силни, да продължим да се борим! Кланът...

— Не сме клан — викна един с пепеляво лице. — Мога да оцелея по-добре сам. Никаква борба вече. Пребиват ни, когато се бием.

Баща ѝ отпусна меча, върхът му задра в земята. Тава пристъпи до него и загледа с тревога след другите айилци, докато се отдалечаваха. Бяха сенки и се стапяха в нощта като вихрушки прах, подети от вятъра. Не спряха да погребат мъртвите си.

Баща ѝ наведе глава и пусна меча върху засипаната с пепел земя.

В очите на Авиенда имаше сълзи. Не беше срамно да заплаче над тази трагедия. Беше се бояла от истината и вече не можеше да я отрече.

Онова бяха *сеанчански* нападатели, яхнали *ракен*. Гарвановата империя, Светлоносците от първото ѝ видение, бяха *сеанчанците*... а те не бяха съществували до средата на сегашния Век, когато армиите на Артур Ястребовото крило бяха прехвърлили океаните.

Не виждаше дълбокото минало на своя народ. Виждаше неговото бъдеще.

Първия път през колоните всяка стъпка я беше отвеждала назад, местеше я през времето към Приказния век. Този път като че ли виденията бяха започнали от някоя далечна точка в бъдещето и действаха назад към нейното време, всяко видение прескачаше назад през едно или две поколения.

Избърса стичащите се по лицето ѝ сълзи и направи следващата стъпка.

ГЛАВА 49

ДВОР НА СЛЪНЦЕТО

Беше Ладалин, Мъдра от Таардад Айил. Колко ѝ се искаше да може да се научи да прелива. Беше срамна мисъл, да копнее за дарба, каквато не притежаваше, но не можеше да го отрече.

Ако можеше да борави с Единствената сила, сигурно щеше да може да помогне повече на ранените. Можеше да е останала млада, за да води клана, и навярно костите ѝ нямаше толкова да я болят. Старостта беше лошо нещо, когато има да се свърши толкова много работа.

Вождовете на кланове вече се настаняваха в шатрата. Имаше само още една Мъдра, Мора от Гошиен Айил. Тя също не можеше да прелива. Сеанчанците бяха особено твърди в избиването или пленяването на всички айилци — мъже или жени, — показали някакъв талант с Единствената сила.

Събралите се бяха жалка група. Млад еднорък войник влезе с горещ мангал и го постави в средата, след което се оттегли. Майката на Ладалин ѝ бе говорила за дните, когато все още имало гай-шайн за такава работа. Нима наистина бе имало айилци, мъже или Деви, които не са били нужни за войната срещу сеанчанците?

Ладалин се пресегна да стопли ръцете си на мангала. Пръстите ѝ бяха разкривени от старостта. Като млада беше държала копие. Повечето жени го правеха, преди да се омъжат. Как можеше жена да остане назад, когато сеанчанците използваха жени войници и своите дамане толкова ефикасно?

Беше слушала разкази за времето на майка си и баба си, но изглеждаха невероятни. Войната бе единственото, което помнеше. Първите ѝ спомени като малко момиченце бяха за ударите върху Алмот. Младостта ѝ бе минала в тренировки. Беше се сражавала в битки из земята, наричана някога Тийр.

Беше се омъжила и бе отгледала деца, но всеки свой дъх бе съсредоточавала в боя. Айил или Сеанчан. И двете страни знаеха, че

накрая ще остане само едно от двете.

Все повече и повече изглеждаше, че айилците ще са победените. Това бе една от разликите между нейното време и това на майка ѝ. Майка ѝ не бе говорила за провал. Животът на Ладалин се измерваше с милеарни камъни отстъпление и бягство.

Другите изглеждаха потънали в мислите си. Трима вождове на кланове и две Мъдри. Само това бе останало от Съвета на Двадесет и двамата. Планинският вятър проникваше през платнищата на шатрата и смразяваше гърба ѝ. Тамаав дойде последен. Изглеждаше стар, колкото се чувстваше самата тя; лицето му бе нашарено от белези, лявото му око бе изгубено в битка. Седна на камъка. Айилците вече не носеха черги или възглавници. Само най-необходимите неща можеше да се пренасят.

— Бялата кула е паднала — заговори той. — Съгледвачите ми го съобщиха преди по-малко от час. Вярвам на сведенията им — винаги бе откровен, и беше добър приятел на мъжа ѝ, паднал предната година.

— С това си отива и последната ни надежда — рече Такаи, най-младият от вождовете на кланове. Беше третият вожд на Миагома за също толкова години.

— Не говори така — каза Ладалин. — Винаги има надежда.

— Избутаха ни чак до тия прокълнати планини — рече Такаи. — Шианде и Дарайн вече не съществуват. Оставаме само пет клана, един от които е прекършен и разпръснат. Победени сме, Ладалин.

Тамаав въздъхна. Щеше да е положила брачен венец в краката му, да бяха по-ранни годините и по-други времената. Кланът ѝ се нуждаеше от вожд. Синът ѝ все още мислеше, че ще стане, но след неотдавнашното завладяване на Руйдийн от сеанчанците клановете не знаеха как да избират новите си водачи.

— Трябва да се оттеглим в Триделната земя — заговори Мора с тихия си майчински глас. — И да потърсим наказание за греховете си.

— Какви грехове? — сопна се Такаи.

— Дракона искаше мир — отвърна тя.

— Дракона ни остави! — каза Такаи. — Отказвам да следвам спомена за човек, когото предците ми едва са познавали. Не сме давали никакви клетви да спазваме глупавия му договор. Ние...

— Мир, Такаи — каза Джоршем, последният от тримата вождове на кланове. Беше дребен мъж с ястребово лице и с малко андорска

кръв от пралядо му. — Само Триделната земя пази някаква надежда за нас вече. Войната срещу Гарваните е изгубена.

Шатрата затихна.

— Казаха, че ще ни гонят — заговори Такаи. — Когато настояха да се предадем, предупредиха да не се оттегляме. Знаете това. Казаха, че ще унищожат всяко място, където се съберат трима айилци.

— Няма да се предадем — заяви твърдо Ладалин. По-твърдо, отколкото го чувстваше.

— Поражението ще ни направи гай-шайн — каза Тамаав. С тази дума означаваха човек без чест, макар че майката на Ладалин не я беше използвала така. — Ладалин. Какъв е твоят съвет?

Всички я погледнаха. Беше от родословието на Дракона, една от последните живи. Другите три разклонения бяха избити.

— Ако станем роби на сеанчанците, Айил като народ няма повече да съществува — каза тя. — Не можем да спечелим, тъй че трябва да се оттеглим. Ще се върнем в Триделната земя и ще укрепим силата си. Може би нашите деца ще могат да воюват там, където ние не можем.

Ново мълчание. Всички знаеха, че думите ѝ са твърде оптимистични. След десетилетия от неизброимата някога айилска чет бе останала нищожна отломка.

Сеанчанските преливащи бяха безмилостно ефективни. Макар Мъдрите и мъжете от Драконовата кръв да използваха Единствената сила в битка, не бе достатъчно. Онези проклети ай-дам! Всеки преливащ айилец, изгубен в плен, след време се обръщаше срещу братята и сестрите си.

Същинският обрат във войната бе дошъл с влизането на други държави. След това сеанчанците бяха успели да завладеят влагоземски народи и да отбират повече преливащи от тях. Гарваните бяха несъкрушими. След като Тар Валон бе паднал, всяко кралство във влажните земи бе подчинено на Сеанчан. Само Черната кула все още се бореше, макар Аша'ман да го правеха тайно, тъй като крепостта им беше паднала преди години.

Айилците не можеха да воюват тайно. Нямахше чест в това. Разбира се, какво означаваше честта сега? След стотиците хиляди избити? След опожаряването на Кайриен и опустошаването на Иллиан? Преди двайсет години сеанчанците се бяха сдобили с

андорските бойни машини. Айилците бяха изтласквани в защита от десетилетия. Това, че бяха оцелели толкова дълго, само доказваше упоритата им непреклонност.

— Това е *негова* вина — заяви все така мрачно Такаи. — Кар-а-карн можеше да ни поведе към слава, но ни изостави.

— Негова вина? — каза Ладалин, разбрала — навярно за първи път — защо това твърдение е погрешно. — Не. Айилците поемат отговорност за себе си. Това е *наша* вина, а не на далечния ми предтеча. Забравили сме кои сме. Ние сме без чест.

— Честта ни беше отнета. Създадени сме да бъдем копие, според легендата, изковано в Триделната земя. *Той* ни е използвал и след това ни е захвърлил. Какво да прави едно захвърлено копие, освен да тръгне на война?

„Какво, наистина“, помисли Ладалин. Дракона бе поискал мир с мисълта, че това би донесло щастие за айилците. Но как можеха да са щастливи, когато прокълнатите от Светлината сеанчанци бяха в земята им? Омразата ѝ към нашествениците бе неизкоренима.

Навярно тъкмо тази омраза бе унищожила айилците. Тя се вслуша във воя на вятъра, докато Такаи се измъкваше от шатрата. Утре щяха да се завърнат в Триделната земя. Щом не можеха да приемат мира сами, изглежда, трябваше да им бъде наложен.

Авиенда направи нова стъпка напред. Почти бе стигнала до самия център на колоните. Около нея блещукаха късчета светлина.

Сълзите ѝ вече се стичаха неудържимо. Чувстваше се като дете. Да бъде Ладалин бе по-лошо от другите, защото в нея Авиенда бе видяла податки за истинските айилски нрави, но покварени и превърнати сякаш в подигравка. Жената беше мислила за война и я беше свързвала с чест, но не беше разбирала какво е чест. Никакви гайшайн? Отстъпление? Нямаше никакво упоменаване за тох. Беше битка, напълно лишена от смисъл или разум.

Защо се биеха? Според Ладалин беше заради омразата към сеанчанците. Имаше война, защото винаги бе имало война.

Как? Как се беше случило това на айилците?

Нова крачка напред.

Беше Онкала, Дева на копието. След време щеше да предаде копието и да се омъжи, също като майка си и майката на майка ѝ преди това. Но сега беше време за бой.

Крачеше по улиците на Кемлин, почти-сестра ѝ носеше знамето на Дракона, в прогласа на родословието ѝ. До Онкала беше мъжът, заради когото вероятно щеше да предаде копията си. Хехиал, Бегач на зората, беше убил повече сеанчанци от всеки друг в неговото общество, с което си бе спечелил много джи. Дадено му бе разрешение да пътува до Руйдийн предната година, за да стане вожд на клан.

Руйдийн. Градът бе обсаден от сеанчанците. Онкала се усмихна презрително. Сеанчанците нямаха чест. *Казано* им беше, че Руйдийн е място за мир. Айилците не нападаха двореца в Ебу Дар. Сеанчанците не трябваше да нападат Руйдийн.

Бяха жалки влечуги. Това, че след десетилетия война бойните линии си оставаха същите, каквито бяха след като предтечата ѝ бе тръгнал към Шайол Гул, бе непрекъснат източник на разочарование.

Двамата с Хехиал бяха придружени от две хиляди копия като почетна стража. Кралица Талана беше предупредена да ги очаква, тъй че портите на белия андорски дворец бяха отворени. Хехиал даде знак на петдесет подбрани копия да тръгнат с тях през изящните коридори. Тук в двореца гъмжеше от разкош. Всеки гоблен, всяка ваза, всяка златна рамка бе като обида за Онкала. Четиридесет години война, а Андор бе непокътнат. Лежаха си безгрижно и се радваха на закрилата, която им даваха айилците.

Е, Андор щеше да види. Айилците бяха станали по-силни през своята борба. Някога мощта им бе легендарна. Сега бе още по-голяма! Когато айилците унищожаваха сеанчанците, светът щеше да види какво са научили. Влагоземските владетели щяха да съжалят, че не са били по-щедри.

Вратите на тронната зала бяха отворени. Онкала и Хехиал влязоха, като оставиха ескорта отвън. Знамето на Дракона тук също се вееше, напомняне, че в кралското родословие също тече кръвта на Кар-а-карн. Още една причина Онкала да ги мрази. Андорските благородници се смятаха за равни на нея.

Кралица Талана бе жена на средна възраст, с пищна тъмноредвена коса. Не беше много красива, но беше много царствена.

Говореше тихо с един от съветниците си и махна на айилците да изчакат. Обида, преднамерена. Онкала кипна.

Най-сетне бяха поканени да се доближат до Лъвския трон. Братът на Талана, нейният защитник, стоеше зад нея в дворцово облекло — елек и палто, — с ръка на дръжката на меча си. Онкала можеше да го убие без една капчица пот на челото.

— А — каза кралица Талана. — Таардад Айил отново. Още ли носиш копието, Онкала?

Онкала скръсти ръце, но замълча. Не я биваше много с думите. Когато заговореше, обидите бяха твърде груби. По-добре да остави вожда на клана да води.

— Предполагам, че отново сте тук, за да молите за помощ — каза Талана.

Хехиал се изчерви, а Онкала съжали — за миг, — че бе оставила копието си отвън.

— Имаме нещо за вас — каза Хехиал, извади кожена кесия и я връчи на един от гвардейците на кралицата. Мъжът я отвори и огледа хартиите вътре. Нова обида. Трябваше ли да се държат с тях като с убийци? Онкала не харесваше кралицата, вярно, но семействата им се бяха заклели във взаимна вярност заради своите баби, които бяха първосестри.

Войникът подаде документите на кралицата. Талана ги зачете и лицето ѝ стана угрижено и замислено.

Талана, като повечето владетели под Драконовия мир, се притесняваше от сеанчанците. Техниката и уменията на Гарвановата империя в боравенето с Единствената сила нарастваха. Айилците ги бяха задържали в пат досега. Какво щеше да стане, ако сеанчанците спечелеха? Щяха ли да спазят клетвите си?

Доколко можеше да се вярва на сеанчанците? През последното десетилетие агентите на Хехиал усърдно бяха посявали зърното на това съмнение сред най-големите кралски дворове на света. Хехиал беше мъдър мъж. Още преди да стане вожд бе разбрал, че тази война не може да бъде спечелена само от айилците. Тези мекушави влагоземци им трябваха.

А това бе поредната причина Онкала да ги мрази.

— Откъде ги взехте? — попита Талана.

— От сеанчанския дворец — отвърна Хехиал. — Не трябваше да нападат Руйдийн. По закона на честта това ни позволи да отвърнем подобаващо — макар че нашето нападение бе извършено тихо, за да се сдобием с тези. Отдавна подозирах къде ги държат и единствено честта ми ме задържаше да не нахлуя в свещения палат на Сеанчан.

Лицето на Талана стана твърдо.

— Сигурни ли сте, че са автентични?

— Съмнявате ли се в мен?

Кралица Талана поклати глава. Изглеждаше обезпокоена. Знаеше, че айилците не лъжат.

— Бяхме търпеливи с вас — каза Хехиал. — Идвахме при вас и обяснявахме какво ще се случи, ако не успеем да задържим сеанчанците.

— Драконовият мир...

— Какво ги интересува *тях* Дракона? — попита Хехиал. — Те са нашественици, които принудиха *него* да се поклони на *тяхната* императрица. Смятат, че тя е над него. Няма да спазят обещания, които са дали на по-низш.

Кралица Талана отново погледна документите. Бяха сеанчански планове за нападение срещу Андор, с подробна схема за убийството на кралицата. Под това имаше сходни планове за справяне с владетелите на Тийр, Две реки и Иллиан.

— Трябва ми време, за да го обсъдя със съветниците ми — каза Талана.

„В ръцете ни е“, помисли Онкала и се усмихна. Вече знаеше какъв ще е отговорът на кралицата. Хитрината бе в това да я накарат да помисли за действие.

Хехиал кимна и двамата се оттеглиха. Онкала едва се сдържа да не изкрещи победоносно. Ако Андор влезеше във войната, другите държави също щяха да влязат, особено в Пакта на Грифона и в Двора на Слънцето. Те гледаха към андорската кралица също както другите айилски кланове гледаха към Онкала. Кръвта на Ранд ал-Тор носеше голяма тежест.

— Редно ли е това? — попита Хехиал, докато вървяха. Копията им ги бяха обкръжили, за да държат настрана напрегнати се да чуят уши.

Онкала се сепна.

— Беше твой план.

Той кимна намръщено.

Нищо от това, което бе казал на кралицата, не беше лъжа. Честта им беше неопетнена. Но Хехиал *все пак* бе оставил настрана един от листовете, които бяха открили. Точно той обясняваше, че другите документи са извънредни планове.

Описанията на андорските военни сили, предложенията как да се използват портали и дракони за нападение срещу Кемлин, самата схема за убийството на кралица Талана — всички те бяха изписани само в случай, че Андор влезе във войната. Бяха замислени като предварително проучване на потенциален враг, а не като действителен план за нападение.

Разликата не беше съществена. Сеанчанците бяха змии. Рано или късно щяха да нападнат Андор, а дотогава айилците можеше да не са в състояние да помогнат. Ако тази война тръгнеше зле, народът ѝ щеше да отиде в Триделната земя и да остави глупавите влагоземци да бъдат завладени. За сеанчанците щеше да се окаже невъзможно да се бият с айилците в родната им земя.

Много по-добре беше за кралица Талана да влезе във войната сега. Заради собственото ѝ добро не биваше никога да вижда онзи лист.

— Свърши се — каза Хехиал. — Вече няма място за съмнения.

Онкала кимна. Сеанчанците щяха да паднат, а айилците — да заемат подобаващото им място. Кръвта на Преродения Дракон течеше в жилите им. Заслужаваха да властват.

Не Гарвановата империя щеше да се издигне в края на всичко това, а Драконовата империя.

— Не искам да продължа — каза Авиенда на празната гора от стъкло.

Вятърът бе затихнал. Сълзите ѝ бяха белязали прахта до краката ѝ като паднали капки дъжд.

— Това... *същество* няма чест — каза тя. — Тя ни е съсипала.

Най-лошото бе, че онази жена — Онкала — бе помислила за майката на своята майка. За баба си. В ума на Онкала бе имало едно лице, свързано с тази дума. Авиенда беше познала това лице.

Беше нейното.

Присвита от страх и затворила очи, тя пристъпи напред, в самия център на блестящите колони.

Беше Падра, щерка на Преродения Дракон, горда Дева на копието. Изтръгна оръжието си от врата на издъхващия сеанчанец и загледа как другите бягат през портала си.

„Светлината да прокълне онази, която научи сеанчанците на Пътуването — помисли Падра. — Въпреки че сплитовете им не са много изящни.“

Беше убедена, че никой жив човек не разбира Единствената сила като нея и близките ѝ. Можеше да заплита още от дете, а братята и сестрите ѝ бяха същите. За тях беше естествено, докато всички други, които преливаха, го правеха непохватно.

Внимаваше да не говори така. Айез Седай и Мъдрите не обичаха да им се напомня за недостатъците им. Но все пак беше вярно.

Падра се върна при своите сестри на копието. Бяха оставили една мъртва в тревата и Падра скърбеше за нея. Тара, от Таардад Айил. Щеше да бъде запомнена. Но честта бе тяхна, защото бяха убили осем сеанчански войници.

Изплете портал — за нея стана толкова бързо, колкото можеше да си го помисли. Държеше Единствената сила непрекъснато, дори докато спеше. Така и не знаеше какво е да нямаш тази благодатна, кипяща мощ в тила на ума си. Другите казваха, че ги било страх да не бъдат погълнати от нея, но как бе възможно това? Сайдар беше част от нея, като ръката или крака ѝ. Как можеше човек да бъде погълнат от собствената си плът, кост и кръв?

Порталът ги отведе в айилския стан в земята, наречена Арад Доман. Станът не беше град. Айилците нямаха градове. Но беше много голям стан и не беше се местил от почти десетилетие. Падра закрочи по тревата и айилците в кадин-сор ѝ показваха почит. Падра и близките ѝ, като деца на Дракона, бяха станали... нещо за айилците.

Не господари — приляваше ѝ от това понятие. Но беше нещо повече от обикновена алгай'д'сисвай. Клановите вождове гледаха към

нея и близките ѝ за съвет, а Мъдрите проявяваха особен интерес към тях. Позволяваха ѝ да прелива, въпреки че не беше една от тях. Не можеше да спре да прелива, както не можеше да спре да диша.

Освободи сестрите на копието и се запъти право към шатрата на Ронам. Клановият вожд — син на Руарк — трябваше да чуе доклада ѝ. Влезе и с изненада видя, че Ронам не е сам. Няколко мъже седяха на чергите, всички — вождове на кланове. Братята и сестрите ѝ също бяха тук.

— А, Падра — каза Ронам. — Върна се.

— Мога да намина по-късно, Ронам — рече тя.

— Не, нужна си за тази среща. Седни и сподели сянката ми.

Падра сведе глава при честта, която ѝ показаха. Седна между Аларч и Джандуин, братята си. Макар да бяха четиризнаци, изглеждаха много различни. Аларч беше взел повече от влагоземската им страна и имаше тъмна коса. Джандуин беше рус и висок. До него седеше Марина, сестра им, нисичка и с кръгло лице.

— Трябва да докладвам — обърна се Падра към Ронам, — че сеанчанският патрул беше където мислехме. Влязохме в бой с тях.

Последва неловко мърморене.

— Не е против Драконовия мир да влизат в Арад Доман — рече Тавалад, кланов вожд на Гошиен Айил.

— Нито е грешно да ги убиваме, когато много се приближат — отвърна Падра. — Айилците не са обвързани от Драконовия мир. Ако сеанчанците искат да рискуват, като оглеждат лагера ни, трябва да знаят, че *наистина* е риск.

Неколцина от останалите — повече, отколкото очакваше — закимаха на думите ѝ. Тя погледна Джандуин и той повдигна вежди. Падра скришом вдигна два пръста. Двама сеанчанци, загинали от копието ѝ. Щеше да предпочете да ги плени, но сеанчанците не заслужаваха да стават гай-шайн. Ужасни бяха и като пленници. По-добре беше да им спести срама и да ги остави да умрат.

— Трябва да говорим за това, което дойдохме да кажем — заговори Алалвед, вожд на Томанел Айил. Всичките единадесет вождове се бяха събрали, включително и онези, които имаха кръвни клетви един срещу друг. Такава среща не беше виждана от години, откакто баща ѝ се бе подготвял за Последната битка.

— А какво дойдохте да кажете? — попита един.

Алалвед поклати глава.

— Копията стават неспокойни. Айилците не са създадени да дебелеят в тучни земи, да гледат зърно. Ние сме воини.

— Дракона помоли за мир — каза Тавалад.

— Дракона помоли други за мир — отвърна Алалвед. — Изключи айилците.

— Истина е — каза Дарвин, вожд на Реин.

— Връщаме ли се към набезите едни против други след всички тези години сдържане на кръвните вражди? — попита тихо Ронам. Беше чудесен кланов вожд, също като Руарк някога. Мъдър, но без да го е страх от битка.

— Какъв ще е смисълът? — попита Шедрен, вожд на Дарайн Айил.

Другите кимнаха. Но това повдигна по-голям проблем, за който майка й често бе говорила. Какво означаваше да си айилец, след като дългът им към миналото бе изпълнен, след като техният тох като народ бе прочистен?

— Колко дълго можем да чакаме — заговори Алалвед, — като знаем, че държат в плен айилски жени с онези техни нашийници? От години продължават да отказват на всички предложения за откуп или размяна! Отвърщат на нашата учтивост с грубост и обиди.

— Не сме създадени да просим — каза старият Бруан. — Айилците по-скоро ще станат оядени с мляко влагоземци.

Всички кимнаха на думите му. Мъдрият Бруан бе преживял Последната битка.

— Само ако сеанчанската императрица... — Ронам поклати глава и тя разбра какво мисли. Старата императрица, която бе управлявала през дните на Последната битка, бе смятана за жена на честта от бащата на Ронам. Казваха, че почти било постигнато разбирателство с нея. Но много години бяха минали след нейното управление.

— Все едно — продължи Ронам, — копията се сблъскват. Хората ни се бият, когато се срещнат. Това е в природата ни. Ако сеанчанците не искат да се вслушат в разума, тогава каква причина имаме да ги оставим на мира?

— Този Драконов мир бездруго няма да продължи дълго — каза Алалвед. — Стълкновенията между държавите са обичайни, макар никой да не говори за тях. Кар-а-карн поиска обещания от монарсите,

но нищо не е наложено. Много влагоземци не могат да държат на думата си и се безпокоя, че сеанчанците ще ги погълнат, докато се дърлят помежду си.

Последваха много кимания. Само Дарвин и Тавалад не изглеждаха убедени.

Падра затаи дъх. Знаели бяха, че това предстои. Схватките със Сеанчан, неспокойствието в клановете. Беше мечтала за този ден, но също тъй се бе страхувала от него. Майка ѝ бе спечелила много джи в битка. Падра имаше малко шансове да се докаже.

Една война със Сеанчан... възможността я възбуждаше. Но също така щеше да означава много смърт.

— Какво ще кажат децата на Дракона — попита Ронам и погледна към четиримата.

Все още ѝ се струваше странно, че тези възрастни хора се обръщат към нея за съвет. Посегна към сайдар, утешително затаен дълбоко в ума ѝ, и извлече сила от него. Какво щеше да прави без него?

— Аз казвам, че трябва да си върнем своите, задържани от сеанчанците — каза Марина. Обучаваше се да стане Мъдра.

Аларч изглеждаше несигурен. Погледна към Джандуин. Аларч често отстъпваше на брат си.

— Айилците трябва да имат цел — заяви Джандуин и кимна. — Такива, каквито сме сега, сме безполезни, а не сме давали обещание да не нападаме. Това, че чакахме толкова дълго, е доказателство за търпението ни и за почитта ни към моя баща.

Очите им се извърнаха към Падра.

— Те са наши врагове — каза тя.

Един по един мъжете в шатрата кимнаха. Изглеждаше странно такова просто събитие да сложи край на толкова години чакане.

— Идете при клановете си — Ронам стана. — Подгответе ги.

Падра остана да седи, докато другите се сбогуваха, някои навъсени, други — възбудени. Седемнайсет години бе твърде много време без битка за айилците.

Скоро шатрата се опразни. Падра седеше и чакаше, забила поглед в чергата пред себе си. Война. Война. Беше възбудена, но друга част от нея бе разтревожена. Чувстваше се все едно, че е пратила клановете по път, който ще ги промени завинаги.

— Падра?

Обърна се и видя Ронам, стоеше на входа на шатрата. Изчерви се и стана. Макар да беше с десет години по-голям от нея, беше доста красив. Никога нямаше да предаде копието, разбира се, но ако го направеше...

— Изглеждаш притеснена — каза той.

— Просто мислех.

— За сеанчанците ли?

— За баща ми — отвърна тя.

— А — Ронам кимна. — Помня го, когато дойде в твърдина Студени скали. Беше много млад.

— Какво бе впечатлението ти за него?

— Беше впечатляващ мъж — отвърна Ронам.

— Нищо повече?

Той поклати глава.

— Съжалявам, Падра, но не прекарах много време с него. Моята пътека ме отведе другаде. Аз... чух неща, от моя баща, обаче.

Тя го погледна въпросително.

Ронам се обърна и се загледа към зелената трева навън, през отворените платнища.

— Баща ми наричаше Ранд ал-Тор умен мъж и велик водач, но казваше, че не е знаел какво да прави с айилците. Помня как казваше, че когато Кар-а-карн бил между нас, не се е чувствал като един от нас. Сякаш му е било неловко с нас — поклати глава. — За всеки друг е помислил, но айилците бяха оставени на течението.

— Според някои трябвало да се върнем в Триделната земя — каза тя.

— Не. Това би ни унищожило — отвърна Ронам. — Бащите ни не знаеха нищо за парни коне или драконови тръби. Върнат ли се айилците в Пустошта, ще станем незначителни. Светът ще ни подмине и ще изчезнем като народ.

— Но войната? — каза Падра. — Редно ли е?

— Не знам — отвърна тихо Ронам. — Ние сме айилци. Това е, което знаем как да го правим.

Падра кимна, вече по-уверена.

Айилците отново щяха да тръгнат на война.

И щеше да има много чест в това.

Авиенда примигна. Небето бе тъмно.

Беше изтощена. Умът ѝ бе изцеден, сърцето разбито... сякаш с всеки удар кървеше сила. Седна сред помръкналите колони. Нейните... деца. Помнеше лицата им от първото си посещение в Руйдийн. Не беше видяла това. Или поне не го помнеше.

— Предопределено ли е? — попита. — Можем ли да го променим?

Нямаше отговор, разбира се.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали. Как реагира човек, щом види пълната разруха — не, пълното разпадане, — на своя народ? Всяка стъпка бе изглеждала логична за хората, които я правеха. Но всяка от тези стъпки бе водила айилците към техния край.

Трябваше ли да види човек такива ужасни неща? Искаше ѝ се изобщо да не беше стъпвала отново в гората от стълбове. Тя ли беше виновна за това, което предстоеше да стане? Нейното потомство щеше да обрече народа ѝ.

Това не беше като събитията, които бе видяла, когато мина през пръстените при първото си идване в Руйдийн. Онова бяха възможности. Виденията от този ден изглеждаха *по-реални*. Чувстваше се почти убедена, че преживяното не е просто една от много възможности. Видяното от нея *щеше* да се случи. Стъпка по стъпка, честта се изцеждаше от народа ѝ. Стъпка по стъпка, от горди хора айилците се превръщаха в окаяници.

Трябваше да има още. Разгневена, тя се изправи и направи нова крачка. Нищо не последва. Измина целия път до края на стъклените колони, след това се обърна, обзета от гняв.

— Покажи ми още — настоя. — Покажи ми какво направих, за да причиня това! Моето потомство ни доведе до разруха! Каква е моята роля в това?

Отново навлезе между колоните.

Нищо. Изглеждаха мъртви. Пресегна се и докосна една, но нямаше никакъв живот. Никакво бръмчене, никакво усещане за Сила. Затвори очи и успя да изстиска още сълзи. Потеккоха по лицето ѝ и оставиха по страните ѝ бразди студена влага.

— Мога ли да го променя? — попита.

„Ако не мога, ще ме спре ли това да опитам?“

Отговорът бе прост. Не. Не можеше да *живее*, без да направи нещо, за да избегне тази съдба. Беше дошла в Руйдийн, за да потърси знание. Е, беше го получила. Повече, отколкото бе искала.

Отвори очите си и стисна зъби. Айилците поемаха отговорност. Айилците се бореха. Айилците отстояваха честта. Ако беше единствената, която знаеше ужаса на бъдещето им, тогава бе неин дълг — като Мъдра — да действа. *Щеше* да спаси своя народ.

Излезе от колоните и затича. Трябваше да се върне, да потърси съвета на другите Мъдри. Но първо трябваше да намери покой, извън Триделната земя. Време да помисли.

ГЛАВА 50

ИЗБОР НА ВРАГОВЕ

Елейн седеше неспокойно, с ръце в скута, заслушана в далечните гръмове. Умишлено бе избрала тронната зала вместо не толкова официалната зала за аудиенции. Днес трябваше да я видят като кралица.

Тронната зала беше внушителна с величествените си колони и пищната си украса. Златните светилници на стойки горяха в дълга двойна редица от двете страни на залата, прекъсвани само от колоните. Гвардейци в бяло и червено стояха пред тях и лъскавите им гръдни брони блестяха. Мраморните колони се допълваха от дебелия пурпурна пътека с втъкания в средата Лъв на Андор. Водеше към Елейн, с короната на Розата на главата ѝ. Роклята ѝ бе скроена традиционно, вместо да следва последната дворцова мода: широки ръкави, които се спускаха до златовезан връх под дланта.

На тази кройка съответстваше корсажът, достатъчно висок, за да е скромнен, но и достатъчно отворен, за да напомня, че Елейн е жена. Все още неомъжена. Майка ѝ се бе венчала за мъж от Кайриен в началото на управлението си. Някои може би се чудеха дали и Елейн ще направи същото, за да укрепи властта си.

Отекна нов далечен гръм. Шумът от стрелбата на драконите ставаше все по-познат. Не съвсем като грохот на мълния — по-глух и по-редовен.

Елейн беше учена да скрива нервността си. Първо от наставниците си, а след това от Айез Седай. Каквото и да мислеха някои хора, Елейн Траканд *можеше* да владее нервите си, когато ѝ се наложеше. Държеше ръцете си в скута и езика зад зъбите си. Издаването на нервност щеше да е по-лошо от гнева.

Диелин седеше на стол близо до трона. Достолепната жена бе оставила златистата си коса да пада свободно до раменете ѝ и кротко бродираше на гергеф. Диелин твърдеше, че това я отпускало, осигурявало работа за ръцете ѝ, докато умът ѝ е зает. Майката на

Елейн не присъстваше днес. Може би щеше да разсейва твърде много вниманието.

Елейн не можеше да си позволи лукса на Диелин. Трябваше да я видят, че води. За жалост „воденето“ често се изразяваше в седене на трона с поглед, вперен напред, и излъчване на решимост и самообладание, докато чака. Демонстрацията трябваше вече да е свършила, нали?

Нов гръм. Май не беше.

Чуваше тихо бърбене откъм дневната встрани от тронната зала. Все още пребиваващите в Кемлин Върховни тронове бяха получили дворцова покана за среща с кралицата, за да обсъдят хигиенните изисквания за устроилите се на лагери извън града. Срещата щеше да се състои, щом удареше пет, но поканите бяха намекнали, че се очаква Върховните тронове да пристигнат два часа по-рано.

Смисълът на посланието трябваше да е очевиден. Днес Елейн възнамеряваше да направи нещо важно и канеше Върховните тронове рано, за да им предложи регламентирана възможност да наострят слух. Бяха ги подсигурили обилно с напитки и малки блюда с меса и плодове в дневната. Разговорът, който дочуваше, вероятно бяха догадки за това, което се канеше да им разкрие.

Само ако знаеха. Елейн почти сви юмруци. Диелин продължаваше да бродира. Цъкна недоволно с език, докато издърпваше грешен бод.

След почти непоносимо чакане драконите най-сетне престанаха да кънтят и Елейн усети, че Биргит се връща към двореца. Изпращането ѝ с групата бе най-добрият начин да разбере кога се връщат. Днес разчетът на времето трябваше да се спазва изключително грижливо. Елейн вдиша и издиша, за да успокои нервите си. Ето. Биргит със сигурност вече бе в двореца.

Елейн кимна на капитан Гайбон. Време беше да се доведат пленниците.

Миг след това група гвардейци доведе трите лица в залата. Подсмърчащата Аримила все още беше пълничка, въпреки несгодите на плена. Беше по-възрастна от Елейн и беше хубава, или по-точно щеше да е, ако носеше нещо повече от дрипи. Големите ѝ кафяви очи бяха ококорени от страх. Сякаш си мислеше, че Елейн все още може да я екзекутира.

Еления се владееше много по-добре. И на нея, както и на другите, ѝ бяха свалили хубавото облекло и носеше опърпана рокля, но бе почистила лицето си и бе прибрала златистата си коса на спретнат кок. Елейн не подлагаше пленниците си на глад или насилие. Можеше да са ѝ врагове, но *не* бяха изменници на Андор.

Еления изгледа Елейн. Лисичето ѝ лице беше замислено и пресметливо. Знаеше ли къде бе изчезнала войската на мъжа ѝ? Тази сила бе като скрит нож, притиснат в гърба на Елейн. Никой от съгледвачите ѝ не бе успял да открие местоположението ѝ. Светлина! Проблем върху проблем.

Третата беше Неан Араун, тънка светлокожа жена, чиято черна коса бе загубила много от блясъка си по време на пленничеството. Тази изглеждаше прекършена още преди Елейн да я вземе в плен и се държеше настрана от другите две.

Трите бяха избутани до подножието на тронния подиум, а след това ги накараха да се смъкнат на колене. В коридора кайриенските благородници се връщаха шумно от демонстрацията на драконите. Щяха да мислят, че са се озовали случайно на показа на Елейн.

— Короната припознава Неан Араун, Еления Саранд и Аримила Марни — заяви високо Елейн. Това прекъсна разговорите отвън — както на андорските благородници в дневната, така и на кайриенците в коридора.

От трите само Еления дръзна да вдигне очи. Елейн срещна погледа ѝ твърда като камък и жената се изчерви и отново погледна надолу. Диелин беше оставила везмото си и наблюдаваше внимателно.

— Короната отдели много мислене за вас трите — изрече Елейн. — Вашата безразсъдна война срещу Траканд ви остави разорени, а предложенията за откуп бяха отхвърлени от вашите наследници и потомци. Собствените ви Домове ви изоставиха.

Думите ѝ отекнаха в голямата тронна зала. Жените пред нея се снесиха още повече.

— Това поставя Короната в затруднение — каза Елейн. — Вие ни безпокоите с размирното си съществуване. Навярно някои кралици щяха да ви оставят в затвора, но за мен това мирише на нерешителност. Ще изцедите ресурсите ми и ще дадете повод на някои хора да си шепнат как да ви освободят.

Залата затихна. Чувахе се само хрипливият дъх на пленничките.

— *Тази Корона не е склонна към нерешителност* — заяви Елейн. — На този ден Домовете Саранд, Марни и Араун са лишени от титла и имение и земята им се конфискува за Короната като възмездие за престъпленията им.

Еления ахна и вдигна очи. Аримила простена и се смъкна върху пътеката с Лъва в средата. Неан не реагира. Изглеждаше претръпнала.

От дневната мигновено се разнесе мърморене. Това бе по-лошо от екзекуция. Когато екзекутираха благородници, поне го правеха с титлите им — в известен смисъл екзекуцията беше признание на достоен противник. Титлата и земите се предаваха на наследника и Домът оцеляваше.

Но това... това бе нещо, което малко кралици щяха да дръзнат изобщо. Ако видеха в лицето на Елейн кралица, алчна да заграби земи и пари за Короната, другите благородници щяха да се обединят срещу нея. Можеше да се досети какво си говорят в съседната стая. Основите на властта ѝ бяха неустойчиви. Съюзниците ѝ, които бяха застанали на нейна страна преди обсадата и сами се бяха изправили пред възможността да бъдат екзекутирани, сега като нищо щяха да започнат да се съмняват.

Най-добре беше да продължи бързо. Елейн даде знак с ръка и гвардейците издърпаха пленничките да станат и ги отведоха встрани в залата. Дори непокорната Еления изглеждаше стъписана. По същество тази прокламация означаваше осъждане на смърт. Възможно най-скоро щяха да извършат самоубийство, вместо да се изправят пред своите Домове.

Биргит знаеше реда си. Влезе в залата, повела няколко кайриенски благородници. Бяха поканени за показ на новото андорско оръжие „в защита срещу Сянката“ и представляваха разнородна група. Най-важният сред тях беше може би Бертом Сайган, а може би Лорструм Еснан.

Бертом беше нисичък и имаше известен чар, въпреки че на Елейн не ѝ допадаше кайриенският обичай да бръснат главите си над челото. Носеше голям нож на колана си — мечовете бяха забранени в присъствието на кралицата — и изглеждаше притеснен от отношението ѝ към пленниците. И с пълно основание. Неговата братовчедка Колавер бе получила подобно наказание от Ранд, макар

това да не бе засегнало целия ѝ Дом. Беше се обесила, вместо да понесе позора.

Смъртта ѝ беше издигнала Бертом и макар той да внимаваше много да не вдига публично шум срещу властта на Ранд, източниците на Елейн го бяха открили като един от главните критици на Ранд в Кайриен.

Лорструм Еснан беше тих слаб мъж, който имаше навика да гледа изпод вежди. Като другите в групата, носеше тъмно облекло по кайриенската мода, палтото му — общито с цветовете на неговия Дом. Беше се издигнал високо след като Ранд бе напуснал Кайриен. Неспокойните времена даваха възможност за бърз напредък. Еснан не беше бързал много да се опълчи на Ранд, но и не беше се съюзил с него. Това средно положение му даваше власт и се носеха слухове, че обмисля да завладее трона.

Освен тези двамата кайриенците тук бяха по-незначителни представители на благородническото съсловие. Айлил Риатин не беше глава на своя Дом, но след изчезването на брат ѝ — изчезване, което все повече започваше да прилича на смърт — беше придобила власт. Риатин беше могъщ Дом. Тъничката жена на средна възраст беше висока за кайриенка и носеше тъмносиня рокля с цветни ивици, с широка, оформена с телени обръчи пола кринолин. Семейството ѝ наскоро беше владяло Слънчевия трон, макар и за много кратко, и се знаеше, че е гореща поддръжничка на Елейн.

Зад по-важните особи се бяха събрали лорд и лейди Осиелин, лорд и лейди Чулиандред, лорд и лейди Хамарашли и лорд Мавабвин. Всички те разполагаха с второстепенна власт и всички — по една или друга причина — вероятно щяха да се окажат препъникамък за Елейн. Бяха истински букет от грижливо сресани коси и обръснати чела, широки рокли и богато украсени палта.

— Благородни дами и господа — заговори Елейн и назова всеки от Домовете поред. — Хареса ли ви андорската демонстрация?

— Впечатлени сме, ваше величество — отвърна дългият като върлина Лорструм и сведе изискано глава. — Тези оръжия са доста... интригуващи.

Явно опипваше за информация. Елейн благослови наум учителите си за настойчивостта им да разбере Играта на Домове.

— Всички знаем, че Последната битка бързо се приближава — каза Елейн. — Помислих, че ще е добре Кайриен да бъде осведомен за силата на своя най-голям и най-близък съюзник. В близко бъдеще ще има времена, когато ще се налага да разчитаме един на друг.

— Несъмнено, ваше величество — каза Лорструм.

— Ваше величество — Бертом пристъпи напред и скръсти ръце. — Уверявам ви, Кайриен е във възторг от силата и стабилността на Андор.

Елейн го изгледа. Подкрепата си ли й предлагаше? Не, май и той опипваше, чудеше се дали Елейн ще се обяви за кандидат за Слънчевия трон. Намеренията й трябваше вече да са станали очевидни — изпращането на част от Бандата в града бе очевиден ход, дори твърде очевиден за потайните кайриенци.

— Да можеше и Кайриен да има такава стабилност — подхвърли Елейн предпазливо.

Неколцина от тях кимнаха. Безспорно с надеждата, че възнамерява да предложи трона на някого от *тях*. Подкрепата на Андор зад някого или някоя от тях щеше да им гарантира победа. И щеше да й осигури крал или кралица симпатизант.

Друга може би щеше да направи тази маневра. Не и тя. Тронът *щеше* да е неин.

— Взимането на трон е много деликатна работа — каза Лорструм. — Оказвало се е... опасно в миналото. Затова мнозина се колебят.

— Наистина — отвърна Елейн. — Не завиждам на Кайриен за несигурността, която изпита през последните месеци — и ето, че дойде моментът. Тя си пое дъх. — Силата на Андор би могла да наведе някого на мисълта, че очевидно е дошло време за здрави съюзи. Всъщност тронът наскоро се сдоби с няколко имения с немалка значимост. Мисля си, че тези имения нямат управители.

Всички затихнаха. Шепотът в другата стая спря. Добре ли бяха чули? Нима Елейн предлагаше имения в Андор на *чуждестранни* благородници?

Тя едва прикри усмивката си. Бавно, но някои от тях започнаха да го проумяват. Лорструм се усмихна лукаво и съвсем леко й кимна.

— Кайриен и Андор от дълго време живеят във взаимно разбирателство — продължи Елейн все едно, че идеята току-що й е

хрумнала. — Наши лордове са се женили за ваши дами, ваши дами са се омъжвали за наши благородници и имаме много общи връзки на родство и любов. Струва ми се, че мъдростта на няколко кайриенски благородници би била голяма придобивка за моя двор и вероятно би ме образовала по въпросите за наследството откъм бащината ми страна.

Погледът ѝ се спря върху Лорструм. Щеше ли да захапе? Поземлените му владения в Кайриен бяха малки, а влиянието му засега бе голямо — но това можеше да се обърне. Именията, които бе отнела от трите пленнички, бяха едни от най-завидните в страната ѝ.

Трябваше да го разбере. Ако Елейн вземеше трона на Кайриен със сила, народът и благородническото съсловие щяха да въстанат срещу нея. Това отчасти бе по вина на Лорструм, доколкото подозренията ѝ бяха основателни.

Но ако дадеше земи в Андор на някои кайриенски благородници? Ако успееше да създаде многобройни връзки между двете страни? Ако докажеше, че не възнамерява да отнема титлите им — а вместо това е готова да им предложи още по-големи владения? Щеше ли това да е достатъчно, за да докаже, че няма да отнема земи от тях и да ги дава на свои хора? Щеше ли да облекчи тревогите ѝ?

Лорструм я погледна в очите и каза:

— Виждам голям потенциал за съюзи.

Бертом кимаше одобрително.

— Аз също смятам, че това би могло да се уреди — никой от тях нямаше да отстъпи земите си, разбира се. Просто се канеха да спечелят имения в Андор. Богати.

Другите се спогледаха. Лейди Осиелин и лорд Мавабвин го осъзнаха първи. Заговориха едновременно, предлагайки ѝ съюза си.

Елейн успокои притесненото си сърце и се отпусна в трона.

— Имам само още едно имение за даване — рече тя. — Но вярвам, че би могло да се подели — щеше да даде нещо и на Айлил, в знак на благоволение и за да спечели поддръжката ѝ. Сега идваше ред на втората част от маневрата. — Лейди Саранд — извика Елейн към дъното на залата.

Еления пристъпи напред в дрипите си.

— Короната не е лишена от милост — заяви Елейн. — Андор не може да ви прости за болката и страданието, които причинихте. Но други страни нямат такива спомени. Кажете ми, ако Короната ви

предложи възможност за нови земи, бихте ли приели такава възможност?

— Нови земи ли, ваше величество? — попита Еления. — За кои земи говорите?

— Едно обединение между Андор и Кайриен би предложило много възможности — каза Елейн. — Може би сте чували за съюза на Короната с Геалдан. Може би сте чували за обновените наскоро земи в западните ни владения. Сега е време на големи възможности. В случай, че намеря за вас и съпруга ви място, където да основете ново седалище в Кайриен, бихте ли приели предложеното?

— Аз... определено бих го обмислила, ваше величество — отвърна с нотка надежда в гласа Еления.

Елейн се обърна към кайриенските лордове.

— За да може да се осъществи всичко това, ще е нужно да бъда упълномощена да говоря от името както на Андор, така и на Кайриен. Колко време би отнело, според вас, за да се уреди това?

— Върнете ме в отечеството ми през един от онези странни портали — отвърна Лорструм — и ми дайте един час.

— За мен ще е достатъчен само половин час, ваше величество — отсече Бертом.

— Един час — заяви Елейн и кимна. — Подгответе го добре.

— Така — каза Биргит, след като вратата към по-малката стая се затвори. — Какво в името на *проклетата* лява ръка на Тъмния се случи току-що?

Елейн седна. Беше подействало! Или поне изглеждаше така. Луксозно тапицираният стол беше блажено удобство след твърдия Лъвски трон. Диелин се настани вдясно от нея. Мургейз седна отляво.

— Случи се това, че моята дъщеря е гениална — каза Мургейз.

Елейн се усмихна благодарно. Биргит обаче се намръщи и тя долови объркването ѝ. Беше единствената в стаята освен тях. Трябваше да изчакат час, за да видят резултатите от плана на Елейн.

— Добре — каза Биргит. — Значи даде един куп андорска земя на кайриенски благородници.

— Като подкуп — подхвърли Диелин. Не изглеждаше толкова убедена като Мургейз. — Умна маневра, ваше величество, но опасна.

— Опасна ли? — възкликна Биргит. — Кръв и пепел, би ли обяснила някоя, моля, на идиотката тук *защо* подкупът е гениален или умен? Едва ли го е открила Елейн.

— Това е повече от подарък — каза Мургейз и съвсем неуместно се зае да налее чай на другите в стаята. Елейн не помнеше изобщо да е виждала майка си да налива чай. — Главното препятствие, което спираше Елейн от Кайриен, бе да не я приемат като завоевател.

— И какво? — попита Биргит.

— Затова създаде връзки между двете държави — Диелин взе чашката с тремалкингски черен от ръцете на Мургейз. — Като дава на кайриенските благородници малко земя в Андор, тя показва, че няма да ги пренебрегне или да ги лиши от имоти.

— Освен това — каза Мургейз — тя престава да е изключение. Ако вземеше трона и съответно земите, щеше да се окаже единственото лице с владения в двете страни. Сега ще е една от многото.

— Но това е опасно — повтори Диелин. — Лорструм не отстъпи заради подкупа.

— Нима? — Биргит се намръщи. — Но...

— Тя е права — каза Елейн и отпи от чая си. — Отстъпи, защото видя, че му давам в ръцете шанс и за двата трона.

Стаята затихна.

— Кръв и пепел! — изруга накрая Биргит.

Диелин кимна и каза:

— Да. Създаде си врагове, които биха могли да те свалят, Елейн. Ако стане нещо с теб, отваря се добър шанс за Лорструм или Бертом да заиграят и за двете държави.

— Разчитам на това — отвърна Елейн. — Те са двамата най-могъщи благородници в Кайриен в момента, особено след като Добрайн не се е върнал оттам, където го взе Ранд. Докато те поддържат активно идеята за общ монарх, имаме сериозен шанс за това.

— Ще я поддържат само защото виждат шанс за себе си за двата трона! — настоя Диелин.

— По-добре е да избереш враговете си, отколкото да стоиш в неведение — каза Елейн. — Съществено ограничих съперниците си. Те видяха драконите и това ги направи завистливи. След това им предложих шанса не само да получат достъп до тези оръжия, но и да

удвоят богатството си. И освен това посях семето на надеждата, че един ден някой от тях може да бъде провъзгласен за крал.

— Тъй че ще се опитат да те убият — изсумтя Биргит.

— Може би. Или може би ще се опитат да подронят властта ми. Но не скоро — след около десет години, предполагам. Да ударят сега би означавало държавите да се разделят отново. Не, първо ще се установят и ще се порадват на богатството си. Едва след като се уверят, че нещата са сигурни — и че съм станала небрежна, — ще се задействат. За щастие са двама и това ще ми позволи да ги разигравам един против друг. А засега сме спечелили двама твърди съюзници — мъже, които силно искат борбата ми за Слънчевия трон да успее. Ще ми връчат короната без колебание.

— А пленничките? — попита Диелин. — Еления и другите две? Наистина ли възнамеряваш да им намериш земя?

— Да — отвърна Елейн. — Това, което направих за тях, всъщност е много голяма добрина. Короната ще приеме дълговете им, а след това ще им предложи ново начало в Кайриен, ако всичко това се получи. Ще е добре андорски благородници да имат владения там, макар че може би ще трябва да им дам извън собствените си владения в Кайриен.

— Ще се окажеш обкръжена от врагове — каза Биргит и поклати глава.

— Както обикновено — отвърна Елейн. — За щастие си имам теб да ме пазиш, нали?

Усмихна се на Стражника си, но знаеше, че Биргит усеща нервността ѝ. Това едновременно чакане щеше да е дълго.

ГЛАВА 51

ИЗПИТАНИЕ

Щом хвана кристалния меч, Мин настръхна цялата. *Каландор*. Беше слушала легенди за това оръжие още от дете, страховити приказки за далечния Тийр и странния Меч, който не е меч. А сега го държеше в ръцете си.

Беше по-лек, отколкото бе очаквала. Кристалното острие улавяше светлината на лампите и си играеше с нея. И сякаш блещукаше твърде много — светлината вътре се променяше дори когато самата Мин не се движеше. Кристалът беше гладък, но топъл. Чувстваше го почти като жив.

Ранд стоеше пред нея и гледаше оръжието. Бяха в покоите си в Тийрския камък заедно с Кацуан, Нарिशма, Мерайз, Наеф и две Деви.

Ранд посегна и докосна оръжието. Тя го погледна — и над главата му оживя видение. Бляскав меч, *Каландор*, стиснат в черна ръка. Мин ахна.

— Какво видя? — попита тихо Ранд.

— Каландор, държан в юмрук. Ръката сякаш е направена от оникс.

— Някаква идея какво означава това?

Мин поклати глава.

— Трябва да го скрием пак — каза Кацуан. Днес носеше кафяво и зелено — землистите цветове, — олекотени от златните украшения в косата й. — Фу! Ваденето на този предмет сега е безразсъдно, момче.

— Възражението ти е отбелязано — каза Ранд, взе ша-ангреала от Мин и го хлъзна над рамото си в ножницата на гърба си. На кръста си отново носеше древния меч с червено-златните дракони, изрисувани на ножницата. Казал беше, че го смята за някакъв вид символ. За него символизираше миналото, докато Каландор — по някакъв начин — представляваше бъдещето.

— Ранд — каза Мин и го хвана за ръката. — Проучването ми... Каландор, изглежда, има по-дълбок недостатък, отколкото сме

открили. Това видение само потвърждава каквото казах преди. Безпокоя се, че може да бъде използван срещу теб.

— Подозирам, че ще се използва — отвърна Ранд. — Всичко друго на този свят се е използвало срещу мен. Нарисувай, направи портал. Достатъчно дълго накарахме Пограничниците да чакат.

Ашаманът кимна и звънчетата в косата му звъннаха.

Ранд се обърна към Наеф.

— Наеф, още ли няма вест от Черната кула?

— Няма, милорд.

— Не можах да Пътувам дотам. Това намеква за голяма неприятност, по-лоша, отколкото се боях. Използвай ето този сплит. Може да те прикрие. Пътувай до място на един ден езда, влез и се скрий. Виж какво можеш да откриеш. Помогни, ако можеш, а когато намериш Логаин и тези, които са му верни, им предай послание от мен.

— Какво послание, милорд?

Ранд зарея поглед.

— Кажи им, че грешах. Кажи им, че ние не сме оръжие. Ние сме мъже. Може би ще помогне. Внимавай. Може да е опасно. Донеси ми вест. Ще трябва да оправя нещата там, но не мога току-така да вляза в капан, по-опасен от всичко, което съм отбягвал досега. Проблеми... толкова много проблеми трябва да се оправят. А съм само един. Иди на мое място, Наеф, засега. Трябва ми информация.

— Аз... Да, милорд — изглеждаше объркан, но излезе да изпълни заповедта. Ранд си пое дъх и потърка чукана на лявата си ръка.

— Да тръгваме.

— Сигурен ли си, че не искаш да вземеш повече хора? — попита Мин.

— Да. Кацуан, бъди готова да отвориш портал и да ни изведеш, ако се наложи.

— Отиваме във Фармадинг, момче — каза Кацуан. — Не вярвам да си забравил, че нямаме достъп до Извора, докато сме там.

Ранд се усмихна.

— А ти носиш в косата си пълна мрежа *паралис*, която включва Кладенец. Сигурен съм, че го държиш плен. Все би трябвало да стигне за един портал.

— Никога не съм чувала за мрежа *паралис* — лицето на Кацуан беше безизразно.

— Кацуан Седай — каза кротко Ранд. — Твоята мрежа има няколко украшения, които са ми непознати — подозирам, че са творение от ерата на Разрушението. Но аз бях там, когато бяха създадени първите, и носех оригиналната мъжка версия.

Стаята затихна.

— Е, момче — отрони най-сетне Кацуан. — Ти...

— Ще се откажеш ли изобщо някога от този навик, Кацуан Седай? — попита Ранд. — Да ме наричаш момче? Вече ми е все едно, въпреки че ми се струва странно. Бях на четиристотин години в деня, когато умрях в Приказния век. Подозирам, че това те прави по-млада от мен поне с няколко десетилетия. Показвам ти уважение. Може би ще е уместно да ми отвърнеш със същото. Ако желаеш, би могла да ме наричаш Ранд Седай. Аз съм, доколкото знам, единственият мъж Айез Седай, все още жив, който бе издигнат подobaващо и който никога не мина на страната на Сянката.

Кацуан пребледня.

Усмивката на Ранд стана добродушна.

— Ти пожела да са присъединиш и да танцуваш с Преродения Дракон, Кацуан. Аз съм това, което трябва да съм. Бъди спокойна — изправяш се срещу Отстъпниците, но имаш на своя страна един също толкова древен като тях — извърна лицето си от нея и погледът му стана далечен. — Да беше само старостта наистина показател за голяма мъдрост. Все едно да пожелаеш Тъмния просто да ни остави на мира.

Хвана Мин за ръка и двамата прекрачиха през портала на Наришма. Останалите ги последваха. От другата страна няколко Деви ги чакаха на горска поляна до вече оседланите коне. Мин яхна своя, замислена колко сдържана изглеждаше Кацуан. И имаше защо. Когато Ранд заговорише така, Мин се безпокоеше повече, отколкото би признала дори на себе си.

Излязоха от горичката и поеха към Фармадинг, впечатляващ град, разположен на остров сред езеро. Около езерото се бе развърнала голяма армия, вееха се стотици знамена.

— Винаги е бил важен град — каза Ранд замислено. — Бранителя е по-нов, но градът бе тук много отдавна. Арен Дешар,

Арен Мадор, Фар Мадинг. Винаги трън в петата ни беше Арен Дешар. Анклавът на Инкастар... те се страхуваха от прогреса, страхуваха се от чудото. Оказва се, че с право се бояха. Колко съжалявам, че не се вслушах в Гилгаме...

— Ранд? — обади се Мин.

Това го извади от унеса.

— Какво?

— Наистина ли си както каза? Наистина ли си на *четири столетия*?

— Почти на четири и половина, предполагам. Годишите ми в този Век добавят ли се към онези, които живях преди? — погледна я. — Разтревожена си, нали? Че не съм вече аз, мъжът, когото познаваш, глупавият овчар?

— Имаш всичко това в ума си... толкова много минало.

— Спомени само.

— Но ти си него също така. Говориш сякаш *наистина* си бил онзи, който се е опитал да запечата Въртела. Сякаш лично познаваш Отстъпниците.

Ранд помълча малко, после каза:

— Предполагам, че съм него. Но, Мин, това, което ти убягва, е следното: може сега да съм него, но и той *винаги* е бил мен. Аз винаги бях него. Няма да се променя само защото помня — аз съм си аз. Аз съм *мен*. И винаги съм бил себе си.

— Луз Терин е бил луд.

— Накрая — отвърна Ранд. — И да, правеше грешки. Аз правех грешки. Станах безразсъден, отчаян. Но този път има разлика. Голяма.

— Каква разлика?

Той се усмихна.

— Този път бях отгледан по-добре.

Мин също се усмихна неволно.

— Познаваш ме, Мин. Добре, уверявам те, сега се чувствам повече като себе си, отколкото преди месеци. Чувствам се повече като себе си, отколкото изобщо съм бил като Луз Терин, ако *това* има някакъв смисъл. И това е заради Трам, заради хората около мен. Ти, Перин, Нинив, Мат, Авиенда, Елейн, Моарейн. Той много упорито се опита да ме прекърши. Мисля, че ако бях същият като преди много време, щеше да е успял.

Наближаваха Фармадинг. Като навсякъде другаде, зеленото бе отстъпило на жълто и кафяво. Ставаше все по-лошо и по-лошо.

„Преструва се, че дреме — каза си Мин. — Земята не е мъртва. Тя чака през зимата.“ Зима на бури и война.

Наришма зад тях изсъска тихо и Мин се обърна. Лицето на ашамана се беше вцепенило. Явно бяха навлезли в мехура на влиянието на Бранителя. Ранд не показва с нищо, че е забелязал. Като че ли вече нямаше проблеми с гаденето, когато преливаше, което я облекчи. Или просто го прикриваше?

Насочи отново ума си към текущата задача. Армиите на Пограничниците така и не бяха обяснили защо се бяха опълчили на обичая и логиката, тръгвайки на юг, за да намерят Ранд. Бяха ужасно необходими. Намесата на Ранд в Марадон бе спасила каквото бе останало от града, но ако това ставаше по цялата граница с Погибелта...

Двадесет войници с високо вдигнати пики и плющящи на тях кървавочервени знамена ги пресрещнаха много преди да стигнат до армията. Ранд спря и ги остави да се приближат.

— Ранд ал-Тор — заяви един от мъжете. — Ние сме представители на Пограничното единение. Ще осигурим ескорт.

Ранд кимна и процесията продължи напред, вече с охрана.

— Не те нарекоха лорд Дракон — прошепна Мин. Той кимна замислено. Може би Пограничниците не вярваха, че е Прероденият Дракон.

— Не бъди арогантен с тях, Ранд ал-Тор — заговори Кацуан, след като се изравни с него. — Но и *не отстъпвай*. Повечето Пограничници ще откликнат на сила, щом я видят.

Тъй. Кацуан го нарече по име, вместо „момче“. Приличаше на победа и Мин се усмихна.

— Ще приготвя онзи портал — продължи Кацуан по-тихо. — Но ще е много малък. Кладенецът ще ми даде само колкото да можем да изпълим навън. Вярвам, че няма да ни потрѣбва. Тези хора ще се бият за теб. Ще *искат* да се бият за теб. Само някоя нетактична глупост би могла да ги отблъсне.

— Тук има нещо повече, Кацуан — отвърна той също така тихо. — Нещо ги привлече на юг. Това е предизвикателство, което не знам как да посрещна. Но приемам съвета ти с благодарност.

Кацуан кимна. След малко приближиха четирима души, които чакаха пред фронта на строената армия. Зад тях имаше хиляди бойци в плътни редове. Салдейци, с кривите им крака. Шиенарци с перчемите им. Арафелци, всеки войник с по два меча, стегнати на гърба. Кандорци, с раздвоените им бради.

Четиримата не бяха на коне. Носеха изящни дрехи. Две жени и двама мъже, всеки с Айез Седай до себе си, а зад тях имаше неколцина слуги.

— Онази най-отпред е кралица Етениел — зашепна им Кацуан. — Строга жена е, но честна. Знае се, че се меси в делата на южните държави, и подозирам, че другите ще я оставят да води днес. Красивият мъж до нея е Пайтар Начиман, кралят на Арафел.

— Красив ли? — попита Мин и огледа плешивия застарял арафелец. — Този?

— Зависи от гледната точка, дете — отвърна Кацуан. — Някога беше много прочут с хубавото си лице и все още е прочут заради меча си. До него е крал Еазар Тогита Шиенарски.

— Толкова е тъжен — промълви Ранд. — Кого е загубил?

Мин се намръщи. Еазар не й изглеждаше особено тъжен. Малко мрачен може би, но чак тъжен...

— Той е Пограничник — каза Кацуан. — Бил се е с тролоци през целия си живот. Допускам, че е загубил много близки хора. Жена му умря всъщност преди години. Казват, че имал душа на поет, но е суров мъж. Ако успееш да спечелиш уважението му, ще означава много.

— Последната е Тенобия значи — Ранд се потърка по брадичката. — Все пак съжалявам, че не взех Башийр с нас — Башийр беше казал, че лицето му може да разпали гнева на Тенобия, и този път Ранд се беше вслушал в разума.

— Тенобия е като горски пожар — каза Кацуан. — Млада, нахална и безразсъдна. Не се оставяй да те въвлече в спор.

Ранд кимна и каза само:

— Мин?

— Над главата на Тенобия е надвиснало копие — каза Мин. — Кърваво, но блести на светлината. Етениел скоро ще се венчае — виждам го по белите гургулици. Днес се кани да направи нещо опасно, тъй че внимавай. Другите двама имат разни мечове, щитове и стрели, които се реят около тях. И двамата скоро ще се бият.

— В Последната битка ли? — попита Ранд.

— Не знам — призна тя. — Би могло да е тук, днес.

Ескортът им ги поведе към четиримата монарси. Ранд се смъкна от седлото, потупа Тай'дайшар по шията и конят изпръхтя. Мин понечи да слезе, както и Наришма, но Ранд вдигна ръка да ги спре.

— Проклет глупак — измърмори Кацуан до Мин, достатъчно тихо, за да не чуе никой друг. — Моли ме да съм готова да го измъкна, а след това ни оставя?

— Сигурно е имал предвид, че трябва да измъкнеш мен — отвърна тихо Мин. — Знам си го: повече се тревожи за мен, отколкото за себе си — помълча за миг. — Проклет глупак!

Кацуан ѝ хвърли поглед и леко се усмихна, преди да се обърне и да се загледа отново към Ранд.

Той пристъпи към четиримата монарси, спря и вдигна ръце с дланите нагоре, сякаш ги питаше: „Какво искате от мен?“

Етениел тръгна напред. Беше пълничка, със стегната на тила тъмна коса. Тръгна към Ранд, а единият от мъжете, крал Еазар, закричи до нея.

Девите пристъпиха от двете страни на Ранд — както обикновено бяха решили, че заповедта му да се задържат назад не се отнася за тях.

Етениел вдигна ръка и зашлеви Ранд през лицето.

Наришма изруга. Девите вдигнаха булата си и извадиха копия. Мин смуши кобилата си напред и проби през охраната.

— Спри! — каза Ранд и вдигна ръка. Обърна се и изгледа строго Девите.

Мин спря кобилата и я потупа по врата. Беше уплашена, както можеше да се очаква. Девите се отдръпнаха назад с неохота, но пък Кацуан се възползва от възможността да се приближи с коня си до Мин.

Ранд отново се обърна към Етениел и потърка бузата си.

— Надявам се, че това е някакъв традиционен кандорски поздрав, ваше величество.

Тя повдигна вежда, след това кимна на крал Еазар Шиенарски и той се приближи към Ранд. Удари го с опакото на ръката през устата и силата на удара накара Ранд да залитне.

Но той отново махна на Девите да стоят кротко. Погледна Еазар в очите. По брадичката му потече кръв. Шиенарецът го изгледа за миг,

кимна и отстъпи крачка.

Тенобия беше следващата. Зашлеви Ранд с лявата си ръка, силен удар, който изпращя във въздуха. Мин усети болката на Ранд. Тенобия тръсна ръката си и също отстъпи крачка назад.

Крал Пайтар беше последен. Старият арафелец се приближи с ръце зад гърба, замислено. Спря пред Ранд, пресегна се и попи кръвта от бузата му. След това го перна с опакото на ръката си толкова силно, че го смъкна на колене и от устата му плисна кръв.

Мин не можеше да остане на място повече.

— Ранд! — скочи от седлото и изтича при него. Прегърна го и изгледа монарсите с гняв. — Как *смеете*!? Той дойде при вас с мир!

— С мир? — попита Пайтар. — Не, момиче, той не дойде на този свят с мир. Хвърли земята в ужас, хаос и разруха.

— Както пророчествата са казали — Кацуан се приближи, докато Мин помагаше на Ранд да стане. — Хвърляте в нозете му бремето на цял един Век. Не можеш да наемеш човек да ти оправи къщата, а после да го укоряваш, че е съборил една стена, за да свърши работата.

— Това предполага, че той е Прероденият Дракон — Тенобия скръсти ръце. — Ние...

Млъкна, щом Ранд се изправи и бавно измъкна Каландор. Лъскавото острие изсъска и той го изпъна напред.

— Отричаш ли това, кралица Тенобия, Щит на Севера и Меч на Границата на Погибелта, Върховен трон на Дома Казади? Ще погледнеш ли това оръжие и ще ме наречеш ли Лъжедракон?

Това я усмири. Еазар до нея кимна. Зад тях редовете смълчани войници не помръдваха, стиснали копията и щитовете. Като за почест. Или като в готовност за атака. По стените на Фармадинг се бяха струпали безчет хора.

— Нека продължим — каза Еазар. — Етениел?

— Добре. Ето какво ще кажа, Ранд ал-Тор. Дори да *докажеш*, че си Прероденият Дракон, имаш да отговаряш за много неща.

— Можеш да вземеш цената си от кожата ми, Етениел — каза тихо Ранд и хлъзна Каландор в ножницата. — Но едва след като Тъмния получи своя ден с мен.

— Ранд ал-Тор — заяви Пайтар. — Имам въпрос за теб. Отговорът ти ще предопредели изхода от този ден.

— Какъв въпрос? — настоя Кацуан.

— Кацуан, моля те — Ранд вдигна усмирително ръка. — Лорд Пайтар, виждам го в очите ви. Знаете, че аз съм Прероденият Дракон. Нужен ли е този въпрос?

— Съдбоносен е, лорд ал-Тор — отвърна Пайтар. — Той ни доведе тук, въпреки че съюзниците ми не го знаеха в началото. Винаги съм вярвал, че сте Прероденият Дракон. Това прави въпроса ми още по-съдбоносен.

Мин се намръщи. Стариият войник посегна към дръжката на меча си, сякаш се готвеше да го извади, и Девите настръхнаха още повече. Стъписана, Мин осъзна, че Пайтар все още стои съвсем близо до Ранд.

„Може да извади меча и да замахне към врата на Ранд за едно мигване на окото!“

Ранд не откъсваше поглед от очите на краля.

— Задайте въпроса си.

— Как умря Телиндал Тирасо?

— Коя? — попита Мин и погледна към Кацуан. Айез Седай поклати глава объркана.

— Откъде знаеш това име? — попита Ранд.

— Отговори на въпроса — настоя Еазар, все така с ръка на меча.

— Тя беше писарка — каза Ранд. — През Приказния век. Демандред, когато дойде за мен след основаването на Осемдесетте и един... Тя падна в боя, от мълния от небето... Кръвта ѝ е на ръцете ми... Откъде знаеш това име!?

Етениел погледна Еазар, след това Тенобия и накрая Пайтар. Той кимна, после затвори очи и въздъхна облекчено. Свали ръката си от меча.

— Ранд ал-Тор — каза Етениел. — Ти си Прероденият Дракон. Ще бъдеш ли тъй добър да седнеш и да поговориш с нас? Ще отговорим на въпросите ти.

— Защо никога не съм чувала за това тъй наречено пророчество? — попита Кацуан.

— Естеството му изискваше да се пази в тайна — отвърна крал Пайтар. Всички седяха на възглавнички в голяма палатка в средата на лагера на Пограничните. Раменете на Кацуан я сърбяха, както я бяха обкръжили отвсякъде, но глупавото момче — *винаги* щеше да си

остане глупаво момче, колкото и да беше стар — изглеждаше в пълен мир.

Тринайсет Айез Седай чакаха извън палатката, оказала се недостатъчно голяма да побере всички. *Тринайсет*. И това не беше накарало ал-Тор дори да мигне. Кой мъж, способен да прелива, можеше да седи между тринайсет Айез Седай, без да се изпоти?

„Променил се е — каза си Кацуан. — Просто ще трябва да го приемеш.“ Не че нямаше нужда повече от нея. Мъже като него ставаха твърде самоуверени. Няколко малки успеха и щеше да се препъне в собствените си крака и да изпадне в затруднение.

Но... добре, беше горда с него. С неохота, но горда. Малко.

— Дадено е от една Айез Седай от рода ми — каза Пайтар и отпи глътка чай. — Моят предтеча Рео Миерши бил единственият, който го чул. Заповядал думите да се съхранят, предавали се от монарх на монарх до ден-днешен.

— Кажи ми ги — подкани го Ранд. — Моля те.

— Виждам го пред теб! — цитира Пайтар. — Него, който живее много животи, който дава много смърти, който вдига планини. Той ще счупи каквото трябва да счупи, но първо стои тук, пред нашия крал. Ти ще го окървавиш! Оцени самообладанието му. Той говори! Как падналата бе убита? Телиндал Тирасо, убита от неговата ръка, мракът дошъл в деня след светлината. Ти *трябва* да запиташ и *трябва* да узнаеш съдбата си. Ако не може да отвърне...

Гласът му заглъхна.

— Тогава? — настоя Мин.

— Ако не може да отвърне — каза Пайтар, — ще бъдеш изгубен. Ще донесеш бързо края му, за да имат своята буря сетните дни. За да не бъде погълната Светлината от оногова, който трябва да я съхрани. Виждам го. И плача.

— Дошли сте, за да го убиеете значи — каза Кацуан.

— Да го *изпита*ме — отвърна Тенобия. — Така решихме, след като Пайтар ни каза за пророчеството.

— Не знаете колко близо бяхте до смъртта — промълви Ранд. — Ако бях дошъл при вас малко по-рано, щях да отвърна на шамарите ви с белфир.

— Вътре в Бранителя? — Тенобия изсумтя пренебрежително.

— Бранителя спира Единствената сила — прошепна Ранд. — Само Единствената сила.

„Какво иска да каже с това?“ — помисли Кацуан и се намръщи.

— Знаехме добре риска — заяви гордо Етениел. — Настоях за правото да те зашлевя първа. Армиите ни имаха заповеди да нападнат, ако паднем.

— Семейството ми е тълкувало думите на пророчеството стотици пъти — каза Пайтар. — Смисълът изглежда ясен. Задачата ни беше да изпитаме Преродения Дракон. Да видим дали можем да му се доверим да ни поведе към Последната битка.

— Само преди месец нямаше да имам спомените, за да ви отговоря. Беше глупав ход. Ако ме бяхте убили, всичко щеше да е загубено.

— Риск — отвърна мрачно Пайтар. — Може би някой друг щеше да се вдигне на твоето място.

— Не — каза Ранд. — Това пророчество е като другите. Заявление какво би могло да се случи, не съвет.

— Аз го разбирам другояче, Ранд ал-Тор — каза Пайтар. — И другите се съгласиха с мен.

— Трябва да се отбележи, че аз не дойдох на юг заради това пророчество — заяви Етениел. — Моята цел беше да видя дали бих могла да донеса малко разум на света. А после... — замълча и се намръщи.

— Какво? — попита Кацуан и най-сетне отпи от чая си. Беше добър. Както обикновено в близост до ал-Тор напоследък.

— Бурите — каза Тенобия. — Снегът ни спря. А след това се оказа по-трудно да ви намерим, отколкото предполагаме. Тези портали... Може ли да научите нашите Айез Седай на тях?

— Ще заповядам вашите Айез Седай да бъдат научени в замяна на едно обещание — каза Ранд. — Ще ми се закълнете. Имам нужда от вас.

— Ние сме суверени — отсече Тенобия. — Няма да ви се поклоня толкова бързо като чичо ми. Трябва да говорим и за *това*, между другото.

— Нашите клетви са пред земите, които браним — каза Еазар.

— Както желаете — отвърна Ранд и стана. — Веднъж ви дадох ултиматум. Изразих го лошо и съжалявам за това, но оставам

единствената ви пътека към Последната битка. Без мен ще останете тук, на стотици левги от земите, които сте се заклели да браните — кимна поред на всеки от тях и подаде ръка на Мин да стане. — Утре се срещам с монарсите на света. След това ще тръгна към Шайол Гул и ще счупия останалите печати на затвора на Тъмния. Лек ден.

Кацуан не стана. Отпи бавно от чая си. Четиримата изглеждаха стъписани. Добре, момчето бе добило усет за драматичното.

— Почакай! — най-сетне проговори Пайтар и стана. — Ще отидеш да направиш какво?!

— Ще строша печатите, лорд Пайтар. Той ще счупи каквото трябва да счупи. Не можете да ме спрете, не и след като тези думи доказват какво ще направя. По-рано се намесих, за да предотвратя падането на Марадон. Беше съвсем близо до това, Тенобия. Стените са разбити, войските ви са съкрушени. С помощ успях да го спася. На косъм. Вашите страни имат нужда от вас. Така че имате две възможности. Заклевайте ми се или седите тук и оставяте всички други да се бият на ваше място.

Кацуан отпи от чая си. Момчето малко преиграваше.

— Ще ви оставя да обсъдите предложението ми — каза Ранд. — Мога да отделя един час... Макар че, преди да започнете обсъждането си, бихте ли предали нещо от мен на един човек? Има един мъж в армията ви, казва се Хюрин. Бих искал да му се извиня.

Четиримата гледаха стъписано. Кацуан стана да поговори със Сестрите, които чакаха навън. Познаваше някои от тях и трябваше да поизучи другите. Не се притесняваше какво ще решат Пограничните. Ал-Тор ги държеше в ръцете си. „Още една армия под знамената му. Не мислех, че ще се оправи с тази.“

Още един ден и всичко започваше. Светлина, дано да бяха готови.

ГЛАВА 52

БОТУШИ

Елейн се намести на седлото на Лъчиста. Кобилата беше от най-превъзходните в кралската конюшня, салдейска порода, с блестящо бяла грива и козина. Седлото беше общито с виненочервено и златно. Беше от седлата, използвани за тържествени процесии.

Биргит яхна Изгрев, висок жълто-кафяв кон, също един от най-бързите в дворцовите конюшни. Сама бе избрала и двата коня — очакваше да им се наложи да бягат.

Биргит носеше едно от направените от Елейн копия на лисичата глава. Беше с различна форма — тънък сребърен диск с роза на лицевата страна. Елейн носеше в джоба си друг такъв диск, увит в плат.

Беше се опитала тази сутрин да направи още един, но се бе разтопил и за малко да подпали нощната ѝ масичка. Много се затрудняваше без оригиналт да ѝ е подръка. Мечтите ѝ да въоръжи цялата си лична гвардия с медальони ставаха все по-неосъществими, освен ако не успееше някак да убеди Мат да ѝ даде отново оригинала.

Почетната ѝ гвардия навлезе в конни редици около нея и Биргит в Краличиния площад. Водеше само сто войници — седемдесет и петима гвардейци и вътрешен кръг от двайсет и пет гвардейки. Беше малка сила, но щеше да мине и без тези сто, ако можеше да се отърве от тях. Не можеше да позволи да я възприемат като завоевател.

— Не ми харесва това — каза Биргит.

— На теб нищо не ти харесва напоследък — отвърна ѝ Елейн. — Честно, от ден на ден ставаш все по-раздразнителна.

— Защото ти ставаш все по-безразсъдна от ден на ден.

— О, хайде стига. Това *едва ли* е най-безразсъдното нещо, което съм правила. Успокой се. Всичко ще е наред — и погледна на юг.

— Защо непрекъснато поглеждаш натам?

— Ранд — отвърна Елейн, отново почувствала топлината, пулсираща във възела на чувства в ума ѝ. — Подготвя се за нещо.

Обезпокоен е. И спокоен в същото време — Светлина, колко объркващ можеше да е този човек!

Срещата щеше да се състои в един ден, стига да се спазеше поставеният от него срок. Егвийн беше права: счупването на печатите щеше да е глупаво. Но Ранд щеше да се вслуша в разума.

Ализе спря до тях, придружена от три Родственички. Сарасия беше пълничка жена с добродушното изражение на стара майка; тъмнокожата Кема носеше черната си коса прибрана на три дълги плитки, а строгата младолика Нашя беше с широка провиснала рокля.

Четирите заеха позиция до Елейн. Само две бяха достатъчно силни за портал — много от Родственичките бяха по-слаби от повечето Айез Седай. Но това щеше да е достатъчно, след като самата Елейн едва можеше да прегърне Извора.

— Можете ли да направите нещо, за да я предпазим от стрели? — обърна се Биргит към Ализе. — Някакъв сплит?

Ализе кривна замислено глава.

— Знам един, който би могъл да помогне. Но никога не съм го пробвала.

Друга Родственичка изплете портал напред. Отвори се към ивица обрасла с жълта трева земя край Кайриен, където чакаше много по-голяма войска. Офицерите лесно се различаваха по облеклата си с цветовете на Домовете, на които служеха.

Високият навъсен Лорструм чакаше на кон пред войската си — войниците му бяха облечени в тъмнозелено с пурпурни ивици. Бертом беше от другата страна. Силите им като че ли бяха равни — по пет хиляди души. Другите четири Дома бяха изкарали на полето по-малки войски.

— Ако искат да те вземат плен, сама им даваш шанс — каза Биргит.

— Няма как да го направят и да се измъкнат, освен ако не се бях скрила в двореца си и да пратя войските си. Виж, *това* щеше да доведе до въстание в Кайриен и възможен провал в Андор. Вече съм кралица, Биргит. Няма да можеш да ме опазиш повече, отколкото сам войник на бойното поле.

— Все пак стой между мен и Гайбон.

Гайбон се приближи на пьстрия си кон. С Биргит от едната ѝ страна и Гайбон от другата, и тъй като конете и на двамата бяха по-

високи от този на Елейн, за всеки убиец щеше да е трудно да я улучи, без преди това да порази тях.

Така щеше да е до края на живота ѝ. Тя смуши Лъчиста и отрядът ѝ пое през портала, за да излезе на кайриенска земя. Благородниците и благородничките пред тях започнаха да се кланят и този път поклоните бяха по-дълбоки, отколкото при срещата в тронната зала. Представлението започваше.

Стените на града бяха все още черни от пожарите по време на боевете с Шайдо. Елейн долови напрежението на Биргит, след като порталът зад тях изчезна. Жените от Родството около нея прегърнаха Извора и Ализе изплете непознат сплит и го постави във въздуха около вътрешния кръг на охраната ѝ. Предизвика малка, но силна вихрушка във въздуха.

Безпокойството на Биргит се оказа заразително и Елейн се усети, че е стиснала юздите на Лъчиста. Въздухът тук в Кайриен беше по-сух, със смътна миризма на прах. Небето бе облачно.

Кайриенските бойци се строиха около малката група андорци в бяло и червено. Повечето кайриенска сила беше пехота, макар да имаше и малко тежка конница. Всички поеха в безупречен строй. Пазеха Елейн... или я държаха в плен.

Лорструм подкара червено-кафявия си жребец към охраната на Елейн. Гайбон я погледна и след като тя му кимна, му позволи да се доближи.

— Градът е неспокоен, ваше величество — заговори Лорструм. Биргит все пак внимаваше да държи коня си между неговия и кобилата на Елейн. — Има... неприятни слухове, свързани с възкачването ви.

„Слухове, които вероятно си предизвикал ти — помисли си Елейн. — Преди да решиш да ме подкрепиш.“

— Вярвам, че няма да се вдигнат срещу войските ви?

— Надявам се — погледна я изпод плоската си шапка в гористо зелено. Носеше черно палто, което стигаше до коленете му, цветните ивици през гърдите му обозначаваха Дома му. Беше облекло като за бал и това излъчваше увереност. Войската му не завладяваше града, а ескортираше новата кралица в почетна процесия. — Едва ли ще има въоръжена съпротива. Но все пак реших да ви предупредя.

И ѝ кимна почтително. Знаеше, че го манипулира, но приемаше тази манипулация. Трябваше да го наблюдава внимателно през

следващите години.

Кайриен беше безличен град — само прави улици и четвъртити кули. Макар тук-там да се срещаха красиви сгради, нямаше място за сравнение с Кемлин или Тар Валон. Влязоха през северните порти; река Алгуеня се падаше от дясната им страна.

Вътре ги очакваха тълпи. Лорструм и другите си бяха свършили работата добре. Имаше приветствени възгласи, подхващани навярно от грижливо поставени между хората придворни. Щом Елейн навлезе в града, възгласите станаха по-силни. Това я изненада. Беше очаквала враждебност. И да, имаше го и това — тук-там хвърляха смет отзад от тълпата, чуваше се подигравателен смях. Но повечето хора изглеждаха радостни.

Докато процесията се точеше по широкия булевард, Елейн осъзна, че тези хора може би са *очаквали* подобно събитие. Бяха говорили за него, бяха се разпространили слухове. Някои от тези слухове бяха враждебни и за тях бе съобщил Нори. Но сега й изглеждаха повече като знак за тревога, отколкото за враждебност. Кайриен твърде дълго бе останал без монарх. Кралят им беше убит неизвестно от кого, а лорд Дракона като че ли ги бе изоставил.

Увереността й нарасна. Кайриен беше наранен град. Изгорените и разбити останки от Предната порта отвън. Камъните на уличната настилка бяха къртени, за да се хвърлят от стените. Градът така и не се беше възстановил от Айилската война, а недовършените Безвърхи кули — симетрични по план, но ужасно запуснати — бяха величествено свидетелство за това.

Проклетата им Игра на Домове беше почти толкова лоша напасть. Можеше ли да се промени това? Хората наоколо изглеждаха обнадеедени, сякаш разбираха в какъв извратен хаос се е превърнала държавата им. Човек по-скоро можеше да изтръгне копие от ръцете на айилец, отколкото да изреже лукавството на кайриенците, но може би тя щеше да успее да ги научи на повече вяност към страна и трон. Стига да имаха монарх, заслужаващ тази вяност.

Слънчевият палат се издигаше в самия център на града. Като всичко останало в града, беше четвъртит и ъгловат, но тук архитектурата създаваше усещане за внушителност и сила. Беше величествено здание, въпреки разбитото крило, където се бе разиграл опитът за покушение над живота на Ранд.

Тук ги очакваха още благородници, застанали по покритите стъпала пред входа или до богато украсените си карети. Повечето изглеждаха скептични, а някои — удивени.

Елейн погледна Биргит и каза с доволна усмивка:

— Ето, че става. Никой не очакваше да вляза в двореца придружена от *кайриенска* армия.

Биргит не отвърна. Все още беше напрегната. И сигурно щеше да остане така, докато Елейн не се върне в Кемлин.

В подножието на стълбището стояха две жени, едната — хубавица със звънчета в косата, другата — с къдрава коса и лице, което не приличаше на Айез Седай, при все че беше такава от години. Това бе Сашале Андерли, а другата — чието лице не изглеждаше неостаряващо — беше Самицу Тамагова. Според източниците на Елейн тези двете бяха най-близо до понятието за „управители“, с които градът разполагаше в отсъствието на Ранд. Беше водила кореспонденция и с двете и бе установила, че Сашале е забележително проникателна и много добре разбира начина на мислене на кайриенците. Беше предложила града на Елейн, но бе намекнала, че според нея да бъде предложен и да се вземе са две различни неща.

Сашале пристъпи напред и заговори официално:

— Ваше величество. Нека се знае, че лорд Дракона ви дава всички права и претенции над тази земя. Всякаква формална власт, която той имаше над тази земя, се отстъпва на вас и постът на стюард на държавата се отменя. Дано управлявате в мъдрост и мир.

Елейн й кимна достолепно, но отвътре кипеше. Беше казала, че няма нищо против помощта на Ранд при вземането на трона, но не искаше да й натрият носа в това. От друга страна, Сашале, изглежда, приемаше поста си сериозно, въпреки че според разкритията на Елейн този пост до голяма степен си го беше приписала сама.

Елейн и свитата слязоха от конете. Ранд наистина ли си беше мислил, че ще е толкова лесно да й даде трона? Беше стоял в Кайриен достатъчно дълго, за да знае как заговорничат тук. Прокламацията на една Айез Седай изобщо нямаше да е достатъчна. Виж, пряката подкрепа на могъщи благородници щеше да стигне.

Процесията тръгна нагоре по стъпалата. Влязоха, като всеки от поддръжниците й взе със себе си почетна гвардия от по петдесет души.

Елейн взе цялата си свита. Бяха много, но нямаше намерение да оставя никого зад себе си.

Вътрешните коридори бяха прави, със сводести тавани и златна облицовка. Символът на Слънчевия изгрев красеше всяка врата. Имаше ниши, предназначени за показ на дворцовите богатства, но много от тях бяха празни — айилците бяха взели петината си от този дворец.

Щом стигнаха до входа за Великата зала на Слънцето, андорските гвардейци и гвардейки на Елейн се подредиха в шпалир в коридора. Тя си пое дълбоко дъх и влезе в тронната зала с група от десетима.

Мраморни колони със сини жилки се извисяваха до тавана от двете страни на помещението. Слънчевият трон бе на синия си мраморен подиум в дъното на просторната зала.

Беше от позлатено дърво, но изглеждаше удивително скромно. Навярно затова Ламан бе решил да си направи нов трон, като бе използвал материал от самата Авендоралдера. Елейн пристъпи към подиума, след това се обърна, докато кайриенските благородници влизаха, първо поддръжниците ѝ, след това останалите, по ранг съгласно сложните правила на Даес Дай-мар. Тази йерархия често се променяше само за дни, през ден, ако не и за часове.

Биргит оглеждаше всеки влязъл, но кайриенците бяха образец на благоприличие. Никой тук нямаше да покаже дързост като тази на Елориен в Андор. Но пък тя беше патриотка и точно затова продължаваше отчайващо да се опълчва на Елейн. В Кайриен хората не правеха такива неща.

След като множеството затихна, Елейн си пое дъх. Беше мислила за слово, но майка ѝ я бе научила, че понякога решителното действие замества и най-добрата реч. Понечи да седне на трона.

Биргит я хвана за ръката.

Елейн я погледна питащо, но Стражникът ѝ гледаше трона.

— Изчакай малко — каза и се наведе.

Благородниците замърмориха, а Лорструм се приближи до Елейн.

— Ваше величество?

— Биргит — каза Елейн изчервена, — наистина ли е необходимо?

Без да ѝ обръща внимание, Биргит замушка по възглавничките на стола. Светлина! Нима Стражничката ѝ бе решила да я притеснява във всяка възможна ситуация? Не беше възможно да...

— Аха! — каза Биргит и издърпа нещо от меката възглавница върху седалката.

Елейн се стъписа и се приближи, с Лорструм и Бертом до нея. Биргит държеше малка игла с черен връх.

— Скрита във възглавницата.

Елейн пребледня.

— Единственото място, където знаеха, че ще си, Елейн — каза тихо Биргит.

Лорструм беше почервенял.

— Ще намеря този, който е направил това, ваше величество — изръмжа той. — И ще изпита моя гняв.

— Не и преди да изпита първо моя — каза набитият Бертом и погледна накриво иглата.

— Очевидно опит за покушение, предназначен за лорд Дракона, ваше величество — каза Лорструм по-високо, за да го чуят по-добре в залата. — Никой не би дръзнал да убие вас, нашата възлюблена сестра от Андор.

— Добре е да го чуя — отвърна Елейн и го изгледа. Изражението ѝ трябваше да подсказва на всекиго в залата, че смята да се примири с тази хитрина и да опази репутацията му. Той бе нейният най-силен поддръжник и срамът от един опит за убийство падаше върху него.

Съгласието ѝ да опази репутацията му щеше да му струва скъпо. Той сведе разбиращо очи. Светлина, колко мразеше Елейн тази игра. Но щеше да я играе. И щеше да я играе добре.

— Безопасно ли е? — попита тя Биргит, която все още проверяваше трона.

— Има начин да се разбере — отсече Биргит.

И най-безцеремонно се друсна на трона.

Благородниците в залата ахнаха, а от червено лицето на Лорструм стана съвсем бяло.

— Не е много удобно — каза Биргит, измести се на едната страна, после на другата. — Очаквах, че тронът на един монарх ще е по-добре тапициран, още повече при този твой деликатен задник.

— Биргит! — изсъска Елейн и усети, че пак се изчервява. — Не можеш да седиш на *Слънчевия трон*!

— Аз съм телохранителят ти — отвърна Биргит. — Мога да опитвам храната ти, ако поискам, мога да минавам през вратите преди теб и мога скапано да сядам в стола ти и на трона ти, ако сметна, че това ще те защити — усмихна се широко. — Освен това — добави тихо — винаги съм се чудила какво усеща човек, като седне на трон — стана, все още нащрек, но и явно довольна.

Елейн се обърна, огледа благородниците на Кайриен и заговори:

— Вие ни чакахте дълго. Някои от вас са недоволни, но не забравяйте, че половината ми кръв е кайриенска. Този съюз ще направи и *двете* ни държави велики. Не настоявам за доверието ви, но *настоявам* за подчинението ви — помълча, след което добави: — И също така не забравяйте, че това е желанието на Преродения Дракон.

Видя, че я разбраха. Ранд бе завладял този град, макар да го беше завладял, за да го освободи от Шайдо. За благородниците щеше да е благоразумно да не го изкушават да се върне и да го завладее отново. Една кралица трябваше да използва инструментите, които са й подръка. Елейн беше взела сама Андор. Щеше да позволи на Ранд да ѝ помогне с Кайриен.

Седна. Толкова просто нещо, но последствията от него наистина стигаха далече.

— Съберете войските си и гвардиите на Домовете си — заповяда на събралите се благородници. — Ще тръгнете в поход със силите на Андор през портали до мястото, наречено Полето на Мерилор. Там ще се срещнем с Преродения Дракон.

Благородниците я гледаха изненадано. Идва, сяда на трона и им заповядва да изведат армиите си от града в същия ден? Елейн се усмихна. Най-добре беше да действа бързо и решително. Това щеше да създаде прецедент за послушание. И щеше да започне да ги подготвя за Последната битка.

— Също така — заяви тя, след като започнаха да си шепнат, — искам да съберете всички годни да носят меч мъже в това кралство, и да ги зачислите в армията на кралицата. Няма много време за обучение, но всеки меч ще е нужен в Последната битка. Жените, които пожелаят да се бият, също може да се запишат. Също така известете

всички леяри във вашия град. Ще трябва да се срещна с тях до един час.

— Но... — намеси се Бертом — празненството в чест на коронацията, ваше величество...

— Ще пируваме, когато спечелим Последната битка и спасим децата на Кайриен — заяви Елейн. Трябваше да ги отвлече от заговорите им, да им даде работа, която да ги държи заети. Стига да може. — Действайте! Представете си, че Последната битка е на прага ви и че ще дойде утре!

Защото наистина можеше да дойде утре.

Мат се облегна на едно сухо дърво и се загледа към лагера си. Усмиваше се и издишваше усмихнат, и се наслаждаваше на прекрасното чувство да знае, че вече не го гонят. Беше забравил колко хубаво е това чувство. По-хубаво от две хубави слугинчета на двете колена. Е, по-хубаво от едно слугинче поне.

Военен лагер вечер. Едно от най-уютните места на света, макар половината лагер да беше празен, след като половината мъже бяха отишли в Кайриен. Слънцето беше залязло и повечето бойци си бяха легнали. Но тези, които бяха на дежурство чак утре следобед, нямаха причина все още да лягат да спят.

Из лагера димяха огньове и насядалите около тях мъже си разправяха за геройства, за изоставени жени или за далечни слухове. Езиците на пламъците потръпваха, щом някой току разровеше жаравата с клон и пръскаше малки искри във въздуха, докато приятелите му пееха „Елате ми, девиците“ или „Плачещи върби по пладнe“.

Мъжете в Бандата бяха от десетина различни държави, но този лагер бе истинският им дом. Мат закрачи между тях, с шапката на главата и ашандарей на рамото. Беше си намерил ново шалче за врата. Хората знаеха за белега му, но нямаше защо да се перчи с него като някой от проклетите фургони на Лука.

Шалчето, което си бе избрал този път, беше червено. В памет на Тилин и другите убити от голама. За малко да си избере розово. Съвсем за малко.

Усмихна се. Макар от няколко огъня да кънтяха песни, никой не ревеше с цяло гърло и в лагера цареше здравословен покой. Не *тишина*. Тишината никога не беше добра. Мразеше тишината. Караше го да се чуди кой ли се опитва толкова упорито да се промъкне към него. Не, това беше покой. Мъже похъркваха тихо, огньове пращяха, други мъже пееха, треви скърцаха под краката на обикалящите постове. Мирните шумове на мъже, които се наслаждават на живота си.

Тръгна към масата пред тъмната си палатка. Седна и се загледа в документите, които беше струпал на нея. В палатката беше твърде тясно, а и не искаше да събуди Олвер.

Вятърът разлюля палатката. Работното му място наистина изглеждаше странно — хубава дъбова маса тупната наред тревата, столът му до нея и делвата с подправен сайдер на земята до стола. Документите на масата бяха затиснати с няколко камъка, осветени от мигащото пламъче на лампата.

Не искаше да се занимава с документи. Искаше да може да седне при някой от огньовете и да пее с момчетата „Танц с Джак от Сенките“. Смътно долавяше думите на песента от един огън наблизо.

Документи. Е, беше се съгласил Елейн да го наеме, а за такова нещо винаги има документи. И документи за драконовите екипи също. Документи за продоволствие, дисциплинарни доклади и още какви ли не глупости. И няколко документа, които бе успял да свие от Нейно кралско величество, шпионски доклади, които държеше да прегледа. Донесения за сеанчанците.

Много от вестите не бяха нови за него. Благодарение порталите на Верин беше пътувал до Кемлин по-бързо от самите слухове. Но Елейн също имаше портали и някои от новините от Тийр и Иллиан бяха пресни. Имаше сведения за новата сеанчанска императрица. Значи Тюон наистина се беше коронясала или каквото там правеха сеанчанците, за да си назначат нова императрица.

Това го накара да се усмихне. Светлина, представа си нямаха в какво са се набутали! Сигурно си *мислеха*, че имат. Но тя щеше да ги изненада, сигурно както че небето е синьо. Е, сиво напоследък.

Имаше също глупости, че Морският народ са в съюз със сеанчанците. Мат го подмина пренебрежително. Сеанчанците бяха пленили достатъчно кораби на Морския народ, за да се създаде такова

впечатление, но не беше истина. Намери и няколко страници с новини за Ранд, повечето мъгляви и неблагоприятни.

Проклети цветове. Ранд седеше и си говореше с някакви хора в една палатка. Може би *все пак* беше в Арад Доман, но не можеше едновременно да е там *и* да се бие в Граничните земи, нали? Според един слух Ранд беше убил кралица Тилин. Кои проклети идиоти ги измисляха тия неща?

Прехвърли набързо донесенията за Ранд. Мразеше да му се налага непрекъснато да прогонва проклетите цветове. Добре поне, че Ранд беше с дрехи този път.

Последната страница се оказа любопитна. Вълци, тичащи на големи глутници, събират се на поляни и вият в хор? Небесата блестели червени нощем? Добичета се трупали сред полята, всички обърнати на север, и гледали мълчаливо? Следи от армии на Твари на Сянката в нивите? Тези неща намирисваха на тъпа мълва, предавана от една селянка на друга, докато стигнат до ушите на шпионите на Елейн.

Огледа листа, след което — без да си го е помислил дори — се усети, че е извадил от джоба си плика на Верин. Все още запечатаното писмо бе протрито и мръсно. Не го беше отворил обаче. Това май бе най-трудното нещо, което беше правил в живота си — да устои на изкушението.

— Е, това му се вика неразбория — чу се женски глас и Мат вдигна очи и видя запътилата се към него Сетале. Носеше кафява рокля с дантела върху и без това пищната си гръд, моля ви се. Да привлича погледите. Не че Мат изобщо се заглеждаше в нея.

— Харесва ли ти кабинетът ми? — попита я той, прибра плика и струп последните шпионски донесения до няколкото скици, които беше правил за нови арбалети, по модела на купените от Талманес. Вятърът можеше да духне хартиите, а тъй като нямаше камък за този куп, смъкна единия си ботуш и го сложи отгоре.

— Кабинетът ти ли? — попита Сетале. Май нещо ѝ стана смешно.

— Ами да — Мат се почеса по петата и реши, че на чорапите му вече им е време за пране. — Ще трябва да се разбереш със стюарда ми, ако искаш да влезеш.

— Стюардът ти?

— Ей онзи пън там — Мат кимна настрани. — Не малкият, големият, с мъха отгоре.

Тя повдигна вежда.

— Доста е добър — каза Мат. — Не пуска никой, дето не искам да го видя.

— Интересно същество си ти, Матрим Каутон — рече Сетале и се настани на по-големия пън. Роклята ѝ беше по ебударската мода, защипана високо с игла от едната страна, за да се виждат фустите, толкова пъстри, че можеха да изплашат и Калайджия.

— Искаш ли нещо конкретно? — попита Мат. — Или просто реши да наминеш, за да седнеш на главата на стюарда ми?

— Чух, че пак си посетил двореца днес. Вярно ли е, че се познаваш с кралицата?

Мат сви рамене.

— Елейн е доста мило момиче. И е хубавичка, това — определено.

— Не ме изненадваш вече, Матрим Каутон — изтъкна Сетале. — Доста отдавна разбрах, че повечето неща, които казваш, целят точно това.

Нима? Тая май говореше сериозно.

— Казвам каквото мисля, госпожо Анан. Защо ви интересува дали се познавам с кралицата?

— Просто още една част от главоблъсканицата, която представляваш — каза Сетале. — Днес получих писмо от Джолайн.

— И какво иска?

— Нищо не е искала. Просто съобщава, че са пристигнали живи и здрави в Тар Валон.

— Сто на сто не сте чели между редовете.

Сетале се усмихна укорително.

— Джолайн Седай ви уважава, господин Каутон. Често говореше благосклонно за вас и как сте спасили не само нея, но и другите две. Пита за вас в писмото си.

Мат примига.

— Сериозно? Казвала е такива неща?

Сетале кимна.

— Да ме изгори дано! Кара ме едва ли не да се чувствам гузен, че си позволих с нея една малка шега. Но откъде да знае човек, след

като се държеше така с мен!

— Казването на такива неща на мъж повдига самочувствието му. Държеше се с вас по-добре, отколкото заслужавате, поне според мен.

— Тя е Айез Седай — измърмори Мат. — Държи се с всички все едно, че са кал, която трябва да изстърже от ботушите си.

Сетале го изгледа навъсено. Имаше нещо властно в тази жена. Отчасти майчинско, отчасти — като у дворцова дама, отчасти — като ханджийка, която не търпи глупости.

— Извинявам се. Някои Айез Седай не са чак толкова лоши. Не исках да ви обидя.

— Това ще го приема за комплимент — каза Сетале. — Макар че не съм Айез Седай.

Мат сви рамене, наведе се, намери едно хубаво камъче в краката си и го сложи върху купчината листове вместо ботуша. После попита:

— Казахте, че не боляло. Но... какво е чувството? За онова, което сте загубили?

Тя присви устни.

— Коя е най-хубавата храна, която обичате, господин Каутон? Онова, което бихте яли на всяко сядане на масата?

— Сладкишите на мама — отвърна веднага Мат.

— Е, същото е. Все едно да знаеш, че си могъл да се радваш на сладкишите всеки ден, но сега са ти отказани. Приятелите ти, виж, *те* могат да ядат толкова сладкиши, колкото си искат. Завиждаш им и те боли, но в същото време си щастлив. Защото поне *някой* може да се радва на това, на което ти не можеш.

Мат кимна замислено.

— Защо толкова мразите Айез Седай, господин Каутон? — попита Сетале.

— Не ги мразя — отвърна Мат. — Да ме изгори дано, наистина не ги мразя. Но понякога човек като че ли не може да направи две неща, без разни жени да му поискат да направи едно от тези неща другояче и изобщо да не обърнат внимание на другото.

— Никой не ви *принуждава* да приемате съвета им, а съм сигурна, че повечето пъти накрая признавате, че съветът е добър.

Мат сви рамене.

— Понякога човек просто обича да прави каквото си иска, без *някой* да му казва какво не е редно или какво с него не е наред. Това е.

— И няма нищо общо с вашите... странни възгледи за благородниците? Повечето Айез Седай се държат все едно, че са благороднички, в края на краищата.

— Нямам нищо против благородниците — отвърна Мат и заоправя палтото си. — Просто не ми допада аз да съм от тях.

— А защо?

Мат се подвоуми. Защо ли? После си погледна краката и почна да обува ботуша.

— Заради ботушите.

— Ботушите? — Сетале изглеждаше объркана.

— Ботушите, да — повтори Мат. — Всичко е заради ботушите.

— Но...

— Виждате ли — Мат се мъчеше да дръпне ботуша нагоре, — на много хора не им се налага да се притесняват какви ботуши да носят. Имам предвид бедните и най-бедните. Ако запиташ някой от тях: „Кои ботуши ще носиш днес?“, той ти казва: „Ами, Мат, имам само едни, тъй че май ще си нося тях.“

Поколеба се и добави:

— Няма да го кажа обаче на *теб*, Сетале, щото ти не си аз. Няма да те нарекат Мат, нали разбираш.

— Разбирам — отвърна тя. Май нещо пак й стана смешно.

— За хора обаче, които имат някакви парици, въпросът кои ботуши ще носят е по-труден. Виждаш ли, средни хора, хора като мен... — погледна я накриво. — А аз съм среден човек, имай предвид.

— Разбира се.

— Скапано вярно е, да — Мат успя да нахлузи ботуша и седна нормално. — Та един среден човек може да има средно три чифта ботуши. *Най-лошите* ти ботуши са ония, които носиш, когато работиш нещо неприятно. Може да се протрият след няколко крачки и може да имат по някоя дупка, но са съвсем добри, колкото да си обут. Не се притесняваш да ги оцапаш в нивата или в плевника.

— Добре — каза Сетале.

— После имаш *по-добрия* чифт ботуши — продължи Мат. — Това са ботушите ти ден за ден. Носиш ги, ако ще ходиш на вечеря при съседите. Или, в моя случай, носиш ги, ако отиваш на битка. Те са добри ботуши, дават ти добра опора и не се притесняваш да те видят с тях или нещо такова.

— А най-добрият ти чифт ботуши? — попита Сетале. — Тях ги носиш на публични събития, като бал или вечеря с местни знатни особи?

— *Балове? Знатни особи?* Кръв и пепел, жено. Мислех, че си ханджийка.

Сетале леко се изчерви.

— На никакви балове не ходим — каза Мат. — Но ако се наложи да ходим, подозирам, че бихме обули *по-добрия* чифт ботуши. Щом са достатъчно добре за гости на старата съседка Хембрю, значи са скапано добри, за да настъпиш пръстите на някоя жена, достатъчно глупава да танцува с нас.

— Тогава за какво са най-добрите ботуши?

— За вървене — отвърна Мат. — Всеки селяк знае цената на едни добри ботуши, когато тръгваш на дълго разстояние.

Сетале се замисли.

— Добре. Но какво общо трябва да има това с битието на благородника?

— Всичко — отвърна Мат. — Не разбираш ли? Ако си среден тип, знаеш точно кога да си използваш ботушите. Човек може да им хване дирята на трите чифта. Животът е прост, когато имаш три чифта ботуши. Но благородниците... Талманес твърди, че имал *четирийсет* различни чифта ботуши у дома си. Четирийсет чифта, можеш ли да си представиш?

Тя се усмихна развеселено.

— Четирийсет чифта — повтори Мат и поклати глава. — Четирийсет *проклети* чифта. И не са всички един и същи вид ботуши при това. Значи имаш си ботуши за всяко облекло, и то в различни стилове, които да паснат на всяко от половината ти облекла. Имаш си ботуши за пред крале, ботуши за пред висши лордове и ботуши за пред обикновени хора. Имаш ботуши за зима и ботуши за лято, ботуши за дъждовни дни и ботуши за сухи дни. Имаш проклети обуца, които носиш *само* когато ходиш в къпалнята. Лопин негодуваше, че съм нямал чифт, с който да ходя до клозета нощем!

— Разбирам... Значи използвате ботушите като метафора за бремето на отговорност, наложено на аристокрацията, когато поемат ръководството на сложни политически и социални позиции.

— Метафора за... — Мат се навъси. — Кръв и пепел, жено. Това не е метафора за нищо! Просто *ботуши*.

Сетале поклати глава.

— Вие сте необичайно мъдър човек, Матрим Каутон.

— Старая се — измърмори той и посегна за делвата с подправения сайдер. — Да бъда необичаен, имам предвид — напълни чаша и я вдигна към нея. Тя я прие благосклонно и отпи, а после стана.

— Ще ви оставя на собствените ви забавления тогава, господин Каутон. Но ако сте постигнали някакъв напредък за онзи портал за мен...

— Елейн каза, че скоро ще ви осигури един. До ден-два. След като се върна от малката работа, която трябва да свърша с Том и Ноал, ще се погрижа.

Тя кимна разбиращо. Ако не се върнеше от онази „малка работа“, Сетале щеше да се погрижи за Олвер. Обърна се да си тръгне. Мат изчака да се отдалечи, след което сръбна сайдер направо от делвата. Беше го правил цялата вечер, но реши, че ще е по-добре тя да не знае. Беше от тия неща, за които е по-добре жените да не мислят.

Върна се отново на донесенията, но скоро усети, че умът му все се отнася към кулата Генджей и проклетите змии и лисици. Разказът на Биргит се беше оказал поучителен, но не особено окуражителен. Два месеца? Два *проклети* месеца бродене из онези коридори? При все че беше взела огън, музика и желязо! При все че беше спазвала всички правила!

Да бе, правила! Сигурно още в деня, в който Светлината бе направила най-първия човек и този човек бе направил първото правило, някой друг се беше сетил да го наруши. Хора като Елейн правеха правила, които да ги устройват. Хора като Мат винаги намираха начин да заобиколят глупавите правила.

За жалост Биргит — една от легендарните Героини на Рога — не бе успяла да надвие Аелфините и Еелфините. Това беше обезпокоително.

Е, Мат имаше нещо, с което тя не бе разполагала. Късмета си.

Извади отново писмото на Верин и го огледа. Протритите ъгли, петната кал по бялата някога хартия.

Хвърли го на масата. Не. Нямаше да го отвори, дори след като се върнеше. Толкова. Никога нямаше да научи какво пише в него — и

изобщо не го интересуваше.

Стана и тръгна да намери Том и Ноал. Утре щяха да заминат за кулата Генджей.

ГЛАВА 53

ПОРТАЛИ

Певара вървеше през селището на Черната кула с Явиндра и Мазрим Таим.

Навсякъде около тях кипеше оживена дейност. Винаги имаше *дейност* в Черната кула. Войници сечаха дървета. Посветени белеха кората и след това режиха трупите на дъски с фокусирани лъчи Въздух. Стърготини покриваха пътеката. Смразена, Певара чак сега си даде сметка, че подредените на правилни купчини дъски са нарязани от Аша'ман.

Светлина! Беше наистина страшно да го види с очите си.

— А това там — каза Таим и посочи една недовършена още стена от черен камък — са стражеви постове. Разположени са през четирийсет стъпки. На всеки има двама Аша'ман — усмихна се самодоволно. Държеше другата си ръка зад гърба, свита в юмрук — Кулата ще е непревземаема.

— Да, наистина — каза Явиндра. — Впечатляващо — тонът ѝ беше равнодушен и незаинтересован. — Но да се върнем на въпроса, който исках да обсъдя с вас. Ако може да изберем мъже с иглата на Дракона...

— Пак ли това? — огън гореше в очите на този Мазрим Таим. Висок, чернокос, с изпъкнали салдейски скули. Усмихна се. Или най-близкото до усмивка у него. Полуусмивка, която не засягаше очите му. Изглеждаше... хищна. — Ясно изразих волята си. А вие продължавате да натискате. Не. Само войници или Посветени.

— Ваша воля — отвърна Явиндра. — Ще продължим да го обмисляме.

— Няколко недели минаха и още го обмисляте? Не е моя работа да оспорвам Айез Седай. Не ме интересува какво ще правите. Но жените пред портите ми твърдят, че също са от Бялата кула. Не желаете ли да ги поканя да се срещнат с вас?

Певара се смрази. Таим сякаш винаги знаеше твърде много и намекуваше, че знае твърде много и за вътрешната политика на Бялата кула.

— Няма да е нужно — каза хладно Явиндра.

— Както искате. Трябва да направите избора си скоро обаче. Те стават нетърпеливи, а ал-Тор им е дал разрешение да обвържат мои мъже. Няма да търпят да отлагам вечно.

— Те са бунтовнички. Не бива да им обръщате никакво внимание.

— Бунтовнички. С много по-голяма сила от вашата. Какво имате вие? Шест жени? Както говорите, все едно се каните да обвържете цялата Черна кула!

— Сигурно бихме могли — каза спокойно Певара. — Не ни е наложено никакво ограничение.

Таим я изгледа и тя изпита ясното чувство, че я гледа вълк и се мъчи да прецени дали става за хубаво ядене. Бързо го потисна. Беше Айез Седай, а не лесна плячка. Все пак не биваше да забравя, че наистина са само шест. В лагер, пълен със стотици мъже, способни да преливат.

— Веднъж видях рибар на градските кейове на Иллиан — каза Таим. — Птица имам предвид. Беше се задавил, понеже се мъчеше да глътне две риби наведнъж.

— Помогнахте ли на горката птица? — попита Явиндра.

— Глупците винаги се задавят, когато грабят твърде много, Айез Седай. Какво ме интересува мен? Хубаво се нахраних онази вечер. И с птицата, и с рибите. Сега трябва да тръгвам. Но да ви предупредя: след като вече имам отбранителен периметър, трябва да ме предупредите, ако поискате да минете навън.

— Искате да кажете, че държите толкова стегнато влизанията и излизанията?

— Светът става опасен — отвърна Таим. — Трябва да се грижа за хората си.

Певара вече бе забелязала как разбира „грижата“ за хората си. И го видя пак: покрай тях тъкмо минаваха млади войници и отдадоха чест на Таим. Двама бяха с отекли лица, единият с подуто и затворено око. Аша'ман ги биеха жестоко за допуснати грешки в тренировките и след това им забраняваха Цяра.

На Айез Седай изобщо не посягаха. Всъщност уважението, което им показваха, граничеше с подигравка.

Таим кимна и тръгна към двама Аша'ман, които чакаха наблиз до една ковачница. Веднага си заговориха приглушено.

— Не ми харесва това — каза Певара. Може би прибърза и издаде тревогите си, но пък всичко тук ѝ късаше нервите. — Това много лесно може да се превърне в бедствие. Започвам да си мисля, че трябва да направим както казах отначало — обвързваме всяка по няколко Посветени и се връщаме в Бялата кула. Задачата ни изобщо не беше да затворим цялата Черна кула, а да получим достъп до Аша'ман и да научим за тях всичко възможно.

— Точно това правим — отвърна Явиндра. — Аз научих много през последните няколко недели. А ти какво правеше?

Певара не се поддаде на заяждането. *Трябваше* ли Явиндра да е толкова язвителна? Певара ръководеше този екип и другите трябваше да се съобразяват с нея. Но това не значеше, че винаги трябва да са учтиви, разбира се.

— Това се оказа интересна възможност — продължи Явиндра. — Все пак мисля, че ще отстъпи по въпроса с пълните Аша'ман.

Певара се намръщи. Явиндра не можеше сериозно да мисли това, нали? След цялата тази упоритост на Таим. Да, Певара бе отстъпила на предложенията да се задържат малко по-дълго в Черната кула, да научат какво се върши тук и да помолят Таим да им разреши достъп до по-могъщи Аша'ман. Но вече бе очевидно, че той няма да отстъпи. Явиндра трябваше да го е разбрала вече.

За жалост напоследък ѝ беше все по-трудно да я разбере. В началото Явиндра като че ли беше против идването в Черната кула. Беше се съгласила само защото го заповяда Най-висшата. Но ето, че сега изтъкваше основания да останат тук.

— Явиндра — почна Певара. — Чу какво каза той. Вече ни трябва *разрешение* да напуснем. Това място се превръща в клетка.

— Мисля, че сме в безопасност — отвърна Явиндра и махна небрежно с ръка. — Той не знае, че имаме портали.

— Доколкото знаем ние.

— Ако го заповядаш, сигурна съм, че другите ще тръгнат — каза Явиндра. — Но исках да продължа да използвам тази възможност да науча.

Певара вдиша дълбоко. Непоносима жена! Нямаше да стигне чак дотам, че да пренебрегне водачеството ѝ, нали? След като самата Най-висша я беше поставила начело? Светлина, прекалено своенравна започваше да става тази Явиндра.

Разделиха се без повече думи. Певара едва сдържаше яда си. Последните думи на Явиндра си бяха открито опълчване! Е, като толкова държеше да не се подчини и да остане — така да бъде. Време беше да се връщат в Бялата кула.

Около нея минаваха мъже с черни палта. Много от тях ѝ кимаха с прекалено сервилни усмивки, имитиращи уважение. Неделите, които бе прекарала тук, не ѝ бяха дали никакъв повод да се чувства по-удобно в близост до тези мъже. *Щеше* да направи няколко Стражника от тях. Трима. Можеше да се справи с трима, нали?

Тези мрачни изражения, като очите на езекутори, докато чакат следващия враг на опашката да се приближи до ешафода. Как си мърмореха сами някои или се стряскаха от сенките, или се държаха за главите и гледаха замаяно. Тя стоеше наред самата яма на лудостта и кожата ѝ настръхваше все едно, че я лазеха гъсеници. Неволно забърза крачките си. „Не — помисли Певара. — Не мога да оставя Явиндра тук, не и без да се опитам поне още веднъж.“ *Щеше* да обясни на другите, да им заповяда да напуснат. След това щеше да ги помоли, първо Тарна, да убеди Явиндра. Общите им аргументи щяха да я убедят, разбира се.

Стигна до колибите, които им бяха дали, и преднамерено не погледна настрани, към редицата малки постройки, където бяха настанени обвързаните Айез Седай. Беше чула какво правят някои от тях, опитвайки се да се наложат на своите Аша'ман с помощта на... разни методи. От това настръхна още повече. Макар да смяташе, че повечето Червени имат твърде сурово мнение за мъжете, това, което правеха тези жени, вече беше прекалено.

Влезе в колибата си и завари Тарна да пише писмо. Айез Седай трябваше да делят колибите си и Певара бе избрала изрично Тарна. Певара можеше да е назначена за водачка на тази група, но Тарна бе Пазителка на хрониките. Политиката точно на тази експедиция бе много деликатна с толкова много влиятелни членове и толкова много мнения.

Предната вечер Тарна се беше съгласила, че е време да напускат. Да, Тарна щеше да ѝ съдейства с Явиндра.

— Таим е заключил Черната кула — каза спокойно Певара, щом седна на леглото си. — Вече имаме нужда от разрешението му да напускаме. Каза го между другото, все едно не е имал никакво намерение да спира *нас*. Просто едно правило, за което е забравил да ни даде изрично изключение.

— Вероятно е точно така — каза Тарна. — Сигурна съм, че не е важно.

Певара се смълча. „Какво?“ Опита отново.

— Явиндра все още неразумно смята, че ще можем да го убедим да ни разреши да обвържем пълни ашамани. Време е да обвържем Посветени и да напуснем, но тя намекна, че ще остане независимо от моите намерения. Искам да поговориш с нея.

— Всъщност — заговори Тарна, без да спре да пише, — си мислих за онова, което обсъдихме снощи. Може би бях малко припряна. Тук има много да се научи, а и проблемът с бунтовничките отвън... Ако напуснем, те ще обвържат ашамани, което не бива да се допуска.

Вдигна глава и Певара се смрази. Имаше нещо различно в очите на Тарна, нещо студено. Винаги беше отчуждена, но това бе по-лошо.

Тарна се усмихна — гримаса, която изглеждаше напълно неестествена на лицето ѝ. Като усмивка на устните на труп. Наведе се и продължи да пише.

„Нещо много, ама много не е наред тук“, помисли Певара.

— Е, може и да си права — усети се, че казва. Устните ѝ се движеха, но умът ѝ беше замаян. — В края на краищата тази експедиция беше твоя идея. Ще помисля още над това. Ще ме извиниш, нали?

Тарна махна двусмислено с ръка. Певара стана. Годиците като Айез Седай ѝ помогнаха да прикрие дълбоката си тревога. Излезе и тръгна на изток покрай недовършената стена. Да, *наистина* имаше поставени постове на равни интервали. По-рано сутринта ги нямаше. Сега бяха там — мъже, които можеха да преливат. Всеки от тях можеше да я убие, преди да успее да реагира. Не можеше да види сплитите им, а и не можеше първа да удари заради клетвите си.

Обърна се и закрачи към една горичка — място, което трябваше да стане градина. Седна на един пън и задиша дълбоко. Хладината — почти безжизнена, — която бе видяла в очите на Тарна, все още я смразяваше.

Най-висшата ѝ бе наредила да не рискува с портали, освен ако ситуацията не е бедствена. Това ѝ се струваше достатъчно бедствено. Прегърна Извора и заплете подходящия сплит.

Сплитът се разпадна в мига, в който го изпълни. Никакъв портал не се оформи. Певара опита отново, но със същия резултат. Опита други сплитове и те действаха, но порталите всеки път се проваляха.

Студът в нея стана на скреж. Беше в капан.

Всички бяха в капан.

Перин стисна ръката на Мат.

— Късмет, приятелю.

Мат се ухили и дръпна широката периферия на черната си шапка.

— Късмет? *Дано* всичко това да е до късмет. Бива ме с късмета.

Носеше на рамо издута торба, също като кокалестия мъж, когото беше представил като Ноал. Том освен торба носеше и лютнята си. Перин все още не беше наясно какво са взели със себе си. Мат се канеше да се задържат в кулата само за няколко дни, тъй че нямаше да им трябват много провизии.

Малката група стоеше на терена за Пътуване. Зад тях хората на Перин си подвикваха и вдигаха лагера. Никой си нямаше представа колко важен може да се окаже този ден. Моарейн. Моарейн беше жива. „Светлина, дано да е така.“

— Сигурен ли си, че не мога да те убедя да вземеш още? — попита Перин.

— Съжалявам, но тези неща... хм, обикновено са изрични — каза Мат. — Писмото е ясно. Само трима можем да влезем, иначе ще се провалим. Ако пак се провалим... е, тогава ще е по нейна вина, нали така?

Перин се намръщи.

— Просто внимавайте. Очаквам още щипка табак от кесията ти при господин Денезел, като се върнете.

— Ще я имаш — каза Том, стисна ръката на Перин, усмихна се и леко му намигна.

— Какво? — попита Перин.

Том намести торбата си.

— Всяко селянче ли, което познавам, ще се преобрази в благородник, докато свърши това?

— Не съм благородник — възрази Мат.

— О? Принцът на Гарваните не е благородник?

Мат придърпа шапката си.

— Хората може да ме наричат каквото си щат. Още не значи, че съм от тях.

— Всъщност... — почна Том.

— Отваряйте портала и да заминаваме — прекъсна го Мат. — Стига глупости.

Перин кимна на Грейди, въздухът се раздра и извиващият се лъч светлина отвори пролука към широка бавна река.

— Това е най-близкото, което можем да направим — каза Перин. — Без по-добро описание на мястото.

— Ще свърши работа — отвърна Мат, след като мушна глава през портала. — Ще ни отворите ли един и за връщане?

— Всеки ден по обед — каза Грейди, повтаряйки заповедта на Перин. — Точно на същото място — ашаманът се усмихна. — Внимавайте да не ви отреже пръстите на краката, като се появи, господин Каутон.

— Ще се постарая. Много съм си привързан към пръстите.

Мат си пое дъх и пристъпи през портала. Кроткият Ноал го последва, замирисал на решителност. Тоя беше по-корав, отколкото изглеждаше. Том кимна на Перин, засука мустаци и скочи. Беше пъргав, въпреки че единият му крак още беше скован от битката с Чезнеция преди две години.

„Светлината да ви води“, помисли Перин и вдигна ръка след тримата, щом тръгнаха покрай реката.

Моарейн. Перин трябваше да извести Ранд. Цветовете се появиха и показаха Ранд, как говори на група Пограничници. Но... не. Не можеше да му каже, преди да се е уверил, че е жива. Иначе щеше да е много жестоко и щеше да е покана към Ранд да се забърка в начинанието на Мат.

Порталът се затвори и Перин се обърна. Щом направи стъпка, усети леко пулсиране в крака си, където го бе поразила стрелата на Убиеца. Бяха го Изцерили и доколкото можеше да прецени, Цярът беше пълен. Нямаше никакво нараняване. Но кракът му... сякаш още помнеше. Беше като сянка, много смътно и почти незабележимо.

Файле се доближи до него. На лицето ѝ бе изписано любопитство. Гаул беше с нея и Перин се усмихна, като видя как непрекъснато се озърта през рамо към Байн и Чиад. Едната носеше копията му, другата — лъка. За да не му се налага да ги носи той, явно.

— Пропуснах ли изпращането? — попита Файле.

— Както възнамеряваше — отвърна той.

Тя изсумтя.

— Матрим Каутон ти влияе лошо. Изненадана съм, че те не замъкна в поредната кръчма, преди да тръгне.

Забавно, цветовете се появиха и му показаха Мат — току-що заминал, — как върви покрай реката.

— Изобщо не е толкова лош — възрази Перин. — Готови ли сме?

— Аравайн е организирала всички — каза Файле. — До час би трябвало да сме готови за тръгване.

Разчетът се оказа точен. Някъде след половин час въздухът се разцепи от огромен портал, сътворен от Грейди и Неалд, свързали се с Айез Седай и Едара. Никой не беше оспорил решението му да тръгнат. Щом Ранд щеше да отпътува до онова място, наречено Полето на Мерилор, то и Перин искаше да е там. *Трябваше* да е там.

Земята отвъд портала беше по-сурова от Южен Андор. По-малко дървета, повече степна трева. В далечината се виждаха някакви развалини. Откритото пространство пред тях бе пълно с палатки и знамена. Съюзниците на Егвийн, изглежда, се бяха събрали.

Грейди подсвирна и попита:

— Колко хора са това?

— Онези там са Полумесеците на Тийр — Перин посочи едно от знамената. — А онова е Иллиан. В другия край на полето — зелено знаме с девет златни пчели обозначаваше тази армия.

— Много кайриенски Домове — добави Файле, загледана от възвишението. — И доста айилци... Никакви знамена на Пограничници.

— Никога не бях виждал толкова много войски на едно място — каза Грейди.

„Наистина почва — помисли Перин с разтуптяно сърце. — Последната битка.“

— Мислиш ли, че ще е достатъчно да спрем Ранд? — попита Файле. — Да ни помогне да го задържим да не счупи печатите?

— Да ни помогне ли? — попита Перин.

— Ти каза на Елейн, че ще отидеш на Полето на Мерилор — каза Файле. — Заради това, което е поискала Егвийн.

— О, казах ѝ, че трябва да съм там — отвърна Перин. — Но изобщо не съм казвал, че ще взема страната на Егвийн. Вярвам на Ранд, Файле, и смятам, че той наистина ще трябва да счупи печатите. Това е като да правиш меч. Обикновено не го изковаваш от парчетата на счупено и развалено оръжие. Трябва ти нова добра стомана, за да го направиш. Вместо да кърпи старите печати, той ще трябва да направи нови.

— Може би — каза Файле. — Но това въже ще е много тънко за вървене по него. Толкова много армии на едно място. Ако някои вземат страната на Ранд, а други на Бялата кула...

Никой нямаше да спечели, ако се обърнеха едни срещу други. Е, Перин щеше да се погрижи това да не стане.

Войниците вече се строяваха и се подготвяха за марш. Перин се обърна към тях и изрева:

— Ранд ни отпрати да търсим врагове! Връщаме се при него, намерили съюзници. Напред, към Последната битка!

Само първите редици можеха да го чуят, но надигнаха възгласи и препредадоха думите му назад. Ранд и Елейн биха държали много по-вдъхновяващи слова. Но Перин не беше като тях. Щеше да прави нещата по своя начин.

— Аравайн — извика Перин на пълничката амадицийка. — Мини през хората и ги предупреди да няма свади кой къде да вдига лагера си.

— Да, лорд Златооки.

— И ни дръж по-настрана от другите армии — каза Перин и посочи. — Нареди на Сюлин и Гаул да изберат добро място. Предай на всяка от войските ни, докато се устройваме. Никакви контакти и никакви спречквания с която и да е от онези сили. И никой да не се

шляе на юг от лагера! Вече не сме в пущинаците и не искам местните селяци да се оплакват от причинени пакости.

— Да, милорд.

Така и не беше попитал Аравайн защо не бе заминала с някоя от групите, върнали се в Амадиция. Но сигурно беше заради сеанчанците. Явно беше благородничка, но не говореше много за миналото си. Радваше се, че може да разчита на нея. Като лагерен стюард, тя беше свързката му между различните фракции, съставлящи армията му.

Вълчата гвардия бе изтеглила първия жребий, тъй че поведоха през портала. Голямата колона се задвижи и Перин тръгна покрай нея. Спираше се да даде заповеди, най-вече да натърти, че не иска да има неприятности с местното население или с другите армии. Спря се до Белите плащове, които чакаха реда си. Берелайн яздеше до Галад и двамата изглеждаха увлечени в тих разговор. Светлина, тази жена не се отлепяше от Галад през последните дни.

Перин не беше събрал Белите плащове и майенците, но в крайна сметка те го бяха направили сами. Белите плащове на Галад подкараха в съвършен строй, по четирима в редица, със слънчевия изгрев на белите им табарди. Стомахът на Перин все още се обръщаше едва ли не от паника всеки път щом ги видеше, но — изненадващо — след процеса те не му създаваха почти никакви неприятности.

Крилатата гвардия на Майен подкара от другата страна, с Гален точно зад Берелайн. От пиките се спускаха червени вимпели, броните и шлемовете блестяха безукорно. Изглеждаха готови за парад. И може би бяха. Като тръгва човек на Последната битка, прави го с високо вдигната пика и излъскана броня.

Перин продължи покрай колоната. Следваше армията на Алиандре. Тежката конница яздеше в стегнат строй, с Арганда начело. Мъжът изрева заповед, щом видя Перин, и колоната войници взе за почест.

Перин отвърна на поздрава. Беше питал Алиандре и тя му бе обяснила, че това е подходящата реакция. Яздеше с Арганда, възседнала коня странично, със стегната тъмночервена рокля със златна обшивка. Непрактично облекло за езда, но нямаше да са на седло задълго. Триста крачки — и още толкова левги.

Видя задоволството ѝ, когато отдаде чест на войниците. Беше доволна, че го вижда влязъл в ролята си на водач на обединението.

Всъщност мнозина в лагера реагираха по същия начин. Може би преди бяха усещали колко много негодува срещу тази роля. Как го правеха хората, след като не можеха да надушват чувства?

— Лорд Перин — каза Алиандре, докато минаваше покрай него, и се поклони с леко полюшване в кръста, еквивалент на реверанса на конски гръб. — Не трябва ли да яздите?

— Обичам си краката — отвърна той.

— По-авторитетно изглежда, когато един командир язди.

— Реших да поведем тази тайфа, Алиандре — заговори грубо Перин, — но ще го правя по моя си начин. Това означава, че ще вървя пеш, ако поискам — през портала бяха само няколко стъпки. Краката щяха да му послужат достатъчно добре.

— Разбира се, милорд.

— Щом се устроим, искам да върнеш няколко души в Джеанна. Да видят дали могат да привлекат още някой, каквото там има в градската стража. Да ги доведат тук. Ще ни трябва всеки, когото можем да намерим, и искам да ги обуча колкото може по-добре, преди да ни е ударила тази война.

— Ясно, милорд.

— Вече пратих хора в Майен. И Трам събира каквото още може от Две реки — Светлина, колко му се искаше да може да ги остави по фермите им, да си живеят в мир, докато бурята бушува другаде. Но това *наистина* беше краят. Усещаше го. Загубеха ли тази битка, губеха всичко. Света. Самата Шарка. Пред лицето на това бе готов да изкара на бойното поле всяко момче, което едва може да размаха меч, и всеки старец, който едва крета. Стомахът му се свиваше да го признае, но беше истина.

Продължи покрай колоната и даде нареждания на още няколко групи. Докато приключваше с последната, забеляза група мъже от Две реки. Единият, Ази, държеше знамето с вълчата глава. Джори Конгар се забави, махна на другите да продължат и притича до Перин. Нещо не беше наред ли?

— Лорд Перин — Джори се изпъна мирно, дългокрак като щъркел. — Аз...

— Е? Казвай.

— Искан да се извиня — изломоти Джори.

— За какво?

— За някои неща, дето казах — Джори извърна очи настрани. — Искам да кажа, глупави думи. Беше след като се разболяхте и ви отнесоха в палатката на Първата, и... ами, аз...

— Няма нищо, Джори. Разбирам.

Джори вдигна глава и се усмихна.

— Удоволствие е да съм тук с вас, лорд Перин. Истинско удоволствие. Ще ви следваме навсякъде, аз и другите.

След тези думи отдаде чест и затича напред. Перин се почеса по брадата, загледан след него. Джори беше един от поне десетина от Две реки, които бяха дошли да му се извинят през последните няколко дни. Като че ли всички те се чувстваха гузни, че са разпространявали слухове за него и Берелайн, макар че никой нямаше да го каже направо.

Благословена да е Файле за онова, което направи.

След като се погрижи за всички, Перин си пое дълбоко дъх, върна се при портала и прекрачи.

„Идвай бързо, Ранд — помисли си и цветовете разцъфнаха пред очите му. — Усещам, че започва.“

Мат стоеше и гледаше през дърветата към кулата. Том бе от лявата му страна, а Ноал от дясната. Зад тях бълбукаше звънливо поточе, приток на близката Аринел. Оттатък него се простираше тревиста равнина, а по-нататък беше самата голяма река.

Беше ли минавал оттук? Толкова много спомени от онова време бяха накъсани. И все пак тази кула си оставаше ясна в ума му, видяна отдалече. Дори мракът на Шадар Логот не бе успял да я заличи от ума му.

Кулата сякаш беше излята изцяло от метал. Здравата стомана блестеше на размътената от облаци светлина. Полазиха го ледени тръпки. Много пътници покрай реката мислеха, че е някаква реликва от Приказния век. Как иначе да си обясни човек издигащата се над гората метална колона? Беше неестествена и не на място, също като изкривените червени входове. Изкривяваха очите на човек, щом ги погледнеше.

Гората тук бе твърде затихнала. Не се чуваше никакъв звук освен стъпките на тримата. Ноал ходеше с тояга, по-висока от него. Откъде я

беше взел? Изглеждаше гладка и лъскава като дърво, което е било повече време тояга за подпиране, отколкото клон. Беше облякъл тъмносини — почти черни — панталони и риза в странен, непознат стил. Раменете на палтото му бяха по-корави от кройките, с които Мат беше свикнал, и беше по-дълго, стигаше почти до коленете му. Закопчаваше се до кръста, след което се разцепваше на краката. Странно наистина. Старият мъж *никога* не отговаряше на въпроси за миналото си.

Том беше заложил на веселчунското си облекло. Хубаво беше да го види човек отново в него вместо в онези дрехи на дворецов бард с многото фльонги по тях. Пъстроцветното наметало, простата риза, която се връзваше отпред, плътният брич, затъкнат в ботушите. Когато Мат го попита за избора му, Том само сви рамене и отвърна:

— Чувствам, че това трябва да облека, ако ще се видя с нея.

„Нея“ означаваше Моарейн. Но какво бяха направили с нея змиите и лисиците? Толкова време беше минало, но да го изгори дано, ако оставеше да мине още ден дори. Беше се спрял на облекло в зелено и кафяво, с тъмнокафяво наметало. Бе метнал торбата на лявото си рамо, а ашандарей държеше в дясната ръка. Беше се упражнявал с новата желязна противотежест откъм тъпия край и беше доволен.

Еелфините му бяха дали това оръжие. Е, само да посмееха да застанат между него и Моарейн, щяха да видят какво може да направи с подаръка им. Да го изгори дано, хубаво щяха да видят те.

Приблжиха се към кулата. Като че ли нямаше никакъв отвор по всичките си двеста стъпки височина. Никакъв прозорец, шев или драскотина. Мат вдигна очи и се замая, щом зяпна нагоре по лъскавата дължина към далечното сиво небе. Не отразяваше ли кулата *твърде* много светлина?

Потръпна, обърна се към Том и кимна.

След много кратко колебание Том извади бронзов нож от канията на колана си, пристъпи напред и опря върха му в кулата. Намръщи се и очерта с ножа триъгълник, около педя на ширина и с върха надолу. Металът изстърга в метал, но не остави следа. Том завърши, като направи вълниста линия през центъра, както правеше човек в началото на всяка игра на змии и лисици.

Нищо.

— Правилно ли го направи? — попита Мат.

— Така мисля — отвърна Том. — Но как да знаем кое е „правилно“? Тази игра се е предавала от...

Млъкна, защото на стената на кулата се появи резка от светлина. Мат отскочи и сниши копието. Блестящите линии оформиха триъгълник като нарисувания от Том, след това — бързо като изпърхване на крилца на птиче — стоманата в центъра на триъгълника изчезна.

Ноал изгледа скептично голямата колкото длан дупка.

— Доста малка е за минаване — приближи се и надникна. — Нищо освен мрак от другата страна.

Том погледна ножа си.

— Предполагам, че триъгълникът всъщност е вход. Това рисуващ, когато започнеш играта. Дали да не пробвам с по-голям?

— Може би — каза Мат. — Освен ако голамът не те е научил да се провираш през дупки, големи колкото юмрук.

— Много смешно.

Том начерта друг триъгълник около първия, този път достатъчно голям, за да се мине през него. Завърши с вълнистата линия.

Мат отброи наум. Отне седем удара на сърцето, докато белите линии се появиха. Стоманата между тях се стопи и отвори триъгълен коридор, водещ навътре в кулата. Вътрешността бе сякаш от плътна стомана.

— Светлината да ме изгори — прошепна Ноал. Коридорът чезнеше в мрак. Лъчите на слънцето сякаш се колебаеха да проникнат през отвора, но можеше да е просто игра на светлината.

— И тъй, започваме играта, която не може да бъде спечелена — рече Том и хлъзна ножа в канията.

— Кураж да укрепи — изшепна Ноал, пристъпи напред и вдигна фенера с примигващото пламъче. — Огън да ослепи. Музика да замае. Желязо да скрепи.

— И Матрим Каутон, късмета скапан да изравни — добави Мат и прекрачи през входа.

Блеснаха светлини — ярки и ослепителни. Той изруга, стисна очи и сниши ашандарея в застрашителна, както се надяваше, поза. Примига и белотата заглъхна.

Намираше се в центъра на широко помещение с триъгълен отвор зад него, закрепен с върха надолу на пода. Подът беше черен, на

извити ивици, които на места приличаха на метал, а другаде — на дърво.

Стаята също беше черна, оформена като закривен четириъгълник. От дупки от четирите ъгъла бликаха сияещи вълни бяла пара. От стаята тръгваха четири коридора, по един във всяка посока.

Залата не беше точно квадратна. Всяка страна беше с малко по-различна дължина от останалите и образуваха неравни ъгли. И тази пара! Издаваше серниста воня, която го накара да задиша през устата. Стените с ониксов цвят не бяха от камък, а от някакъв отразяващ материал, като люспите на огромна риба. Парата се събираше на тавана и сияеше смътно с мека светлина.

Да го изгори дано! Това не беше като първото място, което бе посетил, с извитите му спирали и кръгли входове, но не беше и като второто, със звездовидните стаи и линиите жълта светлина! Къде беше все пак? В какво се беше въвлякъл? Мат се обърна изнервено.

Том се промуши през входа и примига замаян. Ноал влезе след него.

— Не прилича на онова, което описа, Мат — каза Том. Гласът му отекваше глухо, но звуците изглеждаха странно изкривени. Почти като шепот, запокитен обратно към тях.

— Знам — отвърна Мат и извади факла от торбата си. — Това място е непонятно. Всички истории го казват. Ноал, я го запали това.

Том също извади факла и двамата ги запалиха от фенера на Ноал. Бяха взели драскала от Алудра, но Мат искаше да ги спести. Беше се страхувал донякъде, че в кулата пламъците ще угасват веднага щом ги запалиш. Но факлите запламтяха стабилно и това донякъде го окуражи.

— Та къде са те? — попита Том и закрачи покрай стените на черната зала.

— Никога не са тук, когато влезеш — отвърна Мат и вдигна факлата си да огледа една от стените. Това надрасканото върху некамъка не беше ли някакво писмо? Непознатият шрифт беше толкова фин, че едва се виждаше. — Но внимавай. Може да се появят зад теб по-бързо от ханджия, чул звън на монети в джоба ти.

Ноал оглеждаше триъгълния отвор, през който бяха влезли.

— Мислите ли, че ще можем да го използваме на излизане?

Наподобяваше на каменния тер-ангреал, през който Мат беше преминал преди. Просто с различна форма.

— Надявам се — отвърна Мат.

— Може би трябва да опитаме — каза Ноал.

Мат му кимна. Не му харесваше да се разделят, но *наистина* трябваше да разберат дали това е изход, или не. Ноал изглеждаше решен. Прекрачи и изчезна.

Мат затаи дъх и зачака, но старият мъж не се върна. Номер ли беше това? Нима този вход бе поставен тук, за да...

Ноал влезе през портала и се олюля. Том остави факлата си на пода и притича да му помогне.

— Запечатана ме отвън — обясни на Мат и Том. — Наложил се да начертая друг триъгълник върху първите.

— Поне знаем, че има откъде да бягаме — каза Том.

„Стига проклетите Аелфини и Еелфини да не го преместят“, помисли Мат, спомнил си предишното гостуване, завършило с обесването му. Тогава стаите и коридорите се бяха изместили мистериозно, напук на всичко нормално.

— Я вижте там — каза Том.

Мат сниши копието си, а Ноал измъкна отнякъде къс железен меч. Том сочеше факлата си, която гореше колебливо на пода, където я беше оставил, до един от отдушниците, от които бълваше пара.

Бялата пара се *отдръпваше* от пламъците като издухана от вятър. Само че никакъв вятър не можеше да накара пара да се движи така неестествено. Закъдряше се на клуп около огъня. Том се приближи, вдигна факлата, насочи я към стълба пара и той се наклони назад от пътя ѝ. Том заби факлата право на пътя на парата и тя се разцепи, заобиколи пламъка и се сля отново в един поток над него.

Том се обърна към двамата, вдигнал въпросително вежди.

— Не питай мен — каза навъсено Мат. — *Казах*, че това място е непонятно. Обаче ако това е най-странното, което ще видим тук, аз съм мурандийски мустак. Хайде.

Избра един от коридорите и закрачи към него. Другите двама побързаха да го догонят. Парата сияеше на тавана и къпеше черния коридор в млечната си светлина. Подът бе направен от застъпващи се ъгловати плочки, които отново неприятно му напомниха за люспи. Коридорът беше широк и дълъг, другият край — далечен и тъмен.

— Направо не е за вярване — измърмори Ноал, вдигнал фенера, — че всичко това се побира в тази кула.

— Едва ли сме вече в кулата — каза Мат. Забеляза някъде горе и напред на стената прорез, наподобяващ прозорец. Беше разположен малко прекалено високо.

— Тогава къде... — Ноал замълча, щом стигнаха до прозореца, който се оказа разкривен квадрат. Надникнаха през него и пред очите им се откри неестествена гледка. Бяха на няколко етажа височина в нещо като шпил, но онова отвън определено *не беше* Андор.

Прозорецът гледаше над балдахин от гъста растителност, която беше прекалено жълта. Мат разпозна тънките дървета с провиснал чадър от клони на върха, макар че преди ги бе видял отдолу. Наподобяващите папрат дървета с разгънати като ветрила листа също му бяха познати, макар че тези сега имаха някакви тъмни плодове, които висяха под листата и ги караха да провисват надолу.

— Милостта на Вечя — прошепна Ноал, фраза, която Мат никога не бе чувал.

Ноал имаше основание да е изумен. Мат си спомняше как беше огледал гората първия път и осъзна, че разкривеният вход го е отвел не на друго място, а в съвсем друг *свят*.

Погледна настрани. Дали можеше да види трите шпила, които бе забелязал при първото си гостуване? Като че ли ги нямаше, въпреки че тук всеки следващ прозорец, покрай който минеха, можеше да покаже различна гледка. Можеше да са...

Спря и се втренчи през прозореца. Успя да различи една кула отляво. И тогава разбра. Беше *вътре* в един от онези шпилове, които бе видял отдалече при първото си гостуване.

Потисна трепета си и се обърна. Поне знаеше със сигурност, че е на същото място. Означаваше ли това, че световите на Аелфините и Еелфините са едно и също? Дано. Моарейн беше пропаднала през *втория* от изкривените червени входове, което означаваше, че най-вероятно е пленена от Еелфините, лисиците.

Точно те бяха обесили Мат. Змиите поне само го бяха изхвърлили от света си, без да му дадат полезни отговори. И към тях изпитваше яд, но лисиците... *те* бяха отказали да отговорят на въпросите му и му бяха дали вместо това проклетите спомени!

Продължиха по коридора и скоро го обзе чувството, че го наблюдават. Извърна се и зърна някакво движение далече назад.

Завъртя се рязко, готов да захвърли факлата и да се бие с ашандарея, но не видя нищо. Другите двама замръзнаха и се заозъртаха притеснено. Мат продължи гузно напред, но бързо му мина, след като Том скоро направи същото. Стигна дотам, че метна един нож към някакво тъмно петно на стената.

Желязното оръжие издрънча и глухият звън отекна надалече по коридора.

— Съжалявам — каза Том.

— Няма нищо — отвърна Мат.

— Наблюдават ни, нали? — попита Ноал. Гласът му беше тих и леко изнервен: Светлина! Мат се чувстваше готов да изскочи от кожата си и да побегне, като зареже всичко. В сравнение с това Ноал прозвуча стабилно.

— Подозирам, че да — каза Мат.

След няколко мига стигнаха другия край на много дългия коридор и се озоваха в зала досущ като първата, само дето нямаше вход в центъра. Четири коридора извеждаха в далечния мрак.

Избраха друга посока, като се постараха да запомнят пътя, по който тръгват. Невидимите очи дращеа гърбовете им. Забързаха по коридора и влязоха в друга зала. Беше точно като предишната.

— Лесно е да се обърка човек в такова място — каза Ноал, отвори торбата си и извади лист и молив. Направи на листа три точки, след което ги свърза с линии, изобразяващи коридорите и помещенията, през които бяха минали. — Всичко е въпрос на поддържане на добра карта. Една добра карта може да означава живот или смърт. Можете да ми се доверите за това.

Мат се обърна и се загледа натам, откъдето бяха дошли. Отчасти му се искаше да продължи напред и да не поглежда назад, но *трябваше* да разбере.

— Хайде — рече той и тръгна обратно.

Том и Ноал се спогледаха, но побързаха да го догонят. Отне им половин час, докато се върнат до първата зала, където *трябваше* да е входът. Намериха я празна. Стълбовете пара се вдигаха от ъглите. Имаше ги и в другите две помещения.

— Невъзможно! — каза Ноал. — Минахме точно по предишния път! Изходът трябва да е тук.

В далечината — смътно и едва доловимо — Мат чу смях. Съскащ, заканителен смях. Злобен.

Вледени се.

— Том — каза Мат, — да си чувал някаква история за Биргит Сребролъката и гостуването ѝ в кулата Генджей?

— Биргит ли? — попита Том и вдигна глава, както се бе навел да огледа пода с Ноал. Като че ли бяха убедени, че входът трябва да е издърпан долу под някакъв скрит капак. — Не, не бих казал.

— А история за жена, задържана два месеца в лабиринт от коридори в една крепост?

— Два месеца ли? Ами, не. Но има една за Елмиара и Сенкооките. Скитала сто дни в един лабиринт, докато търсела прокълнатия целебен извор на Сунд, за да спаси живота на любимия си.

Сигурно беше това. Историята бе оцеляла. Само беше променила облика си, както ставаше с повечето истории.

— Не е излязла, нали?

— Не. Умряла само на две стъпки от извора, но отделена от него от стена. Чувала бълбукането му. Било последният звук, който чувала, преди да умре от жажда.

Старият веселчун се огледа, сякаш не беше сигурен дали държи да разказва подобна история на такова място.

Мат поклати глава. Да го изгори дано, колко ги мразеше тия лисици. *Трябваше* да има път към...

— Нарушили сте сделката — каза тих глас.

Мат се завъртя като мълния. В коридора зад тях бе застанало едно от съществата, които Мат помнеше, може би точно същото, което го бе посрещнало предния път. Къса светлочервена коса, увиснала от белия череп, заострени уши. Жилаво и високо, с непропорционално широки за кръста рамене. Носеше бели кожени ремъци през гърдите — Мат не искаше и да мисли от какво може да са направени — и дълга черна пола.

Най-отличително беше лицето му. Неестествено големи очи, светли, с точица ирис в центъра. Тясна челюст и остри черти. Като лисица. Един от Еелфините, господарите на това селение.

Беше дошло да си поиграе с мишката.

— Няма никаква сделка тука — каза Мат, като се постара да прикрие нервността си. — Можем скапано да донесем каквото си искаме.

— Нямането на сделка е опасно — каза Еелфинът. — За вас. За щастие, мога да ви заведа където желаете.

— Ами добре. Заведи ни.

— Оставете желязото си — каза Еелфинът. — Музикалните си инструменти. Огъня си.

— Никога — отвърна Мат.

Големите очи на Еелфина примигаха. Бавно, преднамерено. Съществото пристъпи тихо напред. Мат вдигна ашандарея, но Еелфинът не направи заплашително движение. Плъзна се покрай тримата и заговори тихо.

— Хайде сега. Не можем ли да си говорим вежливо? Дошли сте в нашия свят, за да търсите. Ние имаме власт да ви дадем каквото желаете, каквото ви *трябва*. Защо не покажете доверие? Оставете сечивата си за огън. Тях само — и обещавам, че ще ви вода донякъде.

Гласът му бе хипнотичен, успокоителен. Звучеше разумно. За какво им беше огън? Достатъчно светло беше с тази мъгла. Беше...

— Том — каза Мат. — Музика.

— Какво? — попита Том. Гласът му май трепереше.

— Свири нещо. Няма значение какво.

Том извади флейтата си и Еелфинът присви очи. Том започна да свири. Беше позната песен — „Вятърът, който клати върбите“. Мат смяташе да прикотка Еелфина, може би да приспи бдителността му. Но песента сякаш помогна облакът от ума му да се разсее.

— Това не е нужно — каза Еелфинът и изгледа сърдито Том.

— Нужно е — настоя Мат. — И няма да оставим никакъв проклет огън. Освен ако не обещаеш, че ще ни заведеш до централната зала и ще ни върнеш Моарейн.

— Не мога да направя тази сделка — каза съществото и продължи да обикаля около тях. Мат се въртеше след него, без да го оставя зад гърба си. — Нямам такава власт.

— Доведи някой, който има.

— Невъзможно — каза Еелфинът. — Слушайте ме. Огън не е нужен. Ще ви заведа на половината път до централната зала, Залата на

връзките, стига да оставите този ужасен огън. Оскърбява ни. Искаме само да изпълним желанията ви.

Съществото явно се опитваше отново да ги приспи, но интонацията му беше разстроена от свирнята на Том. Мат го погледа, а после запя. Нямаше най-добрия глас на света, но не беше и ужасен. Еелфинът се прозя, после се смъкна до стената и притвори очи. След малко спеше.

Том свали флейтата от устните си. Личеше му, че е впечатлен.

— Браво — прошепна Ноал. — Нямах представа, че толкова добре владееш Древната реч.

Мат се сепна. Не беше осъзнал, че говори на нея.

— Моята Древна реч е позанемарена — каза Ноал и се почеса по брадичката. — Но схванах доста неща. Проблемът е, че все още не знаем пътя през това място. Как ще минем, без да ни води някой от тях?

Беше прав. Биргит беше скитала тук месеци, без да знае дали целта ѝ не е само на няколко крачки от нея. Стаята, където Мат се беше срещнал с еелфинските водачи... беше казала, че щом стигнеш там, трябва да се спазарят с теб. Това трябваше да е Залата на връзките, за която бе споменал Еелфинът.

Горката Моарейн. Беше минала през един от червените входи. Трябваше да е била защитена от договора на Еелфините с древните Айез Седай. Но онзи вход беше унищожен. Никакъв изход.

Когато Мат бе дошъл първия път, го бяха похвалили, че е постъпил благоразумно, като се е сетил да ги помоли да напусне. Макар все още да негодуваше, че Еелфините не отговориха на въпросите му, вече разбираше, че те не правят това. Аелфините бяха за въпроси. Еелфините изпълняваха молби. Но изопачаваха тези молби и взимаха каквато цена си поискат. Мат неволно ги беше помолил да му запълнят паметта, да го освободят от айезседайката и за изход от Кулата.

Ако Моарейн беше знаела това и не беше помолила за изход като него... или ако беше помолила за път до изхода, без да знае, че е унищожен...

Мат беше помолил за изход. Бяха му го дали, но не можеше да си спомни какъв беше. Всичко беше станало черно и се беше събудил увиснал от ашандарея.

Извади нещо от джоба си и го стисна здраво в юмрука си.

— Аелфините и Еелфините минават някак — прошепна той. — Значи *трябва* да има правилен път.

— В една посока — каза Ноал. — Четири избора, след тях още по четири и след тях още по четири... Шансът ни е невероятно малък!

— Шансът — каза Мат и протегна ръка. В шепата му имаше зарове. — Какво ми *пука* за шансове?

Двамата погледнаха костените му зарове, после — лицето му. Мат усещаше как късметът му се надига.

— Дванайсет точки. По три за всеки вход. Ако хвърля едно, две или три, тръгваме направо. Четири, пет или шест, хващаме надясно и тъй нататък.

— Но, Мат — прошепна Ноал и хвърли поглед към спящия Еелфин. — Хвърлянията няма да са равностойни. Първо, не *можеш* да хвърлиш едно, а седем е най-вероятното и...

— Не разбираш, Ноал — прекъсна го Мат и хвърли заровете на пода. Затъркаляха се по люспестите плочки и затракаха като зъби. — Няма значение какво е *вероятно*. Не и когато аз съм в играта.

Заровете се укротиха. Единият се заклеши в цепнатина между две плочки и замръзна колебливо с единия ръб във въздуха. Другият спря с една точка отгоре.

— Какво ще кажеш за това, Ноал? — попита Том. — Май може да хвърли едно все пак.

— Думи нямам — отвърна Ноал и се почеса по брадичката.

Мат взе ашандарея, прибра заровете и тръгна право напред. Двамата го последваха.

На следващото разклонение Мат отново хвърли и се падна девет.

— Назад откъдето дойдохме ли? — попита намръщено Том. — Това е...

— Точно това ще направим — каза Мат, обърна се и тръгна обратно. Заспалия Еелфин го нямаше.

— Може да са го събудили — подхвърли Ноал.

— Или да е в друга стая — каза Мат и метна отново заровете. Пак девет. Беше с лице натам, откъдето бе дошъл, така че девет означаваше отново да се върнат. — Аелфините и Еелфините имат правила — каза Мат, обърна се и затича по коридора. Другите двама хукнаха след него. — И това *място* има правила.

— Правилата трябва да са смислени, Мат — каза Ноал.

— Трябва да са последователни — отвърна Мат. — Но не са длъжни да спазват нашата логика. Защо да я спазват?

Струваше му се логично. Потичаха доста — този коридор изглеждаше много по-дълъг от другите. Беше се позадъхал, когато стигнаха следващата стая. Хвърли отново заровете, но подозираше какво ще види. Девет. Обратно към първата стая.

— Виж, това е глупаво! — каза Ноал, след като се обърнаха и отново затичаха назад. — Никога няма да стигнем доникъде така!

Мат продължи да тича, без да му обърне внимание. Скоро отново стигнаха до първата стая.

— Мат — заговори Ноал умолително. — Не можем ли поне...

Млъкна, щом влязоха в първата зала. Защото *не беше* първата зала. Това помещение имаше бял под и беше огромно, с дебели черни колони, издигащи се към невидим таван далече горе.

Сияйната бяла мъгла от коридора се изсипа в залата и полетя нагоре в тъмното като водопад, тръгнал с краката нагоре. Макар подът и колоните да приличаха на стъкло, Мат знаеше, че на допир ще са грапави като камък. Залата бе осветена от много блестящи жълти ивици, които минаваха по всяка колона там, където стъклото-камък бе изваяно на остри жлебове.

Том го плесна по рамото.

— Мат, момко, това беше безумно. И ефикасно. Някак.

— Точно каквото трябваше да очаквате от мен — каза Мат и подръпна периферията на шапката си. — Бил съм в тази стая. На дирята сме. Ако Моарейн още е жива, ще е някъде по-натам.

ГЛАВА 54

СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА

Том вдигна факлата и заоглежда огромните звездовидни черни колони и сияещите жълти линии по тях. Придаваха болезнена светлина на цялата зала и на нея веселчунът изглеждаше блед и измъчен.

Мат помнеше вонята на това място, мухлясалата му запареност. След като вече знаеше какво да търси, долови и друга миризма. Мускусната воня на животинска бърлога. Леговище на хищник.

От помещението извеждаха пет коридора, по един на всеки вътрешен връх на звездната форма. Помнеше, че беше минал по един от тези коридори, но не беше ли имало само един изход тогава?

— Чудя се колко нависоко стигат тия колони — рече Том, вдигна още по-високо факлата и примижа.

Мат стисна ашандарея по-здраво. Бяха влезли в лисичата бърлога. Опипа медальона си. Еелфините не бяха прибягнали до Силата срещу него преди, но все трябваше да имат някакво понятие за нея, нали? Разбира се, огиерите не можеха да преливат. Може би това означаваше, че и Еелфините не могат.

Откъм стените се разнесе шумолене. Запомръдваха сенки. Еелфините бяха там, в тъмното.

— Том — каза Мат. — Трябва да посвириш пак.

Том се загледа в тъмното. Не възрази. Вдигна флейтата и засвири. Звукът изглеждаше тъжен и самотен в огромното помещение.

— Мат — рече Ноал, който бе клекнал близо до центъра на залата. — Това...

— Знам. Прилича на стъкло, но на допир е като камък.

— Не, не това — каза Ноал. — Тука има нещо.

Мат се приближи. Том също дойде при тях, гледаше и свиреше. Ноал вдигна фенера и освети разтопена буца шлага, с големината може би на малко сандъче. Беше черна, но по-тъмно, по-малко отразяващо черно от пода и колоните.

— Как си го обясняваш? — попита Ноал. — Може би е някой от капаците?

— Не. Не е.

Двамата го погледнаха.

— Това е рамката на вратата — на Мат му призля. — Рамката от червен камък. Когато влязох през нея, беше в центъра на помещение като това. Когато се стопи от другата страна...

— Се е стопила и тук — каза Ноал.

Тримата се вторачиха в нея. Флейтата на Том зазвуча тъжно.

— Е — каза Мат. — Бездруго знаехме, че не е изход. Ще трябва да се пазарим за измъкването си. — „И много ще се постарая този път да не ме обесят.“

— Заровете ще ни заведат ли? — попита Ноал и се изправи.

Мат ги опипа в джоба на палтото си.

— Защо не.

Но не ги извади. Обърна се и огледа залата. Музиката на Том като че ли беше усмирила някои сенки. Но други още се движеха. Във въздуха витаеше неспокойствие.

— Мат? — попита Том.

— Знаехте, че ще се върна — заговори Мат високо. Гласът му не отекна. Светлина! Колко голямо беше това помещение? — Знаехте, че ще се върна в проклетото ви селение, нали? Знаехте, че рано или късно ще ме хванете.

Том смъкна колебливо флейтата.

— Покажете се! — извика Мат. — Чувам дращенето ви, чувам дъха ви.

— Мат — рече Том и сложи ръка на рамото му. — Не са можели да знаят, че ще се върнеш. Моарейн не знае дали изобщо ще дойдеш.

Мат се взираше в тъмното. После попита:

— Виждал ли си някога хора да водят добитък за клане, Том?

Веселчунът се поколеба, след което поклати глава.

— Ами, всеки си го прави по свой си начин — каза Мат. — Но добитъкът, виждаш ли, някак знае, че нещо не е наред. Надушват кръвта. Надушват смъртта. В паника са, дърпат се и не искат да влязат в кланицата. И знаеш ли как се оправя това?

— Трябва ли да говорим за това точно сега, Мат?

— Оправя се — продължи Мат, — като ги преведеш през кланицата няколко пъти, когато е чиста, когато миризмите не са толкова силни и когато не ги водиш да ги колят. Оставяш ги да преминат и да се измъкнат, нали, и после ще си мислят, че е безопасно — погледна Том. — Те още тогава са знаели, че ще се върна. Че ще оживея от онова бесене. Те *знаят* разни неща, Том. Да ме изгори дано, но *знаят*.

— Ще излезем, Мат — увери го Том. — Можем. Моарейн го е видяла.

Мат кимна и каза твърдо:

— Разбира се, че ще излезем. Те играят игра, Том. А аз печеля игри — извади заровете от джоба си. „Повечето пъти поне.“

Някакъв глас прошепна зад тях:

— Добре дошъл, сине на битките.

Мат се завъртя, изруга и огледа залата.

— Там — посочи му Ноал с тоягата си. До една от колоните стоеше друг Еелфин. По-висок, с по-изострено лице. Очите му отразиха светлината на факлите. Оранжеви очи.

— Мога да ви заведа където искате да идете — каза Еелфинът с груб стържещ глас и вдигна ръка да се заслони от пламъците на факлите. — Срещу цена.

— Том, музика.

Том засвири отново.

— Един от вас вече се опита да ни накара да си оставим инструментите — рече Мат. — Няма да стане.

— Идвате да търсите сделка, а нарочно се противопоставяте? Нищо не сме направили, за да си спечелим това.

Мат смъкна шалчето от шията си.

— Нищо ли?

Съществува не отвърна, макар че отстъпи в по-тъмното между колоните. Острото му лице вече едва бе осветено от жълтите отблясъци.

— Защо желаете да говорите с нас, сине на битките — зашепна от сенките, — щом не искате да се спазарите?

— Не — каза Мат. — Никакви пазарлъци, докато не стигнем в голямата зала. Залата на връзките.

Това бе мястото, където щяха да ги обвържат с договора. Нали точно това бе казала Биргит? Разбира се, самата тя като че ли беше разчитала на приказки и мълва.

Том продължаваше да свири, очите му шареха насам-натам, докато се мъчеше да следи сенките. Ноал задрънка малките цимбали, които беше вързал за крачолите си — потупваше ги в ритъм с музиката на Том. Сенките обаче продължиха да се движат.

— Вашите... утешения няма да ни забавят, сине на битките — рече нов глас зад тях. Друг Еелфин, малко пред сенките. Женска, с червен гребен, спускащ се назад до гърба ѝ, и с кръстосани кожени ремъци през гърдите. Червените ѝ устни се усмихнаха. — Ние сме близките древни, воините на сетната скръб, вещите в тайни.

— Гордей се, сине на битките — изсъска друг глас и Мат отново се извъртя, на челото му изби пот. Женската изчезна в сенките, но на светло излезе друг Еелфин. Носеше дълъг извит бронзов нож с изковани по острието рози, бодлите им стърчаха пред кръстатия предпазител. — Привличаш най-умелите от нас. Трябва да бъдеш... вкусен.

— Какво... — почна Мат, но мършавият, опасен на вид Еелфин се дръпна назад в сенките и изчезна. Твърде бързо. Сякаш тъмнината го погълна.

Други зашепнаха тихо в сенките, гласовете им се застъпваха. Лица се показваха от мрака, с широко отворени нечовешки очи и извити в усмивка устни. Имаха остри зъби.

Светлина! В залата имаше десетки Еелфини. Местеха се насам-натам, изскачаха на светло и се скриваха в тъмното. Някои бяха безразлични, други — оживени. Всички обаче изглеждаха опасни.

— Ще се спазариш ли? — попита един.

— Дошъл си без договор. Опасно — рече друг.

— Сине на битките.

— Вкусът!

— Усети страха му.

— Ела с нас. Остави ужасната си светлина.

— Трябва да се сключи сделка. Ще чакаме.

— Търпеливи сме. Вечно.

— Вкусът!

— Стига! — изрева Мат. — Никакви сделки! Не и преди да стигнем до центъра.

Том смъкна флейтата от устата си.

— Мат. Мисля, че музиката вече не действа.

Мат кимна отсечено. Том му трябваше готов с оръжията. Веселчунът пхна флейтата под наметалото си и извади ножове. Без повече да обръща внимание на шепнещите гласове, Мат хвърли зарове на пода.

Щом се завъртяха, един Еелфин изскочи от тъмното до най-близката колона и се втурна към тях. Тичаше на четири крака. Мат замахна с копието, но върхът мина през него все едно, че беше дим.

Илюзия ли бе това? Мат се поколеба и друго същество се стрелна, сграбчи зарове и се дръпна назад към сенките. Нещо блесна във въздуха. Ножът на Том. Удари съществото в рамото, заби се хубаво и от раната плисна тъмна кръв.

„Желязо“, помисли Мат и се изруга за глупостта си. Превъртя ашандарея с обкованата с желязо дръжка напред и потръпна, като видя как кръвта на Еелфина по пода задимя. Бяла пара, също като в другите зали, но в тази имаше форми. Образи. Наподобяваха сгърчени лица, които се появяваха за миг и изпищяваха, преди да изчезнат.

Да ги изгори дано! Не можеше да позволи да го разсеят. Имаше други зарове. Посегна към джоба си, но един Еелфин, мъжки, скочи от сенките да го сграбчи за палтото.

Мат завъртя оръжието си и удари мъжката лисица през лицето с железния обков. Строши кост и отхвърли съществото настрана.

Отвсякъде се носеше съсък и ръмжене. Очи, отразили светлината на факлите, се местеха в тъмното. Загърнати в мрак, Еелфините подскачаха около тях. Мат изруга и понечи да тръгне към ударения Еелфин.

— Мат! — Том го сграбчи за ръкава. — Не можем да идем там.

Мат се поколеба. Вонята сякаш стана по-силна — смрад на зверове. Навсякъде се движеха сенки, вече по-трескаво, шепнеха сърдито и джафкаха.

— Те владеят тъмното — каза Ноал. Стоеше нащрек, с гръб към Мат и Том. — Жълтите светлини са за да ни разсеят. В тях има дупки и ниши. Всичко е хитрина.

Мат усети как сърцето му затупа по-силно. Хитрина? Не, не просто хитрина. Имаше нещо *неестествено* в това как тези същества се движеха в сянката.

— Да ги изгори дано! — Мат се дръпна от ръката на Том, но не скочи в тъмното.

— Господа — каза Ноал. — На оръжие...

От сенките се промъкваха Еелфини, двойна вълна, едната група се плъзна на четири крака пред другата. Втората група носеше грозно извити бронзови ножове.

Сенките от дълбините на залата сякаш се протегнаха напред с Еелфините, докато обкръжаваха Мат и приятелите му. Сърцето му заби още по-бързо.

Очите на Еелфините светеха; онези на четири крака заподскачаха напред. Мат замахна, щом се доближиха до тях, но Еелфините се разделиха на две групи и се дръпнаха настрани. Разсейваха го.

„Отзад!“ — помисли си Мат с тревога. От тъмнината там изскочиха още Еелфини.

Мат се обърна срещу тях и замахна. Дръпнаха се назад, преди да ги е ударил. Светлина! Бяха навсякъде, изригваха от тъмното, приближаваха се опасно близо и отново отскачаха.

Два ножа се появиха в ръцете на Том и той ги метна. Ноал държеше в готовност късия си меч и размахваше факлата — тоягата му лежеше на пода в краката му. Ножовете на Том не улучиха и изчезнаха някъде в тъмното.

— Не хаби ножовете! — извика Мат. — Тия проклетници се опитват да те накарат да ги изхабиш, Том!

— Дразнят ни! — изръмжа Ноал. — Скоро ще ни смажат. Трябва да тръгнем!

— Накъде? — попита трескаво Том и изруга, когато двама Еелфини се появиха от сенките с дълги копия с бронзови върхове. Замахнаха напред и принудиха Мат, Том и Ноал да отстъпят.

Нямаше време за зарове. Щяха просто да ги свият от пода. Мат дръпна връзката на торбата и извади едно нощно цвете.

— Щом това гръмне, затварям очи и се завъртам.

— Какво? — извика Том.

— Преди проработи! — каза Мат, запали фойерверка и го запокити с все сила в тъмното. Преброи до пет и трясъкът, който

последва, разтърси залата. Тримата бяха стиснали очи, но многоцветният блясък бе толкова ярък, че можеше да се види и през клепачите.

Еелфините закрещяха от болка и Мат ясно чу звън на падащи оръжия. Явно бяха вдигнали ръце към очите си.

— Давай! — извика Мат и се завъртя.

— Пълно безумие — рече Том.

Мат продължи напред опипом. Къде се беше дянал късметът му?

— Натам! — викна и посочи нанякъде.

Отвори очи тъкмо навреме, за да прескочи някакъв паднал Еелфин. Ноал и Том го последваха в тъмното. Той затича напред. Виждаше само жълтите линии.

„О, кръв и проклета пепел, ако сега късметът ми ме издъни...“

Стигнаха някакъв петостенен коридор и тъмнината изчезна. Не бяха успели да *видят* този коридор от другото помещение, но ето, че си беше на мястото.

Том изрева победоносно.

— Мат, дървена овчарска чутуро! Ей заради това ще ти позволя да посвириш на лютнята ми!

— Не искам да свиря на проклетата ти лютня — каза Мат и хвърли поглед през рамо. — Но може да ме черпиш една-две халби, като излезем.

Чу крясъци и врясъци откъм тъмната зала. Номерът нямаше да свърши работа повече. Вече щяха да очакват нощни цветя. „Биргит, ти беше права. Сигурно си минавала няколко пъти покрай коридора, който ти е трябвал, без да знаеш, че е само на няколко стъпки от теб.“

Никога не веди картата, която чакат от теб. Мат отдавна го беше разбрал — беше си един от най-старите трикове в сътворението. Забързаха напред, покрай петстенни входове, които водеха към големи звездообразни кухни. Том и Ноал надничаха в тях, но Мат продължи напред. Право напред. Натам ги беше пратил късметът му.

Беше различно от предишното му идване. Нямаше прах по пода, та стъпките им да оставят отпечатьци. Може би тогава бяха знаели, че идва, и бяха посипали прахта, за да го объркат? Или пък сега бяха почистили прахта, понеже бяха знаели, че може да им дойдат гости? Как да разбере човек в такъв шантав свят?

Преди пътя беше дълъг. Или сега беше станал къс? Времето тук се объркваше. Като че ли бягаха от часове, а в същото време имаше чувството, че са изтекли едва няколко мига.

А след това входът изникна пред тях, появи се като нападаща пепелянка. Допреди миг го нямаше. Рамката на отвора представляваше изкусно резбовано дърво с невъзможни фигури на виещи се лози, които сякаш се удвояваха и наслагдаха една върху друга по невъобразим начин.

Тримата се заковаха на място.

— Огледала — каза Ноал. — Виждал съм такова нещо. Точно така го правят: объркват нещата с огледала — говореше изнервено. Къде можеше да се скрият огледала в един проклет прав тунел?

Бяха се озовали точно където трябва. Мат го надушваше. Вонята на Еелфини тук беше най-силна. Стисна зъби и прекрачи през входа.

Залата беше точно както я помнеше. Никакви колони, макар че помещението определено беше звездообразно. Осем върха и само един вход. Блестящите жълти ивици минаваха по остриите ръбове на стаята и осем пиедестала се издигаха пред всеки от тях, черни и злокобни.

Беше съвсем същото. С изключение на жената, която се рееше във въздуха в центъра.

Беше загърната само в тънка бяла мъгла, която се местеше и светеше около нея, очертанията ѝ изглеждаха размътени, без да са скрити. Очите ѝ бяха затворени, а черната ѝ коса — къдрава, но без някогашните свършени къдрици — пърхаше все едно, че отдолу полъхваше вятър. Ръцете ѝ лежаха отпуснати на корема и на лявата ѝ китка имаше някаква странна гривна от нещо, което приличаше на стара пожълтяла кост.

Моарейн.

Заля го вълна от чувства. Тревога, отчаяние, загриженост, благоговение. Тя бе започнала всичко това. Мат я беше мразил понякога. Също така ѝ дължеше живота си. Беше първата, намесила се в живота му, като го теглеше насам-натам. И все пак, като се замислеше, разбираше, че е била най-честната от всички, които го бяха използвали. Неотстъпваща. Непреклонна. И самоотвержена.

Беше посветила всичко, за да опази три глупави момчета, и тримата — в пълно неведение за онова, което светът щеше да поиска

от тях. Беше твърдо решена да ги отведе на безопасно място. Може би да ги пообучи малко, все едно дали искат, или не.

Защото се *нуждаеха* от това.

Светлина, мотивите ѝ сега изглеждаха толкова ясни. Това не намаляваше яда му към нея, но го караше да изпитва благодарност. Да я изгори дано, колко объркано беше това кълбо от чувства! Проклетите лисици — как *смееха* да я държат така! Беше ли жива?

Ноал гледаше мрачно, Том — невярващо. Мат пристъпи напред, за да издърпа Моарейн. Но щом ръката му докосна мъглата, усети изгаряща болка. Изкрещя, дръпна се назад и тръсна ръката си.

— Скапано *горещо* е!

Млъкна, щом Том пристъпи напред.

— Том... — почна Мат.

— Все ми е едно — каза веселчунът.

Доближи се до мъглата, бръкна в нея и дрехите му задимяха, очите му се насълзиха от болка. Но той не трепна. Зарови с ръце в мъглата, хвана Моарейн и я издърпа навън. Тялото ѝ увисна в прегръдката му, но старите му кокали бяха здрави, а и тя бе толкова крехка, че едва ли тежеше много.

Светлина! Мат беше забравил колко дребничка беше. С цяла глава по-ниска от него. Том коленичи, смъкна веселчунското си наметало и я загърна в него. Очите ѝ бяха затворени.

— Тя дали е... — почна Ноал.

— Жива е — промълви Том. — Усетих пулса ѝ — свали гривната от ръката ѝ. Беше във формата на извит назад мъж с вързани за глезените китки и облечен в странна дреха. — Прилича на някакъв тер-ангреал — каза Том и пхна гривната в джоба на наметалото си. — Ще...

— Ангреал е — заяви някакъв глас. — Мощен почти колкото ша-ангреал. Може да влезе в цената ѝ, ако пожелаете да платите.

Мат се обърна рязко. Пиедесталите вече бяха заети от Еелфини — четири мъжки, четири женски. Всички носеха бяло вместо черно — бели поли и ремъци през гърдите за мъжките и блузи за женските, направени от някаква смущаваща бяла материя, която приличаше на кожа.

— Внимавайте какво говорите — прошепна Мат на Том и Ноал, като се мъчеше да скрие тревогата си. — Кажеш ли нещо погрешно,

ще ти скъсат нервите и ще твърдят, че сам си го пожелал. Не им искайте нищо.

Другите двама замълчаха, Том прегърнал Моарейн, Ноал — застанал нащрек с факлата и тоягата в ръце и торбата на рамо.

— Това е голямата зала — заговори Мат на Еелфините. — Мястото, наречено Залата на връзките. Трябва да спазвате договорите, които сключвате тук.

— Сделката беше уговорена — каза един от мъжките Еелфини и се усмихна, показвайки остри зъби.

Другите Еелфини се наведоха към тях и задишаха дълбоко, все едно душеха нещо. Или... все едно че *извличаха* нещо от Мат и приятелите му. Биргит му беше казала, че се хранели с чувства.

— Каква сделка? — сопна се Мат и ги заоглежда един по един. — Да ви изгори дано, *каква сделка?*

— Цена трябва да се плати — рече един.

— Исканията да се изпълнят — добави друг.

— Жертва трябва да се даде — каза го една от женските. Усмихна се по-широко от другите. И нейните зъби бяха остри.

— Искам изходът да се възстанови като част от сделката — заяви Мат. — Искам го там, където беше, и пак да е отворен. И не съм свършил с проклетото преговаряне, тъй че не си мислете, че *това* е единственото ми искане, да ви изгори дано.

— Ще бъде възстановен — отвърна един. Другите се наведоха напред. Усещаха отчаянието му. Няколко от тях изглеждаха недоволни. „Не са очаквали, че ще стигнем дотук — помисли Мат. — Не им харесва рискът да ни загубят.“

— Искам да оставите изхода отворен, докато преминем — продължи Мат. — Никакво проклето затваряне или да е изчезнал, като стигнем. И искам пътят дотам да е пряк, никакви промени на стаи, коридори и така нататък. Пряк път. И вие, проклети лисици, не можете да ни събаряте, да се опитвате да ни убиете и така нататък.

Не им харесваше. Мат забеляза как някои се намръщиха. Добре. Да видят, че не преговарят с някакво глупаво дете.

— Взимаме я — каза Мат. — И излизаме навън.

— Тези искания са скъпи — каза един Еелфин. — Какво ще платите за тези облаги?

— Цената беше поставена — изшепна друг зад гърба на Мат.

И така беше. Мат го знаеше някак си. Отчасти го беше подозирал още първия път, когато прочете писмото. Ако изобщо не беше говорил с Аелфините първия път, щеше ли нещо от това да се случи? Сигурно щеше да е умрял. Те бяха длъжни да казват истината.

Бяха го предупредили за предстоящо плащане. За живот. За Моарейн.

И той щеше да го заплати. В този момент разбра, че ще го направи. Защото знаеше, че ако не го направи, цената ще е твърде голяма. Не просто за Том, не просто за Моарейн, нито за самия него. Според това, което му бяха казали, съдбата на самия свят зависеше от този момент.

„Е, да ме изгори дано, какъвто съм глупак. Може пък и да се окажа герой в края на краищата.“ А не биеше ли това всичко друго?

— Ще го платя — заяви Мат. — Половината светлина на света. — „За да спася света.“

— Дадено! — заяви един от мъжките Еелфини.

Осемте същества скочиха като едно от пиедесталите си. Обкръжиха го в кръг, който започна да се стяга като клуп. Бързи, гъвкави и хищни.

— Мат! — извика Том, докато се мъчеше да извади един от ножовете си и в същото време да задържи Моарейн в прегръдката си.

Мат вдигна ръка към Том и Ноал.

— Това трябва да се направи — каза им и се отдалечи на няколко стъпки от приятелите си. Еелфините ги подминаха, без дори да ги погледнат. Златните пъпки по ремъците през гърдите на мъжките Еелфини блеснаха на жълтата светлина. Всичките осем същества се усмихваха широко.

Ноал вдигна мечата си.

— Не! — изрева Мат. — Не нарушавайте този договор! Иначе всички ще умрем тук!

Еелфините се приближаваха в плътен кръг около Мат. Той се въртеше, за да може да ги вижда всичките, и сърцето му биеше все по-силно. Отново душеха към него, вдишваха дълбоко и се наслаждаваха на онова, което извличаха.

— Направете го, да ви изгори дано — заръмжа Мат. — Но знайте, че това е последното, което ще вземете от мен. Ще се измъкна

от кулата ви и ще намеря как да ви махна от ума си завинаги. Няма да ме имате. Матрим Каутон не е проклетата ви кукла.

— Ще видим — изръмжа един мъжки Еелфин с пламнали от страст очи. Ръката на съществото се стрелна напред и остриите нокти блеснаха на сумрачната светлина. Заби ги право в лявото око на Мат и го изтръгна с пукот.

Мат изкрещя. Светлина, колко болеше! Повече от всяка рана, получена на бойното поле, повече от всяка обида или зла шега. Все едно коварното същество бе бръкнало в мозъка и в душата му.

Падна на колене, копие то издрънча на пода, щом вдигна ръце към лицето си. Напипа нещо лепкаво по страните си и отново изкрещя, щом пръстите му опипаха празната дупка на мястото на окото му.

Отметна глава и изрева от непоносимата болка.

Еелфините го гледаха в екстаз и се хранеха с нещо, което извираше от него. Почти невидима пара червено и бяло.

— Вкусът! — възкликна с наслада един Еелфин.

— Най-сетне! — извика друг.

— Как се извива около него! — каза онзи, който бе изтръгнал окото му. — Как се върти! Миризми на кръв във въздуха! И комарджията е в центъра на всичко! Вкусвам самата съдба!

Мат виеше от болка и се взираше с едното си, замъглено от сълзи око в мрака горе. Празната дупка на изваденото сякаш бе пламнала! Изгаряше го! Усещаше как кръвта засъхва по лицето му и се отлюспва. Не спираше да крещи. Еелфините задишаха все по-дълбоко, опиянени.

Мат нададе последен писък, после стисна юмруци и зъби, макар да не можеше да спре тихия стон — ръмжене, изпълнено с болка и гняв — дълбоко в гърлото си. Един от мъжките Еелфини се свлече на пода съкрушен. Беше същият, който бе изтръгнал окото му стискаше го в шепите си, свит на кълбо около него. Другите започнаха да залитат назад към колоните от двете страни на залата, търсеха в тях опора.

Ноал притича към него. Том го последва, с Моарейн в прегръдката му.

— Мат? — попита Ноал.

Стиснал зъби срещу болката, Мат посегна с усилие назад и взе шапката си от белия опръскан с кръв под. Нямахше да си остави шапката, да го изгори дано! Беше скапано добра шапка.

Олюля се и се изправи.

— Окоето ти, Мат... — каза Том.

— Все едно. — „Да ме изгори дано, какъв съм глупак. Проклет глупак с дървена глава.“ Едва можеше да мисли от болка.

Другото му око примига да махне сълзите. Сякаш *наистина* бе изгубил половината светлина на света. Все едно гледаше през прозорец с една почернена половина. Въпреки изгарящата болка имаше чувството, че ще може да си отвори окоето.

Но не можеше. Нямаше го. И никоя преливаща Айез Седай нямаше да може да го замени с друго.

Нахлузи шапката на главата си, напук на болката. Дръпна периферията наляво, за да скрие празната дупка, после се наведе да вдигне ашандарея, залитна, но успя.

— Аз трябваше да платя — каза Том горчиво. — Не ти, Мат. Ти дори не искаше да дойдеш.

— Изборът си беше мой — каза Мат. — А и все едно, трябваше да го направя. Това е един от отговорите, които ми казаха Аелфините първия път. Трябваше да дам половината светлина на света, за да спася света. Проклети змии.

— Да спасиш света? — Том погледна кроткото лице на Моарейн. Беше оставил торбата си на пода.

— Тя все още има да свърши нещо — каза Мат. Болката се отдръпваше донякъде. — Тя ни е нужна, Том. Да ме изгори дано, сигурно има нещо общо с Ранд. Все едно, това трябваше да се случи.

— А ако не беше? — попита Том. — Тя каза, че видяла...

— Все едно — прекъсна го Мат и се обърна към входа. Еелфините все още изглеждаха съсипани. Сякаш *на тях* им бяха извадили око, ако се съдеше по физиономиите им!

— Е, това му се вика гледка — каза Ноал, докато оглеждаше залата и обитателите ѝ. — Бас слагам, че никой друг не е виждал такова нещо. Дали да не ги избием?

Мат поклати глава.

— Това може да развали сделката ни.

— А те ще я спазят ли? — попита Том.

— Не, ако могат да я заобиколят — отвърна Мат и потръпна отново. Светлина, колко го болеше главата! Е, не можеше да седи така и да реве, все едно е загубил любимото си жребче. — Да вървим.

Напуснаха голямата зала. Ноал носеше факла — с неохота бе оставил тоягата си в полза на късия меч.

Този път нямаше отвори в стените на коридора и Мат го чу как мърмори за това. Като че ли всичко беше наред. Беше поискал прав път обратно. Еелфините бяха лъжци и мошеници, но изглежда, бяха лъжци и мошеници като Айез Седай. Този път той беше поставил исканията си внимателно, вместо да дрънка каквото му хрумне.

Коридорът бе страшно дълъг. Ноал ставаше все по-изнервен, но Мат продължаваше напред и стъпките му глухо отекваха в ритъм с туптенето в черепа му. Как щеше да се отрази липсата на едно око на бойното му умение? Трябваше да внимава откъм лявата си страна. И щеше да му е трудно да преценява разстоянията. Всъщност вече имаше проблем с това — беше смущаващо трудно да прецени къде точно са стените и подът.

Том беше притиснал Моарейн към гърдите си като скъперник, понесъл златото си. Каква му се падаше между другото? Мат беше решил, че Том идва по същата причина като него — защото чувства, че трябва да се направи. Не беше очаквал тази нежност на лицето на стария веселчун.

Коридорът изведнъж свърши в петстранна арка. Помещението отвъд нея като че ли беше същото, където бяха намерили стопената шлака на пода. Не се виждаха никакви следи от предишната битка, никаква кръв на пода.

Мат вдиша дълбоко и прекрачи. Напегна се, като видя и тук Еелфини — присвити или изправени в сенките, съскаха и ръмжаха. Не се движеха и не нападаха, макар че някои джафкаха тихо. В сенките още повече приличаха на лисици, но погледнеше ли право към някой от тях, почти можеше да ги сбърка с обикновени мъже и жени, само че както се движеха в тъмното, някои на четири крака... Никой човек не вървеше така, с неспокойната напегнатост на вързан за верига хищник. Като ядосано куче, разделено от теб само от една ограда и жадно да се докопа до гърлото ти.

Но спазваха договора си. Никой не нападна и Мат започна да се чувства доволен от себе си, щом стигна другия край на залата. Беше ги *надвил*. Предния път го бяха надиграли, но само защото се биха като страхливци, удариха човек, без да знае, че боят е започнал.

Този път беше подготвен. Беше им показал, че Матрим Каутон не е глупак.

Навлязоха в коридор със смътно сияеща бяла пара отгоре. Подът беше с черните застъпващи се триъгълници, извити отстрани като люспи. Мат задиша по-леко, щом се озоваха в една от стаите с извиващата се от ъглите мъгла, макар че очната кухня все още го болеше като слабините на току-що скопен жребец.

Спря се в средата на стаята, но след това продължи напред. Беше поискал прав път и точно това щеше да получи. Никакво мотаене напред-назад този път.

— Кръв и проклета пепел! — изруга Мат, сетил се внезапно за нещо.

— Какво? — попита Том разтревожено.

— Заровете ми — каза Мат. — Трябваше да включа връщането на заровете ми в сделката.

— Но нали няма да ти трябват да ни изведеш.

— Не е за това — изръмжа Мат. — Обичах си ги — дръпна отново шапката си и погледна към коридора напред. Някакво движение ли видя там? Далече, на десетина стаи разстояние? Не, сигурно беше игра на сенките и местещата се мъгла.

— Мат — каза Ноал. — Споменах, че Древната ми реч не е като едно време. Но мисля, че разбрах какво каза. Сделката, която направи.

— Да? — попита Мат разсеяно. Пак ли беше говорил на Древната реч? Да го изгори дано. И какво *все пак* беше онова нататък в коридора?

— Ами, ти каза — като част от сделката — нещо от рода на „вие, лисици, не можете да ни ударите или да се опитате да ни убие, или нещо такова“.

— Е, да.

— Каза „лисици“, Мат. Лисиците не могат да ни уязвят.

— И ще ни пуснат да минем.

— Ами другите? — попита Ноал. — Аелфините? Ако Еелфините не могат да ни закачат, и Аелфините ли са длъжни да ни пуснат?

Сенките далече напред в коридора се уплътниха във фигури с дълги тънки извити мечове. Високи, загърнати в пластове жълт плат, косата им права и черна. Десетки. Движеха се с неестествена

пъргавина, очите им бяха втренчени право в тях. Очи със зеници като вертикални резки.

„Кръв и проклета пепел!“

— Бягай! — изрева Мат.

— Накъде, Мат? — попита Ноал притеснено.

— Накъдето и да е — ревна Мат. — Стига да е далече от тях!

ГЛАВА 55

ОНЗИ, КОЙТО ОСТАНА

Поредният силен гръм разтърси коридорите. Въпреки че очакваше взрива, Мат се олюля и се подпря на стената.

Том и Ноал тичаха напред, Том притиснал Моарейн до гърдите си. Ноал беше захвърлил някъде факлата си, извадил беше барабан и се бе опитал да прикотка Аелфините. Не беше свършило работа, тъй че Мат мина на гърмене с цилиндри и нощни цветя.

Светлина, цилиндрите бяха убийствени! Видя трупове на Аелфини по коридора, лъскавата им кожа разпрана и накъсана, а от кръвта им се вдигаше злокобен дим. Други обаче извираха от входове и ниши и напиреха през пушеците. Вървяха на два крака, но сякаш се плъзгаха, и съссъкът им ставаше все по-гневен.

Мат се втурна след Том и Ноал.

— Още ли ни гонят? — извика Ноал.

— Ти как мислиш? — отвърна запъхтияният Мат. — Светлина, ама тия змии са наистина бързи!

Нахлуха в друга стая, същата като предишните. Леко закривени стени, пара от ъглите, черни триъгълни плочки на пода. Нямаше никакъв триъгълен отвор в центъра, който да ги изведе навън. Кръв и проклета пепел!

Мат огледа трите изхода, стиснал ашандарея в потните си ръце. Не можеха да направят същия номер като преди, да скачат напред-назад между двете еднакви стаи. Не и с Аелфините зад тях. Трябваше да призове късмета си.

— Трябва да продължим! — изрева Ноал. Беше спрял на прага и пристъпваше нервно от крак на крак. — Мат! Ако тия змии ни хванат...

Мат чуваше съсъка им. Като връхлитащ порой. Избра посока и затича.

— Хвърли друг цилиндър! — извика Том.

— Свършиха! И имаме само три нощни цветя. — Торбата на гърба му беше олекнала.

— Музиката не им действа — каза Ноал и захвърли барабана. — Прекалено са ядосани.

Мат изруга, запали едно нощно цвете с драскалото и го метна през рамо. Нахлуха в друга стая, след това продължиха направо по коридора от другата страна.

— Не знам накъде да хвана, момче — изпъшка задъхано Том. — Загубени сме.

— Избирам посоките случайно!

— Само че не можеш да тръгнеш назад. А късметът ти сигурно иска да тръгнем натам!

Нощното цвете изгърмя и звукът отекна по коридорите. Изобщо не беше толкова силен като от цилиндрите. Мат рискува да погледне през рамо и видя пушека и искрите, разхвърчали се из тунела. Огънят забави Аелфините, но по-дръзките от ордата се плъзнаха напред през дима.

— Може би да преговаряме? — изпъшка задъхано Том.

— Много са ядосани! — повтори Ноал.

— Мат — заговори Том, — ти каза, че са знаели за окото ти. Отговорили са на въпрос за това.

— Казаха, че ще дам половината проклета светлина на света — отвърна Мат. Болката туптеше в черепа му. — Не исках да знам, но все пак ми го казаха.

— Какво друго казаха? Нещо, което може да е податка? Как се измъкна последния път?

— Не съм. Те ме изхвърлиха.

Нахлуха в нова стая — без вход — и се втурнаха към изхода наляво. Казаното преди малко от Том беше точно. Сигурно трябваше да затичат обратно. Но не можеха, не и с ония пепелянки след тях!

— Изхвърлиха ме през рамката на вратата в света на Аелфините — изпъшка задъхано Мат. — Води към подземие то на Тийрския камък.

— Тогава сигурно ще можем да я намерим. Късметът ти, Мат. Пробвай го.

Можеше и да стане.

— Добре — затвори окото си и се завъртя.

Посочи нанякъде и отвори окото си. Ръката му сочеше право към Аелфините, напираси по коридора към тях.

— Проклетата пепел! — изруга Мат, обърна се и побягна по най-близкия коридор.

Том затича след него, но изглеждаше *много* уморен. Мат можеше да вземе от него Моарейн за малко, но Том щеше да е толкова капнал, че нямаше да може да се бие. Аелфините щяха да ги направят на нищо — като Биргит преди няколкостотин години.

В следващата стая Том залитна и се смъкна на пода, без да изпуска Моарейн. Като всички преди, и тази стая имаше четири изхода. Но единственият от значение беше право към Аелфините. Не можеха да минат през него.

— Тази игра не се печели — изпъшка Том. — Дори да мамим, пак не се печели.

— Том... — Мат му подаде ашандарея и вдигна Моарейн. Беше толкова лека... И добре, че беше, иначе Том нямаше да е издържал толкова дълго.

Аелфините щяха да стигнат до тях всеки момент.

— Дай ми торбата си — каза Ноал. — Трябват ми тези нощни цветя.

— Но...

— Не спори! — Ноал се хвърли към него и измъкна едно цвете от торбата. Имаше много къс фитил. Запали го и го хвърли в коридора. Аелфините бяха вече много близо и Мат чу съскането им, като видяха фойерверка.

Гърмът прокънтя, искри изригнаха от коридора и осветиха тъмната стая. Вдигащите се стълбове пара се отдръпваха от пътя им. Замириса на пушек и сяр. Светлина, раната от изваденото му око запулсира отново.

— Хайде, Мат — каза Ноал. Мат едва го чу: ушите му още кънтяха от гърмежа. — Дай ми торбата.

— Какво си намислил?

Ноал дръпна торбата и измъкна последния фойерверк.

— Трябва ни време. Трябва да се отдалечите достатъчно от тия пепелянки, за да можеш да се върнеш няколко пъти напред-назад и късметът ти да ви измъкне от това. — Кимна към един от проходите. — Тези коридори са тесни. Добре се затапват. Човек може да застане

там и да му се наложи да се бие само с един-двама наведнъж. Сигурно все ще издържи няколко минути.

— Ноал! — изхъхри Том. — Не можеш да направиш това.

— Мога — каза Ноал. Тръгна към прохода, зад който се събираха Аелфините. — Том, ти не си във форма да се биеш. Мат, ти си този, чийто късмет може да намери изход. Никой от вас не може да остане. Но аз мога.

— Няма да има връщане за теб — каза мрачно Мат. — Щом направим совалката, това проклето място ще ни отнесе другаде.

Ноал се вгледа в окото му. Грубоватото му лице не трепна.

— Знам. Цена, Мат. Знаехме, че това място ще поиска цена. Е, видял съм много неща, правил съм много неща. Използван бях добре, Мат, много пъти. Това място никак не е лошо да срещна края.

Мат се изправи с Моарейн на ръце и му кимна с дълбоко уважение. После каза:

— Хайде, Том.

— Но...

— Хайде! — изрева Мат и затича към друг от проходите. Том се поколеба, изруга и тръгна след него, понесъл факлата на Мат в една ръка и ашандарея в другата. Ноал влезе в коридора зад тях и вдигна късия си меч. В пушека от другата страна се раздвижиха фигури.

— Мат — извика Ноал и погледна през рамо.

Мат махна на Том да продължи, спря и погледна назад.

— Ако срещнеш някога малкиери — каза Ноал, — кажи им, че Джейин Бродяжника умря с чест.

— Да, Джейин — отвърна Мат. — Дано Светлината те държи.

Ноал отново се обърна срещу Аелфините и Мат го остави. Последва нов гръм и светлина от нощно цвете. После Мат чу как отекна по коридора гласът на Ноал, надал боен вик. Не беше на език, който бе чувал.

Двамата с Том влязоха в друга зала. Том плачеше, но Мат сдържа сълзите си. Ноал щеше да умре с чест. Такава мисъл щеше да му се стори глупава някога — каква полза от честта, ако си умрял? Но имаше твърде много спомени на войници в главата си, твърде много бе преживял с мъже, които се биеха и лееха кръв за тази чест, за да я презре повече.

Затвори очи и се завъртя, тежестта на Моарейн почти го накара да се олюлее. Избра посока и видя, че тръгва натам, откъдето бяха дошли. Втурна се по коридора. Том забърза след него.

Коридорът не ги изведе в залата, където бяха оставили Ноал. Тази беше кръгла и пълна с жълти колони, направени като огромни лози, които се сплитаха една с друга и оформяха в центъра цилиндрично пространство. Тънки извити стойки със светещи бели глобуси на върха хвърляха мека светлина. Подът бе облицован на бели и жълти ивици, които се протягаха на спирали от центъра. Носеше се остра миризма на суха змийска кожа.

„Никакъв герой не си, Матрим Каутон — помисли си той и погледна през рамо. — Онзи, който остана, той е героят. Светлината да те освети, Ноал.“

— Сега какво? — попита Том. Като че ли бе възвърнал донякъде силата си, тъй че Мат му подаде Моарейн и взе копието си. В тази зала имаше само два входа, единият зад тях, а другият — право напред, в другия край. Но Мат все пак се завъртя със затворено око. Късметът им показва отсрещния вход.

Минаха през него. Прозорците в този коридор гледаха към джунглата. Сред гъстата растителност Мат зърваше от време на време тънките и високи като кули дървета.

Върнали се бяха там, където бяха преди няколко мига — мястото, където изтичаше кръвта на Ноал.

— Тук си получил отговорите си, нали? — попита Том.

— Да.

— Мислиш ли, че и аз бих могъл да получа няколко? — попита Том. — Три въпроса. Каквито отговори си поискаш...

— Не ги искаш, Том — Мат дръпна периферията на шапката си над изваденото си око. — Повярвай ми, не ти трябват. Не са отговори. Заплахи са. Ние...

Том спря. Моарейн в ръцете му се размърда и простена тихо. Но не това накара Мат да замръзне на място.

Видя напред друга кръгла жълта стая. В средата на помещението имаше портал от червен камък. Или останки от него.

Мат изруга и затича напред. Подът бе осеян с натрошени парчета червен камък. Той простена, пусна копието и вдигна няколко парчета. Вратата бе разбита от удар със страховита сила.

При входа Том се смъкна на пода, без да пусне от прегръдката си съвземащата се Моарейн. Изглеждаше изтощен. И двамата бяха останали без торби — Мат беше дал своята на Ноал, а Том беше оставил неговата. А тази стая беше задънена, без други входи.

— Да го изгори дано това място! — изрева отчаяно Мат, смъкна шапката си и зяпна нагоре в безкрайната тъмнина. — Да ви изгори всички дано, змии и лисици! Тъмния да ви вземе дано всичките! Взехте ми окото, взехте Ноал. Стига ви тая цена! *Твърде голяма* беше! Не ви ли стига животът на проклетия Джейин Бродяжника да ви усмири, чудовища такива!?

Думите му прокълбяха и заглъхнаха без отговор. Старият веселчун стисна очи, сгушил Моарейн до гърдите си. Изглеждаше напълно съкрушен.

Мат се огледа отчаяно. Опита отново завъртането със затворено око и изпъна ръка. Когато отвори окото си, гледаше право към центъра на помещението. Към разбития портал.

В този момент усети как надеждата в него започна да умира.

— Беше добър опит, момко — каза Том. — Добре се справихме. По-добре, отколкото можеше да се очаква.

— Няма да се предам — каза Мат упорито, мъчеше се да надвие отчаянието си. — Ще... ще се върнем обратно и ще намерим пътя до мястото между Аелфините и Еелфините. Според сделката те са длъжни да оставят портала отворен. Ще излезем оттук, Том. Проклет да съм, ако умра тук. Все още ми дължиш две халби.

Том отвори очи и се усмихна, но не се надигна от пода. Поклати глава и увисналите му мустаци се люшнаха. Погледна надолу към Моарейн. Клепачите ѝ изпърхаха.

— Том — прошепна тя. — Стори ми се, че чух гласа ти.

Светлина, как го върна гласът ѝ далече назад. В други времена, отпреди векове.

Тя погледна към него.

— И Мат. Скъпият Матрим. Знаех, че ще дойдете. И двамата. Искаше ми се да не стане, но знаех, че ще...

— Отдъхни си, Моарейн — промълви Том. — Ще излезем оттук за две дрънвания на лютня.

Мат я погледна, както лежеше безпомощна в скута на Том, и изруга:

— Да ме изгори дано, няма да позволя да свърши така.

— Идват, момко — каза му Том. — Чувам ги.

Мат се обърна, погледна и видя това, което беше чул веселчунът. Промъкваха се бавно към тях по коридора, гъвкави и убийствени. Усмиваха се и той видя острите резци в тези усмивки. Можеше да са човешки същества, ако не бяха острите зъби. И очите. Неестествените цепнати очи. Движеха се гъвкаво, ужасни и жадни за кръв.

— Не — прошепна Мат. — *Трябва* да има изход.

„Мисли — каза си наум. — Мат, глупако. Трябва да има изход.“
„Как се измъкна последния път?“ — беше го попитал Ноал. Това не помагаше.

Отчаяният Том свали лютнята от гърба си и засвири. Мат позна мелодията, „Мил шепот за утрешен ден“. Тъжна музика, свиреше се за падналите мъртви. Красива.

Интересно, музиката сякаш приласка Аелфините. Забавиха стъпките си и тези отпред започнаха да се поклащат в ритъма на мелодията, докато вървяха. Разбираха. Том свиреше за собственото си погребение.

— Не знам как се измъкнах тогава — промълви Мат. — Бях в безсъзнание. Събудих се обесен. Ранд срязва въжето и ме смъкна.

Вдигна ръка към белега на шията си. Предишните отговори на Аелфините не разкриваха нищо. Знаеше за Щерката на Деветте луни, знаеше, че щеше да отстъпи половината светлина на света. Знаеше за Руйдийн. Всичко беше понятно. Никакви дупки. Никакви въпроси.

Освен...

„Какво ти дадох Аелфините?“

— Ако зависеше от мен — прошепна Мат, загледан в приближаващите се Аелфини, — щях да поискам онези празнини да се запълнят.

Аелфините се плъзгаха напред. Музиката на Том се носеше във въздуха. Съществата се приближаваха бавно и неумолимо. Знаеха, че плячката е в ръцете им.

Два Аелфина отпред носеха лъскави бронзови мечове, от които капеше кръв. Горкият Ноал. Том запя:

— *О, колко дълги бяха дните на човека,*

когато бродеше по разораната пътека.

Мат слушаше и в ума му извираха спомени. Гласът на Том го връщаше към отдавна отминали дни. Дни в собствените му спомени, дни от спомените на други. Дни, когато беше умираал, и дни, когато бе живял, дни, когато се беше сражавал и побеждавал.

— Искам онези дупки да се запълнят — прошепна той на себе си. — Точно това казах. Еелфините се подчиниха, дадоха ми спомени, които не бяха мои.

Очите на Моарейн отново се бяха затворили, но тя се усмихваше, заслушана в песента на Том. Мат бе помислил, че Том пее за Аелфините, но се зачуди дали не го прави за Моарейн. Тъжна песен за края на едно безуспешно спасяване.

*— Отплава чак до края на света
и не поиска да избяга от страха.*

— Искам онези дупки да се запълнят — повтори Мат. — И те ми дадоха спомени. Това бе първата ми придобивка.

*— Страхът му беше като роден брат,
спаси го и направи го сърцат.*

— Поисках още нещо, неволно — каза Мат. — Казах, че искам да съм неуязвим от Айез Седай и Силата. Дадоха ми медальона за това. Още една придобивка.

*— Не оставяй страха да те спре да копнееш,
той доказва, че още живееш.*

— И... и помолих за още нещо. Казах, че искам да се махна от тях и да се върна в Руйдийн. Еелфините ми дадоха всичко, което

поисках. Спомени да запълнят празнините в паметта ми. Медальона да ме пази от Силата...

И какво? Върнали го бяха в Руйдийн обесен. Но обесването беше цена, а не отговор на исканията му.

— *Ще скитам пак по пътя разоран и стар,
и пак ще нося тежкия товар!*

— Наистина ми дадоха още нещо — прошепна Мат и погледна ашандарея в ръцете си, а Аелфините засъскаха още по-силно.

„Тъй е написан договорът ни. Тъй сделката е сключена.“

Беше издълбано на оръжието. На острието имаше два гарвана, а дръжката бе изписана с думи на Древната реч.

„Мисълта е стрелата на времето. Паметта никога не угасва.“

Защо му го бяха дали? Никога не си беше задавал този въпрос. Но Мат не беше искал оръжие.

„Каквото е поискано, е дадено. Цената е платена.“

„Не, не поисках оръжие. Поисках изход.“

„И те ми дадоха това.“

— *Затуй отхвърлям грозотата на лъжите ви,
умирам честно и ще гледам във очите ви!*

— изрева Том последния стих на песента.

Мат завъртя ашандарея и го заби в стената. Върхът потъна в некамъка. Около него блисна светлина, потече като кръв от разцепена жила. Мат изкрещя и натисна по-силно. Мощни вълни светлина изригнаха от стената.

Мат изви ашандарея под ъгъл и посече. Издърпа оръжието от другата страна и изряза вдлъбнат триъгълник светлина. Светлината сякаш *изтътна* и потече към него. Аелфините почти бяха стигнали до Том, но се заотдръпваха.

Мат завърши, като начерта вълниста линия през средата на триъгълника. Едва можеше да вижда, толкова ярка бе светлината.

Секторът от стената пред него пропадна навън и разкри блестящ бял проход, връзан сякаш в стомана.

— Да ме изгори дано... — прошепна Том и се надигна.

Аелфините съскаха от гняв. Нахлуха в стаята, вдигнали ръце да заслонят очите си, без да изпускат кривите мечове.

— Изнеси я! — изрева Мат, завъртя се към съществата, вдигна ашандарея и удари първия Аелфин през лицето с железния край. — Бързо!

Том сграбчи Моарейн в прегръдката си и се обърна колебливо към него.

— Бързо!!! — повтори Мат и изпердаши друг Аелфин по ръката.

Том скочи в прохода и изчезна. Мат се усмихна, развъртя се сред Аелфините с ашандарея и заудря по крака, ръце и глави. Бяха много, но бяха зашеметени от светлината и неуспешно се опитваха да го докопат. Той събори първите няколко на пода и те се загърчиха, по-задните се мъчеха да изпълзят над тях и да стигнат до него.

Мат отстъпи назад, кривна шапката си и извика на съществата:

— Май играта все пак може да се спечели! Кажете на лисиците, че съм страшно доволен от този ключ, дето ми го дадох. А, и всички можете да се скапете в проклета яма от огън и пепел, дрисъци на свински задник такива. Желая ви страхотен проклет ден.

Задържа шапката на главата си и скочи през отвора.

Всичко побеля.

ГЛАВА 56

НЕЩО СБЪРКАНО

На пилона пред палатката на Егвийн се почука тихо.

— Влез — каза тя, без да вдига глава от документите на писалището си.

Гавин се шмугна вътре. Беше се отказал от изящното си облекло в полза на тъмни панталони и малко по-светла риза. На раменете му висеше наметало на Стражник с преливащите се цветове. Самата Егвийн носеше великолепна рокля в зелено и синьо.

Наметалото му прошумоля, щом седна на стола до писалището й.

— Армията на Елейн се прехвърля. Извести, че е на път да посети лагера ни.

— Чудесно — каза Егвийн.

Гавин кимна, но изглеждаше притеснен от нещо. Колко полезно бе това кълбо от чувства, породено от връзката. Ако беше знаела колко й е предан, отдавна щеше да го е обвързала.

— Какво? — попита тя и избута купчината хартии настрана.

— Айбара — отвърна той. — Не се е съгласил да се срещне с теб.

— Елейн каза, че може да се окаже труден.

— Мисля, че ще вземе страната на ал-Тор. Човек може да го разбере по това как устрои лагера си, отделен от всички останали. Веднага изпрати вестоносци до айилците и тайренците. Има добра армия, Егвийн. Огромна. С Бели плащове в нея.

— Това май не говори, че ще вземе страната на Ранд.

— Не говори, че ще вземе и нашата. Егвийн... Белите плащове ги води Галад.

— Твоят брат?

— Да — Гавин поклати глава. — Толкова много армии, толкова различни съюзи, всички струпани на едно място. Айбара и силите му

може да се окажат искрата, която да ги подпали всички като фойерверки.

— Когато Елейн се устрои, ще стане по-добре.

— Егвийн, а ако ал-Тор не дойде? Ако е направил това, за да отклони вниманието на всички от нещо друго, което се кани да направи?

— Защо да го прави? Вече е доказал, че може да скрие местонахождението си, ако поиска — Егвийн поклати глава. — Гавин, той *знае*, че не бива да чупи печатите. Поне част от него си дава сметка за това. Може би затова ми го каза... за да мога да събера съпротива, за да мога да го разубедя.

Гавин кимна. Никакви възражения повече, никакви спорове. Истинско чудо беше как се бе променил. Беше напрегнат както винаги, но вече не толкова дразнещ. От онази нощ с убийците беше започнал да прави каквото тя поиска. Не като слуга. Като партньор, който държи волята ѝ да бъде осъществена.

Беше чудесно. И важно също, след като Съветът на Кулата изглеждаше решен да обезсили споразумението им да оставят на нея отговорността за отношенията с Ранд. Погледна купчината листове на писалището — много от тях съдържаха „съвети“ от Заседателките.

Но се обръщаха към нея, вместо да я заобикалят. Това беше добре. Егвийн обаче знаеше, че не може да ги пренебрегва. Трябваше да ги накара да продължат да вярват, че работата с нея е за добро. В същото време не можеше да им позволи да си въобразят, че ще я издухат само с няколко по-силни подвиквания.

Колко деликатен баланс.

— Е, да идем да посрещнем сестра ти.

Гавин стана плавно. Трите пръстена, които носеше на верижка на шията си, подрънкваха, докато се движеше. Трябваше пак да го попита откъде ги е взел — беше някак странно мълчалив на тази тема. Но сега имаше по-важна работа.

Излязоха. Късното следобедно слънце беше затулено от сиви облаци. Войниците на Брин работеха енергично на палисадата. Развалините на стражевата кула, издигала се някога тук, бяха пръснати по северната страна на полето, покрити с мъх и почти скрити под дивилози.

Палатката на Егвийн бе на едно възвишение, от което можеше да види многобройните лагери на събралите се войски.

— Онова там ново ли е? — попита тя и посочи една малка сила, заела позиция точно под развалините.

— Дойдоха сами — каза Гавин. — Селяци предимно. Не е истинска армия всъщност, повечето нямат мечове. Вили, брадви, криваци. Предполагам, че ги е пратил ал-Тор. Започнаха да прииждат вчера.

— Любопитно — каза Егвийн. Изглеждаха безредна тълпа, с безразборно вдигнати пъстри палатки, сякаш не бяха наясно как трябва да се устрои военен лагер. Но пък бяха десетина хиляди. — Накарай няколко съгледвачи да ги държат под око.

Гавин кимна.

Егвийн се обърна и видя няколко колони да преминават през портали наблизко; първите вече започваха да вдигат лагер. Високо над тях се вееше Лъвът на Андор, а войниците крачеха в стегнати редици. Малка процесия в бяло и червено се бе отделила от тях и се приближаваше към лагера на Егвийн под знамето на кралицата.

Гавин я придружи през пожълтялата трева, за да посрещнат Елейн. Андорската кралица определено не беше бързала. Само един ден преди срока, определен от Ранд. Все пак беше дошла, както и останалите. Айилците бяха придружили Дарлин от Тийр, а убеждаването ѝ се бе оказало достатъчно, за да доведе голяма част иллианци, разположили се в западния край на полето.

Кайриенците вече бяха на Елейн, според донесенията, и преминаваха заедно с андорците и голям брой мъже от Бандата на Червената ръка. Егвийн бе изпратила предложение и жена, която да осигури Пътуването, на крал Редран на Муранди, но не беше сигурна дали ще дойде. Но дори и без него тук бе представен значителен брой от държавите на света, особено след като в армиите на Перин можеше да се видят и знамената на Геалдан и Майен. Трябваше да се свърже с владетелките им и да види дали ще може да ги склони на своя страна. Но и да не успее, все пак трябваше да е събрала достатъчно, за да убеди Ранд да промени намеренията си. Светлината дано да дадеше да е достатъчно. Не искаше да мисли какво ще стане, ако я принуди да се наложи със сила.

Вървеше надолу по пътеката, кимаше на Сестри, които ѝ кимваха, и на Посветени, които приклякваха в реверанс, на войници, които отдаваха чест, и на слуги, които се кланяха. Ранд щеше да...

— Не може да бъде! — възкликна Гавин и замръзна.

— Гавин? — тя се намръщи. — Какво...

Той се втурна надолу по обраслия с бурени склон. Егвийн се загледа недоволно след него. Какво го беше прихванало? Не беше тревога — можеше да усети това. Беше объркване. Забърза след него, колкото ѝ позволяваше приличието. Свитата на Елейн спря.

Гавин беше паднал на колене пред някого. Жена с червено-златиста коса, застанала до усмихнатата Елейн, която все още не беше слязла от коня си.

„Аха“, помисли Егвийн. Шпионите ѝ бяха съобщили за този слух предната вечер, но беше поискала да го потвърди, преди да говори с Гавин.

Мургейз Траканд беше жива.

Егвийн се задържа назад засега. Пристъпеше ли напред, Елейн бе длъжна да целуне пръстена ѝ и цялата процесия да се поклони, а това щеше да развали щастливия миг на Гавин. Докато чакаше, облаците горе се разрешиха.

Изведнъж тъмното чело на бурята се разцепи и се отдръпна. Небето се превърна в синя, дълбока и чиста шир. Очите на Елейн се отвориха широко и тя се обърна на коня си, и се загледа към лагера на Перин.

„Дошъл е значи — помисли Егвийн. — И покоят е тук. Краткият миг покой преди унищожителната буря.“

— Пробвай, Имарин — каза Андрол, застанал с малката група в горичката недалече от терена на Черната кула.

Внушителният благородник се съсредоточи, сграбчил Единствената сила. Сплитовете изригнаха около него. Беше изключително умел, предвид краткото време, през което се бе упражнявал, и нещо оформи сплита за портал.

Но вместо да отвори дупка във въздуха, сплитът се разсипа и изчезна. Обезсърчен, Имарин се обърна към останалите. Лицето му беше плувнало в пот.

— Оформянето на сплита сякаш е по-трудно отпреди.

— Защо не действат? — възмути се Евин. Младежкото му лице беше почервенияло от гняв, все едно проблемът с порталите бе лична обида за него.

Андрол поклати глава. Дърветата зашумяха, листа потрепериха и закапах по земята. Кафяви като през есента. Това го изнервяше. През своите житейски странствания бе прекарал известно време в работа на полето и бе придобил усета на селяк за правилно и грешно, свързано със земята.

— Опитай още веднъж, Андрол — подкани го Евин. — Ти винаги си добър в това.

И Канлер беше с тях. Старият андорски селяк се беше намръщил, но пък той често се мръщеше на почти всичко.

Андрол затвори очи, освободи духа си от всякакви страсти и прегърна пустошта. Сайдин засия сред нея, живот и сила. Той го сграбчи и отпи дълбоко. Отвори очите си към бликащ от жизненост свят. Можеше ли мъртви растения да изглеждат така болнави и жизнени едновременно? Странно противоречие, възможно благодарение на сайдин.

Съсредоточи се. Правенето на портали му идваше много по-леко от всички други сплитове. Така и не бе разбрал защо. Въпреки че не можеше и едно камъче да разцепи с преливане, можеше да направи достатъчно голям портал, за да премине фургон през него. Логаин бе нарекъл това „впечатляващо“. Таим го наричаше „невъзможно“.

Този път Андрол вля цялата си сила в сплита. Разбираше ги порталите. Виждаше смисъл в тях. Може би беше заради вродената му обич към пътуването, към откриването на нови места и изкуства.

Сплитовете се събраха. Изобщо не забеляза трудността, за която бе споменал Имарин. Но когато трябваше да се появи познатата резка светлина, сплитовете започнаха да се разпадат. Андрол се опита да ги задържи, да ги стегне в едно. За миг като че ли щеше да стане. Но след това нишките се изсипаха от хватката му и се изпариха. Порталът така и не се оформи.

— Всичките други сплитове, които опитах, работят — каза Евин и направи кълбо светлина. — Всички до един.

— Само порталите — изсумтя Канлер.

— Все едно, че... Все едно, че нещо иска да ни задържи тук — каза Имарин. — В Черната кула.

— Опитайте на други места в периметъра — каза Андрол. — Но се постарайте верните на Таим да не видят какво правите. Престорете се, че проучвате терена, както заповяда Таим.

Мъжете кимнаха и тръгнаха на изток, а Андрол излезе на пътя. Норли, ниският набит кайриенец, го чакаше — махна му с ръка и тръгна към него. Имаше открита дружелюбна усмивка и никой не би го заподозрял, че шпионира — нещо, от което Андрол бе решил да се възползва добре.

— Говори ли с Мезар? — попита той.

— Естествено — отвърна Норли. — Обядвахме заедно — махна на Мишраил, който водеше упражнение на група войници в боравене със сплитове, щом минаха покрай тях. Златокосият мъж му обърна гръб пренебрежително.

— И?

— Всъщност това не е Мезар — заговори Норли. — О, има същото лице като неговото. Но не е той. Мога да го видя в очите му. Бедата е, че каквото и да е това нещо, има спомените на Мезар. Говори досущ като него. Но усмивката е сбъркана. Съвсем сбъркана.

Андрол потръпна.

— Трябва да е той, Норли.

— Не е. Уверявам те.

— Но...

— Просто *не е* — каза набитият мъж.

Андрол си пое дъх. Когато преди няколко дни Мезар се беше върнал и бе казал, че Логаин е добре и че скоро всичко с Таим ще се оправи, Андрол бе започнал да се надява, че има изход от тази бъркотия. Но нещо у Мезар като че ли не беше наред. Освен това М'хаил много показно го беше приел за пълен Аша'ман. Дракона го бил издигнал. И сега Мезар — доскорошен върл поддръжник на Логаин — прекарваше времето си с Котерен и други лакеи на Таим.

— Започва да става лошо, Андрол — тихо каза Норли, усмихна се и махна на друга група упражняващи се мъже. — Според мен е време да се махаме оттук, все едно дали е против заповедите, или не.

— Изобщо няма да можем да минем през постовете. Таим не иска да пусне дори Айез Седай да си идат. Чу каква истерия вдигна

пълничката онзи ден при портите. Таим удвоява стражите нощем, а порталите не действат.

— Но все пак трябва да направим нещо! Имам предвид... ако са хванали Логаин? Тогава какво?

„Не знам.“

— Иди поговори с другите, които са верни на Логаин. Ще уредя да ни преместят в обща казарма. Със семействата. Ще кажем на М'хаил, че искаме да отстъпим повече място за новобранците му. Ще поставяме охрана нощем.

— Ще се набива на очи.

— Разделението вече се набива на очи — каза Андрол. — Хайде, върви.

— Добре. Но ти какво ще правиш?

Андрол въздъхна.

— Ще ида да ни намеря съюзници.

Норли тръгна наляво, а Андрол продължи през селото. Сякаш все по-малко хора показваха уважение към него напоследък. Или се бояха, или бяха заложили на Таим.

Близко до пътеката стоеше група облечени в черни куртки мъже. Бяха скръстили ръце и го гледаха. Полазиха го ледени тръпки, но Андрол се постара да не му проличи. Докато минаваше покрай групата лакеи, забеляза с тях и Мезар, с посивялата на слепоочията коса и бронзовата доманска кожа. Мезар му се усмихна — а Мезар не беше от хората, които се усмихват лесно. Андрол му кимна и го погледна в очите.

И видя това, което беше видял Норли. Имаше нещо много сбъркано, нещо не съвсем живо в тези очи. Като че ли не бяха на човек, а на чучело. Сянка, натъпкана в човешка кожа.

„Светлината да ни е на помощ.“ Подмина ги бързо и продължи към южния край на селото, към няколкото малки колиби с избелели дървени стени и сламени покриви, на които им беше време за подмяна.

Поколеба се. Какво правеше? Тук бяха отседнали жените от *Червената Аджа*. Твърдяха, че са дошли да обвържат ашамани, но не го бяха направили досега. Явно беше някаква хитрина. Може би бяха дошли тук, за да се опитат да ги опитомят всичките.

Но ако беше така, то поне можеше да разчита, че няма да са на страната на Таим. Когато си зяпнал в гърлото на лъвориб, пиратският

бриг не изглежда толкова зле. Андрол беше чувал тази поговорка, докато работеше на рибарска лодка на юг.

Вдиша дълбоко и почука. Отвори му пълничка Червена. Имаше неостаряващото лице на Айез Седай — не млада всъщност, но и съвсем не стара. Изглежда го.

— Чух, че искате да напуснете Черната кула — каза Андрол с надеждата, че не греши.

— Вашият М'хаил да не би да е премислил? — попита тя обнадяващо. Дори се усмихна. Рядкост за Айез Седай.

— Не. Доколкото знам, все още ви забранява да напуснете.

Тя се намръщи.

— Тогава...

Андрол сниши глас.

— Не сте единствените, които искате да напуснете това място, Айез Седай.

Гледаше го и лицето ѝ стана съвършено спокойно. „Не ми вярва“, помисли си той. Странно как самата липса на чувство можеше да изрази чувство.

Отчаян, той пристъпи напред и опря ръка на рамката на вратата.

— Нещо сбъркано има тук. Нещо по-лошо, отколкото разбирате. Някога, преди много време, мъже и жени заедно са работели със Силата. И заедно са били по-силни в нея. Моля ви. Изслушайте ме.

Тя постоя още миг, след което отвори вратата.

— Влизай, но бързо. Тарна, жената, с която дели тази колиба, е навън. Трябва да приключим, преди да се е върнала.

Андрол пристъпи вътре. Не знаеше в пиратски бриг ли влиза, или в устата на лъвориб.

ГЛАВА 57

ЗАЕК ЗА ВЕЧЕРЯ

Мат тупна върху неравния терен, заслепен от блясъка на светлината, и изруга. Замириса му на зеленина, на пръст и гниещо дърво. Бръмчаха насекоми.

Бялото угасна и той видя, че стои извън кулата Генджей. Почти беше очаквал отново да се появи в Руйдийн. Като че ли копие то беше върнало в неговия свят, там, където бе влязъл. Том седеше на земята и държеше Моарейн, която примигваше и се озърташе.

Мат се изправи, обърна се към кулата и посочи нагоре.

— Знам, че гледате! — извика възбудено. Беше успял. *Скапано* беше успял да се измъкне жив! — Надвих ви, изтръсках ви от ботушите си, мръсни изсъхнали курешки такива! Аз, Матрим Каутон, оцелях от капаните ви! Ха! — размаха ашандарея над главата си. — *И вие* ми дадохте изхода! Да ви приседне дано, проклети, скапани, жалки лъжци!

Ухили се и натресе копие то с дръжката надолу в пръстта. Кимна. Никой не можеше да надвие Матрим Каутон. Бяха го излъгали, казали му бяха мъгляви пророчества и го бяха заплашили, а след това го бяха обесили. Но Мат накрая ги бе надиграл.

— Кой беше другият? — попита тихо Моарейн зад него. — Онзи, когото видях, но не познавах?

— Той не успя да излезе — отвърна мрачно Том.

Това помрачи радостта на Мат. Победата беше дошла, но си имаше цена — ужасна цена при това. През цялото това време бе пътувал с една легенда.

— Беше приятел — промълви Том.

— Беше велик мъж — каза Мат, обърна се и издърпа ашандарея от пръстта. — Когато напишеш балада за всичко това, Том, постарай се да изтъкнеш, че *той* беше героят.

Том го погледна и кимна разбиращо.

— Светът ще иска да знае какво се е случило с този човек.

Светлина. Том като че ли изобщо не се изненада, като чу, че Ноал всъщност е Джейин Бродяжника. Беше го *знаел*. Кога го беше разбрал? Защо не беше казал нищо на Мат? Голям приятел, няма що.

Мат само поклати глава.

— Е, тъй или иначе сме навън. Но, Том. Следващия път, когато започна скапано да преговарям с някой, промъкни се зад мен и ме халосай по главата с нещо голямо, тежко и тъпо. После се залови ти.

— Ще запомня молбата ти.

— Я дайте да се изместим малко. Не ми харесва как тая проклета кула е надвиснала отгоре ми.

— Да — отвърна Моарейн, — би могло да се каже, че се хранят с чувства. Макар че не бих го нарекла толкова „хранене“, колкото „опияняване“ с чувства. Не им е *нужно*, за да оцелеят, но им доставя голямо удоволствие.

Седяха в една гориста падина край Аринел недалече от кулата. Гъстият дървесен балдахин прохлаждаше въздуха и скриваше гледката към нея.

Моарейн седеше, облегнала гръб на едно дърво, все още загърната в наметалото на Том: беше се увила цялата и се виждаше само лицето ѝ и тъмните къдрици. Приличаше повече на жена, отколкото помнеше Мат — в спомените му беше като статуя. Винаги безизразна, с лице като излъскан камък и очи като тъмен топаз.

Сега кожата ѝ беше преbledняла, с руменина по бузите, косата ѝ бе на къдрици и падаше естествено около лицето ѝ. Беше прелестна, ако човек оставеше настрана неостаряващото айезседайско лице. Но дори това лице издаваше много повече чувство, отколкото помнеше Мат, обич, щом погледнеше Том, смътен трепет, щом заговореше за преживяното в кулата.

Но погледът ѝ бе все така преценяващ. Да, беше си същата Моарейн, макар и някак смирена, измъчена. По някаква причина обаче изглеждаше още по-силна от това.

Том духна едно колебливо пламъче и то закъдри кичур дим, примигна и угасна. Дървата бяха мокри. Веселчунът изруга.

— Всичко ще се оправи, Том — каза тихо Моарейн. — Всичко ще е наред.

— Няма да позволя да настинеш в мига, в който се измъкнахме *оттам* — изръмжа Том и извади драсколо, но огънят изведнъж живна и запраща по гнилите мокри дърва.

На лицето на Моарейн се бе изписало съсредоточение.

— О! — Том се изкиска. — Почти бях забравил за *това*...

— Само това мога да направя вече сама — каза Моарейн с гримаса. Светлина, беше ли правила гримаси преди? Беше твърде „висша и всемогъща“ за това, нали? Или Мат не я помнеше добре?

Моарейн. Говореше с проклетата *Моарейн*! Въпреки че беше влязъл в кулата с единствената цел да я спаси, му изглеждаше невероятно, че говори с нея. Все едно да говориш с...

Добре, все едно да говориш с Биргит Сребролъката или с Джейин Бродяжника. Мат се усмихна и поклати глава. Какъв странен свят и какво странно място си беше намерил в него.

— Какво искаше да кажеш с това, Моарейн? — попита Том, докато подклаждаше огъня. — Че само това можеш да направиш?

— Аелфините и Еелфините — обясни тя спокойно. — Те се наслаждават и опияняват от силни чувства. По някаква причина въздействието на тавирен е още по-опияняващо за тях. Има и други неща, на които се наслаждават.

Том се намръщи.

— Моята Сила, Том — обясни тя. — Чувах ги как си джафкаха и съскаха, докато се хранеха от мен, и Аелфините, и Еелфините. Рядко са имали Айез Седай, от която да пият, изглежда. Докато изпиваха способността ми да преливам, се засищаха двойно — от скръбта ми и от това, че губех самата Сила. Мощта ми е намаляла значително.

— Твърдяха, че са убили Ланфеар, като са я изцедили твърде бързо, макар че според мен се опитваха да ме изплашат. Веднъж, когато ме събудиха, там имаше един мъж. Каза, че не съм тази, която търсел — замълча и потръпна. — Понякога ми се искаше да ме изпият бързо и животът ми да свърши...

Чуваше се само пращенето на огъня. Том я гледаше безпомощно.

— Не ме гледай толкова тъжно, Том Мерилин — каза с усмивка Моарейн. — Испитах ужасни неща, но всички хора познават мигове на отчаяние. Вярвах, че ще дойдеш — извади ръката си изпод наметалото, като оголи нежното си бяло рамо, и я протегна към него. Том се поколеба, после я хвана и я стисна.

Моарейн погледна Мат.

— И ти, Матрим Каутон. Не си вече онова просто селско момче. Много ли те боли окото?

Мат сви рамене.

— Бих изцерила раната, ако можех — каза Моарейн. — Но дори да бях толкова силна като някога, не бих могла да възстановя окото ти — издърпа ръката си от ръцете на Том и попита: — Пазиш ли ангреала?

— О, да — каза Том, измъкна странната гривна от джоба си и я сложи на ръката ѝ.

— С това — каза Моарейн — ще съм достатъчно силна поне да махна болката ти. Поставиха ми я, за да извличам повече от Силата, та да могат да се засищат повече. Всъщност аз помолих за това, като едно от трите ми искания. Не осъзнах, че ще я използват срещу мен.

— Изпълнили са ти три искания? — попита намръщено Мат.

— Минах през тер-ангреала — отвърна тя. — Древният договор беше в сила и за двете страни, макар че при унищожения вход връщането нямаше да е лесно. Знаех от... предишни събития, че няма да мога да се измъкна, освен ако не дойдете вие, каквито и да са исканията ми и колкото и внимателно да ги изрека. Тъй че ги използвах по най-добрия начин.

— И какво поиска? — попита Мат. — Освен ангреала?

Тя се усмихна.

— Ще го затая за себе си, засега. Имаш благодарностите ми, млади Мат. За живота ми.

— Е, предполагам, че сме квит — отвърна той. — Ти ме спаси от живот в Две реки. Да ме изгори дано, ако не си пояздих хубаво оттогава.

— А раната ти?

— Не боли много — всъщност болеше. Ужасно. — Няма нужда да си хабиш силата за това.

— Още те е страх от Единствената сила, виждам.

Той настръхна.

— Страх?

— Допускам, че имаш сериозно основание за тази тревога — извърна очи. — Но внимавай. Най-неприятните събития в живота ни понякога са за наше добро.

Да, все още си беше Моарейн. Бърза да те поучи и да даде съвет. Но може би имаше право — след всичко, през което бе преминала — да му изнесе лекция за търпението. Светлина! Беше *знаела* какво ще преживее и въпреки това беше дръпнала Ланфеар в онзи тер-ангреал! Може би не Мат беше героят тук, а сигурно и Ноал също така.

— И сега какво? — попита Том и се намести на един пън. Топлината от огъня беше чудесна.

— Сега трябва да намеря Ранд — каза Моарейн. — Ще има нужда от помощта ми. Вярвам, че се е справил добре в мое отсъствие?

— Не знам за това — отвърна Мат. — Той е полупобъркан, а и всички в тоя проклет свят са се хванали за гърлата — завихриха се цветовете. Ранд яде месо с Мин. Мат разпръсна образа.

Моарейн повдигна вежда.

— Но успя да насочи почти всички към Последната битка — призна Мат. — И Верин твърди, че е успял да прочисти покварата от сайдин.

— Благословена Светлина — прошепна Моарейн. — Как?

— Не знам.

— Това променя всичко — каза тя и се усмихна широко. — Оправил е това, което бе объркал. „От Дракона иде болката ни и от Дракона раната ще се изцери.“

— Мат непрекъснато твърди, че трябва да вдигнем празненство или нещо такова по този повод — подхвърли Том. — Макар че според мен просто си търси хубав повод да се напие.

— Определено го твърдя — добави Мат. — Все едно, Ранд е доста зает. Според Елейн е уговорил някаква среща с монарсите, които му се подчиниха. Скоро предстои.

— Елейн е кралица значи?

— Много ясно. Майка ѝ я уби Рахвин.

— Каза ми го вече.

— Тъй ли? Кога?

— Преди цял живот, Матрим — отвърна тя с усмивка.

— О. Е, Ранд го довърши. Тъй че това е добре.

— А другите Отстъпници? — попита Моарейн.

— Не знам.

— Мат беше доста зает, за да е в течение — обади се Том. — Женеше се за императрицата на Сеанчан.

Моарейн примигна изненадано.

— Какво?!

— Беше случайно — изломоти Мат и се присви неловко.

— *Случайно* си се оженил за сеанчанската императрица?

— Имат едни шантави обичаи — отвърна Мат и придърпа шапката си. — Странни хора — засмя се насила.

— Тавирен — промълви Моарейн.

Някак си беше предчувствал, че ще каже това. Светлина. Е, все пак беше хубаво, че я бяха освободили. Силното чувство го изненада. Кой можеше да си го помисли? Обич към Айез Седай? От него?

— Е, разбирам, че има много неща, за които трябва да чуя — каза тя. — Но първо трябва да намеря Ранд.

Мат беше наясно, че ще се опита да се наложи.

— Ти го намери, Моарейн, но аз имам да свърша едни неща в Кемлин. Не че искам да споря, но е факт. Мисля, че и ти трябва да дойдеш там. Елейн сигурно ще може да ти помогне за Ранд повече от всеки друг.

Проклети цветове. Не стига, че му беше останало само едно око, а и тези проклети образи се набутваха в зрението му всеки път, щом помислеше за Ранд...

„Да ги изгори дано!“

Моарейн повдигна вежда, като го видя как тръсна глава и се изчерви. Сигурно си помисли, че го е хванала истерията.

— Ще видим, Матрим — каза тя и извърна очи към Том, който стоеше с торбичката чай в ръце. Изглеждаше готов едва ли не да свари вода в шепите си, само за да може да й направи чай.

— Прескъпи Том — каза тя. — Бих те приела за свой съпруг, ако ти ме приемеш за твоя жена.

— Какво?! — Мат стана, плесна се по челото и шапката му за малко да падне на земята. — Какво каза?

— Тихо, Мат — Том не взе предложената му от Моарейн ръка. — Знаеш, че никога не съм харесвал много жени, които преливат Силата, Моарейн. Знаеш, че тъкмо това ме задържаше в миналото.

— Вече нямам много от Силата, прескъпи Том. Без този ангреал едва ли ще съм достатъчно силна да ме издигнат до Посветена в Бялата кула. Ще го захвърля, ако пожелаеш това от мен — оголи

другата си ръка, едва опазвайки благоприличие, и смъкна гривната ангреал.

— Не мисля така, Моарейн — каза Том, коленичи и хвана ръцете й. — Не, няма да те лиша от нищо.

— Но с нея ще съм много силна, по-могъща в Силата, отколкото преди да ме пленят.

— Така да бъде — той пак сложи гривната на китката й. — Ще се ожения за теб още сега, ако пожелаеш.

Тя се усмихна щастливо.

Мат ги гледаше слисано.

— А кой скапано ще ви ожени? — изломоти той. — Гръм да ме удари, ако ще съм аз, казвам ви!

Двамата го изгледаха, Том мрачно, Моарейн — с лека усмивка.

— Мога да разбера защо сеанчанката е трябвало да те вземе, Мат. Много романтично си настроен.

— Аз само... — смъкна шапката, стисна я сконфузено в ръка и замести поглед от единия към другия. — Само... Да ме изгори дано! Как съм го пропуснал *това*? Бях с вас повечето време, докато бяхте заедно! Кога се заобичахте?

— Не си гледал много внимателно — каза Том. После се обърна към Моарейн. — Предполагам, че ще ме искаш и за Стражник.

Тя се усмихна.

— Предишният ми Гайдин вече е присвоен от друга, надявам се.

— Ще приема работата — заяви Том. — Макар че ще трябва да обясниш на Елейн защо дворецовият й бард е нечий Стражник — помълча за миг.

— Мислиш ли, че ще могат да направят едно от онези наметала с преливащите цветове с малко кръпки по него?

— А бе вие и двамата сте луди за връзване, да ви кажа — измърмори Мат. — Том, не ми ли каза веднъж, че двете най-болезнени места за тебе са били Тар Валон и Кемлин? А сега си се втурнал презглава надолу по склона, за да заживееш накрая в едното или в другото?

Том сви рамене.

— Времената се променят.

— Никога не съм се задържала задълго в Тар Валон — каза Моарейн. — Мисля, че ще ни е хубаво да пътешествуваме заедно, Том

Мерилин. Стига да преживеем следващите месеци — обърна се към Мат. — Не бива да отхвърляш връзката на Стражник така леко, Мат. Благата, които предлага тя, може да са от огромна полза за мъжете в днешно време.

Мат си нахлупи шапката.

— Може и да е вярно, но проклет да съм, ако ме видите хванат от някоя. Не се засягай, Моарейн. Тебе си те харесвам. Но да ме обвърже жена? Това с Матрим Каутон няма да стане.

— Тъй ли? — попита с насмешка Том. — Двамата с тебе дали не открихме, че Тюон би могла да прелива, ако реши да се научи?

Мат замръзна. Кръв и пепел. Том беше прав. Но преливането щеше да я превърне в марат-дамане. Тюон нямаше да направи такова нещо. Нямаше за какво да се безпокои.

Дали?

Сигурно беше направил физиономия, щом си помисли това, защото Том се изкиска, а Моарейн отново се усмихна. Двамата обаче скоро загубиха интерес да се заяждат с него и си заговориха тихичко. Това щастие в очите им... *Наистина* се обичаха. Светлина! Как го беше пропуснал? Чувстваше се като човек, довел прасе на конно надбягване.

Реши да не се натрапва повече и да ги остави сами. Тръгна да огледа района, където трябваше да се появи порталът им. И дано да се появеше. Нямаха никакви провизии, а никак не му допадаше идеята да махне на някой кораб и да пътува по реката чак до Кемлин.

Пътят през ливадата до брега на Аринел беше къс. Там вдигна малка купчина камъни за паметник на Ноал, после сложи шапката си отгоре и седна да почака и да помисли.

Моарейн беше спасена. Той бе оцелял, макар че проклетата дупка на мястото на окото му пулсираше ужасно. Още не беше сигурен дали Аелфините и Еелфините са го оплели в мрежите си, или не, но беше влязъл в бърлогата им и беше излязъл непокътнат. Е, почти.

Едно изгубено око. Как щеше да се отрази на бойните му умения? Това го безпокоеше повече от всичко друго. Външно се правеше на храбрец, но отвътре трепереше. Какво щеше да си помисли Тюон за съпруг без едно око? Съпруг, който сигурно нямаше да може да се защити сам?

Извади един нож и го заобръща в ръцете си. После по приумица го метна зад себе си, без да гледа. Чу тихо писукане, обърна се и видя заек, тупнал на земята, пронизан от случайно хвърления нож.

Усмихна се и отново се обърна към реката. И забеляза нещо, заклещено между два големи камъка на брега. Беше преобърнато готварско котле, медно, почти неизползвано, само пооцапано малко отстрани. Сигурно бе изтървано от някой пътник, минавал покрай реката.

Да, сигурно нямаше да може да преценява разстояния и сигурно нямаше да вижда хубаво. Но късметът бездруго действаше по-добре, когато не гледаш.

Усмихна се още по-широко, взе заека — щеше да го одере за вечеря — и вдигна котлето от реката.

Моарейн щеше да си получи чая все пак.

ЕПИЛОГ И СЛЕД ТОВА

Грендал събра набързо каквото ѝ трябваше. От писалището си взе ангреал, който Месаана ѝ бе разменила за информация. Беше във формата на малък извит костен нож. Златния си пръстен бе изгубила при нападението на ал-Тор.

Хвърли го в пътната си торба, а след това грабна от леглото си сноп листове. Имена на свързки, очи и уши — всичко, което бе успяла да запомни от унищоженото при гробницата Натрин.

Отвън в скалите с грохот се разбиваха вълни. Все още бе тъмно. Бяха изминали едва няколко мига, след като последният ѝ инструмент я бе провалил, а Айбара бе оцелял на бойното поле. Това уж трябваше да успее!

Намираше се в разкошното си имение на няколко левги от Ебу Дар. След като Семирага вече я нямаше, Грендал бе започнала да оплита в конците си новата им императрица — още дете. Но засега трябваше да изостави тези схеми.

Перин Айбара се беше измъкнал. Чувстваше се замаяна от понесения удар. Толкова безупречни планове бяха пропаднали. А след това... той се беше измъкнал. Как? Пророчеството... то казваше, че...

„Онзи глупак Айсам — помисли си Грендал, докато пхаше листовите в торбата си. — И онзи идиот Белият плащ!“ Беше се изпотила. Не трябваше да се поти.

Хвърли няколко тер-ангреала от писалището си в торбата, а след това зарови в гардероба си за дрехи. Той можеше да я намери навсякъде по света. Но може би някой от огледалните светове на Порталните камъни. Да. Там връзките му не бяха...

Обърна се с наръч коприни в ръце и замръзна. Насред стаята стоеше висока фигура. Като колона, облечена в черен халат. Безока. Усмивнати устни с цвета на смърт.

Грендал се смъкна на колене и хвърли дрехите настрана. По слепоочието и бузата ѝ потече пот.

— Грендал — проговори високият мърдраал. Гласът му бе ужасен, като последния шепот на издъхващ човек. — Ти се провали, Грендал.

Шайдар Харан. Много лошо.

— Аз... — облиза пресъхналите си устни. Как да извърти това, та да заприлича на победа? — Според плана е. Просто...

— Познавам сърцето ти, Грендал. Мога да вкуся ужаса ти.

Тя стисна очи.

— Месаана падна — изшепна Шайдар Харан. — Трима Избрани, унищожени от твоите действия. Моделът се оформя, мрежа от провали, рамка от некадърност.

— Нямам нищо общо с падането на Месаана!

— Нищо? Грендал, сънният шип беше там. Тези, които се биеха с Месаана, казаха, че са се опитали да се преместят, да привлекат Айез Седай там, където капанът им е можел да изщрака. Не трябваше да се бият в Бялата кула. Не можеха да напуснат. Заради теб.

— Айсам...

— Инструмент, който ти беше даден. Провалът е твой, Грендал.

Тя отново облиза устни. Цялата ѝ уста беше пресъхнала. *Трябваше* да има изход.

— Имам по-добър план, по-дързък. Ще бъдеш впечатлен, Ал-Тор мисли, че съм мъртва, тъй че мога да...

— Не — толкова кротък глас, но ужасяващ. Грендал усети, че не може да проговори. Нещо бе отнело гласа ѝ. — Не — продължи Шайдар Харан. — Тази възможност бе дадена на друг. Но, Грендал, ти няма да бъдеш забравена.

Тя вдигна очи обнадеждена. Мъртвите устни се усмихваха широко, безокият поглед се беше впил в нея. Обзе я ужас.

— Не — прошепна Шайдар Харан. — Аз няма да те забравя. И ти няма да забравиш това, което иде.

Грендал отвори широко очи и зави, щом той посегна към нея.

Небето изтъгна. Тревата около Перин потръпна. Беше осеяна с черни петна, досущ като в истинския свят. Дори и вълчийт сън умираше.

Въздухът бе изпълнен с миризми, чието място не беше тук. На пожари. На засъхваща кръв. На леш на непознат звяр. На развалени яйца.

„Не — помисли си той. — Не, това няма да бъде.“

Събра волята си. Тези миризми *трябваше* да изчезнат. Махнаха се, заменени от миризмите на лято. Трева, таралежи, пчели, мъх, мишки, синекрили гълъби, пурпурни сипки. Появиха се и закръжиха около него, силни и живи.

Той стисна зъби. Реалността се изливаше от него на вълни, черните петна по тревата се стопиха. Облаците се люшнаха и се разделиха. Изсипа се слънчева светлина. Далечният гръм затихна.

„И Скокливец е жив — помисли Перин. — Жив е! Надушвам козината му, чувам подскоците му в тревата.“

Пред него се появи вълк, изваян сякаш от мъгла. Сребристосив, прошарен от многото години живот. Перин заликува от силата си. *Беше истински.*

А след това видя очите на вълка. Безжизнени.

Миризмата стана застояла и грешна.

Перин се потеше от напрежението да се съсредоточи толкова силно. Нещо вътре в него се беше разстроило. Твърде силно идваше във вълчия сън. Да се мъчи да овладее напълно това място бе все едно да се опитва да задържи вълк в сандък.

Изкрещя и се смъкна на колене. Смътният не-Скокливец изчезна и облаците с грохот се върнаха на мястото си. Над него изригна мълния и черните петна обсипаха тревата. Грешните миризми се върнаха.

Перин помисли за Файле и за палатката им в полето на Мерилор. Тя беше неговият дом. Имаше много работа да се свърши. Ранд бе дошъл, както бе обещал. Утре щеше да се изправи пред Егвийн. Мисълта за истинския свят го укрепи, попречи му да навлезе твърде силно във вълчия сън.

Изправи се. Много неща можеше да направи тук, но имаше граници. Винаги имаше граници.

„Потърси Безграничен. Той ще обясни.“

Последното му изпратено от Скокливец. Какво означаваше то? Скокливец бе казал, че Перин е намерил отговора. И все пак Безграничен *трябваше* да обясни този отговор? Изпратеното бе

просмукано с болка, загуба, удовлетворение от това, че вижда как Перин приема вълчето в себе си. Един последен образ на вълк, скачащ гордо в тъмното, с блеснала козина и мирис на решимост.

Перин се изпрати на пътя за Джеанна. Безграничен често се озоваваше там с останките от глутницата. Пресегна се и го намери: млад мъжкар с кафява козина и стройно тяло. Безграничен го подразни, като му прати образа на бик, стъпкал елен. Другите бяха забравили този образ, но Безграничен го помнеше.

„Безграничен. Скокливец ми каза, че имам нужда от теб.“

Вълкът изчезна.

Перин се сепна, после скочи до мястото, където беше вълкът — върха на скална стръмнина на няколко левги от пътя. Улови съвсем смътната миризма на посоката му и се озова там. Открито поле с прогнил плевник в далечината.

„Безграничен?“ — изпрати Перин. Вълкът лежеше присвит в някакви сухи храсти наблизо.

„Не. Не.“ Безграничен изпрати ужас и гняв.

„Какво направих?“

Вълкът затича. Оставяше смътна диря. Перин изръмжа, смъкна се на четири крака и стана вълк — Младия бик. Втурна се по дирята и вятърът зарева в ушите му.

Безграничен се опита да изчезне, но Младия бик отново го последва и се появи сред океана. Падна върху вълните — водата стана твърда под лапите му — и продължи след Безграничен, без да забави.

Посланията на Безграничен гъмжаха от образи. Лесове. Градове. Поля. Образ на Перин, който го гледа отгоре, застанал извън някаква клетка.

Перин замръзна и отново се превърна в човек. Застана над прииждащите вълни и бавно се заиздига във въздуха. „Какво?“ Посланието бе за един по-млад Перин. И *Моарейн* беше с него. Как можеше Безграничен да е...

И изведнъж разбра. Във вълчия сън Безграничен винаги се оказваше в Геалдан.

„Ноам“, изпрати той към вълка.

Изненадано стъписване и вълчийт ум изчезна. Пренесе се към него и подуши малко селце. Плевник. Клетка.

Перин се озова там. Безграничен лежеше на земята между две къщи и го гледаше отдолу. Беше неразличим от другите вълци, при все че Перин вече подозираше истината. Това не беше вълк. Беше човек.

— Безграничен — Перин клекна и погледна вълка в очите. — Ноам. Помниш ли ме?

„Разбира се. Ти си Младия бик.“

— Искам да кажа, помниш ли ме отпреди, когато се срещнахме в будния свят? Ти ми изпрати образ от това.

Ноам разтвори челюстите си и в тях се появи кокал. Голяма бедрена кост с малко месо по нея. Лежеше на една страна и дъвчеше кокала. „Ти си Младия бик“, изпрати той упорито.

— Помниш ли клетката, Ноам? — попита тихо Перин и изпрати образа. Образа на мъж в опърпано мръсно облекло, заключен в набързо скована дървена клетка от семейството му.

Ноам замръзна и образът му за миг потръпна и се превърна в образ на човек. Вълчийт облик мигновено се върна и той изръмжа тихо и заканащо.

— Не ти напомням за лоши времена, за да те ядосам, Ноам — каза Перин. — Аз... Е, аз съм като теб.

„Аз съм вълк.“

— Да — каза Перин. — Но не винаги.

„Винаги.“

— Не. Някога беше като мен. Това, че мислиш друго, не го отменя.

„Тук го отменя, Млади бико — изпрати Ноам. — Тук го отменя.“

Беше истина. Защо Перин държеше така настойчиво да говорят за това? Това, че го виждаше, че знаеше кой е, връщаше всичките му страхове. Беше сключил мир със себе си, но ето, че имаше един човек, който напълно се беше изгубил във вълчето.

Точно от това се бе ужасявал Перин. Точно това беше забило клина между него и вълците. След като вече го бе преодолял, защо Скокливец трябваше да го прати тук? Безграничен подуши объркването му. Кокалът изчезна и вълкът отпусна глава на лапите си и го загледа отдолу.

Ноам — чийто ум почти бе изчезнал — беше мислил само да се измъкне на свобода и да убива. Беше се превърнал в опасност за всички около себе си. Всичко това вече го нямаше. Безграничен

изглеждаше в мир. Когато бяха освободили Ноам, Перин се бе притеснил, че ще умре бързо, но изглежда, че беше жив и добре. Най-малкото жив — не можеше да прецени доколко е добре, ако се съдеше по вида му във вълчия сън.

Все пак умът на Безграничен бе много по-добър сега. Перин се намръщи. Моарейн бе казала, че нищо от ума на човека Ноам не е останало в ума на съществото.

— Безграничен — каза Перин. — Какво мислиш за света на хората?

Мигновено го порази вълна от образи. Болка. Тъга. Посърнали нивя. Болка. Едър як мъж, пиан, бие хубава жена. Болка. Огън. Страх, скръб. *Болка.*

Перин се олюля. Безграничен продължи да изпраща образи. Един след друг. Гроб. По-малък гроб до него, като за дете. Огънят става по-голям. Мъж — братът на Ноам, Перин го позна, макар да не изглеждаше толкова опасен тогава — разгневен.

Беше порой, непоносимо много. Перин зави. Вопъл за живота, който Ноам бе понесъл, траурен вой на скръб и на болка. Нищо чудно, че този човек бе предпочел живота на вълк.

Образите спряха и Безграничен извърна глава настрани. Перин усети, че едва може да си поеме дъх.

„Дар“, изпрати Безграничен.

— В името на Светлината — прошепна Перин. — Било е избор, нали? Избрал си вълка преднамерено.

Безграничен затвори очи.

— Винаги съм мислел, че ще ме завладее, ако не внимавам — каза Перин.

„Вълкът е мир“, изпрати Безграничен.

— Да — Перин отпусна длан на вълчата глава. — Разбирам.

Това бе равновесието за Безграничен. Различно от равновесието за Илиас. Различно от това, което беше намерил Перин. Разбра. Това не означаваше, че начинът, по който си бе позволил да изгуби контрол, не е опасен. Но беше последното късче, което трябваше да разбере. Последното късче от него самия.

„Благодаря ти“, изпрати Перин. Образът на Младия бик вълка и Перин човека, застанали един до друг, на билото на хълм, с едни и същи миризми. Отпрати този образ навън, толкова мощно, колкото

можеше. Към Безграничен, към вълците наблизо. Към всеки, който щеше да чуе.

„Благодаря ти.“

— *Довъе'анди се товя сагайн* — каза Олвер, хвърли заровете и те се затъркаляха по платнения под на палатката. Щом спряха, Олвер се усмихна. Само черни точки, никакви линии или триъгълници. Щастливо хвърляне, и още как.

Премести фигурката си по платненото табло на играта „Змии и лисици“, което му бе направил баща му. Всеки път щом видеше това табло, Олвер се натъжаваше. Напомняше му за баща му. Но стискаше устни и не позволяваше на никой друг да го разбере. Воините не плачеха. А освен това някой ден щеше да намери онзи Шайдо, който беше убил баща му. И тогава щеше да си отмъсти.

Така правеше човек, когато е воин. Вярваше, че Мат ще помогне, след като си свърши цялата тази работа с Последната битка. Дотогава щеше да е длъжник на Олвер, и не просто заради цялото време, което бе изкарал като негов личен вестоносец. За сведенията, които му беше дал за лисиците и змиите.

Търпеливият Талманес седеше на стол до него, четеше книга и не обръщаше голямо внимание на играта. Изобщо не беше толкова добър за игра като Ноал или Том. Но пък и не го бяха изпратили толкова да играе с Олвер, колкото да го наглежда.

Мат не искаше Олвер да разбере, че е отишъл в кулата Генджей и го е оставил. Е, Олвер не беше глупак и се досещаше какво става. Не беше и луд всъщност. Ноал беше подходящ да го вземат, а след като Мат можеше да вземе само двама, добре... Ноал можеше да се бие по-добре от Олвер. Тъй че беше логично да отиде той.

Но *следващия* път щеше да избира Олвер. И тогава Мат нямаше да е зле да се държи прилично, иначе *той* щеше да остане.

— Твой ред е, Талманес — каза Олвер.

Талманес измърмори нещо, пресегна се и хвърли шепата зарове, без да изгуби реда си в книгата — държеше си пръста на него. Беше добър човек, макар и малко скован. Олвер едва ли щеше да избере някой като него за компания в хубава нощ за пиячка и гонене на

слугинчета. След като пораснеше достатъчно, за да ходи по пиячка и слугинчета. Смяташе, че ще е готов някъде след около година.

Премести змиите и лисиците, после събра зарове за следващото си хвърляне. Беше го измислил от началото до края. Шайдо бяха много и нямаше представа как да намери онзи, който беше убил родителите му. Но Аелфините можеха да отговарят на въпроси. Беше чул Мат да говори за това. Тъй че Олвер щеше да си получи отговорите и след това да го спипа оня. Лесно като яздене на кон. Просто трябваше да потренира преди това с Бандата, за да може да се бие достатъчно добре и да направи каквото трябва.

Хвърли зарове. Нова пълна ръка. Олвер се усмихна и придвижи фигурата си към центъра, увлечен в мисли и мечти за деня, в който най-после щеше да отмъсти, както се полага.

Премести фигурата си през още една линия и замръзна.

Фигурата му беше в централното кръгче.

— Спечелих! — възкликна Олвер.

Талманес вдигна глава, лулата увисна от устата му. Кривна глава и зяпна таблото.

— Да ме изгори дано! — измърмори след миг. — Сигурно си сбъркал нещо с броенето или...

— Да съм сбъркал?

— Искам да кажа... — Талманес гледаше слисано. — Не можеш да спечелиш. Играта не може да се спечели. Просто не може.

Това беше глупост. Защо щеше да играе Олвер, ако не можеше да спечели? Момчето се усмихна и огледа игралното табло. Змиите и лисиците бяха на едно хвърляне да му вземат фигурата и да загуби. Но този път беше минал чак до външния пръстен и обратно. Беше спечелил.

И толкова по-добре. Беше започнал да мисли, че никога няма да успее!

Олвер стана да се разтъпче. Талманес се смъкна от стола, клекна до игралното табло и се почеса по главата: димът се закъдри лениво от лулата му.

— Дано Мат да се върне скоро — каза Олвер.

— Сигурен съм, че ще се върне — увери го Талманес. — Задачата му за нейно величество не може да се проточи много.

Това беше лъжата, която бяха казали на Олвер — че Мат, Том и Ноал отишли по някаква тайна работа за кралицата. Е, това просто бе още една причина Мат да му бъде длъжник. Честно, Мат можеше да е скапано досаден понякога. Държеше се все едно, че Олвер не може да се погрижи за себе си.

Олвер поклати глава и отиде в другия край на палатката, където купчината листове на Мат също го чакаха да се върне. Забеляза нещо интересно, щръкнало между два листа. Червено петно, като кръв. Посегна и измъкна от купчината някакво изтъркано писмо, запечатано с червена капка восък.

Намръщи се и огледа малкото писмо. Знаеше, че Мат винаги го носи със себе си. Защо не го беше отворил? Това си беше направо невъзпитано. Сетале беше положила много труд да обясни на Олвер какво е доброто възпитание и макар повечето ѝ приказки да бяха глупости — той просто кимаше, за да му позволи да се гушне в нея, — беше сигурен, че човек трябва да отваря писмата, които са му пратили хората, и след това да им отговори учтиво.

Сви рамене и счупи печата. Беше личният вестоносец на Мат, съвсем официално, нали така? Мат често забравяше разни неща и работата на Олвер бе да се грижи да му напомня. След като Лопин вече го нямаше, Мат се нуждаеше от повече грижи. Това всъщност беше една от причините Олвер да остане с Бандата. Не знаеше какво щеше да прави Мат без него.

Отвори писмото и извади малко, кораво парче хартия. Намръщи се, докато се мъчеше да разчете думите. Ставаше доста добър в четенето, най-вече заради Сетале, но някои думи го затрудняваха. Почеса се по тила.

— Талманес. Ти би трябвало да можеш да го прочетеш това.

— Кое? — Талманес вдигна очи от играта. — Олвер, какво правиш? Това не беше отворено! — стана, приближи се и дръпна писмото от пръстите му.

— Но...

— Лорд Мат не го отвори — каза Талманес. — Знаеше, че ще ни обвърже към политиката на Бялата кула. Изчака толкова много недели! Гледай какво направи сега. Трябва да опитаме да го запечатим...

— Талманес — настоя Олвер. — Мисля, че е *важно*.

Талманес се поколеба. За миг изглеждаше ужасно раздвоен, после вдигна писмото така, че светлината да го огрее по-добре. Зачете го бързо като момче, свило храна от количката на уличен продавач, което бърза да я излапа, преди да са го хванали.

Изруга тихо. Прочете писмото отново и изруга по-високо. Пусна писмото на пода, сграбчи меча си и изхвърча навън.

Олвер взе листа и разчете думите, които не беше разбрал първия път:

Матрим,

Ако отваряш това, значи съм мъртва. Смятах да се върна и да те освободя от клетвата ти за един ден. Но следващата ми задача е свързана с много усложнения и има голям шанс да не оцелея. Трябваше да съм сигурна, че оставям някой, който би могъл да се погрижи тази работа да се свърши.

За щастие, ако има нещо, за което вярвам, че мога да разчитам на теб, то е любопитството ти. Предполагам, че си изтърпял няколко дни, преди да отвориш това писмо, което е достатъчно дълъг срок да съм се върнала. Ето защо тази задача се пада на тебе.

В Кемлин има Пътен портал. Пазен е, затрупан е и смятат, че е безопасен. Но не е.

Огромна сила на Тварите на Сянката се придвижва през Пътищата към Кемлин. Не зная кога точно са тръгнали, но би трябвало да има време да ги спрете. Трябва да стигнеш до кралицата и да я убедиш да унищожи Пътния портал. Може да се направи. Зазиждането му няма да е достатъчно. Ако не можете да го унищожите, кралицата трябва да хвърли всичките си сили, за да го опазят.

Провалиш ли се в това, боя се, че Кемлин ще бъде изгубен до края на този месец.

Искрено твоя,
Верин Матвин

Олвер се почеса по брадичката. Какво беше Пътен портал? Като че ли беше чувал Мат и Том да говорят за тях. Взе писмото и излезе от палатката.

Талманес стоеше пред нея и гледаше на изток. Към Кемлин. На хоризонта бе надвиснала червеникава мъгла, сияние над града. По-силно, отколкото беше в други нощи.

— Светлината да ни опази — прошепна Талманес. — Гори. Градът гори — тръсна глава и изкрещя: — На оръжие! Тролоци в Кемлин! Градът е нападнат! На оръжие, хора! Да ме изгори дано, трябва да влезем в града и да спасим драконите! Ако паднат в ръцете на Сянката, сме мъртви!

Олвер се ококори. Тролоци в Кемлин? Щеше да е като с Шайдо в Кайриен, само че по-лошо.

Шмугна се бързо в палатката на Мат, препъна се в чергата и се хвърли на колене до постелята си. Бързо разпра шевовете от едната страна, бръкна и извади големия нож, който беше скрил там. Беше го свил от един от интендантите на Бандата, Бергевин, докато той не гледаше.

След Кайриен Олвер си беше дал клетва никога повече да не се покаже страхливец. Стисна ножа и се втурна навън.

Беше време за битка.

Барига залитна. От челото му по земята капеше кръв и покритите с черни петна стръкове коприва сякаш я попиваха, хранеха се от живота му. Вдигна разтреперана ръка към челото си. Превръзката беше прогизнала.

„Няма време за спиране. Няма време!“ Затътри се през острите като трион кафяви листа кориандър. Стараеше се да не гледа черните петна по растенията. Погибелта, беше навлязъл в *Погибелта*. Но какво друго можеше да направи? Тролоците вилнееха на юг. Всички кули бяха паднали. *Самият Кандор* беше паднал.

Препъна се и падна. Изстена, превъртя се и изохка. Беше в някакво дърво между два хълма северно от кулата Хийт. Хубавото му доскоро облекло — палто и елек от разкошно кадифе — беше опърпано и зацапано с кръв. Вонеше на пушек. Затвореше ли очи,

виждаше тролоците. Как помитат кервана му и избиват слугите му и войниците.

Всички бяха паднали. Тум, Янг... и двамата мъртви. Светлина, всички бяха *мъртви*.

Барига потрепери. Как беше стигнал до това? Беше най-обикновен търговец. „Трябваше да послушам Ребек“, помисли си. От кулата Хийт зад него се вдигаше дим. Натам беше вървял керванът му. Как бе възможно да става това?

Трябваше да продължи. На изток. Трябваше да стигне до Арафел. Другите Гранични земи не можеше да са паднали, нали?

Закатери се по някакъв склон, ръцете му се впираха в бурените. Като червеи между пръстите му. Стигна до равното и се отпусна, останал съвсем без сили. Кръвта капеше изпод превръзката на челото му.

Нещо пред него се движеше. Барига примигна. Три облечени в черно и кафяво фигури се приближаваха с гъвкава стъпка. Мърдраали!

Не. Примигна да махне сълзите и кръвта от очите си. Не, *не бяха* мърдраали. Бяха мъже, с червени була над лицата. Вървяха присвити и оглеждаха терена, иззад гърбовете им стърчаха къси копия.

— Слава на Светлината — прошепна той. — Айилци — беше в Андор, когато бе дошъл Ранд ал-Тор. Всички знаеха, че айилците следват Преродения Дракон. Той ги беше опитомил.

„Спасен съм!“

Един от айилците пристъпи към него. Защо носеше червено було? Беше необичайно. Тъмните очи на айилеца бяха твърди. Айилецът смъкна булото си и разкри усмихнатото си лице.

Зъбите му бяха остри, наточени. Усмивката му се разшири и той измъкна нож от колана си.

Барига запелтечи безпомощно, зяпнал ужасната паст и изпълнените с ликуване очи, докато мъжът вдигаше ръка за убийствения удар.

Не бяха айилци.

Бяха нещо друго.

Нещо ужасяващо.

Ранд ал-Тор, Прероденият Дракон, седеше кротко в съня си и вдишваше мразовития въздух. Бели облаци се рееха около него и целуваха кожата му с ледените си капки.

Тронът му за тази нощ бе плоска канара на планински склон. Гледаше през облаци надолу към тясна долина. Мястото не беше реално. Не беше дори Светът на сънищата, там, където се беше сражавал с Отстъпници и където му бяха казвали, че е толкова опасно.

Не, това бе един от обикновените му сънища. Вече ги владееше. Бяха място, където можеше да намери покой и да мисли, защитен от прегради, докато тялото му спеше до Мин в новия им лагер, обкръжен от Пограничници и вдигнат на Полето на Мерилор. Егвийн беше там със събрани войски. Беше готов за това. Разчитал бе на това.

На заранта щяха да чуят исканията му. Не искания, в замяна на които щеше да се откаже да счупи печатите — щеше да го направи, каквото и да кажеше Егвийн. Не. Щяха да са искания към монарсите на света, в замяна на които щеше да тръгне към Шайол Гул и да се опълчи на Тъмния.

Не беше сигурен какво ще направи, ако му откажат. Щеше да им е много трудно да откажат обаче. Понякога може да е от полза да си спечелил славата на безразсъден човек.

Вдишваше дълбоко и кротко. Тук, в сънищата му, хълмовете бяха зелени. Каквито ги помнеше. В онази безименна долина долу, скътана сред Мъгливите планини, бе започнал едно пътуване. Не първото му и не последното му, но навярно най-важното. Едно от най-болезнените, със сигурност.

— А сега се върнах — прошепна той. — Отново съм променен. Човек винаги се променя.

Изпитваше единение със себе си от връщането си тук, на мястото, където за първи път се бе опълчил на убиеца в себе си. Мястото, където за първи път се бе опитал да избяга от онези, които трябваше да държи близо до себе си. Притвори очи да се наслади на покоя. Мир. Хармония.

Чу писъци в далечината.

Отвори очи. Какво бе това? Стана и се огледа. Това място бе сътворено от собствения му ум, защитено и безопасно. Не можеше да...

Писъкът отекна отново. Далечен. Той се намръщи и вдигна ръка. Гледката около него изчезна, пуфна и се разпръсна като мъгла. Стоеше сред непрогледна тъмнина.

„Там“, помисли си. Беше в дълъг коридор, облицован с тъмно дърво. Тръгна по него. Онзи писък... Наруши покоя му. Някой *страдаше*. Имаха нужда от него.

Затича. Стигна до някаква врата. Рамката бе от светло дърво, криво и чворесто като дебели корени на древен дънер. Ранд стисна бравата — пак корен — и дръпна вратата.

Огромната стая зад нея бе съвсем черна, без светлина, като пещера дълбоко под земята. Сякаш изсмукваше светлината и я заличаваше. Писъкът отекваше отвътре. Гласът беше слаб, заглушен сякаш от тъмнината.

Ранд влезе. Мракът го погълна. Сякаш засмука живота от него, като стотици пиявици, засмукали кръвта от жилите му. Той продължи упорито напред. Не можеше да определи посоката на виковете, тъй че се движеше покрай стените. Бяха като кост на допир, гладки, но напукани на места.

Залата беше кръгла. Сякаш стоеше във вътрешността на огромен череп.

Там! Смътна светлина напред, свещ долу, осветила под от черен мрамор. Ранд забърза към нея. Да, имаше някаква фигура там. Присвита до костено бялата стена. Жена с посребрена коса, облечена в тънка бяла риза.

Тя плачеше, раменете ѝ се разтърсваха. Ранд коленичи до нея. Пламъчето на свещта потрепери от движението му. Как се бе озовала тази жена в съня му? Нещо реално ли беше, или бе сътворена от ума му? Положи ръка на рамото ѝ.

Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени, лицето — разкривено от болка, сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Моля те — проплака тя. — *Моля те*. Той ме държи.

— Коя си ти?

— Познаваш ме — прошепна тя, хвана ръката му и се вкопчи в нея. — Съжалявам. *Толкова* съжалявам. Той ме взе. Дере душата ми наново и наново всяка нощ. О, моля те! Нека това да спре — сълзите потекоха неудържимо.

— Не те познавам — промълви Ранд. — Аз...

Тези очи. Тези красиви, ужасни очи. Ранд ахна, пусна ръката ѝ. Лицето бе друго. Но *познаваше* тази душа.

— Миерин? Ти си мъртва. Видях как умря!

Тя поклати глава.

— Де да бях мъртва. Де да бях. Моля те! Той стърже костите ми и ги кърши като вейки, а после ме оставя да умра, преди да ме Изцери, колкото да ме задържи жива. Той... — замълча и се сгърчи.

— Какво?

Тя отвори широко очи и се обърна към стената.

— Не! — изпищя. — Той иде! Сянката в ума на всеки човек, убиецът на истината. Не! — обърна се и посегна към ръката на Ранд, но нещо я повлече назад. Стената се разтвори и тя хлътна в тъмното.

Ранд скочи и посегна да я хване, но беше късно. Успя да я зърне за последен път, преди да изчезне в черното долу.

Замръзна и се взря в бездната. Потърси покой, но не можа да го намери. Вместо него изпита омраза, тревога и — като съскаща усойница дълбоко в него — страст. Това *все пак* беше Миерин Еронайл, жена, наричана някога лейди Селин.

Жена, която повечето хора знаеха под името, което си бе избрала сама, Ланфеар.

Жесток сух вятър задуха в лицето на Лан, когато отправи поглед към унилия пейзаж долу. Тарвинската клисура представляваше широк проход, каменист и обрасъл с остра, поразена от покварата гнила трева. Някога това бе част от Малкиер. Той отново бе у дома. За последен път.

Орди тролоци се трупаха на другата страна на Клисурата. Хиляди. Десетки хиляди. Навярно стотици хиляди. Десетократно повече от мъжете, които бе събрал по време на похода си през Граничните земи. Обикновено хората бранеха своята страна на Клисурата. Но Лан не можеше да направи това.

Беше дошъл за атака. Щурм за Малкиер. Андийр спря коня си от лявата му страна, младият Кайсел от Кандор — от дясната. Лан долавяше нещо далечно, което му бе давало сила доскоро. Връзката се бе променила. Чувствата се бяха променили.

Все още усещаше Нинив — тъй чудесна, грижовна и страдна — в онова кътче в ума си. Трябваше да го боли от това, че сега тя щеше да страда, когато умре, вместо някоя друга. Но тази близост до нея — окончателна и неотвратима — му носеше сила.

Горещият вятър бе толкова сух. Миришеше на прах и пръст, изпиваше влагата от очите му. Той примигна.

— Подобава — каза Кайсел.

— Какво? — попита Лан.

— Да ударим тук.

— Да — каза Лан.

— Може би — каза Кайсел. — Но е дръзко. Показва на Сянката, че няма да бъдем покорени, че няма да трепнем. Това е *вашата* земя, лорд Мандрагоран.

„Моята земя.“ Да. Той смуши Мандарб напред и изрева:

— Аз съм ал'Лан Мандрагоран! Господар на Седемте кули, Защитник на Стената на Първите огньове, Носител на Меча на Хилядата езера! Наречен бях някога Аан'аллейн, но отхвърлям тази титла, защото вече не съм сам. Бой се от мен, Сянко! Бой се от мен и знай. Върнах се за онова, което е мое. Може да съм крал без земя. *Но все пак съм крал!*

Вдигна меча си. Зад него отекна грохот от гласове. Изпрати последно, неустойимо силно чувство на любов към Нинив и скрита Мандарб в галоп.

Армията му се понесе в щурм след него, всички на коне — щурм на андорци, арафелци, шиенарци и салдейци. Но най-вече малкиери. Лан нямаше да се изненада, ако беше привлякъл всеки жив мъж от бившето си кралство, годен все още да носи оръжие.

Препускаха напред с викове, размахали мечове и навели пиките. Копитата им бяха небесен гръм, гласовете им — грохот на вълни, гордостта им — по-силна от огненото слънце. Бяха дванадесет хиляди. И връхлитаха срещу сила от най-малко сто и петдесет хиляди.

„Този ден ще бъде запомнен с чест — помисли Лан, докато препускаше в галоп напред. — Последният щурм на Златния жерав. Падането на малкиерите.“

Краят беше дошъл. Щяха да го срещнат с вдигнати мечове.

И ето, ще сполети света щото затворът на Най-великия ще отслабне като ръцете на ония, що го сътвориха. Наново славният Му плащ ще погаси Шарката на всички неща и ще изпълне Великият властелин десницата си да вземе що е Негово. Бунтовните народи ще потънат в покруса и ще ридаят чедата им. И никой не ще има освен Него и ония, що са извърнали очите си към величието Му.

В онзи ден, когато Едноокия глупак странства из залите на скръбта, а Първия сред Тварите вдига ръка да донесе свобода на Онзи, който ще Руши, ще дойдат сетните дни за гордостта на Падналия ковач. Да, и Прекършения вълк, когото Смъртта е познала, ще падне погълнат от Среднощните кули. И неговата гибел ще донесе страх и скръб в сърцата на людете, и ще разтърси самата им воля.

И ще дойде тогаз Властелинът на нощта. И Той ще вземе очите ни, че нашите души ще се кланят пред Него, и Той ще вземе кожата ни, че нашата плът ще служи Нему. И Властелинът на нощта ще се възправи срещу Прекършения поборник, и ще пролее кръвта му, и ще ни донесе тъй красивия Мрак. Да почнат писъците, о, следовници на Сянката. Молете се за своето унищожение!

Из „Пророчествата на Сянката“

РЕЧНИК

БЕЛЕЖКА ПО ДАТИРОВКИТЕ В НАСТОЯЩИЯ РЕЧНИК. Томанският календар (въведен от Тома дур Амид) бил възприет приблизително два века след смъртта на последния мъж Айез Седай. По него се датирали хрониките на годините след Разрушението на света (СР). Толкова много хроники били унищожени по време на Тролокските войни, че след края им се разгорял спор за началната година по тази стара система. Тиам от Гадзара предложил нов календар, чието начало на летоброене увековечавало освобождаването от тролокската заплаха и който отбелязвал всяка нова година като „Свободна година“ (СГ). Гадзарският календар получил широко разпространение в продължение на двадесет години след края на Войните. Артур Ястребовото крило направил опит да наложи свой календар, ознаменуващ основаването на неговата империя (ОО, „От основаването“), но в днешни времена само историци се позовават на този календар. След разрухата на Стогодишната война Юрен дин Джубаи, Рееция се буревестник, учен от Морския народ, изобретил четвърти календар, който бил доразвит от панархеса Фареде Тарабонска. Днес се използва така нареченият „Фаредски календар“, датиращ от условно възприетата година на края на Стогодишната война и отбелязващ годините на Новата ера (НЕ).

Авендесора: На Древния език, „Дървото на живота.“ Намира се в Руйдийн.

Аелфини: Раса на същества с почти човешки облик, но със змиеподобни характеристики, които дават истинни отговори на три въпроса. Какъвто и да е въпросът, отговорите им винаги са верни, макар и често пъти да се дават в неясна форма, но въпроси, свързани със Сянката, са изключително опасни. Истинското им местонахождение е неизвестно, но може да бъдат посетени, като се премине през тер-ангреал, владян някога от Майен, но съхраняван в

последните години в Тийрския камък. Съществуват сведения, че до тях може да се стигне и като се влезе в кулата Генджей. Говорят на Древния език, споменават за договори и споразумения и питат дали влезлите носят желязо, музикални инструменти или устройства, с които може да се прави огън. *Виж също: Еелфини, Змии и лисици.*

Арад Доман: Държава на Аритски океан, понастоящем опустошавана от гражданска война и от войни срещу обявилите се на страната на Преродения Дракон. Столицата ѝ е Бандар Еваан, където много от хората ѝ са се стекли в търсене на убежище. Храната е оскъдна. В Арад Доман потомците на благородническото съсловие от времето на основаването на държавата, за разлика от отгледаните по-късно, са известни като „кръвнородните“. Владетелят (крал или кралица) се избира от съвет на главите на търговските гилдии (Съвета на търговците), които почти винаги са жени. Владетелят трябва да е от благородническата класа, а не от търговската, и бива избран до живот. По закон владетелят притежава абсолютна власт, но може да бъде свален с три четвърти от гласовете на Съвета. Настоящият владетел е крал Алсалам Сайд Алмадар, господар на Алмадар, Върховен трон на дома Алмадар.

Аша'ман: (1) На Древния език, „Страж“ или „Стражи“, но винаги защитник на истината и справедливостта. (2). Име, давано както общо, така и за определен ранг на мъжете, дошли в Черната кула, близо до Кемлин в Андор, за да се учат да преливат. Обучението им е съсредоточено главно върху начините за използване на Единствената сила като оръжие, и като още една отлика от порядките в Бялата кула, след като те се научат да улавят сайдин, мъжката половина на Силата, от тях се изисква да извършват всички домакински шетни и физически труд с помощта на Силата. Новозаписаният получава степента „боец“; той носи обикновено черно палто, наречено „куртка“, с висока яка според обичаите на Андор. Издигнат ли го в ранга на „вречен“, получава правото да носи сребърна игла, наречена „Мечът“, на яката на куртката си. С издигането му в степен „Аша'ман“ получава правото да носи „Драконовата игла“, от злато и червен емайл, която се поставя на яката от другата страна на „Меча“. Въпреки че много жени, в това число и съпруги, бягат, когато разберат, че мъжете им всъщност могат да преливат, не малко мъже в Черната кула са женени и използват една разновидност на връзката на Стражника, за да обвържат жените си.

Същата връзка, но изменена така, че да предизвиква покорство, наскоро е използвана, за да се обвържат пленени Айез Седай. Някои Аша'ман са обвързани от Айез Седай, като е използвана традиционната връзка на Стражник. Аша'ман се предвождат от Мазрим Таим, който се е самоназовал М'хаил, „водач“ на Древния език.

Балвер, Себбан: Бивш секретар на Педрон Ниал публично, а тайно — главен шпионин на Ниал. По свои лични причини помага на Мургейз да избяга от сеанчанците в Амадор, а сега е нает за секретар на Перин т'Башийр Айбара и Файле ни Башийр т'Айбара. Задълженията му обаче са се разширили и вече ръководи дейността на Ча Файле в ролята си на главен шпионин на Перин, макар Перин да не го смята за такъв. *Виж също: Ча Файле.*

Бандата на Червената ръка: *Виж Шен ан Калхар.*

Бродяжника, Джейин: Герой от Севера, пребродил много земи и преживял неизброими приключения. Пленил Коуин Джемалан Чистосърдечния и го изправил пред кралското правосъдие. Автор е на няколко книги и самият той — главен герой на книги и разкази. Изчезнал в 994 НЕ, след като се завърнал от едно пътешествие в Погибелта, по време на което, според нечии твърдения, стигнал чак до Шайол Гул.

Валута: След много столетия търговия стандартните наименования на монетите са еднакви във всички страни: корони или крони (най-голямата по размери монета), марки и петаки. Короните и марките могат да се секат от злато или сребро, докато петаците може да са сребърни или медни, като последните обикновено се наричат просто „медник“. В различните страни обаче тези монети са с различна големина и тегло. Дори в една държава от различни владетели са се секли монети с различни размери и тегло. Поради търговията почти навсякъде може да се намерят монети от много държави и по тази причина банкери, лихвари и търговци използват везни, за да определят стойността на всяка монета. Теглят се дори големи количества монети. Най-тежките монети са от Андор и Тар Валон, а в тези две места относителните стойности са: 10 медни петака = 1 сребърен петак; 100 сребърни петака = 1 сребърна марка; 10 сребърни марки = 1 сребърна корона; 10 сребърни корони = 1 златна марка; 10 златни марки = 1 златна корона. За разлика от това, в Алтара,

където по-едрите монети съдържат по-малко злато или сребро, относителните стойности са: 10 медни петака = 1 сребърен петак; 21 сребърни петака = 1 сребърна марка; 20 сребърни марки = 1 сребърна корона; 20 сребърни корони = 1 златна марка; 20 златни марки = 1 златна корона. Единствената хартиена валута са „акредитивите“, издавани от банкери, с които се гарантира предоставянето на определено количество злато или сребро там, където се представят акредитивите. Поради големите разстояния между градовете, дългото време, необходимо за пътуване от един град до друг, и трудностите по пренасянето на суми на дълги разстояния, акредитивите може да бъдат приети в пълната им стойност в град, близо до банката, която ги е издала, или на по-ниска стойност в по-отдалечен град. Обикновено човек, тръгнал на дълъг път, носи един или повече акредитиви, за да ги размени срещу монети, щом му се наложи. Акредитивите обикновено се приемат само от банкери или едри търговци, но никога не се използват в дюкяни.

Вкопаване: (1) Способността да се използва Единствената сила за диагноза на физическото състояние и заболявания. (2) Способността да се откриват рудни залежи с Единствената сила. Това, че името е прикачено към друга дарба, вероятно показва, че тя отдавна е забравена от Айез Седай.

Гвардия(та) на кралицата: Елитна военна формация в Андор. В мирно време Гвардията отговаря за налагането на Закона на кралицата и поддържането на мира в цял Андор. Униформата на Гвардията на кралицата включва червено палто, лъскава ризница и плочеста броня, яркочервено наметало и коничен шлем с решетъчен лицев предпазител. Една доскорошна добавка към Гвардията на кралицата е личната охрана на Щерката-наследница, съставена изцяло от жени с единственото изключение в лицето на техния командир Дойлин Мелар. Тези Гвардейки носят много по-пищни униформи от колегите си мъже, включително шапки с широки периферии и с пискюли, лакирани в червено нагръдници, шлемове, поръбени с бяло, и широки пояси с дантела през гърдите, с Белия лъв на Андор.

Гвардия(та) на Смъртната стража: Елитна военна формация на империята Сеанчан, включваща както човешки същества, така и огиери. Човеците, членове на Гвардията на смъртната стража, са до един да'ковале, родени като собственост и избрани още от млади, за да

служат на Императрицата, на която са лично притежание. Фанатично верни и безмилостни, те често носят на раменете си татуирани гарвани, белега на *да'ковале* на Императрицата. Огиерите в Гвардията са известни като Градинари и те не са *да'ковале*. Градинарите обаче са също толкова фанатично предани като човешките Смъртни стражи и внушават още по-голям страх. Хора или огиери, Смъртните стражи не само са готови да умрат за Императрицата и императорската фамилия, но вярват, че животът им е собственост на Императрицата и че тя може да разполага с него както намери за добре. Шлемовете и бронята им са лакирани в тъмнозелено (толкова тъмно, че понякога по погрешка го взимат за черно) и кървавочервено, щитовете им са лакирани в черно, а копията, мечовете, брадвите и алебардите им са с черни пискюли. *Виж също: да'ковале.*

Глава на Великия съвет на Тринадесетте: Титла, давана на главата на Черната Аджа. Постът в момента се държи от Алвиарин Фрейдхен.

Главна Чиновница: Титла, давана на главата на Сивата Аджа. Постът в момента се заема от Серапча Колвайн.

Грендал: Една от Отстъпниците. Известна някога като Камарайл Марадим Ниндар, прочута с аскетизма си, тя била втората от Отстъпниците, решила да служи на Тъмния. Безскрупулна убийца, тя е отговорна на смъртта на Аран'гар и Ашмодеан и за унищожението на Месаана. Обстоятелствата, свързани с нея, в момента са неизвестни.

Да'ковале: (1) На древния език — „притежаван“ или „лице, което е собственост“. (2) При сеанчанците, наред със „собственост“, терминът често се използва за роби. Робството в Сеанчан има дълга и необичайна история, като някои роби са получавали възможността да достигнат голямо могъщество и власт, включително над онези, които са свободни. Възможно е също така хора с голяма власт да бъдат понижени до да'ковале. *Виж също: со'джин.*

Дер'морат: (1) На Древния език — „старши дресьор“. (2) При сеанчанците представката се използва за означаване на старши, притежаващ високи умения дресьор на различни странни същества, който обучава в това умение други, например дер'морат'ракен. Дер'морат могат да получат доста високо положение в обществото, най-високото от които е това на дер'сул-дам, обучаващите сул-дам,

които се равняват по ранг с висши военни служители. *Виж също: морат.*

Дракон: Ново мощно оръжие, способно да изстрелва взривни заряди на големи разстояния, нанасяйки големи щети на врага.

Драконови яйца: Името, дадено на взривните заряди, изстрелвани от дракони.

Дължина, мерки за: 10 полупръста = 1 стъпка; 3 стъпки = 1 крачка; 2 крачки = 1 разтег; 1000 разтега = 1 миля; 4 мили = 1 левга.

Единение(то): Когато армиите, изпратени от Артур Ястребовото крило под предводителството на неговия син Лутаир, слезли на брега на Сеанчан, заварили пъстра смесица от народи, често във война един с друг, над които често властвали Айез Седай. Без да имат нещо общо с Бялата кула, Айез Седай действали в името на своето лично могъщество, използвайки за тази цел Силата. Обединявали се в малки групи и постоянно заговорничели едни срещу други. До голяма степен тъкмо тези непрестанни заговори за лично надмощие, водещо до войни между многото малки държавици, позволило на армиите, дошли източно от Аритския океан, да започнат завладяването на целия континент, а на техните потомци — да го довършат. Това завоевание, в хода на което потомците на първоначалните нашественически армии се превърнали в сеанчанци също толкова, колкото завладените народи на Сеанчан, продължило повече от деветстотин години и се нарича Единението. *Виж също: Среднощните кули.*

Еелфини: Раса от човекоподобни същества, но със змийски черти, които ще ти изпълнят три желания, макар че искат в замяна да се плати определена цена. Ако молещото лице не предложи цена, избират я Еелфините. Най-обичайната цена при подобни обстоятелства е смърт, въпреки че те все пак изпълняват своята част от сделката, макар и рядко по начин, какъвто е очаквал молителят. Истинското им местонахождение е неизвестно, но е възможно да се стигне при тях през тер-ангреал, който се е намирал в Руйдийн. Този тер-ангреал е бил отнесен от Моарейн Дамодред в Кайриен, където е унищожен. Има също така сведения, че до тях може да се стигне, като влезеш в кулата Генджей. Задават същите въпроси като Аелфините за огън, желязо и музикални инструменти. *Виж също: Аелфини, Змии и лисици.*

Златен жерав: Знамето на изгубеното погранично кралство Малкиер.

Змии и лисици: Игра, много обичана от децата, докато не съзреят достатъчно, за да разберат, че никога не може да бъде спечелена, без да се нарушат правилата. Играе се на табло с плетеница от линии, със стрелки, указващи посоката. Има десет кръгчета, изрисувани с триъгълници, обозначаващи лисиците, и десет кръгчета, изрисувани с криви линии, обозначаващи змиите. Играта започва, като се произнесе фразата: „Кураж да укрепи, огън да ослепи, музика да замае, желязо да скрепи“, като през това време описваш над таблото крива линия с едната ръка. Хвърлят се зарове, за да се определят ходовете за играчите и змиите и лисиците. Ако лисица или змия попадне върху кръгче на играч, той излиза от играта и ако правилата се спазват, това се случва винаги. *Виж също: Аелфини, Еелфини.*

Илюминатори, гилдия на: Общество, пазещо тайната на правенето на фойерверки. Съхранява тайната си много стриктно, дори с цената на убийство. Гилдията е спечелила името си с устройването на пищни зрелища — „Илюминации“ — за владетели и понякога за велики лордове. По-малки фойерверки се продават и на обикновени хора, но с изричните предупреждения за смъртна опасност при всеки опит да се разбере какво има в тях. Гилдията е имала две свои палати в Кайриен и Танчико, но и двете са унищожени. Освен това членовете на Гилдията са се противопоставили на нашествениците и са превърнати в да'ковале, а Гилдията като такава вече не съществува. Отделни Илюминатори обаче все още съществуват извън властта на Сеанчан и се стараят Гилдията да бъде запомнена. *Виж също: да'ковале.*

Имфарал: Шестият по големина град на Сеанчан. Разположен е на северозапад от Сеандар и там са Среднощните кули. *Виж също: Среднощните кули.*

Каландор: „Мечът, който не е меч“, „Мечът недосегаем“. Кристален меч, съхраняван в Тийрския камък. Могъщ мъжки ша-ангреал, използван от преливащи мъже. Претърпял е дефекти: липсва му буферът, който прави безопасно боравенето с ша-ангреала, и това увеличава покварата. Подозира се, че има и други недостатъци.

Календар: Всяка неделя има десет дни, месецът е с двадесет и осем дни, а годината има тринадесет месеца. Няколко празнични дни не се включват в никой месец; това са Слънцеднев (най-дългият ден в годината), Празникът на благодарността (веднъж на всеки четири години, по време на пролетното равнонощие) и празникът на

Спасението на Все души, наричан още Задушница (веднъж на всеки десет години, по време на есенното равнонощие). Въпреки че месеците имат названия (Тайшам, Джумара, Сабан, Айни, Ейдар, Сейвин, Амадайн, Тамаз, Мейгдал, Чорен, Шалдайн, Несан и Дану), те се използват рядко, главно в официални документи и от длъжностни лица. За повечето хора назоваването на сезона е достатъчно.

Капитан-генерал: (1) Военното звание на командващия Гвардията на кралицата на Андор. Длъжността в момента се изпълнява от Биргит Трахелион. (2) Титла на водачката на Зелената Аджа. Длъжността в момента се изпълнява от Аделорна Бастайн.

Ки'сайд: Малък белег, точка, която малкиерките си поставяли на челото всяка сутрин, вричайки се, че ще закълнат (или са заклели) синовете си да воюват срещу Сянката. Този обет не означавал непременно, че ще станат воители, но че ще се противопоставят на Сянката всеки ден и по всякакъв възможен начин. Също като *хадори*, ки'сайд бил смятан и за символ на връзката ѝ с Малкиер и обвързаността ѝ с другите малкиери. Ки'сайд също така давал информация за жената, която го носела. Син белег се носел от неомъжена жена, червен от омъжена жена, а бял от вдовица. При смъртта ѝ я бележели и с трите, по една точка от всеки цвят, независимо дали била омъжена, или не. *Виж също: хадори.*

Крилатата гвардия: Личната охрана на Първата на Майен и елитната военна формация на Майен. Членовете на Крилатата гвардия носят боядисани в червено брони и шлемове с форма на гърнета с широка периферия, обхващащи темето и тила, и пики с червени ленти. Офицерите имат криле на шлемовете, рангът се обозначава с тънки пискюли.

Кръвни ножове: Елитно подразделение в сеанчанската армия. Всеки от тях е снабден с тер-ангреал, който увеличава силата и бързината му и го загръща в мрак. Тер-ангреалът се активира с допир на капка кръв от Кръвния нож до пръстена и щом бъде активиран, бавно изцежда живота на притежателя си. Смъртта настъпва до няколко дни.

Куендияр: Вещество, смятано за неразрушимо и създадено в Приказния век. Всяка сила, приложена за прекършването му, включително Единствената сила, бива поглъщана от него и го прави още по-здрав. Макар да се е смятало, че начинът на правене на

куендияр е изгубен завинаги, са се появили нови предмети, изработени от него. Наричат го също сърцекамък.

Кулата на гарваните: Централният затвор на Сеанчан. Намира се в столицата Сеандар и служи за щаб на Търсачите на истината. В него биват затваряни, разпитвани и екзекутирани членове на Кръвта. Разпитването и екзекуцията трябва да се изпълнят, без да се пролее и капка кръв. *Виж също: Търсачи.*

Легион(ът) на Дракона: Голяма военна формация, състояща се изцяло от пехота, служеща на Преродения Дракон и обучена от Даврам Башийр по замисъл, съставен от самия него и от Мат Каутон по правила, които рязко се отличават от обикновения набор на пехота. Макар много мъже да влизат в нея доброволно, голяма част от Легиона е съставена от наборни обходи от Черната кула, които първо събират в дадена територия всички мъже, пожелали да следват Преродения Дракон, и едва след като ги преведат през портали недалече от Кемлин, отделят онези, които могат да се научат да преливат. Останалите, много повече на брой, биват отпращани в тренировъчните лагери на Башийр. Легионът на Дракона в момента се обучава за Последната битка.

Марат-дамане: На Древния език — „онези, които трябва да бъдат окаишени“ и също „тази, която трябва да бъде окаишена“. Термин, прилаган от сеанчанците за всяка жена, която е способна да прелива и която все още не е окаишена като дамане.

Марш: *Виж площ, единици за.*

Мелар, Дойлин: *Виж Ханлон, Давед.*

Мера’дин: На Древния език, „Лишените от братя“. Името е присвоено като название за обществото на айилците, изоставили своя клан и септа и отишли при Шайдо, защото не са могли да приемат Ранд ал-Тор, влагоземец, като Кар-а-карн или защото са отказали да приемат разкритията му, свързани с историята и произхода на айилците. Изоставянето на клан и секта по каквато и да било причина е нетърпим акт сред айилците, поради което воинските общества сред Шайдо не пожелават да ги приемат и те учредяват това общество — Лишените от братя.

Моарейн Дамодред: Айез Седай от Кайриен, от Синята Аджа. От дълго време смятана за мъртва. Том Мерилин обаче е разкрил, че е получил писмо, за което твърди, че е от нея. Възпроизвеждаме го тук:

Мой прескъпи Том,

Много са думите, които бих искала да ти напиша, думи, извиращи от сърцето ми, но се налага да се откажа от това, защото знам, че така трябва, а и времето вече е малко. Много неща има, които не мога да ти кажа, за да не причиня гибел, но това, което мога, ще ти го кажа. Вслушай се внимателно в това, което казвам. Скоро ще слеза на пристана и ще се опълча срещу Ланфеар. Как е възможно да знам това? Тази тайна е в ръцете на други. Достатъчно е, че го знам, и нека това предчувствие бъде доказателство за останалото, което казвам.

Когато получиш това, ще са ти казали, че съм мъртва. Ще го вярват всички. Не съм мъртва и бих могла да изживея определените ми години. Възможно е също така ти, Мат Каутон и още един, непознат за мен мъж, да се опитате да ме спасите. Казвам „възможно“, защото може да не пожелаеш или да не можеш, или защото Мат може да откаже. Той не таи към мен онази обич, която ти като че ли изпитваш, и си има основания, които несъмнено смята за добри. Ако се опиташ, трябва да бъдете само ти, Мат и още един. Повече ще означава смърт за всички ви. По-малко ще означава смърт за всички ви. Дори да дойдете само с Мат и другия, пак е възможно да ви споходи смърт. Виждала съм да се опитвате и да загивате, един, или двама, или и тримата. Виждала съм сама да загивам при опита. Виждала съм как всички оставаме живи и как умираме в плен.

Ако въпреки това решите да опитате, младият Мат знае как да ме намери, но не бива да му показваш това писмо, преди той да попита за него. Това е изключително важно. Той не трябва да знае нищо за съдържанието на това писмо, докато не те попита. Събитията трябва да се развият по определен начин, каквато и да е цената.

Ако отново видиш Лан, кажи му, че всичко това е за добро. Неговата съдба върви по път, различен от моя. Желая му пълно щастие с Нинив.

И последно. Помнете онова, което знаете за играта на „Змии и лисици“. Помнете го и го спазвайте.

Време е и вече трябва да направя онова, което трябва да се направи.

Светлината дано те освети и да ти даде радост, мой прескъпи Том, все едно дали ще се видим повече, или не.

Моарейн

Морат: На Древния език — „дресьор“. При сеанчанците се използва за онези, които дресират екзотични животни, например морат’ракен, дресьор на ракен или негов ездач, също така разговорно назоваван „летец“. *Виж също: дер’морат.*

Най-висша: Титла, давана на главата на Червената Аджа. Този пост в момента се държи от Цутама Рат.

Наследство: В общия смисъл — когато един Дом наследи друг на трона. В Андор терминът широко се използва в смисъл на борбата за трона, възникнала след смъртта на Мордрелен. Изчезването на Тигрейн е оставило Мантеар без Щерка-наследница и са изтекли две години, преди Мургейз от Дома Траканд да вземе трона. Извън Андор конфликтът е известен като Третата война за Наследството на Андор.

Отстъпници(те): Прозвище, дадено на тринадесет от най-силните известни през вековете Айез Седай, които дезертирали на страната на Тъмния в Легендарния (Приказния) век и били заклещени със запечатването на Ямата (Въртела) в затвора на Тъмния. Макар дълго да се е вярвало, че единствено те са изоставили Светлината, всъщност е имало и други. Тези тринадесет са били само с най-високия ранг между тях. Отстъпниците (самите те се наричат Избраните) са малко понамалели след събуждането им в настоящето. Някои от убитите са превъплътени в нови тела.

Пророк(ът): По-официално, Пророкът на Преродения Дракон. Известен някога като Масема Дагар, шиенарски воин, той е обладан от откровение и е решил, че е призван да разпространи словото на Преродения Дракон. Вярва, че нищо — нищо! — не е по-важно от това Прероденият Дракон да бъде признат като живото въплъщение на Светлината, че човек трябва да е готов, когато Прероденият Дракон го призове, и че той със своите следовници ще използва всички средства, за да се възпее славата на Преродения Дракон. Като отхвърля всяко друго име освен „Пророка“, той предизвиква хаос в Геалдан и

Амадиция, по-голямата част от които са под негов контрол, макар че след оттеглянето му сеанчанците възстановяват реда в Амадиция и Висшия съвет в Геалдан. Присъединил се е към Перин Айбара, изпратен, за да го заведе при Ранд, и по неясни причини е останал при него, въпреки че това забавя отиването му при Преродения Дракон. Следват го мъже и жени в най-окаяно положение; ако не са такива, привлечени от харизмата му, стават такива под негово влияние. Умира при загадъчни обстоятелства.

Пън: Общо събрание на огиерите. Председателства се от Съвета на Старейците на стеддинг, но всеки пълнолетен огиер може да се изкаже или да избере защитник, който да говори от негово име. Един Пън често се провежда до най-големия пън в стеддинг и може да продължи няколко години. Когато възникнат въпроси, засягащи всички огиери, се свиква Велик пън и огиерите от всички стеддинг се събират, за да обсъдят проблема. Различните стеддинг се редуват като домакини на Великия пън.

Първа Избираща: Титла, давана на главата на Синята Аджа. Първата Избираща в момента е неизвестна, макар да се подозира, че този пост заема Лелейн Акаши.

Първа Разумница (Разсъдница): Титла, давана на главата на Бялата Аджа. Този пост в момента го държи Ферейн Нееран.

Първа Тъкачка: Титла, давана на главата на Жълтата Аджа. Титлата в момента се държи от Суана Драганд в Бялата кула.

Разпитвачи: Орден в състава на Чедата на Светлината. Целта, в която са се вrekli, е разкриването на истината в спорове и разобличаването на Мраколюбците. В търсенето на истината и на Светлината, така, както те го разбират, те са най-ревностни от всички Чедата на Светлината. Обичайният им метод на разпитване е чрез изтезание; обичайното им поведение е на хора, които вече знаят истината и трябва само да принудят жертвата си да я признае. Разпитвачите наричат сами себе си Ръка на Светлината и понякога действат така, сякаш са нещо напълно отделно от Чедата и от Съвета на Помазаните, който командва Чедата. Гербът им е кървавочервена овчарска гегла.

Салдеа: Държава в Граничните земи. Столицата ѝ е Марадон, а кралският ѝ дворец е известен като Кордамора (на Древния език — Сърцето на народа). Управлява се от крал или кралица и е

наследствена монархия. Висшият съвет на Короната, наричан още Съветът на владетелите, съветва и помага на монарха в управлението на държавата. Съпругът или съпругата на един салдейски владетел не е просто консорт, а почти равноправен владетел. Салдеа в момента се управлява от Нейно пресветло величество Тенобия си Башийр Казади, Кралица на Салдеа и Господарка на Шанайи, Аснеле, Кунвар и Ганаи. Нейният маршал-генерал и пълководецът на армията ѝ е неин чичо и наследник, Даврам Башийр, въпреки че от доста време е напуснал поста си.

Сеандар: Имперската столица на Сеанчан, разположена в североизточната част на сеанчанския континент. Също така е най-големият град в Империята. След смъртта на императрица Раданан столицата е потънала в хаос.

Сиснера, Дарлин: Върховен лорд в Тийр, бивш съзаклятник в бунта срещу Преродения Дракон. След като служи за кратко време като Стюард на Преродения Дракон в Тийр, е избран за първия крал на Тийр.

Слушачи: Сеанчанска шпионска организация. Почти всеки в дома на сеанчански благородник, търговец или банкер може да е Слушач, в това число и да'ковале понякога, но много рядко *со'джин*. Те нямат активна роля, наблюдават, слушат и донасят. Доносите им се изпращат до Низшите ръце, които контролират както тях, така и Търсачите и решават какво да се предаде на Търсачите за следващи действия. *Виж също: Търсачи.*

Со'джин: Най-близкият превод от Древния език би бил „висина сред низините“, въпреки че някои го превеждат като „и небе, и долина“, наред с още няколко възможни тълкувания. Со'джин се прилага от сеанчанците за висши слуги по наследство. Те са да'ковале, собственост, но притежават значителна власт и много често — могъщество. Дори Кръвта стъпва предпазливо около со'джин на имперската фамилия и говорят със со'джин на самата Императрица като с равни. *Виж също: Кръвта; да'ковале.*

Среднощните кули: Тринайсет крепости от груб черен мрамор, разположени в Имфарал, Сеанчан. По време на Единението на Сеанчан са били център на военна мощ. Там се е разиграло последното сражение на Единението, оставило на власт потомците на Ястребовото крило. Оттогава не са били обитавани. Според легендата във време на

ужасна нужда имперската фамилия ще се върне в Среднощните кули и ще „изправи неправдата“. *Виж също: Единение.*

Съвет на Кафявата Аджа: Кафявата Аджа се ръководи от съвет, вместо от една Айез Седай. В момента съветът се оглавява от Джеси Билал, останалите членове са неизвестни.

Сърце: Основната организационна единица в Черната Аджа. По същество — клетка. Едно Сърце се състои от три Сестри, които знаят една за друга, като всяка в Сърцето знае за още една Сестра от Черните, без другите две да знаят за нея.

Тарабон: Държава на Аритски океан. Някога с голяма търговска традиция, източник на чергила, бои и фойерверки, изработвани от Гилдията на илюминаторите, Тарабон преживява тежки времена. Разкъсвана от анархия и гражданска война, в добавка към войните срещу Арад Доман и Вречените в Дракона, с идването на сеанчанците тя е узряла за жътва. Сега е под пълен сеанчански контрол, Палатата на Гилдията на илюминаторите е унищожена, а самите Илюминатори са превърнати в *да'ковале*. Повечето тарабонци, изглежда, са благодарни, че сеанчанците са възстановили реда, и след като сеанчанците им позволяват да живеят живота си с минимална намеса, нямат желание да започват нова война, за да се опитат да прогонят завоевателите. Има обаче някои лордове и войници, които остават извън сеанчанската сфера на влияние и се борят, за да си възвърнат владенията.

Тежест, единици за: 10 унции = 1 фунт; 10 фунта = 1 камък; 10 камъка = 1 стотина; 10 стотини = 1 тон.

Търсачи: По-официално, Търсачи на истината: Полицейско-шпионска организация на имперския трон на Сеанчан. Въпреки че повечето от тях са *да'ковале* и собственост на имперската фамилия, те имат широки пълномощия. Дори някой от Кръвта може да бъде задържан затова, че не е успял да отговори на въпрос, зададен от Търсач, или защото не е сътрудничил изцяло на Търсач, като последното се определя от самите Търсачи и може да бъде обект на надзор единствено от Императрицата. Докладите си изпращат на Низшите ръце, които контролират тях и Слушачите. Повечето Търсачи усещат, че Ръцете не предават толкова информация, колкото би трябвало. За разлика от Слушачите, ролята на Търсачите е активна. Търсачите, които са *да'ковале*, са жигосани на раменете с гарван и

кула. За разлика от Смъртната стража, Търсачите рядко показват гарваните си, отчасти защото това ги принуждава да разкрива кои са. *Виж също: Слушачи.*

Фел, Херид: Авторът на „Разум и безумие“ (или „Разум и безразсъдство“) и други книги. Фел е ученик (и учител) по история и философия в Академията на Кайриен. Намерен е в кабинета си разкъсан.

Хадори: Плетената кожена каишка, която мъжът малкиер носел около слепоочията, за да придържа назад косата му. След падането на Малкиер под Погибелта всеки малкиер носел косата си дълга до раменете и вързана с хадори. Също като даряването му с меч, разрешението да носи хадори бележело прехода на мъжете от детството в пълнолетието. Хадори символизираше техния мъжки дълг, както и връзката им с Малкиер. *Виж също: ки'сайн.*

Ханлон, Давед: Мраколюбец, известен също като Дойлин Мелар, пленен с лейди Шиейн, Чезмал Емри, Елдрит Джондар, Темайле Киндероуд, Фалион Бода и Марилин Гемалфин.

Ча Файле: (1) На Древния език — „Нокът на соколицата“. (2) Име, прието от млади кайриенки и тайренки, уж последователки на джи-е-тох, заклели се във вярност на Файле ни Башийр т'Айбара. Скришом те действат като нейни съгледвачки и шпионки. По време на пленничеството ѝ от Шайдо продължават дейностите си под ръководството на Себбан Балвер. *Виж също: Балвер, Себбан.*

Чарин, Джейин: *Виж Бродяжника, Джейин.*

Чедата на Светлината: Орден, придържащ се към строга аскетична вяра и посветил се на победата над Тъмния и унищожаването на всички Мраколюбци. Основан по време на Стогодишната война от Лотаир Мантелар като движение на ревностни съмишленици срещу застрашително увеличаващия се брой на Мраколюбците. В хода на войната те се развиват в напълно военизирана организация. Чедата на Светлината са фанатици и твърдо вярват, че те единствени знаят що е истина и право. Смятат Айез Седай и всички, които ги поддържат, за Мраколюбци. Познати са и с ироничния прякор Белите плащове, име, което самите те ненавиждат. Щабът им е бил в Амадор, Амадиция, но са принудени да се махнат, когато сеанчанците завладяват града. Галад Дамодред става лорд Капитан-командир, след като убива Еамон Валда в дуел заради

насилието срещу майка му, Мургейз. Смъртта на Валда довежда до разцепление в ордена, като Галад предвожда едната фракция, а Радам Асунава, Върховният инквизитор на Ръката на Светлината — другата. Гербът им е златист слънчев изгрев на бяло поле. *Виж също: Разпитвачи.*

Червени ръце: Войници от Бандата на Червената ръка, избрани за временна полицейска служба, за да не се допусне други войници от Бандата да предизвикат неприятности или да нанесат щети. Наречени са така, защото докато са на служба, носят на ръката си много широки червени ленти, от маншетите до лактите. Обикновено ги избират между най-опитните и благонадеждни мъже. Тъй като всички щети трябва да се плащат от мъжете, служещи като Червени ръце, те много се стараят всичко да е тихо и мирно. *Виж също: Шен ан Калхар.*

Шара: Загадъчна страна на изток от Айилската пустош, източник на коприна и костени изделия, както и на други търговски стоки. Страната се пази както от естествени враждебни за външни хора особености, така и от изкуствено вдигнати стени. Малко е известно за Шара, тъй като народът ѝ полага усилия тя да остане забулена в тайна. Поданиците на Шара отричат, че Тролокските войни са ги засегнали, въпреки твърденията на айилците в обратното. Отричат да е съществувал опит на Артур Ястребовото крило да ги завладее, въпреки историческите свидетелства на очевидци от Морския народ. Малкото изтекла информация разкрива, че обитателите на Шара се управляват от абсолютен монарх — Ш'боан, ако е жена, и Ш'ботай, ако е мъж. Този монарх управлява точно седем години, след което умира. Управлението се предава на съпруга или съпругата, които управляват точно седем години, след което умират. Това се е повтаряло още от Разрушението на света. Обитателите на Шара вярват, че смъртта им е „по волята на Шарката“. В Шара има преливачи, известни под името Айад — татуират им лицата още при раждането им. Жените Айад налагат строго закона на Айад. Всяка полова връзка между Айад и не-Айад се наказва със смърт за не-Айад, а Айад също се екзекутират, ако може да се докаже насилие от тяхна страна. Ако от такава връзка се роди дете, оставят го на природните стихии и то умира. Мъжете Айад се използват само за оплождане. Не получават никакво образование, дори в четене и писане, а щом навършат двадесет и първата си година или започнат да преливат, което от двете настъпи първо, убиват ги и

тялото се изгаря. Казват, че Айад преливат Единствената сила само по заповед на Ш'боан или Ш'ботай, които винаги са обкръжени от жени Айад. Дори името на страната е спорно. За местните се знае, че я наричат с различни имена, включително Шамара, Ко'дансин, Томака, Кигали и Шибуйа.

Шен ан Калхар: На Древния език — „Бандата на Червената ръка“. (1) Легендарна група герои, извършили много подвизи и най-накрая загинали в защита на Манедерен, когато тази страна била унищожена през Тролокските войни. (2) Военно формирование, събрано почти по случайно стечение на обстоятелствата от Мат Каутон и организирано според изискванията на върховете на военното изкуство от времената на Артур Ястребовото крило и непосредствено преди него.

Издание:

Робърт Джордан, Брандън Сандърсън. Среднощни кули
Американска, първо издание

Преводач: Валерий Русинов, 2011 г.

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2011 г.

ИК „Бард“, София, 2011 г.

ISBN: 978-954-655-218-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.